

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

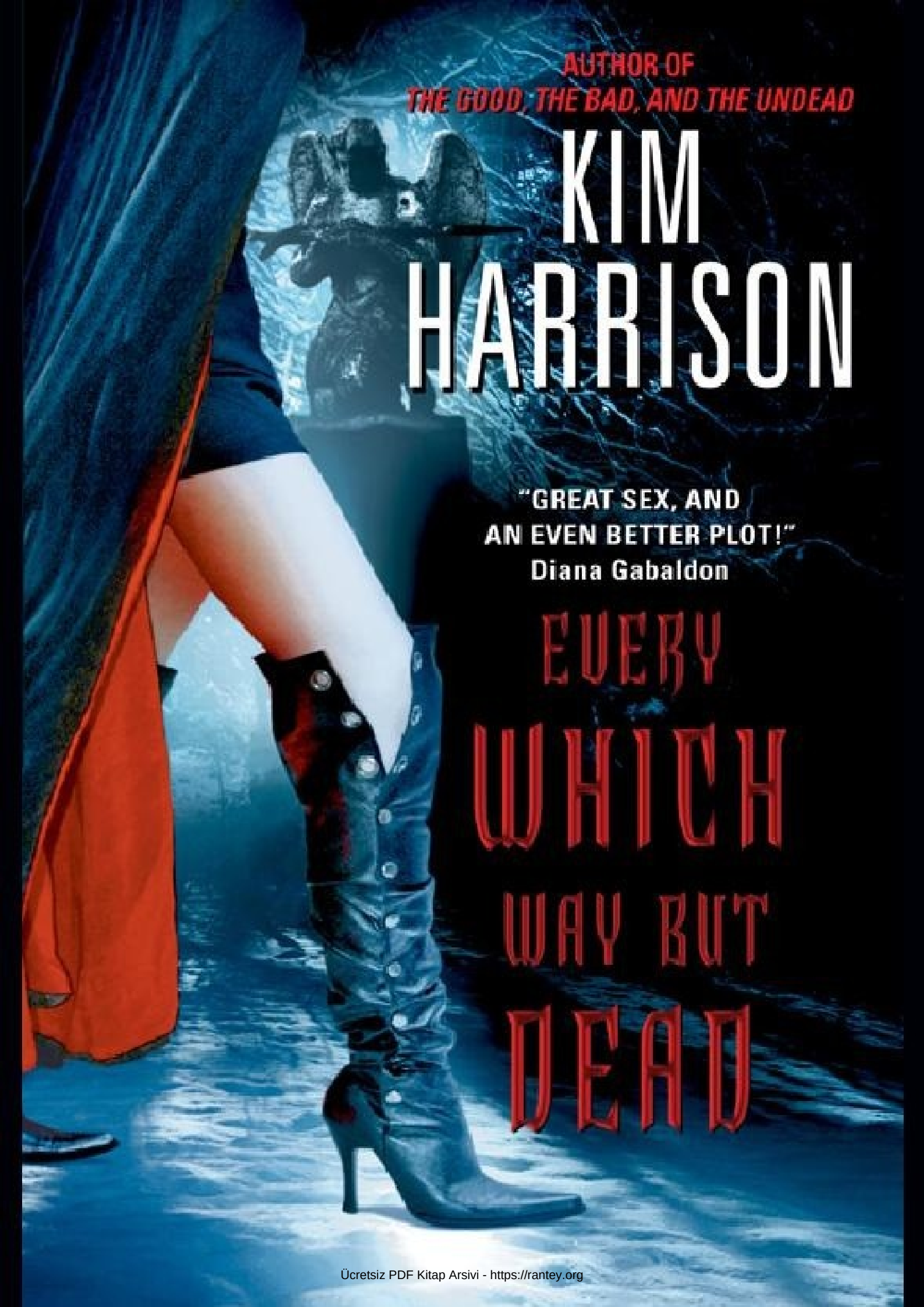
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AUTHOR OF
THE GOOD, THE BAD, AND THE UNDEAD

KIM
HARRISON

"GREAT SEX, AND
AN EVEN BETTER PLOT!"
Diana Gabaldon

EVERY
WHICH
WAY BUT
DEAD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

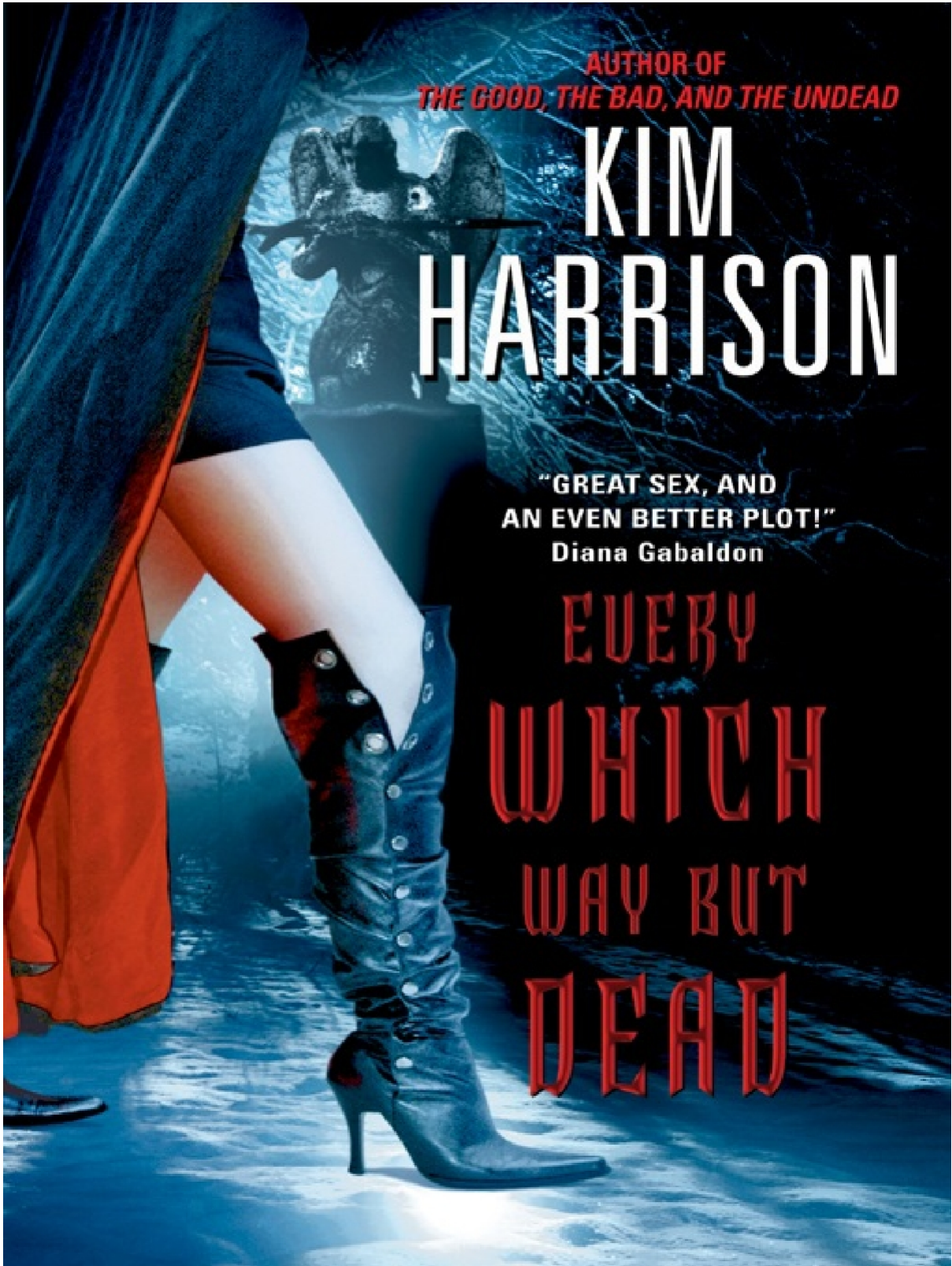
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AUTHOR OF
THE GOOD, THE BAD, AND THE UNDEAD

KIM
HARRISON

"GREAT SEX, AND
AN EVEN BETTER PLOT!"
Diana Gabaldon

EVERY
WHICH
WAY BUT
DEAD

HER ŞEKİLDE AMA ÖLÜ

KIM HARRISON

 HarperCollins e-books

*Bana ilk kelepçemi veren adama.
Orada olduğun için teşekkürler.*

Tüm bu karmaşanın içinde bana en yakın olan insanlara gösterdikleri anlayış için teşekkür etmek istiyorum. Ama en önemlisi, ben var olduklarını bilmeden önce olasılıkları gören menajerim Richard Curtis'e ve bu olasılıkları yönlendiren ve hayata geçiren editörüm Diana Gill'e teşekkür etmek istiyorum.

İçindekiler

Bir

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

İki

Kiliseye giden yolu yarılamıştık ki Ceri'yi fark ettim.

Üç

"Ceri," dedi Jenks ben düğmeyi çevirip...

Dört

Güneş gözlüklerimin üzerinden gözlerimi kısarak arabama yaslandım ve...

Beş

Plastik askılar takırdarken, giysileri tezgâhın üzerine yığdım.

Altı

Kendimi geri döndürmüştüm.

Yedi

Arabamı dikkatlice küçük garaja çektim ve döndüm.

Sekiz

Koşan ayaklarımın ritmik gümbürtüleri beni sarsıyor.

Dokuz

Sarıyı serpiştirirken içime huzur doldu.

On

Aynada kendimi izledim.

On bir

"Yani," dedim yavaşça, kendimi tutmaya çalışırken...

On iki

Demiryolu raylarının üzerinden geçmenin tanıdık gürültüsü beni uyandırdı...

On üç

"Ne yaptın Rachel?" Kisten sert bir sesle, "Ne yaptın Rachel?" dedi.

On dört

Korku içimde parladı ve bunu hissedene Kisten bir...

On beş

Buz ve tuzun çıtırtısı Kisten'in sesini yükseltiyordu.

On altı

Koridorda botlar gümbürdüyordu, Ivy'yi takip ettim...

On yedi

Skimmer'ın ayrılışı garip bir sessizlik yarattı. Taksi hızlanırken.

On sekiz

Reklam girdi, sesi beni sarsarken...

On dokuz

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kelimelerim çiğ gibi geliyordu...

Yirmi

Büyük boy kupamdaki kahve soğuktu ama ben...

Yirmi bir

"Benim, Rachel," diye seslendi Kisten, sesi silikti...

Yirmi iki

Müzik sona erdiğinde gülümsedim, rahat bir nefes almak için...

Yirmi üç

"Lanet olsun!" Yemin ettim, geri çekildim. Sığınak. Eğer ulaşabilirsem...

Yirmi dört

Spor ayakkabılarım Trent'in evinin düz halısında sessizdi.

Yirmi beş

Trent'in limuzininin koltuğuna yerleştim.

Yirmi altı

Sessizliği dinleyerek derin bir nefes aldım. Trent.

Yirmi yedi

İçinde oturduğum ılık su güzeldi. I...

Yirmi sekiz

Omuz çantamı banyonun zemininden aldım ve...

Yirmi dokuz

Kisten kaloriferi sonuna kadar açmıştı ve sıcak hava...

Otuz

Kapının hafifçe vurulma sesiyle başımı kaldırdım.

Otuz bir

"David Hue," dedi David soğukkanlılıkla, sesi sıkılmış ve biraz da...

Otuz iki

Yanımdaki buzla çevrili kayalar kaydı ve ben sarsıldım...

Otuz üç

"Geliyorum!" Seslendim, adımlarımı hızlandırarak ilerledim.

Yazar Hakkında

Övgü

Kim Harrison Yazarının Diğer

Kitapları Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bir

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve bileğimdeki çıplak deri parçasını örtmek için eldivenlerimin manşetini yukarı çektim. En büyük büyü kabımı küçük, yontulmuş bir mezar taşının yanına oturtup aktarım malzemesinin dökülmemesine dikkat ederken parmaklarım yünün içinde uyuşmuştu. Hava soğuktu ve geçen hafta indirimden aldığım ucuz beyaz mumun ışığında nefesim buğulanıyordu.

Biraz balmumu dökerek konyağı mezar taşının tepesine yapıştırdım. Dikkatimi ufukta giderek büyüyen ve çevredeki şehir ışıklarından zorlukla ayırt edilebilen bulanıklığa verdiğimde midem düğümlendi. Ay yakında doğacaktı, dolunayı yeni geçmişti ve küçülüyordu. İblis çağırmak için iyi bir zaman değildi ama çağırmazsam yine de gelecekti. Algaliarept'le gece yarısından önce kendi şartlarımla buluşmayı tercih ederim.

Yüzümü buruşturdum ve arkamda Ivy ile birlikte yaşadığımız parlak ışıklı kiliseye baktım. Ivy ayak işlerini yapıyordu, bir iblisle anlaşma yaptığının farkında bile değildi, hizmetlerinin bedelini ödeme zamanının geldiğinin farkında bile değildi. Sanırım bunu içeride, sıcak bir yerde, yazım malzemelerimin ve tüm modern konforun olduğu güzel mutfağında yapabilirdim ama bir mezarlığın ortasında iblis çağırmanın, kar ve soğukta bile sapkın bir doğruluğu vardı.

Ve onunla burada buluşmak istedim, böylece Ivy yarını tavandaki kanı temizleyerek geçirmek zorunda kalmayacaktı.

İblis kanı mı yoksa kendi kanım mı olacağı, cevaplamak zorunda kalmayacağımı umduğum bir soruydu. Kendimi Algaliarept'in aşinası olma macerasının içine çekmeye izin veremezdim. İzin veremezdim. Onu bir kez kesmiş ve kanatmıştım. Kanayabiliyorsa, ölebilirdi de. *Tanrım, bundan kurtulmama yardım et. Burada iyi bir şeyler yapmanın bir yolunu bulmama yardım et.*

Kollarımı kendime sardığımda paltomun kumaşı gıcırdadı ve botumu kullanarak on santimlik kabuklu kar çemberini garip bir şekilde kazımaya çalıştım. Büyük bir dairenin kazınmış olduğunu gördüğüm kil kırmızısı çimento levha. Oda-

büyükölükteki dikdörtgen taş blok, Tanrı'nın lütfunun nerede durduğuna ve kaosun nerede başladığına dair önemli bir işaretti. Bir önceki din adamları, ya kazara başka kimsenin orada yatmadığından emin olmak için ya da üzerinde yer alan özenli, yarı diz çökmüş, savaş yorgunu meleği toprağı sabitlemek için, bir zamanlar kutsal sayılan bu yerin üzerine bu taşı koymuşlardı. Devasa mezar taşının üzerindeki isim yontularak silinmiş, geriye sadece tarih kalmıştı. Bu kişi her kimse 1852 yılında yirmi dört yaşında ölmüşü. Umarım bu bir kehanet değildir.

Birinin tekrar dirilmesini engellemek için onu toprağı gömmek bazen işe yarıyor, bazen de yaramıyordu ama her halükarda bölge artık kutsanmamıştı. Ve etrafı hala kutsanmış toprakla çevrili olduğu için, bir iblis çağırarak için iyi bir nokta oluştuyordu. Daha kötüsü olursa, her zaman kutsanmış zemine eğilebilir ve güneş doğana ve Algaliarept sonsuzluğı geri çekilene kadar güvende olabilirdim.

Paltomun cebinden yirmi beş kiloluk çantamdan çıkardığım beyaz ipek tuz kesesini çıkarırken parmaklarım titriyordu. Miktar fazlaydı ama sağlam bir daire istiyordum ve tuzun bir kısmı kar eridikçe seyrelecekti. Kuzeyin nerede olduğunu tahmin etmek için gökyüzüne baktım ve kazınmış dairenin üzerinde tam da olması gerektiğini düşündüğüm yerde bir işaret buldum. Daha önce birinin bu daireyi iblisleri çağırarak için kullanmış olması bana güven vermemişti. İblisleri çağırarak yasadışı ya da ahlaka aykırı değildi, sadece gerçekten çok aptalcaydı.

Kuzeyden saat yönünde yavaş bir yol çizdim, ayak izlerim tuzun dış izine paraleldi ve melek monolitiyle birlikte küfredilmiş toprağın çoğunu çevreledi. Çember on beş metre genişliğinde olacaktı, genellikle en az üç cadının yapması ve tutması gereken oldukça büyük bir muhafaza, ama ben bu kadar ley hattı gücünü tek başıma kanallize edebilecek kadar iyiydim. Şimdi düşününce, iblisin beni en yeni tanıdığı olarak kapmakla neden bu kadar ilgilendiğini anladım.

Bu gece, üç ay önce yaptığım ve özenle kaleme alınmış sözlü sözleşmenin beni hayatta ve ley hatlarının doğru tarafında tutup tutmayacağını öğrenecektim. Piscary'nin aleyhinde tanıklık ederse gönüllü olarak Algaliarept'in tanıdığı olmayı kabul etmişim, işin püf noktası ise ruhumun bende kalmasıydı.

Duruşma bu gece gün batımından iki saat sonra resmen sona ermiş, iblisin pazarlıktaki sonunu mühürlemiş ve benim sonumu uygulanabilir hale getirmişti. Cincinnati'nin yeraltı dünyasının çoğunu kontrol eden ölümsüz vampirin, şehrin en iyi ley hattı cadılarını öldürmek suçundan beş asır hapis cezasına çarptırılmış olması şu anda pek önemli görünmüyordu. Özellikle de avukatlarının

onu bir cimrilikle dışarı attı.

Şu anda kanunun her iki tarafında da herkesin aklındaki soru, eski veliahtı Kisten'in ölümsüz vampir dışarı çıkana kadar her şeyi bir arada tutup tutamayacağıydı, çünkü Ivy bunu yapmayacaktı, veliaht olsun ya da olmasın. Bu geceyi sağ salim ve ruhum bozulmadan atlatmayı başarırsam kendim için biraz daha az, oda arkadaşım için biraz daha fazla endişelenmeye başlayacaktım ama önce iblisle hesaplaşmam gerekiyordu.

Omuzlarım o kadar sıkıydı ki, ceketimin cebinden süt yeşili fiçileri çıkardım ve çizmeyeceğim bir pentagramın noktalarını temsil etmeleri için dairenin üzerine yerleştirdim. Transfer malzemesini yapmak için kullandığım beyaz mumdan yaktım. Minik alevler titredi ve beyaz mumu dairenin dışındaki kırık mezar taşına geri koymadan önce sönmeyeceklerinden emin olmak için bir an izledim.

Bir arabanın boğuk sesi dikkatimi mezarlığı komşularımızdan ayıran yüksek duvarlara çekti. Yakındaki ley hattına dokunmak için kendimi sabitleyerek, örgü şapkamı aşağı çektim, kot pantolonumun paçasındaki karı ezdim ve her şeyimin yerinde olup olmadığını son bir kez kontrol ettim. Ama erteleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Yavaş bir nefes daha aldım ve irademi kilisenin mezarlığından geçen küçük ley hattına dokundurdu. Nefesim burnumdan tıslayarak içeri girdi ve kasıldım, dengem değiştiği için neredeyse düşüyordum. Ley hattı kış soğuşunu almış gibiydi ve alışılmadık bir soğuklukla içimi kesti. Eldivenli bir elimi uzatarak, gelen enerji artmaya devam ederken kendimi mum ışığıyla aydınlatılmış mezar taşına yasladım.

Güçler dengelendiğinde, fazladan gelen kuvvet hatta geri akacaktı. O zamana kadar dişlerimi sıkmak ve gerçek el ve ayak parmaklarımı yansıtan zihnimdeki teorik uzuvlarda karıncalanma hissi oluşmasına katlanmak zorundaydım. Her seferinde daha kötüydü. Her seferinde daha hızlıydı. Her seferinde daha büyük bir saldırıydı.

Sonsuz gibi görünse de, güç bir kalp atışında dengelendi. Ellerim terlemeye başladı ve ateşim varmış gibi hem sıcak hem de soğuk olmanın verdiği rahatsız edici bir his beni ele geçirdi. Eldivenlerimi çıkardım ve derin bir cebe soktum. Bilekliğimdeki tılsımlar, kışın sessizleştirdiği havada net bir şekilde şingirdedi. Bana yardım edemezlerdi. Haç bile.

Çemberimi hızlıca ayarlamak istedim. Bir şekilde Algaliarept bir çizgiye dokunduğumu anladı ve kendi kendine ortaya çıkmadan önce onu çağırmak zorunda kaldım ve

çağırın kişi olarak iddia edebileceğim güç ipliğini elimden aldı. Aktarım aracının bulunduğu bakır büyü kabını elime aldığım anda soğuktu ve hiçbir cadının yapmadığı bir şeyi yaptım ve bunu anlatmak için yaşadım; öne çıktım, kendimi Algaliarept'i çağıracağım aynı çemberin içine koydum.

Yere yapıştırılmış insan boyutundaki anıtın karşısında durarak nefes verdim. Bakteri ve şehir kirliliğinden kaynaklanan siyah bir isle kaplanmış olan anıt, düşmüş bir melek gibi görünüyordu. Figürün bir adak olarak elinde yatay olarak tuttuğu bir kılıcın üzerine eğilmiş ağıyor olması ürpertici hissi daha da artırıyordu. Vücudun etrafında kıvrılan kanatların kıvrımına bir kuş yuvası sıkışmıştı ve yüz doğru görünmüyordu. Kollar da insan ya da Inderlander olamayacak kadar uzundu. Jenks bile çocuklarının bununla oynamasına izin vermemişti.

"Lütfen doğru olmama izin ver," diye fısıldadım heykele, zihinsel olarak bu gerçeklikten sonsuza dek sürecek olan gerçekliğe beyaz tuz damlasını taşıırken. Merkezimde biriken enerjinin çoğu, değişimi zorlamak için dışarı çekilirken sendeledim. Tencerenin içindeki medya etrafa saçıldı ve hala dengemi bulamadığım için dökülmeden önce onu karın üzerine bıraktım. Gözlerim yeşil mumlara gitti. Ürkütücü bir şekilde şeffaflaşmışlardı, tuzla birlikte sonsuzluğa taşınmışlardı.

Yine de alevler her iki dünyada da vardı ve geceye ışıltılarını katıyordu.

Hattan gelen güç tekrar artmaya başladı, yavaş artış, bir hatta dokunmanın ilk hızlı akışı kadar rahatsız ediciydi, ancak tuz şeridinin yerini, başımın üzerinde kapanmak için yükseklere yayılan eşit miktarda sonsuz gerçeklik almıştı. Havadan daha önemli hiçbir şey gerçekliğin değişen bantlarını geçemezdi ve çemberi ben kurduğum için onu yalnızca ben kırabilirdim - tabii başlangıçta düzgün bir şekilde kurmuşsam.

"Algaliarept, seni çağırıyorum," diye fısıldadım, kalbim küt küt atıyordu. Çoğu insan bir iblisi çağırarak ve kontrol altına almak için her türlü tuzağı kullanırdı, ancak onunla zaten bir anlaşmam olduğu için, sadece adını söylemek ve varlığını istemek onu sınırların ötesine çekecekti. Ne şanslıyım.

Savaşçı meleklerle aramdaki küçük bir kar parçası eridiğinde içim sıkıştı. Kar buharlaştı, kırmızımsı buhar bulutu henüz şekillenmemiş bir beden sınırlarını takip etmek için kabardı. Bekledim, gerginliğim artıyordu. Algaliarept, beni en çok korkutan şeyi seçmek için ben farkında bile olmadan zihnimi eleyerek şeklini değiştirdi. Bir zamanlar Ivy'ydi. Sonra Kisten'di - ta ki aptalca bir anda onu asansörde kıştırana kadar.

Vampir kaynaklı tutku. Fransız öpücüğü verdikten sonra birinden korkmak zordur. Nick, erkek arkadaşım, her zaman

Bir midilli.

Ancak bu kez sis kesinlikle bir insan şekliydi ve tahminimce ya Piscary olarak ortaya çıkacaktı - az önce hapse attığım vampir
-Ya da belki de daha tipik olan, kuyruklu yeşil kadife ceket giymiş genç bir İngiliz beyefendisi imgesi.

"İkisi de seni korkutmuyor artık," diye bir ses geldi sisin içinden, başımı kaldırdım.

Bu benim sesimdi. "Ah, kahretsin," diye küfrederek büyü kabımı aldım ve neredeyse çemberimi kırana kadar geri çekildim. Benim gibi görünecekti. Bundan nefret ediyordum. "Ben kendimden korkmuyorum!" Daha birleşmesi bitmeden bağırdım.

"Oh, evet öylesin."

Sesi doğruydu ama temposu ve aksanı yanlıştı. Algaliarept benim dış hatlarıma bürünürken, ellerini müstehcen bir şekilde kendi üzerinde gezdirirken, göğsünü benim kadınlık bahaneme göre düzleştirirken ve bana muhtemelen hak ettiğimden biraz daha kıvrımlı kalçalar verirken, perçinlenmiş bir şekilde baktım. Siyah deri pantolon, kırmızı askılı bir üst ve karlı bir mezarlığın ortasında gülünç görünen yüksek topuklu siyah sandaletler giymişti.

Gözkapaklarımı hafifçe kapatıp dudaklarımı açarak başını salladı ve kıvrırcık omuz hizasındaki kırmızı buklelerimi sonsuza dek sürecektir bir sisin içinden çıkarıp şekillendirdi. Bana sahip olabileceğimden daha fazla çil verdi ve gözlerim onları açtığında gösterdiği kırmızı küreler değil, yeşildi. Benimkiler de bir kecininki gibi yarık değildi.

"Gözleri yanlış anlamışsın," dedim ve büyü kabımı çemberin kenarına bıraktım. Dişlerimi sıktım, sesimin titrediğini duymasından nefret ediyordum.

Kalçasını eğen iblis, sandaletli ayağını uzattı ve parmaklarını şıklattı. Elinde bir çift siyah gözlük belirdi ve doğal olmayan gözlerini gizleyerek onları taktı. "Şimdi haklılar," dedi ve sesimin benimkine ne kadar yakın olduğunu görünce ürperdim.

"Bana hiç benzemiyorsun," dedim, bu kadar kilo verdiğimi fark etmemiştim ve shake ve patates kızartması yemeye geri dönebileceğime karar vermiştim.

Algaliarept gülümsedi. "Belki de saçlarımı toplayasam?" diye alay etti, asi kütleyi toplayıp benim, yani başının üstünde tutarken. Kızarmak için dudaklarını ısırды, inledi ve sanki elleri üstünde bağlıymış gibi kıpırdandı, baktı

sanki esaret oyunlarından hoşlanıyormuş gibi. Meleğin tuttuğu kılıcın üzerine düşerek bir fahişe gibi poz verdi.

Yakası sahte kürklü paltomun içine daha da gömüldüm. Uzaktaki sokaktan geçen bir arabanın yavaş sesi geldi. "Artık devam edebilir miyiz? Ayaklarım üşümeye başladı."

Başını kaldırdı ve gülümsedi. "Sen *tam* bir parti bozansın, Rachel Mariana Morgan," dedi benim sesimle, ama şimdi alışlagelmiş İngiliz aksanıyla. "Ama *çok* iyi bir sporcusun. Seni sonsuza kadar sürüklememe izin vermemen iyi bir zihin gücüne sahip olduğunu gösteriyor. Seni kırmaktan zevk alacağım."

Her zamanki enerjiden bir leke üzerine döküldüğünde sarsıldım. Yine şekil değiştiriyordu ama her zamanki dantel ve yeşil kadife görüntüsüne büründüğünde omuzlarım hafıfledi. Koyu renk saçlar uzun bir şekilde şekillendirilmiş ve yuvarlak fûme gözlükler varlığa dönüşmüştü. Solgun bir ten ve güçlü hatlara sahip bir yüz belirdi; dar belli, zarif vücuduyla uyum içindeydi. Yüksek topuklu botlar ve zarif bir şekilde dikilmiş bir palto kıyafeti tamamlayarak iblisi on sekizinci yüzyılın zenginlik sahibi ve büyüklük için hazır olan karizmatik genç bir iş adamına dönüştürdü.

Düşüncelerim geçen sonbaharda Cincinnati'nin en iyi ley hattı cadılarının cinayetlerini Trent Kalamack'ın üzerine yıkmaya çalışırken kirlettiğim korkunç suç mahalline dokundu. Al onları Piscary'nin adına katletmişti. Her biri zevk için acı içinde ölmüştü. Al bir sadistti, iblis ne kadar iyi görünürse görünsün.

"Evet, hadi başlayalım," dedi ve Kükürt gibi kokan siyah bir tozdan bir teneke alıp bir tutamını derin derin içine çekerken. Burnunu ovuşturdu ve bir çizme ile çemberimi dürtmek için hareket etti, beni irkiltti. "Güzel ve sıkı. Ama soğuk. Ceri sıcak sever."

Ceri mi? Çemberin içindeki tüm karlar bir anda yoğunlaşarak erirken merak ettim. Islak kaldırım kokusu güçlü bir şekilde yükseldi, sonra çimento soluk bir kırmızıya kadar kururken kayboldu.

"Ceri," dedi Algaliarept, yumuşak tonuyla beni şok eden sesi hem ikna edici hem de talepkârdı. "Gel."

Algaliarept'in arkasından, nereden geldiği belli olmayan bir kadın çıkınca bakakaldım. Zayıftı, kalp şeklindeki yüzü solgundu ve elmacık kemikleri çok belirgin görünüyordu. Benden oldukça kısa boyluydu, küçücük, neredeyse çocuksu bir görünüşü vardı. Başı öne eğikti ve solgun

Yarı saydam saçları sırtının ortasına kadar düz bir şekilde sarkıyordu. Çıplak ayaklarına kadar inen güzel bir elbise giymişti. Enfesti - zengin morlar, yeşiller ve altınlarla boyanmış gür ipek - ve kıvrımlı formuna boyanmış gibi oturuyordu. Ufak tefek olmasına rağmen, belki biraz kırılğan görünse de orantılıydı.

"Ceri," dedi Algaliarept, beyaz eldivenli eliyle başını yukarı kaldırarak. Gözleri yeşil, geniş ve boştu. "Sana yalınayak gezmek hakkında ne demiştim?"

Yüzünde, içinde bulunduğu uyuşuk halin ardında uzak ve mesafeli bir kızgınlık parıltısı belirdi. Ayaklarına uyumlu bir çift işlemeli terlik geçirince dikkatim dağıldı.

"Bu daha iyi." Algaliarept ondan yana döndü ve ben de kıyafetleri içinde oluşturdukları mükemmel çiftin resmine vuruldum. Kıyafetleri içinde güzeldi, ama zihni de güzel olduğu kadar boştu, iblisin onu tutmaya zorladığı ham büyüden delirmişti, kendini güvende tutmak için ley hattı gücünü zihninden süzüyordu. İçimi bir korku kapladı.

"Onu öldürme," diye fısıldadım, ağzım kurumuştı. "Onunla işin bitti. Bırak yaşasın."

Algaliarept fûme gözlüklerini indirip üzerinden baktı, kırmızı gözleri bana sabitlendi. "Ondan hoşlandın mı?" dedi. "Çok güzel, değil mi? Bin yaşından fazla ve ruhunu aldığım günden beri bir an bile yaşlanmadı. Dürüst olmak gerekirse, partilerin çoğuna davet edilmemin sebebi o. Hiç telaşlanmadan ortaya çıkıyor. Gerçi ilk yüz yıl boyunca hep gözyaşı ve feryat vardı. Kendi içinde eğlenceli, ama eskiyor. Benimle dövüşeceksin, değil mi?"

Çenem sıkıştı. "Artık onunla işin bittiğine göre ruhunu geri ver."

Algaliarept güldü. "Ah, sen bir aşıksın!" dedi beyaz eldivenli ellerini bir kez çırparak. "Ama yine de bunu ona geri vereceğim. Onu telafi edilemeyecek kadar kirlettim, benimkini makul ölçüde saf bıraktım. Ve tanrısından af dilemeye fırsat bulamadan onu öldüreceğim." Kalın dudakları iğrenç bir sırıtışla yarıldı. "Zaten hepsi yalan, biliyorsun."

Kadın, ayaklarının dibinde mor, yeşil ve altından oluşan küçük bir noktaya yığılıp parçalandığında soğudum. Beni sonsuzluğa sürüklemesine izin vermeden önce ölebilirdim... buna dönüşmek için. "Piç kurusu," diye fısıldadım.

Algaliarept "Ne olmuş yani?" der gibi bir hareket yaptı. Ceri'ye döndü, kumaş yığınının içinde onun küçük elini buldu ve kalkmasına yardım etti. Ceri yine yalınayaktı. "Ceri," diye ikna etti iblis, sonra bana baktı. "Onu kırk yıl önce değiştirmeliydim ama Dönüş her şeyi zorlaştırdı. Adını söylemediğin sürece artık duymuyor bile." Tekrar kadına döndü. "Ceri, bir aşk ol ve bu gün batımında yaptığın transfer medyasını getir."

Karnım ağrıyordu. "Biraz yaptım," dedim ve Ceri ilk anlama belirtisiyle gözlerini kırıştırdı. İri gözleri ciddi ve boş, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. Dikkati ayaklarımın dibindeki büyü kabına ve etrafımızdaki süt yeşili mumlara yöneldi. Melek anıtının önünde dururken gözlerinin arkasında panik kıpırdanıyordu. Sanırım neler olduğunu yeni fark etmişti.

"Muhteşem," dedi Algaliarept. "Şimdiden faydalı olmaya çalışıyorsun ama ben Ceri'ninkini istiyorum." Ceri'ye baktı, minik beyaz dişlerini göstermek için ağzını açmıştı. "Evet, aşkım. Emeklilik zamanın geldi. Bana kazanımı ve transfer medyasını getir."

Gergin ve çekingen Ceri bir hareket yaptı ve bileğimden daha kalın bakırdan yapılmış çocuk boyunda bir kazan aramızda belirdi, çoktan kehribar rengi sıvıyla dolmuştu, yabani sardunya parçacıkları sanki bir jelmiş gibi asılı duruyordu.

Hava ısındıkça ozon kokusu yükseliyordu ve paltomun fermuarını açtım. Algaliarept mırıldanıyordu, belli ki büyük bir ruh hali içindeydi. Beni yaklaştırmaya çağırırdı ve ben de koluma sıkıştırdığım gümüş bıçağı parmaklayarak bir adım attım. Nabzım hızlandı ve sözleşmemin beni kurtarmaya yetip yetmeyeceğini merak ettim. Bir bıçağın pek yardımı dokunmayacaktı.

İblis sırtarak bana düz, düzgün dişlerini gösterdi ve Ceri'ye işaret etti. "Aynam," dedi ve narin kadın eğilerek bir dakika önce orada olmayan bir kehanet aynasını aldı. Onu bir masa gibi Algaliarept'in önünde tuttu.

Yutkundum, geçen sonbaharda auramı üzerimden atıp kehanet aynamın içine iterken hissettiğim iğrenç duyguyu hatırladım. İblis eldivenlerini teker teker çıkardı ve kırmızı, kalın boğumlu ellerini, uzun parmaklarını genişçe açarak camın üzerine yerleştirdi. Ürperdi ve gözlerini kapattı, bu sırada aurası aynanın içine çöktü, ellerinden mürekkep gibi akarak yansımasında dönüp durdu. "Medyumun içine, Ceri, aşkım. Çabuk ol."

Algaliarept'in aurasını tutan aynayı kazana taşıırken neredeyse nefes nefese kalıyordu. Camın ağırlığından değil, aynanın

Neler olduğunu. Sanırım şu anda bulunduğum yerde durduğu geceyi yeniden yaşıyordu, benim onu izlediğim gibi o da selefini izliyordu. Ne olacağını biliyor olmalıydı ama içi o kadar körelmişti ki sadece bekleneni yapabiliyordu. Ve onun bariz, çaresiz paniğinden, içinde kurtarılmaya değer bir şey kaldığını anladım.

"Onu serbest bırak," dedim, dikkatim Ceri'den kazana, oradan da Algaliarept'e kayarken çirkin paltomun içinde kamburlaşarak. "Önce onu serbest bırakın."

"Neden?" Eldivenlerini tekrar takmadan önce boş boş tırnaklarına baktı.

"Beni sonsuzluğa sürüklemene izin vermeden önce seni öldüreceğim ve onu istiyorum.
önce özgür."

Algaliarept buna uzun ve derin bir kahkaha attı. Elini meleğe dayayan iblis neredeyse iki büklüm oldu. Sessiz bir gümbürtü ayaklarıma kadar yankılandı ve taş taban bir silah sesiyle çatırdadı. Ceri bakakaldı, solgun dudakları gevşemişti ve gözleri hızla üzerimde geziniyordu. İçinde bir şeyler çalışmaya başlıyor gibiydi, uzun zamandır bastırılmış anılar ve düşünceler.

"Mücadele *edeceksin*," dedi Algaliarept sevinçle. "Muazzam. Ben *de* öyle umuyordum." Gözleri benimkilerle buluştu ve gözlüklerinin kenarına dokunarak sıırıttı. "*Adsimulo calefacio*."

Kolumdaki bıçak alev aldı. Hışırdayarak paltomdan sıyrıldım. Balonumun kenarına çarptı ve aşağı kaydı. İblis bana baktı. "Rachel Mariana Morgan. Sabrımı zorlamayı bırak. Buraya gel ve şu lanet duayı oku."

Başka seçeneğim yoktu. Eğer yapmazsam, anlaşmamın ihlal edildiğini söyleyecek, ruhumu elimden alacak ve beni sonsuzluğa sürükleyecekti. Tek şansım anlaşmanın gereğini yapmaktı. Ceri'ye baktım, Algaliarept'ten uzaklaşmasını diliyordum ama parmaklarını çatlak mezar taşına kazınmış tarihlerin üzerinde gezdiriyordu, güneşe hasret teni şimdi daha da solgundu.

"Laneti hatırlıyor musun?" Algaliarept, diz hizasındaki kazanın yanına geldiğimde sordu.

Gizlice bir göz attım, iblisin aurasının siyah olduğunu görünce şaşırmadım. Başımı salladım, düşüncelerim yanlışıyla Nick'i tanıdığım yaptığım zamana döndüğünde kendimi baygın hissettim. Sadece üç ay önce miydi? "İngilizce söyleyebilirim," diye fısıldadım. *Nick. Aman Tanrım. Ona veda etmemiştim.* Son zamanlarda o kadar mesafeliydi ki ona söyleyecek cesareti bulamamıştım. Kimseyi söylememiştim.

"Yeterince iyi." Gözlükleri kaybordu ve lanet olası keçi gözleri bana sabitlendi. Kalbim hızla çarpıyordu ama bu seçimi ben yapmıştım. Buna göre yaşayacak ya da ölecektim.

Algaliarept'in sesi derin ve yankılı bir şekilde, sanki içimi titretircesine dudaklarının arasından süzüldü. Latinceydi, kelimeler tanıdık ama bir rüyanın görüntüsü gibi tanıdık değildi. *"Pars tibi, totum mihi. Vincus vinculis, prece factis."*

"Bazıları sana," diye yineledim İngilizce olarak, kelimeleri hafızamdan yorumlayarak, "ama hepsi bana. Yalvarışla kurulan bağlarla bağlı."

İblisin gülümsemesi genişledi ve kendine olan güveniyle beni ürpertti. *"Luna servata, lux sanata. Chaos statutum, pejus minutum."*

Sertçe yutkundum. "Ay güvenli kılındı, kadim ışık aklı başında kılındı," diye fısıldadım. "Kaos kararlaştırıldı, felakete sürüklendi."

Algaliarept'in fiçiyi kavrayan parmak eklemleri beklentiyle bembeyaz kesildi. *"Mentem tegens, malum ferens. Semper servus dum duret mundus,"* dedi ve Ceri hiçkırıldı, küçük bir kedi yavrusu sesi, çabucak bastırıldı. "Devam et," dedi Algaliarept, heyecandan hatları bulanıklaşmıştı. "Söyle ve ellerini koy."

Tereddüt ettim, gözlerim Ceri'nin mezar taşının önündeki buruşmuş haline takıldı, elbisesi küçük bir renk birikintisine dönüşmüştü. "Önce sana olan borçlarımdan birini affet."

"Sen saldırgan bir kaltaksın, Rachel Mariana Morgan."

"Yap şunu!" Ben talep ettim. "Yapacağını söylemişsin. Anlaştığımız gibi işaretlerinden birini çıkar."

Tencerenin üzerine eğildi, gözlüğünde iri gözlü ve korkmuş yansımamı görebiliyordum. "Hiç fark etmez. Laneti bitir ve bu iş bitsin."

"Anlaşmamıza sadık kalmayacağını mı söylüyorsun?" Ben kışkırttım, o da güldü.

"Hayır, hiç de değil ve eğer bu konuda anlaşmamızı bozmayı umuyorsan, ne yazık ki aptallık ediyorsun. İşaretlerimden birini çıkaracağım ama yine de bana bir iyilik borçlusun." Dudaklarını yaladı. "Ve tanıdığım olarak sen bana aitsin."

Korku ve rahatlamanın mide bulandırıcı bir karışımı dizlerimi titretti ve

Böylece hastalanmayacaktım. Ama inançlarımın doğru olup olmadığını ve iblisin tuzağından seçim denen küçük bir noktayla sıyrılıp sıyrılamayacağımı görmeden önce pazarlığın bana düşen kısmını tamamen yerine getirmem gerekiyordu.

"Aklın Lee'si," dedim titreyerek, "acının taşıyıcısı. Dünyalar katledilene kadar köle ol."

Algaliarept memnun bir ses çıkardı. Çenemi sıkarak ellerimi kazanın içine soktum. Soğuk içime işledi ve onları uyuşturdu. Ellerimi dışarı çektim. Dehşet içinde onlara baktım, kırmızı emaye parmak uçlarımda hiçbir değişiklik göremedim.

Ve sonra Algaliarept'in aurası daha da içime sızarak chi'me dokundu.

Gözlerim acıdan şişmiş gibiydi. Çılgılık atmak için derin bir nefes aldım ama atamadım. Ceri'ye bir an gözüm ilişti, gözleri anılarla kısılmıştı. Kazanın karşısında Algaliarept sırtıyordu. Hava yağa dönüşürken nefes almakta zorlandım. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm ve onları betona çarptım. Saçlarım yüzümü gizlemek için düşerken, öğürmemeye çalıştım. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum!

İblisin aurası ıslak bir battaniyeydi, asit damlıyordu ve beni boğuyordu. İçimi ve dışımı kapladı ve gücüm onun gücüyle kuşatıldı. İrademi sıfıra indirdi. Kalbimin bir kez attığını duydum, sonra tekrar. Titreyen bir nefes aldım, keskin kusmuk tadını yuttum. Yaşayacaktım. Onun aurası tek başına beni öldüremezdi. Bunu yapabilirdim. Yapabilirdim.

Sarsılarak başımı kaldırdım ve yaşadığım şokla başa çıkabilecek duruma geldim. Kazan gitmişti ve Ceri neredeyse Algaliarept'in yanındaki devasa mezar taşının arkasında toplanmıştı. Nefes aldım, iblisin aurası yüzünden havanın tadını alamıyordum. Kımıldadım, sert betonun parmak uçlarıma sürtündüğünü hissedemiyordum. Her şey hissizdi. Her şey sanki pamuktan yapılmış gibi sessizdi.

Yakındaki ley hattının gücü dışında her şey. Otuz metre ötede sanki yüksek gerilimli bir elektrik hattıymış gibi uğulدادığını hissedebiliyordum. Nefes nefese, sendeleyerek ayağa kalktım ve onu görebildiğimi fark edince şok oldum. Sanki ikinci görüşümü kullanıyormuşum gibi her şeyi görebiliyordum - ki görmüyordum. Bir zamanlar auramın neşeli altın tonuyla renklendirdiği çemberimin şimdi siyahla kaplandığını gördüğümde midem bulandı.

İblis'e döndüm, onu çevreleyen kalın siyah aurayı gördüm ve bunun büyük bir kısmının benimkini de kapladığını biliyordum. Sonra Ceri'ye baktım.

Algaliarept'in aurası onun üzerinde o kadar güçlüydü ki yüz hatlarını göremiyordu. İblisle savaşıacak bir aurası yoktu, ruhunu ona kaptırmıştı. Ben de her şeyi buna bağlamıştım.

Eğer ruhumu korusaydım, Algaliarept'inkin altında boğulmuş olan auram hâlâ yanımdaydı. Ve ruhumla birlikte özgür irade de geldi. Ceri'nin aksine, hayır diyebilirdim. Yavaş yavaş nasıl yapacağımı hatırlıyordum.

"Onu serbest bırak," diye homurdandım. "Senin lanet auranı aldım. Onu hemen serbest bırak."

"Oh, neden olmasın?" diye kıkırdadı iblis, eldivenli ellerini birbirine sürterek. "Onu öldürmek çıraklık eğitimi başlatmak için harika bir yol olacak. Ceri?"

Ufak tefek kadın ayağa fırladı, başı dikti ve kalp şeklindeki yüzünde panik ifadesi vardı.

"Ceridwen Merriam Dulciate," dedi Algaliarept. "Seni öldürmeden *önce* ruhunu geri veriyorum. Bunun için Rachel'a teşekkür edebilirsin."

Ben başladım. Rachel mı? Daha önce hep Rachel Mariana Morgan'dım. Görünüşe göre bir tanıdık olarak artık tam ismime değmezmişim. Bu beni kızdırdı.

Sendeleyerek küçük bir ses çıkardı. Yeni görüşümle Algaliarept'in bağının ondan kopuşunu izledim. En saf mavinin en zayıf parıltısı onu çevreledi - geri dönen ruhu zaten onu korumaya çalışıyordu - sonra iblisin onun elindeyken ruhunda beslediği binlerce yıllık karanlığın altında kayboldu. Ağzı çalışıyordu ama konuşamıyordu. Nefes nefese kaldığında gözleri donuklaştı ve düşerken onu yakalamak için öne atıldım. Mücadele ederek onu çemberin kendi tarafıma doğru sürükledim.

Algaliarept onun peşinden uzandı. Adrenalin yükselmişti. Ceri'yi bıraktım. Doğrulup çizgiyi çizdim. "Rhombus!" Bağırdım, önce çizmeden bir daire oluşturmak için üç aydır çalıştığım çağırma sözcüğünü söyledim.

Beni sendeleten bir güçle, yeni çemberim patlayarak var oldu ve Ceri ile beni ilkinin içinde daha küçük ikinci bir çemberin içine hapsetti. Çemberim odaklanacak fiziksel bir nesneden yoksundu, bu yüzden fazla enerji ley hattına geri dönmesi gerektiği yerde her yere gitti. İblis küfrederek geriye doğru savruldu ve hâlâ çalışır durumda olan ilk çemberimin içine çarptı. İçimde yankılanan bir pingle, ilk çemberim

kırıldı ve Algaliarept yere düştü.

Ağır ağır nefes alarak ellerimi dizlerime koydum. Algaliarept betondan bana göz kırptı, sonra hınzır bir gülümseme geldi. "Bir aurayı paylaşıyoruz, aşkım," dedi. "Senin çemberin artık beni durduramaz." Sırtışı genişledi. "Sürpriz," diye hafifçe şarkı söyledi, ayağa kalktı ve ezilmiş kadife ceketini titizlikle fırçalamak için zaman ayırdı.

Oh, Tanrım. İlk çemberim şimdi tutmadıysa, ikincisi de tutmazdı. Bunun olabileceğini düşünmüştüm. "Ceri?" Fısıldadım. "Ayağa kalk. Gitmemiz gerek."

Algaliarept'in gözleri arkamda bizi çevreleyen kutsal zemini takip etti. Kaslarım gerildi.

İblis sıçradı. Çığlık atarak Ceri'yi ve kendimi geriye doğru ittim. Çemberin kırılmasıyla içime akan sonsuzluk dalgası neredeyse fark edilmedi. Yere düştüğümüzde nefesim kesildi, Ceri üstümdeydi. Hâlâ nefes almıyorken topuklarımı kara sürterek bizi daha uzağa ittim. Ceri'nin balo elbisesinin altın renkli süslemesi parmaklarımın altında sertleşti ve ikimizin de kutsal zeminde olduğumuzdan emin olana kadar onu kendime çektim.

"Hepinizin canı cehennem!" Algaliarept beton yığınının kenarından öfkeyle bağırdı.

Titreyerek ayağa kalktım. Nefesim kesildi ve hüsrana uğramış iblise

bakakaldım. "Ceri!" diye bağırdı iblis ve yanık amber kokusu yükselirken ayağını görünmeyen bariyerin üzerine koydu ve geri çekti. "Onu bana doğru it! Yoksa ruhunu öyle bir karartırım ki, değerli tanrın ne kadar yalvarırsan yalvar seni içeri almaz!"

Ceri inledi, bacağıma sarıldı ve yüzünü saklayarak binlerce yıllık şartlanmanın üstesinden gelmeye çalıştı. Yüzüm öfkeden gerildi. *Bu ben olabilirdim. Bu hâlâ ben olabilirdim.* "Artık seni incitmesine izin vermeyeceğim," dedim, bir elim omzuna dokunmak için düştü. "Eğer sana zarar vermesini engelleyebilirsem, engelleyeceğim."

Beni tutuşu sarsıldı ve dövülmüş bir çocuk gibi görüldüğünü düşündüm.

"Sen benim tanıdığımısın!" diye bağırdı iblis, tükürükler saçarak. "Rachel, Buraya gel!"

Karın gerektirdiğinden daha soğuk bir şekilde başımı salladım. "Hayır," dedim basitçe. "Sonsuzluğa gitmeyeceğim. Beni buna zorlayamazsın."

Algaliarept inançsızlık içinde boğuldu. "Yapacaksın!" diye gürledi ve Ceri bacağımı daha sıkı kavradı. "Sana sahibim! Sen benim lanet tanıdığımsın. Sana auramı verdim. İraden benimdir!"

"Hayır, değil," dedim içim titreyerek. *İşe yarıyordu. Tanrı beni korusun, işe yarıyordu.* Gözlerim ısındı ve rahatlamaktan neredeyse ağlamak üzere olduğumu fark ettim. Beni alamazdı. Onun tanıdığı olabilirdim ama ruhum onda değildi. Hayır diyebilirdim.

"Sen benim tanıdığımsın!" diye öfkeleni ve kutsal toprağa geçmeye çalışıp kendini tekrar geri çekerken Ceri ve ben ikimiz de haykırdık.

"Ben senin tanıdığının!" Korkmuş bir şekilde bağırdım. "Ve ben hayır diyorum! Senin tanıdığın olacağımı söyledim ve öyleyim, ama seninle sonsuza kadar birlikte olmayacağım ve beni buna zorlayamazsın!"

Algaliarept'in keçi gözleri kısıldı. Geri adım attı ve öfkesi soğurken ben de kaskatı kesildim. "Tanıdığım olmayı kabul ettin," dedi yumuşak bir sesle, parlak, tokalı çizmelerinden yükselen duman, küfredilmiş topraktan oluşan çemberin kenarından geçerken. "Şimdi buraya gel, yoksa anlaşılmamızın ihlal edildiğini söyleyeceğim ve ruhun varsayılan olarak benim olacak."

Çifte tehlike. İşin bu noktaya geleceğini biliyordum. Ceri titrerken, "Üzerimde senin kokuşmuş auran var," dedim. "Ben senin tanıdığının. Eğer bir sözleşme ihlali olduğunu düşünüyorsan, güneş doğmadan önce ne olduğuna karar vermesi için buraya birini getir. Ve şu lanet iblis işaretlerinden birini üzerimden al!" Bileğimi uzatarak talep ettim.

Kolum titredi ve Algaliarept boğazının derinliklerinden çirkin bir ses çıkardı. Uzun nefes veriş i içimi titretti ve Ceri iblise bakmaya cesaret etti. "Çizgilerin yanlış tarafında olursan seni bir tanıdık olarak kullanamam," dedi, açıkça yüksek sesle düşünüyordu. "Bağlama yeterince güçlü değil-"

"Bu benim sorunum değil," diye araya girdim, bacaklarım titriyordu.

"Hayır," diye onayladı Algaliarept. Beyaz eldivenli ellerini arkasında birleştirdi ve bakışları Ceri'ye kaydı. Gözlerindeki derin öfke ödümü koparmıştı. "Ama bunu senin sorunun haline getiriyorum. Tanıdığımı çaldın ve bana hiçbir şey bırakmadın. Beni kandırıp bir hizmet için ödeme yapmana izin verdin. Eğer seni sürükleyemezsem, seni satırların arasında kullanmanın bir yolunu bulacağım. Ve asla izin vermeyeceğim

ölürsün. Sor ona. Hiç bitmeyen cehennemini sor ona. Seni bekliyor Rachel. Ve ben sabırlı bir iblis değilim. Kutsal topraklarda sonsuza dek saklanamazsın."

"Git buradan," dedim sesim titreyerek. "Seni buraya ben çağırdım. Şimdi sana gitmeni söylüyorum. Bu işaretlerden birini üzerimden al ve git. Şimdi." Onu çağırmıştım ve bu nedenle çağırma kurallarına karşı hassastı - ben onun tanıdığı olsam bile.

Yavaşça nefes verdi ve yerin hareket ettiğini sandım. Gözleri karardı. Siyah. Siyah, siyah, sonra daha da siyah. *Oh, kahretsin.*

"Çizgilerin arasından seninle yeterince güçlü bir bağ kurmanın yolunu bulacağım," diye mırıldandı. "Ve seni çekip çıkaracağım, ruhun bozulmadan. Çizgilerin bu tarafında ödünç alınmış bir zamanda yürüyorsun."

"Daha önce de yürüyen ölü bir cadı olmuştum," dedim. "Ve benim adım Rachel Mariana Morgan. Bunu kullan. Ve bu işaretlerden birini üzerimden al yoksa her şeyi kaybedersin."

Bundan kurtulacağım. Bir iblisi alt ettim. Bilgi baş döndürücüydü, ama çok fazla anlam ifade edemeyecek kadar korkmuştum.

Algaliarept bana ürpertici bir bakış attı. Bakışları Ceri'ye kaydı ve sonra gözden kayboldu.

Bileğim alev alev yanarken haykırdım ama acıyı memnuniyetle karşıladım, diğer elimle iblis işaretli bileğimi tutarken kamburlaştım. Acıyordu - sanki cehennem köpekleri çiğniyormuş gibi acıyordu - ama bulanık görüşüm netleştiğinde, yaralı daireyi iki değil, tek bir korkutucu çizgi geçiyordu.

Son acıya kadar nefes nefese kalarak yığıldım, tüm vücudum kendi üzerine çöktü. Başımı yukarı çektim ve temiz bir nefes alarak midemdeki düğümü çözmeye çalıştım. Eğer ley hatlarının karşı taraflarında olsaydık beni kullanamazdı. Algaliarept'in aurasıyla kaplanmış olsam da hâlâ kendimdim. İkinci görüşüm yavaşça soldu ve ley hattının kırmızı lekesi kayboldu. Algaliarept'in aurasına katlanmak giderek kolaylaşıyor, iblis gittiğinden beri neredeyse fark edilmeyen bir his haline geliyordu.

Ceri beni bıraktı. Onu hatırlayarak elimi uzatmak için eğildim. Merakla baktı ve ince, soluk elini benimkine koyarken kendini izledi. Hâlâ ayaklarımın dibinde, resmi bir teşekkür jestiyle elinin üst kısmını öptü.

"Hayır, yapma," dedim, elimi çevirip onunkini kavradım ve onu dik konuma getirdim.

Karın içinden.

Ceri'nin gözleri doldu ve özgürlüğü için sessizce ağılarken taşı, iyi giyimli, istismara uğramış kadın ağlamaklı, sessiz sevinci içinde güzeldi. Kolumu ona doladım, elimden geldiğince onu rahatlatmaya çalıştım. Ceri kamburlaştı ve daha da çok titredi.

Her şeyi olduğu yerde bırakarak ve mumları kendi kendilerine sönmeleri için bırakarak kiliseye doğru yürüdüm. Bakışlarım kara sabitlenmişti ve Ceri'yle birlikte buraya giden yolda iki ayak izi oluştururken, onunla ne yapacağımı merak ediyordum.

İki

Kiliseye giden yolu yarılamıştık ki Ceri'nin karda yalınayak yürüdüğünü fark ettim. "Ceri," dedim dehşete kapılarak. "Ayakkabıların nerede?"

Ağlayan kadın sert bir hıçkırık çıkardı. Gözlerini silerek aşağıya baktı. Ayak parmaklarının etrafında kırmızı bir bulanıklık dönüyordu ve minik ayaklarında bir çift yanık işlemeli terlik belirdi. Verandanın ışığında netleşen narin yüz hatlarından şaşkınlık akıyordu.

"Yanmışlar," dedim onları silkelediğinde. Kömür parçaları üzerine yapışmış, siyah yaralar gibi görünüyordu. "Belki de Büyük Al öfke nöbeti geçiriyor ve eşyalarını yakıyordur."

Ceri sessizce başını salladı, iblisin adını bilmeyenlerin önünde söylememek için kullandığım aşağılayıcı lakap karşısında mavi dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Bizi tekrar harekete geçirdim. "Giyebileceğin bir çift terliğim var. Biraz kahveye ne dersin? Donmuş durumdayım." *Kahve mi? Az önce bir iblisten kaçtık ve ben ona kahve mi ikram ediyorum?*

Hiçbir şey söylemedi, gözleri kilisenin arka tarafındaki yaşam alanlarına açılan ahşap sundurmaya gitti. Gözleri arkasındaki mabede ve çan kulesiyle çan kulesine gitti. "Rahip?" diye fısıldadı, sesi buz tutmuş bahçeye uyuyordu, kristal ve saf.

"Hayır," dedim basamaklarda kaymamaya çalışırken. "Ben sadece burada yaşıyorum. Burası artık gerçek bir kilise değil." Ceri gözlerini kırıştırdı ve ben de ekledim, "Açıklaması biraz zor. İçeri gelin."

Arka kapıyı açtım, Ceri başını eğdiği için önce ben girdim. Oturma odasının sıcaklığı soğuk yanaklarımda kutsanmış bir dalga gibiydi. Bir avuç peri kızı çığlıklar atarak boş şöminenin üstündeki şömine rafından fırlayıp soğuktan kaçmaya başladığında Ceri eşikte durdu. İki ergen peri oğlanı Ceri'ye anlamlı bir bakış attıktan sonra daha hızlı bir şekilde onları takip etti.

sakin bir tempoda.

"Pixies mi?" Bin yıldan daha yaşlı olduğunu hatırlayarak sordum. Eğer bir Inderlander olmasaydı, onları daha önce hiç görmemiş olurdu, peri masalları olduklarına inanırdı. "Perileri biliyor musun?" Botlarımdaki karı ezerek sordum.

Başını salladı, kapıyı arkasından kapattı ve ben de kendimi daha iyi hissettim. Televizyonlar ve cep telefonlarının yanı sıra cadılar, periler, periler, vampirler ve benzerlerinin gerçek olmasıyla yüzleşmek zorunda kalmasaydı modern hayata alışması daha kolay olurdu ama gözleri Ivy'nin pahalı elektronik aletlerinin üzerinde sadece hafif bir ilgiyle gezinirken, ley hatlarının diğer tarafındaki şeylerin de teknolojik olarak buradaki kadar gelişmiş olduğuna bahse girmeye hazırdım.

"Jenks!" Onun ve ailesinin soğuk aylar boyunca yaşadıkları kilisenin önüne doğru bağırdım. "Seninle bir dakika görüşebilir miyim?"

Sıcak havanın üzerinde yusufçuk kanatlarının hafif uğultusu vardı. "Hey, Rache," dedi küçük peri vızıldayarak içeri girerken. "Çocuklarımdan bir melek hakkında söyledikleri de ne?" Sarsılarak durdu, gözleri kocaman açılmıştı ve kısa sarı saçları arkama bakarken sallanıyordu.

Angel, ha? Onu tanıştırmak için Ceri'ye dönerken düşündüm. "Aman Tanrım, hayır," dedim, onu tekrar ayağa kaldırarak. Botlarımdan üzerinden düşürdüğüm karı elinde tutarak topluyordu. O zarif elbisenin içindeki küçücük bedeninin benim pisliğimi temizlediğini görmek çok fazlaydı. "Lütfen Ceri," dedim, karı ondan alıp halının üzerine bırakarak. "Yapma."

Küçük kadının pürüzsüz alnından kendine duyduğu kızgınlık geçti. İç çekerek özür dileyen bir yüz ifadesi takındı. Ben onu durdurana kadar ne yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Jenks'e döndüğümde, kan dolaşımının artmasıyla kanatlarının hafif bir kırmızı renk aldığını gördüm. "Bu da ne?" diye mırıldandı, bakışları ayaklarına kaydı. Şaşkınlık içinde üzerinden süzülen peri tozları gri halının üzerinde ısıltılı bir güneş lekesi oluşturmuştu. Dar yeşil ipekten gündelik bahçe kıyafetlerini giymişti ve şapka hariç minyatür bir Peter Pan'a benziyordu.

"Jenks," dedim elimi Ceri'nin omzuna koyup onu öne doğru çekerken. "Bu Ceri. Bir süre bizimle kalacak. Ceri, bu Jenks, ortağım."

Jenks telaşla önce ileri, sonra geri gitti. Şaşkın bir bakışla

Ceri, benden ona doğru baktı. "Ortak mı?" dedi, dikkati sol elime yönelmişti.

Anlayış üzerime çöktü ve içim ısındı. "İş ortağım," diye yineledim, evli olduğumuzu düşündüğünü fark ettim. *Nasıl olur da bir peri ile evlenirsin? Neden evlenmek isteyesin ki?* "Koşucu olarak birlikte çalışıyoruz." Şapkamı çıkarıp kırmızı yünü taşın üzerinde kuruması için ocağa attım ve saçımdaki baskı izlerini kabarttım. Paltomu dışarıda bırakmışım ama şimdi onu almak için dışarı çıkmayacaktım.

Şaşkınlıkla dudağını ısırdı. Odanın sıcaklığı onları kırmızıya çevirmişti ve yanaklarına renk gelmeye başlamıştı.

Jenks kuru bir şangırtıyla kanatlarının esintisiyle buklelerimin oynamasına neden olacak kadar yakınımaya uçtu. "Çok zeki değil, değil mi?" diye işaret etti ve ben rahatsız bir şekilde el sallayınca ellerini kalçalarına koydu. Ceri'nin önünde durarak, sanki Ceri duymakta zorlanıyormuş gibi yüksek sesle ve yavaşça, "Biz iyi adamları. Kötü adamları durduruyoruz."

"Savaşçılar," dedi Ceri, gözleri Ivy'nin deri perdelerine, pelüş süet sandalyelerine ve kanepesine değerken ona bakmadan. Oda konfora bir selamdı, hepsi de benim değil Ivy'nin cüzdanından çıkmıştı.

Jenks rüzgar çanları gibi ses çıkararak güldü. "Savaşçılar," dedi sırtarak. "Evet. Biz savaşçıyız. Hemen döneceğim. Bunu Matalina'ya söylemem gerek."

Baş hizasında hızla odadan çıktı ve omuzlarım gevşedi. "Bunun için özür dilerim," diye özür diledim. "Jenks'ten ailesini kış için buraya taşımasını istedim çünkü her bahar iki çocuğunu kış uykusu hastalığından kaybettiğini itiraf etti. Ivy ve beni çıldırtıyorlar ama Jenks'in bahara minik tabutlarla başlamasındansa dört ay boyunca mahremiyetsiz kalmayı tercih ederim."

Ceri başını salladı. "Ivy," dedi usulca. "O senin ortağın mı?"

"Evet. Tıpkı Jenks gibi," dedim gerçekten anladığından emin olmak için. Değişen gözleri her şeyi katalogluyordu ve ben yavaşça koridora doğru ilerledim. "Um, Ceri?" Dedim, o beni takip etmeye başlayana kadar tereddüt ettim. "Bunun yerine sana Ceridwen dememi ister misin?"

Karanlık koridordan loş ışıklı mabede göz attı, bakışları peri çocuklarının seslerini takip ediyordu. Kilisenin ön tarafında kalmaları gerekiyordu ama her şeye karışıyorlardı ve ciyaklamaları ve çığlıkları sıradan hale gelmişti. "Ceri, lütfen."

Kişiliği olabileceğine inandığımdan daha hızlı bir şekilde geri dönüyor, birkaç dakika içinde sessizlikten kısa cümlelere geçiyordu. Konuşmasında modern ve eski dünya cazibesinin tuhaf bir karışımı vardı, muhtemelen şeytanlarla bu kadar uzun süre yaşamaktan kaynaklanıyordu. Mutfağımın eşliğinde durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bunun kültür şoku olduğunu düşünmedim. Çoğu insan mutfağına gördüğünde benzer bir tepki verirdi.

Çok büyüktü, hem gazlı hem de elektrikli ocağı vardı, böylece birinde yemek pişirip diğerinde büyü karıştırabiliyordum. Buzdolabı paslanmaz çelikti ve içine bir inek koyulabilecek kadar büyüktü. Karlı bahçeye ve mezarlığa bakan sürgülü bir pencere vardı ve betam Bay Balık pervazdaki konyak sürahisinde mutlu bir şekilde yüzüyordu. Floresan ışıklar parlak kromu ve bir yemek programının kameraları önünde yersiz olmayacak geniş tezgah alanını aydınlatıyordu.

Ortadaki ada tezgâhı, yazım ekipmanlarımın ve Jenks ile ailesi tarafından toplanan bitkilerin kurutulduğu raflarla doluydu ve alanın çoğunu kaplıyordu. Geri kalanını Ivy'nin devasa antika masası kaplıyordu. Masanın yarısı, endüstriyel boyuttaki bir müşil paketinden daha hızlı ve daha güçlü olan bilgisayar, renk kodlu dosyaları, haritaları ve koşularını düzenlemek için kullandığı işaretleyicilerle titizlikle ofisi olarak düzenlenmişti. Masanın diğer yarısı benimkiydi ve boştu. Keşke bunun düzenlilik olduğunu söyleyebilseydim, ama bir koşum olduğunda, onu koşardım. Ölene kadar analiz etmedim.

"Otursana," dedim kayıtsızca. "Biraz kahveye ne dersin?" *Kahve mi?* Kahve makinesine gidip eski telveyi atarken düşündüm. Onunla ne yapacaktım? Sanki başıboş bir kedi yavrusu değildi. Yardıma ihtiyacı vardı. Profesyonel yardıma.

Ceri bana baktı, yüzü uyuşuk haline geri dönmüştü. "Ben..." diye kekeleydi, muhteşem kıyafeti içinde korkmuş ve küçük görünüyordu. Kot pantolonuma ve kırmızı kazağıma baktım. Kar botlarım hâlâ ayağımdaydı ve kendimi pasaklı gibi hissediyordum.

"Buyurun," dedim bir sandalye çekerken. "Biraz çay yapayım." *Üç adım ileri, bir adım geri,* diye düşündüm teklif ettiğim sandalyeden kaçıp Ivy'nin bilgisayarının önündeki sandalyeye oturduğunda. Bin yıldan daha yaşlı olduğunu düşünürsek çay daha uygun olabilirdi. *Karanlık Çağ'da kahve var mıydı ki?*

Jenks ve on beş kadar çocuğu içeri girip hep bir ağızdan konuşmaya başladıklarında ben dolaplara bakıp çaydanlığımız olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordum. Sesleri o kadar tiz ve hızlıydı ki başımı ağrıtıyordu. "Jenks," diye yalvardım, Ceri'ye bakarak. Yeterince bunalmış görünüyordu.

oldu. "Lütfen?"

"Hiçbir şey yapmayacaklar," diye itiraz etti kavgacı bir tavırla. "Ayrıca, onu iyice koklamalarını istiyorum. Ne olduğunu anlayamıyorum, çok kötü yanık amber kokuyor. Hem o kim ve çıplak ayaklarıyla bahçemizde ne işi vardı?"

"Um," dedim, aniden temkinli davrandım. Pixie'lerin mükemmel burunları vardı, sadece koklayarak birinin hangi türden olduğunu anlayabilirlerdi. Ceri'nin ne olduğunu bildiğime dair içimde kötü bir şüphe vardı ve Jenks'in bunu anlamasını *gerçekten* istemiyordum.

Ceri elini tünemek için kaldırdı ve hemen üzerine konan iki peri kızına mutlulukla gülümsedi, yeşil ve pembe ipek elbiseleri yusufçuk kanatlarının karıştırdığı esintiyle hareket ediyordu. Peri kızlarının yaptığı gibi mutlu bir şekilde konuşuyorlardı, görünüşte beyinsizdiler ama buzdolabının arkasına saklanan fareye kadar her şeyin farkındaydılar. Belli ki Ceri daha önce de peri görmüştü. Eğer bin yaşında olsaydı bu onu bir Inderlander yapardı. Hepimizin saklandığımız yerden çıkıp insanlarla birlikte açıkça yaşamaya başladığımız Dönüşüm sadece kırk yıl önceydi.

"Hey!" Jenks, çocuklarının onu tekellerine aldıklarını görünce bağırdı ve onlar da bir renk ve gürültü kaleydosu içinde mutfaktan fırlayıp çıktılar. Jenks hemen onların yerini aldı ve en büyük oğlu Jax'i önündeki bilgisayar ekranına tünemesi için çağırdı.

"Trent Kalamack gibi kokuyorsun," dedi açıkça. "Nesin sen?"

İçimi bir endişe kapladı ve onlara sırtımı döndüm. *Kahretsin, haklıydım. O bir elfti.* Jenks bilseydi, hava sıcaklığı donma noktasının üzerine çıktığı ve kiliseden çıkabildiği anda bunu Cincinnati'ye anlatırdı. Trent dünyanın elflerin Dönüş'ten sağ çıktığını bilmesini istemiyordu ve Jenks'i susturmak için tüm mahalleye Agent Orange atacaktı.

Dönerek parmaklarımı çılginca Ceri'ye doğru salladım ve ağzımı fermuarla kapatma pandomimi yaptım. Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikri olmayacağını fark ederek parmağımı dudaklarıma götürdüm. Kadın soru dolu gözlerle beni süzdü, sonra Jenks'e baktı. "Ceri," dedi ciddiyetle.

"Evet, evet," dedi Jenks sabırsızca, elleri kalçalarında. "Biliyorum. Sen Ceri. Ben Jenks. Ama sen nesin? Sen bir cadı mısın? Rachel bir cadı."

Ceri bana baktı ve uzaklaştı. "Ben Ceri."

Jenks'in kanatları bulanıklaşarak yok oldu, parıltı maviden kırmızıya dönüştü. "Evet," diye tekrarladı. "Ama hangi tür? Ben bir periyim, Rachel da bir cadı. Sen..."

"Ceri," diye ısrar etti.

"Ah, Jenks?" Kadının gözleri kısıılırken, "Jenks mi?" dedim. Kalamack'ların ne olduğu sorusu, ailenin varoluşu boyunca perilerin aklından çıkmıştı. Bunu çözmek Jenks'e peri dünyasında bütün bir peri klanını tek başına alt etmesinden daha fazla prestij kazandıracaktı. Uçarak onun önünde durduğunda sabrının sınırında olduğunu söyleyebilirdim.

"Lanet olsun!" Jenks sinirli bir şekilde küfretti. "Nesin sen be kadın?"

"Jenks!" Ceri'nin eli fırlayıp onu yakaladığında telaşla bağırdım. Jax, oğlu bir çığlık attı ve tavana doğru fırlarken arkasında bir peri tozu bulutu bıraktı. Jenks'in en büyük kızı Jih, kanatları pembe bir bulanıklıkla salonun tavanındaki kemerin arkasından baktı.

"Hey! Lego!" Jenks haykırdı. Kanatları öfkeli bir takırtı çıkarıyordu ama hiçbir yere gitmiyordu. Ceri onun pantolonunun paçasını baş ve işaret parmaklarının arasına almıştı. Refleksleri Ivy'ninkilerden bile daha iyiydi, tabii bu kadar hassas olacak kadar kontrolü varsa.

"Ben Ceri," dedi Jenks havada asılı kalmış, kapana kısılmışken ince dudakları gergindi. "Ve beni esir alan iblis bile bana küfretmeyecek kadar saygı duyuyordu, küçük savaşçı."

"Evet, hanımefendi," dedi Jenks uysalca. "Artık gidebilir miyim?"

Soluk bir kaşını kaldırdı -kışkırdığım bir yetenektir bu- sonra bana baktı. Başımın onayladım, bu kadar çabuk olmasına hâlâ şaşırmıştım. Gülümsemeyen Ceri onu bıraktı.

Jenks suratını asarak, "Sanırım düşündüğüm kadar yavaş değilmişsin," dedi.

Fırfırlı peri omzuma doğru çekilirken bana mağazadan alınmış kir kokusunu getirdi ve bir çaydanlık bulmak için tezgahın altını karıştırmak üzere ona sırtımı döndüğümde kaşlarım çatıldı. Yumuşak, tanıdık kalem şingirtilerini duydum ve Ceri'nin Ivy'nin masasını toplarken çıkardığı sesi tanıdım. Yüzyıllardır süren köleliği yine kendini gösteriyordu. Kadının uysal hizmetkârlığı ve hızlı gururunun karışımı, ona nasıl davranacağımı şaşırmama neden oldu.

"Kim o?" Jenks kulağıma fısıldadı.

Çömelerek dolaba uzandım ve bakır bir çaydanlık çıkardım, o kadar kötü kararmıştı ki neredeyse bordo rengini almıştı. "Koca Al'ın tanıdığıydı."

"Koca Al!" diye ciyakladı peri, yükselerek musluğun üzerine kondu. "Orada yaptığın şey bu muydu? Tink'in külötu, Rachel, Nick kadar kötü olmaya başladın! Bunun güvenli olmadığını biliyorsun!"

Ona şimdi söyleyebilirdim. Artık her şey bitmişti. Ceri'nin arkamızdan bizi dinlediğinin farkında olarak çaydanlığa su doldurdum ve temizlemek için döndürdüm. "Koca Al, Piscary'ye karşı tanıklık etmeyi iyi niyetinden dolayı kabul etmedi. Bunun için para ödemek zorundaydım."

Jenks kuru bir kanat çırpışıyla önümde durmak için hareket etti. Şaşkınlık, şok ve ardından öfke yüzüne yayıldı. "Ona ne söz verdin?" dedi soğuk bir sesle.

"Bu bir o, erkek değil," dedim. "Ve bitti." Ona bakamadım. "Ruhumu korumama izin verilirse onun tanıdığı olacağıma söz verdim."

"Rachel!" Bir peri tozu patlaması lavaboyu aydınlattı. "Ne zaman? Seni almaya ne zaman gelecek? Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız. Bir şeyler olmalı!" Orta ada tezgahının altındaki büyü kitaplarıma doğru parlak bir yol çizip geri döndü. "Kitaplarında bir şey var mı? Nick'i ara. O bilir!"

Onun telaşından hoşlanmayarak çaydanlığın dibindeki suyu sildim. Mutfağa geçerken topuklu ayakkabıları muşambanın üzerinde donuk bir gümbürtü çıkardı. Gaz bir vınlamayla ateşlendi ve yüzüm utançtan ısındı. "Artık çok geç," diye tekrarlardım. "Ben onun aşinasıyım. Ama aramızdaki bağ, ley hatlarının bu tarafında olduğum sürece beni kullanmasına yetecek kadar güçlü değil ve beni sonsuzluğa çekmesini engelleyebildiğim sürece iyi olacağım." Ocaktan döndüğümde Ceri'yi Ivy'nin bilgisayarının önünde oturmuş, hayranlıkla bana bakarken buldum. "Hayır diyebilirim. Bitti."

Jenks önümde kekeleyerek durdu. "Bitti mi?" dedi, odaklanamayacak kadar yakındı. "Rachel, neden? Piscary'yi içeri tıkmak buna değmez!"

"Başka seçeneğim yoktu!" Sinirli bir şekilde kollarımı önümde kavuşturdum ve tezgâha yaslandım. "Piscary beni öldürmeye çalışıyordu ve eğer hayatta kalırsam, onun hapse girmesini ve bir daha peşime düşmemesini istiyordum. Bu iş bitti. İblis beni kullanamaz. Onu kandırdım."

"O," dedi Ceri usulca ve Jenks döndü. Onun orada olduğunu unutmuştum, o kadar sessizdi ki. "Al erkek. Dişi iblisler kendilerini sınırların ötesine çekmelerine izin vermezler. Bunu bu şekilde anlayabilirsin. Çoğunlukla."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. "Al erkek mi? Neden ona erkek dememe izin verip durdu?"

Çok modern bir şaşkınlık gösterisiyle omzunu kaldırdı.

Nefesim kesildi ve Jenks'e geri döndüm. Kanatları kıpkırmızı, burnumun dibinde süzüldüğünü görünce irkildim. "Sen bir pisliksin," dedi, küçük, pürüzsüz yüz hatları öfkeyle kırıışmıştı. "Bize söylemeliydin. Ya seni de alsaydı? Peki ya Ivy ve ben? Ha? Ne olduğunu bilmeden seni aramaya devam ederdik. En azından bize söyleseydiniz, sizi geri getirmenin bir yolunu bulabilirdik. Bunu hiç düşündünüz mü Bayan Morgan? Biz bir takımız ve siz bunu çığnediniz!"

Bir sonraki öfke patlamam söndü. "Ama yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedim güçlükle.

"Nereden biliyorsun?" Jenks tersledi.

İçimi çektim, iki buçuk santimlik bir adamın bana ders vermesinden utandım ve buna hakkım vardı. "Evet, haklısın," dedim yığılıp kalarak. Kollarımı yavaşça açtım. "Ben sadece... Ben sadece güvenilebileceğim birinin olmasına alışkın değilim Jenks. Özür dilerim."

Jenks o kadar şaşırmıştı ki bir metre düştü. "Sen... benimle aynı fikirde misin?"

Ceri'nin başı açık kemere doğru yumuşak bir dönüş yaptı. Yüzündeki boş ifade daha da arttı. Bakışlarını karanlık koridora kadar takip ettim, koridorda Ivy'nin kıvrak silüetini görünce şaşırmadım, kalçası eğik, eli ince belinde, vücudu saran derisinin içinde sık görünüyordu.

Birdenbire temkinli davranarak kendimi tezgâhtan çektim ve doğruldum. Öylece ortaya çıkmasından nefret ediyordum. Ön kapıyı açtığı anda hava basıncının değiştiğini bile hissetmemiştim. "Merhaba, Ivy," dedim, sesim hâlâ Jenks'ten gelen hüznü taşıyordu.

Kahverengi gözlerini sandalyesinde oturan küçük kadının üzerinde gezdirirken Ivy'nin boş bakışları Ceri'ninkilerle mükemmel bir uyum içindeydi. Kendini harekete geçirdi, yaşayan bir vampir zarafetiyle hareket ediyordu, botları neredeyse sessizdi. Uzun, kıskanılacak kadar düz siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak buzdolabına gitti ve

portakal suyunu çıkardı. Rahat deri pantolonu ve içine soktuğu siyah gömleğiyle sofistike bir motorcu kıza benziyordu. Yanakları soğuktan kızarmıştı ve kısa deri ceketini hâlâ giymesine rağmen üşümüş görünüyordu.

Jenks yanımda duruyordu, tartışmamız Ivy'nin mutfağında beklenmedik birini bulması gibi daha acil bir sorun yüzünden unutulmuştu. Son misafirimi duvara yapıştırmış ve kanaması için tehdit etmişti; Ivy sürprizlerden hoşlanmazdı. Portakal suyu içiyor olması iyiye işaretti. Bu onun lanet olası kan arzusunun yenik düştüğü anlamına geliyordu ve Jenks'le ben artık sinirli, suçluluk duyan ve aç bir vampir yerine sadece suçluluk duyan bir vampirle uğraşmak zorunda kalacaktık. Tekrar çalışmaya başladığına göre artık onunla yaşamak çok daha kolaydı.

"Ah, Ivy, bu Ceridwen," diye teklif ettim. "Kendini bulana kadar bizimle kalacak."

Ivy döndü, yırtıcı ve seksi görünmek için tezgâha yaslandı ve sürahinin kapağını kapatıp kartondan içti. *Sanki bir şey söyleyecekmişim gibi?* Ivy'nin bakışları Ceri'nin üzerinde gezindi, sonra Jenks'in bariz tedirginliğine ve sonra da bana kaydı. "Yani," dedi, melodik sesi bana kar üzerindeki yırtık gri ipeği hatırlatıyordu. "O iblisle yaptığın anlaşmadan kaçtın. İyi işti. İyi iş çıkardın."

Çenem düştü. "Nereden bildin...?" Jenks şaşkınlıkla bağırırken ben kekeledim.

Hafif bir gülümseme, alışılmadık ama dürüst, ağzının köşelerini yukarı çekti. Dişlerini gösterdi, köpek dişleri benimkilerle aynı boyuttaydı ama bir kedininki gibi keskindi. Uzatılmış versiyonlarını görmek için ölene kadar beklemesi gerekecekti. "Uykunda konuşuyorsun," dedi hafifçe.

"Biliyor muydun?" Şaşkınlıkla söyledim. "Hiçbir şey söylemedin!"

"İyi iş çıkardın mı?" Jenks'in kanatları Haziran böcekleri gibi takırdadı. "Bir iblisin aşinası olmanın iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Eve dönerken sana hangi tren çarptı?"

Ivy dolaptan bir bardak almaya gitti. "Piscary serbest bırakılmış olsaydı, Rachel güneş doğana kadar ölmüş olurdu," dedi meyve suyunu doldururken. "Yani o bir iblisin tanıdığı mı? Ne olmuş yani? İblis onu öbür dünyaya çekmedikçe kullanamayacağını söyledi. Ve o yaşıyor. Ölüysen hiçbir şey yapamazsın." İçkisinden bir yudum aldı. "Vampir değilsen tabii."

Jenks çirkin bir ses çıkardı ve somurtmak için odanın köşesine uçtu. Jih

Orta tezgâhın üzerinde asılı duran kepçenin içine saklanmak için uçma fırsatını yakaladı, kanatlarının uçları bakır kenarın üzerinde parlak bir kırmızıyı gösteriyordu.

Ivy'nin kahverengi gözleri bardağının üzerinden benimkilerle buluştu. Mükemmel oval yüzü, Jenks de dahil olmak üzere odada ikimizden başka biri olduğunda sürdürdüğü soğuk kayıtsızlık cephesinin ardında duygularını sakladığı için neredeyse özelliiksizdi. Bardağı tezgâhın üzerine koyarken, "İşe yaradığına sevindim," dedi. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, uzun piyanist parmaklarının hafifçe titremesinden rahatladığını gördüm. Bana ne kadar endişeli olduğunu asla söylemezdi ve koridorda ne kadar süre durup dinlediğini ve kendini toparladığını merak ettim. Gözlerini birkaç kez kırıştırdı ve duygularını bastırmak için çenesini sıktı. "Bu gece olduğunu bilmiyordum," dedi usulca. "Ben olsam gitmezdim."

Jenks'in haklı olduğunu düşünerek, "Teşekkürler," dedim. Onlara söylemediğim için aptallık etmişim. Annemden başka kimsenin umursamasına alışık değildim.

Ceri şaşkın bir dikkatle Ivy'yi izliyordu. "Ortak mı?" diye sordu ve Ivy dikkatini küçük kadına çevirdi.

"Evet," dedi Ivy. "Ortak. Sana ne bundan?"

Küçük kadın ayağa kalkarken, "Ceri, bu Ivy," dedim.

Ivy masasında tuttuğu düzenin değiştiğini fark edince kaşlarını çattı.

"O Koca Al'ın tanıdığıydı," diye uyardım. "Ayaklarının yere basması için birkaç güne ihtiyacı var, hepsi bu."

Jenks kanatlarıyla gözleri acıtan bir ses çıkardı ve Ivy bana anlamlı bir bakış attı, Ceri onun önünde durmaya başladığında ifadesi sinirli bir temkinliliğe dönüştü. Küçük kadın şaşkınlıkla Ivy'ye bakıyordu. "Sen bir vampirsin," dedi ve Ivy'nin haçına dokunmak için uzandı.

Ivy şaşırtıcı bir çabuklukla geri sıçradı, gözleri simsiyah parlıyordu.

"Whoa, whoa, whoa!" Aralarına girerken dedim ki Herhangi bir şey. "Ivy, sakın ol. Bin yıldır sonsuzluğun içinde. Daha önce yaşayan bir vampir görmemiş olabilir. Sanırım o bir Inderlander, ama her zamanki gibi kokuyor, bu yüzden Jenks onun ne olduğunu anlayamıyor." Tereddüt ettim,

Ona gözlerimle ve son cümlemlerle Ceri'nin bir elf olduğunu ve bu nedenle büyü söz konusu olduğunda serbest bir top olduğunu söyledim.

Ivy'nin gözbebekleri neredeyse tam bir vampir siyahına dönüşmüştü. Duruşu otoriter ve cinsellik yüklüydü ama kan arzusunu yeni dindirmişti ve bu yüzden dinleyebiliyordu. Ceri'ye hızlıca bir bakış attım, akıllıca hareket etmediğini gördüğüme sevindim. "Hepimiz burada iyi miyiz?" İkisinin de geri çekilmesini talep eden bir ses tonuyla sordum.

İnce dudaklarını sıkıca bastıran Ivy bize sırtını döndü. Jenks omzuma doğru eğildi. "İyi iş çıkardın," dedi. "Gördüğüm kadarıyla bütün orospularını hizaya sokmuşsun."

"Jenks!" Tısladım, Ivy'nin bardağının üzerindeki parmak eklemleri beyaza döndüğünde duyduğunu biliyordum. Onu üstümden attım ve gülerek ayağa kalktı ve sonra tekrar omzuma indi.

Ceri kollarını kendinden emin bir şekilde yana açmış, Ivy'nin giderek daha da gerginleşmesini izliyordu. "Oh-h-h-h-h," diye söylendi Jenks. "Yeni arkadaşın bir şeyler yapacak."

"Ceri?" Minyon kadın lavaboda Ivy'nin yanında durup açıkça onun dikkatini çekmek isterken kalbim çarparak sordum.

Solgun yüzü bastırılmış bir öfkeyle gerilmiş olan Ivy döndü. "Ne," dedi düz bir sesle.

Ceri başını asilce eğdi, yeşil gözlerini Ivy'nin yavaşça büyüyen kahverengi gözlerinden ayırmadı. "Özür dilerim," dedi yüksek ve berrak sesiyle, her hecesi özenle telaffuz edilmişti. "Seni hafife aldım." Dikkati Ivy'nin boynundaki gümüş zincire asılı özenle işlenmiş haça kaydı. "Sen bir vampir savaşçısıysın ama yine de haç takabiliyorsun, öyle mi?"

Ceri'nin eli kıpırdadı ve ona dokunmak istediğini biliyordum. Ivy de bunu biliyordu. Ivy onunla yüzleşmek için dönerken müdahale edemedi izledim. Kalçasını eğerek Ceri'ye daha derinlemesine bir bakış attı; kurumuş gözyaşlarına, zarif balo elbisesine, çıplak ayaklarına, bariz gururuna ve dik duruşuna baktı. Ben nefesimi tutarken Ivy haçını çıkardı, zinciri boynundan çekerken saçlarını önünde topladı.

"Ben yaşayan bir vampirim," dedi dini simgeyi elfin eline koyarken. "Ben vampir virüsüyle doğdum. Virüsün ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ceri'nin parmakları işlenmiş gümüşün çizgilerini takip etti. "İblisim bana izin verdi

ne dilediğimi oku. Bir virüs akrabalarımı öldürüyor." Yukarı baktı. "Vampir virüsü değil. Başka bir şey."

Ivy'nin bakışları bana kaydı, sonra kendisine biraz fazla yakın duran küçük kadına döndü. "Virüs, annemin rahminde şekillenirken beni değiştirdi ve her ikisinden de biraz yaptı. Güneşin altında yürüyebiliyor ve acı çekmeden ibadet edebiliyorum," dedi Ivy. "Senden daha güçlüyüm," diye ekledi kurnazca aralarına biraz daha mesafe koyarken. "Ama gerçek bir ölümsüz kadar güçlü değilim. Ve benim bir ruhum var." Sonuncusunu sanki Ceri'nin inkâr etmesini bekliyormuş gibi söyledi.

Ceri'nin ifadesi bomboşlaştı. "Kendini kaybedeceksin." Ivy'nin gözleri seğirdi. "Biliyorum."

Nefesimi tuttum, saatin tik taklarını ve peri kanatlarının neredeyse bilinçaltı uğultusunu dinledim. Ciddi gözlerle bakan zayıf kadın haçı Ivy'ye uzattı. "Özür dilerim. Rachel Mariana Morgan'ın beni kurtardığı cehennem işte bu."

Ivy Ceri'nin elindeki haça baktı, duygularını belli etmiyordu. "Onun da benim için aynı şeyi yapabileceğini umuyorum."

Ürperdim. Ivy akıl sağlığını, vampir virüsünü ondan temizleyebilecek bir cadı büyü olduğu inancına bağlamıştı; kan ve şiddetten uzaklaşması için doğru büyüün yapılması yeterliydi. Ama yoktu. Ceri'nin Ivy'ye kimsenin kurtuluşunun mümkün olmadığını söylemesini bekledim ama tek yaptığı başını sallamak oldu. "Umarım yapabilir."

"Ben de öyle." Ivy, Ceri'nin ona uzattığı haça baktı. "Sende kalsın. Artık bir faydası yok."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve Ceri küpeyi boynuna takarken Jenks büyük halka küpelerime takıldı. Özenle işlenmiş gümüş, resmi elbisesinin zengin mor ve yeşiline çok yakışmıştı. "Ivy-" diye başladım, Ivy gözlerini bana dikince irkildim.

"Artık bir faydası yok," dedi sıkıntıyla. "O istiyor. Ben de ona veriyorum."

Ceri uzandı, ikonada açıkça huzur buluyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Ivy kaşlarını çattı. "Masama bir daha dokunursan bütün parmaklarını kırarım."

Ceri bu tehdidi beni şaşırtan hafif bir anlayışla karşıladı. Daha önce vampirlerle uğraştığı belliydi. Vampirler ley hatlarını manipüle edemedikleri ve bu nedenle berbat familiarlar olacakları için nerede olduğunu merak ettim.

"Biraz çaya ne dersin?" Normal bir şeyler yapmak istediğimi söyledim. Çay yapmak normal değildi ama yakındı. Çaydanlık dumanı tütüyordu ve ben bir misafir için yeterince iyi bir fincan bulmak için dolabı karıştırırken Jenks küpemi lastik salıncak gibi sallayarak kıs kıs güldü. Çocukları -Ivy'nin sinirini bozacak şekilde- Ceri'nin getirdiği yenilikten etkilenecek ikişer üçer mutfağa akın ediyorlardı. Jih en yakın duruşu alırken, onun üzerinde geziniyorlardı.

Ivy bilgisayarının önünde savunmacı bir tavırla durdu ve bir anlık tereddütten sonra Ceri ondan en uzaktaki sandalyeye oturdu. Boynundaki haçı parmaklarken kaybolmuş ve yalnız görünüyordu. Kilerde bir poşet çay ararken, bu işi nasıl yürüteceğimi merak ediyordum. Ivy başka bir oda arkadaşından hoşlanmayacaktı. Peki onu nereye koyacaktık?

Kalemliğini yeniden düzenlerken Ivy'nin kalemlerinin suçlayıcı şakırtısı duyuluyordu. Sonunda bir çay poşeti bulduğumda rahatlayarak "Bir tane buldum," dedim. Jenks beni Ivy'yi rahatsız etmem için yalnız bıraktı, kaynar suyu bardağa dökerken yükselen buhar küpemi kovaladı.

"Al, Ceri," dedim, cinleri ondan uzaklaştırıp masanın üzerine koydum. "Yanında bir şey ister misin?"

Sanki daha önce hiç görmemiş gibi fincana baktı. Gözlerini açarak başını salladı. Tereddüt ettim, neyi yanlış yaptığımı merak ediyordum. Tekrar ağlamaya hazır gibi görünüyordu. "Sorun olur mu?" diye sordum. diye sordum, başını salladı, bardağı alırken ince eli titriyordu.

Jenks ve Ivy ona bakıyorlardı. "Şeker ya da başka bir şey istemediğine emin misin?" diye sordum ama başını salladı. Dar çenesi titreyerek bardağı dudaklarına götürdü.

Kaşlarımı çatarak buzdolabından kahve telvesi almaya gittim. Ivy sürahiyi durulamak için ayağa kalktı. Bana doğru eğildi, suyu akıtarak kelimelerini bulanıklaştırdı ve mırıldandı: "Nesi var bunun? Çay içerken ağlıyor."

Döndüm. "Ceri!" diye bağırdım. "Eğer biraz şeker istiyorsan, sorun değil!"

Bakışlarımla karşılaştı, gözyaşları solgun yüzünden aşağı akıyordu. "Bin yıldır bir şey yemedim," diye boğuk bir sesle konuştu.

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. "Biraz şeker ister misin?"

Hâlâ ağlıyordu, başını salladı.

Arkamı döndüğümde Ivy beni bekliyordu. "Burada kalamaz Rachel," dedi vampir, kaşları gerilmişti.

"İyi olacak," diye fısıldadım, Ivy'nin onu kovmaya hazır olmasından dehşete düşmüştüm. "Çan kulesinden eski karyolamı getirip oturma odasına kuracağım. Ben onu alışverişe götürene kadar giyebileceği eski tişörtlerim var."

Jenks dikkatimi çekmek için kanatlarını vızıldattı. "Sonra ne olacak?" dedi musluktan.

Elimle hayal kırıklığımı işaret ettim. "Bilmiyorum. Şimdiden çok daha iyi. Yarım saat önce konuşmuyordu. Bir de şimdi bak."

Hepimiz döndük ve Ceri'nin sessizce hıçkırdığını ve peri kızları onun üzerinde gezinirken küçük saygılı yudumlarla çayını içtiğini gördük. Üçü onun uzun, sarı saçlarını okşuyor, bir diğeri de ona şarkı söylüyordu.

"Tamam," dedim geri dönerken. "Kötü örnek."

Jenks başını salladı. "Rache, onun için gerçekten üzülüyorum ama Ivy haklı. Burada kalamaz. Profesyonel yardıma ihtiyacı var."

"Gerçekten mi?" Kendimi sıcak hissederek kavgacı bir tavırla "Gerçekten mi?" dedim. "Emekli iblis aileleri için herhangi bir grup terapisi seansı duymadım, sen duydun mu?"

"Rachel..." Ivy söyledi.

Peri çocuklarından gelen ani bir bağıriş Jenks'i musluktan kaldırdı. Gözleri bizim yanımızdan geçip oturma odasına doğru koşan ve kendini kişisel cehenneminde bulan farenin üzerine çöken çocuklarına kaydı. "Affedersiniz," dedi ve onu kurtarmak için uçarak uzaklaştı.

Ivy'ye "Hayır," dedim. "Onu bir akıl hastanesine bırakmayacağım."

"Yapmalısın demiyorum." Ivy'nin solgun yüzü renklenmeye başlamıştı ve Vücut ısım yükseldikçe ve kanım ısındıkça gözlerinin etrafındaki kahverengi halka küçülüyor, içgüdülerini tetikliyordu. "Ama burada kalamaz. Kadının normale ihtiyacı var ve Rachel? Biz o değiliz."

İtiraz etmek için bir nefes aldım, sonra bıraktım. Kaşlarımı çatarak Ceri'ye baktım. O da

gözlerini siliyordu, bardağına sarılmış eli çayın yüzeyinde halkalar oluşturmak için titriyordu. Gözlerim fareye ilk kimin bineceği konusunda tartışan peri çocuklarına gitti. Küçük Jessie'ydi ve kemirgen onu sırtına alıp mutfaktan dışarı fırladığında minik peri sevinç çılgınlıkları attı. Altın parıltılarla dolu bir bulanıklık içinde, Jih hariç herkes onu takip etti. Belki de Ivy haklıydı.

"Ne yapmamı istiyorsun, Ivy?" Sakinleşerek söyledim. "Annemden onu yanına almasını isterdim ama kendisi de akıl hastanesine yatmaktan bir adım uzakta."

Jenks geri döndü. "Peki ya Keasley?" Şaşırmış bir

halde Ivy'ye baktım.

"Sokağın karşısındaki yaşlı adam mı?" Ivy endişeyle sordu. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Jenks, Bay Fish'in yanındaki pervaza indi ve ellerini kalçalarına koydu. "Yaşlı ve sabit bir geliri var. Daha ne bilsin?"

Ceri kendini toparlarken ben de bu fikri aklımdan geçirdim. Yavaş konuşmasında keskin bir zekâ ve yüksek bir zekâ saklayan yaşlı cadıyı sevmiştim. Algaliarept boynumu parçaladıktan sonra bana dikiş atmıştı. İrademe ve kendime güvenime de dikiş atmıştı. Romatizmalı adam bir şeyler saklıyordu ve gerçek adının Keasley olduğunu sanmıyordum, doktorları sevmediği için küçük bir acil servisten daha fazla tıbbi donanıma sahip olduğu hikâyesine de inanmıyordum. Ama ona güvenmişim.

"Kanunlardan hoşlanmıyor ve çenesini kapalı tutmayı biliyor," dedim, mükemmel olduğunu düşünerek. Gözlerim kısık, Cih'le yumuşak tonlarda konuşan Ceri'ye baktım. Ivy'nin gözleri şüpheliydi ve sinirlenerek harekete geçtim. "Onu arıyorum," diye ekledim Ceri'ye hemen döneceğimi işaret ederken ve telefon için oturma odasına gittim.

Üç

"**Ceri**," dedi Jenks, ben düğmeyi çevirip bir fincan kahve hazırlarken. "Eğer çay seni ağlatıyorsa, patates kızartmasını denemelisin. Buraya gel, sana mikrodalgayı nasıl kullanacağını göstereyim."

Keasley oraya doğru gidiyordu. Artriti o kadar kötü durumdaydı ki çoğu ağrı kesici bile ona dokunamıyordu. Onu karda dışarı çıkardığım için kendimi kötü hissettim ama evine inmek daha da kabalık olurdu.

Jenks anlamadığım bir dikkatle Ceri'nin omzuna tünedi ve ona donmuş patates kızartmalarını mikrodalgada pişirme işini anlattı. Küçük kartonun dönüşünü izlemek için eğildi, ayağındaki pembe terliklerim aşırı büyük ve garip görünüyordu. Etrafında dönen peri kızları, pastel ipekten bir girdap ve çoğunlukla görmezden gelinen bir gevezelik içindeydi. Bitmek bilmeyen gürültü Ivy'yi oturma odasına sürüklemişti, şu anda kulaklıklarını takmış saklanıyordu.

Hava basıncı değiştiğinde başım yukarı kalktı. "Alo?" kilisenin önünden güçlü, hırıltılı bir ses geldi. "Rachel? Periler beni içeri aldı. Neredesiniz hanımlar?"

Ani endişesini fark ederek Ceri'ye baktım. "Komşumuz Keasley," dedim. "Seni kontrol edecek. Sağlıklı olduğundan emin olacak."

"Ben iyiyim," dedi düşünceli bir şekilde.

Bunun düşündüğümden daha zor olabileceğini düşünerek, Ceri'yle buluşmadan önce onunla konuşmak için çorap ayaklarımla koridora çıktım. "Merhaba Keasley, biz geldik."

Kambur, halsiz figürü koridorda topallayarak ilerledi ve ışığı gölgede bıraktı.

Daha fazla peri çocuğu ona eşlik etti ve onu elenmiş peri tozlarından oluşan çemberlere sardı. Keasley'nin elinde kahverengi kâğıttan bir market poşeti vardı ve bir cadının karakteristik kızılâğaç kokusuna hoş bir şekilde karışan soğuk kar kokusunu da beraberinde getirmişti. "Rachel," dedi kahverengi gözlerini kısarak.

yaklaşırken bana baktı. "En sevdiğim kızıl nasıl?"

"İyiym," dedim, ona hızlıca sarıldım ve Algaliarept'i alt ettikten sonra iynin az bile olduğunu düşündüm. Tulumları yıpranmıştı ve sabun kokuyordu. Onu mahallenin bilge ihtiyarı ve yedek dede figürü olarak görüyordum ve paylaşmak istemediği bir geçmiş olmasına aldırımyordum. O iyi bir insandı; bilmem gereken tek şey buydu.

"İçeri gel. Tanışmanı istediğim biri var," dedim ve temkinli bir şekilde yavaşladı. "Yardıma ihtiyacı var," dedim usulca.

Kalın dudakları birbirine yapıştı ve yüzündeki kahverengi kırışıklıklar derinleşti. Keasley yavaşça nefes aldı, romatizmalı elleri market poşetini çatırdatıyordu. Başını salladı ve bana sıkıca kıvrılmış, ağarmış saçlarındaki seyrelmiş bir noktayı gösterdi. Rahatlamış bir şekilde üfleyerek onu mutfağa götürdüm, Ceri'ye tepkisini görebilmek için kendimi tuttum.

Yaşlı cadı ona bakarken sarsılarak durdu. Ama pembe tüylü terlikleriyle mikrodalgaanın yanında duran zarif balo elbisesi içindeki narin kadını ve elinde dumanı tüten patates kızartmalarıyla görünce nedenini anlayabildim.

Ceri, "Benim bir doktora ihtiyacım yok," dedi.

Jenks onun omzundan kalktı. "Merhaba Keasley. Ceri'yi kontrol edecek

misin?" Keasley başını salladı, bir sandalye çekmeye giderken topallıyordu.

Eliyle işaret etti

Ceri'yi oturmaya ikna ettikten sonra kendisini dikkatlice yandaki koltuğa indirdi. Hırıltılı bir sesle çantasını ayaklarının arasına koydu ve açarak bir tansiyon aleti çıkardı. "Ben doktor değilim," dedi. "Benim adım Keasley."

Oturmayan Ceri önce bana, sonra ona baktı. "Ben Ceri," dedi fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

"Ceri, seninle tanıştığma memnun oldum." Kelepçeyi masanın üzerine koyarak artritten şişmiş elini uzattı. Emin görünmeyen Ceri beceriksizce elini onun eline koydu. Keasley kahve lekeli dişlerini gösterecek şekilde gülümseyerek elini sıktı. Yaşlı adam sandalyeyi işaret etti ve Ceri sandalyeye yerleşti, patates kızartmalarını isteksizce masaya bıraktı ve dikkatle manşete baktı.

"Rachel seni muayene etmemi istiyor," dedi doktor eşyalarını çıkarırken.

Ceri bana baktı ve teslimiyetle başını sallayarak iç geçirdi.

Kahve bitmişti ve Keasley ateşini ölçüp, reflekslerini ve tansiyonunu kontrol edip ona "Ahhhh" dedirtirken ben de Ivy için oturma odasına bir fincan götürdüm. Kulaklığı takılı, rahat koltuğunda yanlamasına oturuyordu, başı bir kolunda, ayakları diğerinin üzerindeydi. Gözleri kapalıydı ama bakmadan uzandı ve fincanı bıraktığım anda aldı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve ben hâlâ gözlerini görmeden dışarı çıktım. Bazen Ivy beni ürpertiordu.

"Kahve, Keasley?" Döndüğümde sordum.

Yaşlı adam termometreye baktı ve kapattı. "Evet, teşekkür ederim." Ceri'ye gülümsedi. "Bir şeyin yok."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Ceri. Keasley çalışırken o da patates kızartmasını yiyordu ve asık suratla kartonun dibine baktı.

Jenks hemen onun yanındaydı. "Biraz daha?" diye sordu. "Üzerine biraz ketçap dök."

Jenks'in ona patates kızartması yedirme hevesi birdenbire çok açık hale geldi. İlgilendiği şey patates kızartması değil, ketçaptı. "Jenks," dedim yorgun bir sesle Keasley'e kahvesini götürüp orta adadaki tezgâha yaslanırken. "Bin yıldan daha eski. O zamanlar insanlar bile domates yerdı." Tereddüt ettim. "O zamanlar domates vardı, değil mi?"

Jenks'in kanatlarının uğultusu duyulur şekilde azaldı. "Kahretsin," diye mırıldandı, sonra aydınlandı. "Devam et," dedi Ceri'ye. "Bu sefer benim yardımım olmadan nükleeri çalıştırmayı dene."

"Nuker?" diye sordu, ayağa kalkarken ellerini bir peçeteye dikkatlice sildi.

"Evet. Ever-after'da mikrodalga fırın yok mu?"

Başını salladı ve sarı saçlarının uçları uçuştı. "Hayır. Al'ın yemeğini ley hattı büyüyle hazırladım. Bu... eski."

Keasley sarsıldı, neredeyse kahvesini döküyordu. Gözleri, Jenks'in teşvikiyle dondurucuya gidip bir kutu patates kızartması çıkaran Ceri'nin zarafetini takip etti. Dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir halde düğmelere özenle basıyordu. Kadının bin yaşından büyük olması garip gelmişti ama

mikrodalga ilkeldi.

"Sonsuzluk mu?" Keasley usulca konuştu ve dikkatim tekrar ona döndü.

Kahvemi iki elimle önümde tutarak parmaklarımı ısıttım. "O nasıl?"

Omuzlarını silktilti. "Yeterince sağlıklı. Belki biraz zayıf. Zihinsel olarak istismara uğramış. Ne olduğunu ya da nasıl olduğunu söyleyemem. Yardıma ihtiyacı var."

Derin bir nefes aldım ve fincanımın içine baktım. "Senden büyük bir iyilik isteyeceğim."

Keasley doğruldu. Çantasını kucağına koyup içine bir şeyler yerleştirmeye başlarken, "Hayır," dedi. "Onun kim, hatta ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Onu geçen sonbahar eserini diktiğin iblisten çaldım," dedim boynuma dokunarak. "Onun -yani, onun- tanıdığıydı. Oda ve yemek masraflarını ben karşılayacağım."

"Bu o değil," diye itiraz etti. Elinde çantası, yorgun kahverengi gözleri endişeliydi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum Rachel. Onu içeri alma riskini göze alamam. Benden bunu yapmamı isteme."

Neredeyse kızgın bir şekilde aramızdaki boşluğa doğru eğildim. "Son milenyumdan bu yana hiç değişmedi. Seni öldürmeye çalıştığını sanmıyorum," diye suçladım ve derimsi yüz hatları ürkek bir alarma dönüştü. "Tek ihtiyacı olan," dedim, onun korkularından birini bulduğum için telaşlanarak, "kişiliğini yeniden kazanabileceği normal bir ortam. Ve bir kilisede yaşayan bir cadı, bir vampir ve bir peri kötü adamları kovalarken normal değil."

Kadın kızartmalarının ısınmasını izlerken Jenks, Ceri'nin omzundan bize baktı. Peri'nin yüzü ciddiydi; konuşulanları sanki masanın üzerindeymiş gibi net bir şekilde duyabiliyordu. Ceri ona yumuşak bir soru sordu ve o da neşeyle cevap vererek arkasını döndü. Jih hariç herkesi mutfaktan kovmuştu ve ortalık bereket versin ki sessizdi.

"Lütfen, Keasley?" Fısıldadım.

Jih'in ruhani sesi şarkıda yükseldi ve Ceri'nin yüzü aydınlandı. O da katıldı, sesi bir peri kadar berraktı ama ağlamaya başlamadan önce sadece üç nota söyleyebildi. Bir peri bulutu mutfığa girip onu neredeyse boğarken bakakaldım.

Oturma odasından öfkeli bir bağırış geldi, Ivy perilerin yine müzik setinin yayınıni engellediğinden şikayet ediyordu.

Jenks çocuklarına bağırdı ve Jih hariç hepsi dışarı fırladı. Birlikte Ceri'yi teselli ettiler, Jih yumuşak ve yatıştırıcı, Jenks ise biraz beceriksizce. Keasley yere yığıldı ve ben onun bunu yapacağını biliyordum. "Tamam," dedi. "Birkaç gün deneyeceğim ama işe yaramazsa geri gelecek."

"Yeterince makul," dedim ve göğsümden büyük bir yükün kalktığını hissettim.

Ceri başını kaldırdı, gözleri hâlâ ıslaktı. "Bana fikrimi sormadınız."

Gözlerim büyüdü ve yüzüm alev aldı. Kulakları Ivy'ninki kadar iyi işitiyordu. "Um..." Kekeledim. "Özür dilerim, Ceri. Burada kalmanı istemediğinden değil-"

Kalp şeklindeki yüzü ciddiydi, başını salladı. "Ben askerlerle dolu bir kalede tökezleyen bir taşım," diye araya girdi. "Emekli savaşçının yanında kalıp acılarını dindirmekten onur duyarım."

Emekli savaşçı mı? Keasley'de benim görmediğim neyi gördüğünü merak ederek düşündüm. Köşede Jenks ile en büyük kızı arasında tiz bir tartışma başladı. Genç peri soluk yeşil elbisesinin eteklerini sıkıyor, ona yalvarırken minik ayakları görünüyordu.

Keasley kese kâğıdının üst kısmını aşağı doğru kıvrarak, "Durun bir dakika," dedi. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Kimsenin 'acılarımı dindirmesine' ihtiyacım yok. "

Ceri gülümsedi. Önünde diz çökerken ayağındaki terliklerim muşambanın üzerinde bir sessizlik yarattı. "Ceri," diye itiraz ettim, Keasley ile birlikte, ama genç kadın ellerimizi savuşturdu, yeşil gözlerindeki aniden keskinleşen bakış hiçbir müdahaleye izin vermiyordu.

"Kalk," dedi Keasley huysuzca, kızın önüne otururken. "Bir iblisin tanıdığı olduğunu biliyorum ve sana böyle davranmanı o sağlamış olabilir ama-"

"Sakin ol Keasley," dedi Ceri, solgun ellerini bulanıklaştıran kırmızının soluk ışıltısıyla. "Seninle gelmek istiyorum, ama sadece iyiliğine karşılık vermeme izin verirsen." Yeşil gözleri odağını kaybederek ona gülümsedi. "Bu bana gerçekten ihtiyacım olan öz-değer duygusunu verecektir."

Arkadaki ley hattına dokunduğunu hissettiğimde nefesim kesildi. "Keasley?" Sesimi yükselterek söyledim.

Kahverengi gözleri irileşti ve Ceri ellerini uzatıp solmuş iş tulumunun dizlerine koyduğunda oturduğu yerde dondu kaldı. Yüzünün gevşemesini, kırışıklıkların kendi içlerine kayarak onu daha yaşlı göstermesini izledim. Derin bir nefes aldı ve sertleşti.

Önünde diz çöken Ceri titredi. Ellerini ondan çekti. "Ceri," dedi Keasley, çatallaşan sesiyle. Dizlerine dokundu. "Gitti," diye fısıldadı yorgun gözleri sulanarak. "Ah, sevgili çocuğum," dedi, kalkmasına yardım etmek için ayağa kalkarak. "Uzun zamandır ağrısız kalmamıştım. Teşekkür ederim."

Ceri gülümsedi, başını sallarken gözyaşları süzülüyordu. "Ben de öyle. Bu yardımcı oluyor."

Boğazım düğümlenerek arkamı döndüm. "Seni alışverişe götürene kadar giyebileceğin birkaç tişörtüm var," dedim. "Terliklerim sende kalsın. En azından caddenin karşısına geçmeni sağlarlar."

Keasley bir eliyle onun kolunu tuttu, diğer eliyle de çantasını. Koridora doğru ilerlerken, "Yarın onu alışverişe götüreceğim," dedi. "Üç yıldır alışveriş merkezine gidecek kadar kendimi iyi hissetmedim. Dışarı çıkmak bana iyi gelecek." Bana döndü, yaşlı ve buruşuk yüzü değişmişti. "Yine de faturayı sana göndereceğim. Herkese onun kız kardeşimin yeğeni olduğunu söyleyebilirim. İsveç'ten."

Ağlamaya çok yakın olduğunu fark ederek güldüm. İşler umduğumdan daha iyi gidiyordu ve gülümsememi durduramıyordum.

Jenks keskin bir ses çıkardı ve kızı yavaşça sarkarak mikrodalga fırının üzerine indi. "Pekâlâ, soracağım!" diye bağırdı ve kız üç santim yükseldi, yüzü umutluydu ve elleri önünde kenetlenmişti. "Annen ve Keasley için sorun yoksa benim için de yok," dedi Jenks, kanatları kasvetli bir maviydi.

Jenks Keasley'nin önünde dururken Jih belirgin bir gerginlikle bir kalkıp bir iniyordu. "Evinizde Jih'in bakabileceği herhangi bir bitki var mı?" diye sordu, çok utanmış görünüyordu. Sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak alaycı bir yüz ifadesi takındı. "Ceri'yle gitmek istiyor ama verimli olamadığı sürece gitmesine izin vermeyeceğim."

Dudaklarım aralandı. Gözlerimi Ceri'ye çevirdim, nefesini tutmasından onun da bana eşlik etmek istediğini anladım. "Bir saksı fesleğenim var," dedi Keasley isteksizce. "Hava bozduğunda kalmak isterse, bahçede çalışabilir."

Jih ciyaktadı, peri tozu altın bir ışıltıyla üzerine döküldü ve

Beyaz.

"Annene sor!" Heyecanlı peri kızı dışarı fırlarken Jenks üzgün görünüyordu. Kanatları sarkmış bir halde omzuma kondu. Sonbaharın kokusunu alabildiğimi sandım. Ben Jenks'e sormadan, pembe ve yeşilden oluşan tiz bir dalga mutfağa aktı. Dehşete kapılarak, kilisede Ceri'yi çevreleyen dört metrelik çemberin içinde olmayan bir peri olup olmadığını merak ettim.

Keasley erzak torbasını açarken buruşuk yüzünde soğukkanlı bir kabulleniş vardı ve Jih yolculuğu soğuktan korumak için torbayı içine bıraktı. Çantanın buruşuk üst kısmının üzerinde, tüm periler el sallayarak vedalaştı.

Gözlerini deviren Keasley çantayı Ceri'ye uzattı. "Pixies," diye mırıldandığını duydum. Ceri'nin dirseğini tutarak bana başını salladı ve koridora doğru ilerledi, adımları daha önce hiç görmediğim kadar hızlı ve dikti. "İkinci bir yatak odam var," dedi. "Geceleri mi uyuyorsun yoksa gündüzleri mi?"

"İkisi de," dedi usulca. "Bu iyi mi?"

Kahve lekeli dişlerini göstermek için sırıttı. "Uykucu, ha? Güzel. Düşüğümde kendimi o kadar yaşlı hissetmeyeceğim."

Onların mabede gidişini izlerken kendimi mutlu hissettim. Bu pek çok açıdan iyi olacaktı. "Sorun nedir, Jenks?" Ailenin geri kalanı Ceri ve Keasley'e kilisenin önüne kadar eşlik ederken o omzumda kalmaya devam etti.

Burnunu çekti. "Kendi bahçesini kurmak için ilk ayrılanın Jax olacağını sanıyordum."

Anladığım için nefesim kesildi. "Üzgünüm, Jenks. O iyi olacak."

"Biliyorum, biliyorum." Kanatları hareketlendi ve üzerime düşen yaprakların kokusunu gönderdi. "Kilisede bir peri eksildi," dedi usulca. "Bu iyi bir şey. Ama kimse bana bunun acı vereceğini söylemedi."

Dört

Güneş gözlüklerimin üzerinden gözlerimi kısıarak arabama yaslandım ve park yerini taradım. Kiraz kırmızısı üstü açık arabam, dağınık minivanlar ve tuzla paslanmış son model arabalar arasında yersiz görünüyordu. Arka tarafta, olası çizik ve vuruklardan uzakta, yere yakın, gri bir spor araba vardı. Muhtemelen hayvanat bahçesinin halkla ilişkiler sorumlusuydu, çünkü diğer herkes ya yarı zamanlı çalışan ya da ne sürdüğünü umursamayan kendini işine adanmış bir biyologdu.

Saatın erken olması güneşe rağmen havayı soğuk yapıyordu ve nefesim buğulanıyordu. Rahatlamaya çalıştım ama sıkıntım arttıkça içimin daraldığını hissedebiliyordum. Nick'in bu sabah hayvanat bahçesinde hızlı bir koşu yapmak için benimle burada buluşması gerekiyordu. Görünüşe göre gelmeyecekti. Yine.

Kollarımı önümden ayırdım ve ellerimi gevşetmek için salladım, sonra belimden eğildim ve avuçlarımı buz gibi soğuk, karla tozlanmış otoparka dayadım. Esneyerek nefes verdiğimde kaslarımın gerildiğini hissettim. Etrafımda açılmaya hazırlanan hayvanat bahçesinin yumuşak, tanıdık sesleri egzotik gübre kokusuyla karışıyordu. Nick önümüzdeki beş dakika içinde gelmezse, düzgün bir koşu için yeterli zamanım olmayacaktı.

Aylar önce ikimize de koşucu kartı almıştım, böylece parkın kapalı olduğu gece yarısından öğlene kadar istediğimiz zaman koşabilecektik. Bunun için normalden iki saat erken kalkmıştım. Bunun işe yaramasını sağlamaya çalışıyordum; cadımın öğleden sonra güneşin doğuşuna kadar olan programını Nick'in gün doğumundan gece yarısına kadar olan insan saatiyle birleştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bu daha önce hiç sorun olmamıştı. Nick denerdi. Son zamanlarda her şey bana bağlıydı.

Sert bir gıcırtı beni ayağa kaldırdı. Çöp kutuları dışarı çıkarılıyordu ve sinirim daha da arttı. O neredeydi? Unutmuş olamazdı. Nick hiçbir şeyi unutmazdı.

"Tabii unutmak istemiyorsa," diye fısıldadım. Kendime zihinsel bir sarsıntı vererek, hafif koşu ayakkabımı başlığın üzerine koymak için sağ bacağımı yukarı salladım. Kaslarım itiraz ederken "Ah," diye nefes aldım, ama ona doğru eğildim. Bir süredir

Ivy kan arzusuna yenik düşmeye başladığından beri artık onunla dövüşmediğim için son zamanlarda antrenmanlarımı aksatıyordum. Gözlerim seğirmeye başladı ve ayak bileğimi tutup çekerek esnemeyi derinleştirirken ikisini de kapattım.

Nick unutmamıştı -bunun için fazla zekiydi- benden kaçıyordu. Nedenini biliyordum ama yine de iç karartıcıydı. Üç ay olmuştu ve hâlâ mesafeli ve tereddütlüydü. En kötüsü de beni terk ettiğini düşünmememdi. Adam şeytanları çamaşır dolabına çağırıyordu ve bana dokunmaya korkuyordu.

Geçen sonbahar, anlamsız bir ley hattı sınıfı gerekliliğini yerine getirmek için bir balığı kendime bağlamaya çalışıyordum ve yanlışlıkla Nick'i tanıdığım yaptım. Aptal, aptal, aptal.

Ben bir toprak cadısıydım, büyüm büyüyen şeylerden geliyordu ve ısı ve kanımla hızlanıyordu. Ley hattı büyü hakkında pek bir şey bilmiyordum - hoşuma gitmemesi dışında. Genellikle sadece özellikle hassas bir büyü yaparken koruyucu çemberleri kapatmak için kullanırdım. Ve Howler'lara bana olan borçlarını ödetmek için. Ve bazen de kan arzusunun kontrolünü kaybettiğinde oda arkadaşımı savuşturmak için. Ve Piscary'yi teneke kutusunun üzerine yatırıp bir sandalyenin ayağıyla döverek boyun eğdirmek için kullanmıştım. Bu sonuncusu Nick'i ateşli ve ağır, belki de tek erkek arkadaştan telefon konuşmalarına ve yanağıma kondurduğu soğuk öpücöklere götürmüştü.

Kendime acımaya başlayarak sağ bacağımyı aşağı çektim ve sol bacağımyı yukarı salladım.

Ley hattı büyüünün gücü baş döndürücüydü ve bir cadıyı çılgına çevirebilirdi, bu da siyah ley hattı cadılarının siyah toprak cadılarından daha fazla olmasını tesadüf yapmazdı. Ley hattının gücü toprak büyüünde olduğu gibi bitkiler yerine hayvanların daha basit zihinlerinden süzöldüğü için bir tanıdık kullanmak daha güvenliydi. Belli nedenlerden ötürü, tanıdık olarak sadece hayvanlar kullanılırdı -en azından ley hatlarının bu tarafında- ve gerçekte, bir insanı tanıdık olarak bağlamak için cadı doğumlu bir büyü yoktu. Ama hem ley hattı büyüü konusunda oldukça cahil hem de aceleci olduğum için, bir tanıdık bağlamak için bulduğum ilk büyüü kullanmıştım.

Yani bilmeden Nick'i tanıdığım yapmıştım -ki bunu geri almaya çalışıyorduk- ama sonra Piscary'yi bastırmak için onun üzerinden büyük miktarda ley hattı enerjisi çekerek işleri ölçölemeyecek kadar kötüleştirdim. O zamandan beri bana neredeyse hiç dokunmadı. Ama bu aylar önceydi. Bir daha yapmadım. Bunu aşması gerekiyordu. Sanki ley hattı büyüü yapıyormuşum gibi değildi. Hem de çok.

Tedirgin bir şekilde doğruldum, öfkemi üfledim ve at kuyruğumu zıplatmak için birkaç yan bükölme yaptım. Önce çizmeden bir daire oluşturunun mümkün olduğunu öğrendikten sonra, bunun Algaliarept'ten kaçmak için tek şansım olabileceğini bilerek üç ayımı nasıl yapılacağını öğrenmeye harcamıştım. Çalışmalarımı sabahın üçünde, Nick'in uyuduğunu bildiğim saatlerde yapıyordum ve her zaman doğrudan çizginin dışına çiziyordum, böylece önce Nick'in içinden geçmiyordu ama belki de bu onu uyandırıyordu. Hiçbir şey söylememişti ama Nick'i tanıyorsam söylemeyecektir.

Açılan kapının tıkırtısı beni durma noktasına getirdi ve omuzlarım çöktü. Hayvanat bahçesi açıktı, birkaç koşucu kırmızı yanakları ve bitkin, memnun ifadeleriyle dışarı çıkıyordu, hala bir koşucunun yüksekliğinde yüzüyorlardı. *Lanet olsun. Arayabilirdi.*

Sıkıntıyla bel çantamın fermuarını açtım ve cep telefonumu çıkardım. Arabaya yaslandım ve yoldan geçen insanların gözlerinden kaçmak için aşağı bakarak kısa listemde gezindim. Nick'in numarası ikinci sıradaydı, Ivy'ninkinden hemen sonra ve anneminkinden hemen önce. Parmaklarım üşümüştü ve telefon çalarken parmaklarıma üfledim.

Bağlantı açıldığında nefes aldım, kayıtlı bir kadın sesi bana hattın artık hizmet vermediğini söylediğinde nefesimi tuttum. *Para mı?* diye düşündüm. Belki de üç haftadır dışarı çıkmamamızın nedeni buydu. Endişelenerek cep telefonunu denedim.

Nick'in kamyonetinin tanıdık gümbürtüsü yükseldiğinde hâlâ çalışıyordu. Nefes vererek kapağını kapattım. Nick'in mavi, külüstür Ford kamyoneti ana caddeden park yerine doğru ilerliyor, yavaşça manevra yapıyordu, çünkü çıkan arabalar çizgileri görmezden geliyor ve geniş alanı kesiyorlardı. Telefonu elimden bıraktım ve kollarım göğsümde, bacaklarım bileklerimde çapraz bir şekilde durdum.

En azından gösterdi, diye düşündüm güneş gözlüklerimi düzeltip kaşlarımı çatmamaya çalışırken. Belki kahve içmeye falan çıkabiliriz. Onu günlerdir görmemişim ve kötü bir öfkeyle bunu mahvetmek istemedim. Ayrıca, son üç aydır Al'la yaptığım anlaşmayı bozduğum için çok endişelenmişim ve şimdi bozduğuma göre, bir süreliğine kendimi iyi hissetmek istiyordum.

Nick'e söylememiştim ve itiraf etme şansı üzerimden bir yük daha alacaktı. Kendime, yükümü almaya çalışacağından korktuğum için sessiz kaldığım yalanını söyledim - altı şeritli bir otoyoldan daha uzun ve daha geniş bir şövalyelik çizgisine sahip olduğu için - ama gerçekte bana ikiyüzlü diyeceğinden korkuyordum çünkü onunla uğraşmanın tehlikeleri hakkında sürekli

iblisler, ve işte ben, birinin tanıdığı oluyordum. Nick'in iblisler söz konusu olduğunda sağlıksız bir korku eksikliği vardı, onları düzgün bir şekilde ele aldığınız sürece, örneğin bir çukur engereğinden daha tehlikeli olmadıklarını düşünüyordu.

O da tuz lekeli, çirkin kamyonetini benimkinin birkaç adım ötesine park ederken soğukta kıpırdanıp durdum. Belli belirsiz gölgesi içeride kıpırdandı, sonunda dışarı çıktı ve bana yönelik olmadığını bildiğim ama yıpranmış mandalı yakalamak için gerekli olan bir şiddetle kapıyı çarptı.

"Ray-ray," dedi telefonunu havaya kaldırıp ön tarafa doğru yürürken. Zayıf boyu iyi görünüyordu ve adımları hızlıydı. Yüzünde bir gülümseme vardı, bir zamanların cesurluğu yerini hoş ve sert bir ciddiyete bırakmıştı. "Az önce aradın mı?"

Kollarımı iki yana açarak başımı salladım. Belli ki koşmaya hazır değildi, çünkü üzerinde solmuş bir kot pantolon ve botlar vardı. Kalın kumaştan paltosunun fermuarı açılmıştı ve ortaya yavan, flanel düğmeli bir gömlek çıkmıştı. Gömleği düzgünce içine sokmuştu ve uzun yüzü temiz tıraşlıydı ama yine de kısa siyah saçları biraz fazla uzun olduğu için hafif dağınık görünmeyi başarıyordu. Genelde erkeklerimde sevdiğim tehlike iması yerine kitap gibi bir havası vardı. Ama belki de Nick'in tehlikesini zekâsında buluyordum.

Nick tanıdığım en zeki adamdı, parlak mantık sıçramaları sade bir görünümün ve aldatıcı derecede yumuşak bir mizacın ardına gizlenmişti. Geriye dönüp baktığımda, beni ona çeken şey muhtemelen bu nadir bulunan kötü zekâ ve zararsız insan karışımıydı. Ya da Büyük Al boğazımı parçalamaya çalıştığında onu bağlayarak hayatımı kurtarmış olması da olabilir.

Nick'in eski kitaplar ve yeni elektronik aletlerle meşguliyetine rağmen o bir inek değildi: omuzları çok geniş ve poposu çok dardı. Uzun, zayıf bacakları koşarken bana ayak uydurabiliyordu ve bir zamanlar sık sık yaptığımız ama artık sık sık daha samimi bir aktiviteye dönüşen güreşlerimizden de anlaşılacağı üzere kollarında şaşırtıcı bir güç vardı. Kahverengi gözleri özür dilemek için kısılmış bir halde kamyonetinin önünden döndüğünde kaşlarımı çatmamı engelleyen şey bir zamanlarki yakınlığımızın hatırasıydı.

"Unutmadım," dedi, düz perçemlerini savururken uzun yüzü daha uzun görünüyordu. Alnında bir iblis izi parlıyordu, ilk ve kalan izimi de aynı gece almıştım. "Kendimi yaptığım işe kaptırdım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Özür dilerim Rachel. Bunu dört gözle beklediğini biliyorum ama daha yatağa bile girmedim ve çok yorgunum. Yarın için yeniden plan yapmak ister misin?"

Hayal kırıklığımlı bastırmaya çalışarak tepkimi bir iç çekişle sınırlı tuttum. "Hayır," dedim uzun bir nefes verişin ardından. Uzandı, kollarını hafif bir sarımayla bana doladı. Beklenen tereddütle eğildim, daha fazlasını istiyordum. Aramızdaki mesafe o kadar uzun sürmüştü ki neredeyse normal geliyordu. Geri çekilirken ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Çok mu çalışıyorsun?" Ben teklif ettim. Onu bir haftadır ilk kez görüyordum, tek tük telefon görüşmeleri hariç ve öylece çekip gitmek istemiyordum.

Nick de ayrılmaya pek hevesli görünmüyordu. "Evet ve hayır." Gözlerini kısarak güneşe baktı. "Al'ın aldığı kitaptan bahsedildiğini görünce bir sohbet odasındaki eski mesajları karıştırıyordum."

Hemen dikkatim keskinleşti. "Sen..." Kekeledim, nabzım hızlandı.

Bakışlarını indirip başını iki yana sallayınca bir anlık umudum boşa çıktı. "Ucube bir özentiydi. Onda bir kopyası yok. Hepsi uydurma saçmalıklardı."

Uzanıp koluna kısaca dokundum ve sabah koşumuzu kaçırdığı için onu affettim. "Sorun değil. Er ya da geç bir şeyler bulacağız."

"Evet," diye mırıldandı. "Ama daha erken olmasını tercih ederim."

Sefalet beni vurdu ve donakaldım. Birlikte çok iyiydik ve şimdi geriye kalan tek şey bu korkunç mesafeydi. Depresyonumu gören Nick ellerimi tuttu ve öne çıkarak beni gevşekçe kucakladı. Dudakları yanağıma değerken fısıldadı: "Üzgünüm Ray-ray. Bir yolunu bulacağız. Deniyorum. Bunun yürümesini istiyorum."

Hareket etmedim, küflü kitapların ve temiz tıraş losyonunun kokusunu içime çektim, ellerim tereddütle onun üzerinde gezinirken rahatlık aradım ve sonunda buldum.

Nefesim kesildi ve ağlamayı reddederek nefesimi tuttum. Aylardır karşı laneti arıyorduk ama Al insanları nasıl familiara dönüştürebileceğimize dair bir kitap yazmıştı ve çok az sayıda basılmıştı. Ayrıca bize yardım etmesi için bir ley hattı profesörü için gazetelere ilan veremezdik, çünkü muhtemelen beni kara sanatlarla uğraşmaktan ihbar ederdi. Ve o zaman gerçekten sıkışıp kalırdım. Ya da ölürdüm. Ya da daha kötüsü.

Nick yavaşça bıraktı, ben de geri çekildim. En azından bunun başka bir

Kadın.

"Hey, hayvanat bahçesi açık," dedim, sesim kendini tuttuğu garip mesafenin nihayet hafifliyor gibi görünmesinden duyduğum rahatlamayı ele veriyordu. "İçeri girip bir kahve içmek ister misin? Monkey Mocha'larının ölümünden dönmek için birebir olduğunu duydum."

"Hayır," dedi ama sesinde gerçek bir pişmanlık vardı ve bunca zamandır Al'la ilgili endişelerimi sezip ona kızdığımı ve uzaklaştığımı düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden oldu. Belki de bu tahmin ettiğimden daha fazla benim hatamdı. Belki de bunu ondan saklamak ve onu kendimden uzaklaştırmak yerine ona söyleseydim aramızda daha güçlü bir birlik oluşturabilirdim.

Sessizliğimle yapmış olabileceğim şeyin büyüklüğü üzerime çöktü ve yüzümün soğuduğunu hissettim. "Nick, özür dilerim," diye nefes aldım.

"Senin hatan değildi," dedi, kahverengi gözleri affedicilikle doluydu, düşüncelerimden habersizdi. "Ona kitabı alabileceğini söyleyen bendim."

"Hayır, görüyorsunuz-"

Beni kucakladı ve susturdu. Boğazımda bir yumru oluştu ve alnım omzuna düşerken hiçbir şey söyleyemedim. Ona söylemeliydim. Ona daha ilk gecedен söylemeliydim.

Nick içimdeki değişimi hissetti ve bir an düşündükten sonra yavaşça yanağıma belli belirsiz bir öpücük kondurdu, ama bu her zamanki tereddütlülüğünden değil, uzun süre yokluğundan kaynaklanan bir çekingenlikti.

"Nick?" Sesimde yaklaşmakta olan gözyaşlarını duyarak söyledim.

Hemen geri çekildi. "Hey," dedi, uzun eli omzumda dururken gülümseyerek. "Gitmem gerekiyor. Dünden beri ayaktayım ve biraz uyumam gerek."

Ağlamaya ne kadar yakın olduğumu anlamamasını umarak isteksizce bir adım geri attım. Uzun, yalnız bir üç ay olmuştu. Sonunda bir şeyler düzeliyor gibi görünüyordu. "Tamam. Bu akşam yemeğe gelmek ister misin?"

Ve nihayet, haftalarca süren hızlı retlerin ardından durakladı. "Bunun yerine bir film ve akşam yemeğine ne dersin? Ben ısmarlıyorum. Gerçek bir randevu... şey."

Doğrulдум, boyumun uzadığını hissettim. "Bir randevu meselesi," dedim, ilk dansına davet edilen aptal bir genç kız gibi beceriksizce ayak ayak üstüne atarak. "Aklında ne var?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Çok patlamalı, çok silahlı bir şey..." Bana dokunmadı ama gözlerinde bunu yapma arzusunu gördüm. "...sıkı kostümler..."

Gülümseyerek başımı salladım ve o da saatine baktı.

"Bu gece," dedi, kamyonetine doğru giderken göz göze geldik. "Saat yedi mi?"

"Saat yedi," diye karşılık verdim, içimdeki iyi his artıyordu. Arabaya bindi, kapıyı çarparken kamyon titriyordu. Motor gürleyerek çalıştı ve mutlu bir el sallayışla uzaklaştı.

"Saat yedi yönünde," dedim, caddeye çıkmadan önce arka lambaların yanıp sönmesini izledim.

Beş

Plastik askıları takırdatarak giysileri kasanın yanındaki tezgâha yığdım. Kulak hizasında saçları olan, sıkılmış, şişe boyalı sarışın, parmakları o iğrenç metal klipslerle oynarken hiç başını kaldırmadı. Sakızını çıtlatarak silahını her şeye doğrulttu ve Ceri için aldıklarımı topladı. Kulağında bir telefon vardı, kafası eğikti ve dün gece oda arkadaşının Brimstone'da kızartılmasıyla ilgili erkek arkadaşıyla sohbet ederken ağzı hiç durmadı.

Ona spekülasyonla baktım, üzerinde kalan sokak uyuşturucusunun solmakta olan kokusunu içime çektim. Brimstone'a bulaşıysa görüldüğünden daha aptaldı, özellikle de şimdi. Son zamanlarda fazladan küçük bir şeyle birlikte geliyordu ve tüm sosyoekonomik dilimleri kapsayan bir dizi ölüme yol açıyordu. Belki de bu Trent'in Noel hediyesi fikriydi.

Önümdeki kız reşit görünmüyordu, bu yüzden ya Sağlık ve Inderland Hizmetlerini onun üzerine salabilir ya da onu I.S. hapishanesine götürebilirdim. İkincisi eğlenceli olabilirdi ama gündönümü alışverişi yapacağım öğleden sonramı gerçekten sekteye uğratırdı. Ivy'ye ne alacağımı hâlâ bilmiyordum. Tezgâhtaki botlar, kotlar, çoraplar, iç çamaşırları ve iki kazak Ceri içindi. Keasley ile benim tişörtlerimden birini giyip pembe tüylü terliklerle dışarı çıkmayacaktı.

Kız son kazağını katladı, kan kırmızısı manikürü cafcaflıydı. Boynunda tılsımlar şıngırdıyordu ama sivilcelerini gizleyen ten tılsımının değiştirilmesi gerekiyordu. Bir büyücü olmalıydı çünkü bir cadı böyle bas geri bir tılsımla ölüme yakalanmazdı. Tahta serçe parmağımdaki yüzüğe baktım. Küçük olabilirdi ama artık küçük bir büyü kontrolüyle çillerimi gizleyebilecek kadar güçlüydü. *Hack*, diye düşündüm, kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Nereden geldiği belli olmayan bir uğultu yükseldi ve Jenks tezgâhın üzerine düştüğünde kasiyer kız gibi zıplamadığım için kendimi beğenmiş hissettim. Üst üste iki siyah vücut çorabı giymişti ve soğuğa karşı kırmızı bir şapka ve botları vardı. Dışarıda olmak için gerçekten çok soğuktan ama Jih'in gidişi onu üzmüştü ve daha önce hiç gündönümü alışverişine çıkmamıştı. Tezgâha taşıdığı bebeği gördüğümde gözlerim büyüdü. Üç kat daha büyüktü.

onun boyutu.

"Rachel!" diye bağırdı, ergen erkeklerin hayallerini süsleyen siyah saçlı, kıvrımlı plastik heykeli dikleştirirken pufluyordu. "Bak ne buldum! Oyuncak reyonundaydı."

"Jenks..." Arkamdaki çiftin kıs kıs güldüğünü duyarak kandırdım.

"Bu bir Bite-me-Betty bebeği!" diye haykırdı, kanatları kendini dik tutmak için öfkeyle hareket ediyordu, elleri bebeğin kalçalarında. "Onu istiyorum. Ivy için almak istiyorum. Tıpkı ona benziyor."

Parlak plastik deri eteğe ve kırmızı vinil büstiyere bakarak protesto etmek için nefes aldım.

"Bak, gördün mü?" dedi, sesi heyecanlıydı. "Sırtındaki kolu itiyorsun ve sahte kan fişkırıyor. Harika değil mi!"

Boş gözlü bebeğin ağzından jelatinimsi bir yapışkan madde fırlayıp tezgâha çarpmadan önce bir karış kadar yaylanınca başladım. Sivri çenesinden aşağı kırmızı bir leke damladı. Kasiyer kız ona baktı, sonra telefonu erkek arkadaşına kapattı. *Bunu Ivy'ye mi vermek istiyordu?*

Ceri'nin kot pantolonunu iterek iç çektim. Jenks kola tekrar bastı ve kaba bir sesle dışarı fişkırان kırmızıyı pür dikkat izledi. Arkamdaki çift güldü, kadın koluna asılıp kulağına fısıldadı. Isınarak bebeği aldım. "Şunu kesersen senin için satın alırım," diye tısladım.

Gözleri parlayan Jenks, omzuma konmak için ayağa kalktı ve sıcak kalmak için boynumla atkımın arasına girdi. "Buna bayılacak," dedi. "Sen de izle."

Tezgâhın arkasındaki kıza iterken, arkamda gıdaklayan çifte baktım. Yaşayan vampirlerdi, iyi giyinmişlerdi ve birbirlerine dokunmadan otuz saniye bile geçiremiyorlardı. İzlediğimi bilen kadın, hafif yaralı boynunu göstermek için deri ceketinin yakasını düzeltti. Nick'i düşünmek haftalardır ilk kez yüzüme bir gülümseme getirdi.

Kız toplam tutarımı yeniden hesaplarken, çek defterimi almak için çantamı karıştırdım. Paraya sahip olmak güzeldi. Gerçekten güzeldi.

"Rache," diye sordu Jenks, "içine bir paket M&M de koyabilir misin?" Kanatlarını titreştirirken boynuma soğuk bir hava akımı gönderdi.

biraz vücut ısısı üretmesi gerekiyordu. Kanatlarıyla palto giymesi mümkün değildi ve ağır bir şey de çok sınırlayıcıydı.

Üzerinde el yazısıyla yazılmış karton tabelada satışının yangından zarar gören şehir barınaklarının yeniden inşasına yardım edeceği yazan bir torba pahalı şekeri kaptım. Ben zaten toplamı almıştım ama o ekleyebilirdi. Ve eğer arkamdaki vampirlerin bununla bir sorunu varsa, kıvrılıp iki kez ölebilirlerdi. Tanrı aşkına, bu yetimler içindi.

Kız şekere uzandı ve bana sümüklü bir bakış atarak biyledi. Kasa bana yeni toplamı vermek için cıvıladı ve hepsi beklerken ben de kasaya yöneldim. Donup kaldım, göz kırptım. Düzgün ve düzenli rakamlarla dengelenmişti. İçinde tonlarca para olduğunu bildiğim için toplam tutmaya zahmet etmemiştim ama biri tutmuştu. Sonra yaklaştırıp baktım. "Bu kadar mı?" diye haykırdım. "Tüm param bu mu?"

Jenks boğazını temizledi. "Sürpriz," dedi zayıf bir sesle. "Masanızda öylece duruyordu, ben de sizin için dengeleyeyim dedim." Tereddüt etti. "Özür dilerim."

"Neredeyse bitti!" Kekeledim, yüzüm muhtemelen saçlarım kadar kızarmıştı. Kasiyer kızın gözleri birden temkinli bakmaya başladı.

Utanarak çeki yazmayı bitirdim. Çeki aldı ve iyi olduğundan emin olmak için sistemlerinden geçirmesi için amirini aradı. Arkamda, vampir çift iğneleyici bir yorum yapmaya başladı. Onları görmezden gelerek, nereye gittiğini görmek için çek defterine göz attım.

Yeni masam ve yatak odası takımım için neredeyse iki bin dolar, kilisenin yalıtımı için dört bin dolar daha ve yeni arabam için bir garaj için 3.500 dolar; karda oturmasına izin verecek değildim. Sonra sigorta ve benzin vardı. Büyük bir kısmı da Ivy'ye geri kalan kiram için gitti. Başka bir kısmı da o sırada sigortam olmadığı için kırılan kolum için acil serviste geçirdiğim geceye gitti. Üçüncü bir parça da sigorta *yaptırmak* için. Ve geri kalanı... Sertçe yutkundum. Hâlâ para vardı ama sadece üç ay içinde yirmi binden dört haneli rakamlara düşmenin keyfini çıkarmıştım.

"Rache?" Jenks söyledi. "Sana daha sonra soracaktım ama şu muhasebeciyi tanıyorum. Ona senin için bir IRA kurdurmamı ister misin? Mali durumunuza bakıyordum ve bu yıl vergi için bir şey almadığınıza göre bir sığınağa ihtiyacınız olabilir."

"Vergi sığınağı mı?" Midem bulandı. "İçine koyacak bir şey kalmadı." Benimkini alarak

Kızdan çantaları alıp kapıya yöneldim. "Ve sen benim mali durumuma bakarak ne yapıyorsun?"

"Masanda yaşıyorum," dedi alaycı bir ifadeyle. "Her şey orada mı?"

İçimi çektim. Masam. Sol taraftaki çekmecenin altında gizli bir bölmesi olan, kuytu köşeleri olan güzel masif meşe masam. Jenks ve çoluk çocuğu taşınmadan önce sadece üç hafta kullandığım masam. Artık saksı bitkileriyle o kadar kalın bir şekilde kaplanmıştı ki, katil bitkilerin dünyayı ele geçirmesiyle ilgili bir korku filminin dekoru gibi görünüyordu. Ama ya bu olacaktı ya da mutfak dolaplarına yerleşeceklerdi. Hayır. Benim mutfağıma değil. Asılı saksılar ve mutfak eşyaları arasında her gün sahte savaşlar sahnelemeleri yeterince kötüydü.

Dikkatim dağılmış bir halde ceketimi daha da yaklaştırdım ve sürgülü kapılar açılırken kardan yansıyan parlak ışığa gözlerimi kısarak baktım. "Dur, bekle!" Soğuk hava dalgası üzerimize çarptığında Jenks kulağıma tısladı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen cadı? Kürkten yapılmış gibi mi görünüyorum?"

"Özür dilerim." Hızlıca sola dönerek cereyandan çıktım ve onun için omuz çantamı açtım. Hâlâ küfrediyordu, içine saklanmak için eğildi. Bundan nefret ediyordu ama başka çaresi yoktu. Kırk beş dereceden daha düşük bir sıcaklık onu bahara kadar kırılması güvenli olmayan bir kış uykusuna sokabilirdi ama çantamda iyi olacaktı.

Çizmelerine kadar inen kalın bir yün palto giymiş olan Were rahatsız bir bakışla benden uzaklaştı. Göz teması kurmaya çalıştığımda kovboy şapkasını indirdi ve arkasını döndü. Kaşlarım çatıldı; Howlers'a maskotlarını geri almaya çalıştığım için bana ödeme yaptırdığımdan beri bir Were müşterim olmamıştı. Belki de orada bir hata yapmışım.

"Hey, şu M&M'leri bana ver, tamam mı?" Jenks bana doğru homurdandı, kısa sarı saçları soğuktan kızarmış narin yüz hatlarını çerçeveliyordu. "Burada açlıktan ölüyorum."

İtaatkâr bir şekilde çantaları karıştırdım ve omuz çantamın bağlarını çekip kapatmadan önce şekerleri ona bıraktım. Onu bu şekilde dışarı çıkarmaktan hoşlanmıyordum ama ben onun ortağıydım, annesi değil. Cincinnati'de sersemlememiş tek yetişkin erkek peri olmak hoşuna gidiyordu. Onun gözünde, ne kadar soğuk ve karlı olursa olsun, tüm şehir muhtemelen onun bahçesiydi.

Ön cebimden zebra çizgili araba anahtarımı çıkarmak için biraz zaman ayırdım. Kuyrukta arkamda duran çift yanımdan geçip gitti.

Dışarıda, rahatça flört ediyor ve deri içinde seks gibi görünüyordu. Ona da bir Bite-me-Betty bebeği almıştı ve gülüşüyorlardı. Düşüncelerim yine Nick'e gitti ve içimi sıcak bir beklenti kapladı.

Gözlüğümü parlamaya karşı takarak kaldırıma çıktım, anahtarlar şingirdiyor ve çantamı sıkıca tutuyordum. Yolculuğu çantamla yapsam bile Jenks üşüyecekti. Kendi kendime kurabiye yapmam gerektiğini söyledim, böylece soğuyan fırının sıcaklığında güneşlenebilecekti. Gündönümü kurabiyesi yapmayalı uzun zaman olmuştu. Dolabın arkasında bir yerlerde iğrenç bir poşetin içinde un bulaşmış kurabiye kalıpları gördüğüme emindim. Doğru yapmak için tek ihtiyacım olan renkli şekerdi.

Arabamı kaldırımın kenarında bileklerime kadar çamura batmış halde görünce keyfim yerine geldi. Evet, bakımı bir vampir prensesi kadar pahalıydı ama benimdi ve üstü açıkken ve rüzgâr uzun saçlarımı arkaya doğru çekerken direksiyon başında oturmak bana çok yakışıyordu.... Garaja para vermemek gibi bir seçeneğim yoktu.

Kilidini açıp çantalarımı kullanılamaz durumdaki arka koltuğa bıraktığımda bana mutlulukla cıvıldadı. Kendimi ön tarafa katladım ve Jenks'i biraz daha sıcak kalabileceği kucağıma dikkatlice yerleştirdim. Motoru çalıştırır çalıştırmaz kalorifer tam gaz çalıştı. Arabayı vites taktım ve tam kenara çekmeye hazırdım ki uzun beyaz bir araba yavaş bir sesle yanıma yanaştı.

Beni içeri sokmamak için çift park edince ters ters baktım. "Hey!" diye bağırdım şoför işverenine kapıyı açmak için lanet olası yolun ortasında indiğinde. Sinirlenerek vitesi boşa aldım, arabamdan indim ve çantamı omzuma doğru çektim. "Hey! Buradan gitmeye çalışıyorum!" Arabanın tavanına vurmak isteyerek bağırdım.

Ama yan kapı açılıp da bir sürü altın kolye takmış yaşlı bir adam kafasını dışarı uzattığında itirazlarım boşa çıktı. Kıvrıcık sarı saçları her yöne dağılıyordu. Bastırılmış bir heyecanla parlayan mavi gözleriyle bana işaret etti. "Bayan Morgan," diye bağırdı usulca. "Sizinle konuşabilir miyim?"

Güneş gözlüklerimi çıkarıp baktım. "Takata?" Kekeledim.

Yaşlı rockçı yüzünü buruşturdu, birkaç yayaya bakarken yüzü belli belirsiz kırısmaya başladı. Limuzini fark etmişlerdi ve benim patlamamla birlikte, dedikleri gibi, iş işten geçmişti. Gözleri öfkeyle kısılmış olan Takata uzun ve sıksa elini uzatarak beni ayağımdan çekip limuzinin içine soktu. Nefes nefese kaldım ve Jenks'i ezmek için çantamı tutarak karşıdaki pelüş koltuğa düştüm.

ondan. Müzisyen "Git!" diye bağırdı ve şoför kapıyı kapatıp koşarak ön tarafa gitti.

"Benim arabam!" İtiraz ettim. Kapım açıldı ve anahtarlarım kontaktaydı.

"Arron?" Takata, geniş aracın bir köşesine sıkışmış siyah tişörtlü bir adamı işaret ederek "Arron" dedi. Vampir olduğunu belli eden bir kan kokusu içinde yanımdan geçip gitti. Dışarı çıktığında soğuk bir hava vardı, kapıyı arkasından hızla çarparak kapattı. Traşlı kafası ve koyu renk gözlükleriyle yırtıcı görünmek için deri koltuklarıma kayarken renkli camdan onu izledim. Umarım ben de onun yarısı kadar iyi görünürdüm. Motorunun boğuk sesi iki kez devirlendi, ardından ilk hayranlar camları okşamaya başladığında sarsılarak hareket ettik.

Kalbim küt küt atarken dönüp arka camdan dışarı baktım. Arabam, yolda durmuş bize geri dönmemiz için bağırان insanların yanından dikkatlice geçiyordu. Açıklığa doğru ilerledi, hızla yetişti ve bizimle kalmak için kırmızı ışıktaydı.

Bu kadar hızlı olmasına hayret ederek döndüm.

Yaşlanan pop yıldızı tuhaf turuncu bir pantolon giyyordu. Toprak tonlarında rahatlatıcı bir gömleğin üzerine uyumlu bir yelek giymişti. Her şey ipekti, ki bence bu onun tek kurtarıcı lütfuydu. Tanrı yardımcısı olsun, ayakkabıları bile turuncuydu. Ve çorapları. İçim burkuldu. Altın zincirleri ve küçük çocukları korkutacak kadar uzayına kadar taranmış sarı saçlarıyla uyumlu görünüyordu. Teni benimkinden daha beyazdı ve gizli çilleri olup olmadığını anlamak için toprak takılarının arkasını görebilmek için hecelediğim ahşap çerçeveli gözlükleri çıkarmayı çok istiyordum.

"Uh, merhaba?" Kekeledim ve adam sırtıttı; fevri, hınzırca zeki tavrını ve dünya başına yıkılsa bile her şeyde bir eğlence bulma eğilimini gösteriyordu. Aslında, yenilikçi sanatçı tam da bunu yapmıştı, garaj grubu Turn sırasında yıldızlığa sıçramış ve ilk açık Inderland grubu olma fırsatından yararlanmıştı. O, Cincy'nin iyi işler yapmış bir hemşerisiydi ve kış gündönümü konserlerinden elde ettiği geliri şehrin hayır kurumlarına bağışlayarak bu iyiliğe karşılık veriyordu. Bu yıl özellikle önemliydi, çünkü bir dizi kundaklama yangını evsiz barınaklarının ve yetimhanelerin çoğunu yok etmişti.

"Bayan Morgan," dedi adam büyük burnunun kenarına dokunarak. Dikkati omzumun üzerinden geçip arka camdan dışarı çıktı. "Umarım

seni ürkütür."

Sesi derin ve dikkatle işlenmişti. Güzeldi. Güzel seslere bayılırdım. "Um, hayır." Gözlüğümü bir kenara bırakıp eşarbımı açtım. "Nasılsınız? Saçların harika görünüyor."

Güldü ve gerginliğimi hafifletti. Beş yıl önce tanışmış ve kıvırcık saçın zorlukları üzerine sohbet ederek kahve içmiştik. Beni hatırlamakla kalmayıp konuşmak istemesi gurur vericiydi. "Cehennem gibi görünüyor," dedi, son karşılaştığımızda rasta olan uzun kıvırcık saçlarına dokunarak. "Ama halkla ilişkilercim satışlarımı yüzde iki artırdığını söylüyor." Uzun bacaklarını limuzinin bir tarafının neredeyse tamamını kaplayacak şekilde uzattı.

Gülümsedim. "Onu evcilleştirmek için başka bir tılsıma mı ihtiyacın var?" Çantama uzanarak söyledim.

Nefesim kesildi. "Jenks!" Çantayı sarsarak açtım. Jenks dışarı fırladı. "Beni hatırlamanın zamanı gelmişti!" diye hırladı. "Neler oluyor? Telefonunun üzerine düşerken neredeyse kanadımı kırıyordum. Çantanın her tarafı M&M'lerle dolu ve onları almadan önce lanetleneceğim. Tink'in bahçesinin neresindeyiz?"

Takata'ya zayıfça gülümsedim. "Ah, Takata," diye başladım, "bu-"

Jenks onu gördü. Bir peri tozu patladı, arabayı bir anlığına aydınlattı ve beni zıplattı. "Vay anasını!" diye haykırdı peri. "Sen Takata'sın! Rachel'ın seni tanıdığım için papatyalarımı işediğini sanıyordum. Tink'in tatlı annesi! Matalina'ya söyleyene kadar bekle! Gerçekten sensin. Kahretsin, gerçekten sensin!"

Takata uzanıp ayrıntılı bir konsolun üzerindeki bir düğmeyi ayarladı ve havalandırma deliklerinden ısı fışkırdı. "Evet, gerçekten benim. İmza ister misiniz?"

"Tabii ki evet!" dedi peri. "Kimse bana inanmayacak."

Gülümsedim, koltuğa daha da yerleştim, Jenks'in yıldızlara yaltaklanması karşısında telaşım kayboldu. Takata köhne bir klasörden kendisinin ve grubunun Çin Seddi'nin önünde dururken çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı. "Bunu kime göstereceğim?" dedi ve Jenks dondu kaldı.

"Uh..." diye kekeledi, havada süzülen kanatları kıpırdamadan duruyordu. Elimi uzattım

Onu yakalamak için elimi uzattım ve tüy gibi hafif ağırlığı avucuma çarptı. "Um..." diye kekeledi, paniklemişti.

"Jenks'e söyle," dedim ve Jenks küçük bir rahatlama sesi çıkardı. "Evet,

Jenks," dedi peri, uçarak yanına gitme cesaretini göstererek Takata okunamayan bir imzayla fotoğrafi imzalarken fotoğrafin üzerinde durun. "Benim adım Jenks."

Takata resmi eve götürmem için bana verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jenks."

"Evet," diye ciyakladı Jenks. "Ben de memnun oldum." G z kapaklarımın ağırmasına neden olacak kadar yüksek bir ses daha çıkararak, çılgın bir ateşböceği gibi benden Takata'ya doğru fırladı.

"Park et Jenks," diye nefes aldım, Takata duyamasa bile perinin beni duyabildiğini biliyordum.

"Benim adım Jenks," dedi omzumun üstünde yanarken, fotoğrafi dikkatlice çantama koyduğumda titriyordu. Kanatları kıpırdamadan duramıyordu ve limuzinin boğucu havasında gidip gelen hava akımı iyi hissettiriyordu.

Bakışlarımı Takata'ya çevirdim ve yüzündeki boş ifadeye şaşırdım. "Ne?" diye sordum. Bir sorun olduğunu düşünerek sordum.

Hemen doğruldu. "Yok bir şey," dedi. "Kendi başına gitmek için I.S.'den ayrıldığını duydum." Havasını uzun bir nefesle dışarı üfledi. "Bu cesaret ister."

"Aptalcaydı," diye itiraf ettim, eski işverenimin misilleme olarak bana yönelttiği ölüm tehdidini düşünerek. "Yine de hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Gülümsedi, memnun görünüyordu. "Tek başına olmayı seviyor musun?"

"Arkanda bir şirket olmadan zor," dedim, "ama düşersem beni yakalayacak insanların var. Onlara her zaman güvenirim."

Takata başını sallayarak uzun saçlarının kaymasını sağladı. "Bu konuda sana katılıyorum." Ayakları arabanın hareketine karşı genişçe açılmıştı ve ben neden Takata'nın limuzininde oturduğumu merak etmeye başlamıştım. şikâyet ettiğimden değil. Otoyoldaydık, şehrin etrafında dönüyorduk, üstü açık arabam    araba boyu geride kalmıştı.

"Madem buradasın," dedi aniden, "bir konuda fikrini almak istiyorum."

"Elbette," dedim, onun zihninin Nick'inkinden daha kötü bir şekilde konudan konuya atladığını düşünerek. Ceketimin kravatını gevşettim. İçerisi ısınmaya başlamıştı.

"Capital," dedi ve yanındaki gitar kutusunu açıp yeşil kadifeden güzel bir enstrüman çıkardı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Gündönümü konserinde yeni bir parça yayınlayacağım." Tereddüt etti. "Coliseum'da çalacağımı biliyor muydun?"

"Biletlerim var," dedim, heyecanım giderek artıyordu. Biletleri Nick almıştı. İptal edeceğinden ve her zaman yaptığım gibi gündönümü için Fountain Meydanı'na gidip oradaki tören çemberini kapatmak için çekilişe adımı yazdıracağımdan endişe ediyordum. Büyük, işlemeli çemberin gündönümleri ve Cadılar Bayramı dışında "sadece izinli" kullanım statüsü vardı. Ama şimdi içimde gündönümünü birlikte geçireceğimize dair bir his vardı.

"Harika!" Takata dedi ki. "Ben de öyle umuyordum. Sahip olamayacağı birinin peşinden koşan bir vampirle ilgili bir parçam var ve hangi nakaratın daha iyi olacağını bilmiyorum. Ripley daha karanlık olanı seviyor ama Arron diğerinin daha iyi uyduğunu söylüyor."

Alışılmadık bir rahatsızlık göstererek iç çekti. Ripley onun davulcusuydu ve kariyerinin büyük bölümünde Takata'yla birlikte olan tek grup üyesiydi. Diğerlerinin kendi başlarına yola çıkmadan önce sadece bir ya da iki yıl dayanmalarının sebebinin o olduğu söylenirdi.

Takata, "Bu şarkıyı ilk kez gündönümünde canlı olarak söylemeyi planlamıştım," dedi. "Ama Cincinnati'ye ilk dinleme şansını vermek için bu gece WVMP'de yayınlamak istiyorum." Yıllarca genç görünmek için sırttı. "Şarkıya eşlik ettiklerinde daha da yükseliyorlar."

Kucağındaki gitara baktı ve bir akor tıngırdattı. Titreşim arabayı doldurdu. Omuzlarım çöktü ve Jenks boğuk bir ses çıkardı.

Takata başını kaldırdı, gözleri soru dolu bakıyordu. "Hangisini daha çok sevdiğini söyleyecek misin?" diye sordu ve ben de başımı salladım. Kendi kişisel konserim mi? Evet, bunu yapabilirim. Jenks yine o boğuk sesi çıkardı.

"Tamam. Adı 'Kırmızı Kurdeleler'." Nefes alan Takata yere yığıldı. Boş gözlerle çalmakta olduğu akoru değiştirdi. İnce parmakları zarifçe hareket etti ve başını müziğe eğerek şarkı söyledi.

"Perdenin arkasından şarkı söylediğini duyuyorum, camın arkasından gülümsediğini görüyorum. Düşüncelerimde gözyaşlarını sil, geçmiş için telafi yok. Beni tüketeceğini bilmiyordum, kimse acının süreceğini söylemedi." Sesi alçaldı ve onu ünlü yapan acı dolu sese büründü. "Kimse bana söylemedi. Kimse bana söylemedi," diye bitirdi, neredeyse fısıldayarak.

"Ooooh, güzel," dedim, gerçekten bir yargıda bulunabileceğimi düşünüp düşünmediğini merak ederek.

Bana bir gülümseme attı, sahne duruşunu bu kadar çabuk bozdu. "Tamam," dedi tekrar gitarının üzerine eğilerek. "Bu da diğeri." Daha karanlık bir akor çaldı, sesi neredeyse yanılttı. Omurgamda bir ürperti dalgalandı ve onu bastırdım. Takata'nın duruşu değişti, acı dolu bir hal aldı. Titreşen teller içimde yankılanıyor gibiydi ve deri koltuklara geri gömüldüm, motorun uğultusu müziği tam kalbime taşıyordu.

"Sen benimsin," diye neredeyse nefes alıyordu, "küçük bir şekilde. Sen benimsin, bunu bilmesen de. Sen benimsin, tutkudan doğan bağ. Sen benimsin, yine de tamamen sensin. Senin iradenle, senin iradenle, senin iradenle."

Gözleri kapalıydı ve karşısında oturduğumu hatırladığını sanmıyordum. "Um..." Kekeledim ve mavi gözleri parladı, neredeyse paniklemiş görünüyordu. "Sanırım ilki?" Kendini toparladığında teklif ettim. Adam bir çekmece dolusu kertenkeleden daha uçarıydı. "İkincisini daha çok sevdim ama ilki vampirin sahip olamayacağı şeyleri izlemesine uyuyor." Gözlerimi kırptım. "Sahip olamayacağı şey," diye düzelttim, kızarak.

Tanrı yardımcım olsun, aptal gibi görünüyor olmalıyım. Muhtemelen bir vampirle aynı odada kaldığımı biliyordu. Onunla kan paylaşmadığımızı muhtemelen raporuna yazmamıştı. Boynumdaki yara izi ondan değil Koca Al'dan kalmaydı ve onu gizlemek için atkımı yukarı doğru çektim.

Gitarını bir kenara bırakırken neredeyse titriyor gibiydi. "İlk mi?" diye sordu, başka bir şey söylemek ister gibiydi ve ben de başımı salladım. "Tamam," dedi gülümsemeye zorlayarak. "İlk o zaman."

Jenks'ten boğuk bir hırıltı daha geldi. Bu çirkin sestten daha fazlasını çıkaracak kadar iyileşip iyileşmeyeceğini merak ediyordum.

Takata enstrüman çantasının mandallarını kapattı ve ben de sohbetin bittiğini anladım. "Bayan Morgan," dedi, limuzinin zengin sınırları artık müziğinden arınmış olduğu için steril görünüyordu. "Keşke sizi bir iş için aradığımı söyleyebilseydim."

Hangi koroyu serbest bırakmam gerektiği konusunda fikrinizi almak istedim ama kendimi zor bir durumda buldum ve bana sizi güvenilir bir iş arkadaşım tavsiye etti. Bay Felps sizinle daha önce çalıştığını ve son derece sağduyulu olduğunuzu söyledi."

"Bana Rachel de," dedim. Adam benim iki katım yaştaydı. Bana Bayan Morgan demesi çok saçmaydı.

Jenks tekrar boğulurken, "Rachel," dedi. Takata bana belirsiz bir gülümseme verdi, ben de ne olup bittiğinden emin olamadan ona karşılık verdim. Sanki benim için bir işi varmış gibiydi. I.S. ya da FIB'in sağlayamayacağı bir anonimlik gerektiren bir şey.

Jenks guruldayıp kulağımın kenarını çimdiklerken doğruldum, dizlerimi çaprazladım ve profesyonel görünmeye çalışmak için çantamdan küçük ajandamı çıkardım. Ivy bunu bana iki ay önce kaotik hayatıma düzen getirme çabalarından biri olarak almıştı. Onu sadece yatıştırmak için yanımda taşıyordum ama ulusal çapta tanınan bir pop yıldızı için bir koçu ayarlamak onu kullanmaya başlamanın tam zamanı olabilirdi. "Beni size Bay Felps mi tavsiye etti?" Hafızamı yokladım ve bir şey bulamadım.

Takata'nın kalın ve anlamlı kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. "Seni tanıdığını söyledi. Aslında oldukça aşık görünüyordu."

Anlayışlı bir ses içimden geçti. "O yaşayan bir vampir mi acaba? Sarı saçlı. Tanrı'nın yaşayanlara ve ölümlere bir armağanı olduğunu mu düşünüyor?" Yanıldığımı umarak sordum.

Sırıttı. "Onu tanıyorsun." Titreyen ve ağzını açamayan Jenks'e baktı. "Papatyalarım işediğini sanıyordum."

Gücümü toplarken gözlerim kapandı. Kisten. Bu beni neden şaşırtmadı ki? "Evet, onu tanıyorum," diye mırıldandım gözlerimi açtığımda, yaşayan vampirin beni Takata'ya tavsiye etmesine kızmalı mıydım yoksa gurur mu duymalıydım emin değildim. "Soyadının Felps olduğunu bilmiyordum."

Tiksintiyle profesyonel olma çabamdan vazgeçtim. Randevu defterimi çantama geri atarak köşede kambur durdum, şerit değiştirirken arabanın hareketi tarafından itildiğim için hareketim umduğumdan daha az zarifti. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum.

Yaşlı büyücü pantolonunun yumuşak turuncusunu çekiştirerek doğruldu. Turuncunun içinde iyi görünebilen birini hiç tanımamıştım ama Takata bunu başarmıştı. "Yaklaşan konserle ilgili," dedi. "Konserden önce

firmanız güvenlik için hazırды."

"Oh." Dudaklarımı yaladım, şaşırmıştım. "Tabii, sorun değil ama bunun için zaten adamlarınız yok mu?" Onunla tanıştığım konserdeki sıkı güvenliği hatırlayarak sordum. Vampirlerin dişlerini kapatması gerekiyordu ve kimse içeri makyaj büyüünden başka bir şeyle giremiyordu. Tabii güvenlikten geçtikten sonra şapkalar çıkarılıyor ve ayakkabıların içine gizlenmiş muskalar çağrılıyordu....

Başını salladı. "Evet, sorun da burada yatıyor."

Öne doğru eğilip kızılağaç kokusunu bana gönderirken bekledim. Uzun müzisyen elleri birbirine kenetlenmiş, yere bakıyordu. "Şehre gelmeden önce her zamanki gibi Bay Felps ile güvenliği ayarladım," dedi dikkati tekrar bana döndüğünde. "Ama Bay Saladan diye biri beni görmeye geldi, Cincinnati'de güvenliği kendisinin sağladığını ve Piscary'ye borçlu olunan tüm paraların ona yönlendirilmesi gerektiğini iddia etti."

Nefesim anlayışla kesildi. *Koruma. Oh. Anladım. Anlamıştım.* Kisten, Piscary'nin veliahtı olarak hareket ediyordu çünkü çok az kişi Ivy'nin onu yerinden ettiğini ve artık imrenilen unvana sahip olduğunu biliyordu. Ivy bunu reddederken Kisten ölümsüz vampirin işlerini halletmeye devam ediyordu. *Tanrı'ya şükür.*

"Koruma için para mı ödüyorsun?" Dedim. "Sana şantaj yapmaktan vazgeçmeleri için Kisten ve Bay Saladan'la konuşmamı mı istiyorsun?"

Takata başını arkaya yatırdı, o güzel, trajik sesi kahkahalarla cınladı ve kalın halı ve deri koltuklar tarafından emildi. "Hayır," dedi. "Piscary, Inderlander'ları hizada tutmak için çok iyi bir iş çıkarıyor. Benim endişem Bay Saladan'la ilgili."

Dehşete kapıldım ama şaşırmadım, kırmızı buklelerimi kulağımın arkasına sıkıştırdım, keşke o öğleden sonra onlarla bir şeyler yapsaydım diye düşündüm. Evet, şantaj yapmıştım ama bu kendimi hayatta tutmak içindi, para kazanmak için değil. Arada bir fark vardı. "Bu şantaj," dedim iğrenerek.

Ciddileşti. "Bu bir hizmet ve bir kuruşunu bile çok görmüyorum." Kaşlarımı çatattığını gören Takata öne doğru eğilerek altın zincirlerini salladı ve mavi gözlerini benimkilere dikti. "Gösterimin bir MPL'si var, tıpkı gezici bir sirk ya da panayır gibi. Oynadığımız her şehirde koruma ayarlamasaydım bir gece bile tutamazdım. İş yapmanın bedeli bu."

MPL, Karma Nüfus Ruhsatının kısaltmasıydı. Tesislerde kan dökülmesini önlemek için güvenlik sağlanmasını garanti altına alıyordu, bu bir gereklilikti

Inderlandlılar ve insanlar karıştığında. Eğer çok fazla vampir bir araya gelir ve içlerinden biri kan arzusuna yenik düşerse, diğerleri de aynı şeyi yapmamak için kendilerini zor tutarlardı. Bir kâğıt parçasının açlıktan gözü dönmüş vampirlerin ağızlarını kendilerine kapatmalarına nasıl yettiğinden hiçbir zaman emin olamadım, ancak insanlar ve yaşayan Inderlandlılar MPL'si olmayan her yeri boykot edeceğinden, kuruluşlar MPL'lerinde A notunu korumak için çok çalıştılar. Hiç tanımadığınız bir vampire ölü ya da zihinsel olarak bağlı olmak çok kolaydı. Ve şahsen, bir vampirle yaşamam bir yana, bir vampirin oyuncağı olmaktansa ölmeyi tercih ederim.

"Bu bir şantaj," dedim. Ohio Nehri'ni geçmek için köprüyü yeni geçmiştik. Hollows'a değil de nereye gittiğimizi merak ediyordum.

Takata'nın ince omuzları hareket etti. "Turneye çıktığımda herhangi bir yerde bir ya da iki gece kalıyorum. Biri sorun çıkarırsa, onu bulacak kadar uzun süre etrafta olamayız ve dışarıdaki her gotik bunu bilir. Heyecanlı bir vampirin ya da Were'nin uslu durması için teşvik nerede? Piscary sorun çıkaran herkesin kendisine hesap vereceğini söylüyor."

Yukarı baktım, bunun güzel ve basit bir anlam ifade etmesinden hoşlanmamıştım.

Takata gülümseyerek, "Ben olaysız bir gösteri yapıyorum," dedi, "Piscary de bilet satışlarının yüzde yedisini alıyor. Herkes kazanıyor. Şu ana kadar Piscary'nin hizmetlerinden çok memnun kaldım. Avukatının ücretini ödemek için maliyetini artırmasına bile aldırmadım."

Homurdanarak gözlerimi indirdim. "Benim hatam," dedim.

"Öyle duydum," dedi sırık gibi adam kuru bir sesle. "Bay Felps çok etkilendi. Ama Saladan?" Takata endişelenmeye başladı, bakışları yanından geçen binalara yönelirken anlamlı parmakları karmaşık bir ritim tutturuyordu. "İkisine birden ödeme yapmaya gücüm yetmez. Şehrin barınaklarını yeniden inşa etmek için hiçbir şey kalmayacak ve konserin tüm amacı da bu."

"Bir şey olmadığından emin olmamı istiyorsun," dedim ve o da başını salladı. Bunu düşünürken gözlerim otoyolun hemen dışındaki Jim Beam şişeleyicisini takip etti. Saladan, ölümsüz usta vampir cinayetten içeri atıldığı için Piscary'nin bölgesine girmeye çalışıyordu. Cinayetleri onun üzerine yıkmıştım.

Omzumdaki Jenks'i görmek için boşuna bir çabayla başımı eğdim. "Diğer ortağım la konuşmam gerekiyor ama bir sorun göremiyorum," dedim. "Biz üç kişi olacağız. Ben, yaşayan bir vampir ve bir insan." Resmi olarak şirketimizin bir parçası olmasa bile Nick'in gitmesini istiyordum.

"Ben," diye ciyakladı Jenks. "Ben de. Ben de."

"Senin adına konuşmak istemedim Jenks," dedim. "Soğuk olabilir."

Takata kıkırdadı. "O kadar vücut ısıısıyla ve o ışıkların altında mı? İmkânı yok."

"O zaman anlaştık," dedim büyük bir memnuniyetle. "Sanırım özel geçiş kartlarımız olacak?"

"Evet." Takata dönerek grubunun fotoğraflarının bulunduğu dosyanın altına uzandı. "Bunlar seni Clifford'un yanından geçirecek. Oradan sonrası sorun olmaz."

"Süper," dedim, çantamı karıştırıp kartlarımdan birini bulduğumda çok sevindim. "İşte kartım, o zamandan bu zamana kadar benimle iletişime geçmeniz gerekirse diye."

Her şey hızla gelişmeye başlamıştı ve siyah kartvizitim karşılığında bana verdiği kalın karton tomarını aldım. Kartvizite bakarken gülümsedi ve gömleğinin ön cebine sokuşturdu. Aynı yumuşak bakışla dönerek kalın bir parmak eklemine şoförle aramızdaki cama vurdu. Direksiyonu omuza kırdığımızda çantamı kendime doğru çektim.

Araba otoyolda durduğunda, "Teşekkür ederim Rachel," dedi. "Yirmi ikisinde öğlen Coliseum'da görüşürüz, böylece ekibimle birlikte güvenliğimizi gözden geçirebilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor," diye kekeledim, Jenks küfredip kapı açıldığında çantama atlarken. Soğuk hava içeri doldu ve öğleden sonraki parıltıda gözlerimi kısıtım.

Arkamızda benim arabam vardı. *Beni burada mı bırakacaktı?*

"Rachel? Ciddiyim. Teşekkür ederim." Takata elini uzattı. Tuttum ve sıkıca sıktım. Kavrayışı sıkıydı, benimkinde ince ve kemikli bir his uyandırıyordu. Profesyonel. "Gerçekten minnettarım," dedi elimi bırakırken. "I.S.'yi bırakarak iyi yaptın. Harika görünüyorsun."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Teşekkür ederim," dedim ve şoförün limuzinden inmeme yardım etmesine izin verdim. Arabamı kullanan vampir yanımdan geçip limuzinin en karanlık köşesinde gözden kaybolurken ben de ceketimin kravatını sıkıp atkımı tekrar boynuma doladım. Şoför kapıyı kapatırken Takata el sallayarak veda etti. Ufak tefek, düzenli adam arkasını dönmeden önce bana başıyla selam verdi. Limuzin hızla akan trafiğe karışıp gözden kaybolurken ayaklarım karda öylece durdum.

Çantamı elime aldım, trafiği ayarladım ve arabama bindim. Kalorifer sonuna kadar açıktı ve arabayı kullanan vampirin kokusunu içime çektim.

Kafam Takata'nın benimle paylaştığı müzikle uğulduyordu. Gün dönümü konserinde güvenlik görevlisi olarak çalışacaktım. Bundan daha iyisi olamazdı.

Altı

Geri dönüp Ohio Nehri'ni geçip Hollows'a girmiştim ama Jenks hâlâ bir şey söylememişti. Şaşkın peri dikiz aynasının üstündeki her zamanki yerine park etmiş, yaklaşan kar bulutlarının parlak öğleden sonrayı karanlık ve depresif hale getirmesini izliyordu. Isıtıcıyı çalıştırdığım için kanatlarını maviye çeviren şeyin soğuk olduğunu düşünmüyordum. Utançtandı.

"Jenks?" diye sordum ve kanatları bulanıklaşarak yok

oldu. "Bir şey söyleme," diye mırıldandı, zar zor

duyuluyordu. "Jenks, o kadar da kötü değildi."

Döndü, yüzünde kendinden tiksinen bir ifade vardı. "Adımı unuttum,

Rache." Gülümsememe engel olamadım. "Kimseye söylemem."

Pembelik kanatlarına geri döndü. "Gerçekten mi?" diye sordu, ben de başımı salladım. Kendinden emin ve kontrollü olmanın ego güdümlü bir peri için önemli olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Çenesinin düşüklüğünün ve asabiyetinin buradan kaynaklandığına emindim.

"Ivy'ye söyleme," dedim, "ama onunla ilk karşılaştığımda ona yaltaklandım. Benden faydalanabilirdi; beni bir mendil gibi kullanıp atabilirdi. Ama yapmadı. Kendimi ilginç ve önemli hissetmemi sağladı, o sırada I.S.'de amele gibi çalışıyor olmama rağmen. O iyi biri, biliyor musun? Gerçek bir insan. Eminim adını unuttuğun için iki kere düşünmemiştir."

Jenks içini çekti, nefes verirken tüm vücudu hareket ediyordu. "Sıranı kaçırdın."

Başımı salladım, etrafımı göremediğim iğrenç bir cipin arkasındaki kırmızı ışıktaki durdum. Tuz lekeli tampon etiketinde şöyle yazıyordu: EN İYİ ARKADAŞLARIMDAN BAZILARI İNSAN. YUM, ve gülümsedim. Sadece Hollows'da. "Görmek istiyorum

Nick henüz uyanık, biz dışarıda olduğumuz sürece," diye açıkladım. Gözlerim Jenks'e kaydı. "Bir süre daha iyi olacak mısın?"

"Evet," dedi. "Ben iyiyim ama sen bir hata yapıyorsun."

Işık değişti ve neredeyse arabamı stop ettiriyordum. Kavşaktan hızla geçtik, gaza bastığımda çamurda kayıyorduk. "Bugün hayvanat bahçesinde konuştuk," dedim içim ısınarak. "Sanırım iyi olacağız. Ve ona sahne arkası kartlarını göstermek istiyorum."

Kanatları duyulabilir bir uğultu çıkardı. "Emin misin Rachel? O ley hattını onun içinden geçirdiğinde çok korkmuştum. Belki de onu zorlamamalısın. Onu biraz rahat bırak."

"Ona üç ay verdim," diye mırıldandım, gözlerim dikiz aynasındayken arkamdaki arabadaki adamın onunla flört ettiğini düşünmesini umursamadan. "Biraz daha zaman versem Ay'da olurdu. Mobilyalarını yeniden düzenlemeyeceğim, sadece ona geçişleri göstereceğim."

Jenks hiçbir şey söylemedi, sessizliği beni tedirgin ediyordu. Nick'in park yerine dönüp, külüstür mavi kamyonetinin yanında durduğumda endişem yerini şaşkınlığa bıraktı. Yolcu koltuğunda bir bavul vardı. Bu sabah orada değildi.

Dudaklarım aralandı, Jenks'e baktım, omuz silkti, mutsuz görünüyordu. İçimde soğuk bir his belirdi. Düşüncelerim hayvanat bahçesindeki konuşmamıza kaydı. Bu gece sinemaya gidiyorduk. *O da bavulunu mu hazırlamıştı? Bir yere mi gidiyordu?*

"Çantama gir," dedim usulca, en kötüsüne inanmayı reddederek. Bu, Nick'i gitmiş ya da ayrılmak üzereyken bulduğum ilk sefer değildi. Son üç aydır sık sık Cincinnati'ye gidip geliyordu, dönene kadar genellikle benim haberim olmuyordu. Ve şimdi telefonu kapalıydı ve kamyonetinde paketlenmiş bir çanta mı vardı? *Onu yanlış mı tanı mıştım?* Eğer bu gece bir terk edilme randevusu olacaksa, ölecektim.

"Rachel..."

"Kapıyı açıyorum," dedim anahtarlarımı sertçe çantama koyarken. "Burada kalıp beklemek ve çok soğuk olmamasını ummak ister misin?"

Jenks uçarak önümde durdu. Elleri kalçalarında olmasına rağmen endişeli görünüyordu. "İçeri girer girmez beni dışarı çıkar," diye talep etti.

Başımı salladığımda boğazım düğümlendi ve isteksiz bir yavaşlıkla aşağı indi. Çantamın bağlarını dikkatlice kapattım ve dışarı çıktım, ama kabaran bir acı hissi kapıyı çarpma neden oldu ve küçük kırmızı arabam sallandı. Kamyonetin kasasına baktığımda kuru ve karsız olduğunu fark ettim. Nick'in de son birkaç gündür Cincinnati'ye gitmemiş olması muhtemel görünüyordu. Geçen hafta onu görmemiş olmama şaşmamalı.

Düşüncelerim dönerken, kaygan yürüyüş yolundan ortak kapıya doğru ilerledim, kapıyı çekerek açtım ve gri halının üzerinde giderek daha küçük kar parçaları bırakmak için merdivenleri kullandım. Jenks'i üçüncü kat sahanlığının başında dışarı çıkarmayı unutmadım ve öfkemi içine çekerken sessizce bekledi.

"Bu gece dışarı çıkacaktık," dedim eldivenlerimi çıkarıp cebime sokarken. "Haftalardır gözümün içine bakıyordu Jenks. Aceleyle yapılan telefon görüşmeleri, bana haber vermeden şehir dışına çıkmalar, kim bilir ne kadar zamandır hiçbir yakın temasta bulunmamalar."

"On hafta," dedi Jenks, bana kolayca ayak uydurarak.

"Gerçekten mi?" dedim acı bir sesle, "bu güncelleme için çok teşekkür

ederim." "Sakin ol, Rache," dedi, arkasından bir parça peri tozu

dökerek

Endişelen. "Düşündüğünüz gibi olmayabilir."

Daha önce de terk edilmiştim. Aptal değildim. Ama acımişti. Kahretsin, hala acıyor.

Çorak koridorda Jenks'in inebileceği hiçbir yer yoktu ve isteksizce omzuma vurdu. Çenemi öyle sıkıştırmıştı ki canım acıyordu, Nick'in kapısına vurmak için elimi yumruk yaptım. Evde olmalıydı - kamyoneti olmadan hiçbir yere gitmezdi - ama ben bunu yapamadan kapı açıldı.

Kolumu indirdim ve Nick'e baktım, şaşkınlığım onun uzun yüzüne yansımıştı. Paltosunun fermuarı açıktı ve yumuşak mavi iplikten yapılmış ev yapımı şapkası kulaklarına kadar çekilmişti. Ben izlerken şapkayı çıkardı, şapkayı ve elindeki anahtarları diğer eline geçirdi; diğer elindeki şık görümlü evrak çantası, diğer kıyafetleriyle çelişiyordu. Saçları dağınıktı ve kendine gelirken ustaca bir el hareketiyle saçlarını düzeltti. Botlarının üzerinde kar vardı. *Kamyonetinin aksine.*

Anahtarları şingirdatarak çantayı yere bıraktı. Bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. Gözlerindeki suçluluk duygusu bana haklı olduğumu söylüyordu.

"Selam, Ray-ray."

"Merhaba Nick," dedim *k*'ye aşırı bir güçle vurarak. "Sanırım randevumuz

kapalı."

Jenks vızıldayarak selam verdi ve Nick'e attığı özür dileyen bakıştan nefret ettim.

Bir metre ya da iki metre, hepsi aynı kulüpteydi. Nick beni içeri davet etmek için hareket etmedi.

"Bu gece çöplük yemeği miydi?" Aniden sordum, sadece bu işi bitirmek istiyordum.

Gözleri irileşti. "Hayır!" diye itiraz etti ama bakışları evrak çantasına kaydı.

"Başka biri mi Nick? Çünkü ben büyük bir kıyım. Bunu kaldıracabilirim."

"Hayır," diye tekrarladı, sesi daha yumuşaktı. Kıpırdandı, sinirli görünüyordu. Uzandı, omzumun hemen yanında durdu. Eli düştü. "Hayır."

Ona inanmak istedim. Gerçekten inanmak istedim. "Sonra ne olacak?" diye sordum. *Neden beni içeri davet etmemişti? Neden bunu kahrolası koridorda yapmak zorundaydık?*

"Ray-ray," diye fısıldadı, kaşları çatılmıştı. "Bu sen değilsin."

Gücümü toplarken gözlerim kapandı. *Bunu kaç kez duymuştum?*

Pahalı evrak çantasını ayağıyla koridora itti ve çıkan sesle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dışarı çıkarken kenara çekildim ve kapıyı arkasından kapattım. "Sen değilsin," dedi, sesi aniden sertleşmişti. "Ve bu bir çöplük yemeği de değildi. Aramızdaki ilişkiyi bitirmek istemiyorum. Ama bir şey oldu ve açıkçası bu seni ilgilendirmez."

Şaşırmış bir şekilde dudaklarım aralandı. Jenks'in sözleri gözümün önünden geçti. "Hâlâ benden korkuyorsun," dedim, bana güvenmediği için kızmıştım.

"Değilim," dedi öfkeyle. Hareketleri sertleşti, kapısını dışarıdan kilitledi ve anahtarı aramızda tutmak için döndü. "İşte," dedi kavgacı bir tavırla. "Anahtarımı al. Bir süre şehir dışında olacağım. Bu gece sana verecektim ama madem buradasın, beni zahmetten kurtarmış olursun. Postalarımı durdurdum ve kira Ağustos'a kadar ödendi."

"August!" Kekeledim, aniden korktum.

Jenks'e baktı. "Jenks, ben dönene kadar Jax gelip benim için bitkilerime bakabilir mi? Geçen sefer iyi iş çıkarmıştı. Sadece bir hafta olabilir ama daha uzun sürmesi ihtimaline karşı ısı ve elektrik otomatik olarak çekiliyor."

"Nick..." İtiraz ettim, sesim cılız çıkıyordu. *Bu iş nasıl bu kadar çabuk tersine dönmüştü?*

"Elbette," dedi Jenks uysalca. "Biliyor musun, sanırım ben gidip aşağıda bekleyeceğim." "Hayır, işim bitti." Nick evrak çantasını aldı. "Biraz meşgul olacağım. Bu gece, ama şehirden ayrılmadan önce onu almak için daha sonra uğrayacağım."

"Nick, bekle!" Dedim. Midem sıkışmıştı ve başım dönüyordu. Çenemi kapalı tutmalıydim. Çantamı görmezden gelmeli ve aptal kız arkadaşı oynamalıydim. Yemeğe gitmeli ve ıstakoz sipariş etmeliydim. Beş yıldır ilk gerçek erkek arkadaşımı ve nihayet her şey normale dönmeye başlamışken, işte buradaydım, onu korkutup kaçıırıyordum. Tıpkı diğerleri gibi.

Jenks mahcup bir ses çıkardı. "Ah, ben ön kapıda olacağım," dedi ve bir sonraki sahanlığa kadar parlayan bir peri tozu izi bırakarak merdiven boşluğunda gözden kayboldu.

Uzun yüzü mutsuzlukla gerilmiş olan Nick anahtarı elime tutuşturdu. Parmakları soğuktu. "Yapamam-" Nefes aldı, gözlerimle buluştu ve gözlerimi tuttu. Ne söyleyeceğinden korkarak bekledim. Birdenbire duymak istemedim.

"Rachel, bunu sana yemekte söyleyecektim ama... Denedim. Gerçekten denedim. Şu anda bunu yapamam," dedi usulca. Ben daha ağzımı açmadan, "Seni terk etmiyorum," diye aceleyle ekledi. "Seni seviyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum. Belki hayatımın sonuna kadar. Bilmiyorum. Ama ne zaman bir çizgiye dokunsan, bunu hissediyorum ve sanki o FIB kruvazörüne geri dönmüşüm de içime çektiğin çizgiden dolayı epilepsi nöbeti geçiriyorum. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Uzakta olduğumda daha kolay oluyor. Bir süre uzakta olmam gerek. Sana söylemedim çünkü kendini kötü hissetmeni istemedim."

Yüzüm soğuktu, hiçbir şey söyleyemedim. Onu tutuklattığımı bana hiç söylememişti. Tanrı yardımcım olsun, bilmiyordum. Jenks onunla birlikteydi. Neden bana söylememişti?

Ellerimi sıkarak, "Nefesimi toplamam gerekiyor," diye fısıldadı. "Bunu hatırlamadan birkaç gün geçirmek için."

"Duracağım," dedim panikleyerek. "Bir daha çizgiye dokunmayacağım. Nick, gitmek zorunda değilsin!"

"Evet, biliyorum." Ellerimi bırakarak çene çizgime dokundu. Gülümsemesi acılıydı. "Bir ip çekmeni istiyorum. Pratik yapmanı istiyorum. Ley hattı büyüsü bir gün hayatını kurtaracak ve Cincinnati'nin sahip olduğu en iyi ley hattı cadısı olmanı istiyorum." Bir nefes aldı. "Ama aramıza biraz mesafe koymak zorundayım. Sadece bir süreliğine. Ve eyalet dışında bazı işlerim var. Seninle hiçbir ilgisi yok. Geri döneceğim."

Ama Ağustos demişti. "Geri dönmeyeceksin," dedim boğazım düğümlenerek. "Kitapların için geleceksin ve sonra gideceksin."

"Rachel-"

"Hayır." Arkamı döndüm. Anahtar elimde soğuktu, avucumu kesiyordu. *Nefes al,* diye hatırlattım kendime. "Sadece git. Yarın Jax'i getireceğim. Sadece git."

Elini omzuma koyduğunda gözlerimi kapattım ama dönmedim. Daha yakına eğildiğinde gözlerimi açtım ve küflü kitapların ve yeni elektronik eşyaların kokusu içimi doldurdu. "Teşekkür ederim Rachel," diye fısıldadı ve dudakları dudaklarıma hafifçe dokundu. "Seni bırakmıyorum. Geri döneceğim."

Nefesimi tuttum ve çirkin gri halıya baktım. *Ağlamayacaktım, lanet olsun. Ağlamayacaktım.*

Tereddüt ettiğini duydum, sonra botlarının merdivenlerdeki yumuşak gümbürtüsünü. Kamyonetinin sessiz gümbürtüsü koridorun sonundaki pencereyi titreştirirken başım ağrımaya başladı. Onu takip etmek için dönmeden önce artık duyamayana kadar bekledim, adımlarım yavaştı ve görmüyordum.

Yine yapmıştım.

Yedi

Arabamı dikkatlice küçük garaja çektim, önce ışıkları sonra da motoru kapattım. Moralim bozuk bir şekilde, ızgaranın iki metre önündeki macunlu duvara baktım. Sessizlik içime işlemiştı, motorun soğumaya başlamasıyla bozuldu. Ivy'nin motoru sessizce yan duvara yaslanmış, brandayla örtölmüş ve kış için saklanmıştı. Yakında hava kararacaktı. Jenks'i içeri götürmem gerektiğini biliyordum ama kemerimi çözüp arabadan inecek iradeyi bulmak zordu.

Jenks dikkat çekici bir mırıltıyla direksiyonu bıraktı. Ellerim kucağıma düştü, omuzlarım çöktü. "En azından artık nerede durduğunu biliyorsun," diye teklif etti.

Hayal kırıklığım alevlendi, sonra bir kayıtsızlık dalgasına yenik düşerek söndü. "Geri döneceğini söyledi," dedim asık suratla, kendimi gerçeğe inandırana kadar yalana inanma ihtiyacı duydum.

Jenks kollarını kendine doladı, yusufçuk kanatları hâlâ duruyordu. "Rache," diye kandırdı. "Nick'i severim ama seni iki kez arayacak. Birinde seni özlediğini ve kendini daha iyi hissettiğini söyleyecek, diğesinde ise özür dileyip anahtarını ev sahibine vermeni isteyecek."

Duvara baktım. "Sadece bir süreliğine aptal olmama ve ona inanmama izin ver, tamam mı?"

Peri alaycı bir onay sesi çıkardı. Kesinlikle üşümüş görünüyordu, kamburlaşıp titrerken kanatları neredeyse simsiyahtı. Nick'e uğrayarak onu sınırlarının ötesine itmiştim. Bu gece kesinlikle kurabiye yapacaktım. Böyle soğuk uyumamalıydı. Bahara kadar uyanamayabilirdi.

"Hazır mısın?" Çantamı açarken sordum ve o uçmak yerine beceriksizce içine atladı. Endişeyle çantamı montumun içine sokup sokmamayı düşündüm. Onu mağaza çantasının içine koymaya ve kenarlarını olabildiğince aşağıya doğru kıvrırmaya karar verdim.

Kapıyı ancak şimdi açabildim, kenarına çarpmamaya dikkat ederek

Garaj. Elimde çantam, kürekli patikadan ön kapıya doğru ilerledim. Şık siyah bir Corvette kaldırımın kenarına park edilmişti, karlı sokaklarda yersiz ve güvensiz görünüyordu. Kisten'in olduğunu anladım ve yüzüm gerildi. Son zamanlarda onu çok fazla görüyordum.

Rüzgâr açıkta kalan tenimi ısırdı ve grileşen bulutlara karşı keskin duran çan kulesine baktım. Kisten'in seyyar erkeklik simgesinin yanından geçip taş basamakları tırmanarak kalın ahşap çift kapıya ulaştım. Klasik bir kilidi yoktu ama içinde her gündeğümünde yatmadan önce taktığım meşe bir kol demiri vardı. Beceriksizce eğilerek kapının yanında duran açık poşetten bir fincan buz çözücü çıkardım ve öğleden sonra eriyen karın donmasına fırsat vermeden basamaklara serptim.

Kapıyı iterek açtım, saçlarım dışarı süzülen ılık cereyanda sürükleniyordu. Yumuşak bir caz sesi duydum ve arkamdan usulca kilitlemek için içeri süzıldüm. Kisten'i özellikle görmek istemiyordum -gözleri ne kadar hoş olursa olsun
-Yine de beni Takata'ya tavsiye ettiği için ona teşekkür etmem gerektiğini düşündüm.

Küçük fuaye karanlıktı, mabedin ötesinden süzülen alacakaranlığın ısıltısı içeriyi aydınlatmak için çok az şey yapıyordu. Hava kahve ve bir şeyler yetiştirmek gibi kokuyordu, bitki fidanlığı ile kahvehane karışımı bir koku. Güzelmiş. Ceri'nin eşyaları Ivy'nin ailesinden arakladığı küçük antika masanın üzerine kondu ve ben de çantamı açıp Jenks'in yukarı baktığını görmek için aşağı baktım.

Yavaşça havaya yükselirken "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı. Sonra duraksadı, dinlerken başını eğdi. "Herkes nerede?"

Paltomu omuz silkerek çıkardım ve askıya astım. "Belki Ivy yine çocuklarına bağırmıştır ve onlar da saklanıyordur. Şikayet mi ediyorsun?"

Başını iki yana salladı. Yine de haklıydı. Gerçekten sessizdi. Çok sessizdi. Genellikle elim sende oynayan peri çocuklarının kafa patlatan tiz sesleri, ara sıra asılı bir mutfak aletinin mutfak zeminine çarpması ya da Ivy'nin onları oturma odasından kovalarken çıkardığı hırıltılar olurdu. Sahip olduğumuz tek huzur öğlen uyudukları dört saat ve gece yarısından sonra tekrar uyudukları dört saatti.

Kilisenin sıcaklığı Jenks'in içine işliyordu ve şimdiden kanatları yarı saydamdı ve iyi hareket ediyordu. Ceri'nin eşyalarını ona ulaştırana kadar oldukları yerde bırakmaya karar verdim ve Kisten'in bıraktığı eriyen su birikintilerinin yanında botlarımdaki karı ezdikten sonra Jenks'i karanlık fuayeden çıkarıp sessiz mabede kadar takip ettim.

Dizden tavana kadar uzanan vitray pencerelerden içeri giren loş ışıqla omuzlarım gevşedi. Ivy'nin görkemli bebek grand'ı ön tarafta bir köşeyi kaplıyordu, tozlanmış ve bakılmıştı ama sadece ben dışarıdayken çalınıyordu. Benim bitkilerle kaplı, rulo masam da onun tam köşesinde, bir zamanlar sunağın bulunduğu ayak bileği yüksekliğindeki sahnenin ön tarafındaydı. Üzerindeki duvarda hâlâ yatıştırıcı ve koruyucu devasa bir haç resmi gölgeleniyordu. Sıralar ben taşınmadan çok önce kaldırılmıştı ve geriye huzur, yalnızlık, zarafet ve güvenlik kokan, yankılanan ahşap ve cam bir alan kalmıştı. Burada güvende idim.

Jenks kaskatı kesilince içgüdülerim alevlendi.

"Şimdi!" diye tiz bir ses yükseldi.

Jenks doğruca havaya fırladı ve bulunduğu yerde bir ahtapot mürekkebi gibi asılı duran bir peri tozu bulutu bıraktı. Kalbim küt küt atarken, yuvarlanarak parke zemine düştüm.

Yanımdaki tahtalara keskin darbeler çarptı. Korku, bir köşe bulana kadar dönmemi sağladı. Mezarlığın ley hattının gücü, ona dokunduğumda içimde dalgalandı.

"Rachel! Bunlar benim çocuklarım!" Jenks, minik kartopları yağmuru bana çarparken ağladı.

Öğürerek, çemberimi çağırmak için kelimeyi boğarak söyledim ve tepeye çıkan gücü geri çektim. Bana çarptı ve ley hattı enerjisinin iki katı birden aynı alanı kaplayınca inledim. Sendeleyerek dizlerimin üzerine çöktüm ve fazlalıklar çizgiye geri dönene kadar nefes almaya çalıştım. Aman Tanrım. Sanki yanıyormuşum gibi hissettim. Sadece çember oluşturmalıydım.

"Tink'in donu içinde ne yaptığını sanıyorsun sen!" Ben yere odaklanmaya çalışırken Jenks üzerimde gezinerek bağırdı. "Bir koşucunun üzerine böyle atlamaman gerektiğini bilmelisin! O bir profesyonel! Sonun ölüm olacak! Ve düştüğün yerde çürümene izin vereceğim. Burada misafiriz! Masaya geçin. Hepiniz! Jax, *gerçekten* hayal kırıklığına uğradım."

Bir nefes aldım. Lanet olsun. Bu gerçekten acıttı. *Zihinsel not: Asla bir ley hattı büyüünü yayının ortasında durdurma.*

"Matalina!" Jenks bağırdı. "Çocuklarımızın ne yaptığını biliyor musun?"

Dudaklarımı yaladım. "Sorun yok," dedim ve başımı kaldırdığımda mabette hiç kimsenin olmadığını gördüm. Jenks bile gitmişti. "Hayatımı seviyorum," diye mırıldandım ve kendimi dikkatlice aşama aşama yerden kaldırdım. Derimdeki alevli karıncalanma azalmıştı ve nabzım hızla atarken ipi tamamen bıraktım,

Kalan enerjinin chi'mden akıp beni titrettiğini hissediyordum.

Jenks, kızgın bir arının sesiyle arka odalardan içeri uçu. "Rachel," dedi önümde dururken. "Özür dilerim. Kist'in getirdiği karı ayakkabılarında bulmuşlar, o da onlara çocukken yaptığı kartopu savaşlarından bahsetmiş. Oh, bak. Seni ıslatmışlar."

Jenks'in karısı Matalina, gri ve mavi ipekten bir elbise içinde hızla mabede girdi. Özür dileyen bir yüz ifadesiyle, masamın üstündeki çatlağın altından geçti. Başım ağrımaya ve gözlerim sulanmaya başladı. Azarlaması o kadar tizdi ki duyamadım.

Yorgunluktan boyum dikleşti ve kazağımı düz bir şekilde çektim. Vurulduğum yerde küçük su lekeleri vardı. Eğer kartoplu periler yerine büyüğü suikastçılar olsalardı, ölmüş olurdu. Kalbim yavaşladı ve çantamı yerden kaptım. "Sorun yok," dedim utanarak ve Jenks'in susmasını isteyerek. "Önemli değil. Çocuklar çocuktur."

Jenks belirgin bir kararsızlık içinde bocaladı. "Evet ama onlar benim çocuklarım ve biz de misafiriz. Diğer birkaç şeyin yanı sıra sizden özür dileycekler."

Tamam işareti yaparak, kahve kokusunu takip ederek karanlık koridorda tökezledim. *En azından kimse beni kartoplarından kaçarken yerde yuvarlanırken görmedi,* diye düşündüm. Ama ilk sert ayazdan ve Jenks'in ailesi taşındığından beri bu tür kargaşalar olağan hale gelmişti. Yine de şimdi burada değilmişim gibi davranmamın bir yolu yoktu. Ayrıca, kapıyı açtığımda muhtemelen temiz havanın kokusunu almışlardır.

Geleneksel bir banyoya ve birleşik banyo/çamaşır odasına dönüştürülmüş olan karşılıklı iki banyonun yanından geçtim. İkincisi benimkiydi. Benim odam koridorun sağ tarafındaydı, Ivy'ninki ise tam karşısındaydı. Sırada mutfak vardı ve sola dönerek mutfığa girdim, kahve alıp odama saklanmayı ve Kisten'den tamamen kaçmayı umuyordum.

Onu asansörde öpmek gibi bir hata yapmıştım ve o da bana bunu hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. O sırada güneşin doğuşunu görece kadar yaşayamayacağımı düşünerek gardımı indirmiş ve vampirce tutkunun cazibesine kapılıp eğlenmişim. Daha da kötüsü? Kisten beni uçurumun kenarına getirdiğini ve evet demekten bir nefes uzakta olduğumu biliyordu.

Bitkin bir halde elektrik düğmesine dirsek attım ve omuz çantamı tezgâhın üzerine bıraktım. Floresan ışıklar yanıp sönerek Bay Fish'i hareket çılgınlığına sürükledi. Yumuşak caz müziği ve sohbetin yükselip alçalan sesi

görünmeyen oturma odası. Kisten'in deri montu Ivy'nin bilgisayarının önündeki sandalyesinin üzerine örtülmüştü. Yarısı dolu bir cezve kahve vardı ve bir an düşündükten sonra onu devasa fincanıma boşalttım. Sessiz olmaya çalışarak yeni bir demliğe başladım. Kulak misafiri olmak istememiştim ama Kisten'in sesi köpük banyosu kadar yumuşak ve sıcaktı.

Buzdolabından telveyi çıkarırken, "Ivy, aşkım," diye yalvardı. "Sadece bir gece. Belki bir saat. Girip çıkacağız."

"Hayır."

Ivy'nin sesi soğuktu, uyarısı çok açıktı. Kisten onu benim yapabileceğim yere itiyordu ama birlikte büyümüşlerdi, ailelerine katılmalarını ve ölmeden ve gerçek ölümsüz olmadan önce Piscary'nin yaşayan vampir soyunu devam ettirecek küçük vampir veletlere sahip olmalarını bekleyen zengin ebeveynlerin çocukları. Bu gerçekleşmeyecekti - evlilik, ölü kısmı değil. Birlikte yaşama yolunu çoktan denemişlerdi ve ikisi de ne olduğunu söylemese de, ilişkileri soğumuş, geriye sadece çarpık bir kardeş sevgisi kalmıştı.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye ikna etti Kisten, sahte İngiliz aksanını ağırlaştırarak. "Sadece orada ol. Ben her şeyi söyleyeceğim."

"Hayır."

Biri müziği kesti ve ben kahve kepçesini almak için sessizce çatal bıçak çekmecesini açtım. Üç peri kızı çılgılık atarak dışarı fırladı. Karanlık koridorda gözden kaybolurlarken kalbim küt küt atmaya başladı. Adrenalinden dolayı hızlı hareket ederek kepçenin kayıp olduğunu bulmak için etrafı karıştırdım. Sonunda lavaboda buldum. Kahveyi Kisten yapmış olmalıydı. Eğer Ivy yapmış olsaydı, onun düzene olan saçma ihtiyacı onu yıkatır, kurutur ve kaldırtırdı.

"Neden olmasın?" Kisten'in sesi huysuz bir ton almıştı. "Fazla bir şey istemiyor."

Ivy'nin sesi gergin ve kontrollüydü. "O piçin kafamın içinde olmasını hiç istemiyorum. Neden gözlerimin içini görmesine izin vereyim? Düşüncelerimi hissetmesine?"

Lavabonun üzerinde dururken sürahi parmaklarımdan sarkıyordu. Keşke bunu duymasaydım.

"Ama o seni seviyor," diye fısıldadı Kisten, sesi incinmiş ve kıskançtı. "Sen

onun soyu."

"O beni sevmiyor. Onunla savaşmamı seviyor." Acıydı ve mükemmel, hafif Oryantal yüz hatlarının öfkeyle gerildiğini neredeyse görebiliyordum.

"Ivy," diye kandırdı Kisten. "İyi hissettiriyor, sarhoş edici. Seninle paylaştığım güç-"

"Bu bir yalan!" diye bağırdı ve ben de başladım. "Prestij mi istiyorsun? Güç mü? Piscary'nin çıkarlarını yönetmeye devam etmek mi istiyorsun? Hâlâ onun soyundan geliyormuş gibi mi davranacaksın? Umurumda değil! Ama seni korumak için bile olsa onun aklıma girmesine izin vermeyeceğim!"

Onları dinlediğimi hatırlatmak için gürültüyle suyu sürahiye doldurdum. Daha fazlasını duymak istemiyordum ve durmalarını diledim.

Kisten'in iç çekişi uzun ve ağırdı. "İşler o şekilde yürümüyor. Eğer gerçekten istiyorsa, onu durduramazsın, Ivy aşkım."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Kelimeler o kadar öfkeyle doluydu ki bir ürpertiye bastırdım. Sürahi taştı ve elime su çarpınca sıçradım. Yüzümü buruşturarak musluğu kapattım ve fazlasını dışarı attım.

Oturma odasından bir tahta gıcirtısı geldi. Midem sıkışmıştı. Birisi az önce bir başkasını sandalyeye çivilemişti. "Devam et," diye mırıldandı Kisten kahve makinesine akan suyun çınlaması üzerine. "O dışleri batır. Bunu istediğini biliyorsun. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Piscary sen istesen de istemesen de yaptığın her şeyi hissediyor. Son zamanlarda neden kandan uzak duramadığını sanıyorsun? Üç yıl inkar ettin ve şimdi üç gün bile yapamıyor musun? Vazgeç, Ivy. Tekrar eğlendiğimizi hissetmek hoşuna giderdi. Ve belki oda arkadaşın sonunda anlayabilir. Neredeyse evet diyecekti," diye kışkırttı. "Sana değil. Bana."

Sertleştim. Bu bana yönelikti. Odada değildim ama ben de olabilirdim.

Bir tahta gıcirtısı daha duyuldu. "Onun kanına dokunursan seni öldürürüm, Kist. Yemin ederim."

Kaçmanın bir yolunu bulmak için mutfağa baktım ama Ivy botlarını sürüyerek kemerli girişte durduğunda artık çok geçti. Tereddüt etti, alışılmadık bir şekilde

Vücut dilini okuma konusundaki esrarengiz yeteneğiyle tedirginliğini anında ölçtüğünden, bu durum onu rahatsız ediyordu. Bu da onun yanında sır saklamayı en iyi ihtimalle riskli hale getiriyordu. Kist'e duyduğu öfke kaşlarını çatmıştı ve bana yönelik olmasa bile agresif hayal kırıklığı iyiye işaret değildi. Kendini sakinleştirmeye çalışırken soluk teni soluk bir pembe renkte parlıyor, boynundaki yara dokusunun belli belirsiz fısıltısı daha da belirginleşiyordu. Piscary'nin kendisi üzerindeki hak iddiasının fiziksel işaretini en aza indirmek için ameliyat olmayı denemişti, ama üzgün olduğunda ortaya çıkıyordu. Ve benim ten cazibemi kabul etmiyordu. Bunu henüz çözememişim.

Beni lavabonun yanında hareketsiz görünce kahverengi gözleri buharı tüten kahve fincanımdan boş cezveye kaydı. Omuz silktim ve demlenmesi için düğmeye bastım. Ne diyebilirdim ki?

Ivy kendini harekete geçirerek boş bardağı tezgâhın üzerine koydu. Son derece düz siyah saçlarını düzeltti, en azından sakin ve derli toplu görünmek için kendini topladı. "Üzgünsün," dedi, Kisten'e duyduğu öfke sesini sertleştirmişti. "Ne oldu?"

Sahne arkası kartlarımı çıkardım ve bir domates mıknaatısıyla buzdolabına tutturdum. Aklıma Nick geldi, sonra da yerde yuvarlanıp kartoplarından kaçmak geldi. Ve asla tadamayacağı kanım için Kisten'i tehdit edişini duymanın keyfini de unutmamalıydım. *Tanrım, seçecek o kadar çok şey vardı ki.* "Hiçbir şey," dedim usulca.

Mavi kot pantolonu ve gömleğinin içinde uzun ve zarıftı, kollarını kavuşturdu ve kahve makinesinin yanındaki tezgâha yaslanıp bitmesini bekledi. İnce dudakları birbirine yapıştı ve derin bir nefes aldı. "Ağlıyorsun. Ne oldu?"

Şaşkınlık beni durdurdu. *Ağladığımı biliyor muydu? Lanet olsun.* Sadece üç damla gözyaşı dökmüştüm. Kırmızı ışıktı. Ve daha damlamadan onları silmişim. Kisten'in bilmesini istemediğim için boş koridora baktım. "Sana sonra anlatırım, tamam mı?"

Ivy bakışlarımı kemerli geçide kadar takip etti. Şaşkınlık kahverengi gözlerinin derisini kırıştırdı. Sonra anlayış çöktü üzerine; terk edildiğimi biliyordu. Gözlerini kırıştırdı ve ben de onu izledim, yeni, müsait durumum karşısında ilk kana susamışlık titreşimi çabucak söndüğünde rahatladım.

Yaşayan vampirler, ölümsüz vampirler gibi akli başında kalmak için kana ihtiyaç duymuyordu. Yine de canları kan çekiyordu ve kanı kimden alacaklarını özenle seçiyor, genellikle de işin içine seksin de karışabileceği mutlu bir ihtimalle cinsel tercihlerini takip ediyorlardı. Ancak kan almanın önemi farklı olabilirdi

Derin bir platonik arkadaşlığı onaylamaktan tek gecelik bir ilişkinin sığınağına kadar. Çoğu yaşayan vampir gibi Ivy de kanı seksle bir tutmadığını söylüyordu ama ben tutuyordum. Bir vampirin benden alabileceği hisler, aksini düşünmek için cinsel coşkuya çok yakındı.

İki kez ley hattı enerjisi tarafından duvara çarptırıldıktan sonra Ivy, arkadaşı olmama rağmen ona *asla* evet demeyeceğim mesajını aldı. Çalışmaya yeniden başladıktan sonra da her şey daha kolay olmuştu; ihtiyaçlarını başka bir yerde gideriyor ve eve doygun, rahatlamış ve tekrar teslim olduğu için sessizce kendinden nefret ederek geliyordu.

Yaz boyunca enerjisini beni ısırmasının seks olmadığına ikna etmeye çalışmaktan, başka hiçbir vampirin bana asılmamasını sağlamaya yöneltmiş görünüyordu. Eğer o benim kanıma sahip olamazsa, kimse olamazdı ve kendini rahatsız edici ama gurur verici bir şekilde diğer vampirlerin benim iblis yaramdan faydalanmalarını ve beni kendi gölgeleri haline getirmelerini engellemeye adanmıştı. Onunla yaşamak beni onlardan koruyordu - kabul etmekten utanmadığım bir koruma - ve karşılığında ben de onun koşulsuz arkadaşığıydım. Ve bu tek taraflı gibi görünse de, öyle değildi.

Ivy çok bakımlı bir arkadaşı, dikkatimi çeken herkesi kıskanırdı ama bunu iyi gizlerdi. Nick'e zar zor tahammül ediyordu. Kisten ise bundan muaf görünüyordu ve bu da içimi ısıtıyordu. Kahvemi alırken, bu gece dışarı çıkıp o lanet olası kan arzusunu tatmin etmesini ve böylece haftanın geri kalanında bana aç bir panter gibi bakmamasını umarken buldum kendimi.

Gerginliğin öfkeden spekülasyona dönüştüğünü hissederek, sadece odadan kaçmayı düşünerek bitmemiş tencereye baktım. "Benimkini mi istiyorsun?" Dedim. "Hiç içmedim."

Kisten'in erkeksi kıkırdamasıyla başımı çevirdim. Ansızın kapı aralığında belirmişti. "Ben de hiç içmedim," dedi imalı bir şekilde. "Eğer teklif edersen biraz isterim."

Kisten ve benim o asansördeki halimizi hatırladım: Parmaklarım ensesindeki sarıya boyanmış saçlarının ipeksi telleriyle oynuyordu, narin yüz hatlarına tenime karşı sert bir ifade vermek için ektiği günlük kirli sakalları, üzerimdeki tuzun tadına bakarken dudaklarının hem yumuşak hem de saldırgan oluşu, sırtımın alt kısmında beni kendisine bastıran ellerinin hissi. *Lanet olsun.*

Gözlerimi ondan ayırdım, elimi boynumdan aşağı indirdim, farkında olmadan şeytani yara izime dokunuyordum ve karıncalanmasını, uyarılmasını hissediyordum.

bilinçsizce yaydığı vampir feromonları tarafından. *İki kere lanet olsun.*

Kendinden memnun bir şekilde Ivy'nin koltuğuna oturdu, düşüncelerimin nerede olduğunu açıkça tahmin ediyordu. Ama onun iyi toparlanmış vücuduna bakınca başka bir şey düşünmek zordu.

Kisten de yaşayan bir vampirdi, soyu Ivy'ninki kadar eskiye dayanıyordu. Bir zamanlar Piscary'nin soyundan geliyordu ve ölümsüz vampirle kanını paylaşmanın ısıltısı hâlâ içindeydi. Sık sık motorcu derisi giyerek ve kötü bir İngiliz aksanı takınarak playboy rolü yapsa da, bunu iş zekasını gizlemek için kullanıyordu. Zekiydi. Ve hızlıydı. Bir ölümsüz vampir kadar güçlü olmasa da, ufak tefek yapısı ve ince belinin gösterdiğinden daha güçlüydü.

Bugün koyu renk pantolonunun içine ipek bir gömlek giymişti ve vampir hapisanede çürürken Piscary'nin işlerini daha fazla üstlendiği için profesyonel olmaya çalıştığı belliydi. Kisten'in kötü çocuk tarafına dair tek ipucu boynuna taktığı tunç grisi zincir -Ivy'nin ayak bileğine taktığının ikizi- ve her iki kulağındaki ikişer elmas küpeydi. En azından her kulakta iki tane olması gerekiyordu. Birisi bir tanesini yırtmış ve kötü bir yırtık bırakmıştı.

Kisten, Ivy'nin sandalyesine uzanmış, tertemiz ayakkabılarını kışkırtıcı bir şekilde açmış, arkasına yaslanarak odada dolaşan ruh hallerini inceliyordu. Elimin tekrar boynuma doğru gittiğini fark ettim ve kaşlarımı çattım. Beni büyülemeye, kafamın içine girip düşüncelerimi ve kararlarımı değiştirmeye çalışıyordu. Bu işe yaramayacaktı. Sadece ölümsüzler istemeyenleri büyüleyebilirdi ve Piscary'nin gücüne daha fazla yaslanıp ona ölümsüz bir vampirin artan yeteneklerini veremezdi.

Ivy demlenmiş kahveyi huninin altından çıkardı. "Rachel'ı rahat bırak," dedi, ikisinden baskın olduğu belliydi. "Nick onu daha yeni terk etti."

Nefesim kesildi ve dehşetle ona baktım. Onun bilmesini istememiştim!

"Şey..." diye mırıldandı Kisten, öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "O zaten senin için iyi değildi, aşkım."

Sıkıntı içinde, ada tezgahını aramıza koydum. "Adım Rachel. Aşk değil."

"Rachel," dedi yumuşak bir sesle ve kalbim, beni ona bağlayan zorlama

karşısında çarpmaya başladı. İçinde. Pencereden dışarı, karlı gri bahçeye ve mezar taşlarına baktım.

ötesinde. Güneş batarken iki aç vampirle mutfağında ne yapıyordum? Gidecek yerleri yok muydu? Benim dışımda ısıracakları insanlar?

"Beni terk etmedi," dedim balık yemini alıp Bay Balık'ı beslerken. Kisten'in yansımasının karanlık pencereden beni izlediğini görebiliyordum. "Birkaç günlüğüne şehir dışında. Her şeyi kontrol etmem ve postalarını almam için bana anahtarını verdi."

"Ah." Kisten yan gözle Ivy'ye baktı. "Uzun bir gezi mi?"

Telaşla balık yemini yere bıraktım ve döndüm. "Geri geleceğini söyledi," diye itiraz ettim, sözlerimin ardındaki çirkin gerçeği duyunca yüzüm gerildi. Nick geri *dönmeyeceği* aklına gelmediyse neden geri döneceğini söylesin ki?

İki vampir birbirlerine sessizce bakarken büyü kitaplığımdan sıradan bir yemek kitabı çıkardım ve ada tezgahının üzerine koydum. Bu gece fırını Jenks'e vereceğime söz vermiştim. "Sakin beni tavlamaaya kalkma, Kisten," diye uyardım.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Sesinin yavaş ve yumuşak tonu aksini söylüyordu. "Çünkü sen Nick'in yarısı kadar bile adam olamazsın," dedim aptalca. dedi.

"Yüksek standartlar, ha?" Kisten alay etti.

Ivy on galonluk tuzlu su eritme fiçimin yanındaki tezgâha tünedi, kollarını dizlerine doladı ama yine de yırtıcı görünmeyi başararak kahvesini yudumladı ve Kisten'in duygularıyla oynamasını izledi.

Kisten izin ister gibi ona baktı ve kaşlarımı çattım. Sonra kumaşın kayma sesiyle ayağa kalktı ve karşımdaki ada tezgâhına yaslandı. Kolyesi sallandı ve dikkatimi yumuşak, neredeyse görünmeyen yara izleriyle işaretlenmiş boynuna çekti. "Aksiyon filmlerini severim," dedi ve nefesim hızlandı. Üzerindeki kuru ipek kokusunun altında kalan deri kokusunu alabiliyordum.

"Ne olmuş yani?" Ivy'nin ona Nick'in ve benim Adrenalin kanalının önünde hafta sonları geçirdiğimiz zamanlardan bahsetmiş olmasına sinirlenerek kavgacı bir tavırla şöyle dedim

"Böylece seni güldürebilirim."

Annemden aşırđđđm kitaptaki en yırtık pırtık, lekeli tarife baktım, şekerli kurabiye olduğunu biliyordum. "Palyaço Bozo'nun da var ama ben onunla çıkmazdım."

Ivy parmađđnı yaladı ve havada bir çetele işareti yaptı.

Kisten gülümseyerek en ufak bir diş izi gösterdi, arkasına yaslandı ve darbeyi açıkça hissetti. "Seni dışarı çıkarayım," dedi. "Nick'in özel bir şey olmadığını kanıtlamak için platonik bir ilk randevu."

"Oh, lütfen," diye mırıldandım, bu kadar alçaldđđına inanamıyordum.

Kisten sırtarak kendini şımarık bir zengin çocuđđuna dönüştürdü. "Eğer eğleniyorsan, o zaman Nick'in özel bir şey olmadığını bana itiraf et."

Unu almak için çömeldim. "Hayır," dedim onu tezgâhın üstüne koymak için ayađđa kalktıđđımda.

Kireçli yüzünde kırgın bir ifade belirdi, yapmacıktı ama yine de etkiliydi. "Neden olmasın?"

Arkamda sessizce beni izleyen Ivy'ye baktım. "Senin paran var," dedim. "Yeterince parası olan herkes bir kıza iyi vakit geçirtebilir."

Ivy bir çetele işareti daha yaptı. "Bu iki etti," dedi ve kaşlarını çatı. Kisten

öfkesini gizlemeye çalışarak, "Nick cimrinin tekiydi, ha?" diye sordu.

"Ađđzından çıkanı kulađđın duysun," diye karşılık verdim.

"Evet, Bayan Morgan."

Sesindeki bođđucu itaatkârlık düşüncelerimi asansöre geri çekti. Ivy bir keresinde bana Kisten'in itaatkâr rolü oynamaktan zevk aldđđını söylemişti. Öğrendiđđim şey, itaatkâr bir vampirin yine de çoğu insanın kaldırabileceđđinden daha agresif olduđđuydu. Ama ben çoğu insan değildim. Ben bir cadıydım.

Gözlerimi onunkilere diktim ve güzel, sabit bir mavi olduklarını gördüm. Ivy'nin aksine Kisten, hayatını yöneten en önemli faktör olmaktan çıkana kadar kan arzusunu özgürce tatmin etmişti. "Yüz yetmiş beş dolar?" diye teklif etti ve şekerini almak için eğildim.

Adam ucuz bir randevunun neredeyse 200 dolar olduğunu mu düşünüyordu?

"Yüz mü?" dedi ve ben de ona bakarak gerçek şaşkınlığını okudum.

"Ortalama randevumuz altmıştı," dedim.

"Lanet olsun!" diye küfretti, sonra duraksadı. "Lanet olsun

diyebilirim, değil mi?" "Tabii ki evet."

Ivy tezgâhın üzerindeki tüneğinden kıs kıs güldü. Kisten'in kaşları gerçek bir endişeye benzeyen bir ifadeyle çatıldı. "Tamam," dedi, derin düşüncelere dalmıştı. "Altmış dolarlık bir randevu."

Ona anlamlı bir bakış attım. "Henüz evet demedim."

Uzun ve yavaş bir nefes aldı, havadaki ruh halimin tadına baktı. "Sen de hayır demedin."

"Hayır."

Dramatik bir şekilde yere yığıldı ve bana rağmen gülümsememi sağladı. "Seni ısırmayacağım," diye itiraz etti, mavi gözleri çapkınca masumdu.

Ada tezgahının altından, karıştırma kabı olarak kullanmak üzere en büyük bakır büyü kabımı çıkardım. Ivy'nin kafasına çarptığı için çöktüğü için artık büyü yapmak için güvenilir değildi. İçinde sakladığım avuç içi büyüklüğündeki boya topu tabancası, ayak bileği hizasındaki tezgâhın altına geri koymak için çıkardığımda metale karşı rahatlatıcı bir ses çıkardı. "Ve sana inanmalıyım çünkü..."

Kisten'in gözleri Ivy'ye kaydı. "Bunu yaparsam beni iki kere öldürür."

Buzdolabından yumurta, süt ve tereyağı almaya gittim, ikisinin de nabzımın hızlandığını hissetmemesini umuyordum. Ama baştan çıkarıcılığımın bilinçsizce yaydıkları bilinçaltı feromonlarından kaynaklanmadığını biliyordum. Arzulandığımı, ihtiyaç duyulduğumu hissetmeyi özlemiştim. Ve Kisten'in kadınlara kur yapma konusunda doktorası vardı, her ne kadar güdülerini tek taraflı ve sahte olsa da. Görünüşe bakılırsa, bazı erkeklerin sıradan sekse düşkünlüğü gibi o da sıradan kan almaya düşkünlüğü. Ve ben onun gölgelerinden biri olmak istemiyordum, ısırığındaki bağlayıcı tükürük tarafından dokunuşunu arzulamak için yakalandım, dişlerinin beni coşkuyla doldurmak için içime battığını hissettim. *Kahretsin, yine yapıyordum.*

"Neden yapayım ki?" Kendimi sıcak hissederek söyledim. "Senden hoşlanmıyorum bile."

Ben dönerken Kisten tezgâhın üzerine eğildi. Gözlerinin kusursuz mavisi benimkileri yakaladı ve tuttu. Zayıfladığımı bildiği sırtışımdan belliydi. "Benimle çıkmak için daha iyi bir neden," dedi. "Eğer ben sana altmış dolara iyi vakit geçirtebiliyorsam, senin hoşlandığın birinin neler yapabileceğini bir düşün. Tek ihtiyacım olan bir söz."

Yumurta ellerimde soğudu ve onu yere bıraktım. "Ne?" diye sordum. diye sordum ve Ivy kıpırdandı.

Gülümsemesi genişledi. "Kaçmak

yok." "Pardon?"

Tereyağı küvetini açtı ve parmağını içine daldırıp yavaşça yalayarak temizledi. "Sana her dokunduğumda sertleşirsen seni çekici hissettiremem."

"Daha önce yapmamıştım," dedim, düşüncelerim asansöre dönmüştü. Tanrı yardımcım olsun, neredeyse onu duvara yaslamıştım.

"Bu farklı," dedi. "Bu bir randevu ve kadınların neden erkeklerden bir randevuda diğer zamanlardan farklı davranmalarını beklediğini bilmek için gözlerimi verirdim."

"Çünkü biliyorsun," dedim.

Ivy'ye kaşlarını kaldırarak baktı. Doğruldu ve tezgahın üzerinden uzanarak çenemi kavradı. Geri çekildim, kaşlarım çatıldı.

"Hayır," dedi uzaklaşırken. "Seni bir hiç uğruna altmış dolarlık bir randevuya çıkararak itibarımı mahvetmeyeceğim. Eğer sana dokunamıyorsam, bu iş olmaz."

Kalbimin küt küt attığını hissederek ona baktım. "Güzel."

Şok olan Kisten gözlerini kırıştırdı. "İyi mi?" diye sordu Ivy sırtırken.

"Evet," dedim, tereyağını kendime doğru çektim ve yarım fincan kadar

kaşıkladım.

tahta bir kaşıkla. "Zaten seninle çıkmak istemiyordum. Kendini çok beğeniyorsun. Herkesi her şeyi yapması için manipüle edebileceğini sanıyorsun. Egoist tavrın beni hasta ediyor."

Ivy kendini açarken güldü ve ses çıkarmadan hafifçe yere atladı. "Sana söylemiştim," dedi. "Öde bakalım."

Omuzları iç çekerek kayarken, arka cebindeki cüzdanına uzanmak için döndü, bir ellilik çıkardı ve eline sıkıştırdı. İnce bir kaşını kaldırdı ve havada bir çetele işareti daha yaptı. Parayı buzdolabının üstündeki kurabiye kavanozuna atmak için uzanırken yüzünde alışılmadık bir gülümseme vardı.

"Tipik," dedi Kisten, gözleri dramatik bir şekilde üzgündü. "Bir insan için iyi bir şey yapmaya, onu neşelendirmeye çalışıyorum ve ne elde ediyorum? Suistimal ediliyorum ve soyuluyorum."

Ivy üç uzun adım atarak arkasından geldi. Bir kolunu adamın göğsünde kısıyarak yaklaştı ve yırtık kulağına fısıldadı: "Zavallı bebek." Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı; kadının ipeksi yumuşaklığı ve adamın kendinden emin erkekliği.

Parmakları gömleğinin düğmeleri arasından kayarken hiç tepki vermedi. "Sen de eğlenirdin," dedi bana.

Sanki bir sınavı geçmişim gibi hissederek tereyağını kaşıktan ittim ve parmağımı yalayarak temizledim. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü az önce çok eğlendin," diye cevap verdi. "Onu ısırıldığında iyi bir şey olduğunu anlamayan o sığ, bencil insan hakkında her şeyi unuttun-" Ivy'ye baktı. "Onu ısırıldığını nerede söyledin, Ivy aşkım?"

"Bileği." Ivy doğruldu ve kahvesini almak için bana sırtını döndü.

"Onu bileğinden ısırıldığında iyi bir şey olduğunu anlamayan..." diye bitirdi Kisten.

Yüzüm yanıyordu. "Sana son kez bir şey söylüyorum!" Ivy'ye haykırdım. Sanki kan akıtmışım gibi değildi. Aman Tanrım!

"İtiraf et," dedi Kisten. "Benimle konuşmak, iradeni benimkine karşı kullanmak hoşuna giderdi. Eğlenceli olabilirdi," dedi perçemlerinin arasından bana bakarken. "Biraz eğlenceye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Tanrı bilir ne kadar zamandır bu kiliseye tıkıldın. En son ne zaman giyinip kuşandın? Güzel hissettin mi? Arzulandığını hissettin mi?"

Kıpırdamadan durdum, nefesimin dengeli bir şekilde içime girip çıktığını hissettim. Aklıma Nick'in bana haber vermeden şehir dışına gitmesi, şok edici bir anı kararla sona eren sarılmamız ve yakınlığımız geldi. Çok uzun zaman olmuştu. Beni arzuladığımı hissettiren, tutkularımı harekete geçiren ve beni canlandıran dokunuşunu özlemiştim. Yalan bile olsa o duyguyu geri istiyordum. Sadece bir süreliğine

Gece, tekrar bulana kadar nasıl hissettirdiğini unutmayayım

diye. "Isırmak yok," dedim, hata yaptığımı düşünerek.

Ivy başını kaldırdı, yüzü ifadesizdi.

Kisten şaşırmış görünmüyordu. Bakışlarında baş döndürücü bir anlayış vardı. "Kaçmak yok," dedi usulca, gözleri canlı ve parıltılıydı. Onun için cam gibiydim.

"En fazla altmış dolar," diye karşılık verdim.

Kisten ayağa kalktı ve sandalyenin arkasından ceketini aldı. "Seni yarından sonraki gece saat birde alacağım. Güzel bir şeyler giy."

"Yara izimle oynamak yok," dedim nefes nefese, nedense yeterince hava bulamıyordum. *Ne yapıyordum ben böyle?*

Yırtıcı bir zarafetle ceketini silkti. Duraksadı, düşündü. "Bir nefes bile almam," diye kabul etti. Salona açılan kemerde durup Ivy'ye elini uzatırken düşünceli ifadesi sinsi bir beklentiye dönüştü.

Hareketleri sertleşen Ivy, kurabiye kavanozundan elliliği geri çıkardı ve ona verdi. Adam durup bekledi ve kadın bir tane daha alıp adamın eline tutuşturdu.

"Teşekkürler, Ivy aşkım," dedi. "Artık randevuma ve saçımı kestirmeye de yetecek kadar param var." Gözlerine baktı ve nefesim kesilene kadar onları tuttu. "Sonra görüşürüz, Rachel."

Elbise ayakkabılarının sesi kararmaya başlayan kilisede yüksek sesle duyuluyordu. Jenks'e bir şeyler söylediğini duydum ve ardından ön kapının kapanma sesi geldi.

Ivy hiç memnun değildi. "Bu yaptığın aptalca bir şeydi," dedi.

"Biliyorum." Ona bakmıyor, şeker ve tereyağını sert bir çabuklukla karıştırıyordum.

"O zaman neden yaptın?"

Kıpırdanmaya devam ettim. "Belki de senin aksine bana dokunulmasından hoşlandığımı içindir," dedim bıkkınlıkla. "Belki de Nick'i özlediğim içindir. Belki de son üç aydır ortalıkta olmadığı ve ben bunu fark edemeyecek kadar aptal olduğum içindir. Geri çekil, Ivy. Ben senin gölge değilim."

"Hayır," diye kabul etti, beklediğimden daha az kızgındı. "Ben senin oda arkadaşınım ve Kist görüldüğünden daha tehlikeli. Bunu daha önce de yaptığını gördüm. Seni avlamak istiyor. Yavaş yavaş avlamak."

Hareketlerimi durdurdum ve ona baktım. "Senden daha mı yavaş?" Acı bir şekilde sordum.

Gözlerini bana dikti. "Seni avlamıyorum," dedi, sesi incinmiş gibiydi. "Bana izin vermiyorsun."

Kaşığın bırakarak ellerimi kâsenin iki yanına koydum ve başımı üzerine eğdim. Biz bir çifttik. Biri duyguları üzerindeki kontrolünü kaybetmemek için bir şey hissetmekten çok korkuyor, diğeri ise bir gecelik eğlence için özgür iradesini riske atacak kadar bir şey hissetmeye aç. Bir vampirin uşağı olmaktan bu kadar uzun süre nasıl kurtulduğum bir mucizeydi.

"Seni bekliyor," dedim Kisten'in arabasının kilisenin yalıtılmış duvarları arasından gelen sesini duyduğumda. "Git kendini doyur. Doymaman hoşuma gitmiyor."

Ivy harekete geçti. Tek kelime etmeden, botları parke zeminde gümbürdeyerek sert adımlarla dışarı çıktı. Kilisenin kapısının kapanma sesi sessizdi. Lavabonun üzerindeki saatin tik takları yavaş yavaş belirginleşti. Yavaş bir nefes alarak başımı kaldırdım ve nasıl olup da onun bekçisi haline geldiğimi düşündüm.

Sekiz

Koşan ayaklarımın omurgamı sarsan ritmik gümbürtüleri Nick'le ilgili düşüncelerimden hoş bir şekilde uzaklaşmamı sağladı. Hava aydınlıktı, güneş kar yığınlarının üzerinde parıltıyor ve yeni güneş gözlüklerimle gözlerimi kısmama neden oluyordu. Eski gözlüğümü Takata'nın limuzininde bırakmıştım ve yenileri de tam oturmamıştı. Bu, koşmak için sabahın onunda kalktığım üst üste ikinci gündü ve Dönüş'e göre bu sefer koşacaktım. Gece yarısından sonra koşmak o kadar da eğlenceli değildi-çok fazla tuhaf insan vardı. Ayrıca, bu gece Kisten'le randevum vardı.

Bu düşünce içime işledi ve hızım arttı. Her nefes alışım adımlarımla zamanlanarak hipnotik bir tempo oluşturuyor ve beni bir koşucunun yüksekliğine sürüklüyordu. Hızımı daha da artırdım, bundan zevk alıyordum. Ayı sergisini geçerken önümde yaşlı bir cadı çift hızlı bir yürüyüş/koşu yapıyordu. Açık bir ilgiyle izliyorlardı. Ayıları, cadıları değil. Sanırım yönetim bu yüzden biz koşucuları içeri alıyor. Büyük yırtıcılara bebek arabasındaki çocuklar ve yorgun ebeveynler dışında izleyecekleri bir şey verdik.

Aslında, koşuculardan oluşan kolektif grubumuz tam da bu düşünceyle Çinhindi kaplan sergisini evlat edinme görevini üstlenmişti. Bakımları ve sağlıkları için gerekli fon tamamen özel geçiş ücretlerimizden sağlandı. Çok iyi besleniyorlardı.

"İz!" Adımlarımla eş zamanlı olarak nefes nefese haykırdım ve iki cadı kenara kayarak bana yer açtı. "Teşekkürler," dedim yanlarından geçerken, keskin ve acı verici derecede kuru havada ağır kızılagaç kokularını yakaladım.

Arkadaşça konuşmalarının sesi hızla geri çekildi. Nick'e şaşkın ve öfkeli bir düşünce ayırdım. Koşmak için ona ihtiyacım yoktu; kendi başıma da koşabilirdim. Zaten son zamanlarda benimle pek koşmuyordu, arabamı aldığımdan beri koşmuyordu ve onu bırakmama gerek kalmamıştı.

Evet, doğru, diye düşündüm, çenem sıkıştı. Sorun araba değildi. Başka bir şeydi. Bana söylemediği bir şey. Öyle bir şey ki

"Açıkçası beni ilgilendirmezdi."

"İz!" Çok geride olmayan birinden belli belirsiz bir ses duydum.

Alçak ve kontrollüydü. Her kimse, bana sorunsuz bir şekilde ayak uyduruyordu. Tüm uyarı bayraklarım havaya kalktı. *Bakalım koşabilecek misin,* diye düşündüm derin bir nefes alarak.

Kalbim küt küt atarken ve soğuk hava içimi ve dışımı keserken, daha hızlı bir tempoya geçerken farklı kaslar vites değiştirir gibi devreye girdi. Zaten iyi bir tempoda gidiyordum, doğal tempom uzun mesafe koşusu ile sprint arasında bir yerdeydi. Bu beni lisede sekiz yüz metrede favori yapmıştı ve I.S. için çalıştığımda ve ara sıra etiket peşinde koşmam gerektiğinde beni iyi bir yerde tutmuştu. Şimdi baldırlarım artan hızı protesto ediyor ve ciğerlerim yanmaya başlıyordu. Gergedanları geçip sola döndüğümde, buraya daha fazla gelmeye yemin ettim; yumuşuyordum.

Önümde kimse yoktu. Bekçiler bile yoktu. Onu dinledim, hızının benimkine uyacak şekilde arttığını duydum. Keskin bir sola dönerken hızlıca arkama baktım.

Kısa boylu ve sırık gibi bir adamdı, gri koşu pantolonu ve uzun kollu gömleğiyle şıktı. Uzun siyah saçları bir egzersiz bandıyla arkada toplanmıştı ve bana ayak uydururken sakın yüzünde hiçbir gerginlik yoktu.

Lanet olsun. Kalbim ekstra sert bir şekilde çarptı. Kovboy şapkası ve yün pardösüsü olmasa bile onu tanıdım. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Bir adrenalin dalgasıyla adımlarım hızlandı. Aynı Were'ydı. Neden beni takip ediyordu? Düşüncelerim dünden daha geriye gitti. Onu daha önce görmüştüm. Bir sürü kez. Geçen hafta Ivy'yle yeni bir parfüm seçerken saat tezgâhındaydı, benim doğal kokum onunkiyle karışsın diye. Üç hafta önce ben benzin alırken ve arabamda kilitli kaldığımda lastiklerine hava basıyordu. Ve üç ay önce Trent'le Eden Park'ta konuşurken onu bir ağaca yaslanırken görmüştüm.

Çenem sıkıştı. *Belki de sohbet etmemizin zamanı gelmiştir?* Kedi evinin önünden koşarak geçerken düşündüm.

Kartalların ilerisinde bir iniş vardı. Sağa döndüm, yokuş aşağı inerken arkama yaslandım. Bay Were de peşimden geldi. Kartal sergisinin arkasında ilerlerken, sahip olduklarımı gözden geçirdim. Bel çantamda anahtarlarım ve telefonum vardı,

hafif bir acı tılsımı ve uyku zamanı iksirleriyle dolu minisplat silahım vardı. Bunun bir faydası olmadı; onunla konuşmak istiyordum, bayıltmak değil.

Patika geniş ve ıssız bir bölüme açılıyordu. Kimse buradan aşağı koşmuyordu çünkü tepeye geri çıkmak çok zordu. Mükemmeldi. Kalbim küt küt atarken, Vine Caddesi girişine yönelmek yerine yokuşu çıkmak için sola döndüm. Adımları yavaşlayınca yüzümde bir gülümseme belirdi. Bunu beklemiyordu. Tepeye doğru eğilerek, ağır çekimdeymiş gibi koşmaya başladım. Yol dar ve karla kaplıydı. O da beni takip etti.

İşte, diye düşündüm tepeye ulaştığımda. Nefes nefese, arkama hızlıca bir göz attım ve patikadan sıyrılıp sık çalılıkların arasına daldım. Nefesimi tutarken ciğerlerim yanıyordu.

Ayak sesleri ve ağır nefes alışlarıyla yanımdan geçti, adımlarına odaklanmıştı. Tepeye ulaştığında duraksadı, ne tarafa gittiğini görmek için baktı. Koyu renk gözleri kısılmıştı ve fiziksel sıkıntının ilk belirtileri kaşlarını çatmıştı.

Nefes alıp sıçradım.

Beni duydu ama artık çok geçti. O dönerken üzerine düştüm ve onu yaşlı bir meşeye sıkıştırdım. Sırtını çarptığımda nefesi kesildi, gözleri irileşti ve şaşırdı. Parmaklarım onu orada tutmak için boğulurcasına çenesinin altına girdi ve yumruğum solar pleksusuna çarptı.

Nefes nefese öne doğru eğildi. Bıraktım ve karnını tutarak ağacın dibine oturdu. İnce bir sırt çantası neredeyse başının üzerine kadar kaymıştı.

"Sen de kimsin ve neden son üç aydır beni takip ediyorsun!" Saatin tuhaflığına ve hayvanat bahçesinin kapalı olmasına güvenerek konuşmamızı gizli tutmak için bağırdım.

Başını göğsünün üzerine eğmiş olan Were bir elini havaya kaldırdı. Bir erkeğe göre küçük ve kalındı, kısa ve güçlü görünen parmakları vardı. Ter, tayt gömleğini daha koyu bir griye dönüştürmüştü ve kaslı bacaklarını yavaşça daha az garip bir pozisyona getirdi.

Bir adım geri çekildim, elim kalçamdaydı, tırmanışın etkisinden kurtulmaya çalışırken ciğerlerim kabarıyordu. Öfkeyle güneş gözlüklerimi çıkarıp belime astım ve beklemeye başladım.

"David," diye homurdandı bana bakarken, hemen başını eğdi

Bir nefes daha almak için mücadele ederken. Kahverengi gözlerini acı ve biraz da utanç kaplamıştı. Ter, uzun saçlarıyla uyumlu siyah kirli sakallarla kaplı sert yüzünü gölgeliyordu. "Tanrı onu korusun," dedi yere doğru. "Neden bana vurmak zorundaydın ki? Siz kızıl saçlıların nesi var böyle, hep bir şeylere vurmak zorunda mısınız?"

"Neden beni takip ediyorsun?" Ona ateş ettim.

Başı hâlâ eğikti, elini tekrar kaldırarak beklememi söyledi. Temiz bir nefes aldıktan sonra bir nefes daha alırken gergin bir şekilde yer değiştirdim. Elini indirdi ve başını kaldırdı. "Benim adım David Hue," dedi. "Ben bir sigorta eksperiyim. Kalkmamın sakıncası var mı? İslanıyorum."

Ağzım bir karış açık kaldı ve ayağa kalkıp sırtındaki karları silerken patikaya doğru birkaç adım geri attım. "Sigorta eksperisi mi?" Kekeledim. Şaşkınlık üzerimdeki adrenalin kalıntılarını temizledi. Kollarımı kendime doladım ve hareket etmediğim için hava aniden daha soğuk görüldüğünden paltomun yanımda olmasını diledim. "Faturamı ödedim," dedim sinirlenmeye başlayarak. "Tek bir ödemeyi bile kaçırmadım. Ayda altı yüz dolar için _"

"Ayda altı yüz!" dedi, yüz hatları şok olmuştu. "Tatlım, konuşmamız gerek."

Küstahça, daha da geri çekildim. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı, çenesindeki olgunluktan ve tayt gömleğinin gizleyemediği orta kısmındaki kalınlaşmadan tahmin ettim. Dar omuzları, gömleğinin de gizleyemediği kaslarla sertleşmişti. Ve bacakları muhteşemdi. Bazı insanlar tayt giymemeli. Sevdiğim erkeklerden daha yaşlı olmasına rağmen David onlardan biri değildi.

"Konu bu mu yani?" Hem sinirlenmiş hem de rahatlamış bir şekilde söyledim. "Müşterilerini böyle mi buluyorsun? Onları takip ederek mi?" Kaşlarımı çattım ve arkamı döndüm. "Bu çok acınası. Bir Were için bile."

"Bekle," dedi, dalların kırılmasıyla arkamdan patikaya fırladı. "Hayır. Aslında buraya balık için geldim."

Sarsılarak durdum, ayaklarım yine güneşin altındaydı. Düşüncelerim geçen Eylül ayında Bay Ray'in ofisinden çaldığım balığa geri döndü. *Kahretsin.*

"Um," diye kekeledim, dizlerim koşmaktan daha fazla güçsüzleşmişti. "Ne balığı?" Parmaklarımı karıştırarak güneş gözlüklerimi açtım. Onları koyuyorum

çıkışa doğru yürümeye başladım.

David beni takip ederken ortasının zarar gördüğünü hissetti, hızlı adımlarıma kendi adımlarıyla karşılık verdi. "Gördün mü," dedi neredeyse kendi kendine. "İşte tam da bu yüzden seni takip ediyordum. Şimdi asla doğru dürüst bir cevap alamayacağım, iddiayı asla çözemeyeceğim."

Midem ağrıyordu ve kendimi daha hızlı bir tempoya zorladım. "Bir hataydı," dedim yüzüm ısınarak. "Howlers'ın balığı olduğunu sandım."

David ter bandını çıkardı, saçlarını geriye doğru taradı ve yerine taktı. "Söylentilere göre balık yok edilmiş. Bunu pek olası bulmuyorum. Bunu doğrulayabilirseniz, raporumu yazabilir, Bay Ray'in balığı çaldığı tarafa bir çek gönderebilirim ve beni bir daha asla görmezsiniz."

Ona yan gözle baktım, bana bir emir ya da başka bir şey tebliğ etmeyeceği için rahatlamıştım. Kimse benim peşime düşmediğinde Bay Ray'in bunu birinden çaldığını tahmin etmişim. Ama bu beklenmedik bir şeydi. "Biri balıkların sigortalatmış mı?" İnanamayarak alay ettim, sonra ciddi olduğunu anladım. "Şaka yapıyorsun."

Adam başını salladı. "Sende olup olmadığına karar vermek için seni takip ediyordum."

Girişe ulaşmıştık ve beni arabama kadar takip etmesini istemediğim için durdum. Zaten hangisi olduğunu bilmediğinden değil. "Neden sadece bana sormuyorsunuz, Bay Sigorta Acentesi?"

Rahatsız görünerek, agresif bir duruşla ayaklarını genişçe dikti. Tam olarak benim boyumdaydı -bir erkeğe göre biraz kısaydı- ama çoğu Werre dışarıdan bakıldığında iri yarı insanlar değildi. "Gerçekten bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Ona boş bir bakış attım. "Neyi biliyorsun?"

Bir elini kalın kıllarının üzerinde gezdirerek gökyüzüne baktı. "Çoğu insan bir dilek balığını ele geçirdiğinde şeytan gibi yalan söyler. Eğer sendeyse, söyle bana. Umurumda değil. Tek istediğim bu iddiayı masamdan kaldırmak."

Çenem düştü. "A-A dilemek..."

Başını salladı. "Bir dilek balığı, evet." Kalın kaşları kalktı. "Gerçekten bilmiyor muydun? Hâlâ sende mi?"

Soğuk banklardan birine oturdum. "Jenks yedi." Were

başladı. "Pardon?"

Kafamı kaldıramadım. Düşüncelerim geçen sonbahara geri döndü ve bakışlarım kapının ötesine, otoparkta beni bekleyen üstü açık parlak kırmızı arabama kaydı. Bir araba dilemiştim. Kahretsin, bir araba dilemiş ve onu elde etmiştim. *Jenks dilek balığı mı yemişti?*

Gölgesi üzerime düştü ve gözlerimi kısarak David'in silüetine baktım, öğlenin kusursuz mavisine karşı siyahtı. "Ortağım ve ailesi onu yedi."

David bakakaldı. "Şaka yapıyorsun."

Kendimi kötü hissederek bakışlarımı kaçırdım. "Bilmiyorduk. Açık ateşte pişirdi ve ailesi yedi."

Küçük ayakları hızlı bir şekilde hareket etti. Yer değiştirerek sırt çantasından katlanmış bir kâğıt parçası ve bir kalem çıkardı. Ben dirseklerimi dizlerime dayayıp boş boş bakarken David yanıma çömeldi ve pürüzsüz beton bankı masa gibi kullanarak bir şeyler karaladı. Kalemi bana uzatırken, "Şurayı imzalar mısınız Bayan Morgan," dedi.

İçimden derin bir nefes geçti. Önce kalemi, sonra da kâğıdı aldım. El yazısında titiz ve düzenli olduğunu gösteren sert bir kesinlik vardı. Ivy onu severdi. Kâğıdı taradığımda bunun yasal bir belge olduğunu fark ettim; David'in el yazısıyla yazdığı ekte, balığın yeteneklerinden habersiz bir şekilde yok edilmesine tanık olduğumu belirtiyordu. Kaşlarımı çatarak adımı karaladım ve geri ittim.

Kalemi benden alıp imzalarken gözlerinde alaycı bir inançsızlık vardı. Sırt çantasından bir noter kiti çıkarıp bunu yasal hale getirdiğinde homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Kimliğimi sormadı ama ne de olsa üç aydır beni takip ediyordu. "Sen de mi notersin?" Dedim ve o da başını sallayarak her şeyi sırt çantasına geri koydu ve fermuarını çekti.

"Benim işimde bu bir gereklilik." Ayağa kalkarak gülümsedi. "Teşekkür ederim, Bayan Morgan."

"Sorun değil." Düşüncelerim karmakarışık. Jenks'e söyleyip söylemeyeceğime karar veremiyordum. Kartını uzattığını fark ettiğimde bakışlarım David'e döndü. Merak ederek kartı aldım.

"Madem seni buraya getirdim," dedi, onu görebilmek için güneşe bakmayacak şekilde hareket ederek, "eğer sigortanda daha iyi bir fiyat almakla ilgileniyorsan
_"

İçimi çektim ve kartın düşmesine izin verdim. *Ne sersem.*

Kıkırdadı ve zarif bir hareketle onu yerden aldı. "Sağlık ve hastane sigortamı sendikam aracılığıyla ayda iki elli dolara yaptırıyorum."

Birden ilgimi çekti. "Koşucular neredeyse sigortalanamaz."

"Doğru." Sırt çantasından siyah naylon bir ceket çıkardı ve giydi. "Saha sigorta eksperleri de öyle. Ama şirketin büyük bölümünü oluşturan kalemşörlere kıyasla sayımız çok az olduğu için iyi bir ücret alıyoruz. Sendika aidatları yılda bir elli. Bu size sigorta ihtiyaçlarınızda, araba kiralamada ve yıllık piknikte yiyebileceğiniz tüm bifteklerde indirim sağlıyor."

Bu inanılmayacak kadar iyiydi. "Neden?" diye sordum. Kartı geri alarak sordum.

Omuz silkerek omzunu kaldırdı. "Ortağım geçen yıl emekli oldu. Birine ihtiyacım var."

Ağzım anlayışla açıldı. *Sigorta eksperisi olmak istediğimi mi sanıyordu? Oh, lütfen.* "Kusura bakma. Benim zaten bir işim var," dedim kıs kıs gülerek.

David öfkeli bir ses çıkardı. "Hayır. Yanlış anladınız. Ben ortak istemiyorum. Bana yükledikleri tüm stajyerleri kovdum ve diğer herkes denemekten daha iyisini biliyor. Birini bulmak için iki ayım var, yoksa kuyruğumu tıraş edecekler. İşimi seviyorum ve bu işte iyiyim ama bir ortak istemiyorum." Tereddüt etti, keskin bakışları profesyonel bir dikkatle arkamdaki alanı taradı. "Ben yalnız çalışırım. Kağıdı imzalıyorsun, sendikaya üye oluyorsun, sigortanda indirim alıyorsun, beni yıllık piknik dışında hiç görmüyorsun, orada kanka gibi davranıyoruz ve üç bacak yarışı yapıyoruz. Ben sana yardım ediyorum, sen de bana."

Kaşlarımın kalkmasına engel olamadım ve dikkatimi ondan elimdeki karta kaydurdum. Ayda dört yüz dolar daha az ödemek kulağa harika geliyordu. Ayrıca araba sigortam için ödediğim parayı da geçebileceklerine bahse girmeye hazırdım. Cazip bir şekilde, "Ne tür bir hastane yatışınız var?" diye sordum.

İnce dudakları küçük dişlerini göstermek için gülümseyerek kıvrıldı. "Gümüş Haç."

Başımı salladım. Weres için tasarlanmıştı ama işe yarayacak kadar esnekti. Kırık kemik, kırık kemiktir. "Ee," dedim arkama yaslanarak, "püf noktası ne?"

Sırtışı genişledi. "Tüm işi ben yaptığım için maaşınız bana erteleniyor."

Ahhhh, düşündüm. İki maaş alacaktı. Bu duyduğum en büyük dolandırıcılıktı. Sırtarak kartını ona geri uzattım. "Teşekkürler, ama almayayım."

David hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkararak kartıyla geri çekildi. "Denediğim için beni suçlayamazsın. Aslında bu eski ortağımın önerisiydi. Bunu kabul etmeyeceğini bilmeliydim." Tereddüt etti. "Desteğin o balığı gerçekten yedi mi?"

Başımı salladım, bunu düşünerek depresyona girdim. 'En azından önce bir arabam oldu.

"Şey..." Kartı yanıma bıraktı ve betona yapıştırdı. "Fikrini değiştirirsen beni ara. Karttaki dahili numaradan sekreterime ulaşabilirsin. Sahada olmadığım zamanlarda, saat üçten gece yarısına kadar ofisteyim. Seni gerçekten çırak olarak almayı düşünebilirim. Son ortağım bir cadıydı ve sende de biraz cesaret var gibi görünüyor."

"Teşekkürler," dedim küçümseyerek.

"Göründüğü kadar sıkıcı değil. Ve şu anda yaptığından daha güvenli. Belki birkaç kez daha dayak yedikten sonra fikrini değiştirirsin."

Bu adamın gerçek olup olmadığını merak ettim. "Ben insanlar için çalışmam. Kendim için çalışıyorum."

Başını sallayarak, dönüp uzaklaşmadan önce gevşek bir selamla başını salladı. Adamın düzgün endamı kapının önünden geçerken kendimi toparladım. Benim küçük kırmızı arabamın karşısındaki iki kişilik gri bir arabaya bindi ve uzaklaştı. Arabayı tanıdığım ve dün Nick'le beni izlediğini fark ettiğim için irkildim.

Ayağa kalktığımda betona oturmaktan kığım donmuştu. Kartını aldım, ikiye böldüm ve bir çöp kutusuna gittim, ama yırtık parçaları deliğin üzerinde tutarken tereddüt ettim. Yavaşça cebime koydum.

Bir sigorta eksperi mi? Kafamın içindeki küçük bir ses alay etti. Yüzümü buruşturdum.

parçaları çıkarıp kutuya attım. Bir daha başkası için çalışır mısın? Hayır. Asla.

Dokuz

Güneş şeklindeki buzlu kurabiyenin üzerine sarı şekeri serpiştirirken içime huzur doldu. Tamam, bu bir daireydi ama pırıl pırıl şekerle güneş olabilirdi. Uzun gecelerden yorulmuştum ve mevsim dönümlerinin fiziksel olarak onaylanması beni her zaman sessiz bir güçle doldurmuştu. Özellikle de kış gündönümü.

Biten kurabiyeyi kağıt havlunun üzerine koydum ve bir tane daha aldım. Oturma odasından gelen müzik sesi dışında ortalık sessizdi. Takata "Red Ribbons" şarkısını WVMP'ye vermişti ve istasyon şarkıyı bangır bangır çalıyordu. Umurumda değildi. Şarkının temasına uygun olduğunu söylediğim nakarat beni memnun etmişti ve şarkının yaratılmasında küçük bir rol oynamıştım.

Tüm periler en az iki saat daha masamda uyuyacaklardı. Ivy muhtemelen daha uzun süre kahve aramak için ayağa kalkmayacaktı. Gün doğmadan önce sakin ve rahatlamış bir şekilde gelmiş, bir Brimstone bağımlısı gibi yatağa düşmeden önce kan arzusunu zavallı bir ahmak üzerinde tatmin ettiği için benden onay istiyordu. Kilise bana kalmıştı ve bu yalnızlığın her damlasını sonuna kadar kullanacaktım.

Davulun ağır ritmine, biri izlese yapmayacağım şekilde ayak uydurarak gülümsedim. Arada bir yalnız kalmak güzeldi.

Jenks çocuklarına benden özür dilemekten fazlasını yaptırmıştı ve öğleden sonra pırıl pırıl temiz bir mutfakta sıcak bir cezve kahveyle uyandım. Her şey parlıyordu, her şey cilalanmıştı. Hatta orta ada tezgahının etrafındaki muşambaya kazıdığım dairenin içindeki birikmiş kirleri bile temizlemişlerdi. Duvarlarda ya da tavanda en ufak bir toz ya da örümcek ağı yoktu ve bıçağımı yeşil kremaya batırırken mutfak her zaman bu kadar temiz tutmaya çalışacağıma yemin ettim.

Evet, doğru, diye düşündüm çelenge krema sürerken. Perilerin beni sürükleyip çıkardığı kaos seviyesine geri dönene kadar erteleyecektim. En fazla iki hafta verirdim.

Hareketlerimi müziğin ritmine göre ayarlayarak, çilek gibi görünmesi için üç küçük sıcak şeker yerleştirdim. Omuzlarımdan bir iç çekiş geçti ve onu bir kenara bırakıp mumlu kurabiyeyi aldım, yaşlanmış bilgelik için mor mu yoksa değişim için yeşil mi yapacağıma karar vermeye çalıştım.

Mor renge uzanıyordum ki oturma odasından telefon çaldı. Bir an donakaldım, sonra tereyağlı krema küvetini yere bıraktım ve cinleri uyandırmadan önce aceleyle peşinden koştum. Evde bir bebek olmasından daha kötüydüler. Kanepeden kumandayı kaptığım gibi, sesini kapatmak için disk çalara doğrulttum. "Vampirik Büyüler," dedim telefonu açarken ve zor nefes almadığımı umdum. "Ben Rachel."

"Yirmi üçünde bir eskort ne kadar?" diye sordu genç bir ses çatlayarak.

"Duruma göre değişir." Çılgınca takvimimi ve kalemimi aradım. Bıraktığım yerde değillerdi ve sonunda tarih defterimi bulmak için çantamı karıştırdım. Ayın yirmi üçünün Cumartesi olduğunu sanıyordum. "Ölüm tehdidi mi söz konusu yoksa genel bir koruma mı?"

"Ölüm tehdidi!" diye haykırdı ses. "Tek istediğim güzel bir kız, böylece arkadaşlarım aptal olduğumu düşünmeyecek."

Gücümü toplarken gözlerim kapandı. *Çok geç*, diye düşündüm, kalemi tıklayarak kapattım. "Burası bağımsız bir koşucu servisi," dedim yorgun bir sesle, "kan evi değil. Ya çocuk? Kendine bir iyilik yap ve utangaç kızı al. Düşündüğünden daha havalı ve sabah ruhuna sahip olmayacak."

Telefon kapandı ve kaşlarımı çattım. Bu, bu ay içinde gelen üçüncü aramaydı. Belki de Ivy'nin aldığı sarı sayfalar ilanına bir göz atmalıydım.

Ellerimdeki son şekeri sildim ve mesaj makinesinin üzerinde durduğu dar dolabı karıştırdım, telefon rehberini çıkarıp sehpanın üzerine bıraktım. Kırmızı mesaj ışığı yanıp sönüyordu ve ona dokunarak ağır kitabı Özel Dedektifler'e kadar karıştırdım. Nick'in sesi suçlu ve garip bir şekilde yankılanmaya başladığında donup kaldım; bu sabah altı gibi uğrayıp Jax'i aldığını ve birkaç gün içinde beni arayacağını söylüyordu.

"Korkak," diye nefes aldım, bunun tabuta bağlı bir haç daha olduğunu düşünerek. O sırada perilerden başka kimsenin kalkmayacağını biliyordu. Ivy daha sonra onu öldürmek zorunda kalsa da kalmasa da Kisten'le randevumda eğleneceğime yemin ettim. Mesajını silmek için düğmeye bastım, sonra telefon rehberine geri döndüm.

Son listelerden biriydik ve dostça bir yazı tipinde Vampirik Tılsımlar'ı bulduğumda kaşlarım kalktı. Güzel bir reklamdı, diğerlerinden daha çekiciydi. Etrafında tam sayfa ilanlar, arka planda şapkalı ve pardösülü gizemli görünümlü bir kadının çizgi çizimi.

"Hızlı. İhtiyatlı. Soru sormak yok" dedim, okuyarak. "Değişken ölçek. Ödeme seçenekleri. Sigortalı. Haftalık, günlük ve saatlik ücretler." Hepsinin altında üçümüzün adı, adresi ve telefon numarası vardı. Anlamamıştım. Burada kanevi ya da randevu servisi olduğunu düşündürecek hiçbir şey yoktu. Sonra alttaki küçük yazıyı gördüm ve ikinci girişleri görmemi söyledi.

İnce sayfaları çevirerek listedeki ilk sayfaya geldim ve aynı ilanı buldum. Sonra daha yakından baktım; bizim ilana değil, onun etrafındakilere. Vay anasını, bu kadın neredeyse hiç giyinmemişti, bir çizgi filmin şımarık vücuduna sahipti. Gözlerim başlığa kaydı. "Eskort Hizmeti mi?" Buharlı, müstehcen reklamlar karşısında kızarak "Eskort Hizmeti mi?" dedim.

Bakışlarım tekrar reklamımıza kaydı, kelimeler tamamen yeni bir anlam kazandı. Soru sormak yok mu? Haftalık, günlük veya saatlik ücretler? *Ödeme seçenekleri?* Dudaklarımı birbirine bastırarak kitabı kapattım ve Ivy ile konuşmak üzere dışarı çıktım. Telefonlar almamıza şaşmamalı.

Biraz sinirli bir şekilde müzik setinin sesini açtım ve Steppenwolf'un "Magic Carpet Ride" şarkısı ruh halimi hafifletmek için elinden geleni yaparken mutfağa geri döndüm.

Adımlarımı duraksatan ve mutfağa açılan kemerli kapıdan bana doğru uzanan avuç içinin çenemi ıskalamasına neden olan şey bir hava akımının ipucu, ıslak kaldırımın en hafif kokusuydu.

"Tanrı onu korusun!" Sıkışık salona geri dönmek yerine mutfağa dalmak için yanından geçerken küfür ettim. Jenks'in çocuklarını hatırlayarak arkadaki ley hattına dokundum ama lavabo ile ada tezgâhı arasında savunmaya geçerken başka bir şey yapmadım. Kemerin yanında duranın kim olduğunu gördüğümde neredeyse boğuluyordum.

"Quen?" Hafif kırışık, atletik adam bana ifadesiz bir şekilde bakarken duruşumu bozmadan kekeledim. Trent'in güvenlik şefi tamamen siyah giyinmişti, dar vücut çorabı belli belirsiz bir üniformayı andırıyordu. "Ne halt ediyorsun sen?" Dedim. "İçişleri'ni aramalıyım, biliyorsun değil mi? Ve yasadışı girişten dolayı kışını mutfağımdan dışarı atsinlar! Eğer Trent beni görmek istiyorsa, buraya gelebilir.

başka biri. Ona bulaşık suyunu emebileceğini söyleyeceğim, ama bunu bizzat yapmama izin verme nezaketini göstermeli!"

Quen başını salladı. "Benim bir sorunum var ama senin bununla başa çıkabileceğini sanmıyorum.
o."

Ona çirkin bir surat ifadesi takındım. "Beni sınaama Quen," diye neredeyse hırlayacaktım.
"Başarısız olacaksın."

"Göreceğiz."

Adam duvarı itip bana doğru yöneldiğinde aldığım tek uyarı buydu.

Nefes nefese, istediğim gibi geriye doğru gitmek yerine onun yanından geçtim. Quen güvenle yaşar ve nefes alırdı. Geri çekilmek sadece yakalanmama neden olurdu. Kalbim küt küt atarken, içinde beyaz krema olan ezik bakır büyü kabımı kaptım ve salladım.

Quen onu yakaladı ve beni öne doğru çekti. Bıraktığımda adrenalin başımı ağrıttı ve onu bir kenara fırlattı. Sert bir gong sesi çıkardı ve koridora doğru döndü.

Kahve makinesini kaptığım gibi fırlattım. Cihaz kordonundan geriye doğru sarsıldı ve sürahi yere düşerek paramparça oldu. Kaçtı, yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda sinirlenmişti, sanki ne halt ettiğimi merak ediyor gibiydi. Ama beni ele geçirirse, gidiciydim. Elimin altında bir dolap dolusu tılsım vardı ama bir tanesini bile çağıracak vaktim yoktu.

Atlamak için kendini topladı ve Piscary'den inanılmaz sıçrayışlarla nasıl kaçtığını hatırlayarak çözünme fiçima doğru gittim. Dişlerimi sıkarak onu devirmeye çalıştım.

On galon tuzlu su, kahve ve cam kırıklarıyla karışmak üzere yere dökülürken Quen tiksintiyle haykırdı. Kollarını sallayarak kaydı.

Kendimi adanın tezgahına doğru kaldırdım, buzlu kurabiyelere bastım ve renkli şeker şişelerini devirdim. Asılı mutfak eşyalarından kaçınmak için çömelmişim, o ayağa kalkarken önce ayaklarımı zıplattım.

Ayaklarım göğsüne tam isabet etti ve ikimiz de yere düştük.

Herkes neredeydi? Kalçam düşerken düşündüm ve acı içinde homurdandım. Ölmeyenleri uyandıracak kadar gürültü yapıyordum. Ama böyle

Bugünlerde kargaşa sessizlikten daha yaygındı, Ivy ve Jenks muhtemelen görmezden gelir ve geçip gitmesini umarlardı.

Kayarak Quen'den uzaklaştım. Görmeden uzanan ellerimle, bilerek emekleme yüksekliğinde tuttuğum boya topu tabancamı bulmaya çalıştım. Çekip çıkardım. İç içe geçmiş bakır kaplar gürültüyle yuvarlandı.

"Yeter!" Bağırdım, tuzlu suyun içinde kıcımın üzerine oturup ona nişan alırken kollarım kaskatı kesilmişti. Alıştırma için su dolu sıçrama toplarıyla doluydu ama o bunu bilmiyordu. "Ne istiyorsun?"

Quen duraksadı, su siyah pantolonuna daha koyu lekeler bırakıyordu. Gözleri seğirdi.

Adrenalini yükselmişti. Riske girecekti.

İçgüdülerim ve Ivy'yle yaptığım pratikler, masanın üzerine sıçrayıp bir kedi gibi yere inerken tetiğe basmamı sağladı. Onu takip ettim, her bir sıçrama topunu sıktım.

Kendini çömelip dururken yüz ifadesi küstahlaştı, dikkati benden dar gömleğindeki altı yeni lekeye kaydı. Lanet olsun. Onu bir kez kaçırmıştım. Çenesi sıkılaştı, gözleri öfkeyle kısıldı. "Su mu?" dedi. "Büyü silahını suyla mı dolduruyorsun?"

"Bunun için şanslı değil misin?" Tersledim. "Ne istiyorsun?" Başını salladı ve içimde bir düşüş hissederken nefesim kesildi. Arka taraftaki hatta dokunuyordu.

Panik beni ayağa kaldırdı ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım. Quen masanın üzerindeki görüş noktasından doğruldu, Latince fısıldarken elleri hareket ediyordu.

"Cehennem gibi olacaksın!" Bağırdım ve sıçrama silahımı ona fırlattım. Eğildi ve ben de elime ne geçerse kapıp ona fırlattım, tılsımı bitirmesini engellemek için çaresizce.

Quen tereyağlı krema kutusundan kaçtı. Duvara çarpıp yeşil bir leke bıraktı. Kurabiye kutusunu kaptığım gibi tezgâhın etrafında koştum ve onu bir tahta gibi salladım. Bana küfrederek masadan aşağı atladı. Kurabiyeler ve kırmızı sıcak şekerler her yere saçıldı.

Onu takip ettim, dizlerinden tutarak ikimizi de aşağı indirdim.

ıslak bir sıçrama. Morarmış yeşil gözleri benimkilerle buluşana kadar avucumda kıvrıldı. Ellerimi çırparak ağzına tuzlu suyla ıslanmış kurabiyeler tıktırdım, böylece sözlü olarak bir tılsım çağıramadı.

Onları bana tükürdü, derin bronzlaşmış, çukurlu yüzü öfkeliydi. "Seni küçük canicula-" diye başardı ve ben de ona biraz daha soktum.

Dişleri parmağımın üzerine kapandı ve ben çığlık atarak geri çekildim. "Beni ısırдын!" Öfkeyle bağırdım. Yumruğumu savurdum ama o ayağa yuvarlanarak sandalyelere çarptı.

Nefes nefese ayağa kalktı. Sırılsıklamdı, üstü başı su ve renkli şeker parıltılarıyla kaplıydı. Duyulmamış bir kelime mırıldanarak sıçradı.

Kaçmak için ayağa fırladım. Saçlarımdan tutup sırtımı göğsüne yaslayarak beni kucaklamak için döndürdüğünde kafa derime acı saplandı. Bir kolu boğucu bir şekilde boynuma dolandı. Diğeri bacaklarımın arasından kayarak beni tek ayağımın üzerine çekti.

Öfkeyle boştaki kolumla karnına dirsek attım. "Çek ellerini..." Homurdandım, tek ayağımın üzerinde geriye doğru zıpladım, "saçımdan çekil!" Duvara ulaştım ve onu duvara çarptım. Kaburgalarına sapladığımda nefesi kesildi ve boynumdaki tutuşu gevşedi.

Çenesini tutmak için döndüm ama gitmişti. Sarı duvara bakıyordum. Çığlık atarak yere düştüm, bacaklarım altımdan çekildi. Ağırlığı üzerime çöktü ve beni kollarım başımın üzerinde ıslak zemine sabitledi.

"Ben kazandım," diye nefes nefese beni kucakladı, kısa saçlarının altından yeşil gözleri vahşi görünüyordu.

Buna vücut kütlesi gibi aptalca bir şeyin karar verecek olmasına sinirlenerek çabaladım ama sonuç alamadım. "Bir şeyi unuttun Quen," diye hırladım. "Benim elli yedi oda arkadaşım var."

Hafifçe kırıışmış kaşları çatıldı.

Derin bir nefes alarak ıslık çaldım. Quen'in gözleri büyüdü. Çabayla homurdanarak sağ elimi kurtardım ve elimin topuğunu burnuna vurdum.

Sarsılarak geri çekildi ve ben de onu üzerimden iterek yuvarlandım. Hâlâ ellerimin ve dizlerimin üzerinde, ıslak tel tel saçlarımı yolumdan çektim.

Quen ayağa kalkmıştı ama hareket etmiyordu. Kıpırdamadan duruyordu, kurabiye lekeli avuçlarını başının üzerine kaldırmış bir kabullenme hareketi yapıyordu. Jenks onun önünde durmuş, yaklaşan perilerle savaşmak için tuttuğu kılıcı Quen'in sağ gözüne doğrultmuştu. Peri sinirlenmiş görünüyordu, üstünden dökülen tozlar ondan yere doğru sabit bir güneş ışını oluşturunuyordu.

"Nefes al," diye tehdit etti Jenks. "Göz kırp. Bana bir sebep söyle, seni lanet olası hilkat garibesi."

Ivy odaya dalarken tökezleyerek doğruldum, tahmin edebileceğimden çok daha hızlı hareket ediyordu. Cüppesi gevşek ve dalgalıydı, Quen'i boğazından yakaladı.

Kadın onu kapının yanındaki duvara çarparken ışıklar titredi ve asılı eşyalar sallandı. "Burada ne arıyorsun?" diye hırladı, parmak eklemleri baskıdan bembeyaz olmuştu. Jenks de Quen'le birlikte hareket etmişti, kılıcı hâlâ adamın gözüne değiyordu.

"Bekle!" Onu öldürebileceklerinden endişelenerek haykırdım. Umursadığımdan değil, ama o zaman mutfağımda istihbarat personeli ve evrak işleri olacaktı. Bir sürü evrak işi. "Yavaşla," diye yatıştırdım.

Gözlerim hâlâ Quen'i tutan Ivy'ye kaydı. Elimde buzlanma vardı ve nefesimi tutarken nemli kotuma sildim. Tuzlu su üzerimde iz bırakmıştı ve saçımda kurabiye kırıntıları ve şeker vardı. Mutfak, Pillsbury Doughboy patlamış gibi görünüyordu. Gözlerimi kısarak tavandaki mor kremaya baktım. *Bu ne zaman olmuştu?*

"Bayan Morgan," dedi Quen, sonra Ivy onu sıkıca kavrayınca homurdandı. Oturma odasından gelen müzik yumuşayarak konuşmaya dönüştü.

Kaburgalarımı hissettim, irkildim. Öfkeyle Ivy'nin kucağında asılı olduğu yere doğru yürüdüm. "Bayan Morgan?" Kızaran yüzüne on santim kala bağırdım. "Bayan Morgan mı? Şimdi de Bayan Morgan mı oldum? Senin derdin ne be!" Bağırdım. "Evime geliyorsun. Kurabiyelerimi mahvediyorsun. Bunu temizlemenin ne kadar süreceğini biliyor musun?"

Tekrar homurdandı ve öfkem yavaşlamaya başladı. Ivy şok edici bir yoğunlukla ona bakıyordu. Korkusunun kokusu onu sınırlarının ötesine sürüklemişti. Öğlen vakti vampirleşiyordu. Bu iyi değildi ve aniden ayılarak bir adım geri attım. "Ivy?" "Ivy?" dedim.

"Ben iyiyim," dedi boğuk bir sesle, gözleri farklı şeyler söylüyordu. "Kanamamı ister misin

sessiz mi?"

"Hayır!" diye bağırdım ve içime bir damla daha düştüğünü hissettim. Quen bir çizgiye dokunuyordu. Endişeli bir nefes aldım. İşler kontrolden çıkmaya başlamıştı. Birinin canı yanacaktı. Bir çember oluşturabilirdim ama bu benim etrafımda olurdu, onun değil. "Bırak onu!" diye bağırdım. "Jenks, sen de!" İkisi de kımıldamadı. "Şimdi!"

Ivy onu duvara doğru iterek yere düşürdü ve uzaklaştı. Yere yığıldı, şiddetli bir şekilde öksürürken eli boynundaydı. Yavaşça bacaklarını normal pozisyona getirdi. Simsiyah saçlarını gözlerinden kaçırarak başını kaldırdı, bağdaş kurup yalınayak oturdu. "Morgan," dedi kabaca, eliyle boğazını kapatarak, "yardımına ihtiyacım var."

Siyah ipek bornozunu tekrar üzerine geçiren Ivy'ye baktım. *Yardıma mı ihtiyacı vardı? Ri-i-i-i-ight.* "İyi misin?" Ivy'ye sordum, o da başını salladı. Gözlerinde kalan kahverengi halka beni rahatlatamayacak kadar incedi ama güneş yükselmişti ve odadaki gerginlik azalıyordu. Endişemi görünce dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ben iyiyim," diye tekrarladı. "I.S.'yi şimdi mi aramamı istersin yoksa onu öldürdükten sonra mı?"

Bakışlarım mutfakta gezindi. Kurabiyelerim mahvolmuş, ıslak kümeler halinde duruyordu. Duvarlardaki krema parçaları akmaya başlamıştı. Tuzlu su mutfaktan dışarı çıkıyor, oturma odasındaki halıya ulaşmakla tehdit ediyordu. Ivy'nin onu öldürmesine izin vermek gerçekten iyi görünüyordu.

"Ne söyleyeceğini duymak istiyorum," dedim bir çekmeceyi kaydırarak açıp eşiğe üç bulaşık havlusunu set olarak koyarken. Jenks'in çocukları köşeden bize bakıyorlardı. Kızgın peri kanatlarını birbirine sürterek delici bir ısıklık çaldı ve bir sesle gözden kayboldular.

Dördüncü bir havlu alarak dirseğimdeki buzlanmayı sildim ve Quen'in önünde durmaya gittim. Ayaklarımı iki yana açıp yumruklarımı kalçalarıma koyarak bekledim. Jenks'in onun bir elf olduğunu anlaması riskini göze aldığına göre büyük bir şey olmalıydı. Aklım sokağın karşısındaki Ceri'ye gitti ve endişem arttı. Trent'in onun varlığından haberdar olmasına izin vermeyecektim. Onu bir şekilde, çok çirkin bir şekilde kullanacaktı.

Elf siyah gömleğinin içinden kaburgalarını hissetti. "Sanırım onları çatlattın," dedi.

"Geçtim mi?" Küçümseyerek söyledim.

"Hayır. Ama elimdeki en iyi şey sensin."

Ivy inanmadığını belli eden bir ses çıkardı ve Jenks onun ulaşamayacağı bir yerde durarak önüne düştü. "Seni göt herif," diye küfretti beş santimlik adam. "Seni üç kez öldürebilirdik."

Quen ona kaşlarını çatı. "Biz. Benim ilgilendiğim *oydu*. Biz değil. O başarısız oldu."

"Sanırım bu gideceğin anlamına geliyor," dedim, o kadar şanslı olamayacağımı biliyordum. Hafif kıyafetine baktım ve iç çektim. Saat öğleni biraz geçiyordu. Elfler de tıpkı periler gibi güneş tepedeyken ve gece yarısı uyurlardı. Quen, Trent'in bilgisi olmadan buradaydı.

Kendimden daha emin hissederek bir sandalye çektim ve Quen bacaklarımın titrediğini görmeden oturdum. "Trent burada olduğunu bilmiyor," dedim ve o da ciddiyetle başını salladı.

"Bu benim sorunum, onun değil," dedi Quen. "Sana para ödüyorum, ona değil."

Tedirginliğimi gizlemeye çalışarak göz kırptım. Trent bilmiyordu. İlginçti. "Benim için onun bilmediği bir işin var," dedim. "Neymiş o?"

Quen'in bakışları Ivy ve Jenks'e kaydı.

Sinirlenerek bacak bacak üstüne attım ve başımı salladım. "Biz bir takımız. Onlardan gitmelerini istemeyeceğim ki sen de bana içine düştüğün boktan sorunu anlatabilesin."

Yaşlı elfin alnı kırıştı. Öfkeli bir nefes aldı.

"Bak," dedim parmağımı ona doğru uzatarak. "Senden hoşlanmıyorum. Jenks senden hoşlanmıyor. Ivy de seni yemek istiyor. Konuşmaya başla."

Hareketsiz kaldı. O zaman çaresizliğini gördüm, gözlerinin arkasında sudaki ışık gibi parlıyordu. "Bir sorunum var," dedi, alçak, kontrollü sesindeki en ince şeritten korkarak.

Ivy'ye baktım. Nefesi hızlanmıştı ve kollarını kendine sarmış, bornozunu kapalı tutuyordu. Üzgün görünüyordu, solgun yüzü her zamankinden daha da beyazdı.

"Bay Kalamack bir sosyal toplantıya gidiyor ve-"

Dudaklarımı büzdüm. "Bugün zaten bir fahişelik teklifini geri çevirdim."

Quen'in gözleri parladı. "Kapa çeneni," dedi soğuk bir sesle. "Birileri Bay Kalamack'ın ikincil iş girişimlerine müdahale ediyor. Toplantı karşılıklı bir anlayışa varmaya çalışmak için. Sadece bundan emin olmak için senin de orada olmanı istiyorum."

Karşılıklı anlayış mı? Ben senden daha sertim, bu yüzden şehirden çıkıyorum partisiydi. "Saladan?" Tahmin ettim.

Gerçek bir şaşkınlık kapladı içini. "Onu tanıyor musun?"

Jenks Quen'in üzerinde uçuyor, onun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Peri giderek daha fazla sinirleniyor, yön değiştirmeleri sarsıntılı hale geliyor ve yusufluk kanatlarının keskin şaklamalarıyla vurgulanıyordu. "Adını duymuştum," dedim Takata'yı düşünerek. Gözlerim kısıldı. "Trent'in *ikincil* iş girişimlerini üstlenmesi neden umurumda olsun ki? Bu Brimstone'la ilgili, değil mi?" Dedim. "İnanç sıçraması yapabilir ve cehennemde yanabilirsin. Trent insanları öldürüyor, bunu daha önce de yapmadı değil ama şimdi sebepsiz yere öldürüyor." Öfke beni ayağa kaldırdı. "Patronun güve pisliği. Onu korumam değil, içeri tıkmam gerekirdi. Ve sen," dedim daha yüksek sesle, işaret ederek, "o bunu yaparken hiçbir şey yapmadığın için güve pisliğinden daha aşağılıksın!"

Quen kızardı ve kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. "O kadar aptal mısın?" dedi ve ben kaskatı kesildim. "Kötü Brimstone Bay Quen'den değil. Kalamack; Saladan'dan. Bu toplantı bununla ilgili. Bay Kalamack onu sokaklardan kaldırmaya çalışıyor ve Saladan'ın şehri ele geçirmesini istemiyorsanız, siz de bizler gibi Bay Kalamack'ı hayatta tutmaya çalışsanız iyi edersiniz. Kaçmayı kabul edecek misin, etmeyecek misin? On bin dolar ödüyor."

Jenks'ten gözleri yakan ultrasonik bir şaşkınlık nabzı geldi. "Önden

nakit," diye ekledi Quen, banknotlardan dar bir tomar çekerek ve ayaklarının dibine atıyor.

Paraya baktım. Yeterli değildi. Bir milyon dolar yeterli olmazdı. Ayağımı kaydardım ve ıslak zeminde Quen'e doğru kaydı. "Hayır."

"Parayı al ve bırak ölsün, Rache," dedi Jenks güneşin vurduğu pencere pervazından.

Siyah giysili elf gülümsedi. "Bayan Morgan böyle çalışmaz." Çökük yüzü kendinden emindi ve yeşil gözlerindeki kendinden emin bakıştan nefret ediyordum. "Eğer parayı alırsa, Bay Kalamack'ı son nefesine kadar koruyacaktır."

nefes al. Değil mi?"

"Hayır," dedim, yapacağımı biliyordum. Ama onun on bin dolarını almayacaktım.

"Parayı ve işi kabul edeceksin," dedi Quen, "çünkü kabul etmezsen, babasının o küçük kampında geçirdiğin yazları tüm dünyaya anlatacağım. Onu hayatta tutmak için hayalet kadar bile şanslı olmayan tek kişi sensin."

Yüzüm buz kesti. "Piç kurusu," diye fısıldadım, korkmayı reddederek. "Neden beni yalnız bırakmıyorsun? Neden ben? Az önce beni yere bulaştırdın."

Gözleri benimkilerden ayrıldı. "Orada vampirler olacak," dedi usulca. "Güçlü olanlar. Bir şans var-" Nefes aldı ve gözlerime baktı. "Bilmiyorum eğer-"

Başımı salladım, biraz rahatlamıştım. Quen söylemezdi. Toplanıp Antarktika'ya gönderilirim Trent biraz sinirlenirdi; hâlâ beni kendi bordrosuna çekmeyi umuyordu. "Eğer vampirlerden korkuyorsan, bu senin sorunun," dedim. "Bunu benim sorunun haline getirmene izin vermeyeceğim. Ivy, onu mutfağımdan çıkar."

Kıpırdamadı ve ben de döndüm, yüzündeki boş ifadeyle öfkem buharlaştı. "Isırılmış," diye fısıldadı, sesindeki hüznü bocalama beni şok etti. Kendini kamburlaştırarak duvara yaslandı, gözlerini kapattı ve yavaşça nefes alarak onu kokladı.

Dudaklarım anlayışla aralandı. Piscary onu ısırmişti, ben ölümsüz vampiri sopayla bayıltmadan hemen önce. Quen bir Inderlander'dı ve bu yüzden vampir virüsünü kapıp dönüşemezdi ama zihinsel olarak usta vampire bağlı olabilirdi. Elimi boynuma götürdüm, yüzüm buz gibiydi.

Koca Al boynumu parçalayıp beni öldürmeye çalıştığında bir vampirin şeklini ve yeteneklerini almıştı. Damarlarımı şu anda Quen'in içinden geçen aynı güçlü nörotransmitter kokteyliyle doldurmuştu. Bu, vampirlerin istekli bir kan kaynağına sahip olmalarını sağlamaya yardımcı olan bir hayatta kalma özelliğiydi ve vampir feromonları tarafından uyarıldığında acıyı zevke dönüştürüyordu. Eğer vampir yeterli deneyime sahipse, tepkiyi öyle hassaslaştırabilirdi ki, ısırığı sadece ve sadece kendileri iyi hissetmeye teşvik edebilir, kişiyi sadece kendilerine bağlayabilir ve özel kaynaklarının kolayca avlanmasını önleyebilirlerdi.

Algaliarept beni öldürmeye çalıştığı için nörotransmitterleri hassaslaştırma zahmetine girmemişti. Herhangi bir vampirin üzerinde oynayabileceği bir yara iziyle kalakalmıştım. Kimseye ait değildim ve vampir dişlerini derimin sağ tarafında tuttuğum sürece de olmayacaktım. Vampir dünyasının sıralamasında, bağlanmamış bir ısırık, aşağıların en aşağısı, bir parti iyiliği, herhangi bir vampirin istediğini alabileceği kadar dikkat çekmeyen acınası bir kalıntıydı. Sahipsiz mallar uzun ömürlü olmaz, vampirden vampire geçer, kısa sürede canlılıkları ve iradeleri tükenir, hayatlarının çirkinliği yüzlerine yansımaya başladığında ihanetin şaşkın yalnızlığı içinde çürümeye terk edilirlerdi. Ivy'nin koruması olmasaydı ben de onların arasında olacaktım.

Quen de ya benim gibi ısırılmış ve sahipsiz bırakılmıştı ya da Piscary tarafından ısırılmış ve sahiplenilmişti. Adama acıyarak bakarken, korkmakta haklı olduğuna karar verdim.

Anladığımı gören Quen usulca ayağa kalktı. Ivy gerildi ve ona sorun olmadığını söylemek için elimi kaldırdım. "Isırığın beni ona bağlayıp bağlamadığını bilmiyorum," dedi Quen, sesinin düzgünlüğü içindeki korkuyu gizleyemiyordu. "Bay Kalamack'ın bana güvenmesi riskini göze alamam. Hassas bir anda... dikkatim dağılabilir."

O ısırıktan gelen mutluluk dalgaları ve zevk vaatleri, bir dövüşün ortasında bile gerçekten büyük bir dikkat dağıtıcı olabilirdi. Acıma duygusu beni öne çekti. Hafif kırışmış yüzünde ter izleri vardı. Hâlâ hayatta olsaydı babamın olacağı yaştaydı, yirmi yaşındaki birinin gücüne ve sadece olgunluğun verdiği sağlamlığa sahipti.

"Yararı sızlatan başka bir vampir oldu mu?" Bunun gerçekten kişisel bir soru olduğunu düşünerek ona sordum ama o bana gelmişti.

Bakışlarımı hiç düşürmeden, "Bunun olabileceği bir durumla henüz karşılaşmadım," dedi.

"Rache?" Jenks seslendi ve yanımda durmak için alçalırken bir kanat şakırtısı duyuldu.

"O zaman Piscary'nin seni bağlayıp bağlamadığını bilmiyorum," dedim, sonra yara izimin karıncalandığını fark ettiğimde donakaldım, daha derin duyguların ipuçlarını göndererek beni geniş gözlü bir uyanıklığa getirdi. Quen kaskatı kesildi. Gözlerimiz buluştu ve korkmuş bakışından onun da bunu hissettiğini anladım.

"Rachel!" Jenks bağırdı, kanatları kıpkırmızıydı ve yüzüme vurup beni geri çekilmeye zorladı. "Burada sorunu olan tek kişi Quen değil!"

Korku dolu bakışlarını arkamdan Ivy'ye doğru takip ettim. "Oh...kahretsin," diye fısıldadım.

Ivy kendini bir köşeye sıkıştırmış, sabahlığı siyah ipek geceliğini gösterecek şekilde açılmıştı. Farkındalığı kaybolmuştu, ağzı çalışırken siyah gözleri görmüyordu. Ne olduğunu anlayamadan donup kaldım.

"Çıkarın onu buradan," diye fısıldadı, dişlerinin arasından bir damla tükürük süzülüyordu. "Tanrım, Rachel. O kimseye bağlı değil. Piscary... O benim kafamın içinde." Soluk soluğa bir nefes aldı. "Onu almamı istiyor. Durabilir miyim bilmiyorum. Quen'i buradan götürün!"

Ne yapacağımı bilemeden bakakaldım.

"Çıkarın onu kafamdan!" diye inledi. "Çıkarın onu!" Dehşete kapılmış bir halde, ellerini kulaklarına götürerek duvardan aşağıya kayışını izledim. "Çıkarın onu!"

Kalbim küt küt atarken Quen'e doğru döndüm. Boynum alev alev yanan bir vaat kütesiydi. Yüz ifadesinden yara izinin alev alev yandığını görebiliyordum. Tanrı yardımcım olsun, iyi hissettirdi.

Jenks'e "Kapıya bak," dedim. Quen'in kolundan tutarak onu koridora çektim. Arkamızdan korkutucu bir gırtlak iniltisi geldi. Quen'i de peşimden sürükleyerek koşmaya başladım. Mabede girdiğimizde Quen sertleşti ve tutuşumu kırdı.

"Gidiyorsun!" Ona doğru uzanarak bağırdım. "Şimdi!"

Kamburu çıkmış ve titriyordu, bu da dövüş sanatları ustasının savunmasız görünmesine neden oluyordu. İç mücadelesinin çizgileri yüzünden okunuyordu. Gözleri kırık ruhunu gösteriyordu. "Benim yerime Bay Kalamack'a eşlik edeceksin," dedi, sesi halsizdi.

"Hayır, yapmayacağım." Koluna uzandım.

Canlanarak geri sıçradı. "Benim yerime Bay Kalamack'a eşlik edeceksin," diye tekrarladı, yüzü umutsuzluğa gömülmüştü. "Yoksa pes eder ve o mutfağa geri dönerim." Yüzü buruştu ve yine de gidebileceği konusunda paniğe kapıldım. "Bana fısıldıyor Morgan. Onu duyabiliyorum...."

Ağzım kurudu. Düşüncelerim Kisten'e döndü. Eğer beni kendisine bağlamasına izin verirsem, sonum böyle olabilirdi. "Neden ben?" diye sordum. "Büyü konusunda benden daha iyi olan bir sürü insan var."

"Diğer herkes büyüsüne güveniyor," diye nefes nefese kaldı, neredeyse iki büküm olmuştu. "Sen onu son çare olarak kullanıyorsun. Bu sana... avantaj sağlıyor." Nefes nefese kaldı. "Zayıflıyor. Bunu hissedebiliyorum."

"Tamam!" Haykırdım. "Gideceğim, lanet olsun! Sadece git buradan!"

Bir rüzgâr fırçası kadar yumuşak, acı dolu bir ses ondan kaçtı. "Bana yardım et," diye fısıldadı. "Artık kendimi hareket ettiremiyorum."

Kalbim küt küt atarken kolundan tuttum ve onu kapıya doğru sürükledim. Arkamızda Ivy'nin acı dolu çığlığı vardı. Midem bulandı. Ne yapıyordum, Kisten'la randevuya mı gidiyordum?

Jenks ve tayfası kapıyı açabilmek için kurduğumuz ayrıntılı makara sistemini çalıştırırken, kardan yansıyan parlak bir ışık kilisenin içine süzüldü. Quen, perileri saklanmaya iten soğuk hava akımına karşı koydu. "Çık dışarı!" Onu sahanlığa çekerken hayal kırıklığı ve korku içinde bağırdım.

Uzun gri bir Hayalet limuzin kaldırımında rölantide duruyordu. Trent'in bir numaralı uşağı Jonathan şoför kapısını açıp dışarı çıktığında nefesim kesildi. Şaşırtıcı derecede uzun boylu, tatsız adamı gördüğüme sevineceğimi hiç düşünmemiştim. Bu işte birlikteydiler, Trent'in arkasından iş çeviriyorlardı. Bu her zamankinden daha kötü bir hataydı. Bunu şimdiden hissedebiliyordum.

Merdivenlerden inmesine yardım ederken Quen nefes nefese kalmıştı. "Çıkarın onu buradan," diye emrettim.

Jonathan yolcu tarafındaki kapıyı çekerek açtı. "Yapacak mısınız?" dedi, kurabiye bulaşmış saçlarımı ve ıslak kot pantolonumu incelerken ince dudaklarını sıkıca bastırdı.

"Evet!" Quen'i içeri ittim. Deri koltuğun üzerine düştü, bir sarhoş gibi yığıldı. "Git!"

Uzun boylu elf kapıyı kapattı ve bana baktı. "Ona ne yaptın?" dedi soğuk bir sesle.

"Hiçbir şey! Bu Piscary! Çıkarın onu buradan!"

Görünüşe göre tatmin olmuş, sürücü tarafına doğru yürüdü. Garip bir sessizlikle araba hızlandı. Buzlu kaldırımında durup ürperdim ve bir köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar hızla uzaklaşmasını izledim.

Nabzım yavaşlıyordu, kollarımı kendime doladım. Kış güneş i soğ uktu. Yavaş ça içeri girmek için döndüm, mutf ağı mın zemininde kıvrılmış ne bulacağı mı bilmiyordum.

On

Jenks'in takabileceği büyüklükteki halka küpelerimi takarken yeni, kül rengi şifonyerimin üzerindeki aynada kendimi izledim. Küçük siyah elbise üzerimde iyi duruyordu ve onunla birlikte gelen diz üstü çizmeler beni yeterince sıcak tutacaktı. Kisten'in parkta kartopu savaşı planladığını sanmıyordum, ne kadar bayat ve ucuz olsa da. Ve güzel bir şeyler giymemi söylemişti. Yan durdum ve kendimi kontrol ettim. Bu güzeldi. Çok güzeldi.

Memnun bir şekilde yatağıma oturdum ve botlarımı yukarı çektim, daha rahat yürüyebilmek için son birkaç santimini açık bıraktım. Kisten'le dışarı çıkacağım için heyecanlanmak istemiyordum ama son zamanlarda süslenip iyi vakit geçirme fırsatı o kadar seyrek oluyordu ki bunu yapmamak zordu. Kendime kızlarla dışarı çıkabileceğimi ve yine de böyle hissedebileceğimi söyledim. Mesele Kisten değildi; sadece dışarı çıkmaktı.

İkinci bir görüş almak isteyerek Ivy'yi aramak üzere salona daldım. Zihninde Piscary ile savaştığı anı çok gerçetti. Quen gider gitmez ölümsüz vampir pes etmişti ama günün geri kalanında çok sakın davranmış, mutfakı temizlememe yardım ederken bu konu hakkında konuşmayı reddetmişti. Artık Kisten'le çıkmamı istemiyordu ve ben de bunun aptalca bir fikir olduğu konusunda ona katılmaya meyilliydim. Ama Kisten'i defedemeyecek de değildim. Beni ısırmayacağını söylemişti ve bir anlık tutkunun fikrimi değiştirmesine izin verecek değildim. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Oturma odasına girerken elimi ısıltılı parti elbisemde gezdirdim ve Ivy'nin incelemesi için duraksadım. Kanepeye kıvrılmış, dergisinden başını kaldırıp baktı. Otuz dakika önce üzerimi değiştirmek için içeri girdiğimde de aynı şekilde davrandığını fark ettim.

"Ne düşünüyorsun?" Yavaş bir daire çizerek ve sivri topuklu botlarımın içinde kendimi uzun hissederek söyledim.

İçini çekti, sayfayı işaretlemek için parmağıyla dergisini kapattı. "Sanırım bu bir hata."

Kaşlarım çatıldı ve kendime baktım. "Evet, haklısın," dedim düşüncelerim dolabıma yönelirken. "Başka bir şey giyeceğim."

Gitmek için döndüğümde elindeki dergiyi odanın öbür ucuna fırlatarak önümdeki duvara çarptı. "Kastettiğim bu değildi!" diye bağırdı ve ben irkilerek döndüm.

Ivy'nin oval yüzü kırışmış, ince kaşları çatılmıştı, sandalyesinde doğrulup kıpırdanıyordu. "Rachel..." diye kandırdı ve ben bu konuşmanın nereye varacağını biliyordum.

"Beni ısırmasına izin vermeyeceğim," dedim sinirlenerek. "Ben büyük bir kızım. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ve bu öğleden sonra onun dişlerinin bana yaklaşmayacağından emin olabilirsin."

Kahverengi gözleri endişeliydi, kendini belirsiz göstermek için bacaklarını altına doğru kıvrırdı. Bu onda pek sık görmediğim bir tavırdı. Kendini toparlamak istercesine nefes alırken gözleri kapandı. "Güzel görünüyorsun," dedi ve neredeyse tansiyonumun düştüğünü hissedebiliyordum. "Seni ısırmasına izin verme," diye ekledi usulca. "Seni kendisine bağlarsa Kisten'i öldürmek zorunda kalmak istemem."

"Anladın," dedim, dışarı çıkarken onun ruh halini hafifletmeye çalıştım, bunu yapabileceğini biliyordum. Üzerimdeki etkisini güvenilir bir şekilde kırmanın tek yolu buydu. Zaman ve mesafe de eninde sonunda bunu yapardı ama Ivy işini şansa bırakacak biri değildi. Ve ben ona hayır dedikten sonra ona bağlanmak kaldırılabileceğinden çok daha fazlası olurdu. Daha hafif bir şeyler giymek için odama dönerken topuklarım biraz daha yavaş vuruyordu. Bu kıyafet bela arıyordu.

Açık dolabımın önünde dururken, bir şeylerin ortaya çıkıp "Beni giy!" demesini umarak askıları ittim. Giy beni!" Zaten her şeyi gözden geçirmiştım ve çok seksi olmayan ama yine de şehirde bir gece için yeterince çekici bir şeyim olmadığını düşünmeye başlamıştım. Geçen ay dolabımı doldurmak için harcadığım onca paraya rağmen bir şeyler olmalıydı. Küçülen banka bakiyemi düşündükçe midem sıkışıyordu ama Quen on bin dolarını mutfakta bırakmıştı. Ben de Trent'e bakmayı kabul etmiştim.

Kapımın hafifçe çalınmasıyla irkildim ve elimi köprücük kemiğime götürerek döndüm.

"Um," dedi Ivy, kapalı dudaklı gülümsemesi beni şaşırtmış olmanın komik bir şey olduğunu anladığını söylüyordu. "Özür dilerim. Seni ısırmasına izin vermeyeceğini biliyorum." Uzun elini öfke dolu bir hareketle kaldırdı. "Bu vampir

bir şey. Hepsi bu kadar."

Anlayışla başımı salladım. Ivy ile o kadar uzun süredir birlikte yaşıyordum ki, bilinçli zihni aksini bilse de bilinçsiz vampir içgüdüleri beni kendi malı olarak görüyordu. Bu yüzden artık onunla tartışmıyor, giysilerimi onunkilerle yıkamıyor, aile ve kan bağlarından söz etmiyor ya da bir konuşmanın ortasında ortada hiçbir neden yokken aniden çıkıp giderse onu odadan dışarı kadar takip etmiyordum. Tüm bunlar onun vampir içgüdüleriyle hareket etmesine neden oluyor ve bizi yedi ay önceki halimize, birbirimizle nasıl yaşayacağımızı bulmaya çalıştığımız döneme geri götürüyordu.

"İşte," dedi Ivy, odama bir adım yaklaşıp yeşil folyo ve mor bir fiyonkla sarılmış yumruk büyüklüğünde bir paket uzatarak. "Bu bir erken gündönümü hediyesi. Kisten ile randevunuzda kullanmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Oh, Ivy!" Mağazada paketlenmişti belli olan özenli paketi alarak haykırdım. "Teşekkür ederim. Seninkini henüz paketlememiştin..." *Paketlenmiş mi? Daha satın bile almamıştım.*

"Sorun değil," dedi, belli ki telaşlanmıştı. "Bekleyecektim ama kullanabileceğini düşündüm. Randevun için," diye geveledi. Hevesli gözlerle elimdeki kutuya baktı. "Hadi. Aç onu."

"Tamam." Yatağıma oturdum, gelecek yıl kullanmak isteyebileceğim için kumaş ve folyo kurdeleyi dikkatlice çözdüm. Kâğıdın üzerinde Kara Öpücük logosu kabartması vardı ve parmaklarımı yavaşlatarak gerilimi uzatmak istedim. Kara Öpücük vampirlere hizmet veren özel bir dükkândı. Orada vitrinlere bile bakmazdım. Çalışanlar bir mendile paramın yetmeyeceğini bakarak anladılar.

Kâğıt açıldığında küçük ahşap bir kutu ortaya çıktı; kutunun içinde ezilmiş kırmızı kadife bir yastığın arasında kesme camdan bir parfüm şişesi vardı. "Ooooh," diye nefes aldım. "Teşekkür ederim." Ivy bana taşındığımdan beri parfüm alıyordu, üzerimdeki kalıcı kokusunu örtecek ve vampirik eğilimlerini dizginlemesine yardımcı olacak bir koku bulmaya çalışıyorduk. Birinin düşünebileceği gibi romantik bir hediye değil, bir tür vampir antiafrodizyakıydı. Şifonyerim çeşitli derecelerde etkili olan döküntülerle kaplıydı. Aslında parfüm benden çok onun içindi.

"Bulması gerçekten zor," dedi, rahatsız görünmeye başlamıştı. "Özel sipariş vermeniz gerekiyor. Babam bana bundan bahsetti. Umarım beğenirsiniz."

"Mmmm," dedim, açtım ve birazını kulağımın arkasına ve bileklerime sürdüm. Derin bir nefes aldım, yeşil bir orman gibi koktuğunu düşündüm ve

narenciye: temiz ve berrak, bir miktar koyu gölgeli. Şahane. "Oh, bu harika," dedim, ona çabucak sarılmak için ayağa kalkarak.

Kıpırdamadan durdu ve ben de onun şaşkınlığını fark etmemiş gibi davranarak şifonyerimle meşgul oldum. "Huh," dedi ve döndüğümde yüzünde şaşkın bir ifade buldum. "İşe yarıyor."

"Ne..." Ne giydiğimi merak ederek temkinli bir şekilde söyledim.

Bakışları benimkine yerleşmeden önce dolaştı. "Bir vampirin koku alma duyusunu engelliyor," dedi. "En azından bilinçaltına giden daha hassas aromaları." Zararsız görünmek için bana orantısız bir gülümseme verdi. "Senin kokunu hiç alamıyorum."

"Harika," dedim, etkilenmişim. "Bunu her zaman takmalıyım."

Ivy'nin ifadesi belli belirsiz bir suçluluk duygusuna dönüştü. "Yapabilirsin ama son şişeyi ben aldım ve bir daha bulabilir miyim bilmiyorum."

Başımı salladım. Ay'daki bir galon sudan daha pahalı olduğunu kastetmişti. "Teşekkür ederim, Ivy," dedim ciddiyetle.

"Bir şey değil." Gülümsemesi samimiydi. "Erken gündönümünüz kutlu olsun." Dikkati kilisenin ön tarafına yöneldi. "O burada."

Rölantide çalışan bir arabanın gürültüsü ince vitray penceremden içeri süzülüyordu. Derin bir nefes aldım ve başucumdaki saate baktım. "Tam zamanında." Ona döndüm, kapıyı açması için gözlerimle yalvardım.

"Hayır." Bilinçsizce kaymış dişlerini göstermek için sırtıttı. "Anladın sen onu."

Döndü ve gitti. Üzerimdekini son derece uygunsuz olduğunu düşünerek kendime baktım ve şimdi kapıyı bununla açmak zorundaydım. "Ivy..." Onu dışarı kadar takip ederken şikayet ettim. Hiç yavaşlamadı, mutfığa girerken elini reddederek kaldırdı.

"Peki," diye mırıldandım, topuklu ayakkabılarımla kilisenin önüne doğru ilerledim. Geçerken mabedin ışıklarını yaktım, yüksek, loş parıltı kasveti aydınlatmak için çok az şey yapıyordu. Saat sabahın birini geçiyordu ve periler uyanacakları saat olan dörde kadar masamda güvende ve rahattılar. Antrede hiç ışık yoktu ve ağır ahşap kapının bir tarafını iterek açarken bu konuda bir şey yapmamız gerekip gerekmediğini merak ettim.

Kaya tuzu üzerinde gıcırdayan ayakkabıların çıkardığı yumuşak sesle Kisten geriye doğru kayd.

"Merhaba Rachel," dedi, gözleri kıyafetlerimi süzerken. Gözlerinin etrafındaki derinin hafifçe sertleşmesi bana doğru tahmin ettiğimi söyledi; planladığı şey için giyinmemiştim. Üzerindeki tatlı gri yün paltonun altında ne olduğunu bilmek isterdim. Çizmelerinin üstüne kadar uzanıyordu ve şık görünüyordu. Tıraş da olmuştu -her zamanki kirli sakalları gitmişti- bu da onda görmeye alışık olmadığım cilalı bir görünüm veriyordu.

"Üzerimdeki bu değil," dedim selamlama amacıyla. "İçeri gelin. Üzerimi değiştirmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Elbette." Kaldırımın kenarında siyah Corvette'i duruyordu, hafif kar yağışı vurdukça eriyordu. Yanıma yanaştı, ben de kapıyı arkasından gümbürdeyerek kapattım.

"Ivy mutfakta," dedim ve odama dönmeye başladım, yumuşak adımları hemen arkamdan geliyordu. "Kötü bir öğleden sonra geçirdi. Benimle konuşmayacak ama seninle konuşabilir."

"Beni aradı," dedi, kelimelerinin dikkatli temposu bana Piscary'nin onun üzerinde egemenlik kurduğunu bildiğini söylüyordu. "Farklı botlar giyeceksin, değil mi?"

Sarsılarak odamın kapısında durdum. "Botlarımın nesi var?" Giymeye devam edeceğim tek şeyin onlar olduğunu düşünerek sordum. Ah... bu kıyafetten kalan tek şey, toplamda tek şey değil.

Boyalı sarı kaşlarını kaldırarak onlara baktı. "Kaç santim, beş santim mi?"

"Evet."

"Burası buzlu. Kayacaksın ve kışını kıracaksın." Mavi gözleri büyüdü. "Kışını kastediyorum."

Benim için ağzını temizlemeye çalıştığını düşününce yüzümde bir gülümseme belirdi. "Beni de senin kadar uzun yapıyorlar," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

"Fark ettim." Tereddüt etti. Küçük bir kıpırdanmayla yanımdan geçip odama girdi.

"Hey!" diye itiraz ettim, doğrudan dolabıma gitti. "Odamdan çık!"

Beni görmezden gelerek, beğenmediğim her şeyi koyduğum arka tarafa doğru ilerledi. "Geçen gün burada bir şey gördüm," dedi ve bir şeyi çekiştirmek için eğilirken küçük bir ünlem çıkardı. "İşte," dedi ve bir çift siyah çizme uzattı. "Bunlarla başla."

"Bunlar mı?" Onları bir kenara bırakıp kollarını tekrar dolabımın içine soktuğunda şikâyet ettim. "Bunlarda topuk falan yok. Ayrıca dört yıllık ve modası geçmiş. Ayrıca dolabımda ne işin vardı?"

"Bu klasik bir çizme," dedi Kisten hakaret ederek. "Asla modası geçmez. Giy şunları." Yine ayaklarını sürüyerek, arkada bir şey görmesi mümkün olmadığından, hissederek bir şeyler çıkardı. Sahip olduğumu unuttuğum eski bir takım elbiseyi gördüğümde yüzüm ısındı. "Bu çok çirkin," dedi ve ben de elinden kaptım.

"Bu benim eski mülakat takımım," dedim. "Çirkin olması

gerekliyordu." "At gitsin. Ama pantolon kalsın. Bu gece onları

giyeceksin."

"Ben değilim!" İtiraz ettim. "Kisten, kendi kıyafetlerimi seçme konusunda tamamen yetenekliyim!"

Sessizce kaşlarını kaldırdı, sonra hemen geri dönüp annemin üç yıl önce bana aldığı, oraya gitme bölümümden siyah uzun kollu bir gömlek aldı. O kadar uzun olmasına rağmen ipek olduğu için vermeye kıyamamıştım, üstelik üzerimde kalçamın ortasına kadar sarkıyordu. Yakası çok düşüktü ve küçük göğsümü daha da düz gösteriyordu.

"Bu da var," dedi ve ben başımı salladım.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Çok uzun ve annemin giyeceği bir şey."

"O zaman annen senden daha zevkli," dedi gülerek. "Altına bir kaşkorse giy ve Tanrı aşkına, içine sokma."

"Kisten, dolabımdan çık!"

Ama tekrar içeri uzandı, geri sallanırken başını elindeki küçük bir şeyin üzerine eğdi. Keşke hiç almasaydım dediğim o pullu, çirkin çanta olabileceğini düşündüm ama elinde zararsız görünen bir kitapla döndüğünde utandım. Başlığı yoktu ve yumuşak kahverengi bir deriyle ciltlenmişti. Kisten'in gözlerindeki parıltı bana bunun ne olduğunu bildiğini söyledi.

"Ver şunu bana," dedim, elimi uzatarak.

Hıncır bir sırıtışla Kisten onu başının üzerinde tuttu. Muhtemelen hâlâ alabilirdim ama ona tırmanmam gerekecekti. "Vay, vay, vay..." diye mırıldandı. "Bayan Morgan. Beni hem şaşırttınız hem de çok memnun ettiniz. Rynn Cormel'in ölümsüzlerle çıkma rehberinin bir kopyasını nereden buldunuz?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hiddetlendim. Kalçam eğikti, o bir adım geri çekilip kitabı karıştırırken hiçbir şey yapamadım.

"Okudun mu?" diye sordu, sonra bir sayfada duraklayınca şaşkın *bir Mmmm* sesi çıkardı. "Bunu unutmuşum. Acaba bunu hâlâ yapabilir miyim?"

"Evet, okudum." Elimi uzattım. "Buraya ver."

Kisten dikkatini sayfalardan çekti, uzun erkeksi elleri kitabı açmıştı. Gözleri azıcık kararmıştı ve içimden bir heyecan geçerken kendime lanet ettim. Lanet olası vampir feromonları.

"Ooooh, senin için önemli," dedi Kisten, Ivy mutfakta bir şeye vurduğunda kapıdan dışarı bakarak. "Rachel..." dedi, bir adım daha yaklaşırken sesi yumuşamıştı. "Bütün sırlarımı biliyorsun." Bakmadan, parmaklarıyla bir sayfayı karıştırdı. "Beni çıldırtan şey. İçgüdüsel olarak beni uçurumun kenarına getiren şeyleri..."

Son kelimeyi dikkatle söyledi ve ben lezzetli bir ürperti bastırdım.

"Beni nasıl... manipüle edeceğini biliyorsun," diye mırıldandı, kitap dikkatsiz bir elden sallanıyordu. "Cadıların bir el kitabı var mı?"

Bir şekilde iki metre yakınımaya kadar gelmişti ve hareket ettiğini hatırlamıyordum. Yün ceketinin kokusu güçlüydü ve onun altında da baş döndürücü bir deri kokusu vardı. Telaşla kitabı elimden kaptım ve Kisten bir adım geri çekildi. "İstemez misin," diye mırıldandım. "Ivy bunu bana, onun damarına basmayı bırakmam için verdi. Hepsi bu kadar." Onu yastığımın altına ittim ve gülümsemesi genişledi. Kahretsin, eğer bana dokunursa onu yumruklayacaktım.

"Ait olduğu yer orası," dedi. "Dolaba değil. Hızlı başvuru için yakınlarda tutun."

"Çık dışarı," dedim, işaret ederek.

Uzun paltosu ayakkabısının üst kısmına dolanarak kapıya doğru ilerledi, her

kendinden emin, baştan çıkarıcı bir zarafetle hareket ediyordu. "Saçlarını topla," dedi kemerli geçitten geçerken. Bana dişlerini gösteren bir sırıtış geldi. "Boynunu beğendim. On ikinci sayfa, üçüncü paragraf aşağıda." Dudaklarını yaladı, ben görsem bile dişlerinin parıltısını gizledi.

"Dışarı!" Bağırđım, iki adım attım ve kapıyı çarptım.

Öfkeyle yatağımın üzerine serdiği şeye döndüm, o öğleden sonra bunu yaptığıma sevinmişim. Boynumdaki hafif bir karıncalanma elimi kaldırmama neden oldu ve avucumu içine bastırarak onu uzaklaştırmaya çalıştım. Yastığıma baktım, sonra tereddütle kitabı çıkardım. Rynn Cormel mi yazmıştı? Tanrım, adam Dönüş sırasında ülkeyi tek başına yönetmişti ve bir vampir seks kılavuzu yazacak kadar zamanı mı vardı?

Kitabı açtığımda leylak kokusu yükseliyordu. Kitabı iki kez gözden geçirmiş ve kendimi tahrik olmaktan çok dehşete düşmüş bulduğum için her şeye hazırlıklıyđım, ama sadece sevgilerinize mesaj göndermek için kolye kullanımıyla ilgiliydi. Görünüşe göre boynunuzu ne kadar çok kapatırsanız, onu boynunuzu açmaya o kadar çok davet ediyordunuz. Son zamanlarda çok popüler olan gotik metalik dantel, bir oyuncak ayının içinde dolaşmak gibiydi. Boyundan itibaren tamamen çıplak olmak da neredeyse o kadar kötüydü - lezzetli bir vampir bekareti iddiası ve tam anlamıyla tahrik ediciydi.

"Huh," diye mırıldandım, kitabı kapattım ve yeni komodininin üzerine bıraktım. Belki de yeniden okumak gerekiyordu. Bakışlarım Kisten'in benim için seçtiğı kıyafete gitti. Rüküş görünüyordu ama deneyecektim ve Ivy ona kırk yaşında gibi göründüğümü söylediğinde, ben üzerimi değiştirirken on dakika daha bekleyebilirdi.

Hızlı hareketlerle botlarımı çıkardım ve gümbürdeyerek bir kenara fırlattım. Gri pantolonun ipek astarlı olduğunu unutmuştum ve bacaklarımın üzerinde kayarken hoş bir his uyandırıyordu. Kisten'in yardımını olmadan siyah askılı bir üst seçtim ve üzerine uzun gömleğı giydim. Kıvrımlarımı göstermek için hiçbir şey yapmadı ve kaşlarımı çatarak aynaya döndüm.

Yansıma bakarken donakaldım, şok olmuşum. "Kahretsın," diye fısıldadım. Daha önce siyah elbisem ve botlarımla iyi görünmüştüm. Ama bunun içinde? Bunun içinde... sofistike görünüyordum. On ikinci sayfayı hatırlayarak en uzun altın zincirimi buldum ve başımın üzerinden geçirdim. "Çifte lanet," diye nefes aldım, kendimi farklı bir açıdan görmek için yer değiştirdim.

Kıvrımlarım gitmiş, basit düz çizgilerin ardına gizlenmişti ama mütevazı pantolon, ipek gömlek ve altın zincirin bastırılmış ifadesi haykırıyordu

güven ve sıradan zenginlik. Artık soluk tenim hastalıklı bir beyaz yerine yumuşak bir kaymaktaşı rengindeydi ve atletik yapım şık görünüyordu. Bu benim için yeni bir görünümdü. Üst sınıf bir zengin olabileceğimi bilmiyordum.

Tereddütle saçlarımı ensemden yukarı çektim ve başımın üstünde tuttum. "Vay canına," diye nefes aldım, beni sofistike halden zarif hale getirdiğinde. Bu kadar iyi görünmek, Kisten'in beni kendimden daha iyi giydirebileceğini bilmesine izin vermenin utancından daha ağır basıyordu.

Bir çekmeceyi karıştırarak son tılsımımı buldum ve saçlarımın kabarıklığını yatıştırmak için onu çağırdım, sonra saçlarımı topladım ve birkaç tutamını çekerek kulaklarımın önüne ustaca serdim. Yeni parfümümden biraz daha sıktım, makyajımı kontrol ettim, saç evcilleştirici tılsımımı gömleğimin arkasına sakladım, sonra omuz çantam her şeyi mahvedeceği için küçük bir tokalı çanta aldım. Her zamanki takılarımın eksikliği bir an duraksamama neden oldu ama bu bir randevuydu, koşu değil. Ve eğer Kisten'le savaşmak zorunda kalırsam zaten ley hattı büyüsü kullanacaktım.

Odamdan çıkıp Kisten ve Ivy'nin yumuşak mırıltılarını takip ederek kehribar ışığıyla aydınlatılmış mabede girdiğimde düz topuklu botlarım hafiflemişti. Kapının eşiğinde duraksayıp içeri baktım.

Her yerde uçuşan, teller ve duraklar arasında kovalamaca oynarken Ivy'nin kuyruklu piyanosuna konsantre olan perileri uyandırmışlardı. Havada hafif bir uğultu vardı ve kanatlarından gelen titreşimlerin telleri çınlattığını fark ettim.

Ivy ve Kisten fuayeye açılan kemerin yanında duruyordu. Ivy'nin yüzünde daha önce benimle konuşmayı reddettiği zamanki tedirgin ve meydan okuyan ifadesi vardı. Kisten ona doğru eğilmişti, eli omzundaydı ve açıkça endişeliydi.

Dikkatlerini çekmek için boğazımı temizledim ve Kisten'in eli düştü. Ivy'nin duruşu her zamanki soğukkanlılığına geri dönmüştü ama altında yatan sarsılmış özgüveni görebiliyordum.

"Oh, bu daha iyi," dedi Kisten dönerken, gözleri kısa bir süreliğine kolyemin üzerinde parladı.

Ceketinin düğmelerini açmıştı ve yaklaşırken gözlerimi takdirle üzerinde gezdirdim. Beni giydirmek istemesine şaşmamalı. Muhteşem görünüyordu: lacivert İtalyan ince çizgili takım elbise, parlak ayakkabılar, geriye taranmış ve hafifçe sabun kokan saçlar... ve çekici bir özgüvenle bana gülümsüyordu. Her zamanki zinciri, kolalı beyaz gömleğinin yakasının arkasına gizlenmiş hızlı bir parıltıydı. A

Zevkli bir kravat boynuna yapışmıştı ve bir saat kösteği yeleğin cebinden bir ilikten geçerek diğer yelek cebine uzanıyordu. İnce beline, geniş omuzlarına ve ince kalçalarına bakıldığında, tartışılacak hiçbir şey yoktu. Hem de hiç.

Ivy beni görünce gözlerini kırıştırdı. "Bunu ne zaman aldın?" diye sordu ve ben de kocaman gülümsedim.

"Kist dolabımdan seçti," dedim parlak bir şekilde ve bu benim cılasızlığımla ilgili alacağı tek itiraf olacaktı.

Bu bir randevuydu, bu yüzden Kisten'in yanına gittim; Nick bir öpücük alabilirdi, ama Ivy ve Jenks havada asılı durduğu için - ve Jenks'in durumunda, kelimenin tam anlamıyla - biraz ihtiyatlı olmak gerekiyordu. Daha da önemlisi, o Nick değildi.

Jenks, Ivy'nin omzuna kondu. "Bir şey söylememe gerek var mı?" diye sordu peri, koruyucu bir baba gibi görünmek için ellerini kalçalarına koyarak Kisten'e.

"Hayır, efendim," dedi Kisten, tamamen ciddiydi ve ben gülümsememek için kendimi zor tuttum. Eğer Kisten onu ciddiye almasaydı, bir buçuk santimlik bir perinin bir buçuk metrelik canlı bir vampiri tehdit ettiği görüntüsü gülünç olurdu. Jenks'in uyarısı gerçektir ve çok uygulanabilirdi. Peri suikastçılarından daha durdurulamaz olan tek şey perilerdi. İsteseler dünyayı yönetebilirlerdi.

"Güzel," dedi Jenks, görünüşe göre tatmin olmuştu.

Kisten'in yanında durdum ve herkese bakarak düz topuklu ayakkabılarımın üzerinde iki kez ileri geri sallandım. Kimse tek kelime etmedi. Bu gerçekten garipti. "Gitmeye hazır mısınız?" Sonunda sordum.

Jenks kıs kıs güldü ve çocuklarını masaya geri götürmek üzere oradan uzaklaştı. Ivy Kisten'e son bir kez baktı ve sığınaktan çıktı. Beklediğimden kısa bir süre sonra televizyonun sesi duyuldu. Gözlerimi Kisten'in üzerinde gezdirdim ve onun motorcu imajından bir keçinin ağaca olan uzaklığı kadar uzak görüldüğünü düşündüm.

"Kisten," dedim elimi kolyeme götürerek. "Bu... ne diyor?"

Yakına eğildi. "Özgüven. Bir şey aramıyorum ama kapalı kapılar ardında yaramazlık yapıyorum."

Geri çekildiğinde heyecandan kaynaklanan bir ürperti bastırdım. *Tamam. Bu... işe yarıyor.*

"Paltonuzu taşımanıza yardım edeyim," dedi ve onu fuayeye kadar takip ederken benden bir dehşet sesi geldi. Paltom. Yakasında sahte kürk olan çirkin mi çirkin paltom.

"Ah," dedi Kisten, mabetten içeri sızan loş ışıkta kaşları çatılmış bir halde onu görünce. "Bak ne diyeceğim." Ceketini omuz silkerek çıkardı. "Benimkini giyebilirsin. Üniseks."

"şimdi bekle," diye itiraz ettim, bana takmadan önce bir adım geri çekildim. "Ben bundan daha zekiym, dişlek çocuk. Sonunda senin gibi kokacağım. Bu platonik bir randevu ve daha kilisemden dışarı adımımı atmadan kokularımızı karıştıarak bir numaralı kuralı çiğnemeyeceğim."

Sırıttı, beyaz dişleri loş ışıkta parlıyordu. "Beni çok iyi anladın," diye itiraf etti. "Ama ne giyeceksin? Bunu mu?"

Paltoma bakarken yüzümde bir irkilme belirdi. "Tamam," diye kabul ettim, yeni zarafet görüntümü sahte kürk ve naylonla mahvetmek istemiyordum. Ve işte yeni parfümüm... "Ama bunu kokularımızı bilerek karıştırmak için sürmüyorum. Anladın mı?"

Başını salladı, ama gülümsemesi bana aksini düşündürdü ve gülümsemeye kaymama yardım etmesine izin verdim. Ağırılığı omuzlarımda hafiflerken bakışlarım uzaklaştı, rahatlatıcı ve sıcaktı. Kisten benim kokumu alamayabilirdi ama ben Kisten'in kokusunu alabiliyordum ve onun kalıcı vücut sıcaklığı içime işliyordu. Deri, ipek ve tıraş sonrası temiz kokunun en ufak bir ipucu bile iç çekmemek için kendimi zor tuttuğum bir karışım oluşturuyordu. "İyi olacak mısın?" Üzerinde sadece takım elbise ceketini olduğunu görünce sordum.

"Araba zaten sıcak." Kapıya uzanmamı engelledi, eli kulpun üstünde benimkine değdi. "İzin verin," dedi kibarca. "Sen benim randevumsun. Öyle davranmama izin ver."

Aptalca davrandığını düşünerek yine de kapıyı açmasına izin verdim ve karla hafifçe tozlanmış merdivenlerden inmeme yardım ederken koluma girdi. Kar yağışı gün batımından kısa bir süre sonra başlamıştı ve kar küreme araçlarının yol açtığı çirkin gri lekeler tertemiz bir beyaza bürünmüştü. Hava keskin ve soğuktu ve rüzgâr yoktu.

Arabanın kapısını benim için açmak için manevra yaptığında şaşırmadım ve kendimi düzenlerken özel hissetmekten kendimi alamadım. Kisten kapıyı kapattı ve aceleyle ön tarafa geçti. Deri koltuklar sıcaktı ve dikiz aynasından sarkan karton ağaç yoktu. Arabaya hızlıca bir göz attım.

konsolda diskler vardı. Korn'dan Jeff Beck'e kadar çeşitlilik gösteriyordu, hatta bir tane de şarkı söyleyen keşiş vardı. Şarkı söyleyen keşişleri mi dinliyordu?

Kisten kendi kendine yerleşti. Araba çalışır çalışmaz ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. Koltuğa gömüldüm ve motorun derin gümbürtüsünün tadını çıkardım. Benim küçük arabamdan belirgin bir şekilde daha güçlüydü, içimde gök gürültüsü gibi titreşiyordu. Deri de daha kaliteliydi ve gösterge panelindeki maun ağacı sahte değil, gerçektir. Ben bir cadıydım; bunu söyleyebilirdim.

Kisten'in arabasını Nick'in cereyanlı, çirkin kamyonetiyle kıyaslamayı reddediyordum ama kıyaslamamak da zordu. Ve bana özel davranılması hoşuma gidiyordu. Nick beni özel hissettirmiyor değildi ama bu farklıydı. Sonunda Mickey-d's'de yemek yiyecek olsak bile giyinip süslenmek eğleneliydi. Kisten'in harcayacak sadece altmış doları olduğu için bu çok gerçek bir olasılıktı.

Yanımda oturan ona bakınca umurumda olmadığını fark ettim.

On bir

"Ee," dedim yavaşça, bir tren yolundan geçerken kapının açılmasını engellemek için kapının koluna uzanmamak için kendimi zor tutarken. "Nereye gidiyoruz?"

Kisten bana yandan bir gülümseme verdi, arkamızdaki arabanın ışıkları onu aydınlatıyordu. "Göreceksin."

Kaşlarım kalktı ve cebinden yumuşak bir cıvıltı geldiğinde ayrıntıları öğrenmek için nefes aldım. Bana özür dileyen bir bakış atıp telefonuna uzandığında şakacı ruh halim yerini kızgınlığa bıraktı.

"Umarım bütün gece böyle olmaz," diye mırıldandım, dirseğimi kapının koluna dayayıp karanlığa bakarak. "Eğer öyleyse arkanı dön ve beni eve götür. Biz çıkarken Nick asla telefona cevap vermezdi."

"Nick de şehrin yarısını yönetmeye çalışmıyordu." Kisten gümüş rengi kapağını kaldırdı. "Evet," dedi, keskin kızgınlığı dirseğimi kapıdan çekti ve dikkatimi tekrar ona verdi. Sessiz, küçük yalvarma sesi filtrelendi. Arka planda gümbürdeyen bir müzik duyabiliyordum. "Şaka yapıyorsun." Kisten dikkatini yoldan bana ve tekrar yola çevirdi. Gözlerinde güçlük ve inançsızlık karışımı bir ifade vardı. "O zaman çık oraya ve pisti aç."

"Bunu denedim!" diye bağırdı minik ses. "Onlar hayvan, Kist. Lanet olası vahşiler!" Ses tanınmayacak kadar tiz bir paniğe dönüştü.

Kisten bana bakarken içini çekti. "Tamam, tamam. Uğrınız. Ben hallederim."

Diğer uçtaki ses rahatlamıştı ama Kisten dinleme zahmetine girmedi, telefonu kapatıp bir kenara koydu. "Üzgünüm aşkım," dedi o gülünç aksanıyla. "Kısa bir mola. Beş dakika. Söz veriyorum."

Ve çok da iyi başlamıştı. "Beş dakika mı?" diye sordum. "Bir şeyler gitmeli," diye tehdit ettim, yarı ciddi. "Ya telefon ya da şu

aksan."

"Ah!" dedi elini dramatik bir şekilde göğsüne götürerek. "Çabucak yaralanmış." Bana soran gözlerle baktı, belli ki bunu benim kadar iyi karşıladığım için rahatlamıştı. "Telefonum olmadan yapamam. Aksan gidiyor..." Sırıttı. "...aşkım."

"Ah, lütfen," diye inledim, bu hafif şakalaşmanın tadını çıkarıyordum. Nick'in yanında uzun zamandır diken üstünde yürüyor, işleri daha da kötüleştirmemek için bir şey söylemekten korkuyordum. Sanırım artık bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

Kisten su kenarına doğru döndüğünde şaşırmadım. Sorunun Piscary's Pizza'da olduğunu zaten tahmin etmiştim. Geçen sonbaharda Karma Kamu Lisansı'nı kaybettiğinden beri sadece vampir müşterilere hizmet veriyordu ve duyduğuma göre Kisten gerçekten de kâr ediyordu. Cincinnati'de MPL'si olmayan ve bunu yapabilen tek saygın kuruluştı. "Vahşiler mi?" İki katlı restoranın otoparkına girdiğimizde sordum.

Kisten, kendisine ayrılmış bir yere park ederken, "Mike histriyonik davranıyor," dedi. "Sadece bir grup kadın var." Arabadan indi ve kapısı kapanırken ellerimi kucağıma koyup öylece oturdum. Benim için arabayı çalışır halde bırakmasını beklerdim. Kapımı açtığında başımı kaldırdım ve boş gözlerle ona baktım.

"İçeri gelmiyor musun?" dedi, nehirden gelen soğuk esinti perçemlerini değiştirirken kamburunu çıkararak. "Burası buz gibi."

"Ah, yapmalı mıyım?" Şaşıarak kekeledim. "MPL'nizi kaybettiniz."

Kisten elime uzandı. "Endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

Kaldırım buzluysa ve arabasından inerken düz çizmeler giydiğim için mutluydum. "Ama senin MPL'n yok," dedim tekrar. Otopark doluydu ve vampirlerin birbirlerinin kanını akıtmasını izlemek hoş bir manzara olamazdı. Ve eğer MPL olmadığını bile bile oraya gidersem, bir şeyler ters giderse kanun bana yardım etmezdi.

Kisten'in paltosu uzundu, kolumdan tutup beni gölgeliklerle kaplı girişe götürürken sürükleniyordu. "Oradaki herkes Piscary'yi bayıltana kadar dövdüğünü biliyor," dedi usulca, kulağımdan birkaç santim uzakta, yanağımdaki nefesini çok iyi fark etmemi sağlayacak şekilde. "Hiçbiri bunu yapmayı düşünmeye bile cesaret edemez. Sen de onu öldürebilirdin ama yapmadın. Bir vampiri öldürmektense yaşamasına izin vermek daha fazla cesaret ister. Kimse sana bulaşmayacak." Kapıyı açtı

Kapıdan dışarı ışık ve müzik yayıldı. "Yoksa endişelendiğin şey kan mı?" diye sordu ben tereddüt ederken.

Gözlerimi onunkilere diktim ve endişemi görüp görmediğini umursamadan başımı salladım.

İfadesiz, Kisten beni nazıkçe ileri götürdü. "Hiç görmeyeceksin," dedi. "Buradaki herkes rahatlamaya geldi, canavarı beslemeye değil. Burası Cincinnati'de vampirlerin halka açık bir ortamda, bir insanın, cadının ya da Were'nin ne olmaları ve nasıl davranmaları gerektiğine dair fikirlerine uymak zorunda kalmadan kendileri olabilecekleri tek yer. Biri bira açarken parmağını kesmediği sürece kan olmayacak."

Hâlâ emin olamadığım için beni içeri almasına izin verdim, o ayakkabılarındaki karları temizlerken kapının hemen önünde durdum. İlk önce mekânın sıcaklığı dikkatimi çekti ve bunun odanın en ucundaki şömineden kaynaklandığını düşünmedim. Hava sekseni zorluyor olmalıydı, sıcaklık tütsü ve karanlık şeylerin hoş kokusunu taşıyordu. Kisten'in ceketini çözerken derin bir nefes aldım ve bu koku beynime yerleşerek beni sıcak bir banyo ve iyi bir yemek gibi rahatlattı.

Canlı bir vampir tedirgin edici bir çabuklukla öne çıkınca içimdeki huzursuzluk hissi yok oldu. Omuzları benim boyum kadar geniş görünüyordu ve bir ons bile olsa üç yüz kilo ağırlığındaydı. Ama gözleri keskindi, hızlı bir zekâyı ortaya çıkarıyordu ve kaslı cüssesini çoğu canlı vampirin sahip olduğu seksi bir zarafetle hareket ettiriyordu. "Özür dilerim," dedi yaklaşırken demir pompalayan bir spor salonu aksanıyla. Eli uzanıyordu - dokunmak için değil ama açıkça gitmem gerektiğini gösteriyordu. "Piscary MPL'sini kaybetti. Sadece vampirler."

Kisten arkama geçip ceketini çıkarmamda bana yardım etti. "Selam Steve. Bu gece bir sorun mu var?"

"Bay Felps," diye bağırdı iri yarı adam usulca, konuşması gözlerinin gizleyemediği zekâsına uygun olarak iyi eğitilmiş bir aksana bürünmüştü. "Sizi bu saate kadar beklemiyordum. Hayır, üst kattaki Mike dışında sorun yok. Burada hepimiz sessiziz." Kahverengi gözleriyle özür dileyerek bana baktı. "Özür dilerim hanımefendi. Bay Felps'le birlikte olduğunuzu bilmiyordum."

Burnumu sokmak için altın bir fırsat yakaladığımı düşünerek gülümsedim. "Bay Felps vampir olmayan genç kadınları sık sık kulübüne getirir mi?" diye sordum.

"Hayır, hanımefendi," dedi adam o kadar doğal bir şekilde ki ona inanmak zorunda kaldım. Sözleri ve hareketleri o kadar zararsız ve vampirce değildi ki, vampir olduğundan emin olmak için iki kez koklamak zorunda kaldım. Vampir kimliğinin ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim.

tavrından kaynaklanıyordu. Alt kata göz attığımda, buranın da herhangi bir lüks restoran gibi, MPL'ye sahip olduğu zamankinden daha sıradan olduğuna karar verdim.

Garsonlar, yara izlerinin çoğunu gizleyecek şekilde uygun giyinmişlerdi ve en ufak bir kışkırtıcılığı olmayan etkili bir çabuklukla hareket ediyorlardı. Bakışlarım barın üstündeki resimlerde gezindi, Ivy'nin motorcu derisi giymiş, benzin deposuna tünemiş bir fare ve bir vizonla bisikletini sürerken çekilmiş bulanık bir fotoğrafını gördüğümde duraksadım. *Aman Tanrım. Biri bizi görmüştü.*

Kisten gözlerimin nerede olduğunu görünce bana alaycı bir bakış attı. "Steve, bu Bayan Morgan," dedi ödünç aldığım paltoyu fedaiye uzatırken. "Fazla kalmayacağız."

"Evet efendim," dedi adam, sonra olduğu yerde durdu ve döndü. "Rachel Morgan?"

Gülümsemem daha da genişledi. "Tanıştığımıza memnun oldum Steve," dedim.

Steve elimi tutup üstünden öperken içimi bir telaş kapladı. "O zevk bana ait Bayan Morgan." İri vampir duraksadı, anlamlı gözlerinin ardında minnettarlık vardı. "Piscary'yi öldürmediğin için teşekkür ederim. Cincinnati'yi cehenneme çevirebilirdi."

Kıkırdadım. "Ah, sadece ben değildim; onu getirirken yardım aldım. Ve henüz bana teşekkür etme," dedim, ciddi olup olmadığından emin değildim. "Piscary ile eski bir tartışmamız var ve onu öldürmek için çaba harcamaya değip değmeyeceğine karar veremedim."

Kisten güldü ama sesi biraz zoraki çıkmıştı. "Pekâlâ, pekâlâ," dedi elimi Steve'inkinden çekerken. "Bu kadar yeter. Steve, alt kattan uzun deri montumu getirmesi için birini gönderir misin? Katı açar açmaz gidiyoruz."

"Evet, efendim."

Kisten tutuşunu dirseğime doğru kaydırıp beni kurnazca merdivenlere doğru yönlendirirken gülümsememi gizleyemedim. Bana dokunmaya devam etse de bunun herhangi bir art niyet taşımadığına karar verdim -henüz- ve beni bir Barbie bebek gibi hareket ettirmesine tahammül edebilirdim. Bu geceki sofistike görünümümle uyumluydu ve beni özel hissettiriyordu.

"Aman Tanrım, Rachel." Kulağıma fısıldaması beni ürpertti. "Üzerine kan sıçratmadan da yeterince belalı bir tavrın olduğunu düşünmüyor musun?"

yere mi?"

Steve çoktan yardımcılarla dedikodu yapmaya başlamıştı ve kafalar Kisten'in bana ikinci kata kadar eşlik edişini izlemek için dönüyordu. "Ne?" dedim. Dedim, göz göze geldiğim herkese kendimden emin bir şekilde gülümseyerek. İyi görünüyordum. Kendimi iyi hissediyordum. Herkes bunu anlayabilirdi.

Kisten elini sırtımın alt kısmına koymak için beni kendine çekti. "Steve'e Piscary'nin yaşadığını söylemenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun, çünkü onu öldürmek isteyip istemediğine henüz karar vermedin? Bunun sana nasıl bir imaj verdiğini düşünüyorsun?"

Ona gülümsedim. Kendimi iyi hissettim. Rahatlamış. Sanki bütün öğleden sonra şarap yudumlamış gibiydim. Vampir feromonlarından olmalı, ama iblis yaram henüz sızlamamıştı bile. Bu başka bir şeydi. Görünüşe göre doymuş bir vampirden daha rahat ve konforlu bir şey yoktu ve görünüşe göre bu duyguyu paylaşmaktan hoşlanıyorlardı. Nasıl olmuştu da Ivy hiç böyle hissetmemişti? "Yardım alacağımı söylemiştim," diye itiraf ettim, kelimelerimin geveleyip gevelemediğini merak ederek. "Ama Piscary hapisten çıkarsa onu öldürmek istek listemin en başına yerleşecek."

Kisten hiçbir şey söylemedi, kaşlarını çatarak bana baktı ve ben de kötü bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. Ama o gece Piscary'yi bayıltacağını düşünerek bana Mısır mumyalama sıvısı vermişti. Onu öldürmemi istediğini söylemişti. Belki de fikrini değiştirmiştir?

Merdivenlerden yukarı çıktıkça ikinci kattan gelen müziğin sesi daha da yükseldi. Sabit bir dans ritmiydi ve içime işledikçe kendimi ona göre hareket etmek isterken buldum. Kanımın uğuldadığını hissedebiliyordum ve Kisten beni merdivenlerin başında durmam için çekerken sallandım.

Yukarısı daha sıcaktı ve kendimi yelpazeledim. Bir zamanlar Ohio Nehri'ne bakan devasa cam pencereler, alt katta kalan açıklıkların aksine duvarlarla değiştirilmişti. Yemek masaları kaldırılmış, bina çapında, yüksek tavanlı, duvarlara yaslanmış uzun kokteyl masalarıyla çevrili bir açık alan bırakılmıştı. Hiç sandalye yoktu. En uçta uzun bir bar vardı. Yine sandalye yoktu. Herkes ayaktaydı.

Barın üstünde, tavanın hemen altında, DJ ve ışık gösterisi panelinin bulunduğu karanlık bir çatı katı vardı. Onun arkasında da bilardo masasına benzeyen bir şey vardı. Telaşlı görünen uzun boylu bir adam elinde kablosuz bir mikrofonla dans pistinin ortasında durmuş, daha önce benim giydiklerime benzer kıyafetler giymiş, yaşayan ve ölü, kadın ve erkek karışık vampir kalabalığına yalvarıyordu. Buranın bir vampir dans kulübü olduğuna karar verdim, yüksek sese karşı kulaklarımı kapatmak istiyordum.

catcalls.

Mikrofonlu adam Kisten'i gördü ve uzun yüzü rahatlayarak kalktı. "Kisten!" dedi, mikrofonlu konuşması başları döndürdü ve çevredeki daracık parti elbiseli kadınların alkışlamasına neden oldu. "Tanrı'ya şükür!"

Adam ona işaret etti ve Kisten omuzlarımı tuttu. "Rachel?" diye sordu. "Rachel!" diye bağırarak dikkatimi zeminin üzerinde dönen güzel ışıklardan çekti. Mavi gözleri endişeliydi. "İyi misin?"

Başımı salladım, başım aşağı yukarı sallanıyordu. "Evet, evet, evet," dedim kıkırdayarak. Kendimi çok sıcak ve rahatlamış hissediyordum. Kisten'in dans kulübünü sevmiştim.

Kisten'in kaşları çatıldı. Herkesin güldüğü aşırı şık giyimli adama baktı, sonra tekrar bana döndü. "Rachel, bu sadece bir dakika sürecek. Sorun olur mu?"

Yine ışıkları izliyordum ve ona bakmam için çenemi çevirdi. "Evet," dedim, doğru çıksın diye ağzımı yavaşça hareket ettirerek. "Ben burada bekleyeceğim. Sen git katı aç." Biri bana çarptı ve neredeyse ona düşüyordum. "Kulübünü sevdim, Kisten. Muhteşem."

Kisten beni dik tuttu ve bırakmadan önce dengemi sağlayana kadar bekledi. Kalabalık onun adını söylemeye başlamıştı ve o da onaylamak için elini kaldırdı. Çağrılarını iki katına çıkardılar ve ben de ellerimi kulaklarıma götürdüm. Müzik içime işliyordu.

Kisten merdivenlerin dibinde duran birine işaret etti ve Steve'in iri cüssesiyle hiçbir şey yokmuş gibi hareket ederek ikişer ikişer merdivenleri çıkmasını izledim. "O düşündüğüm kişi mi?" Kisten yaklaşan iri adama sordu.

"Ye-e-e-e-ah," dedi iri adam, ikisi de bana bakarken. "Kan şekeri var. Ama o bir cadı." Steve'in gözleri beni bırakıp Kisten'e dikildi. "Öyle değil mi?"

"Evet," dedi Kisten, mikrofonu alabilmesi için insanların gürültüsünden neredeyse bağırması gerekiyordu. "Isırıldı ama kimseye bağlı değil. Belki de bu yüzden."

"Vampy, vampy pher...uh...pher-" Kaşlarımı çatarak dudaklarımı yaladım. "Feromonlar," dedim, gözlerim kocaman açılmıştı. "Mmmm, güzel. Nasıl oluyor da Ivy hiç böyle hissetmiyor?"

"Çünkü Ivy cimrinin teki." Kisten kaşlarını çatı. Bir iç çekiş onu yerinden oynattı ve omuzlarına uzandım. Güzel omuzları vardı, kas ve olasılıkla sertti.

Kisten ellerimi ondan alıp önümde tuttu. "Steve, onunla kal."

"Elbette patron," dedi büyük vampir, yanımda ve biraz arkamda durmak için hareket ederek.

"Teşekkürler." Kisten gözlerimin içine baktı ve onları tuttu. "Özür dilerim Rachel," dedi. "Bu senin suçun değil. Böyle olacağını bilmiyordum. Hemen döneceğim."

Uzaklaştı ve ben de arkasından uzandım, odanın ortasına geçerken yükselen kargaşaya göz kırptım. Kisten bir an durdu, İtalyan takım elbisesinin içinde seksi görünüyordu, başını eğerek düşüncelerini topladı ve bekledi. Daha tek kelime etmeden kalabalığı etkilemeye başlamıştı; etkilenmemek elde değildi. Başını kaldırıp sarı perçeminin altından onları süzdüğünde ağzı kapalı, çapkın bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Vay anasını," diye fısıldadı mikrofona ve kalabalık alkışladı. "Hepiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

"Sizi bekliyorum!" diye bağırdı bir kadın sesi.

Kisten sırtıttı ve sesin geldiği yöne doğru başını sallarken vücudunu müstehcen bir şekilde hareket ettirdi. "Hey, Mandy. Bu gece burada mısın? Seni ne zaman bıraktılar?"

Kız ona mutlulukla bağırdı ve o da gülümsedi. "Siz bir grup cadalozsunuz, bunu biliyor muydunuz? Mickey'ye zor anlar yaşıyorsunuz. Mickey'nin nesi var? O size iyi davranıyor."

Kadınlar tezahürat yapınca kulaklarımı kapattım ve dengem bozulduğu için neredeyse düşüyordum. Steve dirseğimi tuttu.

"Şey, bir randevuya çıkmaya çalışıyordum," dedi Kisten, başını dramatik bir şekilde öne eğerek. "Ne kadar zamandır ilk kez çıkıyorum bilmiyorum. Onu görüyor musun, merdivenlerin orada?"

Büyük bir spot ışığı bana çarptı ve gözlerimi kısarak irkildim. Işığın sıcaklığı tenimi karıncalandırdı ve doğrulup el salladığımda neredeyse düşüyordum. Steve kolumu tuttu ve ben de ona gülümsedim. Ona doğru eğildim ve o da bana sarıldı.

Beni nazikçe ayağa kaldırmadan önce parmağını çenemin alt tarafında gezdirerek iyi huylu bir şekilde başını salladı.

"Bu gece biraz kendinde değil," dedi Kisten. "Hepiniz çok fazla eğleniyorsunuz ve bu ona da bulaşıyor. Cadı koşucularının bizim gibi parti yapması gerektiğini kim bilebilirdi?"

Gürültü iki katına çıktı ve ışıkların temposu hızlandı, zeminde, duvarlarda ve tavanlarda hızla ilerledi. Müziğin ritmi arttıkça nefesim hızlandı.

"Ama ne derler bilirsin," dedi Kisten ritmin üzerine. "Ne kadar büyük olurlarsa-"

"Ne kadar iyiye o kadar iyi" diye bağırdı biri.

"Daha fazla partiye ihtiyaçları var!" Kisten kahkahalar arasında bağırdı. "Bu yüzden ona karşı sakin ol, tamam mı? O sadece rahatlamak ve biraz eğlenmek istiyor. Numara yok. Oyun yok. Bence Piscary'yi devirip yaşamasına izin verecek kadar cesur olan her cadının parti yapacak kadar uzun dişleri vardır. Hepiniz buna olumlu bakıyor musunuz?"

İkinci kattan gelen ses beni Steve'e doğru bastırdı. Duygularım bir uçtan diğerine savrulurken gözlerim ısındı. Benden hoşlanmışlardı. Bu ne kadar havalıydı?

"O zaman partiyi başlatalım!" Kisten arkasındaki DJ yuvasına dönerek bağırdı. "Mickey, bana istediğimi ver."

Kadınlar onay çılgınlıkları attılar ve ben de şaşkınlık içinde zeminin birdenbire gözleri vahşi ve hareketleri keskin kadınlarla kaplanmasını izledim. Kısa açık elbiseler, yüksek topuklu ayakkabılar ve abartılı makyaj kuraldı, ancak benim kadar şık giyinmiş birkaç yaşlı vampir de vardı. Yaşayanların sayısı ölmeyenlerden çok azdı.

Tavandaki hoparlörlerden yüksek sesli ve ısrarlı bir müzik geliyordu. Ağır bir ritim, teneke gibi bir trampet, bayat bir synthesizer ve hırıltılı bir ses. Rob Zombie'nin "Yaşayan Ölü Kız" şarkısıydı ve ben şaşkınlıkla bakarken, temiz bacaklı ve az giyimli kadın vampirlerin değişen hareketleri, koreografisi yapılmış bir dansın ritmik, eşzamanlı hareketlerine dönüştü.

Sıra dansı yapıyorlardı. Aman Tanrım. Vampirler çizgi dansı yapıyorlardı.

Bir balık sürüsü gibi birlikte sallanıp hareket ettiler, ayakları tavandaki tozu silkeleyecek güçte gümbürdüyordu. Hiçbiri hata yapmadı ya da yanlış adım atmadı. Kisten bir Michael Jackson hareketi yaparak en öne geçtiğinde gözlerim kamaştı, kendine güveni ve zarif hareketleriyle tarif edilemez derecede çekici görünüyordu ve bunu bir Staying Alive ile takip etti. Arkasındaki kadınlar da ilk hareketten sonra onu aynen takip ettiler. Pratik mi yapmışlardı yoksa hızlı tepkileri mi bu kadar kusursuz bir doğaçlamaya izin vermişti anlayamadım. Gözlerimi kırıştıtarak bunun önemli olmadığına karar verdim.

Güç ve yoğunluğun içinde kaybolan Kisten, arkasındaki vampirlerin birleşik anlaşmasını sürerek parlıyordu. Feromonların, müziğin ve ışıkların aşırı yüklemesinden uyuşmuş bir halde kendimi bulanık hissediyordum. Her hareketinde akıcı bir zarafet vardı, her jesti kesin ve telaşsızdı.

Gürültü içime işliyordu ve onların çılgınca eğlenmelerini izlerken bunun, kimsenin onlara vampir olduklarını ve bu nedenle karanlık, depresif olmaları ve gizemli bir tehlike taşımaları *gerektiğini* hatırlatmasından korkmadan istedikleri gibi olma şansından kaynaklandığını fark ettim. Ve onları olmak istedikleri gibi görebilecek kadar saygı gördüğüm için kendimi ayrıcalıklı hissettim.

Temel çizgi zihnimi kutsanmış bir uyuşukluğa sürüklerken sallanarak Steve'e yaslandım. Göz kapaklarım açık kalmayı reddediyordu. Bir gürültü şimşeği içimi sarstı, sonra farklı bir müziğin daha hızlı ritmine dönüşmek üzere yatıştı.

Biri koluma dokundu ve gözlerim açıldı. "Rachel?"

Arayan Kisten'di ve başım dönerek gülümsedim. "İyi dans ediyorsun," dedim. "Benimle dans eder misin?"

Başını salladı ve beni dik tutan vampire baktı. "Onu dışarı çıkarmama yardım et. Bu çok garip."

"Kötü, kötü ağız," diye mırıldandım, gözlerim tekrar kapandı. "Ağzına dikkat et."

İçimden bir kıkırdama kaçtı ve biri beni kucağına alıp sevinçli bir çığlığa dönüştü. Gürültü azaldığında titredim ve başım birinin göğsüne çarptı. Sıcaktı ve daha sıkı sarıldım. Gürleyen ritim, gündelik konuşmalara ve porselen takırtılarına dönüştü. Üzerimi ağır bir battaniye örttü ve biri kapıyı açıp soğuk hava üzerime çarptığında itiraz eder gibi bir ses çıkardım.

Arkamdaki m z k ve kahkahalar, grenli kar üzerinde  tırdayan ikiz adımlar ve bir arabanın  ınlamasıyla bozulan buz gibi bir sessizliğe gömüldü. "Birini aramamı ister misiniz?" Rahatsız edici derecede soğuk bir hava akımı beni  rpertirken bir adamın sorduğunu duydum.

"Hayır. Sanırım tek ihtiya ı olan biraz hava. Oraya vardı ımızda iyi değilse Ivy'yi arayaca ım."

"Sakin ol patron," dedi ilk ses.

Bir damla hissettim ve ardından deri koltuğun so u u yana ıma de di.     ekerek, Kisten ve deri kokan battaniyenin altına daha da sokuldum. Parmaklarım u ulduyordu, kalp atı larını duyaabiliyor ve kanımın hareket ettiğini hissedebiliyordum. Kapanan kapının gümbürtüsü bile beni heyecanlandırmadı. Motorun ani u ultusu rahatlatıcıydı ve arabanın hareketi beni unutkanlı a iterken, ke i lerin  arkı söylediğini duydu uma yemin edebilirdim.

On iki

Demiryolu raylarının üzerinden geçmenin tanıdık gürültüsü beni uyandırdı ve kapı sallanarak açılmadan önce elim kolu tutmak için fırladı. Parmak eklemlerim tanımadığım kapıya çarptığında göz kapaklarım parladı. Oh, evet. Nick'in kamyonetinde değildim; Kisten'in Corvette'indeydim.

Donup kaldım, Kisten'in deri paltosu bir battaniye gibi üzerime örtülmüş halde kapıya bakıyordum. Kisten yavaş bir nefes aldı ve müziğin sesi azaldı. Uyanık olduğumu biliyordu. Yüzüm ısındı ve hâlâ baygınmışım gibi davranabilmeyi diledim.

Moralim bozulmuş bir halde doğruldum ve arabanın dar ortamında elimden geldiğince Kisten'in uzun paltosunu giydim. Ona bakmıyor, pencereden dışarı bakarak Hollows'un neresinde olduğumuzu anlamaya çalışıyordum. Sokaklar kalabalıktı ve gösterge panelindeki saat ikiye yaklaştığını gösteriyordu. Cincinnati'nin üst-orta sınıf vampirlerinin adil bir diliminin önünde, feromonlarıyla kafayı bulmuş bir sarhoş gibi sızmışım. Benim zayıf iradeli, sıksa, kendini tutamayan bir cadı olduğumu düşünmüş olmalılar.

Bir ışıktaki durduğunda Kisten koltuğunda kıpırdandı. "Tekrar hoş geldiniz," dedi yumuşak bir sesle.

Dudaklarımı sıkıca bastırarak, her şeyin bıraktığım gibi olduğundan emin olmak için çaktırmadan boynumu yokladım. "Ne zamandır baygındım?" diye sordum. *Bu itibarım için harikalar yaratacak.*

Kisten vitesi değiştirdi ve tekrar birinci vitesine taktı. "Bayılmadın. Uyuyakaldın." Işık değişti ve öndeki arabayı hareket etmeye zorlamak için ona doğru yaklaştı. "Bayılmak kendini tutamamak anlamına gelir. Uyuyakalmak yorgun olduğunda yaptığın şeydir." Kavşaktan geçerken bana baktı. "Herkes yorulur."

"Kimse dans kulübünde uyuyakalmaz," dedim. "Ben bayılmıştım." Zihnim, merhametli bir şekilde bulanıklaşmak yerine kutsal su kadar berrak olan anıları gözden geçirdi ve yüzüm alev aldı. Şekerlenmiş, öyle demişti. Kanım şekerlenmişti. I

eve gitmek istedim. Eve gitmek, perilerin an kulesinin merdivenlerinde buldukları rahip deliğine sürünmek ve öylece ölmek istiyordum.

Kisten sessizdi, arabayı sürerken vücudunun gerilmesi bana bir Şey söyleyeceğini söylüyordu, üstten bakan sayacıyla iki kez kontrol eder etmez. "zr dilerim," dedi, beni Şaşırtarak, ama suçluluk itirafı öfkemi yatıştırmak yerine besledi. "Cadıların kan Şekeri alıp alamayacağını öğrenmeden seni Piscary's'e götürdüğüm için aptallık ettim. Hiç aklıma gelmemişti." enesi sıkıştı. "Ve düşündüğün kadar kötü değil."

"Evet, doğru," diye mırıldandım, toka çantamı bulana kadar elimle koltuğun altını aradım. "Eminim Şimdiye kadar Şehrin yarısını geçmiştir. 'Hey, bu gece Morgan'a gidip onun Őekerlenmesini izlemek isteyen var mı? Tek gereken yeterince eğlenmemiz ve onun aşağı inmesi! Whoo hoo! "

Kisten'in dikkati yola odaklanmıştı. "yle değildi. Ve orada iki yüzden fazla vampir vardı, büyük bir kısmı da ölümsüzdü."

"Ve bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Hareketleri sertti, cebinden telefonunu çıkardı, bir tuşa bastı ve bana uzattı.

"yle mi?" Telefonda neredeyse hırlayarak sorguladım. "Kimsiniz?"

"Rachel? Tanrım, iyi misin? Yemin ederim, seni o eve götürdüğü için onu öldüreceğim. Piscary's. Őekerlendiėini söyledi. Seni ısırdı mı?"

"Ivy!" Kekeledim, sonra Kisten'e ters ters baktım. "Ivy'ye mi söyledin? Çok teşekkrlers. Sonra annemi aramak ister misin?"

"Sanki Ivy ğrenmeyecekmiş gibi?" dedi. "Bunu benden duymasını istedim. Ben de senin için endişelendim," diye ekledi ve bir sonraki patlamamı durdurdu.

"Seni ısırdı mı!" Ivy, dikkatimi onun son sözlerinden uzaklaştırarak, "Seni ısırdı mı?" dedi. "Isırdı mı?"

Telefona geri döndüm. "Hayır," dedim boynumu hissederek. *Gerçi neden bilmiyorum. Tam bir aptaldım.*

"Eve gel," dedi ve öfkem isyana dönüştü. "Eğer biri seni ısırdıysa, bunu anlayabilirim. Eve gel ki seni koklayabileyim."

Benden bir tiksinti sesi geldi. "Beni koklayabilesin diye eve gelmiyorum! Oradaki herkes bu konuda çok iyiydi. Beş kokuşmuş dakika için kendimi bırakmak iyi hissettirdi." Kisten'e kaşlarımı çatarak baktım, neden bana konuşmam için Ivy'yi verdiğini anlamaya çalışıyordum. Çıkarıcı piç gülümsedi. Onu savunurken ona nasıl kızgın kalabilirdim ki?

"Beş dakika içinde kan şekeri mi aldın?" Ivy'nin sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Evet," dedim kuru bir sesle. "Belki de denemelisin. Git otur ve biraz Piscary's'de feromonlar. Ama seni içeri almayabilirler. Herkesin keyfini kaçırabilirsin."

Nefesi kesildi ve hemen geri alabilmeyi diledim. *Kahretsin.* "Ivy... Özür dilerim," dedim çabucak. "Bunu söylememeliydim."

"Kisten'le konuşmama izin ver," dedi yumuşak sesi.

Kendimi pislik gibi hissederek dudaklarımı yaladım. "Elbette."

Soğuk parmaklarımla telefonu ona uzattım. Okunamayan gözleri bir an için benimkilerle buluştu. Bir an dinledi, yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı, sonra aramayı sonlandırdı. Küçük gümüş telefonu yün paltosunun arkasına sokarken ruh haline dair bir ipucu yakalamak için onu izledim.

"Kan şekerli mi?" Ne olduğunu bilmem gerektiğini düşünerek sordum. "Bana bunun tam olarak ne olduğunu söylemek ister misin?"

Elleri direksiyonun üzerinde kaydı ve daha rahat bir pozisyon aldı. Sokak lambalarının yanıp sönen ışıkları üzerinde ürkütücü gölgeler oluşturunuyordu. "Bu hafif bir depresan," dedi, "vampirler doyduklarında ve rahatladıklarında salgıladıkları bir şey. Bir tür afterglow gibi mi? Piscary's'in müşterilerinin tamamı vampirlerden oluşmaya başladıktan kısa bir süre sonra yeni ölümsüzlerden birkaçının ilk kez şeker alması sürpriz olmuştu. Bu onlara çok iyi geldi, ben de üst kattaki masaları çıkarıp bir ışık gösterisi ve DJ koydum. Orayı bir dans kulübüne dönüştürdüm. Ondan sonra herkes şekerlendi."

Nehir kıyısındaki devasa bir otoparka keskin bir dönüş yaptığımızda duraksadı. Kenarlarda kar yığınları bir metre kadar yükseliyordu. Vites küçültüp arabayı yavaşça rıhtımdaki büyük, parlak ışıklı bir teknenin yanına park etmiş küçük araba kümesine doğru sürerken "Bu doğal bir kafa" dedi. "Yasal da. Herkes bundan hoşlanıyor ve kendi kendilerine polislik yapmaya başladılar, hızlı bir kanama için gelen herkesi kovuyorlar ve acı çekerek gelen ve senin gibi uykuya dalanları koruyorlar. Bu da bir fark yaratıyor. Git o FIB kaptanına sor.

senin. Bekâr genç vampirler tarafından işlenen şiddet suçları azaldı."

"Şaka yapmıyorum," dedim, kulağa gayriresmi bir vampir destek grubu gibi geldiğini düşünerek. *Belki Ivy de gitmeliydi. Olmaz. Diğer herkes için her şeyi mahvederdi.*

"Bu kadar ihtiyacın olmasaydı bu kadar anlayışlı olmazdın," dedi, arabayı dış mahallelere park ederken.

"Demek benim hatam," dedim kuru bir sesle.

"Yapma," dedi, el frenini çekerken sözleri sertti. "Bu gece bana bir kez bağırmana izin verdim zaten. Bunu bana geri çevirmeye çalışma. Ne kadar çok ihtiyacın olursa, o kadar sert vurur sana, hepsi bu. Bu yüzden kimse senin hakkında daha azını düşünmedi ve belki biraz daha fazlasını düşünüyorlar."

Şaşırmış bir halde özür dileyen bir yüz ifadesi takındım. "Özür dilerim." Onun kötü kadın mantığı tarafından manipüle edilemeyecek kadar zeki olması hoşuma gitmişti. İşleri daha ilginç hale getiriyordu. Yavaşça gevşedi, ısıtıcıyı ve hafifçe çalan disk kapattı.

Şarkı söyleyen keşiş CD'sini çıkarıp kutusuna koyarken, "İçiniz acıyordu," dedi. "Nick'ten. Ona doğru o çizgiyi çizdiğinden ve o da korktuğundan beri acı çektiğini gördüm. Ve senin gevşediğini görmekten keyif aldılar." Mesafeli bir bakışla gülümsedi. "Piscary'yi döven büyük kötü cadının onlara güvenmesi kendilerini iyi hissetmelerini sağladı. Güven çok sık elde edemediğimiz bir duygu, Rachel. Yaşayan vampirler bunu neredeyse kan kadar arzular. Bu yüzden Ivy onunla olan dostluğunuzu tehdit eden herkesi öldürmeye hazır."

Hiçbir şey söylemedim, her şey anlam kazanmaya başladığında bakakaldım.

"Bunu bilmiyordun, değil mi?" diye ekledi ve başımı salladım, Ivy ile olan ilişkimin nedenlerini araştırmaktan rahatsız olmuşum. Araba soğumaya başlamıştı ve ben titriyordum.

"Ve savunmasızlığınızı göstermek muhtemelen itibarınızı da artırdı," dedi. "Onlar tarafından tehdit edildiğinizi hissetmediniz ve bunun olmasına izin verdiniz."

Önümüzde duran, yanıp sönen tatil ışıklarıyla süslenmiş tekneye baktım. "Başka seçeneğim yoktu."

Uzandı ve ceketinin yakasını omuzlarıma doğru düzeltti.

"Evet, yaptın."

Kisten'in eli üzerimden düştü ve ona zayıf bir gülümseme verdim. İkna olmamıştım ama en azından kendimi o kadar da aptal gibi hissetmiyordum. Zihnim olayları, rahat bir durumdan yavaşça uykuya geçişimi ve etrafımdakilerin tavırlarını gözden geçirdi. Benimle dalga geçilmemişti. Rahatlatıldığımı, önemsendiğimi hissettim. Anlaşıldığımı. Ve hiçbirinden en ufak bir kan arzusu gelmemiştii. Vampirlerin böyle olabileceğini bilmiyordum.

"Line dansı, Kisten?" Dudaklarımın alaycı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissederek söyledim.

Ondan gergin bir kahkaha geldi ve başını eğdi. "Hey, ah, bundan kimseye bahsetmesen olmaz mı?" diye sordu kulaklarının kenarları kızarak. "Piscary's'de olan Piscary's'de kalır. Bu yazılı olmayan bir kuraldır."

Aptallığıma verin, uzandım ve parmağımı kanla kızarmış kulağının kemerinde gezdirdim. Gülümsedi, elimi tutmak ve dudaklarını parmaklarıma değdirmek için yer değıştirdi. "Tabii kendini oradan da men ettirmek istemiyorsan," dedi.

Nefesi parmaklarıma değince içimi bir ürperti kapladı ve elimi çektim. Spekülatif bakışı doğrudan içime işledi ve midemi beklenti düğümlerine çekti. "Orada iyi görünüyordun," dedim, bunun bir hata olup olmadığını umursamadan. "Karaoke geceniz var mı?"

"Mmmm," diye mırıldandı, koltuğunda kayarak kapıya yaslanmış kötü çocuk pozisyonuna düştü. "Karaoke. İşte bir fikir. Salı günleri sakın geçiyor. İyi bir vızıltı çıkarmak için asla yeterli sayıda insan bulamayız. Bu tam da aradığımız şey olabilir."

Gülümsememi gizlemek için dikkatimi tekneye çevirdim. Ivy'nin sahnede "Round Midnight" şarkısını söylerkenki görüntüsü içimden geçti ve kayboldu. Kisten'in dikkati de benimkini takip ederek tekneye yöneldi. İki kat yüksekliğinde ve neredeyse tamamen kapalı olan şu yeniden yapılmış nehir teknelerinden biriydi. "İstersen seni eve götürebilirim," dedi.

Başımı sallayarak ceketinin kravatını sıktım ve deri kokusu burnuma geldi. "Hayır, sadece altmış dolarla buz tutmuş bir nehirde akşam yemeğini nasıl ödeyeceğini görmek istiyorum."

"Bu akşam yemeğı değil. Bu bir eğlence." Saçlarını ustalıkla yana savurmaya başladı, sonra hareketinin ortasında durdu.

Kafamın içindeki ışıklar yanmaya başladı. "Bu bir kumar teknesi," dedim. "Bu adil değil. Piscary bütün kumar teknelerinin sahibi. Hiçbir şey için para ödemek zorunda kalmayacaksın."

"Bu Piscary'nin teknesi değil." Kisten arabadan indi ve yanıma geldi. Yün paltosunun içinde iyi görünüyordu, kapımı açtı ve benim inmeme bekledi.

"Oh," dedim, daha fazla ışık yanıyordu. "Burada yarışmayı mı kontrol ediyoruz?"

"Onun gibi bir şey." Bana bakmak için eğildi. "Geliyor musun? Yoksa gidecek miyiz?"

Eğer fişlerini bedavaya almayacaksa, anlaşmamıza göre bu yasal olurdu. Ve daha önce hiç kumar oynamamıştım. Eğlenceli olabilirdi. Elini kabul ederek arabadan inmeme yardım etmesine izin verdim.

Raylı iskeleyle doğru aceleyle ilerlerken adımları hızlıydı. Parkalı ve eldivenli bir adam rampanın dibinde bekliyordu ve Kisten onunla konuşurken ben de teknenin su seviyesine baktım. Sıra sıra kabarcıklar nehir teknesinin buz tutmasını engelliyordu. Muhtemelen tekneyi kış için dışarı çıkarmaktan daha pahalıydı ama şehir yönetmelikleri sadece nehirde kumar oynanabileceğini öngörüyordu. Tekne rıhtıma bağlı olsa da suyun üzerindeydi.

Telsizle konuştuktan sonra iri adam geçmemize izin verdi. Kisten bir elini sırtıma koydu ve beni ileri doğru itti. "Paltonu ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler," dedim botlarım takırdayarak yukarı çıkarken ve kendimizi kapalı yürüyüş yolunda bulduğumuzda. Bu gece yağan kar beyaz bir krema oluşturmuştu ve korkuluklardan fırçalayarak açık suda çamurlu kümeler haline getirdim.

"Benim için bir zevk," dedi ve yarı ahşap, yarı cam bir kapıyı işaret etti. Üzerinde iç içe geçmiş bir çift büyük S harfi vardı ve Kisten kapıyı açıp eşikten geçtiğimizde içimden bir ley hattı gücü parıltısı geçtiğinde ürperdim. Muhtemelen kumarhanenin antitampering tılsımıydı ve sanki yağla kaplanmış hava soluyormuşum gibi beni ürpertti.

Smokinli, iri yarı bir adam -kızılağaç kokusu tanıdık gelen bir cadı- bizi karşılamak için oradaydı ve hem Kisten'in hem de benim ceketimi aldı. Kisten misafir defterini imzaladı ve beni "misafir" olarak yazdı. Sinirlenerek adımı onunkinin altına, üç satırı kaplayacak şekilde, iri iri süslemelerle yazdım. Kalem parmaklarımı karıncalandırdı ve yere koymadan önce metal gövdesine baktım. Tüm uyarı bayraklarım havaya kalktı ve Kisten paranın çoğuyla tek bir fiş alırken

Randevu iznimizde, imzalarımızın bir ley hattı tılsımı için odak nesnesi olarak kullanılmasını önlemek amacıyla hem benim hem de Kisten'in adının üzerine kesin bir çizgi çektim.

"Ve bunu yaptın çünkü..." Kisten kolumu tutarken sordu. "Güven bana."

Misafirlerle ilgilenen smokinli taş suratlı cadıya gülümsedim. Kitap. Bu tür odaklanma nesnelerinin çalınmasını önlemenin daha ince yolları vardı, ama ben bunları bilmiyordum. Ve ev sahibine hakaret etmiş olmam beni hiç rahatsız etmedi. Sanki bir daha oraya dönecekmişim gibi?

Kisten kolumu tuttuğu için başımı sallamakta özgürdüm, sanki oyun oynarken başını kaldıran herkes için önemliymişim gibi. Kisten'in beni giydirmiş olmasına sevinmişim; seçtiğim kıyafetle burada bir fahişe gibi görünebilirdim. Meşe ve tik paneller rahatlatıcıydı ve zengin yeşil halı ayaklarımda şahane bir his uyandırıyor, botlarımdan bile belli oluyordu. Birkaç pencere koyu bordo ve siyah kumaşla örtülmüştü ve Cincinnati'nin ışıklarını göstermek için kenara çekilmişti. İçerisi insan ve heyecan kokusuyla sıcaktı. Cips şakırtıları ve ses patlamaları nabzımı hızlandırdı.

Alçak tavan klostrofobik olabilirdi ama değildi. İki blackjack masası, bir barbut masası, bir çark ve tek silahlı haydutlardan oluşan bir banka vardı. Köşede küçük bir bar vardı. Eğer içgüdülerim doğruysa, çalışanların çoğu cadı ya da büyücüydü. Poker masasının nerede olduğunu merak ettim. Üst katta olabilir mi? Başka bir şey oynamayı bilmiyordum. Blackjack oynayabilirdim ama o da hanım evlatları içindi.

"Biraz blackjack'e ne dersin?" Kisten beni kurnazca o tarafa yönlendirirken, "Yirmibir oynamaya ne dersin?" dedi.

"Elbette," dedim

gülümseyerek. "İçecek bir

şey ister misin?"

Etraftaki insanlara baktım. Bira içen bir adam hariç, karışık içkiler kuraldı. Şişeden içiyordu ve smokini bir kenara bırakırsak tüm görünüşünü mahvetmişti. "Dead Man's Float?" Kisten bir tabureye oturmama yardım ederken sordum. "Duble dondurma mı?"

Garson kız başını salladı ve Kisten'in siparişini aldıktan sonra yaşlı cadı oradan ayrıldı. "Kisten?" Bakışlarım tavandan sarkan gri metalden devasa bir diske takıldı. Parlak metalden şeritler, tavanın kenarlarına kadar uzanan bir güneş patlaması gibi ondan yayılıyordu. Bir dekorasyon olabilirdi,

ama metalin ahşap panellerin arkasında ve hatta zeminin altında devam ettiğine bahse girmeye hazırım. "Kisten, bu da ne?" Onu dürttüğümde fısıldadım.

Bakışları diske kaydı. "Muhtemelen güvenlik sistemleridir." Gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi. "Freckles," dedi. "Büyüleriniz olmasa bile buradaki en güzel kadın sizsiniz."

İltifatı karşısında kızardım - artık devasa diskin art deco'dan daha fazlası olduğundan emindim - ama satıcıya geri döndüğünde, çılgınca merdivenin yanındaki ayna duvarına baktım. Kendimi sofistike kıyafetimin içinde çilli ve saçlarım kabarmaya başlamış halde gördüğümde omuzlarım çöktü. Teknenin tamamı büyü yapılamaz bölgeydi -en azından biz muska kullanan toprak cadıları için- ve o büyük mor diskin içinde ley hattı cadılarını da engelleyecek bir şey olduğundan şüpheleniyordum.

Teknenin su üzerinde olması bile ley hattı kurcalamalarına karşı bir nebze koruma sağlıyordu çünkü bir tanıdık aracılığıyla dolambaçlı yoldan gitmediğiniz sürece su üzerinden bir hatta dokunamazdınız. Büyük olasılıkla, teknenin güvenlik sistemi halihazırda yapılmış olan ley hattı büyülerini azaltıyor ve yeni bir büyü yapmak için bir tanıdık aracılığıyla bir hatta dokunan birini tespit ediyordu. Bir zamanlar uzun zaman önce I.S. tarafından verilen kelepçelerimde daha küçük bir versiyonu vardı.

Kisten elli dolarlık fişi için krupiyeye iyi geçinirken ben de arkama yaslanıp insanları inceledim. Otuz kadar insan vardı, hepsi iyi giyimli ve çoğu Kisten ve benden daha yaşlıydı. Kisten'in buradaki tek vampir olduğunu fark ettiğimde kaşlarım çatıldı: cadılar, periler ve uyku saatini geçirmiş birkaç kırmızı gözlü insan vardı ama vampir yoktu.

Bu bana yanlış geldi, bu yüzden Kisten birkaç el parasını ikiye katlarken, odayı ikinci görüşümle görmek isteyerek dikkatimi odaklamadım. İkinci görüşümü kullanmaktan hoşlanmıyordum, özellikle de geceleri her şeyin üstünü görebildiğim zamanlarda, ama ne olup bittiğini bilmemektense kötü bir ürperti vakası geçirmeyi tercih ederdim. Algaliarept'in ne yaptığını bilip bilmeyeceğini merak ederek bir an düşündüm, sonra bir hatta dokunmadığım sürece bilmesinin mümkün olmadığına karar verdim. Ki bunu yapmazdım.

Kendimi sakinleştirerek, az kullandığım ikinci görüşümün daha sıradan görüşümle rekabet etmek zorunda kalmaması için gözlerimi kapattım ve zihinsel bir itkiyle zihin gözümü açtım. Kendilerini serbest bırakan saçlarımın tutamları, her zaman esen rüzgârda hemen hareket etti. Geminin anısı yok oldu ve iblis şehrinin kırık dökük manzarası onun yerini aldı.

İçimden yumuşak bir tiksinti sesi yükseldi ve kendime bunu neden Cincinnati'nin merkezine bu kadar yakın bir yerde yapmadığımı hatırlattım; iblis şehri kırık dökük ve çirkindi. Küçülen hilal muhtemelen artık yükselmişti ve bulutların diplerinde belirgin bir kırmızı parıltı vardı, kırık dökük binalar ve bitki örtüsüyle lekelenmiş moloz yığınının her şeyi kaplayan ve nedense kendimi sümüksü hissettiren bir pusla aydınlatıyor gibiydi. İblislerin yerin altında yaşadığı söylenirdi ve Cincinnati ile aynı ley hatları üzerinde inşa edilmiş şehirlerine ne yaptıklarını görünce nedenini merak etmedim. Gün içinde bir kez daha görmüştüm. Çok daha iyi değildi.

Sonsuzluğun içinde değildim, sadece onu izliyordum ama yine de rahatsız hissediyordum, özellikle de her şeyin normalden daha net görünmesinin nedeninin Algaliarept'in siyah aurasıyla kaplanmış olmam olduğunu fark ettiğimde. Kaydırılmış pazarlığımı hatırlayarak gözlerimi açtım ve Algaliarept'in tehdit ettiği gibi beni çizgiler aracılığıyla kullanmanın bir yolunu bulmaması için dua ettim.

Kumar teknesi bıraktığım gibiydi, beni zihinsel olarak gerçekliğe bağlı tutan sesler yeniden anlam kazanıyordu. Her iki imgelemimi de kullanıyordum ve ikinci görüşüm baskın çıkıp kaybolmadan önce aceleyle etrafıma bakındım.

Bakışlarım hemen tavandaki metal diske takıldı ve ağzım tiksintiyle burkuldu. Kalın mor bir lekeyle titreşiyor, her şeyi kaplıyordu. Eşikten geçerken hissettiğim şeyin bu olduğuna bahse girebilirdim.

Yine de beni en çok ilgilendiren herkesin aurasıydı. Aynaya baktığımda bile benimkini göremiyordum. Nick bir keresinde bana auramın sarı ve altın rengi olduğunu söylemişti; şimdi Al'inkinin altında kimse göremiyordu. Kisten'inki sağlıklı, sıcak, turuncumsu bir kırmızıydı ve başının etrafında yoğunlaşan sarı dilimler vardı. Karar vermek için kalbini değil, kafasını kullanırdı; buna şaşırmadım. Zemini tararken fark ettim ki, odadaki hemen herkesinki karanlıkla kaplıken onunkinde hiç siyah yoktu.

Köşede genç bir adamın beni izlediğini fark ettiğimde bir seğirmeyi bastırdım. Smokin giymişti ama rahat bir görünümü vardı, kapıcının sert, gergin tavrı ya da satıcıların profesyonel donukluğu yoktu. Elindeki dolu bardak da garson değil, patron olduğunu gösteriyordu. Aurası o kadar karanlıktı ki, koyu mavi mi yoksa koyu yeşil mi olduğunu söylemek zordu. İçinden bir parça şeytan siyahı geçiyordu ve eğer bana ikinci görüşüyle bakıyorsa -ki baktığından emindim- beni şeytan siyahıyla kaplanmış olarak görebileceğinden utandım.

Algaliarept'in siyah balçığı.

Çenesini içe doğru kıvrılmış parmak uçlarına dayayarak arkasına yaslandı ve bakışlarını odanın öbür ucundan benimkilere dikerek değerlendirme yaptı. Derinlemesine bronzlaşmıştı -kış ortasında iyi bir numara- ve düz siyah saçlarındaki belli belirsiz röflelerle birlikte, eyalet dışından ve sıcak bir yerden geldiğini tahmin ettim. Ortalama bir yapıya ve ortalama bir görünüşe sahipti, bana özellikle çekici gelmedi ama kendinden emin duruşu ikinci bir bakışı hak ediyordu. Zengin de görünüyordu ama smokin giyen kim zengin olmaz ki?

Gözlerim ondan bira içen adama kaydı ve smokin giymenin her şeye rağmen yapılabileceğine karar verdim. Ve bu düşünce beni gülümsetirken, sörfçü çocuğa geri döndüm.

Hâlâ beni izliyordu ve gülümsememi görünce o da aynı şekilde gülümseyerek başını eğdi ve konuşmaya davet etti. Başımı sallamak için bir nefes aldım, sonra durdum. Neden olmasın ki? Nick geri dönecek diye kendimi kandırıyordum. Ve Kisten'la randevum sadece bir gecelik bir teklifti.

Siyah izinin bir iblis işaretinden mi kaynaklandığını merak ederek, alışılmadık derecede karanlık aurasının ötesini görmeye çalışmak için konsantrasyonumu daralttım. Bunu yaparken, tavan diskinden gelen mor parıltı sarının ilk tonlarını almak için parladı.

Adam ayağa kalktı, dikkati tavana yöneldi. Şok, temiz traşlı yüzünü gölgeledi. Odada yaklaşık üç farklı yerden ani bir çağrı geldi ve unuttuğum dirseğimde Kisten, dağıtıcı bu elin kurcalandığını ve yeni bir deste kırana kadar tüm oyunun askıya alındığını söylerken küfür etti.

Ziyaretçi defterini tutan cadı beni ikinci bir adama gösterdiğinde ikinci görüşümü tamamen kaybettim; adamın ciddi bir duygusal ifadeye sahip olmamasından açıkça anlaşıyordu.

"Kahretsin," diye küfrederek odaya sırtımı döndüm ve Ölü Adam'ın Şamandırası'nı elime aldım.

"Ne?" Kisten, kazancını renklerine göre istiflerken sinirli bir şekilde konuştu.

Yüzümü buruşturdum ve bardağımın kenarından onun gözleriyle buluştum. "Sanırım bir hata yaptım."

On üç

"Ne yaptın Rachel?" Kisten omzumun üzerinden bakarken kaskatı kesilmişti.

"Hiçbir şey!" diye haykırdım. Krupiye bana yorgun bir bakış atıp yeni bir deste kâğıdın mührünü kırdı ve ben arkamda bir varlığın ağır ağır belirdiğini hissettiğimde dönmedim.

"Bir sorun mu var?" Kisten söyledi. Dikkati başımdan bir metre kadar yukarıda sabitlenmişti. Yavaşça döndüm ve karşımda gerçekten çok büyük bir smokin giymiş, gerçekten çok büyük bir adam buldum.

"Konuşmam gereken hanımefendi," diye gürledi sesi.

"Ben bir şey yapmadım," dedim çabucak. "Sadece güvenliğe bakıyordum " diye zayıfça bitirdim. "Sadece profesyonel bir ilgi olarak. İşte. İşte burada.

kartlarımdan biri. Ben de güvenlik görevlisiyim." Tokalı cüzdanımı karıştırıp bir tane buldum ve ona uzattım. "Gerçekten, hiçbir şeyi kurcalamayacaktım. Bir satıra bile dokunmadım. Gerçekten."

Dürüst mü? Bu ne kadar ezikçe? Siyah kartvizitim onun kalın ellerinde küçük görünüyordu ve bir kez bakıp hızla okudu. Merdivenlerin dibindeki bir kadınla göz göze geldi. Kadın omuz silkerek, "Sıraya girmedi," dedi ve adam bana döndü. "Teşekkür ederim Bayan Morgan," dedi adam ve omuzlarım gevşedi. "Lütfen ev büyüleri konusunda auranızı öne sürmeyin." Hiç gülümsemedi. "Daha fazla müdahale ederseniz, gitmenizi isteyeceğiz."

"Elbette, sorun değil," dedim yeniden nefes almaya başlayarak.

O uzaklaştı ve oyun etrafımızda devam etti. Kisten'in gözleri kızgınlıkla doluydu. "Seni bir yere götüremeyecek miyim?" dedi kuru bir sesle, elindeki cipsleri küçük bir kovaya koyup bana uzatırken. "Al bakalım. Küçük çocukların odasını kullanmam gerekiyor."

Beni bir kova fişle kumarhanede tek başıma bırakıp gitmeden önce beni uyaran bir bakış attığında boş boş baktım ve onlarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Blackjack krupiyesine döndüm ve o da kaşlarını kaldırdı. "Sanırım başka bir şey oynayacağım," dedim tabureden kayarken ve o da başını salladı.

Çantamı kolumun altına sıkıştırıp bir elimde cipslerim, diğer elimde içkimle odaya göz gezdirdim. Sörfçü çocuk gitmişti ve hayal kırıklığıyla içimi çekti. Başımı eğerek cipslere baktım ve aynı iç içe geçmiş S'lerle kazınmış olduklarını gördüm. Elimdekilerin parasal değerini bile bilmeden barbut masasının heyecanına kapıldım.

Bana yer açmak için birbirinden uzaklaşan iki adama gülümsedim, içkimi ve cipslerimi masanın alt kenarına koyarken neden bazı insanların atılan beşlikten mutlu, bazılarının ise üzgün olduğunu anlamaya çalıştım. Bana yer açan cadılardan biri çok yakınımda duruyordu ve beni ne zaman tavlayacağını merak ediyordum. Elbette, bir sonraki zarın ardından bana özensiz bir sırtıttı ve "İşte buradayım. Son iki dileğin nedir?"

Elim titredi ve kıpırdamaması için onu zorladım. "Lütfen," dedim. "Sadece dur."

Beni utandırmaya çalışarak yüksek sesle, "Oh, güzel davranış, bebeğim," dedi, ama ben kendimi ondan çok daha kolay utandırabilirdim.

Ben ona odaklanırken oyunun gevezeliği de yok olmuş gibiydi. Tam ona haddini bildirmeye hazırdım, kendime olan saygım zedelenmişti ki sörfçü çocuk ortaya çıktı. "Efendim," dedi sakince, "bu şimdiye kadar duyduğum en kötü cümleydi, sadece aşağılayıcı değil, aynı zamanda ciddi bir öngörü eksikliği de gösteriyor. Belli ki genç kadını rahatsız ediyorsunuz. Size kalıcı bir zarar vermeden önce buradan ayrılmalısınız."

Korumacıydı, ancak kendi başımın çaresine bakabileceğimi ima ediyordu ki bu, bırakın bir cümleyi, bir paragrafta bile başarılabilecek kolay bir şey değildi. Etkilendim.

Tek satırlık mucize bir nefes aldı, durakladı ve gözleri omzumdan yukarı bakarken fikrini değiştirdi. Mırıldanarak içkisini ve diğer yanımdaki arkadaşını aldı ve gitti.

Omuzlarım gevşedi ve sörfçü çocuğa döndüğümde kendimi iç çekerken buldum. "Teşekkür ederim," dedim ona daha yakından bakarak. Gözleri kahverengiydi ve

Dudakları inceydi ve gülümsediğinde ifadesi her ikisini de kaplıyordu, dolgun ve dürüst. Çok da uzak olmayan geçmişinde ona düz siyah saçlar, küçük bir burun ve ağız veren bir Asya mirası vardı.

Başını eğdi, görünüşe göre utanmıştı. "Teşekküre gerek yok. Tüm erkekleri bu çizgiden kurtarmak için bir şeyler yapmalıydım." Güçlü çeneli yüzü sahte bir samimiyete büründü. "Diğer iki dileğin nedir?" diye sordu kıkırdayarak.

Güldüm ve büyük dişlerimi düşünürken barbut masasına bakarak gülüşümü sonlandırdım.

"Benim adım Lee," dedi ve sessizlik tuhaf bir hal almadan önce araya girdi.

"Rachel," dedim, elini uzattığında rahatlamıştım. Kum ve kızılağaç gibi kokuyordu ve ince parmaklarını avucumun içine kaydırarak baskıma eşit bir güçle karşılık verdi. Ellerimiz birbirinden ayrıldı ve bir ley hattı enerjisi aramızda eşitlendiğinde gözlerim onunkilere kayd.

"Özür dilerim," dedi elini arkasına götürürken. "Birimizin morali bozuk olmalı."

"Muhtemelen benden kaynaklanıyor," dedim elimi silmeyi reddederek. "Çizgi enerjisini tanıdıklarımda tutmuyorum."

Lee'nin kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Güvenliğe baktığınızı fark etmeden edemedim."

Şimdi gerçekten utanmıştım ve içkimden bir yudum alıp dirseklerimi masanın üst korkuluklarına dayamak için döndüm. "Bu bir kazaydı," dedim kehribar rengi zarlar geçerken. "Alarmı çalıştırmak istememiştim. Sadece sana daha yakından bakmaya çalışıyordum," diye bitirdim, saçlarım kesinlikle kıpkırmızıydı. *Tanrım, her şeyi berbat ediyordum.*

Ama Lee eğlenmiş görünüyordu, güneşten bronzlaşmış yüzünde dişleri bembeyazdı. "Ben de öyle."

Aksanı güzeldi. Batı yakası olabilir mi? Rahat tavırları hoşuma gitmiyor değildi ama beyaz şarabından bir yudum aldığı anda bakışlarım manşetinin arkasından görünen bileğine takıldı ve kalbim duracak gibi oldu. Yaralıydı. Tıpkı benimki gibi yara izliydi. "Sende bir iblis var-" Gözleri benimkilere kayd ve sözlerim kesildi. "Özür dilerim."

Lee'nin dikkati yakındaki müşterilere kayd. Hiçbiri duymuş gibi görünmüyordu.

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle, kahverengi gözleri kısılmıştı. "Kazara aldım."

Sırtımı korkuluklara dayadım, iblis lekeli auramın onu neden korkutmadığını şimdi anlıyordum. "Hepimiz yle değil miyiz?" Dedim, başını salladığında şaşırdım. Aklım Nick'e gitti ve alt dudağımı ısırđım.

"Seninkini nasıl aldın?" diye sordu ve gergin olma sırası bana geldi.

"lyordum. O beni kurtardı. Hatlardan güvenli geçiş için ona borçluyum." Lee'ye iblisin tanıdığı olduğumu söylemeye gerek görmedim. "Peki ya sen?"

"Merak." Gözlerini kısarak, geçmişteki bir anıyı hatırlayarak kaşlarını çattı.

Ben de merak ederek ona bir kez daha baktım. Al'ın gerçek adını söyleyip ondan bir çağırma adı satın aldığında yaptığımız anlaşmayı bozmak istemezdim ama aynı iblis olup olmadığını bilmek istiyordum. "Hey, seninki ezilmiş yeşil kadife mi giyiyor?" diye sordum.

Lee sarsıldı. Kahverengi gözleri keskin kesilmiş perçeminin altında irileşti ve ardından paylaşılan sıkıntıdan doğan bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Evet. İngiliz aksanıyla konuşuyor-"

"Ve krema ve patates kızartması için bir şey var mı?" Sözünü kestim.

Lee başını eğdi ve kıkırdadı. "Evet, babama dönüşmediği zamanlarda."

"Buna ne dersin?" Garip bir akrabalık hissederek söyledim. "Aynı şey."

Lee izi kapatmak için kolunu aşağı çekerek yan tarafını barbut masasına yasladı. "Ley hatları konusunda bir yeteneğin var gibi görünüyor," dedi. "Ondan talimat mı alıyorsun?"

"Hayır," dedim zorla. "Ben bir toprak cadısıyım." Parmağımı yüzük tılsımımınla oynattım ve boynumdaki saçlarımı aması gereken tılsımın ipine dokundum.

Dikkati bileğimdeki yara izinden tavana yöneldi. "Ama sen..." diye mırıldandı.

Başımı salladım ve sırtımı oyuna dönerek içkimi yudumladım. "Sana bunun bir kaza olduğunu söyledim. Ben bir ley hattı cadısı değilim. Bir ders aldım, hepsi bu. şey, yarısı

Bir. Eğitmen ders bitmeden öldü."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Dr. Anders mi?" diye ağzından kaçırdı. "Dr. Anders ile dersiniz mi vardı?"

"Onu tanıyor muydun?" Kendimi daha da dikleştirdim.

"Adını duymuştum." Yakınına eğildi. "Mississippi'nin doğusundaki en iyi ley hattı cadısıydı. Ondan ders almak için buraya geldim. En iyisi olması gerekiyordu."

"Öyleydi," dedim, moralim bozulmuştu. Nick'in tanıdığım olarak bağlarını çözmesine yardım edecekti. Şimdi sadece büyü kitabı gitmemişti, aynı zamanda ölmüşü ve tüm bilgisi de onunla birlikte gitmişti. Yün topladığımı fark ettiğimde irkilerek ayağa kalktım. "Demek öğrencisin?" diye sordum.

Lee dirseklerini küpeşteye dayamış, zarların arkamda sıçrayıp yuvarlanmasını izliyordu. "Yol akademisyeni," dedi kısaca. "Diplomamı yıllar önce Berkeley'den aldım."

"Bir ara sahili görmeyi çok isterim," dedim kolyemle oynayarak ve bu konuşmanın ne kadarının abartıya dönüştüğünü merak ederek. "Tuz her şeyi zorlaştırmıyor mu?"

Omuz silkti. "Ley hattı cadıları için o kadar da değil. Hiçbir gücü olmayan bir yola kilitlenmiş toprak cadıları için üzülüyorum."

Ağzım açık kaldı. Güç yok mu? Pek sayılmaz. Toprak büyüünün gücü, ley hattı cadılarının büyüleri kadar ley hatlarından da kaynaklanıyordu. Bitkiler aracılığıyla filtelenmesi onu daha bağışlayıcı ve belki daha yavaş yapıyordu ama daha az güçlü değildi. Bir insanın şeklini fiziksel olarak değiştirebilecek bir ley hattı tılsımı yazılmamıştı. İşte bu güçtü. Bunu cehalete bağlayarak, ne kadar büyük bir pislik olduğunu anlamaya fırsat bulamadan onu uzaklaştırmamak için görmezden geldim.

"Bana bak," dedi, ayağını boğazına o kadar sokmuştu ki ayak parmakları kışından çıkabilirdi. "Muhtemelen erkek arkadaşın dönmeden önce biraz oynamak istediğin bir zamanda seni burada rahatsız ediyorum."

"O benim erkek arkadaşım değil," dedim, bağlılık durumumla ilgili bu ince sorgulama için olabildiğince heyecanlı değildim. "Ona altmış dolara beni düzgün bir randevuya çıkaramayacağını söyledim ve o da meydan okumayı kabul etti."

Lee gözlerini kumarhanenin üzerinde gezdirdi. "Nasıl gidiyor?"

Dondurmanın erimemiş olmasını dileyerek içkimi yudumladım. Arkamda iyi bir şey olduğu için yüksek bir tezahürat vardı. "Şimdiye kadar bir vampir dans kulübünde şekerlenip sızdım, oda arkadaşına hakaret ettim ve bir kumarhane teknesinin güvenlik sistemini tetikledim." Bir omzumu yarı omuz silkme şeklinde kaldırdım. "Fena değil, sanırım."

"Henüz erken." Lee'nin bakışları arkamda dönen zarları takip etti. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim? Ev şarabının iyi olduğunu duydum. Merlot, sanırım."

Bunun nereye varacağını merak ediyordum. "Hayır, teşekkürler. Kırmızı şarap... bana pek iyi gelmiyor."

Kıkırdadı. "Ben de pek sevmem. Bana migren ağrısı yapıyor."

"Ben de," diye bağırdım usulca, gerçekten şaşırmıştım.

Lee perçemini gözlerinden savurdu. "Şimdi, eğer bunu söyleseydim, beni sana laf atmakla suçlardın." Birden utandığımı hissederek gülümsedim ve o da masada tezahürat yapanlara döndü. "Kumar oynamıyorsun, değil mi?" dedi.

Önce arkama sonra da ona baktım. "Belli oluyor, ha?"

Elini omzuma koydu ve beni çevirdi. "Arka arkaya üç kez dörtlü çektiler ve sen fark etmedin," dedi usulca, neredeyse kulağıma.

Cesaretini kırmak ya da cesaretlendirmek için hiçbir şey yapmadım, kalbimin aniden çarpması bana ne yapmam gerektiğini söylemedi. "Oh, bu alışılmadık bir şey mi?" Sesimi hafif tutmaya çalışarak söyledim.

"İşte," dedi, barbutçuyu işaret ederek. "Yeni silindir," diye yüksek sesle seslendi.

"Oh, bekle," diye itiraz ettim. "Nasıl bahis oynanacağını bile bilmiyorum."

Yılmayan Lee, küçük fiş kovamı aldı ve beni masanın başına yönlendirdi. "Sen at, ben senin yerine bahse gireyim." Tereddüt etti, kahverengi gözleri masumdu. "Bu... tamam mı?"

"Elbette," dedim sırtıtarak. Neden umurumda olsun ki? Fişleri bana Kisten vermişti. Benimle birlikte harcamak için orada olmaması benim sorunum değildi. Bana barbut atmayı öğretmesi gereken kişi oydu, smokinli bir adam değil. Neredeydi ki?

Zarı alırken masanın etrafında toplanmış yüzlere göz gezdirdim. Elimde kaygan bir kemik gibi hissettim ve onları salladım.

"Bekle..." Lee uzandı ve elimi avucunun içine aldı. "Önce onları öpmelisin. Ama sadece bir kez," dedi, gözleri parlarsa da sesi ciddiye. "Eğer her zaman sevileceklerini düşünürlerse, dışarı çıkmazlar."

"Doğru," dedim, zarları dudaklarıma götürdüğümde elleri düştü ama onlara dokunmayı reddettim. Yani, gerçekten. İğrenç. İnsanlar fişlerini karıştırdı ve kalbim oyunun gerektirdiğinden daha hızlı atarak zarları attım. Zarlar sıçrayıp dans ederken onlara değil Lee'ye baktım.

Lee pür dikkat onu izliyordu ve Kisten gibi güzel olmasa da bir dergiye kapak olma ihtimalinin Nick'ten çok daha yüksek olduğunu düşünüyordum. Sıradan bir adam ve diplomalı bir cadı. Annem bunu eve getirmeme bayılırdı. Onda bir sorun olmalı. *İblis işareti dışında mı?* Kuru kuru düşündüm. Tanrım, beni kendimden koru.

İzleyenler attığım sekize çeşitli tepkiler verdi. "İyi değil mi?" Lee'ye sordum.

Barbutçunun kendisine uzattığı zarları alırken omuzları inip kalktı. "Sorun değil," dedi. "Ama kazanmak için yedi gelmeden önce yine sekiz atmalısın."

"Oh," dedim, anlamış gibi yaparak. Şaşkınlıkla zarları attım. Bu kez dokuz geldi. "Devam edelim mi?" Dedim, o da başıyla onayladı.

"Senin için birkaç tekli bahis oynayacağım," dedi, sonra durakladı. "Eğer sorun olmazsa?"

Herkes bekliyordu, ben de "Tabii, harika olur." dedim.

Lee başını salladı. Kaşları bir an çatıldı, sonra bir kare üzerine bir yığın kırmızı cips koydu. Biri kıs kıs güldü ve eğilerek komşusunun kulağına "Masum katliam" diye fısıldadı.

Zar elimde sıcacıktı ve onları yuvarlamaya başladım. Zıpladılar

duvara çarparak durdu. Bu bir on birdi ve masadaki herkes inledi. Lee ise gülümsüyordu. "Sen kazandın," dedi elini omzuma koyarak. "Gördün mü?" İşaret etti. "On bir atma ihtimali on beşe bir. Senin zebra olacağını düşünmüştüm."

Barbutçu fişlerin üzerine bir deste yığarken fiş yığınının baskın rengi kırmızıdan maviye dönünce gözlerim açıldı. "Pardon?"

Lee zarları elime tutuşturdu. "Nal sesleri duyduğunuzda atları arayın. Bu durumda ortak zarlar olurdu. Garip bir şey atacağını biliyordum. Bir zebra."

Bu fikir oldukça hoşuma gittiği için sııttım ve zarlar neredeyse o fişlerimi başka bir kareye taşımadan önce elimden uçup gitti. Nabzım hızlandı ve Lee oranların ve bahislerin detaylarını açıklarken, tekrar attım, tekrar ve tekrar, masa daha yüksek sesle ve daha heyecanlı hale geldi. Anlamaya başlamam uzun sürmedi. Risk, ne olacağı sorusu ve zarlar yerleşene kadar soluksuz bekleyiş, koşuya çıkmaya benziyordu, sadece daha iyiydi çünkü burada söz konusu olan hayatım değil, küçük plastik fişlerdi. Lee dersini bahis oynamanın diğer yollarına çevirdi ve ben bir öneride bulunma cesaretini gösterdiğimde, masanın benim olduğunu işaret ederek gülümsedi.

Memnuniyetle bahsi devraldım, Lee elini omzuma koyup şunu ve bunu atma ihtimallerini fısıldarken olduğu yerde bıraktım. Kum gibi kokuyordu. Heyecanını ipek gömleğimin ince kumaşından hissedebiliyordum ve zarları elime koymak için yer değiştirdiğinde parmaklarının sıcaklığı omzumda oyalanıyor gibiydi.

Masadakiler son rulomu alkışlayınca başımı kaldırdım, neredeyse herkesin etrafımızda kümelenmesine ve bir şekilde ilgi odağı haline gelmemize şaşırdım. "Görünüşe göre başardın." Lee bir adım geri çekilirken gülümsedi.

Hemen yüzüm gevşedi. "Gidiyor musun?" Bira içen kırmızı yanaklı adam zarları elime sıkıştırıp atmamı isterken sordum.

"Gitmem gerek," dedi. "Ama seninle tanışmadan edemedim." Yakınına eğilerek, "Sana barbut öğretmekten zevk aldım. Sen çok özel bir kadınsın Rachel."

"Lee?" Kafam karışmıştı, zarları yere bıraktım ve masanın etrafındaki insanlar inledi.

Lee zarlardı onun avucuna kaydıldı ve benimkilere koydu. "Çok ateşlisin. Durma."

"Telefon numaramı ister misin?" diye sordum. *Tanrım, sesim çaresiz geliyordu.*

Ama Lee dişlerini gizleyerek gülümsedi. "Sen Rachel Morgan'sın, yaşayan son Tamwood vampiriyle çalışmak için işi bırakan I.S. koşucusu. Telefon rehberinde adın var.
-Hem de dört yerde."

Yüzüm alev alev yandı ama herkese fahişe olmadığımı söylemeden önce kendimi durdurmayı başardım.

"Bir dahaki sefere kadar," dedi Lee, elini kaldıldı ve uzaklaşmadan önce başını eğdi.

Zarı masaya bırakıp masadan uzaklaştım, böylece onun smokini ve mor kuşağıyla teknenin arka tarafındaki merdivenlerden çıkıp gözden kayboluşunu izleyebildim. Onun aurasına uyduğuna karar verdim. Yeni bir atıcı yerimi aldı ve gürültü geri döndü.

Moralim bozulunca soğuk bir pencerenin yanındaki masaya çekildim. Garsonlardan biri bana üç kova cips getirdi. Bir diğeri keten bir peçetenin üzerine taze bir Dead Man's Float koydu. Üçüncüsü kırmızı mumu yaktı ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Başımı salladım ve o da yavaşça uzaklaştı. "Bu resmin nesi var?" Parmaklarımı alnıma sürterken fısıldadım. Burada genç ve zengin bir dul gibi giyinmiş, üç kova fişle bir kumarhanede tek başıma oturuyordum. Lee kim olduğumu biliyordu ve hiç belli etmemiş miydi? Kisten hangi cehennemdeydi?

Barbut masasındaki heyecan azaldı ve insanlar ikişer üçer çekilmeye başladı. Yüze kadar saydım, sonra iki yüze. Öfkeyle ayağa kalktım, fişlerimi bozduруп Kisten'i bulmaya hazırdım. Küçük çocukların odasıymış, kırımın kenarı. Muhtemelen yukarıda poker oynuyordu, bensiz.

Elimdeki talaş kovalarıyla sarsılarak durdum. Kisten merdivenlerden iniyordu, canlı bir vampir hızıyla keskin ve hızlı hareketler yapıyordu. "Nerelerdeydin sen?" Benimle aynı hizaya geldiğinde sordum. Yüzü gergindi ve üzerinde bir ter çizgisi görebiliyordum.

"Gidiyoruz," dedi kısaca. "Hadi gidelim."

"Dur bakalım." Dirseğimi kavrayışından kurtuldum. "Nerelerdeydin? Beni yapayalnız bıraktın. Adamın biri bana barbut atmayı öğretmek zorunda kaldı.

Ne kazandığımı gördün mü?"

Kisten kovalarıma baktı, belli ki etkilenmemişti. "Masalar tamir edildi," dedi beni şok ederek. "Ben patronla konuşurken seni eğlendiriyorlardı."

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Dirseğime tekrar hamle yaptığında geri çekildim. "Beni sürüklemeye çalışmayı bırak," dedim, insanların izlediğini umursamadan. "Patronla konuşuyordum da ne demek?"

Bana bıkkın bir bakış attı, çenesindeki kirli sakalın ilk izleri belirmişti. "Bunu dışarıda yapabilir miyiz?" dedi, belli ki acelesi vardı.

Merdivenlerden inen iri adamlara baktım. Bu bir kumar teknesiydi. Piscary'nin değildi. Ölümsüz vampirin işleriyle Kisten ilgileniyordu. Kasabaya yeni gelen adama destek olmak için buradaydı ve bir sorun çıkarsa diye beni de getirmişti. Her şey bir araya gelmeye başladığında göğsüm öfkeyle gerildi, ama sağduyu cesaretin en akıllıca kısmıydı.

"Peki," dedim. Kapıya doğru yönelirken botlarım nabzımla birlikte sessiz gümbürtüler çıkarıyordu. Cips kovalarımı tezgâhın üzerine bıraktım ve cipsçi kadına acımasızca gülümsedim. "Kazandıklarımın yanan yetimhanelerin yeniden inşası için şehir fonuna bağışlanmasını istiyorum," dedim sıkıca.

"Evet, hanımefendi," dedi kadın kibarca, onları tartarak.

Kisten yığından bir çip aldı. "Bunu nakde çevireceğiz." Beni bu şekilde

kullandığı için ona kızarak parmaklarının arasından aldım. Ivy'nin onunla gitmesini istediği yer burasıydı. Ve ben de buna kanmışım. Işık çalarak fişi barbut krupiyesine attım. Başını eğerek teşekkür etti.

"O yüz dolarlık bir çipti!" Kisten itiraz etti.

"Gerçekten mi?" Sinirlenerek bir tane daha aldım ve ilkinin arkasından fırlattım. "Cimri olmak istemiyorum," diye mırıldandım. Kadın bana şehrin fonuna bağışlanan 8.750 dolarlık bir makbuz uzattı. Bir süre ona baktım, sonra el çantama tıktırdım.

"Rachel," diye itiraz etti Kisten, sarı saçlarının ardındaki yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Hiçbir şey saklamıyoruz." Kisten'in paltosunu görmezden gelen kapıcı

Benim için tutarken, çift S'li kapıyı uçurdum. Belki de Saladan için bir tane?
Tanrım, ben bir aptalım.

"Rachel..." Arkamdan kapıya doğru eğilen Kisten'in sesini öfke sertleştirdi.
"Buraya gel ve ona bir tanesini nakde çevirmesini söyle."

"İlkini sen verdin, gerisini ben kazandım!" Rampanın dibinden bağırdım, kollarım yağan karda beni sarmıştı. "Hepsini bağışlıyorum. Ve sana çok kızgınım, seni kan emici korkak!"

Rampanın dibindeki adam kıs kıs güldü, ben ona ters ters bakınca yüzünü soğukkanlı bir ifadeye büründürdü. Kisten tereddüt etti, sonra kapıyı kapattı ve ödünç aldığım paltom kolunda, peşimden aşağı indi. Arabasına doğru yürüdüm, kapıyı benim için açmasını ya da taksi çağırmamı söylemesini bekledim.

Hâlâ ceketini giymekte olan Kisten yanımda durdu. "Bana neden kızgınsın?" dedi düz bir sesle, mavi gözleri loş ışıktaki karamaya başlamıştı.

"Bu Saladan'ın teknesi, değil mi?" İşaret ederek öfkeyle söyledim. "Yavaş olabilirim ama eninde sonunda anlarım. Piscary Cincinnati'de kumar oynatıyor. Buraya Piscary'nin payını almak için geldin. Ve Saladan seni geri çevirdi, değil mi? Piscary'nin bölgesine giriyor ve işler kontrolden çıkarsa senin için savaşaçağımı bildiğin için beni destek olarak getirdin."

Öfkelendim, dişlerini ve gücünü görmezden geldim ve yüzümü onunkinden birkaç santim uzağa koydum. "Sakın bir daha sana arka çıkmam için beni kandırma. Küçük oyunlarınla beni öldürebilirdin. İkinci bir şansım yok, Kisten. Benim için ölü ölüdür!"

Sesim yakındaki binalarda yankılandı. Tekneden beni dinleyen kulakları düşündüm ve yüzüm yandı. Ama kızgındım, kahretsin ve Kisten'in arabasına binmeden önce bu işi halledecektim. "Kendimi özel hissetmem için beni giydiriyorsun," dedim, boğazım düğümlenmiş ve öfkem yükselmişti. "Beni dışarı çıkarman sadece dişlerini geçirme umuduyla bile olsa benim için yapmak istediğin bir şeymiş gibi davrandın ve sonra bunun o bile olmadığını, iş olduğunu öğrendim? Ben senin ilk tercihin bile değildim. Ivy'nin seninle gelmesini istedin, benim değil! Ben senin *alternatif planındım*. Sence bu beni ne kadar ucuz hissettiriyor?"

Ağzını açtı, sonra kapattı.

"Beni ikinci seçenek olarak kullanmanı anlayabiliyorum çünkü sen bir erkeksin ve bu yüzden bir pisliksin!" Haykırdım. "Ama beni bilerek dışarı çıkardın

büyülerim ve cazibem olmadan tehlikeli olabilecek bir duruma girdim. Bunun bir randevu olduğunu söyledin, ben de her şeyi evde bıraktım. Kahretsin, Kisten, eğer destek isteseydin, isterdim!

"Ayrıca," diye ekledim, zamanını bahaneler üreterek geçirmek yerine gerçekten dinliyor gibi görüldüğü için öfkem yavaşlamaya başlamıştı. "Neler olup bittiğini bilmek eğlenceli olurdu. İnsanlardan bilgi isteyebilirdim, bunun gibi şeyler."

Bana baktı, şaşkınlığı gözlerine yansımıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Diş planları için koşucu olduğumu mu düşünüyorsun? Bir adamın bana barbut öğretmesinden daha eğlenceli olurdu. Bu arada o senin işindi."

Kisten yanımda duruyordu, kolunun üzerine örttüğü deri montunun üzerinde birikmeye başlayan kar tozları vardı. Sokak lambasının loş ışığında yüzü uzun ve mutsuzdu. Bir nefes aldı ve gözlerim kısıldı. Hızlı bir yenilgi sesiyle kaçtı. Kanımın hızla aktığını hissedebiliyordum, vücudum öfkemden ve nehirden gelen kesici rüzgârdan dolayı hem sıcak hem de soğuktu. Kisten'in hislerimi muhtemelen benden daha iyi okuyabilmesinden daha da az hoşlanmışım.

Maviye çalan gözleri yanımdan geçip tekneye doğru kaydı. Ben izlerken gözleri siyaha dönerek beni ürpertti. "Haklısın," dedi kısaca, sesi gergindi. "Arabaya bin."

Öfkem tekrar alevlendi. *Orospu* çocuğu... "Bana patronluk taslama," dedim sertçe.

Elini uzattı ve bana dokunamadan sarsılarak geri çekildim. Siyah gözleri loş ışıktaki ruhsuz görünüyordu, bana uzanışını kapımı açmaya çevirdi. "Değilim," dedi, hareketleri o ürkütücü vampir çabukluğuna dönüşüyordu. "Tekneden inen üç adam var. Barut kokusu alabiliyorum. Sen haklıydın, ben yanıldım. Bin şu lanet arabaya."

On dört

Korku içimde parladı ve bunu hisseden Kisten sanki ona tokat atmışım gibi bir nefes aldı. Dondum kaldım, yükselen açlığından iskelede gürleyen ayaklardan daha fazla endişelenmem gerektiğini anladım. Kalbim kt küt atarak arabaya bindim. Kisten bana ceketimi ve anahtarlarını verdi. Kapım gümbürdeyerek kapandı ve o arabasının önüne geçerken ben de anahtarı kontağa soktum. Kisten arabaya bindi ve kapısını kapatmasıyla eş zamanlı olarak ani bir gürültü duyuldu.

Üç adam yn değiştirmiş, eski model bir BMW'ye doğru ilerlerken adımları hızlanmıştı. "Bizi bununla asla yakalayamazlar," diye alay etti Kisten. Silecekler karı itmeye başladı, arabayı vitesine taktı ve gaza bastığında n panele yaslandım. Caddeye doğru savrulduk ve sarı ışıkta geç kaldık. Arkamıza bakmadım.

Trafik arttıkça Kisten yavaşladı ve nabzım hızla atmaya başladı, kıpırdanarak ceketinin içine girdim ve emniyet kemerimi taktım. Isıtıcıyı sonuna kadar açtı ama sadece soğuk hava üflüyordu. Takılarım olmadan kendimi çıplak hissediyordum. Kahretsin, yanıma bir şeyler almalıydım ama bunun bir randevu olması gerekiyordu!

"zr dilerim," dedi Kisten ani bir sola dönüş yaparken. "Haklıydın."

"Seni *aptal!*" Bağırdım, sesim arabanın dar ortamında sert çıkıyordu. "Benim yerime *asla* karar verme, Kisten. O adamların silahları vardı ve benim hiçbir şeyim yoktu!" Azalan adrenalin sözlerimin niyet ettiğimden daha yüksek sesle söylenmesine neden oldu ve ona baktım, korkum onu vurduğunda gözlerinin siyahlığını hatırlayınca aniden ayıldım. İtalyan takım elbisesini giymiş ve saçlarını arkaya taramış olarak güvende görünebilirdi ama değildi. Bir kalp atışından diğerine geebiliyordu. *Tanrım, ben burada ne yapıyordum?*

"zgn olduğumu söyledim," dedi Kisten tekrar, kardan puslanmış binalar geçerken yola bakmadan. Ses tonunda rahatsızlıktan daha fazlası vardı ve hala kızgın ve titriyor olsam bile ona bağırmayı bırakmaya karar verdim. Ayrıca, sinmiş, af dileyen biri değildi ve

Kendinden emin bir şekilde hata yaptığını kabul etmesi bir değişiklik olarak iyi oldu.

"Merak etme," dedim ekşiyerek, henüz onu affetmeye hazır değildim ama bu konu hakkında daha fazla konuşmak da istemiyordum.

"Kahretsin," dedi, önündeki yol yerine dikiz aynasına bakarken çenesi sıkıştı. "Hâlâ bizi takip ediyorlar."

Dönüp bakmamayı başarak, yan aynada görebildiklerimle kendimi tatmin ederek seğirdim. Kisten ani bir sağa dönüş yaptı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Önümüzdeki yol bomboştu, arkamızdaki ışıklar ve ticaretin güvenliğiyle karşılaştırıldığında karanlık bir tüneldi. "Ne yapıyorsun sen?" Sesimde bir korku tonu duyarak sordum.

Koyu renkli Cadillac önümüze fırlayıp yan dönerek yolu kapattığında gözleri hâlâ arkamızdaki yoldaydı.

"Kisten!" Kollarımı ön panele dayayarak bağırdım. Küfredip direksiyonu kırduğunda içimden küçük bir çığlık kaçtı. Başım cama çarptı ve acı dolu bir çığlık attım. Nefesimi tuttuğumda tekerleklerin kaldırımıyla temasını kaybettiğini ve buzda kaydığımızı hissettim. Hâlâ küfreden Kisten vampir refleksleriyle tepki verdi, araba onunla savaşıyordu. Küçük Corvette kaldırımı bulduğunda son bir küçük hıçkırık hareketi verdi ve sarsılarak durduk.

"Arabada kal." Kapıya doğru uzandı. Önümüzdeki Cadillac'tan koyu renk takım elbiseli dört adam iniyordu. Üçü de arkamızdaki BMW'deydi. Muhtemelen hepsi cadıydı ve ben burada sadece birkaç gösterişli tılsımla duruyordum. *Bu ölüm ilanlarında gerçekten iyi görünecekti.*

"Kisten, bekle!" Dedim.

Elini kapıya koydu, döndü. Gözlerindeki karanlığı görünce göğsüm sıkıştı. *Tanrım, bayılmıştı.*

"Her şey yoluna girecek," dedi, sesi içime işleyen ve kalbimi kavrayan kara topraktan, zengin bir gümbürtü gibiydi.

"Nereden biliyorsun?" Fısıldadım.

Sarışın boyalı bir kaş o kadar hafif yukarı kayd ki, hareket ettiğinden bile emin değildim. "Çünkü beni öldürürlerse ben de ölmüş olurum ve onları avlarım. Konuşmak istiyorlar. Arabada kal."

Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Araba hâlâ çalışıyordu, motorun gümürtüsü kaslarımı teker teker sıkıyordu. Yağan kar ön cama çarpıp eriyordu ve ben silecekleri kapattım. "Arabada kal," diye mırıldandım kıpırdanarak. Arkama baktım, BMW'deki üç adamın yaklaştığını gördüm. Kisten, ışıklarının önünden geçerken, sahte olduğunu bildiğim bir rahatlıkla avuçlarını öne doğru uzatarak dört adama yaklaşırken keskin bir ciddiyetle aydınlanmıştı. "Cehennem gibi arabada kalacağım," dedim, tutamağa uzandım ve soğuğa doğru yalpaladım.

Kisten döndü. "Sana arabada kalmanı söylemiştim," dedi ve ifadesindeki sertlik karşısında korkumu bastırdım. Olacaklardan kendini çoktan soyutlamıştı.

"Evet, yaptın," diye karşılık verdim, kollarımı aşağı indirmeye zorlayarak. Hava soğuktu ve titriyordum.

Tereddüt etti, açıkça kararsızdı. Yaklaşan adamlar dağıldı. Etrafımız sarılmıştı. Yüzleri gölgeli ama kendinden emindi. Her şeyi tamamlamak için ellerine vuracakları bir sopa ya da levyeye ihtiyaçları vardı. Ama onlar cadıydı. Güçleri büyülerindeydi.

Nefesim yavaşça geldi ve düz botlarımın üzerinde öne doğru sallandım. Adrenalinin kıpırdanışını hissederek arabanın farlarına doğru ilerledim ve sırtımı Kisten'e dayadım.

Gözlerindeki siyah açlık duraklamış gibiydi. "Rachel, lütfen arabada bekle," dedi sesi tüylerimi diken diken ederek. "Uzun sürmeyecek ve üşümeni istemiyorum."

Üşümemi istemiyor muydu? Arkamızdaki BMW'den üç adamın çit yapmak için yerleşmesini izlerken düşündüm. "Burada yedi cadı var," dedim usulca. "Bir ağ yapmak için sadece üç kişi gerekir ve bir kişi de onu yerinde tutmak için."

"Doğru, ama bir adamı düşürmem sadece üç saniye sürüyor."

Görüş alanımdaki adamlar bocaladı. I.S.'in vampir getirmek için cadıları göndermemesinin bir nedeni vardı. Bire karşı yedi kişi bunu yapabilirdi ama birinin canı gerçekten yanmadan olmazdı.

Omzumun üzerinden şöyle bir baktım ve Cadillac'taki dört adamın BMW'den inen uzun paltolu adama baktıklarını gördüm. *En iyi adam*, diye düşündüm, ceketini düzeltirken kendinden çok emin olduğunu düşündüm.

uzun ceketini giydi ve başını etrafımızdaki adamlara doğru salladı. Kisten'in önündeki iki kişi öne çıktı ve üçü geri çekildi. Dudakları kıpırdıyor ve elleriyle işaret ediyorlardı. Aniden yükselen güç karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu.

En az üç ley hattı cadısı olduğunu tahmin ettim, sonra ilerleyen adamlardan biri silahını çekince soğudum. Lanet olsun. Kisten ölümden dönebilirdi ama ben dönemezdim.

"Kisten..." Sesimi yükselterek ve gözlerimi silaha dikerek uyardım.

Kisten hareket etti, ben de sıçradım. Bir an yanımdaydı, bir an sonra adamların arasındaydı. Bir silah patladı. Nefes nefese eğildim, Corvette'in farları beni kör etmişti. Çömeldiğimde bir adamın yerde olduğunu gördüm, ama silahlı olanın değil.

Bizi çevreleyen, neredeyse parıltının içinde kaybolan ley hattı cadıları mırıldanıyor ve el kol hareketleri yapıyor, bir adım attıklarında ağları geriliyordu. Ağlar üzerimize düşerken tenim karıncalandı.

Takip edilemeyecek kadar hızlı hareket eden Kisten, silahlı adamın bileğini yakaladı. Soğuk ve kuru havada kemiğin kırılma sesi net bir şekilde duyuluyordu. Adam çığlık atıp dizlerinin üzerine düşerken midem bulandı. Kisten adamın kafasına güçlü bir darbe indirerek onu takip etti. Biri bağıırıyordu. Silah düştü ve Kisten onu kara çarpmadan önce yakaladı.

Kisten bileğinin bir hareketiyle silahı bana doğru gönderdi. Onu yakalamak için öne atıldığım da farlarda parlıyordu. Ağır metal avucuma düştü. Sıcaktı, beni şaşırttı. Silahtan bir patlama sesi daha geldi ve sarsıldım. Silah karların üzerine düştü.

"Al şu silahı!" diye bağırdı eteklerdeki uzun paltolu adam.

Kisten'in Corvette'inin kaputunun üzerinden baktım ve onun da bir silahı olduğunu gördüm. Bana doğru gelen bir adamın siyah gölgesini gördüğümde gözlerim büyüdü. Elinde turuncu bir top vardı. Gülümseyip topu bana fırlattığında nefesim kesildi.

Kaldırıma çarptım, karla kaplı buz sert bir iniş yaptı. Kisten'in arabasına çarpıp sekerek uzaklaşırken sülfür kokulu bir parıltı yağmuruna dönüştü. Soğuk sulu çamur üzerime sızdı, şok kafamı temizledi.

Yerden, avuçlarımı soğuk kaldırıma dayadım ve kendimi yukarı kaldırdım. Giysilerim... Giysilerim! İpek astarlı pantolonum kirli gri karla kaplanmıştı. "Bana ne yaptırdığına bak!" Üzerimdeki soğuk çamuru silkelerken öfkeyle bağırdım.

"Seni orospu çocuğu!" Kisten bağırdı ve ben döndüğümde üç cadının onun etrafında dağınık bir çember oluşturduğunu gördüm. Sonsuza dek fırlatan acı dolu bir hareket yaptı ve Kisten onu vahşice tekmeledi. *Oraya nasıl bu kadar hızlı gelebilmişti?* "Boyamı yaktın, seni anne!"

Ben izlerken, Kisten'in tavrı nefes nefese bir anda değişti. Simsiyah gözleriyle en yakınındaki ley hattı cadısına doğru hamle yaptı. Adamın gözleri büyüdü ama daha fazlası için zamanı yoktu.

Kisten'in yumruğu yüzüne çarparak başını geriye savurdu. Çirkin bir çığırta duyuldu ve cadı yere yığıldı. Kolları gevşeyerek havada geriye doğru kavis çizdi ve Cadillac'ın farlarına çarparak yere düştü.

İlkinin hareketi durmadan önce dönen Kisten, bir sonrakinden önce yere inerek dar bir daire çizdi. Elbise ayakkabıları ürkmüş cadının dizlerinin arkasına çarptı. Adam bacakları bükülürken haykırdı. Kisten adamın boğazını sıkıldığında ses korkutucu bir anilikle kesildi. Kıkırdağın gürültüsü ve çatırtısı midemi sıkıştırdı.

Üçüncü cadı geri geri kaçtı. *Hata. Korkunç, korkunç bir hata.*

Kisten aralarındaki on metrelik mesafeyi yarım kalp atışıyla kat etti. Kaçan cadıyı yakaladı ve kolunu hiç bırakmadan bir daire çizerek döndürdü. Kolunun yerinden çıkma sesi bana bir tokat gibi çarptı. Elimi mideme götürdüm, midem bulandı. Sadece bir anlık bir düşünceydi, o kadar.

Kisten ayakta kalan son cadının önünde durdu, agresif bir şekilde sekiz adım gerideydi. Ivy'nin bana öyle baktığını hatırlayarak ürperdim. Bir tabancası vardı ama bunun ona yardımcı olacağını sanmıyordum.

"Beni vuracak mısın?" Kisten hırladı.

Adam gülümsedi. Bir çizgiye dokunduğunu hissettim. Bir uyarıda bulunmak için nefesim hızlandı.

Kisten ileri atılarak adamı boğazından yakaladı. Adam nefes almak için çırpınırken gözleri korkuyla irileşti. Tabanca düştü, eli havada asılı kaldı.

Faydasız. Kisten'in omuzları gerildi, saldırganlığı yüzünden okunuyordu. Gözlerini göremiyordum. Görmek de istemiyordum. Ama elindeki adam görebiliyordu ve dehşete kapılmıştı.

"Kisten!" Müdahale edemeyecek kadar korkarak bağırdım. *Oh Tanrım. Lütfen hayır. Bunu görmek istemiyorum.*

Kisten tereddüt etti ve kalbimin atışını duyup duymadığını merak ettim. Yavaşça, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi, Kisten adamı daha yakına çekti. Cadı soluk soluğaydı, nefes almakta zorlanıyordu. Far ışıkları ağzının kenarında köpüren tükürüğün üzerinde parlıyordu ve yüzü kıpkırmızıydı.

"Saladan'a onu göreceğimi söyle," diye neredeyse homurdandı Kisten.

Kisten'in kolu dışarı fırladığında ve cadı uçmaya başladığında sarsıldım. Sökülmüş bir aydınlatma direğine çarptı ve şok direkte yankılanarak ışığın titremesine neden oldu. Kisten döndüğünde hareket etmeye korkuyordum. Arabanın farlarının aydınlattığı yağan karın içinde durduğumu görünce durakladı. O korkunç siyah gözleriyle paltosundaki nem lekesini sildi.

Dengeli ve gergin bir şekilde, üç çift farın ve bir sokak lambasının aydınlattığı katliamın üzerinden geçerken dikkatini takip etmek için bakışlarımı ondan ayırdım. Adamlar her yere yayılmıştı. Omzu çıkmış olan kusmuştu ve bir arabaya ulaşmaya çalışıyordu. Sokağın aşağısından bir köpek havladı ve bir perde yanan bir pencereye çarptı.

Elimi mideme götürdüm, midem bulanıyordu. Donup kalmıştım. Tanrım, donmuştum, hiçbir şey yapamıyordum. Ölüm tehditlerim ortadan kalktığı için kendimi aptal yerine koymuştum. Ama yaptığım şey yüzünden her zaman hedef olacaktım.

Kisten harekete geçti, siyah gözbebeklerinin etrafındaki mavi halka ince bir kenara dönüşmüştü. "Sana arabada kalmanı söylemiştim," dedi ve dirseğimden tutup beni Corvette'ine götürürken kaskatı kesildim.

Uyuşmuştum, direnmedim. Bana kızgın değildi ve onu çarpan kalbimden ve süregelen korkumdan daha fazla haberdar etmek istemiyordum. Ama bir uyarı beni kaskatı kıldı. Kisten'in elinden kurtulup döndüm, gözlerim geniş ve arıyordu.

Sokak lambasının altından kırık adam gözlerini kesti, yüzü acıdan çirkinleşmişti. "Kaybettin, kaltak," dedi ve ardından Latince vahşi bir kelime mırıldandı.

"Dikkat et!" Kisten'i kendimden uzaklaştırarak bağırdım.

Vampir zarafetiyle dengesini sağlayarak geriye düştü. Botlarım kayınca ben de yere yığıldım. Çığ bir çığlık içimde şok etkisi yarattı. Kalbim küt küt atarken ayağa fırladım, gözlerim önce Kisten'e gitti. O iyiydi. Cadı yaptı.

Elim ağzıma gitti, karla kaplı kaldırımda kıvranan vücudu karşısında dehşete kapıldım. Tekmelenen kar kırmızı bir renk alırken içimi korku kapladı. Gözeneklerinden kan akıyordu. "Tanrı onu korusun," diye fısıldadım.

Çığlık attı, sonra tekrar çığlık attı, sert ses içimde ilkel bir akor oluşturdu. Kisten hızla ona doğru yürüdü. Onu durduramadım; cadı kanlar içindeydi, acı ve korku içinde çığlık atıyordu. Kisten'in sahip olduğu her düğmeye basıyordu. Arkamı döndüm, titreyen bir elimi Corvette'in gürleyen sıcak kaputuna dayadım. Hastalanacaktım. Bunu biliyordum.

Adamın dehşeti ve acısı çamurlu bir çatırtıyla son bulurken başımı kaldırdım. Kisten çömeldiğı yerden kalktı, yüzünde korkunç ve öfkeli bir ifade vardı. Köpek tekrar havladı ve buz gibi geceyi alarm sesiyle doldurdu. Adamın gevşek elinden bir çift zar yuvarlandı ve Kisten onları aldı.

Artık düşünemiyordum. Kisten aniden yanımdaydı, eli dirseğimde beni arabaya doğru itiyordu. Beni hareket ettirmesine izin verdim, vampir içgüdülerine yenik düşmediğine sevindim ve neden düşmediğini merak ettim. Vampir aurası tamamen silinmişti, gözleri normaldi ve tepkileri sadece biraz hızlıydı.

"O ölmedi," dedi zarları bana uzatırken. "Hiçbiri ölmedi. Ben kimseyi öldürmedim, Rachel."

Benim ne düşündüğümü neden önemseydiğini merak ediyordum. Plastik parçalarını alıp parmaklarım ağrıyana kadar kavradım. "Silahı al," diye fısıldadım. "Üzerinde parmak izlerim var."

Beni duyduğunu belli etmeden paltomu kapıdan içeri soktu ve kapıyı kapattı.

Kanın keskin tınısı dikkatimi aşağı çekti ve elimi zorla açtım. Zar yapış yapıştı. İçim burkuldu ve kış soğuşundaki yumruğumu ağzıma götürdüm. Kumarhanede kullandığım çift zarlardı bunlar. Tüm oda onları öptüğümü görmüştü; onları bir odak nesnesi olarak kullanmaya çalışmıştı. Ama onlarla bir bağlantı kurmamıştım ve bu yüzden siyah tılsım onun yerine yaratıcısına geri döndü.

Nefes nefese kalmamaya çalışarak pencereden dışarı baktım. Oradaki ben olmalıydım, uzuvlarım bükülmüş ve kanla erimiş karın içinde yayılmışım. Saladan'ın oyununda bir jokerdim ve dengeyi adamlarının lehine çevirmek için beni ortadan kaldırmaya hazırdı. Ve ben hiçbir şey yapmamışım, cazibesizliğim ve yaşadığım şok yüzünden donup kalmış, bir daire bile çizememişim.

Kisten arabanın farlarının önüne geçip silahı almak için eğildiğinde daha parlak bir ışık parlaması oldu. Gözleri benimkilerle buluştu - yorgun ve bitkin - ta ki arkasından gelen yumuşak bir hareket dönmesine neden olana kadar. Birisi gitmeye çalışıyordu.

Kisten inanılmaz derecede uzun ve hızlı adımlar atıp onu yakaladığında, ayakları sallanırken onu dik tuttuğunda küçük bir inilti çıkardım. Adamdan bir inilti geldi, hayatı için yalvarırken içime işledi. Kendi kendime ona acımanın aptallık olduğunu, benim ve Kisten için daha kötüsünü planladıklarını söyledim. Ama Kisten'in tek yaptığı onunla konuşmaktı, vampir kulağına fısıldarken yüzleri birbirine değişiyordu.

Kisten bir hamlede onu Cadillac'ın kaputunun üzerine fırlattı ve silahı cadının paltosunun eteklerine sildi. İş bitince silahı bıraktı ve arkasını döndü.

Kisten arabaya doğru yürürken sırtı kamburlaşmıştı, bu da onu öfke ve endişenin kötü bir karışımı haline getiriyordu. Arabaya binip silecekleri çalıştırırken hiçbir şey söylemedim. Hâlâ sessizdi, vitesi ileri geri sallayarak arabayı iki arabanın oluşturduğu kutudan çıkarmak için manevra yaptı.

Kapı kolunu tuttum ve ivmemiz değişirken, dururken ve tekrar değişirken hiçbir şey söylemedim. Sonunda önümüzde sadece açık bir yol vardı ve Kisten gaza bastı. Tekerlekler dönerken ve buzda sola doğru sürüklenmeye başlarken gözlerim açıldı, ama sonra lastikler yakalandı ve ileri doğru savrulduk. Geldiğimiz yolu yarış motorlarının kayma sesleri arasında terk ettik.

Kisten arabayı sürerken sessiz kaldım, hareketleri hızlı ve ani oldu. Etrafımızdaki ışıklar aniden parladı ve stresle kaplı yüzüne düştü. Midem gergindi ve sırtım ağrıyordu. Nasıl tepki vereceğimi anlamaya çalıştığımı biliyordu.

Onu izlemek hem heyecan verici hem de çok korkutucuydu. Ivy ile yaşamak bana vampirlerin bir seri katil kadar değişken olduğunu öğretmişti; bir an eğlenceli ve büyüleyici, bir an sonra saldırgan ve tehlikeli. Bunu biliyordum ama bunu görmek şok edici bir hatırlatma olmuştu.

Sertçe yutkunarak duruşuma baktım, daha sıkı sarılmış olduğumu gördüm.

bir sincaptan daha hızlıydı. Hemen kenetlenmiş ellerimi ayırmaya ve omuzlarımı aşağı indirmeye zorladım. Elimdeki kanlı zara baktım ve Kisten mırıldandı, "Bunu sana yapmazdım Rachel. Yapmazdım."

Sileceklerin ritmi yavaş ve sabitti. *Belki de arabada kalmalıydim.*

"Konsolda el mendilleri var."

Sesi bir özrün yumuşaklığını taşıyordu. O gözlerime bakamadan gözlerimi kaçırarak konsolu açtım ve birkaç mendil buldum. Zarları sararken parmaklarım titriyordu ve bir anlık teredd tt n sonra onları el çantama attım.

Daha derine inerek mendilleri buldum. Mutsuz bir şekilde ilkini Kisten'e uzattım, sonra ikincisiyle ellerimi temizledim. Kisten karlı ve işlek caddeleri kolayca geçti ve aynı zamanda tırnak etlerini titizlikle temizledi. İşini bitirdiğinde, kullanılmış mendilimi almak için elini uzattı, ben de ona verdim. Koltuğumun arkasında asılı küçük bir     torbası vardı ve zahmetsizce uzanıp ikisini de attı. Elleri bir cerrahinki kadar sağlamdı ve titremelerini gizlemek için parmaklarımı avuçlarımın altında kıvırdım.

Kisten kendini toparladı ve nefes verirken gerginliğini üzerinden attığını neredeyse görebiliyordum. Hollows'u yarılamıştık, Cincinnati'nin ışıkları keskin bir şekilde  n m zdeydi.

" ıt, çıt, pat," dedi hafifçe.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Affedersiniz?" Dedim, sesimin eşit olmasına sevindim. Evet, onun bir avcının zahmetsiz zarafetiyle bir kara sanat cadıları meclisini alaşağı edişini izlemiştim ama şimdi kahvaltılık gevreklerden bahsetmek istiyorsa, bunu kabul edebilirdim.

Dudakları kapalı gülümsedi, mavi gözlerinin arkasında bir özür ya da belki de suçluluk duygusu vardı. " ıt, çıt, pat," dedi. "Onları aşağı indirmek bir kase mısır gevreği gibi geldi."

Kaşlarım kalktı ve yüzümde alaycı bir g l msemi belirdi. Küçük bir hareketle ayaklarımı yerdeki havalandırmaya uzattım. Eğer g lmezsem, ağlayacaktım. Ve ben ağlamak istemiyordum.

"Bu gece pek iyi değildim, değil mi?" dedi, gözlerini tekrar yola dikerek.

Bir şey söylemedim, ne hissettiğimden emin değildim.

"Rachel," dedi usulca. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim, adamın dehşete kapılmış, acı dolu çığlıklarını hatırlayarak. Kisten'in kim olduğu ve kimin için çalıştığı nedeniyle çirkin şeyler yaptığını biliyordum ama bunu görmek beni hem tiksindirdi hem de büyüledi. Ben bir koşucuydum; şiddet varlığımın bir parçasıydı. Kendi mesleğimi karanlığa atmadan olanları körü körüne kötü olarak etiketleyemezdim.

Gözleri kararmış ve içgüdüleri gerilmiş olmasına rağmen, kışkırdığım bir zarafet ve özlü bir hareketle hızlı ve kararlı bir şekilde hareket etmişti. Dahası, tüm bunlar olurken Kisten'in dikkatinin hafifçe üzerimde olduğunu hissetmiştim, her zaman nerede olduğumun ve beni kimin tehdit ettiğinin farkındaydı.

Ben donmuştum ve o beni güvende tutmuştu.

Işık yeşile döndüğünde Kisten önümüzdeki kavşağa doğru hızla ilerledi. İçini çekti, kiliseye doğru dönerken düşüncelerimden habersiz olduğu belliydi. Gösterge panelindeki parlayan saat üç buçuğu gösteriyordu. Dışarı çıkmak artık eğlenceli gelmiyordu ama hâlâ titriyordum ve eğer beni doyurmazsa akşam yemeğinde peynirli kraker ve pilav artığı yiyecektim. İğrenç. "Mickey-d's?" Ben sordum. *Tanrı aşkına, bu sadece bir randevuydu. Platonik bir randevu.*

Kisten'in kafası yukarı kalktı. Dudakları şaşkınlıkla aralandı, neredeyse önümüzdeki arabaya çarpacaktı, son anda frene bastı. Ivy'nin araba kullanma şekline alışkın olduğum için kendimi destekledim ve öne arkaya sallandım.

Önümüzdeki adam dikiz aynasından duyulmamış hakaretler yağdırırken, "Hâlâ yemek yemek istiyor musun?" diye sordu.

Omuz silktim. Kirli kar sümüşüne bulanmıştım, saçlarım kulaklarıma dökülüyordu, sinirlerim bozulmuştu - eğer mideme bir şeyler girmezse hırçınlaşacaktım. Ya da hastalanacaktım. Ya da daha kötüsü.

Kisten arkasına yaslandı ve düşünceli bir ifadeyle yüz hatlarını yumuşattı. Her zamanki ukala halinden bir parça, çökmüş duruşunda parıldıyordu. "Şu anda tek karşılayabildiğim şey fast food," diye hafifçe homurdandı ama beni eve götürmesini talep etmediğim için rahatladığını görebiliyordum. "Kazandıklarımın bir kısmını seni Carew Kulesi'ne götürüp gün doğumu yemeği yemek için kullanmayı planlıyordum."

"Yetimlerin paraya, benim aşırı pahalı bir akşam yemeğine ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacı var.

Cincinnati'nin tepesinde," dedim. Kisten buna güldü, bu ses son kalan ihtiyatımı da bastırmamı kolaylaştırdı. Donup kaldığımda beni hayatta tutmuştu. Bu bir daha olmayacaktı. Asla.

"Hey, Ivy'ye bundan bahsetmemenin bir yolu var mı?" diye sordu.

Sesindeki tedirginliğe gülümsedim. "Bu sana pahalıya patlayacak, dişlek çocuk."

Küçük bir ses çıkardı ve döndü, gözleri sahte bir endişeyle irileşmişti. "Sessizliğiniz için size büyük boy bir shake teklif edebilecek durumdayım," diye mırıldandı ve içine koyduğu tehdit oyunu karşısında bir ürperti bastırdım. Evet, beni aptal olarak boyayın. Ama hayattaydım ve o beni güvende tutmuştu.

"Çikolata olsun," dedim, "ve anlaştık." Kisten'in gülümsemesi

genişledi ve direksiyonu daha emin bir şekilde kavradı.

Isıtmalı deri minderlere geri yerleştim, küçük, çok küçük bir endişe düşüncesini bastırdım. *Ne gibi? Sanki Ivy'ye söyleyecektim de?*

On beş

Kisten bana kapıma kadar eşlik ederken buz ve tuzun çıtırtısı gürültülüydü. Arabası kaldırımın kenarında, yağın kardan dolayı dağılmış bir ışık birikintisinin içinde duruyordu. Önümüzdeki beş dakika içinde neler olacağını merak ederek basamakları çıktım. Platonik bir randevuydu ama yine de bir randevuydu. Beni öpebileceği düşüncesi beni germişti.

Kapıya ulaştığımda gülümseyerek döndüm. Kisten uzun yün paltosu ve parlak ayakkabılarıyla yanımda duruyordu, gözlerinin üzerine düşen saçlarıyla iyi görünüyordu.

Eğri büğrü yağın kar çok güzeldi ve onun omuzlarında toplanıyordu. Gecenin çirkinliği düşüncelerime girip çıkıyordu. "İyi vakit geçirdim," dedim unutmak isteyerek. "Mickey-d's eğlenceliydi."

Kisten'in başı öne eğildi ve küçük bir kıkırdama duyuldu. "Daha önce hiç bedava yemek için sağlık müfettişi gibi davranmamıştım. Ne yapacağını nasıl bildin?"

Yüzümü buruşturdum. "Lisedeyken hamburger çeviriyordum, ta ki kızartma kazanına bir tılsım düşürene kadar." Kaşları kalktı ve ben de ekledim, "Kovuldum. Bu kadar büyütülecek ne vardı bilmiyorum. Kimse zarar görmedi ve kadın düz saçla daha iyi görünüyordu."

Güldü ve bunu bir öksürüğe dönüştürdü. "Kızartma kazanına iksir mi düşürdün?"

"Bir kazaydı. Müdürün kaplıcada bir gün için ödeme yapması gerekiyordu ve ben süpürgeci itildim. Büyüyü bozmak için tek ihtiyacı olan bir tuz banyosu idi ama dava açacaktı."

"Nedenini hayal bile edemiyorum..." Kisten ayak parmaklarının ucuna kadar sallanıp aşağı indi, ellerini arkasına koyarak karların arasından çan kulesine baktı. "İyi vakit geçirdiğine sevindim. Ben de öyle." Bir adım geri çekildi, ben de hareketsiz kaldım. "Yarın akşam ceketimi almak için uğrarım."

"Hey, Kisten?" Nedenini bilmeden söyledim. "Bir fincan kahve ister misin?"

Bir ayağını bir sonraki basamağa atarak zarif bir şekilde durdu. Arkasına dönerek gülümsedi, memnun ifadesi gözlerine kadar ulaşıyordu. "Sadece yapmama izin verirsen."

"Anlaştık." Kapıyı açıp onu içeri buyur ederken nabzım biraz daha hızlanmıştı. Oturma odasından gelen yavaş caz sesi bizi karşıladı. Ivy evdeydi ve umarım haftada iki kez gittiği yerden çoktan çıkıp dönmüştü. Duygusal bir şekilde söylenen "Lilac Wine", mabedin karanlığıyla vurgulanan yumuşak bir hava yarattı.

Kisten'in paltosunu ayağımı sürüyerek çıkardım, ipek astarın çıkardığı ses üzerimden kayarken yumuşak bir sessizliğe dönüştü. Mabet loş ve sessizdi, periler şimdiye kadar kalkmış olmaları gerekirken masamda rahatça oturuyorlardı. Ortamı korumak için ben botlarımı çıkarırken Kisten de kendi paltosunu bana ödünç verdiği paltonun yanına astı.

"Geri gel," diye fısıldadım, perileri uyandırmak istemiyordum. Beni mutfağa kadar takip ederken Kisten'in gülümsemesi yumuşaktı. Sessizdik ama müziğin sesini biraz kısıtığında Ivy'nin bizi duyduğunu biliyordum. El çantamı masanın yan tarafına atıp çoraplı ayaklarımla kahve almak için buzdolabına doğru yürürken kendimi başka biri gibi hissediyordum. Penceredeki yansıma takıldı gözüm. Kar lekelerini ve dökülen saçlarımı görmezden gelerseniz, çok da kötü görünmüyordum.

"Ben kahveyi getireyim," dedim, çınlayan su sesi caz müziğine karışırken buzdolabına baktım. Elimde kahve telvesi, lavabonun başında durup yeni kahve sürahisini temizlerken onu ince çizgili takım elbisesi içinde rahat ve huzurlu buldum. Akli tamamen işindeydi, eski taveleri atıp dolaptan bir filtre çıkarırken aynı odada olduğumun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Onunla tek bir flört yorumu ya da cinsel/kan iması olmadan geçen dört saatin ardından kendimi rahat hissettim. Onun böyle olabileceğini bilmiyordum: normal. Onu hareket ederken izledim, hiçbir şey düşünmediğini gördüm. Gördüklerim hoşuma gitti ve her zaman böyle olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Kisten gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi döndü. "Ne?" diye sordu gülümseyerek. "Hiçbir şey." Siyah koridora baktım. "Ivy'yi kontrol etmek istiyorum." Gülümsemesi genişlerken Kisten'in dudakları bir an için dişlerini gösterecek şekilde aralandı. "Tamam."

Bunun onu neden memnun ettiğinden emin değilim, ona son bir kez kaşlarımı kaldırarak baktım ve mum ışığıyla aydınlatılmış oturma odasına yöneldim. Ivy rahat süet koltuğuna yayılmıştı, başı bir kolunda, bacakları diğerinin üzerindeydi. İçeri girdiğimde kahverengi gözleri benimkilere kaydı ve naylon çoraplı ayaklarıma kadar kıyafetlerimin pürüzsüz, zarif hatlarını inceledi.

"Her tarafın kar olmuş," dedi yüz ifadesi ve duruşu değişmeden.

"Ayağım kaydı," diye yalan söyledim ve o da gerginliğimi utanç olarak algılayarak bunu kabul etti. "Periler neden hâlâ uyuyor?"

Homurdandı -ayaklarını yere koymak için oturdu- ve ben de onun karşısındaki kanepeye oturdum, aramızda sehpa vardı. "Jenks sen gittikten sonra onları uyutmadı, böylece sen eve geldiğinde uyanık olmayacaklardı."

Yüzümde minnettar bir gülümseme belirdi. "Hatırlat da ona ballı kek yapayım," dedim arkama yaslanıp bacak bacak üstüne atarak.

Ivy benim duruşumu taklit ederek sandalyesine yığıldı. "Ee... randevun nasıldı?"

Gözlerim onunkilerle buluştu. Kisten'in mutfaktan beni dinlediğinin farkındaydım ve omuz silktim. Ivy sık sık eski erkek arkadaşı gibi davranırdı, bu gerçekten çok tuhaftı. Ama şimdi bunun benim güvenimi kazanma ihtiyacından kaynaklandığını bildiğim için, hâlâ tuhaf olsa da, bunu anlamak biraz daha kolaydı.

Yavaşça nefes aldı ve Piscary'de kimsenin beni ısırmadığından emin olmak için havayı kokladığını biliyordum. Omuzları gevşedi ve ben de bıkkınlıkla gözlerimi devirdim.

"Hey, um," diye başladım. "Daha önce söylediklerim için gerçekten özür dilerim. Piscary's hakkında mı?" Gözleri benimkilere kaydı ve hemen ekledim, "Bir ara gitmek ister misin? Birlikte yani? Sanırım aşağıda kalırsam bayılmayacağım." Gözlerim kısıldı, bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama yakında rahatlamamanın bir yolunu bulmazsa, kendini kaybedecekti. Bunun için etrafında olmak istemedim. Ve ona göz kulak olmak için orada olursam kendimi daha iyi hissedirdim. Benden daha çabuk bayılacağını hissediyordum.

Ivy sandalyede kıpırdandı ve ben içeri girdiğimde olduğu yere geri döndü. "Elbette," dedi, tavana bakıp gözlerini kapatırken sesi düşünceleri hakkında bana bir ipucu vermiyordu. "Bir süredir kız kıza bir gece geçirmemiştik."

"Harika."

Kisten'i beklemek için minderlere geri yerleştim. M¼zik setinden, şarkılar değiştikçe seks damlayan yumuşak bir ses fısıldadı. Demlenen kahvenin kokusu belirginleşti. Takata'nın en yeni single'ı çaldığında y¼z¼mde bir g¼l¼mseme belirdi. Caz kanallarında bile çalıyorlardı. Ivy g¼zlerini açtı. "Sahne arkası kartları," dedi g¼l¼mseyerek.

"Al-l-l-l-l sahne arkasına giden yol," diye karşılık verdim. Konserde benimle çalışmayı çoktan kabul etmişti ve onu Takata'yla tanıştırmak için sabırsızlanıyordum. Ama sonra aklıma Nick geldi. Artık gitme ihtimali yoktu. Belki Kisten'den bize yardım etmesini isteyebilirdim. Piscary'nin torunu gibi davrandığı için caydırıcı etkisi iki kat artacaktı. Ref¼je park etmiş bir polis arabası gibi. Siyah kemerli geçide baktım, sorarsam evet diyecek miydi ve onu orada isteyip istemediğimi merak ediyordum.

"Dinle." Ivy bir parmağını kaldırdı. "Bu benim en sevdiğim kısım. O alçak tını içime kadar işliyor. Sesindeki acıyı duyuyor musun? Bu Takata'nın şimdiye kadarki en iyi CD'si olmalı."

Onun sesi mi? Ben de öyle düşünm¼řt¼m. şarkı söyleyen tek kişi Takata'ydı.

"Sen benimsin, küçük bir şekilde," diye fısıldadı Ivy, g¼zleri kapalıydı, alnında gör¼nen içsel acı beni huzursuz ediyordu. "Sen benimsin, bilmesen de. Sen benimsin, tutkudan doğan bir bağ..."

G¼zlerim açıldı. Takata'nın söylediğini söylemiyordu. S¼zleri onunkilerle i içe geçmişti, t¼ylerimi diken diken eden ¼rk¼t¼c¼ bir fon oluşturuyordu. Serbest bırakmayacağı nakarat buydu.

"Sen benimsin, yine de tamamen sensin," diye nefes aldı. "Senin isteğinle..."

"Ivy!" Bağırdım ve g¼zleri fal taşı gibi açıldı. "Nereden duydun Bu mu?"

Takata cehalet içinde yapılan pazarlıkları anlatmaya devam ederken bana boş boş baktı.

"Bu alternatif nakarat!" Kanepenin kenarına oturarak söyledim. "Bunu yayınlamayacaktı."

"Alternatif koro mu?" dedi Kisten içeri girdiğinde, tepsiye ¼

Masanın üzerinde, kalın kırmızı mumların yanında duran kahve fincanlarını alıp dikkatle yanıma oturdum.

"Şarkı sözleri!" Müzik setini işaret ettim. "Onları sen söylüyordun. Onları yayınlamayacaktı. Bana söyledi. Diğerlerini yayınlayacaktı."

Ivy delirmişim gibi bana baktı ama Kisten inleyerek dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. "Bu vampir izi," dedi, sesi düzdü. "Lanet olsun. Bir şeylerin eksik olduğunu düşünmüştüm."

Şaşkınlıkla kahveme uzandım. Ivy de doğrulup aynısını yaptı. "Vampir izi mi?" Dedim.

Kisten başını kaldırdı. Sarı perçemini geriye atarken yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı. "Takata müziğine sadece ölümsüzlerin duyabileceği bir parça koyuyor," dedi ve ben donakaldım, kupam yarıya kadar dudaklarımdaydı. "Ivy bunu duyabiliyor çünkü o Piscary'nin soyundan geliyor."

Ivy'nin yüzü bembeyaz oldu. "Onu duyamıyor musun?" diye sordu. "Tam orada," dedi, nakarat tekrar başladığında müzik setine bakarak. "Takata'nın arasında şarkı söylediğini duyamıyor musun?"

Başımı salladım, huzursuz hissediyordum. "Tek duyabildiğim

o." "Davul mu?" diye sordu. "Bunu duyabiliyor musun?"

Kisten başını salladı, kahvesiyle arkasına yaslandı ve suratı asıldı. "Evet, ama sen bizden çok daha fazlasını duyuyorsun." Fincanını yere bıraktı. "Lanet olsun," diye küfretti. "Şimdi ölene kadar beklemem ve ortalıkta eski bir kopya bulmayı ummam gerekecek." Hayal kırıklığı içinde içini çekti. "İyi mi, Ivy? Sesi şimdiye kadar duyduğum en ürkütücü şey. Her CD'de var ama jenerikte hiç adı geçmiyor." Yere yığıldı. "Neden kendi albümünü yapmadığını bilmiyorum."

"Onu duyamıyor musun?" Ivy, kelimeleri keskin bir kesiklikle söyledi. Fincanı dökülmeye yetecek kadar sert bir şekilde yere bıraktı ve ben şaşkınlıkla bakakaldım.

Kisten alaycı bir yüz ifadesi takındı ve başını salladı. "Tebrikler," dedi acı acı. "Kulübe hoş geldin. Keşke hâlâ içinde olsaydım."

Ivy'nin gözleri öfkeyle parlarken nabzım hızlandı. "Hayır!" dedi, ayağa kalkarak.

Kisten başını kaldırıp baktı, gözleri irileşmişti, Ivy'nin memnun olmadığını şimdi fark etmişti. Ivy telaşla başını salladı. "Hayır," dedi kararlılıkla. "Ben O!
" istemiyorum

Anlayış beni doğruya çekti. Onun bunu duyabilmesi demek Piscary'nin onu tutuşu sıkılaşıyordu. Kisten'e baktım ve yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. "Ivy, bekle," diye sakinleştirdi, kızın her zamanki sakin yüzü öfkeyle çirkinleşirken.

"Artık hiçbir şey benim değil!" diye haykırdı, gözleri karardı. "Her şey çok güzeldi ama şimdi onun yüzünden çirkinleşti. O her şeyi alıyor, Kist!" diye bağırdı. "Her şeyimi!"

Kisten ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşıp ona doğru uzandığında donakaldım. "Ivy..."

"Bu iş bitecek," dedi ve adam kendisine dokunamadan elini hızlı bir hareketle kenara itti. "Hemen şimdi."

Bir vampir hızıyla odadan çıkarken çenem düştü. Mumlar titredi, sonra sabitlendi. "Ivy?" Kahvemi bırakıp ayağa kalktım ama oda boştu. Kisten onun peşinden dışarı fırlamıştı. Yalnızdım. "Nereye gidiyorsun...." diye fısıldadım.

Ivy'nin kış için annesinden ödünç aldığı sedan arabasının boğuk gürültüsünü duydum. Bir anda gitmişti. Koridora çıktım, Kisten'in kapıyı kapatırken çıkardığı yumuşak gümbürtü ve parke zeminde attığı adımlar sessizlikte net bir şekilde duyuluyordu.

"Nereye gidiyor?" Koridorun başında yanıma gelirken ona sordum.

Elini omzuma koyarak oturma odasına geri dönmemi sessizce önerdi. Çoraplı ayaklarımın içinde boylarımız arasındaki farkı keskin bir şekilde hissettim. "Piscary ile konuşmak için."

"Piscary!" Alarm beni durma noktasına getirdi. Hafifçe kavradığı yerden çekildim ve koridorda durdum. "Onunla tek başına konuşamaz!"

Ama Kisten bana neşesiz bir gülümseme verdi. "O iyi olacak. Onunla konuşmasının tam zamanı. Konuştuğu anda adam geri çekilecektir. Bu yüzden onu rahatsız ediyordu. Bu iyi bir şey."

İkna olmamıştım, oturma odasına döndüm. Arkamda olduğunun farkındaydım, sessizdi, dokunabilecek kadar yakındı. Masamdaki elli altı periyi saymazsanız yalnızdık. Ayakkabıları gri halının üzerinde sessiz bir şekilde beni takip ederken nefesinin altından "İyi olacak," dedi.

Gitmesini istedim. Duygusal olarak kırbaçlanmıştım ve gitmesini istiyordum. Gözlerini üzerimde hissederek mumları söndürdüm. Yeni karanlıkta, ipucunu alacağı umuduyla kahve fincanlarını tepsiye topladım. Ama bakışlarım koridora doğru yükseldiğinde bir düşünce beni durdurdu. "Sence Piscary onun beni ısırmasını sağlayabilir mi? Neredeyse Quen'i ısırmasını sağlıyordu."

Kisten harekete geçti, duman kokulu havada tepsiyi benden alırken parmakları benimkilere değdi. "Hayır," dedi, belli ki ondan önce mutfağa girmemi bekliyordu.

"Neden olmasın?" Aydınlık odaya girdim.

Yeni parıltıya gözlerini kısarak bakan Kisten, tepsiyi lavabonun yanına kaydırıp ve kahveyi dökerek beyaz porselen lavaboda kahverengi su birikintileri oluşturdu. "Piscary bu öğleden sonra onun üzerinde böyle bir etki yaratabildi çünkü onu hazırlıksız yakaladı. Buna karşı koyacak herhangi bir davranış biçimi de yoktu.

I.S.'de ortak olduğunuzdan beri sizi ısırma içgüdüleriyle savaşıyor. Hayır demek kolaylaştı. Piscary önce pes etmedikçe seni ısırmasını sağlayamaz ve o da pes etmeyecektir. Sana çok saygı duyuyor."

Bulaşık makinesini açtım ve Kisten fincanları en üst rafa dizdi. "Emin misin?" İnanmak isteyerek usulca sordum.

"Evet." Bilmiş gülümsemesi onu yine pahalı bir takım elbise içindeki kötü çocuk haline getirdi. "Ivy kendini inkâr etmekten gurur duyuyor. Bağımsızlığına benden daha çok değer veriyor, bu yüzden onunla savaşıyor. Vazgeçse her şey daha kolay olacak. O zaman egemenliğini zorlamayı bırakır. Piscary'nin sizin gözlerinizden görmesine, duygularınızı ve arzularınızı yönlendirmesine izin vermek aşağılayıcı değil. Ben bunu canlandırıcı buldum."

"Canlandırıcı." İnançsızlıkla tezgâha yaslandım. "Piscary'nin onun üzerinde iradesini kullanması ve ona istemediği şeyleri yaptırması 'moral verici' mi?"

"Sen böyle söyleyince olmuyor." Lavabonun altındaki dolabı açtı ve bulaşık deterjanını çıkardı. Orada olduğunu nereden bildiğini kısa bir süre merak ettim. "Ama Piscary sadece ona direndiği için baş belası oluyor. Onunla mücadele etmesinden hoşlanıyor."

Şişeyi ondan aldım ve kulübenin kapısındaki küçük fincanı doldurdum.

bulaşık makinesi.

"Ona sürekli Piscary'nin soyundan gelmenin onu daha az değil, daha fazla yaptığını söylüyorum," dedi. "Kendinden hiçbir şey kaybetmiyor ve çok şey kazanıyor. Vampir izi gibi ve hiçbir dezavantajı olmadan bir ölümsüzün neredeyse tam gücüne sahip olmak gibi."

"İnsanları yürüten atıştırmalık barları olarak görmenin yanlış olduğunu söyleyecek bir ruh gibi," dedim alaycı bir tavırla ve kapıyı kapattım.

Sabun şişesini benden alıp tezgâhın üzerine koyduğunda, takım elbisesinin ince kumaşı omuzlarına dökülürken bir iç geçirdi. "Öyle değil," dedi. "Koyunlara koyun gibi davranılır, kullanıcılar kullanılır ve daha fazlasını hak edenler her şeyi alır."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Sen kim oluyorsun da bu kararı veriyorsun?" dedim.

"Rachel." Dirseklerimi ellerinin arasına alırken sesi yorgun geliyordu. "Kararı kendileri veriyorlar."

"Buna inanmıyorum." Ama geri çekilmedim ve ellerini üzerimden itmedim. "Ve öyle olsa bile, sen bundan faydalanıyorsun."

Kollarımı nazikçe daha az agresif bir duruşa çekerken Kisten'in gözleri benimkilerden uzaklaştı. "Çoğu insan," dedi, "ihtiyaç duyulmak için yanıp tutuşur. Ve eğer kendilerini iyi hissetmiyorlarsa ya da sevgiyi hak etmediklerini düşünüyorlarsa, bazıları kendilerini cezalandırmak için bu ihtiyacı tatmin etmenin mümkün olan en kötü yoluna sarılırlar. Onlar bağımlılardır, hem sahiplenilen hem de sahiplenilmeyen gölgelerdir, bir değer parıltısı ararken kendilerini yaltaklanan koyunlar gibi geçirirler, bunun için yalvarırken bile sahte olduğunu bilirler. Evet, çok çirkin. Ve evet, bize izin verenlerden faydalanıyoruz. Ama hangisi daha kötü, sizden isteyen birinden, ruhunuzda bir canavar olduğunuzu bilerek almak mı, yoksa istemeyen birinden alıp bunu kanıtlamak mı?"

Kalbim küt küt atıyordu. Onunla tartışmak istiyordum ama söylediği her şeye katılıyordum.

"Bir de üzerimizde sahip oldukları güçten zevk alanlar var." Kisten'in dudakları geçmişten gelen bir öfkeyle inceldi ve ellerini üzerimden çekti. "Kabul edilme ve güvenilme ihtiyacımızın sakat bırakacak kadar derin olduğunu bilen zeki kişiler. Bunun üzerine oynayanlar, umutsuzca arzuladığımız kanı almak için bu davet için neredeyse her şeyi yapacağımızı biliyorlar. Bu

Bir sevgilinin uygulayabileceği gizli tahakkümle yücelenler, bunun kendilerini neredeyse tanrısal bir statüye yükselttiğini hissedenler. Bunlar, kendilerini güçlü kılacağını düşünerek bizim gibi olmak isteyenlerdir. Ve biz de onları kullanırız, onlardan nefret etmeye başlamadığımız sürece koyunlardan daha az pişmanlıkla onları bir kenara atarız, bunun üzerine onları acımasız bir intikamla bizden biri yaparız."

Eliyle çenemi kavradı. Sıcaktı ve geri çekilmedim. "Ve bir de aşkı bilen, anlayan nadir insanlar vardır. Kendilerini özgürce verirler, sadece bu sevginin, bu güvenin karşılığını isterler." Kusursuz mavi gözleri hiç kırılmadı ve ben nefesimi tuttum. "Güven ve sevgi olduğunda her şey çok güzel olabilir Rachel. Kimse bağlanmaz. Kimse iradesini kaybetmez. Kimse eksilmez. İkisi de tek başlarına olabileceklerinden daha fazlası olurlar. Ama bu çok nadirdir, gerçekleştiğinde çok güzeldir."

Bana yalan söyleyip söylemediğini merak ederek ürperdim.

Uzaklaşırken elinin çeneme yumuşak dokunuşu kanımı kaydattı. Ama o bunu fark etmedi, dikkatini pencereden görünen şafağa vermişti. "Ivy için üzülüyorum," diye fısıldadı. "Ait olma ihtiyacını kabul etmek istemiyor, her hareketini belirlese bile. O mükemmel aşkı istiyor ama bunu hak etmediğini düşünüyor."

"Piscary'yi sevmiyor," diye fısıldadım. "Güven ve sevgi olmadan güzellik olmaz demiştin."

Kisten'in gözleri benimkilerle buluştu. "Piscary'den bahsetmiyordum."

Dikkati lavabonun üzerindeki saate yöneldi ve geri adım attığında gideceğini anladım. "Geç oluyor," dedi, uzak sesi bana zihinsel olarak zaten başka bir yerde olduğunu söylüyordu. Sonra gözleri açıldı ve geri döndü. "Randevumuzdan keyif aldım," dedi uzaklaşırken. "Ama bir dahaki sefere harcayabileceğim paranın bir sınırı olmayacak."

"Bir dahaki sefere olacağını mı varsayıyorsun?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak söyledim.

Gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık verdi, yüzündeki yeni kıllar ışığı yakalıyordu. "Belki."

Kisten ön kapıya doğru yöneldi ve ben de otomatik olarak onu takip ettim. Çoraplarımın içinde, ayaklarım parke zeminde onunki kadar sessizdi. Mabet sessizdi, masamdan çıt çıkmıyordu. Hâlâ bir şey söylememiş olan Kisten yün paltosunu silkti.

"Teşekkür ederim," dedim bana ödünç verdiği uzun deri paltoyu ona uzatırken.

Dışleri karanlık fuayede bir parıltı gibiydi. "Benim için zevkti."

"Dışarıdaki gece için, palto için değil," dedim, naylon çoraplarımın kar erimesi yüzünden ıslandığını hissederek. "Peki, montunu kullanmama izin verdiğin için de teşekkürler," diye kekeledim.

Daha yakına eğildi. "Tekrar, benim için bir zevk," dedi, gözlerindeki zayıf ışık parıldıyordu. Gözlerinin arzudan mı yoksa gölgeden mi siyah olduğunu anlamaya çalışarak baktım. "Seni öpeceğim," dedi, sesi kararmıştı ve kaslarım gerildi. "Kaçmak yok."

"Isırmak yok," dedim, ölümcül bir ciddiyetle. Beklenti içimde kabardı. Ama bu benden geliyordu, iblis yaramdan değil ve bunu kabul etmek hem bir rahatlama hem de bir korkuydu - yara iziymiş gibi davranamazdım. Onun zamanı değil.

Elleri alt çenemi sardı, hem sert hem de sıcaktı. Yaklaşıp gözlerini kapatırken içime çekti. Deri ve ipek kokusu güçlüydü, daha derin, ilkel bir şeyin ipucu içgüdülerimi çekeştiriyor, ne hissedeceğimi bilemememe neden oluyordu. Gözlerimi açtığımda eğilmesini izledim, kalbim dudaklarını dudaklarımda hissetme beklentisiyle çarpıyordu.

Başparmakları çenemin kıvrımını takip ederek kaydı. Dudaklarım aralandı. Ama tam bir öpücük için açı yanılttı ve ağzımın köşesini öpeceğini fark ettiğimde omuzlarım gevşedi.

Rahatlayarak onu karşılamak için öne doğru eğildim, parmak uçları daha da geriye gidip saçlarıma gömüldüğünde neredeyse paniğe kapılacaktım. Ağzıma doğru yönelmediğini fark ettiğimde adrenalin soğuk bir yıkamayla içime işledi.

Boynumu öpecekti! Dondum kaldım.

Ama dudakları kulağımla çenem arasındaki yumuşak oyuğu bulduğunda nefes vererek durdu. Rahatlama korkuyla karıştı ve beni hiçbir şey yapamaz hale getirdi. İçimde dolaşan adrenalinin kalıntıları nabzımı hızlandırdı. Dudakları nazikti ama yüzümü saran elleri kısıtlanmış bir ihtiyaçla sıkıydı.

Uzaklaştığında dudaklarının yerini serin bir sıcaklık aldı, yine de bir an için kendini tuttu, sonra bir başkası. Kalbim çılgınca atıyordu ve bunu neredeyse kendi kalbiymiş gibi hissedebileceğini biliyordum. Nefesi yavaşça geliyordu.

nefes verişini yansıttım.

Hışırdayan yün sesleri arasında Kisten geri adım attı. Gözleri benimkileri buldu ve ellerimin kalkıp onun beline dolandığını fark ettim. Ellerimi isteksizce ondan çektim ve şok olmuş bir şekilde yutkundum. Dudaklarıma ya da boynuma dokunmamış olmasına rağmen, bu şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici öpüşmelerden biriydi. Ne yapacağını bilmemenin heyecanı beni ağzı dolu bir öpücüğün asla yapamayacağı bir telaşa sokmuştu.

"En lanet şey de bu," dedi usulca, kaşları şaşkın bir kavis çizerek.

"Ne?" Soluk soluğa sordum, hâlâ o hissi üzerimden atamamıştım. Başını iki yana salladı. "Senin kokunu hiç alamıyorum. Bu bir tür tahrik edici."

Gözlerimi kırptırdım, tek kelime edemedim.

"İyi geceler Rachel." Bir adım daha geri çekilirken yüzünde yeni bir gülümseme belirdi.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

Döndü ve kapıyı açtı. Soğuk hava beni sersemletti. İblis yaram tek bir sızı bile yapmamıştı, uykudaydı. *Bunun korkutucu olduğunu düşündüm. Yara izimle bile oynamadan bana bunu yapabilmesi. Benim neyim vardı böyle?*

Kisten sahanlıktan bana son bir kez gülümsedi, karlı gece güzel bir fon oluştuyordu. Dönerek buzlu basamaklardan indi, ayak sesleri tuz üzerinde çıtırdıyordu.

Şaşkınlıkla kapıyı arkasından kapattım ve ne olduğunu merak ettim. Hâlâ gerçek dışı hissediyordum, kilitleme çubuğunu düşürdüm, sonra Ivy'nin dışarıda olduğunu hatırlayınca yeniden açtım.

Kollarımı kendime kenetleyerek yatak odama doğru ilerledim. Düşüncelerim Kisten'in bana insanların bir vampirin onları bağlamasına izin verirken kendi kaderlerini nasıl belirledikleri hakkında anlattıklarıyla doluydu. İnsanların vampir tutkusunun coşkusunu yiyecekten eşitliğe kadar farklı bağımlılık seviyeleriyle ödediklerini. *Ya yalan söylüyorsa?* diye düşündüm. *Beni kendisine bağlamasına izin vermem için beni kandırmak için yalan söylüyorsa?*

Ama sonra daha korkutucu bir düşünce ayaklarımı durdurdu ve yüzümün buz kesmesine neden oldu.

Ya doğruyu söylüyorsa?

On altı

Koridorda gümbürdeyen botlarla Ivy'yi n kapıya kadar takip ettim. Uzun bedeni dalgın bir zarafetle hareket ediyordu, zevkli deri pantolonunun içinde her zamanki gibi yırtıcıydı. O deri pantolonla gündönümü alışverişinden kaçabilirdi ama ben kot pantolon ve kırmızı bir kazak tercih etmiştim. Yine de ikimiz de iyi görünüyorduk. Ivy ile alışveriş yapmak eğlenceliydi. Her zaman kurabiye ısmarlardı ve her türden insanın ilgisini çektiği için çıkma tekliflerinden kaçmak lezzetli bir tehlike hissi uyandırırđı.

Mabede girdiğimizde "On bire kadar dönmüş olmam lazım," dedi ve uzun saçlarını arkaya savurdu. "Bu gece bir işim var. Birinin reşit olmayan kızı bir kan evine çekilmiş ve ben de onu çıkarmak için içeri gireceğim."

"Yardım ister misin?" Ceketimin düğmelerini ilikleyerek ve yürürken çantamı omzuma asarak sordum.

Periler vitray pencerelerde kümelenmiş, açık renklerin üzerinde geziniyor ve dışarıdaki bir şey için ciyaklıyorlardı. Ivy'nin yüzüne sert bir gülümseme yayıldı. "Hayır. Fazla sürmez."

Suluk oval yüzündeki sert beklenti beni endişelendirdi. Piscary'yi ziyaretten çok kötü bir ruh haliyle dönmüştü. Belli ki işler iyi gitmemişti ve içimden bir ses, o kızı kaçıran her kimse hıncını ondan çıkaracağını söylüyordu. Ivy reşit olmayanları avlayan vampirlere karşı sertti. Birileri tatillerini çekişme içinde geçirecekti.

Telefon çaldı ve Ivy ile ben donup kaldık, birbirimize baktık. "Ben bakarım," dedim. "Ama bir koşu değilse, makinenin almasına izin vereceğim."

Başını salladı ve çantasını alıp kapıdan ıktı. "Ben arabayı ısıtayım."

Hızlı bir nefes alarak kilisenin arka tarafına doğru koştum. nc alışta telesekreter devreye girdi. Giden mesaj konuşmaya başladı ve yüzüm gerildi. Nick bunu benim için kaydetmişti; erkek bir sekreter alıştırdığımızın görünmesinin şık olacağını düşünmüştüm. Gerçi şimdi, başka türden profesyonellerle birlikte listelendiğimizi görünce, muhtemelen sadece karışıklığı artırıyorđı.

Giden mesaj kesilip Nick'in sesi devam ettiğinde kaşlarım daha da çatıldı. "Hey, Rachel?" dedi tereddütle. "Orada mısın? Oradaysan telefonu aç. Evde olursun diye umuyordum. Saat altı falan mı?"

Telefonu açmak için elimi zorladım. *Farklı bir zaman diliminde miydi?* "Selam, Nick."

"Rachel." Benim düz ses tonumun tam tersine, onun sesinde yoğun bir rahatlama vardı. "Güzel. Seni yakaladığıma sevindim."

Beni yakaladın. Evet. "Nasılsın?" Alaycılığı sesimden uzak tutmaya çalışarak sordum. Hâlâ canım yanıyor, inciniyor ve kafam karışıyordu.

Yavaş bir nefes aldı. Arka planda su sesi ve pişen bir şeyin tıslaması duyuluyordu. Bardakların yumuşak şingirtisi ve sohbetin mırıltısı araya girdi. "Ben iyiyim," dedi. "Ben iyiyim. Dün gece gerçekten iyi uyudum."

"Bu harika." *Neden ley hattı pratiğime seni uyandırdığımı söylemedin? Burada da rahat uyuyabilirdin.*

"Nasılsın?" diye sordu.

Çenem ağrıyordu ve dişlerimi ayırmaya zorladım. *Kafam karıştı. İncindim. Ne istediğini bilmiyorum. Ben de ne istediğini bilmiyorum.* "Peki," dedim, Kisten'i düşünerek. En azından onun ne istediğini biliyordum. "Ben iyiyim." Boğazım acıyordu. "Mektuplarını getirmemi ister misin, yoksa yakında evde olur musun?"

"Bir komşum alacak. Ama teşekkürler."

Soruma cevap vermedin. "Tamam. Gündönümüne kadar dönüp dönmeyeceğini biliyor musun, yoksa biletini başka birine mi vereyim?" Tereddüt etmek istememiştim. Birden oluverdi. Sessizliğine bakılırsa Nick'in de bunu duyduğu belliydi. Arka planda bir martı ötüyordu. Sahilde miydi? O sahilde bir bardaydı ve ben soğuk çamurda siyah tılsımlardan mı kaçıyordum?

"Neden bunu yapmıyorsun?" dedi sonunda ve ben sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim. "Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

"Elbette," diye fısıldadım.

"Seni özlüyorum Rachel," dedi ve ben gözlerimi kapadım.

Lütfen söyleme diye düşündüm. *Lütfen*.

"Ama kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yakında evde olacağım."

Jenks'in bana söyleyeceğini söylediği şey tam olarak buydu ve boğazım düğümlendi. "Ben de seni özledim," dedim, kendimi ihanete uğramış ve yeniden kaybolmuş hissederek. Hiçbir şey söylemedi ve üç kalp atışından sonra ben araya girdim. "Ivy ve ben alışverişe gidiyoruz. O arabada."

"Oh." Sesi rahatlamış gibiydi, piç kurusu. "Seni tutmayacağım. Seninle sonra konuşuruz."

Yalancı. "Pekala. Güle güle."

"Seni seviyorum Rachel," diye fısıldadı ama duymamışım gibi telefonu kapattım. Artık ona cevap verip veremeyeceğimi bilmiyordum. Perişan bir halde elimi ahizeden çektim. Kırmızı ojem siyah plastiğe karşı parlak görünüyordu. Parmaklarım titriyordu ve başım ağrıyordu.

"O zaman bana sorunun ne olduğunu söylemek yerine neden gittin?" Boş odaya sordum.

Üzerimdeki gerginliği atmak için ölçülü bir yavaşlıkla nefes verdim. Ivy ile alışverişe gidiyordum. Nick hakkında kara kara düşünerek bunu mahvetmeyecektim. Nick gitmişti. Geri gelmeyecekti. Benden bir zaman dilimi uzaktayken kendini daha iyi hissediyordu; neden geri dönsün ki?

Çantamı omzuma asarak ön tarafa doğru yöneldim. Periler hâlâ pencerelerde küçük düğümler halinde kümelenmişlerdi. Jenks başka bir yerdeydi, bunun için minnettardım. Nick'le konuşmamı duymuş olsaydı bana sadece "Ben sana söylemiştim" derdi.

"Jenks! Geminin komutası sende!" Ön kapıyı açarken bağırdım ve masamdan keskin bir ıslık sesi yükseldiğinde yüzümde belli belirsiz ama gerçek bir gülümseme belirdi.

Ivy çoktan arabaya binmişti ve gözlerim sokağın karşısındaki Keasley'nin evine, çocuk seslerine ve köpek havlamalarına takıldı. Adımlarım yavaşladı. Ceri bahçedeydi, üzerinde daha önce bıraktığım kot pantolon ve Ivy'nin eski bir paltosu vardı. Parlak kırmızı eldivenleri ve ona uygun şapkası, on ila on sekiz yaş arasında değişen altı çocukla birlikte kartopu yuvarlarken karda canlı bir sıçrama yaptı. Keasley'nin küçük arsasının köşesinde bir dağ şekilleniyordu. Yan tarafta aynı şeyi yapan dört çocuk daha vardı. Görünüşe göre

Sanki çok geçmeden bir kartopu savaşı olacakmış gibi.

Ceri'ye el salladım, sonra Keasley'e -ki o da verandasında durmuş, bana onun da aşağıda olmak istediğini söyleyen niyetli bir önseziyle izliyordu- el salladım. İkisi de bana el salladı ve içim ısındı. İyi bir şey yapmıştım.

Ivy'nin ödünç aldığı Mercedes'in kapı mandalını kaldırdım ve içeri girdiğimde havalandırma deliklerinden hâlâ soğuk hava üflendiğini gördüm. Dört kapılı büyük sedanın ısınması sonsuza kadar sürdü. Ivy'nin onu kullanmaktan hoşlanmadığını biliyordum ama annesi ona başka bir şey ödünç vermiyordu ve çamurda bir bisiklet dikiş istiyordu. "Kimdi o?" Havalandırmayı kendimden uzaklaştırıp kemerimi bağlarken Ivy sordu. Ivy sanki öldürülemeyecekmiş gibi sürüyordu, ki bunun biraz ironik olduğunu düşündüm.

"Hiç kimse."

Bana anlamlı bir bakış attı. "Nick?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak çantamı kucağıma koydum. "Dediğim gibi, hiç kimse."

Ivy arkasına bakmadan kaldırımdan uzaklaştı. "Rachel, özür dilerim."

Gri ipek sesindeki samimiyet başımı kaldırmama neden oldu. "Nick'ten nefret ettiğini sanıyordum."

"Öyle," dedi, hiç özür dilemeden. "Onun çıkarıcı olduğunu ve seni incitebilecek bilgileri sakladığını düşünüyorum. Ama ondan hoşlandın. Belki de..." Tereddüt etti, çenesi bir gerildi bir gevşedi. "Belki geri dönüyordur. O... seni seviyor." Çirkin bir ses çıkardı. "Tanrım, bana bunu sen söyledin."

Güldüm. "Nick o kadar da kötü değil," dedim ve bana döndü. Gözlerim kırmızı ışıktaki arkadan çarpma üzere olduğumuz kamyonu kaydı ve kendimi ön panele yasladım.

"Seni sevdiğini söyledim. Sana güvendiğini söylemedim," dedi, gözleri üzerimdeyken yumuşak bir fren yaptı ve ızgaramız onun tamponundan on santim ötede durdu.

Midem sıkıştı. "Bana güvenmediğini mi düşünüyorsun?"

"Rachel," diye yalvardı, ışıklar değiştiği halde kamyon hareket etmeyince ilerledi. "Sana haber vermeden şehri terk mi ediyor? Sonra da ne zaman döneceğini söylemiyor mu? Aranıza *birinin girdiğini* sanmıyorum.

bir *şeyler* olduğunu düşünüyorum. Onu çok korkuttun ve o bunu kabul edecek, bununla başa çıkacak ve üstesinden gelecek kadar erkek değil."

Hiçbir şey söylemedim, tekrar hareket etmeye başladığımızda sevindim. Onu korkutmakla kalmamış, kriz geçirmesine neden olmuşum. Korkunç olmalı. Gitmesine şaşmamalı. Harika, şimdi bütün gün suçlu hissedeceğim.

Ivy direksiyonu kırdı ve şerit değiştirdi. Bir korna çaldı ve dikiz aynasından sürücüye baktı. Araba yavaşça aramıza mesafe koydu, bakışlarının gücüyle geri itildi. "Bir dakikalığına bizimkilerin evinde durmamızın sakıncası var mı? Yolumuzun üzerinde."

"Elbette." Az önce yanından geçtiğimiz kamyonun önünden sağa kırınca soluğumu tuttum. "Ivy, şimşek gibi reflekslerin olabilir ama o kamyonu süren adamın yavru kedileri vardı."

Homurdanarak önümüzde giden arabanın tamponundan iki adım geriye düştü.

Ivy, Hollows'un daha işlek bölgelerinde normal bir şekilde araba kullanmak için bariz bir çaba sarf etti ve ben de yavaşça çantamdaki ölümcül tutuşumu gevşettim. Yaklaşık bir haftadır Jenks'ten uzakta ilk kez birlikte oluyorduk ve ikimiz de gün dönümü için ona ne alacağımızı bilmiyorduk. Ivy bir katalogda gördüğü ısıtılmalı köpek kulübesiyle ilgileniyordu; onu ve yavrularını kiliseden çıkaracak herhangi bir şey. Bir kilimle örtbileceğimiz ve sehpa gibi davranabileceğimiz bir kilitli kutuya razıyım.

Ivy arabayı sürdükçe, yavaş yavaş bahçeler büyüyor ve ağaçlar uzuyordu. Evler sokaktan geriye doğru çekilmeye başladı, ta ki ağaçların arasından sadece çatıları görüne kadar. Şehir sınırlarının hemen içinde, nehrin hemen yanındaydık. Aslında alışveriş merkezine giden bir yol üzerinde değildik ama eyaletler arası yol çok uzakta değildi ve bu sayede şehir ucsuz bucaksızdı.

Ivy hiç tereddüt etmeden kapılı bir yola girdi. İkiz izler, sürüldüğünden beri yağın karın üzerinde siyah bir iz oluşturunuyordu. Pencereden dışarı bakmak için eğildim, ailesinin evini hiç görmemiştim. Araba, beyaza boyanmış, avcı yeşili panjurlu, eski, romantik görünümlü üç katlı bir evin önünde yavaşlayarak durdu. İki kişilik küçük kırmızı bir araba ön tarafa park edilmişti, kuru ve kardan arınmıştı.

"Burada mı büyüdün?" Dışarı çıkarken sordum. Posta kutusundaki iki isim beni duraksattı, ta ki vampirlerin evlendikten sonra soylarını devam ettirmek için isimlerini koruduklarını hatırlayana kadar. Ivy bir Tamwood'du, kız kardeşi de

Randal.

Ivy kapısını çarptı ve anahtarlarını siyah çantasına attı. "Evet." Zevkli, hafif bir gösteri yapan tatil ışıklarına baktı. Hava kararıyordu. Güneşin batmasına sadece bir saat vardı ve o saatten önce gitmiş olacağımızı umuyordum. Özellikle annesiyle tanışmak istemiyordum.

"İçeri gel," dedi, botları fırçalanmış basamaklarda gümbürdüyordu ve ben de onu kapalı verandaya kadar takip ettim. "Merhaba! Ben geldim!" diye bağırarak kapıyı açtı.

Karları temizlemek için dışarıda duraksadığımda yüzümde bir gülümseme belirdi. Sesini bu kadar rahat duymak hoşuma gitmişti. İçeri girip kapıyı kapattım ve derin bir nefes aldım. Karanfil ve tarçın -birileri bir şeyler pişiriyordu.

Geniş antre tamamen vernikli ahşaptan ve krem ve beyazın ince tonlarından oluşuyordu. Oturma odamızın sıcak ve rahat olduğu kadar sade ve zarifti. Sedir dalından yapılmış bir yolluk, yakındaki merdivenin tırabzanına zarif ilmekler atıyordu. Hava sıcaktı ve ceketimin düğmelerini açıp eldivenlerimi ceplerine soktum.

"Dışarıdaki Erica'nın arabası. Muhtemelen mutfaktadır," dedi Ivy, çantasını kapının yanındaki küçük masanın üzerine bırakarak. O kadar cilalanmıştı ki siyah plastik gibi görünüyordu.

Paltosunu çıkarıp bir koluna geçirdi ve sol taraftaki büyük kemerli geçide yöneldi, basamaklardan gelen ayak sesiyle durdu. Ivy başını kaldırdı, sakın yüzü değişti. Mutlu olduğunu anlamam bir anımı aldı. Bakışlarım onu takip ederek alt katta yığılıp kalmış genç bir kadına yöneldi.

On yedi yaşlarında görünüyordu, göbeğini gösteren dar bir gotik kısa etek giymiş, siyah tırnaklar ve ruj sürmüştü. Merdivenlerden inerken gümüş zincirleri ve bilezikleri sağa sola sallanıyor, akla o köpek kulaklı sayfayı getiriyordu. Siyah saçları kısacık kesilmiş ve sivri uçlarla şekillendirilmişti. Olgunluk dönemi henüz onu tamamlamamıştı ama on beş santim daha kısa olması dışında ablasına tıpatıp benzeyeceğini şimdiden söyleyebilirdim: zayıf, şık, yırtıcı ve onu egzotik kılmaya yetecek kadar doğulu. Aileden geldiğini bilmek güzel. Elbette şu anda kontrolden çıkmış genç bir vampir gibi görünüyordu.

"Merhaba Erica," dedi Ivy, adımlarını tersine çevirip merdivenlerin dibinde onu beklerken.

"Tanrım, Ivy," dedi Erica, yüksek sesi vadi kızı aksanıyla ağırlaşmıştı. "Babamla konuşmalısın. Tam bir ağabey gibi davranıyor. İyi Brimstone ile kötü Brimstone arasındaki farkı bilmediğim gibi mi? Onu dinleyince, hâlâ iki yaşında olduğumu, bezler içinde sürünerek köpeği ısırmaaya çalıştığımı sanırsın. Tanrım! Ben arkadaşlarımla bir gece bile dışarı çıkamazken o mutfakta," diye devam etti, beni bir aşağı bir yukarı süzerken ağzı kulaklarına varıyordu, "anneme organik olarak yetiştirilmiş, toprak dostu, siyaseten doğru *kokuşmuş* bir fincan çay yapıyordu. Bu *hiç adil değil!* Sen kalıyor musun? Birazdan pencereleri tıkırdatmaya başlar."

"Hayır." Ivy geri çekildi. "Buraya babamla konuşmaya geldim. Mutfakta mı?" "Bodrum," dedi Erica. Ağzı nihayet durdu ve bakışlarını Ben onun ne kadar hızlı konuştuğunu şaşkınlıkla izlerken, o yine bana baktı. "Arkadaşın kim?" diye sordu.

Ivy'nin ağzının kenarları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Erica, bu Rachel." "Ah!" diye haykırdı genç kadın, kahverengi gözleri neredeyse Siyah rimelinin ardına gizlenmiş gözleri açılıyordu. Bir adım öne çıktı ve elimi tuttu, bileziklerini şingirdatarak coşkuyla aşağı yukarı pompaladı. "Bilmeliydim! Hey, seni Piscary's'de gördüm," dedi ve omzuma bir şaplak atarak beni bir adım öne gönderdi. "Dostum, çok şekerliydin. Kısa otobüse binmek. Hayaletle yürüyordun. Seni tanıyamadım." Gözleri kot pantolonumun ve kışlık montumun üzerinde gezindi. "Kisten'le randevun mu vardı? Seni ısırdı mı?"

Gözlerimi kırptım ve Ivy endişeyle güldü. "Pek sayılmaz. Rachel kimsenin onu ısırmasına izin vermez." Kız kardeşine doğru bir adım atarak ona sarıldı. Genç kadın umursamaz bir ilgiyle karşılık verdiğinde kendimi iyi hissettim, görünüşe göre Ivy'nin birine ne kadar nadir dokunduğunu bilmiyor ya da umursanıyordu. İkisi birbirinden ayrıldı ve Ivy'nin yüz hatları durgunlaştı. Nefes aldı, burun delikleri genişledi.

Erica kanarya yemiş kedi gibi sıırttı. "Bilin bakalım havaalanından kimi aldım?"

Ivy doğruldu. "Skimmer burada."

Neredeyse bir fısıltı gibiydi ve Erica bir adım geriledi. "Sabah uçağıyla geldim," dedi, sanki uçağı kendisi indirmiş gibi gururluydu.

Gözlerim açıldı. Ivy'nin eli kolu bağlıydı. Nefesi kesilmişti, kapanan bir kapının sesiyle bir kemere doğru döndü. Kadınsı bir ses yankılandı, "Erica? O benim taksim mi?"

"Skimmer!" Ivy kemere doğru bir adım attı, sonra geri çekildi. Bana baktı, onu uzun zamandır görmediğim kadar canlıydı. Kemerdeki küçük bir sürtünme dikkatini benden çekti. Duyguları üzerine çöktü ve mutluluk kalıcı olarak yerleşti, bana Skimmer'ın Ivy'nin yanında kendini rahat hissettiği birkaç kişiden biri olduğunu söyledi.

Demek iki kişiydik, diye düşündüm ve bakışlarını eşikte duran genç bir kadına çevirerek onu takip ettim. Skimmer olması gereken kişiyi gördüğümde kaşlarımın spekülasyonla kalktığını hissettim. Solmuş bir kot pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymiş, gündelik sofistikeliğin hoş bir karışımını oluşturmuştu. Gösterişsiz siyah botları boyunu benim boyuma yaklaştırıyordu. İnce ve orantılı bir vücuda sahip olan sarışın kadın, yaşayan vampirlere özgü kendinden emin bir zarafetle ayakta duruyordu.

Boynunda tek bir gümüş zincir vardı ve sarı saçları basit bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı; bu sayede mankenlerin estetik ameliyatla küçük bir servet harcayabileceği kemik yapısını vurguluyordu. Gözlerine baktım, gerçekten o kadar mavi miydiler yoksa inanılmaz uzun kirpikleri yüzünden mi öyle görünüyorlardı merak ettim. Burnu küçüktü ve gülümsemesine utangaç bir güven görüntüsü vermek için ucunu yukarı kaldırmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ivy onu karşılamaya giderken yüzü ıslıl ıslıldı. İki kadın birbirlerine uzun uzun sarıldılar. Dudaklarım ayrıldı ve ayrılmadan önce uzun süren öpücük karşısında donakaldım. *Tamam...*

Ivy bana şöyle bir baktı ama Skimmer'a döndüğünde gülümsüyordu, elleri kadının dirseklerinde, hâlâ gülümsüyordu. "Burada olduğuna inanamıyorum!" dedi.

Skimmer Ivy'ye odaklanmadan önce bana bir kez baktı. Bir gün içinde at koşturacak, Aborjin çocuklara öğretmenlik yapacak ve beş yıldızlı bir restoranda yemek yiyecek kadar kendine güvenen ve zeki birine benziyordu. *Ve o ve Ivy öpüşmüşler miydi? Sadece bir öpücük değil, gerçek bir öpücük?*

"Buraya iş için geldim," dedi. "Uzun vadeli bir iş," diye ekledi, hoş sesi memnun bir duyguyla kalınlaşmıştı. "Sanırım bir yıl."

"Bir yıl! Neden beni aramadın? Seni alırdım!"

Kadın bir adım geri çekildi ve Ivy'nin ona tutunma gücü azaldı. "Sana sürpriz yapmak istedim," dedi, gülümsemesi mavi gözlerini kaplayacak kadar yükselmişti. "Ayrıca, durumunuzdan emin değildim. Çok uzun zaman oldu," diye usulca bitirdi.

Gözleri bana dikildi ve yeni anlayışımınla içim ısındı. *Ah, kahretsin*

Tost. Ne zamandır Ivy ile yaşıyordum? Nasıl bilemedim? Kör müydüm yoksa sadece aptal mı?

"Kahretsin," diye küfretti Ivy, hâlâ heyecanlı olduğu belliydi. "Seni gördüğüme sevindim. Buraya ne için geldin? Kalacak bir yere ihtiyacın var mı?"

Nabzım hızlandı ve endişemi belli etmemeye çalıştım. İkisi birlikte kilisede mi? Bu hiç iyi değildi. Daha da rahatsız edici olan, Skimmer'ın onun teklifi karşısında rahatlamış görünmesi, bana olan ilgisini kaybedip tamamen Ivy'ye odaklanmasıydı.

Erica yanımda durmuş, muzipçe sırıtıyordu. "Skimmer Piscary için çalışmaya geldi," dedi, iyi haber olduğunu düşündüğü şeyi söylemeye hevesli olduğu belliydi ama yüzüm buz kesti. "Her şey ayarlandı. Artık ona bakıyor." Genç vampir kolyelerini döndürerek gülümsedi. "Tıpkı her zaman olması gerektiğini düşündüğüm gibi."

Ivy bir nefes aldı ve tuttu. İçinden bir merak geçti ve sanki gerçekten orada olduğuna inanmıyormuş gibi uzanıp Skimmer'ın omzuna dokundu. "Piscary'ye mi bakıyorsun?" diye nefes aldı ve ben bunun ne anlama geldiğini merak ettim. "Senin için kim ya da ne verdi?"

Skimmer omuz silkti, dar omuzlarından birini kaldırıp bıraktı. "Henüz bir şey yok. Son altı yıldır onun camarilla'sına girmeye çalışıyorum ve eğer bu işi doğru yaparsam kalıcı olacak." Başını kısa bir süreliğine eğdi, gözleri ışıltılı ve istekliyd. "Bu arada Piscary'nin evinde kalıyorum," dedi, "ama seninle yatma teklifi için teşekkürler."

Piscary's, diye düşündüm, endişem güçleniyordu. Kisten orada yaşıyordu. Bu iş gittikçe daha iyiye gidiyordu. Ivy de bunu düşünmek zorundaymış gibi görünüyordu. "Piscary'nin restoranını işletmek için Natalie'yle evini mi terk ettin?" diye sordu ve Skimmer güldü. Rahat ve hoş bir ortamdı ama söylenmeden kalan kısımlar beni huzursuz ediyordu.

"Hayır, o işi Kist alabilir," dedi hafifçe. "Ben Piscary'yi hapisten çıkarmak için buradayım. Piscary'nin camarillasına kalıcı olarak dahil edilmem buna bağlı. Davamı kazanırsam kalırım. Kaybedersem eve geri dönerim."

Donup kaldım. *Aman Tanrım. Piscary'nin avukatıydı.*

Skimmer, Ivy'nin cevap vermemesi üzerine tereddüt etti. Ivy bana döndü, yüzünde paniklemiş bir ifade vardı. Duvarın yıkılışını ve her şeyi mühürleyişini izledim. Mutluluğu, sevinci, eski bir dostla yeniden bir araya gelmenin heyecanı

hepsi gitti. Aramıza bir şey girdi ve göğsümün sıkıştığını hissettim. Erica'nın bilezikleri şingirdarken genç vampir bir şeylerin yanlış gittiğini açıkça fark etmişti ama anlamamıştı. Ben de anladığımı sanmıyordum.

Skimmer aniden temkinli bir şekilde benden Ivy'ye baktı. "Peki, arkadaşın kim?" diye sordu garip sessizliğin içinde.

Ivy dudaklarını yaladı ve yüzünü bana döndü. Nasıl tepki vereceğimi bilemeden öne doğru kaydım. "Rachel," dedi Ivy, "seni Skimmer'la tanıştırmak istiyorum. Lisenin son iki yılında Batı Yakası'nda birlikte kaldık. Skimmer, bu Rachel, ortağım."

Nefes aldım, bununla nasıl başa çıkacağıma karar vermeye çalışıyordum. Elimini onun elini sıkmak için uzattım ama Skimmer elimi geçip beni geniş bir kucaklamanın içine aldı.

Sertleşmemeye çalıştım, Ivy ile bu konuda ne yapacağımızı konuşma fırsatı bulana kadar akışına bırakmaya kararlıydım. Piscary hapisten çıkamazdı; bir daha asla uyuyamazdım. Kollarım gevşek bir genel kucaklamayla ona sarıldı ve kadın dudaklarını kulağımın altına koyup, "Tanıştığımıza memnun oldum," dediğinde donup kaldım.

İblis yaram ısı dalgaları halinde parlarken adrenalin beni sarstı. Şok olmuş bir halde onu ittim ve savunma pozisyonuna geçtim. Yaşayan vampir geriye düştü, şaşkınlıktan uzun kirpikleri ve mavi gözleri kocaman görünüyordu. Dengesini bir metre ötede buldu. Erica'nın nefesi kesildi ve Ivy siyah bir bulanıklıkla aramıza girdi.

"Skimmer!" Ivy bağırdı, sırtı bana dönük dururken sesi neredeyse paniğe kapılmıştı.

Kalbim küt küt atıyor ve ter içinde kalıyordum. Boynumdaki alevli söz canımı acıttı, çok güçlüydü ve ihanete uğramış ve şok olmuş hissederek elimi boynuma götürdüm.

"O benim iş ortağım!" Ivy haykırdı. "Kan bağım değil!" Zayıf kadın bize

baktı ve yüzü kıpkırmızı kesilerek utandı. "Aman Tanrım," diye kekeledi, hafifçe itaatkâr bir duruşa büründü. "Özür dilerim." Bir elini ağzına götürdü. "Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm." Yavaşça gevşemekte olan Ivy'ye baktı. "Ivy, bir gölge aldığını sanmıştım. Senin gibi kokuyor. Sadece kibarlık ediyordum." Ben kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışırken Skimmer'ın bakışları bana kaydı. "Benden seninle kalmamı istedin. Tanrım, özür dilerim. Onun senin gölgen olduğunu sanıyordum. Senin olduğunu bilmiyordum.

dostum."

"Sorun yok," diye yalan söyledim, kendimi dik durmaya zorlayarak. "Arkadaş" demesi hiç hoşuma gitmemişti. Olduğumuzdan daha fazlasını ima ediyordu. Ama şu anda Ivy'nin eski oda arkadaşına kanımızı ya da yatağımızı paylaşmadığımızı açıklamaya çalışacak durumda değildim. Ivy'nin de pek yardımını dokunmamıştı, geyik gibi bakıyordu. İçimde hâlâ bir şeyleri kaçırdığıma dair garip bir his vardı. *Tanrım, buraya nasıl gelmiştim?*

Erica merdivenlerin dibinde duruyordu, gözleri kocaman ve ağzı açıktı. Skimmer hatasını örtmeye çalışırken, elleriyle pantolonunu düzeltirken ve saçlarına dokunurken sıkıntılı görünüyordu. Derin bir nefes aldı. Hâlâ yüzü kızarmış bir haldeyken elini sertçe uzattı ve öne doğru bir adım attı. "Özür dilerim," dedi önümde dururken. "Benim adım Dorothy Claymor. İstersen bana böyle hitap edebilirsin. Muhtemelen bunu hak ediyorum."

Yapmacık bir gülümsemeyi toparlamayı başardım. "Rachel Morgan," dedim elini sıkarak.

Kadın dondu kaldı, ben de geri çekildim. Ivy'ye baktı, parçalar yerine oturuyordu.

"Piscary'yi hapse atan kişi," diye ekledim, sadece nerede durduğumu bildiğinden emin olmak için.

Ivy'nin yüzüne hastalıklı bir gülümseme yayıldı. Bir adım geri çekilen Skimmer'ın bakışları aramızda dolaştı. Şaşkınlık yanaklarını kıpkırmızı yapmıştı. Bu bir karmaşaydı. Yapış yapış, pis kokulu bir pislikti ve seviyesi giderek yükseliyordu.

Skimmer zorlukla yutkundu. "Sizinle tanışmak bir zevk." Tereddüt ederek ekledi, "Evlat, bu çok garip."

Onun bu itirafı karşısında omuzlarımın gevşediğini hissettim. O yapması gerekeni yapacaktı, ben de yapmam gerekeni yapacaktım. Peki ya Ivy? Ivy delirecekti.

Erica ilerledi, takılarının şingirtısı yüksek sesle duyuluyordu. "Hey, kurabiye ya da başka bir şey isteyen var mı?"

Oh, evet. Bir kurabiye. Bu her şeyi daha iyi yapardı. Tekilaya batırılmış olabilir mi? Ya da daha iyisi, sadece şişeye mi? Evet, bu işe yarar.

Skimmer gülümsemeye zorladı. Gevrek tavrı zayıflamıştı ama

Yeni patronunu hapse attıran kadınla aynı odada kalan lisedeki kız arkadaşıyla ilişkisini yeniden canlandırmak için evini ve ustasını terk ettiği düşünöldüğünde iyi dayanıyor. *Bir dahaki sefere Rachel'ın uzun zamandır kayıp olan kardeşinin aslında uzaydan gelen bir veliaht prens olduğunu öğrendiği Ölümsüz Günler'de bize katılın.* Hayatım çok berbattı.

Skimmer saatine baktı - rakamlar yerine elmaslar olduğunu fark etmeden edemedim. "Gitmem gerekiyor. Bir saat içinde biriyle buluşacağım."

Bir saat içinde biriyle buluşacaktı. Güneş battıktan hemen sonra. Neden sadece Piscary demedi?

"Seni bırakmamı ister misin?" Ivy'nin sesi neredeyse hüzünlü çıkıyordu, tabii bu duyguyu hissetmesine izin verirse.

Skimmer Ivy'den bana ve tekrar Ivy'ye baktı, gözlerinin arkasında incinmişlik ve hayal kırıklığı titreyordu. "Hayır," dedi usulca. "Bir taksi geliyor." Yutkundu, kendini toparlamaya çalışıyordu. "Aslında, sanırım artık bu kadar."

Hiçbir şey duymadım ama yaşayan bir vampirin duyma yetisine sahip değildim.

Skimmer beceriksizce öne doğru kaydđ. "Seninle tanıştığıma memnun oldum," dedi bana, sonra Ivy'ye döndü. "Seninle sonra konuşuruz, tatlım," dedi, ona uzun uzun sarılırken gözleri kapalıydı.

Ivy hâlâ şok içindeydi ve uyuşmuş bir ifadeyle karşılık verdi.

"Skimmer," dedim ayrıldıklarında ve sarsılmış, bastırılmış kadın koridordaki dolaptan ince bir ceket aldı ve giydi. "Bu düşündüğün gibi değil."

Elini kapı koluna dayayarak durdu ve uzun bir süre derin bir pişmanlıkla Ivy'ye baktı. "Önemli olan benim ne düşündüğüm değil," dedi kapıyı açarken. "Önemli olan Ivy'nin ne istediği."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama kapıyı usulca arkasından kilitleyerek gitti.
Onu.

On yedi

Skimmer'ın gidişı tuhaf bir sessizlik yarattı. Taksi yolda hızlanırken, steril beyaz giriş kapısında duran Ivy'ye baktım, zarif süslemeleri hiçbir sıcaklıktan yoksundu. Üzerinde yoğun bir suçluluk duygusu vardı. Hâlâ bir gün onun vârisi olacağıma inandığını hatırlattığı için olduğunu biliyordum - belli ki yanında fazladan küçük bir şeyle birlikte. Sanırım Skimmer bu pozisyonu doldurmak için buraya taşınmıştı.

Ne hissettiğimden emin olamadan onunla yüzleştım. "Neden sevgili olduğumuzu düşünmesine izin verdin?" İçim titreyerek söyledim. "Tanrım, Ivy. Aynı kanı bile paylaşmıyoruz ama o bizim sevgili olduğumuzu düşünüyor."

Ivy'nin yüzü kapandı, çenesinin hafifçe gerilmesi duygularını ele veriyordu. "Hiç de öyle düşünmüyor." Odadan dışarı çıktı. "Meyve suyu ister misin?" diye seslendi.

"Hayır," dedim usulca, onu evin derinliklerine kadar takip ederken. Konuyu şu anda zorlarsam muhtemelen daha da kapanacağını biliyordum. Bu konuşma bitmemişti ama bunu Erica'nın önünde yapmak iyi bir fikir değildi. Başım ağrıyordu. Belki de onu alışveriş yaparken kahve ve cheesecake eşliğinde bu konuyu konuşmaya ikna edebilirdim. Belki de Timbaktu'ya, Tennessee dağlarına ya da vampirlerin olmadığı başka bir yere taşınmalıydım. (Sorma. Inderlanders için bile garip bir yer - ki bu çok şey ifade ediyor).

Erica peşimden ayrılmıyordu, akılsızca gevezeliği Skimmer'ın ortaya çıkardığı sorunları örtbas etme çabasıydı. Sert ahşap mobilyalar ve soğuk cereyanlarla dolu geniş loş odalarda peşimizden gelirken parlak sesi steril evi hayatla dolduruyordu. Erica ve Jenks'i asla aynı odaya sokmamak için aklıma bir not aldım. Ivy'nin Jenks'le bir sorunu olmamasına şaşmamalı. Kız kardeşi de aynı kumaştan kesilmişti.

Koyu mavi resmi yemek odasından çıkıp parlak ışıklı, geniş mutfığa girdiğimizde Ivy'nin botları cilalı zeminde yavaşça ilerliyordu. Göz kırpıtm. Ivy

şaşkın bakışlarımı karşıladı ve omuz silkti. Ivy'nin ben taşınmadan önce kilisenin mutfağını yeniden düzenlediğini biliyordum ve etrafa baktığımda, mutfacı kendi büyüdüğü mutfaca benzettiğini fark ettim.

Oda neredeyse aynı genişlikteydi, aynı ada tezgâhı ortayı kaplıyordu. Üzerinde benim seramik kaşıklarım ve bakır büyü kaplarım yerine dökme demir tencereler ve metal mutfak eşyaları asılıydı ama yaslanmak için aynı rahat noktayı oluşturuyordu. Yakın duvarda, tam da beklediğim yerde, bizimkinin ikizi olan ağır bir antika masa vardı. Dolaplar bile aynı tarzdaydı ve tezgahlar aynı renkteydi. Zemin ise muşamba yerine karoydu.

Mezarlığa bakan tek bir pencerenin olduğu lavaboyu geçince, Ohio Nehri'nin gri şeridine doğru uzanan uzun bir kar tarlasını gösteren bir dizi pencere vardı. Ivy'nin ailesinin bir sürü arazisi vardı. Orada sığır otlatılabildiniz.

Ocakta bir çaydanlık kaynıyordu ve Ivy onu ocaktan indirirken çantamı evde olsaydım sandalyemin olacağı masanın üzerine bıraktım. "Bu çok güzel," dedim alaycı bir ifadeyle.

Ivy bana temkinli bir bakış attı, Skimmer'la ilgili tartışmayı rafa kaldırdığım için memnun olduğu belliydi. "İki mutfacı da aynı anda yapmak daha ucuza geldi," dedi ve ben de başımı salladım. Hava sıcaktı ve ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına astım.

Sırtının küçük kısmını göstermek için gerinen Erica, tek ayağının üzerinde durarak yarısı şekerli kurabiyeye benzeyen şeylerle dolu cam kavanoza uzandı. Tezgâha yaslanarak bir tanesini yedi, Ivy'ye bir tane daha uzattı ama bana hiç vermedi. İçimden bir ses bunların şekerli kurabiye değil de, geçen bahar büyük bir kan kaybından sonra iyileşmeye çalışırken Ivy'nin boğazıma tıktırıp durduğu karton tadındaki o korkunç disklerden olduğunu söylüyordu. Bir nevi vampirlerin yaşam tarzlarını desteklemeye yardımcı olan bir şey.

Boğuk bir gümbürtü daha da arttı ve kiler kapısı olduğunu düşündüğüm yere döndüm. Kapı gıcırdayarak açıldı ve aşağıya inen bir merdiven görüldü. Uzun boylu, zayıf bir adam gölgelerin arasından çıkıp yukarı doğru geliyordu. "Merhaba baba," dedi Ivy ve sesindeki yumuşaklığa gülümseyerek doğruldum.

"Ivy..." Adam, içinde iki küçük boş fincan bulunan bir tepsiyi masaya koyarken gülümsüyordu. Sesi ciddiye, teni de ona uyuyordu: pürüzlü ve çakıllı. Bu dokunun Dönüş'ten kalan yara izleri olduğunu fark ettim. Bazılarını diğerlerinden daha fazla etkilemişti; cadıları, perileri ve cinleri ise hiç etkilememişti. "Skimmer burada," dedi.

nazikçe söyledi.

"Onu gördüm," dedi Ivy ve başka bir şey söylemeyince duraksadı.

Yorgun görünüyordu, kahverengi gözleri Ivy'ye hızlıca sarılırken memnundu. Hafifçe dalgalanan siyah saçları, yaştan ziyade endişeye benzeyen ciddi yüzünü yumuşak bir şekilde çerçevesliyordu. Ivy'nin boyunu buradan aldığı çok açıktı. Yaşayan vampir uzun boyluydu ve zayıf bedenini itici olmaktan çok hoş a giden bir zarafete sahipti. Kot pantolon ve rahat bir gömlek giymişti. Boynunda küçük, neredeyse görünmeyen çizgiler vardı ve kıvrılmış kollarının altından görünen kollarında da aynı izler vardı. Bir ölümsüzle evli olmak zor olmalı.

"Eve gelmene sevindim," dedi adam, gözleri kısa bir süre bana ve tılsımlı bileziğindeki haça kaydı, sonra bariz bir sıcaklıkla kızına döndü. "Annen birazdan gelir. Seninle konuşmak istiyor. Skimmer onu nadir görülen bir ruh haline soktu."

"Hayır." Ivy onun dokunuşundan uzaklaştı. "Sana bir şey sormak istiyorum, hepsi bu."

Bir kez başını salladı, ince dudakları teslim olmuş bir hayal kırıklığına dönüştü. Dumanı tüten suyu ikinci bir çaydanlığa doldururken iblis yaramın hafifçe sızladığını hissettim. Porselenin şingirtisi gürültülüydü. Kollarımı önümde kavuşturdum ve kendimi uzaklaştırmak için masaya yaslandım. Karıncalanmanın Skimmer'dan kalan bir his olduğunu ve Ivy'nin babasından kaynaklanmadığını umuyordum. O olduğunu sanmıyordum. Açlığını bastırmak için mücadele edemeyecek kadar sakın görünüyordu.

"Baba," dedi Ivy, tedirginliğini görünce. "Bu Rachel. Rachel, bu benim babam."

Ivy'nin babası sanki yaramın sızladığını fark etmiş gibi mutfağın diğer ucunda durmuş, Erica'dan kurabiyeleri alıp kurabiye kavanozuna geri koyuyordu. Kız ofladı, sonra babasının kalkık kaşları karşısında yüzünü buruşturdu. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi, dikkati bana dönmüştü.

"Merhaba Bay Randal," dedim, yan yana duran Ivy ve bana bakışlarından hoşlanmamıştım. Birden kendimi bir randevudaymışım, ailemle tanışıyormuşum gibi hissettim ve kızardım. Onun bilmiş gülümsemesinden hoşlanmamıştım. Görünüşe göre Ivy'nin de hoşuna gitmemişti.

"Kes şunu baba." Ivy bir sandalye çekip oturdu. "Rachel benim oda arkadaşım, birlikte yaşadığım kişi değil."

"Skimmer'ın bunu bildiğinden emin olsan iyi olur." Havadaki duyguları içine çekmek için derin nefes alırken dar göğsü hareket etti. "Buraya senin için geldi. Her şeyi bıraktı. Bunu bırakıp gitmeden önce iyi düşün. Arkasında iyi bir soy var. Kırılmamış bir milenyum soyu bulmak zordur."

Gerginlik tekrar içime çöktü ve sertleştiğimi hissettim.

"Tanrım," diye inledi Erica, eli tekrar kurabiye kavanozundaydı. "Yine başlama baba. Az önce koridorda çirkin bir şey yaşadık."

Dişlerini gösterecek şekilde gülümseyerek uzanıp ondan kurabiyeyi aldı ve bir ısırık yedi. "Birazdan işe gitmen gerekmiyor mu?" dedi yutkunduğunda.

Genç vampir kıpırdandı. "Baba, konsere gitmek istiyorum. Bütün arkadaşlarım gidiyor."

Kaşlarım kalktı. Ivy en ufak bir hareketle başını salladı, ona gideceğimizi ve ona göz kulak olacağımızı söylememiz gerekip gerekmediğine dair soruma özel bir cevaptı bu.

"Hayır," dedi babası, kurabiyesini bitirirken üzerindeki kırıntıları fırçalayarak.

"Ama baba..."

Kavanozu açarak üç tane daha çıkardı. "Yeterince kontrol sahibi değilsin."

Erica oflayıp puflayarak tezgâha yaslandı. "Kontrolüm gayet iyi," dedi somurtkan bir şekilde.

Doğruldu, yüzünde çeliğin ilk ipuçları belirmeye başlamıştı. "Erica, hormonların şu anda bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Bir gece stresli bir durumda kontrolü ele geçiriyorsun, ertesi gece televizyon izlerken kendini kaybediyorsun. Başlıklarını olması gerektiği gibi takmıyorsun ve yanlışlıkla birini kendine bağlamanı istemiyorum."

"Baba!" diye bağırdı, donuk, utanç verici bir kırmızıya bürünerek.

Dolaptan iki bardak alan Ivy kıs kıs güldü. Tedirginliğim biraz azaldı.

"Biliyorum..." dedi babası, başını eğmiş ve elini kaldırmıştı. "Bir sürü

Arkadaşlarınızın gölgeleri var ve arkanızda sizi takip eden, dikkatinizi çekmek isteyen ve her zaman orada olan birinin olması eğlenceli görünüyor. Sen onların dünyasının merkezisin ve onlar sadece seni görüyorlar. Ama Erica, bağlı gölgeler çok zahmetlidir. Onlardan bıktığınızda bir arkadaşınıza verebileceğiniz evcil hayvanlar değildir. Güvenceye ve ilgiye ihtiyaçları vardır. Sen böyle bir sorumluluk almak için çok gençsin."

"Baba, dur!" Erica açıkça mahcup olmuş bir şekilde, "Baba dur!" dedi. Ivy buzdolabından bir kutu portakal suyu alırken ben oturdum. Bunun ne kadarının Erica için olduğunu ve ne kadarının beni en büyük kızından korkutmaya çalışma şekli olduğunu merak ettim. İşe yarıyordu. Teşvike ihtiyacım olduğundan değil.

Yaşayan vampirin yüzü sertleşti. "Dikkatsiz davranıyorsun," dedi, ciddi sesi sertti. "Seni henüz olmak istemediğin bir yere sokabilecek riskler alıyorsun. Bu evden çıkar çıkmaz şapkalarını çıkardığını bilmediğimi sanma. O konsere gitmiyorsun."

"Bu adil değil!" diye bağırdı, dikenli saçları sallanıyordu. "Bütün notlarım A ve yarı zamanlı çalışıyorum. Bu *sadece* bir *konser*! Orada Brimstone bile olmayacak!"

Kız oflayınca adam başını salladı. "O kötü Brimstone sokaklardan çekilene kadar, gün doğmadan evde olacaksın, genç bayan. Evimin bir üyesini tespit edip eve getirmek için şehir mezarlarına inmeyeceğim. Bunu bir kez yaptım ve bir daha yapmaya hazır değilim."

"Baba!"

Ivy babasına bir bardak meyve suyu verdi, sonra içkisiyle birlikte benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. Bacak bacak üstüne atarak, "Ben konsere gidiyorum" dedi.

Erica'nın nefesi kesildi, sıçrarken mücevherleri çınlıyordu. "Baba!" diye bağırdı. "Ivy gidiyor. Brimstone almayacağım ve kimseyi ısırmayacağım. Söz veriyorum! Oh Tanrım! Lütfen bırak gideyim!"

Ivy'nin babası kaşlarını kaldırarak Ivy'ye baktı. Omuz silkti ve Erica nefesini tuttu. "Annen için sorun yoksa benim için de yok," dedi sonunda.

"Teşekkür ederim, baba!" Erica ciyakladı. Kendini ona doğru fırlattı, neredeyse uzun boylu babasını yere serecekti. Botlarını şakırdatarak merdiven boşluğunun kapısını açtı ve gümbür gümbür aşağı indi. Kapı kavis yaparak kapandı ve

Erica'nın bağırışları boğuklaştı.

Adam iç çekti, ince omuzları kıpırdadı. "Bana gideceğini söylemeden önce daha ne kadar yalvarmasına izin verecektin?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Gözleri meyve suyunda olan Ivy gülümsedi. "Şapkalarını takmasını söylediğimde beni dinleyecek kadar uzun, yoksa fikrimi değıştireceğim."

Bir kıkırdama yükseldi. "İyi öğreniyorsun genç çekirge," dedi güçlü bir aksanla.

Merdivenlerde bir gümbürtü duyuldu ve Erica dışarı fırladı, heyecandan gözleri kararmış, zincirleri sallanıyordu. "Evet dedi! Gitmem gerek! Seni seviyorum, baba! Teşekkürler, Ivy!" Parmaklarıyla bir çift tavşan kulağı yaptı, "Öp, öp!" derken onları kıvırdı ve odadan dışarı fırladı.

"Keplerin yanında mı?" diye bağırdı babası arkasından.

"Evet!" diye karşılık verdi, sesi zayıftı.

"Şu kolyelerden biraz çıkar genç bayan!" diye ekledi ama kapı çarpıldı. Sessizlik beni rahatlatı ve Ivy'nin gülümsemesini şaşkınlıkla karşıladım. Erica bir odayı gerçekten doldurabilirdi.

Ivy'nin babası bardağını yere bıraktı. Yüzü daha da kırışmış gibiydi ve ölümsüz karısının aklı başında kalmak için ihtiyaç duyduğu kanı sağlamak için vücudunun ne kadar zorlandığını görebiliyordum.

Ivy'nin parmaklarını bardağının üzerinde kaydırarak onu oturduğu yerde döndürmesini izledim. Gülümsemesi yavaşça soldu. "Piscary'yi görmeye gitti mi?" diye sordu usulca, sesindeki ani endişe dikkatimi çekti. Ivy bu yüzden babasıyla konuşmaya gelmişti ve Erica'nın Piscary'nin manipülatif kucağındaki kaygısız, vahşî masumiyetini düşündükçe ben de endişeleniyordum.

Ivy'nin babası ise bu konuda bir sorun yaşamıyor gibi görünüyordu ve cevap vermeden önce meyve suyundan yavaşça bir yudum aldı: "Evet. İki haftada bir onu ziyaret ediyor. Saygılıdır da." İma edilen soru karşısında kaşlarım çatıldı ve "Sen ziyaret ettin mi?" diye devam ettiğinde şaşırmadım.

Ivy bardağını çevreleyen parmaklarını hareketsiz bıraktı. Rahatsız olmuştum, kendimi affettirmenin ve arabaya saklanmanın bir yolunu aradım. Ivy önce bana, sonra babasına baktı. Arkasına yaslanmış bekliyordu. Dışarıdan Erica'nın arabasının gürültüsü geliyor, tek ses fırının üzerindeki saatin uğultusu olarak kayboluyordu. Ivy bir adım attı.

nefes al. "Baba, bir hata yaptım."

Kendimi konuşmadan soyutlamaya çalışarak pencereden dışarı bakıyor olsam da Ivy'nin babasının gözlerinin üzerime dikildiğini hissettim. "Bunu annen müsait olduğunda konuşmalıyız," dedi ve ben hızlı bir nefes aldım.

"Biliyor musun," dedim ayağa kalkarken, "sanırım gidip arabada bekleyeceğim."

"Bu konuyu annemle değil, seninle konuşmak istiyorum," dedi Ivy hiddetle. "Ve Rachel'ın bunu duymaması için hiçbir neden yok."

Ivy'nin sesindeki gizli istek beni kısa sürede durdurdu. Babasının bariz onaylamamasını görmezden gelerek tekrar yere çöktüm. Bu hiç eğlenceli olmayacaktı. Belki de kendi fikrini dengelemek için benim fikrimi almak istiyordu. Bunu onun için yapabilirdim.

"Bir hata yaptım," dedi Ivy usulca. "Piscary'nin veliahtı olmak istemiyorum."

"Ivy..." Bu tek kelimede yorgun bir bıkkınlık vardı. "Başlama zamanı senin sorumluluklarını üstlenerek. Annen ölmeden önce onun varisiydi. Faydaları-"

"Onları istemiyorum!" Ivy'nin gözlerini dikkatle izledim ve gözbebeğinin etrafındaki kahverengi halkanın küçülüp küçülmediğini merak ettim. "Sürekli aklımda olmasaydı belki," diye ekledi, meyve suyunu uzaklaştırarak. "Ama artık dayanamıyorum. Beni zorlamaya devam ediyor."

"Eğer onu görmeye gidersen yapmaz."

Ivy daha dik oturdu, gözleri masadaydı. "Onu görmeye gittim. Ona onun veliahtı olmayacağımı ve aklımdan çıkmasını söyledim. Bana güldü. Bir seçim yaptığımı ve şimdi buna göre yaşayıp ölmem gerektiğini söyledi."

"Bir seçim yaptın."

"Ve şimdi bir tane daha yapıyorum," diye karşılık verdi, gözleri boyun eğmiş ama sesi kararlıydı. "Bunu yapmayacağım. Cincinnati'nin yeraltını yönetmek istemiyorum ve yönetmeyeceğim." Derin bir nefes aldı, gözleri onunkilere dikildi. "Artık bir şeyi sevdiğim için mi yoksa Piscary sevdiği için mi sevdiğimi anlayamıyorum. Baba, benim için onunla konuşur musun?"

Yalvaran sesi karşısında gözlerim büyüdü. Bunu daha önce sadece öldüğünü sandığı ve onu güvende tutmam için bana yalvardığı zaman duymuştum. Benim

Hatırladıkça çenem sıkıştı. Tanrım, bu korkunçtu. Sessizliğinin devam etmesi üzerine başımı kaldırdığımda Ivy'nin babasının beni izlediğini görünce irkildim. Dudakları sıkıca bastırılmıştı ve bakışları öfkeliydi, sanki bu benim hatamış gibi.

"Sen onun soyundansın," dedi, gözleri suçlayıcı bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. "Görevlerinden kaçmayı bırak."

Ivy'nin burun delikleri alevlendi. Gerçekten burada olmak istemiyordum ama hareket edersem dikkatleri üzerime çekecektim. "Ben bir hata yaptım," dedi öfkeyle. "Ve bundan kurtulmak için bedelini ödemeye hazırım, ama bana istediğini yaptırmak için insanlara zarar vermeye başlayacak. Bu hiç adil değil."

Alaycı bir kahkaha attı ve ayağa kalktı. "Farklı bir şey mi bekliyordun? Seni manipüle etmek için elinden gelen her şeyi ve herkesi kullanacak. O usta bir vampir." Ellerini masanın üzerine koyarak Ivy'ye doğru eğildi. "Onların işi bu."

Üşüyerek bakışlarımı aşağıdaki nehre çevirdim. Piscary'nin hapiste olup olmaması önemli değildi. Tek yapması gereken bir kelime söylemekti ve yordakçılarını sadece Ivy'yi hizaya getirmekle kalmayacak, aynı zamanda beni de onun saçından uzaklaştıracaklardı. Pahalı ama etkili.

Ama Ivy başını kaldırdı ve nemli gözlerini babasına çevirmeden önce onu rahatlatmak için salladı. "Baba, Erica'yı aramaya başlayacağını söyledi."

Adamın yüzü, küçük ateş izlerini daha da belirginleştirmek için kül rengine büründü.

Piscary'nin beni hedef almadığı için rahatladım, sonra da böyle bir şey hissedebildiğim için suçluluk duydum. "Onunla konuşacağım," diye fısıldadı, sesindeki masum ve hayatta olan kızı için duyduğu endişe çok açıktı.

Midem bulandı. Konuşmalarında, daha küçük, masum bir kardeşi istismarcı bir ebeveyninden korumak için büyük çocukların birbirleriyle yaptıkları gizli anlaşmaların karanlık, çirkin gölgeleri vardı. Babası usulca "Onunla konuşacağım" diye tekrarladığında bu his daha da pekişti.

"Teşekkür ederim."

Hepimiz rahatsız edici bir sessizlik içinde uzaklaşıyor gibiydik. Gitme vakti gelmişti. Önce Ivy ayağa kalktı, hemen ardından da ben. Sandalyenin arkasından ceketimi aldım ve omuz silktim. Ivy'nin babası yavaşça ayağa kalktı, içeri girdiğimizden iki kat daha yorgun görünüyordu. "Ivy," dedi yaklaşırken. "Seninle gurur duyuyorum. Yaptığın şeye katılmıyorum ama seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler baba." Rahatlamış bir ifadeyle dudaklarını büzerek gülümsedi ve ona sarıldı. "Gitmemiz gerek. Bu gece bir koşum var."

"Darvan'ın kızı mı?" diye sordu ve kadın başını salladı, yüzünde hâlâ suçluluk ve korkunun izleri vardı. "Güzel. Sen yaptığın şeyi yapmaya devam et. Ben Piscary ile konuşup ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler."

Bana döndü. "Seninle tanışmak bir zevkti Rachel."

"Ben de Bay Randal." Vampir muhabbetinin bitmiş gibi görünmesine sevinmiştim. Hepimiz yeniden normalmişiz gibi davranabilir, çirkinlikleri beş bin dolarlık halının altına saklayabilirdik.

"Bekle, Ivy. Al." Adam elini arka cebine attı ve yıpranmış bir cüzdan çıkardı, kendini bir vampirden sıradan bir babaya dönüştürdü.

"Baba," diye itiraz etti Ivy. "Benim kendi param var."

Ağzının yarısıyla gülümsedi. "Bunu konserde Erica'yı izlediğin için bir teşekkür olarak düşün. Öğle yemeğini benden ye."

Ivy'nin eline yüz dolarlık bir banknot sıkıştırıp onu öne doğru çekerek tek kolla sarılırken hiçbir şey söylemedim. "Seni yarın sabah arayacağım," dedi usulca.

Ivy'nin omuzları her zamanki dik duruşunu kaybetti. "Uğrayacağım. Telefonda konuşmak istemiyorum." Bana zoraki, kapalı dudaklı bir gülümseme attı. "Gitmeye hazır mısın?"

Başımı salladım, Ivy'nin babasını yemek odasına ve ön kapıya kadar takip ederken başımı salladım. Vampirlerin kulaklarının ne kadar iyi işittiğini bildiğimden, zarif oymalı kapı arkamızdan gümbürdeyerek kapanana ve ayaklarımız yeniden karın üzerine basana kadar ağzımı kapalı tuttum. Hava kararmıştı ve kar yığınları gökyüzünden yansıyan ışıktaki parlıyor gibiydi.

Erica'nın arabası gitmişti. Anahtarlar şingirdayınca Ivy tereddüt etti. "Dur bakalım," dedi, kırmızı arabanın park edildiği yere giderken botları karda gıcırdıyordu. "Sanırım şapkalarını atmış."

Açık kapımın yanında durdum ve Ivy tekerlek izlerinin yanında dururken bekledim. Gözleri kapalı, sanki bir şey fırlatıyormuş gibi elini savurdu,

ve sonra arabanın diğerk tarafına doğru yürüdü. Ben şaşkın bir sessizlik içinde onu izlerken, o karı aradı. Belinden iki kez eğilerek bir şey aldı. Geri döndü ve yorum yapmadan arabaya bindi.

Onu takip ettim ve kemerimi bağladım, keşke hava daha karanlık olsaydı da onun sürüşünü izlemek zorunda kalmasaydım. Sorgulayan sessizliğim üzerine Ivy elini uzattı ve iki parça içi boş plastiğı avucuma bıraktı. Araba çalıştı ve ben de motorun hâlâ sıcak olmasını umarak havalandırma deliklerini kendime doğru çevirdim. "Kapaklar mı?" Ivy uzaklaşırken avucumun içinde küçük ve beyaz olanlara bakarak sordum. *Bunları karda nasıl bulmuştun ki?*

"Derinin kırılmasını önleme garantisi var," dedi Ivy, ince dudaklarını birbirine bastırarak. "Ve bununla kazara kimseyi kendisine bağlayamaz. Babam söyleyene kadar bunları takması gerekiyor. Ve bu hızla giderse, bu gerçekleşmeden otuz yaşına basacak. Nerede çalıştığını biliyorum. Onları bırakmamızın bir sakıncası var mı?"

Başımı salladım ve ona geri uzattım. Ivy, tekerlekleri çamurda dönen mavi bir steysin arabanın önüne çekmeden önce yolun sonundaki her iki yönü de kontrol etti. "Çantamda boş bir şapka kutusu var. Onları benim için oraya koyar mısın?"

"Elbette." Çantasını karıştırmaktan hoşlanmıyordum ama bunu yapmazsam araba kullanırken yapacaktı ve midem zaten yeterince düğümlenmişti. Ivy'nin çantasını kucağıma koyup açtığımda kendimi tuhaf hissettim. İğrenç derecede düzenliydi. Tek bir kullanılmış mendil ya da tiftiklenmiş şeker yoktu.

"Benimki üzerinde renkli cam olan," dedi Ivy, dikkatinin yarısıyla yolu izleyerek. "Orada bir yerde plastik bir tane olmalı. Dezenfektan muhtemelen hâlâ iyi durumdadır. Babam onları kara attığını bilse onu öldürür. Geçen yıl And Dağları'nda yaptığı yaz kampı kadar pahalıya mal oldular."

"Ah." Kalamack'ın ölmek üzere olan çocuklar için düzenlediğı Bir Dilek Tut kampında geçirdiğim üç yaz birden gözümün önüne geldi. Özenle süslenmiş bir ilaç kutusuna benzeyen küçük bir kabın yanından başparmak büyüklüğünde beyaz bir şişe geçti. Üstünü açtığımda mavimsi bir sıvıyla dolu olduğunu gördüm.

"İşte bu," dedi Ivy ve onları içine attım. Yüzdüler ve onları batırmak için serçe parmağımlı sokmaya gittiğimde ekledi, "Sadece üstünü koy ve salla. Batacaklardır."

Ben de öyle yaptım, şişeyi çantasına bıraktım ve yanına koydum.

"Teşekkürler," dedi Ivy. "Benimkini 'kaybettiğimde' bana bir ay ceza vermişti."

Ona zayıf bir gülümseme verdim, bunun gözlüğünüzü ya da diş telinizi kaybetmek gibi bir şey olduğunu düşündüm... ya da belki diyaframınızı. *Aman Tanrım. Tüm bunları gerçekten bilmek istiyor muydum?*

"Hâlâ kep mi takıyorsun?" Merakımı yenemeyerek sordum. Bu konuda utanmış gibi görünmüyordu. Belki de öylece devam etmeliydim.

Ivy başını salladı ve otoyolun girişine ulaşmak için iki şeritli trafiği geçmeden önce bir anlığına işaret verdi. "Hayır," dedi ben kapının kolunu tutarken. "On yedi yaşımdan beri almadım. Ama ne olur ne olmaz diye saklıyorum-" Sözlerini kesti. "Her ihtimale karşı."

Ne olur ne olmaz diye? Merak ettim, sonra da bilmek istemediğime karar verdim. "Ivy?" Kendini trafiğin içine nasıl soktuğunu anlamaya çalışırken sordum. Birleştığımızda nefesimi tuttum ve arkamızdan kornalar çalmaya başladı. "Tavşan kulakları ve 'öpücük, öpücük' ne anlama geliyor?"

Bana baktı, ben de barış işareti yaptım ve parmaklarımı art arda iki kez bükтім. Ağzının kenarlarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Onlar tavşan kulağı değil," dedi. "Onlar dişler."

Bunu düşündüm, sonra kızardım. "Oh."

Ivy kıkırdadı. Bir süre ona baktım, sonra daha iyi bir zaman olmayacağına karar vererek yavaş bir nefes aldım. "Skimmer hakkında..."

İyi ruh hali kayboldu. Bana bir bakış attı, sonra gözlerini tekrar yola dikti. "Oda arkadaşыydık." Yüzünde belli belirsiz bir kızarma oldu ve bana bundan daha fazlası olduğunu söyledi. "Çok yakın oda arkadaşыydık," diye ekledi dikkatle, sanki ben bunu zaten anlamamışım gibi. Ivy, onu bir minibüsün arkasına sıkıştırmak isteyen siyah bir BMW'den kaçınmak için sertçe frene bastı. Hızlanarak sağa doğru döndü ve onu geride bıraktı.

"Senin yüzünden buraya geldi," dedim kanımın hızlandığını hissederek. "Neden ona bizim böyle olmadığımızı söylemedin?"

Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Çünkü..." Yumuşak bir nefes aldı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Çok sık görmediğim gergin bir tiki vardı. "Çünkü istemedim," dedi kırmızı bir Trans-Am'in arkasına yerleşirken, belirtilen limitin on beş üzerinde gidiyordu.

Endişeli gözlerle bana baktı, hem Trans-Am'ın hem de bizim kükreyerek yaklaştığımız yeşil minibüsü görmezden geldi. "Özür dilemeyeceğim Rachel. Kan alıp vermenin seks olmadığına karar verdiğin gece ben de orada olacağım. Sen karar verene kadar elimden geleni yapacağım."

Korkunç derecede rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım. "Ivy..."

"Yapma," dedi hafifçe, arabayı sağa çekip gaza basarak ikisinin de önüne geçerken. "Bu konuda ne hissettiğini biliyorum. Fikrini değiştiremem. Bunu kendi başına çözen gerekecek. Skimmer'ın burada olması hiçbir şeyi değiştirmez." Minibüsün önüne geçti ve bana kanın seks olduğuna beni daha da ikna eden yumuşak bir gülümseme verdi. "Ve sonra hayatının geri kalanını bu şans yakalamak için bu kadar uzun süre beklediğin için kendini tekmeleyerek geçireceksin."

On sekiz

Kanepede otururken reklam girdi ve sesi beni sarstı. İç geçirerek dizlerimi çeneme çektim ve bacaklarıma sarıldım. Saat erkendi, sabahın ikisini biraz geçiyordu ve yiyecek bir şeyler hazırlamak için kendimde cesaret bulmaya çalışıyordum. Ivy hâlâ koşturuyordu ve arabadaki garip sohbete rağmen eve yeterince erken geleceğini ve böylece dışarı çıkabileceğimizi umuyordum. Bir tencere yemeği ısıtıp tek başıma yemek, inciklerimin derisini yüzmek kadar cazipti.

Kumandayı kaptığım gibi televizyonun sesini kısıtım. Bu iç karartıcıydı. Bir Cuma gecesi kanepede oturmuş, tek başıma *Zor Ölüm*'ü izliyordum. Nick yanımda olmalıydı. Onu özlemiştim. Sanırım ben onu özledim. Bir şeyi özledim. Belki de sadece sarılmayı özledim. O kadar sığ mıydım?

Kumandayı yere atarken kilisenin önünden bir ses geldiğini fark ettim. Doğrudum; bu bir erkek sesiydi. Telaşla arka taraftaki hatta dokundum. Bir nefesle diğeri arasında merkezim doldu. İçimden geçen hattın gücüyle kendimi toparlayıp ayağa kalktım, ancak Jenks baş hizamdan odaya uçtuğunda yere çakıldım. Kanatlarının yumuşak uğultusu, önümde duran şeyin beni öldürmeyeceğini *ya da* cebime para koymayacağını bana bir anda söyledi.

Gözlerini kocaman açarak abajurun üzerine indi. Üzerinden kalkan tozlar, ampulün yükselen ısıısıyla birlikte yukarı doğru süzüldü. Genellikle bu saatlerde masamda uyuyor olurdu, bu yüzden acıma partimi şimdi yapıyordum, böylece müdahale olmadan somurabilecektim. "Hey, Jenks," dedim ipi bırakırken ve odaklanmamış büyü beni terk ederken. "Kim var burada?"

Yüzü endişeli bir hal aldı. "Rachel, bir sorunumuz olabilir."

Ona ekşi ekşi baktım. Tek başıma oturmuş *Zor Ölüm*'ü izliyordum. Bu bir sorundu, kapımızdan içeri giren şey değil. "Kim o?" Açıkça söyledim. "Yehova Şahitleri'nden çoktan kaçtım. Bir kilisede yaşayınca belki anılar diye düşünürsünüz ama hayır."

Jenks kaşlarını çatdı. "Kovboy şapkalı bir adam. Howlers için çaldığımız balığı yediğime dair bir kağıt imzalamamı istiyor."

"David?" Sarsılarak sandalyeden kalktım ve mabede doğru yöneldim.

Jenks'in kanatları yanımda uçarken sert bir vızıltı çıkarıyordu. "David

kim?" "Bir sigorta eksperı." Kaşlarım çatıldı. "Onunla dün tanıştım."

David boş odanın ortasında zımpara yapıyordu, uzun paltosu ve gözlerinin üzerine indirdiği şapkasıyla rahatsız görünüyordu. Peri çocukları masanın çatlağının altından onu izliyordu, güzel yüzleri bir sıra halinde dizilmişti. Cep telefonu ile konuşuyordu ve beni görünce birkaç kelime mırıldandı, kapağını kapattı ve bir kenara koydu.

"Merhaba Rachel," dedi, sesi yankılandıkça irkilerek. Gözleri rahat kot pantolonum ve kırmızı kazağımın üzerinde gezindi, sonra da ayaklarını sürüyerek tavana baktı. Çoğu Weres gibi kilisede rahat olmadığı belliydi ama bu biyolojik değil psikolojikti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi şapkasını çıkarıp sıkıca kavrarken. "Ama kulaktan dolma bilgiler bu davada geçerli değil. Ortağınızın o dilek balığını yediğini doğrulaması gerekiyor."

"Vay anasını! Bu bir dilek balığıydı!" Masadan tiz çığlıklardan oluşan bir koro yükseldi. Jenks sert bir ses çıkardı ve çatlakta sıralanan yüzler tekrar gölgelerin içine dağıldı.

David tozluğunun cebinden üç katlı bir kâğıt çıkardı ve Ivy'nin piyanosunun üzerine açtı. "Burayı imzalayabilir misiniz?" dedi, sonra doğruldu, gözleri şüpheliydi. "Yedin mi?"

Jenks korkmuş görünüyordu, kanatları neredeyse moru andıracak kadar koyu bir maviydi. "Evet. Onu yedik. İyi olacak mıyız?"

Gülümsememi gizlemeye çalıştım ama David sırtıttı, dişleri mabedin loş ışığında bembeyaz görünüyordu. "Sanırım iyi olacaksınız Bay Jenks," dedi ve bir kalem açıp uzattı.

Kaşlarım kalktı. David tereddüt etti, kalemde piksele baktı. Kalem ikisinden daha büyüktü. "Ummm," dedi ayaklarının üzerinde kayarak.

"Ben hallederim." Jenks hızla masaya gitti ve elinde bir kurşun kalemle döndü. I

Adını dikkatle yazmasını izledim, masadan gelen ultrasonik sesler gözlerimi acıtıyordu. Jenks ayağa kalktı, üzerinden peri tozları süzülüyordu. "Hey, başımız belada değil, değil mi?"

Mürekkebin keskin kokusu beni ele geçirdi ve David noterden başını kaldırıp baktı. "Bizim tarafımızdan değil. Teşekkür ederim, Bay Jenks." Bana baktı. "Rachel."

Hava basıncı değişiminden kaynaklanan yumuşak bir pencere tıkırtısı ikimizin de başını kaldırmasına neden oldu. Birisi kilisenin arka kapısını açmıştı. "Rachel?" diye yüksek bir ses geldi ve gözümü kırptım.

Annem miydi? Şaşkınlıkla David'e baktım. "Ah, o benim annem. Belki de gitmelisin. Tabii beni bir randevuya götürmen için sana zorbalık yapmasını istemiyorsan."

Kâğıdı bir kenara koyarken David'in yüzü irkildi. "Hayır. Bitirdim. Teşekkürler. Muhtemelen önce aramalıydım ama şu *an* normal çalışma saatleri."

Yüzüm ısındı. Quen ve onun "küçük sorunu" sayesinde banka hesabıma on bin dolar daha eklemiştim. İstersem bir gece kışımın üstüne oturup somurtabilirdim. Ve bu gece söz konusu koşuda kullanacağım tılsımları hazırlamayacaktım. Gece yarısından sonra, küçülen bir ayın altında heceleme belası aramak demekti. Ayrıca, günümü nasıl düzenlediğim onu ilgilendirmezdi.

Sıkıntı içinde kilisenin arka tarafına baktım, kabalık etmek istemiyordum ama annemin David'le yirmi soru oynamasını da istemiyordum. "Hemen geliyorum anne!" diye bağırdım, sonra Jenks'e döndüm. "Benim için onu dışarı çıkarır mısın?"

"Elbette, Rache." Jenks, David'e fuayede eşlik etmek için baş hizasına kadar yükseldi.

"Hoşça kal David," dedim, o da bana elini kaldırarak veda etti ve şapkasını taktı.

Neden her şey aynı anda oluyor? Aceleyle mutfağa gittim. Annemin habersiz ziyareti zaten mükemmel olan bir günün üstüne tuz biber ekecekti. Yorgun argın mutfağa girdiğimde onu kafasını buzdolabıma sokmuş halde buldum. Sığınaktan ön kapının kapanma sesi geldi.

"Anne," dedim sesimi hoş tutmaya çalışarak. "Seni görmek çok güzel. Ama iş saatindeyiz." Düşüncelerim banyoma gitti, acaba benim

iç çamaşırları hala kurutucunun
üstündeydi.

Gülümseyerek doğruldu ve buzdolabının kapısının arkasından bana baktı. Güneş gözlüğü takmıştı ve hasır şapkası ve güneş elbisesiyle gerçekten tuhaf görünüyordu. *Güneş elbisesi mi? Güneş elbisesi mi giyyordu? Dışarıda hava 20'nin altındaydı.*

"Rachel!" Gülümseyerek kapıyı kapattı ve kollarını açtı. "Sarıl bana tatlım."

Düşüncelerim dönüp dururken, dalgınca kucaklamasına karşılık verdim. Belki de psikoloğunu aramalı ve randevularına hâlâ gidip gitmediğinden emin olmalıydım. Garip bir koku üzerine sinmişti ve uzaklaşırken, "Bu giydiğin de ne? Yanık kehribar gibi kokuyor."

"Çünkü öyle, aşkım."

Şok olmuş bir halde gözlerim yüzüne gitti. Sesi birkaç oktav düşmüştü. Adrenalin beni sarstı. Geriye sıçradım ve beyaz eldivenli bir elin omzumu kavradığını gördüm. Algaliarept'i ortaya çıkaran bir dalgalanma onun üzerinden geçerken donakaldım, hareket edemedim. *Oh, kahretsin. Ölmüştüm.*

"İyi akşamlar, tanıdık," dedi iblis, bana yassı blok dişlerini göstermek için gülümseyerek. "Bir ley hattı bulalım ve seni eve götürelim, olur mu?"

"Jenks!" Çığlık attım, sesimin dehşetten sertleştiğini duydum. Geriye doğru eğilerek ayağımı kaldırdım ve onun taşaklarına tekme attım.

Al homurdandı, kırmızı keçi gözleri büyüdü. "Orospu," dedi ve uzanıp bileğimi yakaladı.

Nefes nefese, beni kığımın üzerine çekerken yere düştüm. Bir gümbürtüyle yere yığıldım ve panikledim. Ona etkisiz bir şekilde tekme atarken, beni mutfaktan dışarı ve koridora sürükledi.

"Rachel!" Jenks tiz bir sesle bağırdı, üzerinden siyah peri tozları süzülüyordu.

"Bana bir tılsım getirin!" Kemerini tutup asılırken bağırdım. *Aman Tanrım. Beni yakalamıştı. Beni bir çizgiye getirirse, hayır desem de demesem de beni fiziksel olarak sonsuza kadar sürükleyebilirdi.*

Kollarım gerilerek, Jenks'in tılsım dolabımı açıp bir tane almasına yetecek kadar uzun süre duvara tutunmaya çalıştım. Parmak çubuğuna ihtiyacım yoktu; dudağım

düştüğü için zaten kanaması vardı.

"İşte," diye bağırdı Jenks, gözlerimin içine bakmak için ayak bileği hizasında durarak. Elinde bir uyku tılsımının kordonu vardı. Gözleri korkmuştu ve kanatları kırmızıydı.

"Hiç sanmıyorum, cadı," dedi Al, beni sarsarak.

Acı omzumu delip geçti ve tutuşum koptu. "Rachel!" Tırnaklarım önce parke zemini, sonra da oturma odasındaki halıyı sıyırırken Jenks haykırdı.

Al Latince bir şeyler mırıldandı ve bir patlama arka kapının menteşelerini havaya uçururken ben haykırdım.

"Jenks! Çık dışarı! Çocuklarını güvene al!" Patlamanın dışarı üflediği havanın yerine soğuk hava içeri girdiğinde bağırdım. Karnımın üzerinde merdivenlerden aşağı kayarken köpekler havladı. Kar, buz ve kaya tuzu ortamı ve çenemi sıyırdı. David'in silueti ışığa karşı siyah görünürken parçalanmış kapı çerçevesine baktım. Jenks'in düşürdüğü tılsımı almak için elimi uzattım. "Tılsım!" Ne istediğim hakkında hiçbir fikri olmadığı belliyken çılgılık attım. "Tılsımı bana at!"

Al durdu. İngiliz binici çizmeleriyle küreksiz yolda izler bırakarak döndü. "*Detrudo*," dedi, belli ki hafızasına kazınmış bir küfür için tetikleyici bir kelimeydi.

Siyah ve kırmızı bir gölge David'e çarpıp onu uzaktaki duvara fırlatarak görüş alanımdan çıkarırken nefesim kesildi. "David!" Al beni tekrar sürüklemeye başladığında seslendim.

Kıpırdanarak kıvrıldım, böylece karnımın değil kığımın üzerindeydim. Al beni bahçenin ön tarafındaki sokağa açılan tahta kapıya doğru tekmeleyerek çekerken arkamdaki karda küçük bir yol açtım. Al beni sonsuzluğa sürüklemek için mezarlıktaki ley hattını kullanamazdı, çünkü bu hat tamamen kutsal topraklarla çevriliydi ve onu geçemezdi. Bildiğim en yakın ley hattı sekiz blok ötedeydi. *Bir şansım var* diye düşündüm, soğuk kar kotumu ıslatıyordu.

"Bırak!" Boşta kalan tek ayağımla Al'ın dizlerinin arkasına tekme atarak talep ettim.

Bacağı büküldü ve durdu, öfkeli bakışı sokak lambasının ışığında açıkça görülüyordu. Darbelerden kaçmak için puslu bir hal alamazdı, çünkü ben onu görebilecektim.

Tutuşunu kaydıldı. "Ne canicula'sın sen," dedi bir eliyle iki ayak bileğini tutarak ve devam etti.

"Gitmek istemiyorum!" Bağırdım, geçitten geçerken kapının kenarlarına tutundum. Sarsılarak durduk ve Al iç çekti.

"Çiti bırak," dedi yorgun bir sesle.

"Hayır!" Al beni çekerken kıpırdamamak için mücadele ederken kaslarım titremeye başladı. Bilinçaltıma kazınmış tek bir ley hattı tılsımım vardı ama Al ve beni bir çemberin içine hapsetmek beni hiçbir yere götürmeyecekti. O da benim kadar kolay bozabilirdi, artık onun aurası da tılsımı bozacaktı.

Al beni kapıdan geçirmeye çalışmaktan vazgeçip beni kucağına alıp omzuna attığında içimden bir çığlık koptu. Kas gibi sert omzu orta yerimi keserken nefesim kesildi. Yanık amber kokuyordu ve kurtulmak için mücadele ettim.

Dirseklerimi kürek kemiklerinin arasına soktuğumda "Bu çok daha kolay olurdu," dedi, "eğer sana sahip olduğumu kabul edersen. Sadece kendi isteğinle geleceğini söyle, ben de bizi buradan bir sıraya sokayım ve seni bir sürü utançtan kurtarayım."

"Utanç konusunda endişelenmiyorum!" Geçmekte olan bir ağaç dalına uzanmak için gerindim, bir tanesini yakaladığımda nefesim rahatladı. Al geri çekildi, dengesini kaybetti.

"Oh, bak," dedi beni çekip kurtarıırken ve avuçlarım sıyrılıp kanarken. "Kurt arkadaşın oynamak istiyor."

David, diye düşündüm, Al'ın omzunun arkasını görmek için döndüm. Nefes almakta zorlanırken, lambalarla aydınlatılmış, karla dolu caddenin ortasında kocaman bir gölgenin durduğunu gördüm. Ağzım açık kaldı. Wered'i yakalamıştı. Wered'i üç dakikadan kısa bir sürede yakalamıştı. Tanrım, bu acıtmış olmalı.

Dev gibiydi, tüm insan kütlesini korumuştı. Kafası omzuma kadar geliyordu sanırım. Daha çok saç benzeyen siyah ipeksi kürkü soğuk rüzgârda dalgalanıyordu. Kulakları kafasına yaslanmıştı ve ondan inanılmaz derecede alçak bir uyarı hırıltısı geliyordu. Yolumuzu kapatırken, açtığım ellerim büyüklüğündeki ayakları kara saplandı. Tarif edilemez derinlikte bir uyarı havlaması verdi ve Al kıkırdadı. Bitişik evlerin ışıkları yanıyor ve perdeler aralanıyordu. "O yasal olarak benim," dedi Al hafifçe. "Onu eve götürüyorum. Denemeyin bile."

Al caddede ilerlemeye başladı ve beni yardım çığlıkları atmakla öldüğümü kabul etmek arasında bıraktı. Bir araba geliyordu, ışıkları her şeyi apaçık ortaya koyuyordu. David'i aramızda bir metre kala geçerken Al, "Aferin köpekçik," diye mırıldandı. Farların ışığında sert görünen David başını eğdi ve hiçbir şey yapamayacağını bildiğı için pes edip etmediğini merak ettim. Ama sonra kafasını kaldırdı ve peşimizden gelmeye başladı.

"David, yapabileceğın hiçbir şey yok! David, hayır!" Yavaş koşusu tam bir koşuya dönüştüğünde çığlık attım. Gözlerini öldürme çılgınlığına kaptırmış, bana doğru hızla geliyordu. Elbette, sonsuza dek sürecek bir sona sürüklenmek istemiyordum ama ölmek de istemiyordum.

Al küfrederek arkasını döndü. "*Vacuefacio*," dedi beyaz eldivenli elini uzatarak.

Görmek için omzunda döndüm. Siyah bir güç topu ondan fırladı ve David'in sessiz saldırısıyla iki adım önümüzde buluştu. David'in kocaman ayakları kaydı, ama tam üzerine düştü. Yelleyerek yuvarlandı ve bir kar yığınının içine düştü. Yanık saçların kokusu yükseldi ve kayboldu.

"David!" Beni çimdikleyen soğuşu hissetmeyerek ağladım. "İyi misin?"

Al beni yere bıraktığında iri bir el acı içinde haykırana kadar omzumu sıktı. Kaldırımdaki kalın sıkıştırılmış kar tabakası içimde eridi ve arkam acı ve soğuktan uyuştı. "Aptal," diye homurdandı Al kendi kendine. "Bir tanıdığın var, annenin külleri adına neden onu kullanmıyorsun?"

Bana gülümsedi, kalın kaşları beklentiyle kalkmıştı. "Çalışmaya hazır mısın, Rachel, aşkım?"

Nefesim içimde dondu kaldı. Panikle ona baktım, yüzümün solduğunu ve gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Lütfen yapma," diye fısıldadım.

Daha da geniş sıırttı. "Bunu benim için tut," dedi.

Al bir çizgiye dokunup gücünü içime gönderdiğinde içimden bir acı çığlığı koptu. Kaslarım sarsıldı ve bir spazm yüzüm kaldırırma arpına kadar beni sarstı. Yanıyordum ve ellerimi kulaklarıma götürerek cenin pozisyonuna geçtim. ığlık üstüne çığlık üzerime geliyordu. Onları engelleyemiyordum. Beni dövüyorlardı, içimdeki acının yanı sıra gerçek olan tek şey

Başım. Bir patlama gibi, hattın gücü içimden geçti, merkezime yerleşti ve uzuvlarımı ateşe vermek için yayıldı. Beynim sanki aside batırılmış gibi hissediyordum ve her zaman o korkunç çığlık kulaklarımı tırmalıyordu. Yanıyordum. Yanıyordum.

Birden çığlıkların benden geldiğini fark ettim. Durmayı başardığımda onların yerini büyük, sarsıcı hıçkırıklar aldı. Ürkütücü, ağlamaklı bir feryat yükseldi ve onu da durdurmayı başardım. Nefes nefese gözlerimi açtım. Arabadan gelen ışıktaki ellerim solgun ve titriyordu. Kömürleşmemişlerdi. Yanık kehribar kokusu derimin soyulmasından kaynaklanmıyordu. Hepsi kafamın içindeydi.

Aman Tanrım. Başım aynı anda üç yerdeymiş gibi hissediyordum. Her şeyi iki kez duyuyor, her şeyi iki kez kokluyor ve kendime ait olmayan hiçbir düşünceye sahip değildim. Al hissettiğim ve düşündüğüm her şeyi biliyordu. Sadece bunu Nick'e yapmamış olmak için dua edebilirdim.

"Daha iyi misin?" Al dedi ve ben kırbaçlanmış gibi sarsıldım, sesini kulaklarımda olduğu kadar kafamın içinde de duyuyordum. "Fena değil," dedi, beni direnmeden ayağa kaldırarak. "Ceri bunun sadece yarısıyla bayıldı ve o korkunç sesi çıkarmayı bırakması üç ayını aldı."

Uyuşmuş bir halde tükürüğümün aktığını hissettim. Nasıl sileceğimi hatırlayamıyordum. Boğazım acıyordu ve içime çektiğim soğuk hava yakıyor gibiydi. Köpek havlamalarını ve bir arabanın motor sesini duyabiliyordum. Farlarının ışığı hareket etmiyordu ve kar parlıyordu. Al'ın ellerinde gevşek bir şekilde asılı kaldım, o tekrar yürümeye başladığında ayaklarım hareket etmeye çalışıyordu. Beni arabanın önünden sürükledi ve araba kar ve buzdan oluşan kaygan bir gıcırtı içinde hızla uzaklaştı.

"Gel Rachel, aşkım," dedi Al yeni karanlıkta, beni karla kaplı bir tepeden kürekli yürüyüş yoluna çekerken belli ki keyfi yerindeydi. "Kurdun pes etti ve bana boyun eğmezsen, seni bir ley hattına ulaştırmadan önce yürümemiz gereken epey bir şehir var."

Tökezleyerek Al'ın peşinden koştum, çoraplarımda içindeki ayaklarım uzun süredir soğuktu ve tepkisizdi. Eli bileğimi herhangi bir metalden daha güçlü bir kelepçeyle kavradı. Al'ın gölgesi arkamızda, David'in nefes nefese kaldığı yere kadar uzanıyor, başını temizlemek istercesine sallıyordu. David'in dudakları ağzından geri çekilirken hiçbir şey yapamadım, hiçbir şey hissetmedim. Sessizce saldırdı. Uyuşuk ve umursamaz bir halde uzaktan izledim. Al ise her şeyin farkındaydı.

"Celero fervefacio!" diye bağırdı kızgınlıkla ve lanet içimi yakıp kavururken çığlık attım. Al'ın büyüünün gücü uzanmış elinden patladı ve David'e çarptı. Bir anda, Were'nin altındaki kar eridi ve

kaldırımın siyah çemberinde kıvrandı. Acıdan çığlık attım, onu yakaladım-boğdum-bir banshee'nin keskinliğine dönüştüğünü duydum.

"Lütfen... artık yok," diye fısıldadım, tükürüğüm bir kar lekesini eritmek için benden düşüyordu. Kirli beyaza baktım, bunun Al'ın kara büyüünün bedelini ödeyen, çukurlaşmış ve kirlenmiş ruhum olduğunu düşündüm. Düşünemiyordum. Acı hâlâ içimi yakıyor, tanıdık bir acıya dönüşüyordu.

Korkmuş insanların sesleri soluk bakışlarımı yukarı çekti. Mahalleli kapılardan ve pencerelerden beni izliyordu. Muhtemelen haberlere çıkacaktım. Keskin bir patlama sesi dikkatimi yanından geçtiğimiz eve çekti; bahçenin bir köşesini süsleyen kuleleri olan zarif bir kardan kale. Açık kapıdan gelen ışık, çiğnenmiş karların üzerine yayılıyor, neredeyse Al ve benim üzerine düşüyordu. Eşikte duran Ceri'yi görünce nefesim kesildi, boynunda Ivy'nin haçı vardı. Geceliği verandaya doğru akıyordu, beyaz ve dalgalıydı. Bağlanmamış saçları neredeyse beline kadar geliyordu. Duruşu öfkeden kaskatı kesilmişti. "Sen," dedi, sesi karın üzerinde net bir şekilde çınlıyordu.

Arkamdan bir uyarı havlaması geldi ve bir çekiş hissettim. Al'ın bilgisi sayesinde içgüdüsel olarak Ceri'nin Al ve benim etrafımda bir çember oluşturduğunu biliyordum. İçimden nafile bir hıçkırık kaçtı ama bu duyguya aç bir köpeğin çöpe bağlanması gibi bağlandım. Al'dan gelmeyen bir şey hissetmiştim. İblisin kendi kızgınlık duygusu depresyonumun arkasına gizlenmişti ve ben ne hissettiğimi unutana kadar onu örtbas ediyordu. Al'dan, dairenin işe yaramaz olduğunu biliyordum. Önce çizmeden bir çember oluşturabilirsiniz, ancak yalnızca çizilmiş bir çember bir iblisi tutacak kadar güçlüdür.

Al yavaşlama zahmetine bile girmedi, beni sonsuzluğa sürükledi.

Ceri'nin çemberin içine koyduğu güç içime akarken nefesim tısladı. Yeni bir ateş dalgası tenimi kaplarken çığlık attım. Alana ilk dokunduğum yerden başlayarak sıvı gibi akarak beni kapladı. Acı merkezimi aradı. Buldu ve tekrar çığlık attım, chi'mi tam olarak bulup patlatırken Al'ın pençesinden kurtuldum. Sonrası geri tepti, içimde gezinerek yer açabileceği tek yere yerleşti: başıma. Er ya da geç çok fazla gelecek ve delirecektim.

Kendimi sıktım. Kasıldıkça kaba kaldırım kalçamı ve omzumu sıyrıyordu. Yavaş yavaş katlanılabilir hale geldi ve çığlık atmayı bırakabildim. Sonuncusu köpekleri susturan bir iniltiye dönüştü. *Tanrım, ölüyordum. İçten dışa doğru ölüyordum.*

"Lütfen," diye yalvardım Ceri'ye, beni duyamayacağını bile bile. "Bunu bir daha yapma."

Al beni ayağa kaldırdı. "Sen *mükemmel* bir aşinasın," diye teşvik etti, yüzü geniş bir sırıtışla bölünmüştü. "Seninle çok gurur duyuyorum. Yine çılglık atmayı bırakmayı başardın. Sanırım eve gittiğimizde sana bir fincan çay yapacağım ve seni arkadaşlarıma göstermeden önce uyumana izin vereceğim."

"Hayır..." Fısıldadım ve Al daha kelime ağzımdan çıkmadan meydan okumama kıkırdadı. Onun haberi olmadan hiçbir şey düşünemezdim. Şimdi Ceri'nin duygularını neden uyuşturduğunu, Al'la paylaşmaktansa hiç hissetmemeyi tercih ettiğini anlıyordum.

"Bekle," dedi Ceri, verandanın merdivenlerinden aşağıya, tel örgüleri geçip önümüzdeki avluya koşarken sesi karda net bir şekilde çınlıyordu.

Ona bakmak için durduğunda Al'ın avuçlarının arasında sarktım. Sesi üzerime akıyor, hem tenimi hem de zihnimi yatıştırıyordu. Acıdan kurtulduğumu hissettiğimde gözlerim ısındı ve neredeyse rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. Bir tanrıça gibi görünüyordu. Acıdan kurtulmamı sağlıyordu.

"Ceri," dedi Al sıcak bir sesle, dikkatinin yarısı David'in üzerindeydi, etrafımızda dolanırken tüyleri diken dikendi ve gözlerinde korkutucu bir vahşet vardı. "İyi görünüyorsun, aşkım." Gözleri onun arkasındaki özenle yapılmış kar kalesinde gezindi. "Memleketini özledin mi?"

"Ben Ceridwen Merriam Dulciate," dedi, sesindeki emir bir kırbaç gibiydi. "Ben senin tanıdığın değilim. Benim bir ruhum var. Bana gereken saygıyı gösterin."

Al kıs kıs güldü. "Görüyorum ki egonu bulmuşsun. Yeniden yaşlanmak nasıl bir duygu?"

Sertleştiğini gördüm. Önümüze geldi ve suçluluk duygusunu görebiliyordum. "Artık bundan korkmuyorum," dedi yumuşak bir sesle ve Al'ın onu aşına olmaya ikna ettiği şeyin yaşanmayan bir hayat olup olmadığını merak ettim. "Dünyanın düzeni böyle. Rachel Mariana Morgan'ın gitmesine izin ver."

Al başını geriye attı ve kalın, düz dişlerini bulutlu gökyüzüne göstererek güldü. "O benim. İyi görünüyorsun. Geri gelmek ister misin? Kardeş olabilirsiniz. Ne güzel olur değil mi?"

Ağzı seğirdi. "Onun bir ruhu var. Onu zorlayamazsın."

Nefes nefese Al'ın beni tuttuğu yere asıldım. Beni bir sıraya sokarsa, ruhum olup olmamasının bir önemi kalmayacaktı. "Evet, yapabilirim," dedi Al, bunu gerçeğe dönüştürerek. Kaşları çatıldı ve dikkatini David'e yöneltti. Geniş bir patikada etrafımızda döndüğünü, ayak sesleriyle Al'ı bağlayabileceği fiziksel bir çember oluşturmaya çalıştığını görmüştüm. İblisin gözleri kısıldı. "*Detrudo*," dedi eliyle işaret ederek.

Nefesim kesildi, benden Al'ın cazibesine doğru bir sonsuzluk ipliği akarken sarsıldım. Başım dik, boğazımdan çıkacak her türlü korkunç sesi bastırdım. Benden hızla akarken sessiz kalmayı başardım ama Al'ın kullandığının yerini almak üzere bir hattan bir ever-after dalgası yükseldiğinde sessiz kalma çabalarım hiçbir işe yaramadı. Ateş yine merkezimi kavurdu, taşı ve tenimi yaktı, sonunda düşüncelerime yerleşti. Düşünemiyordum. İçimde acıdan başka bir şey yoktu. Yanıyordum. Düşüncelerim, ruhum yanıyordu.

Şok olmuş bir halde dizlerimin üzerine çöktüm, buzlu kaldırımın verdiği acı neredeyse fark edilmeyecekti ki acı dolu bir çığlık attım. Gözlerim açıldı ve Ceri karda yalınayak önümüzde durarak hıçkırdı. Gözlerine ortak bir acı yansımıştı ve ben de yeşil derinliklerinde huzur bularak onlara odaklandım. O bunu atlatmıştı. Ben de atlatabilirdim. Bunu atlatabilirdim. *Tanrım, bunu atlatmanın bir yolunu bulmama yardım et.*

Al kararlılığımı hissedince güldü. "Güzel," diye teşvik etti. "Sessiz olma çabanı takdir ediyorum. Oraya varacaksın. Tanrın sana yardım edemez ama yine de onu çağır. Onunla tanışmak isterim."

Titreyerek nefes aldım. David bulunduğu yerden biraz ötede, karların içinde ipeksi tüyleriyle titreyen bir su birikintisi halindeydi. Büyü ona çarptığında çığlık atıyordum ve kenara savrulduğunu görmedim. Ayağa kalktığında Ceri yanına gitti, iki eliyle ağzını kavradı ve gözlerinin içine baktı. Onun yanında cüceleşmiş görünüyordu; kapkara adam, bembeyaz giysiler içindeki çelimsizliğinin yanında tehlikeli ve bir o kadar da doğru görünüyordu. "Bunu bana ver," diye fısıldadı gözlerinin içine korkusuzca bakarken ve David'in kulakları dikildi.

Yüzünü bırakarak, David'in ayak izlerinin bıraktığı yerde durana kadar ilerledi. Keasley ona katıldı, kalın kumaş paltosunun düğmelerini ilikleyerek sağımdan geçip onun yanında durdu. Elini tuttu, bırakmadan önce "Bu senin," diye mırıldandı ve ikisi de geri adım attı.

Ağlamak istedim ama gücüm yoktu. Bana yardım edemezlerdi. Ceri'nin kendine güvenine, gururlu ve tutkulu duruşuna hayranlık duyuyordum ama bu yersizdi. Ölmüş de olabilirdim.

"İblis," dedi, sesi durgun havada bir çan gibi çınlıyordu. "Seni bağıyorum."

Dumanlı mavi bir tabaka üzerimizde çiçek açarken Al sarsıldı ve yüzü kızardı. "*Es scortum obscenus impurua!*" diye bağırdı ve beni bıraktı. Kaçabilseydim beni serbest bırakmayacağını bildiğim için düştüğüm yerde kaldım. "Sana öğrettiğim şeyi beni bağlamak için kullanmaya nasıl cüret edersin!"

Nefes nefese başımı kaldırdım, neden önce David'e sonra Keasley'e dokunduğunu şimdi anlıyordum. Çemberi David başlatmış, Ceri ikinci kısmını, Keasley ise üçüncü kısmını oluşturmuştu. Yollarını tek bir yol olarak birleştirmesi için ona izin vermişlerdi. Çember tamamlanmıştı; o yakalanmıştı. Ve onun baloncuğun kenarına ve muzaffer Ceri'ye doğru ilerleyişini izlerken, inadına beni öldürmeye karar vermesinin fazla zaman almayacağını düşündüm.

"*Moecha putida!*" diye bağırdı, aralarındaki kuvvete vurarak. "Ceri, ruhunu senden tekrar koparacağım, yemin ederim!"

"*Et de,*" dedi, dar çenesi yukarıda ve gözleri parlıyordu, "*acervus excerementum*. Buradan bir çizgiye atlayabilirsiniz. Güneş doğmadan gidin ki hepimiz yatağımıza dönebilelim."

Algaliarept yavaş bir nefes aldı ve hareketindeki bağlı öfkeden ürperdim. "Hayır," dedi. "Rachel'ın ufkunu genişleteceğim ve talep ettiğim şeyin tam kapasitesini almayı öğrenirken çığlıklarını dinleyeceksin."

Benim aracılığımla daha fazlasını çekebilir miydi? Nefes alma isteğimi geçici olarak kaybettiğimde ciğerlerimin birbirine yapıştığını hissederek düşündüm. *Bundan daha kötüsü var mıydı?*

Ceri'nin kendine güveni sarsıldı. "Hayır," dedi. "Onu nasıl düzgün bir şekilde saklayacağını bilmiyor. Daha fazla olursa aklı karışacak. Sen ona çayı nasıl yapacağını öğretene kadar delirir."

"Çay yapmak ya da tostumu tek taraflı yapmak için aklı başında olmana gerek yok," diye hırladı. Kolumdan tutarak beni hiç direnmeden ayağa kaldırdı.

Ceri başını salladı, karda sanki yaz mevsimindeymiş gibi duruyordu. "Dar kafalılık ediyorsun. Onu kaybettin. O seni alt etti. Sen acınası bir eziksin."

Al omzumu çimdikledi ve ben dişlerimi sıkarak bağırmayı reddettim. Sadece acıydı. Al'ın sürekli yanmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

beni onun için tutmaya zorluyordu. "Ezik!" diye bağırdı ve gölgelerdeki insanların korku çığlıklarını duydum. "Kutsal topraklarda sonsuza dek saklanamaz. Eğer denerse, onu hatlar boyunca kullanmanın bir yolunu bulacağım."

Ceri David'e baktı, ben de çaresizlik içinde gözlerimi kapadım. Onun yapabileceğini düşünüyordu. Tanrı yardımcım olsun. Nasıl yapacağını bulması an meselesiydi. Ruhumu kurtarmak için oynadığım kumar başarısız olacaktı. "Git buradan," dedi dikkatini David'den çekerek. "Sonsuzluğa geri dön ve Rachel Mariana Morgan'ı huzur içinde bırak. Burada kimse seni aramadı."

"Beni sürgün edemezsin, Ceri!" diye öfkелendi ve ben onun içine düşene kadar beni ayağa kaldırdı. "Tanıdığım bir çizgiye dokunduğunda takip etmem için bir çağırma yolu açtı. Bu çemberi kır ve hakkım olduğu gibi onu almama izin ver!"

Ceri coşkulu bir nefes aldı. "Rachel! Onu aradığını kabul etti. Kovun onu!"

Gözlerim büyüdü.

"Hayır!" Algaliarept bağırdı ve içime bir sonsuzluk akışı gönderdi. Neredeyse bayılıyordum, acıdan başka bir şey kalmayınca kadar içimdeki acı dalgaları birbiri üzerine biniyordu. Ama yanmış ruhumun kokusunu içime çekerek bir nefes aldım.

"Algaliarept," diye boğuldum, sesim kesik kesik çıkıyordu. "Sonsuzluğa geri dön."

"Seni küçük orospu!" diye hırladı ve bana ters bir yumruk attı. Darbenin gücü beni kaldırıp Ceri'nin duvarına fırlattı. Buruşuk bir yığın halinde yere düştüm, düşünemiyordum. Başım ağrıyordu ve boğazım acıyordu. Altımdaki kar soğuktu. İçine sokuldum, yanıyordum.

"Git buradan. *Şimdi* git," diye fısıldadım.

Beynimde uğuldayan o ezici enerji bir saat tik takıyla yok oldu. Yokluğuyla inledim. Kalbimin attığını, durakladığını ve tekrar attığını duydum. Kafamda sadece kendi düşüncelerimle boş bir şekilde nefes almaya devam etmek yapabildiğim tek şeydi. Gitmişti. Ateş gitmişti.

"Onu kardan çıkarın," dediğini duydum Ceri'nin aceleyle, sesi buzlu su gibi içime işliyordu. Gözlerimi açmaya çalıştım ama başaramadım. Biri beni kucığına aldı ve vücut ısısının sıcaklığını hissettim. Küçük bir parçam, kızılâğaç ve ucuz kahve kokusunu tanıdığımda bunun Keasley olduğuna karar verdi. Başım

ona çarptı ve çenem göğsüme düştü. Alnımda küçük, serin eller hissettim ve Ceri'nin bana şarkı söylemesiyle harekete geçtiğimi hissettim.

On dokuz

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kelimelerim boğazım gibi çiğ geliyordu. Sesimden çok teneke bir kovanın içindeki çakıl taşlarına benzeyen hırıltılı bir söyleyişti. Başım ağrıyordu ve gözlerimin üzerinde Fildişi sabunu kokan ıslak bir bez vardı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Ceri'nin serin eli yanağıma dokundu. "Hiç şaşırmadım," dedi alaycı bir ifadeyle. "Gözlerini kapalı tut. Kompresini değiştireceğim."

Etrafımda iki insanın ve çok büyük bir köpeğin yumuşak nefes alışları vardı. Hayal meyal içeri taşındığımı, bayılmak üzere olduğumu ama ne kadar çabalasam da bunu asla başaramadığımı hatırlıyordum. Parfümlerimin kokusundan Keasley'nin beni odama koyduğunu anlayabiliyordum ve başımın altındaki yastığın tanıdık, rahat bir hissi vardı. Yatağımın ayak ucunda tuttuğum yorganın ağırlığı üzerime örtülmüştü. *Yaşıyordum. Anla işte.*

Ceri nemli bezi üzerimden kaldırdı ve uyarısına rağmen göz kapaklarımı araladım. "Ow..." Şifonyerin üzerindeki mumun ışığı gözlerimi delip kafatasımın arkasına kadar gidip sekerken inledim. Baş ağrım üç katına çıktı.

Jenks alaycı bir tavırla, "Sana gözlerini kapalı tutmanı söyledi," dedi ama sesindeki rahatlama çok açıktı. David'in tırnaklarının tıkırtısı araya girdi, hemen ardından kulağıma sıcak bir enfiye geldi.

Ceri yumuşak bir sesle, "O iyi," dedi ve geri çekildi.

İyi misin? Kafamın içinde zıplayan ışık ivmesini kaybedip sönene kadar nefesime konsantre olarak düşündüm. Bu iyi miydi?

Başımdaki zonklama hafif bir acıya dönüştü ve yumuşak bir nefes sesi duyduğumda ve üflenmiş mumun ısırın kokusu bana ulaştığında gözlerimi tekrar açtım.

Perdelerimin arkasından sızan sokak lambasında Ceri'yi mutfakta görebiliyordum.

Yatağımın yanındaki sandalyeye. Kucağında bir tencere su vardı ve onu Ivy'nin vampir randevu rehberinin üzerine, herkesin görebileceği bir yere koyduğunda ürperdim. Diğer tarafımda Keasley kambur bir gölge gibi duruyordu. Karyola direğine tünemiş olan Jenks donuk bir kehribar rengine parlıyordu ve arka planda gizlenen David, kurt cüssesiyle zeminin yarısını kaplıyordu.

"Sanırım Kansas'a geri döndük Toto," diye mırıldandım ve Keasley homurdandı.

Yüzüm nemli ve soğuktu; kırık kapıdan gelen cereyan, havalandırmadan üflenlen ısıtıcının küf kokusuna karışuyordu. "Jenks!" Ona çarpan kış havasını hatırlayınca mırıldandım. "Çocukların iyi mi?"

"Evet, iyiler," dedi ve ben tekrar yastığa yığıldım. Elim boğazımı tutmak için yukarı kalktı. Sanki içim kanıyormuş gibi hissediyordum.

"David?" Daha yumuşak bir sesle sordum. "Peki ya sen?"

Kulağıma sıcak ve nemli bir koku çekmek için Keasley'i yolumdan çekerken nefes nefese kalışı arttı. Çenesi açıldı. David tüm yüzümü ağzına aldığında Ceri'nin nefesi kesildi.

Adrenalin acımı dindirdi. "Hey!" diye bağırdım, beni hafifçe sarsıp bıraktığında çırpınıyordum. Kalbim gümbür gümbür atarken yumuşak hırıltısı ve yanağımı dürttüğu ıslak burnuyla donakaldım. Köpekçe bir huff yaparak salona doğru ilerledi.

"Bu da ne demek oluyor?" Dedim, kalbim göğsüme çarpıyordu.

Jenks, gözlerimi kısmama neden olan bir peri tozu serpintisi içinde yükseldi. Parlak değildi ama gözlerim o kadar acıyordu. "İyi olmana sevindi," dedi küçük yüz hatları ciddiye.

"Bu iyi mi?" Dedim ve sığınaktan garip, yod gibi bir kahkaha sesi geldi.

Boğazım acıyordu ve doğrulduğunda elimi boğazıma götürdüm. Yüzümde tükürük vardı, nemli bezle sildim ve tencerenin kenarına koydum. Kaslarım ağrıyordu. Her yerim ağrıyordu. Ve başımın David'in ağzında olması hiç hoşuma gitmemişti.

Manikürlü tırnaklarının döşeme tahtalarında çıkardığı ses dikkatimi karanlık koridora çekerken, adam koşar adımlarla kilisenin arka tarafına doğru ilerliyordu. Sırt çantası ve kıyafetleri ağzındaydı ve paltosu yere düşmüş bir hayvan gibi arkasından geliyordu.

"Jenks," dedi Ceri yumuşak bir sesle. "Bak bakalım burada mı üstünü değiştirecek yoksa eşyalarını çantasına yerleştirmek için yardım ister mi?"

Jenks ayağa kalktı ve oturma odasından gelen kısa bir olumsuz havlamayla geri çekildi.

Teksas büyüklüğünde bir baş ağrısına karşı çenemi sıkıtiğında, gitmeden önce üstünü değiştirmesinin muhtemel olduğuna karar verdim. Dolunay etrafındaki üç gün dışında halka açık yerlerde Were yapmak yasadışıydı. Bir zamanlar bu kısıtlama sadece bir gelenektir; şimdi ise insanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için çıkarılmış bir yasaydı. Perilerin kendi evlerinde ne yaptıkları onları ilgilendirirdi. Beni bir iblisten kurtarmak için yer değiştirmesi konusunda kimsenin bir şey söylemeyeceğinden emindim ama bu haliyle arabasını kullanamazdı ve otobüse binmesi de mümkün değildi.

"Pekâlâ," dedi Keasley yatağımanın kenarına otururken, "sana bir bakalım."

"Ow..." Omzuma dokunduğunda haykırdım ve zedelenen kas içime bir acı sapladı. Elini üzerimden ittim ve o da daha yakına kaydı.

"Senin ne kadar baş belası bir hasta olduğuna unutmuşum," dedi tekrar uzanarak. "Nerenin acıdığını bilmek istiyorum."

"Dur," diye mırıldandım, topak topak olmuş artritik ellerini tokatlamaya çalışarak. "Al'ın sıkıştırdığı omzum ağrıyor. Ellerimin sıyrıldığı yer, çenem ve karnım beni merdivenlerden aşağı sürüklediği yer acıyor. Dizlerim acıyor..." Tereddüt ettim. "...yola düştüm. Al'ın bana tokat attığı yerde yüzüm acıyor." Ceri'ye baktım. "Gözüm morarmış mı?"

"Sabah göreceksin," dedi yumuşak bir sesle, acıyarak.

"Ve dudağıım kesildi," diye bitirdim, dudağııma dokunarak. Hafif bir bane kokusu kar kokusuna karıştı. David yavaşça geri dönüyordu. Daha önce bu kadar hızlı yer değiştirmek için çektiğı acıdan sonra bunu yapmak zorundaydı. Yanında biraz bane olmasına sevinmişim. Bu bitki hafif bir ağrı kesici ve sakinleştiriciydi. Sadece Kurtadamlar üzerinde işe yaraması çok kötü.

Keasley ayağa kalkarken inledi. "Sana bir ağrı tılsımı getireyim," dedi ve ayaklarını sürüyerek koridora çıktı. "Biraz kahve yapmamın sakıncası var mı? Oda arkadaşın dönene kadar kalacağım."

"İki muska olsun," dedim, bunun başıma iyi gelip gelmeyeceğini bilmeden. Acı muskaları sadece fiziksel acı üzerinde işe yarardı ve bunun daha çok ley hattı gücünü kanalize etmekten kalan bir yankı olduğunu hissediyordum. *Nick'e yaptığım şey bu muydu?* Gitmesine şaşmamalı.

Mutfakta ışık yandığında gözlerimi kısıtım ve bir kısmı odama yayıldı. Ceri beni dikkatle izledi ve ben de ona sorun olmadığını söylemek için başımı salladım. Elimi örtünün üzerine koyarak mırıldandı: "Çay içmek senin için kahveden daha kolay olur." Ciddi yeşil gözleri Jenks'e kaydı. "Onunla kalacak mısın?"

"Evet." Kanatları hareketlendi. "Rachel'a bebek bakıcılığı yapmak en iyi yaptığım üçüncü şey."

Ona ters ters baktım ve Ceri tereddüt etti. "Uzun sürmez," dedi ve çıplak ayakların tahta üzerindeki yumuşak sesiyle gitmek için ayağa kalktı.

Mutfaktan rahat bir sohbet ritmi geliyordu ve ben de beceriksizce yorganı omuzlarıma kadar çektim. Her kasım sanki ateşim varmış gibi ağrıyordu. Ayaklarım ıslak çoraplarımın içinde üşüyordu ve muhtemelen karla ıslanmış giysilerim yatağında nemli bir leke oluşturunuyordu. Moralm bozulunca gözlerim ayaklarımın dibindeki karyolanın tepesindeki Jenks'e takıldı.

"Yardım etmeye çalıştığın için teşekkürler," dedim. "İyi olduğuna emin misin? Kapıyı havaya uçurdu."

"O tılsımla daha hızlı olmalıydım." Kanatları kasvetli bir maviye döndü.

Omuz silktim, omzum zonklamaya başlayınca keşke silkmeseydim dedim. *Keasley benim cazibemle neredeydi?* "İblisler üzerinde bile işe yaramayabilirler."

Jenks uçarak dizimin üzerine konmak için yaklaştı. "Kahretsin, Rache. Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler."

İlahi kahve kokusu küflü ısıtıcıya karışmaya başladı. A

Gölge koridordaki ışığı gölgeledi ve gıcırdayarak Ceri'yi görmek için döndüm. "Çayınız demlenirken bunları yiyin," dedi ve üzerinde Ivy'nin üç kurabiyesi olan bir tabak koydu.

Dudaklarım kaşlarımı çatarak aşağı doğru kıvrıldı. "Yapmak zorunda mıyım?" Şikâyet ettim. "Tılsımım nerede?"

"Tılsımım nerede?" Jenks yüksek bir falsetto sesiyle alay etti. "Tanrım, Rachel. Al bakalım."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Bir iblisin ley hattını kanalizetmeyi dene ve hayatta kalıp kalamayacağını gör. Bahse girerim bir anda peri tozuyla patlarsın, seni küçük ahmak."

Güldü ve Ceri sanki çocukmuşuz gibi kaşlarını çatarak bize baktı. "İşte burada," dedi ve kordonu başımın üzerinden geçirebilmesi için öne doğru eğildim. Kaslarımı rahatlatmak için kutsanmış bir rahatlama geldi -Keasley benim için çağırmış olmalı- ama baş ağrım devam etti, şimdi dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadığı için daha da kötüydü.

"Özür dilerim," dedi Ceri. "İyi bir gün geçirmem gerekecek." Ben bir şey söylemeyince kapıya yöneldi ve "Çayınızı getireyim" diye ekledi. Dışarı çıktı, bir sürtünme bakışlarımı yukarı çekti. "Affedersiniz," diye mırıldandı, neredeyse David'e çarpacakken yere bakıyordu. Were yorgun görünüyordu, ceketinin yakasını düzeltirken daha yaşlı görünüyordu. Kirli sakalları daha kalındı ve üzerinde yoğun bir bane kokusu vardı. "Çay ister misin?" dedi ve her zamanki özgüveni yerini uysal bir huşuya bırakırken kaşlarım kalktı.

David başını salladı, onun itaatkâr tavrını kendisini asil gösteren bir zarafetle kabul etti. Başı hâlâ eğikti, yanından geçip mutfağa gitti. İçeri girip sırt çantasını bırakırken Jenks'le birbirimize merak dolu bakışlar attık. Jenks'e başını sallayarak mutfak sandalyesini benden uzağa çekti ve oturdu, kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı ve kovboy şapkasının altından spekülâtif bir şekilde beni süzdü.

"Gitmeden önce bana bunun neyle ilgili olduğunu söylemek ister misin?" dedi. "Kimsenin seni sigortalamamasının iyi bir nedeni olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Utanmış bir yüz ifadesi takındım ve bir kurabiye aldım. "Piscary'yi parmaklıkların arkasına koymak için tanıklık eden iblisi hatırlıyor musun?"

Gözleri büyüdü. "Anamın orospu çocuğu!"

Jenks güldü, sesi rüzgâr çanları gibi tınlıyordu. "Onun aptallığı

Bana sorarsanız."

Jenks'i görmezden gelerek David'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım: kısmen endişe, kısmen acı, kısmen de inançsızlık. "Verdiği hizmetlerin karşılığını almaya geldi," dedim. "Aldı da. Ben onun aşinasıyım ama hâlâ ruhum var, bu yüzden ben izin vermedikçe beni sonsuzluğa götüremez." Tavana baktım, gün batımından sonra iblisleri üzerime çekmeden bir çizgiye dokunamazsam ne tür bir koşucu olacağımı merak ediyordum.

David yumuşak bir ıslık çaldı. "Hiçbir etiket buna değmez."

Gözlerim onunkilere kaydı. "Normalde sana katılırdım ama o sırada Piscary beni öldürmeye çalışıyordu ve bu iyi bir fikir gibi göründü."

"İyi fikir, kahretsin. Çok aptalcaydı," diye mırıldandı Jenks, orada olsaydı işlerin asla bu kadar kötüye gitmeyeceğine inanıyordu. Haklı da olabilirdi.

Akşamdan kalma gibi hissederek kurabiyeden bir ısırık aldım. Kuru şeyler aynı anda hem acıktırıyor hem de midemi bulandırıyor. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedim kırıntıları fırçalayarak. "Sen bir şey yapmasaydın beni yakalayacaktı. İyi olacak mısın? Daha önce kimsenin bu kadar hızlı olduğunu görmemiştim."

Öne doğru eğilerek sırt çantasını ayaklarının arasına yerleştirdi. Gözlerinin kapıya kaydığını gördüm ve gitmek istediğini anladım. "Omzum ağrıyor ama iyi olacağım."

"Özür dilerim." İlk kurabiyeyi bitirdim ve diğerine başladım. Sanki içimde bir uğultunun başladığını hissediyor gibiydim. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle. Sana çok şey borçluyum. Ne kadar acı verdiğini biliyorum. Geçen yıl üç saniye içinde cadıdan vizona dönüştüm. Bir hafta içinde iki kez."

Nefesi tısladı ve alnında çizgiler belirdi. "Ah," dedi, gözlerinde saygı vardı.

İçimde büyüyen yeni bir sıcaklıkla gülümsedim. "Şaka yapmıyorsun. Ama biliyorsun, muhtemelen bu kadar sıska ve kürk mantolu olacağım tek zaman bu olacak."

Yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. "Fazladan kütle nereye gidiyor ki?" Sadece bir kurabiye kalmıştı ve onu da yavaş yavaş yemek için kendimi zorladım. "Geri

bir ley hattına."

Başını salladı. "Bunu yapamayız."

"Fark ettim. Senden çok büyük bir kurt olur David."

Gülümsemesi genişledi. "Biliyor musunuz? Fikrimi değiştirdim. Sigorta işine girmek istesen bile beni arama."

Jenks boş tabağa doğru eğildi, böylece ikisini de görmek için sürekli başını çevirmek zorunda kalmayacaktım. "O gün o gün olacak," diye kıs kıs güldü. "Rachel'ı gri bir takım elbise içinde, elinde bir evrak çantasıyla, saçlarını topuz yapmış ve burnunda gözlüklerle görebiliyorum."

Güldüm ve hemen öksürük krizine girdim. Kollarımı iki yanıma kavuşturdum, içime doğru kamburlaştım, sert ve kesik kesik öksürüklerle titredim. Boğazım yanıyormuş gibi hissediyordum ama bu, ani hareketle patlayan başımdaki zonklayıcı ağrının yanında soluk kalıyordu. Boynuma çarpan ağrı tılsımı pek işe yaramıyordu.

David endişeyle sırtımı sıvazladı. Omzumdaki acı tılsımı kırdı ve midem bulandı. Gözlerim yaşararak onu savuşturdu. Ceri içeri girdi, bir fincan çayı yere bırakıp elini omzuma koyarken yumuşak uyarılarda bulundu. Dokunuşu spazmı yatıştırmış gibiydi ve nefes nefese, beni arkamda desteklediği yastıklara geri yatırmasına izin verdim. Sonunda durdum ve onun bakışlarıyla karşılaştım.

Gölgeli yüzü endişeyle kısılmıştı. Arkasında Jenks ve David onu izliyordu. David'in beni böyle görmesi hoşuma gitmiyordu ama başka seçeneğim de yoktu. "Çayını iç," dedi, çayı bana uzattı ve elimi çayımın etrafına koydu.

"Başım ağrıyor," diye yakındım, yavan demden bir yudum alarak. Gerçek çay değil, içinde çiçekler ve yabani otlar olan bir şeydi. Tek istediğim bir fincan kahveydi ama Ceri'nin duygularını incitmek istemiyordum. "Kendimi ezilmiş bok gibi hissediyorum," diye yakındım.

"Berbat görünüyorsun," dedi Jenks. "Çayını iç."

Tatsızdı ama rahatlatıcıydı. Bir yudum daha aldım ve Ceri'ye gülümsedim. "Mmmm. Güzel," diye yalan söyledim.

Doğrudu, lavaboyu kaldırırken memnun olduğu belliydi. "İçki

Hepsi bu. Keasley'nin cereyanı kesmek için kapınıza bir battaniye örtmesinin sakıncası var mı?"

"Bu harika olur. Teşekkürler," dedim ama ben bir yudum daha alana kadar gitmedi.

Gölgesi koridoru terk etti ve gülümsemem yüzümü buruşturmaya başladı. "Bu şey tatsız," diye fısıldadım. "Neden benim için iyi olan her şey tatsız olmak zorunda?"

David boş kapı aralığına ve içeri dolan ışığa baktı. Were sırt çantasının fermuarını açarken Jenks uçarak onun omzuna kondu. "Yardımcı olabilecek bir şeyim var," dedi David. "Eski ortağım buna yemin ederdi. Çok ateşli partiler verdiğinde benden biraz isterdi."

"Oha!" Elini burnuna götüren Jenks yukarı doğru uçtu. "Orada ne kadar bane var, Johnny Appleseed?"

David'in gülümsemesi sinsileşti. "Ne?" dedi, kahverengi gözleri masumdu. "Yasadışı değil. Ve organik. Karbonhidrat bile yok."

Tanıdık baharatlı bane kokusu küçük odada daha yoğun bir şekilde yükseldi ve David fermuarlı bir selofan torba getirdiğinde şaşırmadım. Markasını tanıdım: Wolf's Head Organic. "Al," dedi fincanı elimden alıp yatağımın başucuna koyarken.

Ne yaptığını koridordan gizleyerek içkime güzel bir çorba kaşığı salladı. Gözlerini üzerimde gezdirerek biraz daha çalkaladı. "Şimdi dene," dedi ve bana uzattı.

İç çektim. Neden herkes bana bir şeyler veriyordu? Tek istediğim bir uyku tılsımı ya da belki Kaptan Edden'ın tuhaf aspirinlerinden biriydi. Ama David o kadar umutlu görünüyordu ve bane kokusu kuşburnundan daha çekiciydi ki serçe parmağımla karıştırdım. Ezilmiş yapraklar çayı daha zengin bir renkte bırakmak için battı. "Bunun ne yararı olacak?" Bir yudum alırken sordum. "Ben bir Varlık değilim."

David çantayı sırt çantasının içine bıraktı ve fermuarını kapattı. "Fazla değil. Cadı metabolizman bunun gerçekten işe yaraması için çok yavaş. Ama eski ortağım da bir cadıydı ve akşamdan kalmalığına iyi geldiğini söylerdi. Başka bir şey olmasa bile tadı daha iyi olmalı."

Gitmek için ayağa kalktı ve ben de kabul ederek tekrar yudumladım. Çenem gevşedi; onu sıktığımı bile bilmiyordum. Sıcak ve yumuşak, bane çayı

Jambon suyu ve elma karışımı bir tatla boğazımdan aşağı indi. Kaslarım sanki tekila içmişim gibi çözüldü. İçimden bir nefes geçti ve Jenks'in koluma inen yumuşak ağırlığı gözlerimi onunkilere çevirdi.

"Hey, Rache? İyi misin?"

Gülümsedim ve bir yudum daha aldım. "Selam, Jenks. Işıl ışılslın."

Jenks'in yüzü karardı ve David ceketinin düğmelerini kapatmaya çalışırken başını kaldırıp baktı. Kahverengi gözleri sorguluyordu.

"Teşekkürler David," dedim, sesimin yavaş, kesin ve alçak olduğunu duyarak. "Sana borçluyum, tamam mı?"

"Elbette." Sırt çantasını aldı. "Sen kendine iyi bak."

"İçeceğim." Çayımın yarısını yuttum ve içimde sıcak bir nokta oluşturmak için aşağı kaydı. "Şu anda kendimi çok kötü hissetmiyorum. Bu iyi bir şey, çünkü yarın Trent'le randevum var ve gitmezsem güvenlik görevlisi beni öldürecek."

David eşikte sarsılarak durdu. Ötesinden, Keasley'nin kapının üzerindeki battaniyeye vurduğu *tık tık tık* sesi geldi. "Trent Kalamack?" diye sordu Were.

"Evet." Bir yudum daha aldım, serçe parmağımla çayı döndürdüm, ta ki bane bir girdap oluşturup demi daha da koyulaştırana kadar. "Saladan'la konuşmaya gidiyor. Güvenlik görevlisi beni onunla gitmeye zorluyor." Gözlerimi kısarak David'e baktım, koridordan gelen ışık parlak görünüyordu ama acı vermiyordu. David'in dövmelerinin nerede olduğunu merak ettim. Kurtadamların her zaman dövmeleri olurdu, nedenini sormayın.

"Trent'le hiç tanıştın mı?" Ben sordum.

"Bay Kalamack?" David sallanarak odaya geri döndü. "Hayır."

Yorganımın altında kıpırdandım ve fincanıma odaklandım. David'in ortağı haklıydı. Bu şey harikaydı. Hiçbir yerim acımıyordu. "Trent pisliliğin teki," dedim, ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayarak. "Ben ondan daha iyiyim, o da benden daha iyi. Ama onun güvenlik görevlisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bunu yapmazsam bana söyleyecek."

Jenks havada asılı kaldı, David'den kapıya ve tekrar bana doğru belirsiz bir hareket yaptı. David ona baktı, sonra da "Neyi anlatayım?" diye sordu.

Yaklaştım, dūřındūđımden daha hızlı hareket ettiğimde ayım dökölme tehdidiyle karşı karşıya kalınca gözlerim büyüdü. Kaşlarını çatarak ayı bitirdim, yanında gelen yaprak parçalarına aldırmadım. Gülümseyerek yaklaştım, misk ve bane kokusunun tadını çıkardım. "Benim sırrım," diye fısıldadım, David'in sorarsam dövmelelerini aramama izin verip vermeyeceğini merak ediyordum. Yaşlı bir adama göre harika görünüyordu. "Benim de bir sırrım var ama sana söylemeyeceğim."

"Geri geleceğim," dedi Jenks, yaklaşarak. "O ayın içine ne koyduğunu bilmek istiyorum."

Hızla dışarı çıktı ve ben gözümü kırpıştırarak peri tozunun parıltılarının yerleşmesini izledim. Daha önce hiç bu kadar çok görmemiştim ve gökkuşağının renklerini taşıyorlardı. Jenks endişelenmiş olmalıydı.

"Sır mı?" David sordu ama ben başımı salladım ve ışık aydınlandı.

"Söylemeyeceğim. Soğuğu sevmiyorum."

David ellerini omuzlarıma koydu ve beni yastıklara yasladı. Jenks içeri girdiğinde ona gülümsedim ve mutlu oldum. "Jenks," dedi David usulca. "Bir Were tarafından ısırıldı mı?"

"Hayır!" diye itiraz etti. "Tabii ben onunla tanışmadan önce olmadıysa."

Gözlerim kapanmıştı ve David beni sarstığında açıldılar. "Ne?" İtiraz ettim, bana baktığında onu ittim, sıvı kahverengi gözleri benimkilere çok yakındı. şimdi bana babamı hatırlatıyordu ve ona gülümsedim.

"Rachel, tatlım," dedi. "Bir Were tarafından ısırıldın mı?"

Benden bir i çekiş geldi. "Hayır. Ne sen ne de Ivy. Beni sivrisineklerden başka kimse ısırmaz, onları da ezerim. Küçük piler."

Jenks geriye doğru çekildi ve David uzaklaştı. Gözlerimi kapadım ve nefes alışlarını dinledim. Çok gürültölü görünüyordu. "şşşt," dedim. "Sessiz ol."

"Belki de ona çok fazla şey verdim," dedi David.

Ceri'nin yumuşak ayak sesleri gürültölü gibiydi. "Ne... Ona ne yaptın?" diye sordu, sesi keskindi ve gözlerimi açmamı sağladı.

"Hiçbir şey!" David itiraz etti, omuzları kamburlaşmıştı. "Ona biraz verdim

Bane. Bunu yapmamalıydı. Daha önce bir cadıya bunu yaptığını hiç

görmemiştim!" "Ceri," dedim, "uykum var. Uyuyabilir miyim?"

Dudakları büzülmüştü ama bana kızgın olmadığı belliydi. "Evet." Örtüyü çeneme doğru çekti. "Hadi uyu."

Hâlâ ıslak kıyafetler giyiyor olmamı umursamadan arkama yaslandım. Gerçekten çok yorgundum. Ve ısınmışım. Tenim karıncalanıyordu. Bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyordum.

"Ona bane vermeden önce neden bana sormadın?" Ceri sertçe sordu, kelimeleri fısıltı halindeydi ama çok netti. "O zaten Brimstone kullanıyor. Kurabiyelerin içinde!"

Biliyordum! Gözlerimi açmaya çalışarak düşündüm. *Eve geldiğinde Ivy'nin bunu yapmasına izin verecektim.* Ama gelmemişi ve ben de yorgundum, o yüzden hiçbir şey yapmadım. İnsanların beni sarhoş etmesinden bıkmıştım. Yemin ederim, bir daha kendi yapmadığım hiçbir şeyi yemeyecektim.

David'in kıkırdama sesi, örtünün onunla benim arama girmediği yerlerde tenimi karıncalandırıyor gibiydi. "Şimdi anladım," dedi. "Brimstone metabolizmasını, bane'in gerçekten işe yarayacağı kadar yükseltti. Üç gün boyunca uyuyacak. Ona bir Were'i dolunayda bayıltacak kadar ilaç verdim."

İçimden bir telaş geçti. Gözlerim parlayarak açıldı. "Hayır!" dedim. Ceri beni yastıklara doğru iterken doğrulmaya çalışarak "Hayır!" dedim. "O partiye gitmek zorundayım. Gitmezsem Quen söyler!"

David ona yardım etti ve birlikte başımı yastığın üzerinde, ayaklarımı da yorganın altında tuttular. "Sakin ol Rachel," diye yatıştırdı ve benden daha güçlü olmasından nefret ettim. "Karşı koyma, yoksa geri dönüp seni bulur. İyi bir cadı ol ve bırak kendi kendine çözülsün."

"Gitmezsem söyler!" Kanımın kulaklarımda hızla aktığını duyarak söyledim. "Trent'le ilgili sahip olduğum tek şey onun ne olduğunu biliyor olmam ve eğer söylersem Quen beni öldürür!"

"Ne!" Jenks çığlık attı, yükselirken kanatları

takırdıyordu. Ne söylediğimi çok geç fark ettim.

Kahretsin.

Jenks'e baktım ve yüzümün bembeyaz olduğunu hissettim. Oda ölüm sessizliğine büründü. Ceri'nin gözleri sorularla doluydu ve David inanamayarak bakıyordu. Bunu geri alamazdım.

"Biliyorsun!" Jenks bağırdı. "Onun ne olduğunu biliyorsun ve bana söylemedin mi? Seni cadı! Biliyor muydun? Biliyordun! Rachel! Sen... sen..."

David'in gözlerinde yoğun bir onaylamama ifadesi vardı ve Ceri korkmuş görünüyordu. Peri çocukları kapının pervazından bakıyordu. "Biliyordun!" Jenks bağırdı, peri tozu altın bir güneş ışını halinde üzerinden süzüldü. Çocukları korkmuş bir çınlama sesiyle dağıldılar.

Yerimden sıçradım. "Jenks-" dedim, midem sıkışırken kendimi kamburlaştırarak.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Kapa şu lanet çeneni! Ortak olmamız gerekiyordu!"

"Jenks..." Elimi uzattım. Artık uykum gelmiyordu ve içim burkuldu.

"Hayır!" dedi, loş odamı aydınlatan bir peri tozu patlamasıyla.

"Güvenmiyorsun Ben mi? Tamam. Ben gidiyorum. Bir telefon görüşmesi yapmalıyım. David, ben ve ailem seni bırakabilir miyiz?"

"Jenks!" Yorganı üstümden attım. "Özür dilerim! Sana söyleyemedim." *Tanrım, Jenks'e güvenmeliydim.*

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, sonra uçup gitti, peri tozu yoluna kırmızı alevler saçıyordu.

Takip etmek için ayağa kalktım. Bir adım attım, sonra kapı çerçevesine uzandım, başım sallanarak yere baktı. Görüşüm dalgalandı ve dengem bozuldu. Bir elimi karnıma götürdüm. "Hasta olacağım," diye nefes aldım. "Tanrım, hasta olacağım."

David'in eli omzumda ağırdı. Sert ve kasıtlı hareketlerle beni koridora çekti. "Sana geri döneceğini söylemiştim," diye mırıldandı beni banyoya itip ışığı yakarken. "Oturmamalıydın. Siz cadıların nesi var böyle? Her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz ve hiçbir şeyi dinlemiyorsunuz."

Söylemeye gerek yok, haklıydı. Elimi ağzıma götürerek tuvalete kadar gidebildim. Her şey ortaya çıktı: kurabiyeler, çay, iki hafta önceki akşam yemeği.

David ilk öğürmemden sonra gitti ve beni kuru öksürüğümle baş başa bıraktı.

Sonunda kendimi kontrol edebildim. Dizlerim titreyerek ayağa kalktım ve sifonu çektim. Aynaya bakamadan, musluktan su içerek ağzımı çalkaladım. Tılsımımın her yerine kusmuştum ve onu çıkarıp lavabonun yanına koymadan önce sürekli akan suyun altında duruladım. Tüm acılarım geri geldi ve onları hak ettiğimi hissettim.

Kalbim çarpıyor ve kendimi güçsüz hissediyordum, yüzüme su sıçrattım ve yukarı baktım. Yırtık pırtık görünen yansımamın ötesinde, Ceri kapının girişinde kollarını kavuşturmuş duruyordu. Kilise ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. "Jenks nerede?" Homurdandım.

Gözleri benimkilerden ayrıldı ve arkamı döndüm. "Özür dilerim Rachel. David'le birlikte gitti."

Gitti mi? Gidemezdi. Yirmiye korkutuyordu.

Yumuşak bir sürtünme sesi duyuldu ve Keasley ayaklarını

sürüyerek onun yanında durdu. "Nereye gitti?" "Nereye gitti?" diye

sordum, içim titriyordu.
İçimde kükürt çalkalandı.

Ceri'nin başı öne eğildi. "David'den onu bir arkadaşının evine götürmesini istedi ve tüm siddetli bir kutunun içinde gitti. Ailesini daha fazla riske atamayacağını söyledi ve..." Bakışları Keasley'e kaydı, yeşil gözleri floresan ışığını yakaladı. "İstifa ettiğini söyledi."

Gitti mi? Hemen harekete geçtim, telefona yöneldim. Ailesini riske atmak istemedim, kırımın kenarı. Bu bahar iki peri suikastçısını öldürmüş, üçüncüsünü de diğerlerine bir uyarı olsun diye sağ bırakmıştı. Ve sorun soğuk değildi. Kapı tamir edilecekti ve tamir edilene kadar Ivy'nin ya da benim odamda kalabilirlerdi. Ona yalan söylediğim için gitti. Keasley'nin Ceri'ninkinin arkasındaki buruşuk, asık suratını gördüğümde haklı olduğumu anladım. Benim duymadığım sözler söylenmişti.

Tökezleyerek oturma odasına girdim ve telefonu aradım. Gidebileceği tek bir yer vardı: Geçen sonbahar eşyalarımı hor gören Were. Jenks'le konuşmalıydım. Ona üzgün olduğumu söylemeliydim. Pislik gibi davrandığımı. Ona güvenmem gerektiğini. Bana kızmakta haklı olduğunu ve üzgün olduğumu.

Ama Keasley uzanmamı engelledi ve ben de onun eski eliyle geri çekildim. Ona baktım, battaniyenin benimle arasına koyduğu ince korumanın içinde üşüyordum.

gece. "Rachel..." dedi Ceri koridorda melankolik bir şekilde dururken. "Bence... bence ona en azından bir gün vermelisin."

Ceri sarsıldı ve koridora baktı. Havada ön kapının açıldığını ve battaniyenin değişen hava akımlarında hareket ettiğini duydum.

"Rachel?" Ivy'nin sesi geldi. "Jenks nerede? Ve neden bir Home Depot kamyonu kontrplak levha boşaltıyor?"

Yere düşmeden önce bir sandalyenin üzerine çöktüm. Dirseklerim dizlerimin üzerine geldi ve başım ellerimin arasına düştü. Brimstone ve bane hala içimde savaşıyor, beni titrek ve zayıf yapıyordu. Lanet olsun. Ivy'ye ne söyleyecektim?

Yirmi

Büyük boy kupamdaki kahve soğumuştur ama daha fazlası için mutfağa gitmeyecektim. Ivy, yemeyeceğimi daha önce konuşmuş olmamıza ve bana Brimstone yedirdiği için akşamdan kalma bir trolde daha fazla kızgın olmasına rağmen, o iğrenç kurabiyelerinden daha fazla pişirerek etrafta dolanıyordu.

Kupamı bir kenara bırakıp masa lambasına uzandığımda acı tılsımımın, morarmış gözümü saklayan ten tılsımına çarpma sesi araya girdi. Ceri bana çizgi enerjisini nasıl depolayacağımı öğretmeye çalışırken hava kararmıştı. Neşeli sarı ışık masamın üzerine serpilmiş bitkilerin üzerine yayıldı, parıltı Keasley'den getirdiği minderde oturan Ceri'ye kadar ulaştı. Bunu daha rahat olan oturma odasında da yapabiliirdik ama Ceri güneş doğmuş olmasına rağmen kutsal topraklarda ısrar etmişti. Ve mabet sessizdi. İç karartıcı bir şekilde.

Ceri yere bağdaş kurarak oturdu ve haçın gölgesinde kot pantolonu ve gündelik gömleğiyle küçük bir figür oluşturdu. Benim fincanım çoktan soğumuş olmasına rağmen yanında bir demlik çay dumanı tütüyordu. Çayı sıcak tutmak için büyü yaptığına dair bir his vardı içimde, gerçi onu bu konuda henüz yakalayamamıştım. İnce ellerinde saygıyla tuttuğu narin bir fincan vardı - onu da Keasley'den getirmişti - ve Ivy'nin haçı boynunda parıldıyordu. Kadının elleri haçtan hiç ayrılmıyordu. Sarı saçları o sabah Jenks'in büyük kızı tarafından örülmüştü ve kendisiyle barışık görünüyordu. Onu böyle görmek, nelere katlandığını bilmek hoşuma gidiyordu.

Mutfaktan bir gümbürtü ve ardından fırının kapağının kapanma sesi geldi. Kaşlarım çatıldı ve Ceri'ye dönerek "Tekrar denemeye hazır mısın?" diye sordum.

Çoraplı ayaklarımı yere sağlamca basarak başımı salladım. Pratikten hızlıca, farkındalığımla uzandım ve arkadaki çizgiye dokundum. Chi'm doldu, her zamankinden daha fazla ya da daha az almadı. Enerji, bir nehrin bir göletten akması gibi içimden akıyordu. Bunu yaptığımdan beri yapabiliyordum.

On iki yaşındaydı ve babasının Bir Dilek Tut kampında Trent'i yanlışlıkla bir ağaca fırlattı. Yapmam gereken şey o enerjinin bir kısmını havuzdan çekip almak ve tabiri caizse zihnindeki bir sarnıca taşımaktı. İnsan, Inderlander ya da iblis olsun, bir kişinin chi'si ancak bu kadarını tutabilirdi. Tanıdıklar, bir büyü kullanıcısının kendi chi'si gibi kullanabileceği ekstra chi görevi görürdü.

Ceri ben hazır olduğumu işaret edene kadar bekledi ve aynı hatta dokunarak içime daha fazla güç verdi. Algaliarept'in tufanı yerine bir damlaydı ama yine de chi'm taşıdığına ve güç içimde dalgalanarak birikecek bir yer aradığında derim yandı. Gölet ve nehir benzetmesine geri dönecek olursak, kıyılar taşmış ve vadi sular altında kalmıştı.

Yerleşebileceği tek yer düşüncelerimdi ve onları bulduğunda, Ceri'nin öğleden sonra bana nasıl yapılacağını öğretmek için harcadığı küçük üç boyutlu daireyi hayalimde oluşturmuştum. Omuzlarım gevşedi, damlanın küçük muhafazayı bulduğunu hissettim. Chi'min tutamadığı enerji cıva damlacıkları gibi içine çekilirken tenimdeki sıcak his hemen kayboldu. Kabarcık genişledi, benim ve Al'ın aurasının rengini alan kırmızı bir lekeyle parladı. İğrenç.

Ceri, "Tetikleyici kelimeni söyle," dedi ve ben irkildim. Artık çok geçti. Gözlerim onunkilerle buluştu ve ince dudakları kıpırdadı. "Unuttun," diye suçladı ve ben omuz silktim. Hemen bana enerji vermeyi bıraktı ve fazlalık kısa bir ısı kıvılcımıyla çizgiye geri döndü. "Bu sefer söyle," dedi sıkıca. Ceri iyi biriydi ama pek de sabırlı bir öğretmen değildi.

Yine ley hattı enerjisinin chi'mden taşmasını sağladı. Tenim ısındı, Algaliarept'in bana tokat attığı yerdeki morluk zonklamaya başladı. Amperaj, normalden biraz daha fazlaydı ve bunun Ceri'nin bu sefer doğru yapmam için pek de ince olmayan bir teşviki olduğunu düşündüm.

"Tulpa," diye fısıldadım, kulağımın yanı sıra zihnimde de duyuyordum. Kelime seçimi önemli değildi. Önemli olan kelime ile eylemler arasında ilişki kurmaktı. Yanlışlıkla söyleyip büyüü yanlışlıkla tetiklemem pek olası olmadığı için genellikle Latince kullanılıyordu. Süreç, anında çember oluşturmayı öğrendiğim zamanki ile aynıydı. Tulpa kelimesi Latince değildi, İngilizce sayılmazdı ama sıklıkla kullanılıyordu?

Bu sefer daha hızlı, hattan gelen enerji muhafazamı buldu ve doldurdu. Bakışlarımı Ceri'ye çevirdim ve daha fazlası için başımı salladım. Masamın üzerindeki ısı lambasının loş ışığında yeşil gözleri ciddileşmişti, o da karşılık verdi. Ceri seviyeyi yükselttiğinde nefesim kesildi ve odağım bulanıklaştı ve bir sıcaklık parıltısı karıncalandı

Tenimin üzerinde. "Tulpa," diye fısıldadım, nabzım hızlandı.

Yeni güç ilkin buldu. Bilinçsizliğimin içindeki küresel koruma çemberim onu içine almak için genişledi. Odak noktam tekrar temizlendi ve Ceri'ye başımı salladım. Daha fazlasını işaret ettiğimde gözlerini kırıştırdı ama Al'ın beni aşırı güç yüklemesiyle bayılmasına izin vermeyecektim. "İyiyim," dedim, sonra gözümün etrafındaki morarmış deri zonklayıp ağrı tılsımına rağmen güneş yanığı hissiyle yanınca kaskatı kesildim. "Tulpa," dedim, sıcaklık kaybolurken yığılıp kaldım. *Gördün mü, dedim yıpranmış beynime. Bu bir yanılsama. Gerçekten yanmıyorum.*

"Bu kadar yeter," dedi Ceri rahatsız bir şekilde ve ben de çenemi göğsümden yukarı çektim. Damarlarımdaki ateş sönmüştü ama bitkin düşmüştüm ve parmaklarım titriyordu.

"İçime ittiği şeyi tutana kadar bu gece uyumak istemiyorum," diye cevap verdim.

"Ama Rachel..." diye itiraz etti ve ben de inkâr etmek için yavaşça elimi kaldırdım. "Geri gelecek," dedim. "İçimde kıvrılırken onunla savaşmam. acı."

Yüzü solgundu, başını salladı ve içime daha fazla girmeye zorladığında sarsıldım. "Aman Tanrım," diye fısıldadım, sonra Ceri duramadan tetikleyici kelimemi söyledim. Bu kez enerjinin içimde asit gibi aktığını, yeni kanallar izlediğini, kazara baloncuğuma ulaşmak yerine sözümle çekildiğini hissettim. Başım yukarı kalktı. Acı yok olurken gözlerimi kocaman açıp Ceri'ye baktım.

"Sen yaptın," dedi, önümde bağdaş kurmuş otururken neredeyse korkmuş görünüyordu.

Yutkunarak dizlerimin titrediğini görmemesi için bacaklarımı altına çektim. "Evet."

Gözlerini kırpmadan fincanını kucağında tuttu. "Bırak artık. Kendini yeniden toparlamalısın."

Kollarımın kendime sarılmış olduğunu fark ettim. Onları aşağı indirmeye zorlayarak nefes verdim. Kafamın içinde dönüp duran enerjiyi bırakmak kulağa olduğundan daha kolay geliyordu. İçimde Ivy'yi bir sonraki ilçeye atmaya yetecek kadar güç vardı. Eğer Ceri'nin sinir sistemimde yaktığı kanalları kullanarak chi'ne ve oradan da hatta geri akmazsa, gerçekten canım yanacaktı.

Kendimi çelikleştirerek irademi baloncuğun etrafına yerleştirdim ve sıktım. Nefesimi tutarak acının gelmesini bekledim ama ley hattı enerjisi önce chi'ne sonra da hatta geri dönerek beni harcadığım adrenalinden dolayı titrer halde bıraktı. Son derece rahatlamış bir şekilde saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve bakışlarımı Ceri'ye çevirdim. Kendimi berbat hissediyordum: yorgun, bitkin, terli ve titriyordum ama tatmin olmuştum.

"Gelişiyorsun," dedi ve yüzümde ince bir gülümseme belirdi.

"Teşekkürler." Kupamı alıp soğuk kahvemden bir yudum aldım. Muhtemelen bir sonraki hamleyi tek başıma yapmamı isteyecekti; henüz denemeye hazır değildim. "Ceri," dedim parmaklarım titrerken. "Faydalarına kıyasla bu o kadar da zor değil. Neden daha fazla insan bunu bilmiyor?"

Gülümsedi, lambanın gölgesindeki alacakaranlık şekli adaçayı görünümüne bürünüyordu. "Sonsuzlukta öyle olur. Yeni bir aşınaya öğretilen ilk şey -hayır, ikinci şey- budur."

"İlki ne?" Gerçekten bilmek istemediğimi hatırlamadan önce sordum.

"Öz iradenin ölümü," dedi ve bunu bu kadar rahat söylemesindeki çirkinlik karşısında yüz ifadem dondu. "Kendi tanıdığım olmayı bilerek kaçmama izin vermek bir hataydı," dedi. "Al bunu örtbas edebilmek için elinden gelse beni öldürürdü."

"Yapamaz mı?" Birden iblisin bunu deneyebileceğinden korktum.

Ceri omuz silkti. "Olabilir. Ama benim ruhum var, simsiyah. Önemli olan da bu."

"Sanırım." Onun bu kibirli tavrını anlamıyordum ama bin yıldır Al'ın tanıdığı değildim. "Tanıdık istemiyorum," dedim, Nick'in bunları hissedemeyecek kadar uzakta olmasına sevinerek. Yeterince yakın olsaydı, iyi olduğumdan emin olmak için arayacağından emindim. Sanırım.

"İyi gidiyorsun." Ceri çayını yudumladı ve karanlık pencerelere baktı. "Al bana senin şu anda bulunduğun yere gelmemin üç ay sürdüğünü söyledi."

Ona baktım, şok olmuştum. Ondan daha iyi olmama imkân yoktu. "Şaka yapıyorsun."

"Onunla savaşıyordum," dedi. "Öğrenmek istemiyordum ve o da acının yokluğunu olumlu bir pekiştireç olarak kullanarak beni buna zorlamak zorundaydı."

"Üç ay boyunca acı mı çektin?" Dehşete kapılmış bir şekilde söyledim.

Gözleri çay fincanına dolanmış ince ellerindeydi. "Hatırlamıyorum. Çok uzun zaman önceydi. Her gece ayaklarının dibinde oturduğumu, elini başıma koyup gökyüzü ve ağaçlar için ağlayışımı dinlerken rahatladığını hatırlıyorum."

Algaliarept'in ayaklarının dibinde, onun dokunuşundan acı çeken bu güzel kadın parçasını hayal etmek neredeyse katlanılamayacak kadar zordu. "Özür dilerim Ceri," diye fısıldadım.

Sanki bunu yüksek sesle söylediğini şimdi fark etmiş gibi sarsıldı. "Seni almasına izin verme," dedi, geniş gözleri ciddi ve vakurdu. "Benden hoşlanıyordu ve her ne kadar beni, herkesin evcil hayvanlarını kullandığı gibi kullansa da, benden hoşlanıyordu. Kemerinde gıpta edilen bir mücevherdim ve bana iyi davrandı, böylece daha uzun süre onun yanında ve yararlı olacaktım. Ama sen..." Başını eğdi, göz göze gelmemizi engelledi ve örgüsünü omzunun üzerinden çekti. "Sana o kadar sert ve hızlı eziyet edecek ki nefes alacak vaktin olmayacak. Seni almasına izin verme."

Yutkundum, üşüdüğümü hissettim. "Bunu planlamıyordum."

Dar çenesi titredi. "Yanlış anladınız. Eğer senin için gelirse ve onu defedemezsen, onu o kadar kızdır ki seni öldürsün."

Samimiyeti beni derinden etkiledi. "Vazgeçmeyecek, değil mi?" Dedim.

"Hayır. Konumunu korumak için bir tanıdığa ihtiyacı var. Daha iyi birini bulana kadar senden vazgeçmeyecektir. Al açgözlü ve sabırsızdır. Bulabildiğinin en iyisini alacaktır."

"Yani tüm bu pratik beni daha çekici bir hedef mi yapıyor?" Dedim, midem bulanıyordu.

Ceri özür dilercesine gözlerini kıstı. "Seni büyük dozda ley hattı gücüyle sersemletip bir çizgiye sürüklemesini engellemek için buna ihtiyacın var."

Kararmaya başlayan pencerelere baktım. "Kahretsin," diye fısıldadım, bunu hiç düşünmemiştim.

"Ama kendi tanıdığın olmak mesleğinde sana yardımcı olacak," dedi Ceri ikna edici bir şekilde. "Yükümlülüklerin olmadan bir tanıdığın gücüne sahip olacaksın."

"Sanırım." Kupamı bir kenara bıraktım, bakışlarım odaklanmamıştı. Hava kararıyordu ve güneş batmadan önce evde olmak istediğini biliyordum. "Yalnız denememi ister misin?" Tereddütle sordum.

Dikkati ellerime kaydı. "Biraz dinlenmeni tavsiye ederim. Hâlâ titriyorsun."

Haklı olduğu için utanarak parmaklarıma baktım. Parmaklarımı yumruk şeklinde kıvrıyarak ona mahcup bir gülümseme verdim. Çayından bir yudum aldı - durum üzerinde hiçbir kontrolüm yokken sabırlı olmaya istekli olduğu belliydi - ve "*Consimilis calefacio*" diye fısıldadığında sıçradım.

Bir şey yapmıştı; hatta bağlı olmadığım halde hatta bir düşünüş hissetmiştim. Bakışları benimkilerle buluştuğunda neşeyle parlıyordu. "Bunu hissettin mi?" dedi güzel bir kahkaha atarak. "Hattına çok bağlanıyorsun Rachel Mariana Morgan. Senin arka bahçende olsa bile tüm sokağa ait."

"Ne yaptın sen?" Bununla ne demek istediğini araştırmak istemediğim için sordum. Açıklamak için fincanını kaldırdı ve gülümsemem büyüdü. "Isıttın," dedim ve o da başını salladı. Gülümsemem yavaşça soldu. "Bu bir kara tılsım değil, değil mi?"

Ceri'nin yüzündeki ifade kayboldu. "Hayır. Bu su üzerinde etkili olan sıradan bir ley hattı büyü. Ruhumdaki pisliğe bir yenisini daha eklemeyeceğim Rachel. Zaten ondan kurtulmak için çok zorlanacağım."

"Ama Al onu David'in üzerinde kullandı. Neredeyse onu pişiriyordu," diye iddia ettim, midem bulanıyordu. İnsanlar çoğunlukla sudan oluşuyordu. Bunu ısıtırsanız onları içeriden pişirebilirsiniz. *Tanrım, bunu düşünmek bile beni hasta ediyordu.*

"Hayır," diye beni rahatlatmıştı. "O farklıydı. Bu sadece aurası olmayan şeyler üzerinde işe yarıyor. Bir aurayı kıracak kadar güçlü olan lanet siyahtır ve bükülmesi için bir damla iblis kanına ihtiyaç duyar. David'in hayatta kalmasının nedeni Al'ın senin üzerine bir çizgi çekmesiydi ve senin ölümcül miktarı kaldıramayacağını biliyordu - henüz."

Bir an için bunu düşündüm. Eğer siyah değilse, hiçbir zararı yoktu. Ve kahvemi mikrodalga olmadan ısıtabilmek Ivy'nin aklını başından alırdı. "Yapması zor mu?"

Ceri'nin gülümsemesi çiçek açtı. "Size yol göstereyim. Bana bir dakika verin; uzun yoldan nasıl yapıldığını hatırlamam gerekiyor," dedi ve elini uzatarak

Kupam.

Oh, cadının hızına ayak uydurmalıyım, diye düşündüm, öne doğru eğilip ona uzattım. Ama büyük olasılıkla Al'in yemeklerini pişirmek için günde üç kez kullandığı tılsım olduğu için, muhtemelen uykusunda bile yapabilirdi.

"Bu sempatik bir büyü," diye açıkladı. "Hareketleri hatırlamanıza yardımcı olacak bir şiir var ama söylemeniz gereken sadece iki kelime Latince. Ve büyü'nün nereye gideceğini yönlendirmek için bir odak nesnesine ihtiyaç var," diye açıkladı ve soğuk kahvemden bir yudum alarak yüzünü buruşturdu. "Bu bir içki," diye mırıldandı, dilindeki damlanın etrafında konuşurken kelimeleri garipti. "Barbarca."

"Sıcakken daha iyi," diye itiraz ettim, ağzınızda odaklanmış bir nesne tutabileceğinizi ve yine de etkili olabileceğini bilmiyordum. Büyüyü onsuz da yapabilirdi ama o zaman büyü'yü fincanıma fırlatması gerekecekti. Bu daha kolaydı ve kahvem dökülme olasılığı da daha azdı.

Yüzünde hala hoşnutsuzluk ifadesi varken ince, anlamlı ellerini kaldırdı. "Mumlar yanar ve gezegenler döner," dedi ve ben de parmaklarımı hareket ettirerek onun hareketini taklit ettim - sanırım hayal gücünüzü kullanırsanız, bir tür mum yakmaya benziyordu, ancak aniden düşen elinin dönen gezegenlerle nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamadım. "Sürtünme, nasıl başlayıp bittiğidir."

Ellerini bir araya getirerek yüksek bir ses çıkardığında ve aynı anda "*Consimilis*" dediğinde sıçradım.

Benzer, diye düşündüm, sempatik büyü için kullanılan bir deyim olabilir. Patlama sesi de sürtünmeye maruz kalan hava moleküllerinin sesli bir gösterisi olabilirdi. Sempatik büyüde, gerçek olduğu sürece ilişkinin ne kadar belirsiz olduğu önemli değildi.

"Soğuktan sıcağa, içeride koşum takımı," diye devam etti, alışılmadık bir hareket daha yaptı, ama bir sonraki parmak hareketini pratikte Howlers'ın sopasını kırmak için bir ley hattı tılsımı kullandığım zamandan tanıdım. Belki de yön için odak nesneye dokunan hareket buydu. Hah. Belki de bu ley hattı olayının bir anlamı vardı.

"*Calefacio!*" dedi mutlulukla, tılsımı çağırdı ve her şeyi harekete geçirdi.

Tılsım fincandaki su moleküllerini harekete geçirmek için hattan enerji çekip kahveyi ısıttığında içimde hafif bir düşüş hissettim. "Vay canına," diye nefes aldım, usulca buğulanan fincanımı bana geri verdiğinde. "Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi. "Bitiş sıcaklığını, içine ne kadar hat enerjisi koyduğunuza göre kendiniz ayarlamalısınız."

"Ne kadar enerji, o kadar sıcak mı?" Dikkatli bir yudum aldım ve mükemmel olduğuna karar verdim. Bu kadar ustalaşması yıllarını almış olmalıydı.

"Isınmak zorunda olduğun miktara bağlı olarak," diye fısıldadı Ceri, gözleri uzaklara dalmıştı. "O yüzden ne yaptığını bilene kadar banyo suyuna dikkat et." Gözle görülür bir şekilde kendini şimdiki zamana geri çekerek bana döndü. "Şimdi yerleştin mi?"

Adrenalin içimde zonkladı ve sıcak kahvemi yere bıraktım. *Bunu yapabiliyordim. Eğer Ceri çayını ısıtabiliyor ve kafasındaki enerjiyi yönlendirebiliyorsa, ben de yapabilirim.*

"Merkezinizi doldurun," diye teşvik etti. "Sonra sanki bir büyü yapacaktıysınız gibi, çağırma sözcüğünüzü söylerken ondan biraz çekin."

Bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kendimi sakinleştirdim. Nefes vererek gözlerimi kapattım ve çizgiye dokundum, basıncın bir anda eşitlendiğini hissettim. Zihnimi bir ley hattı tılsımı söylediğimde geliştirdiğim dengeli sakinliğe ayarladığımda, içimde tuhaf, yeni bir his karıncalandı. Bilinçsizce chi'mden çektiğim enerjinin yerini alan bir enerji çizgiden içeri aktı. *Tulpa*, diye düşündüm, umut beni sıkılaştırıyor.

Çi'mden başıma doğru akan gücün yerini almak üzere çizgiden bir güç akışı başladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir sel halinde, hat içimden geçerek düşüncelerime yerleşti. Muhafazam onu içine almak için genişledi. Şok olmuştum ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

"Yeter!" Ceri dizlerinin üzerine çökerek bağırdı. "Rachel, ipi bırak!"

Sarsıldım ve odağımı ley hattından çektim. Düşüncelerimden chi'me doğru bir güç damlası geri akıp onu tamamlarken içimde kısa süreli bir sıcaklık dalgası oluştu. Nefesimi tuttum, sandalyemde donup kaldım, ona bakıyordum. Hareket etmeye korkuyordum, kafamın içinde çok fazla enerji vardı.

"İyi misin?" dedi, yerine oturmadan, ben de başımı salladım.

Mutfaktan belli belirsiz bir ses geldi, "İyi misin?"

"Biz iyiyiz!" Dikkatle karşılık verdim, sonra Ceri'ye baktım. "İyiyiz, değil mi?"

Yeşil gözlerini kocaman açarak başını salladı ve bakışlarımı bir an olsun üzerinden ayırmadı. "Merkezinin dışında çok fazla enerji tutuyorsun," dedi. "Ama senin chi'nin benimki kadar tutmadığını fark ettim. Sanırım..." Tereddüt etti. "Sanırım bir elfin chi'si bir cadınınkinden daha fazlasını tutabilir, ama cadılar düşüncelerinde daha fazlasını tutabiliyor gibi görünüyor."

İçimdeki enerjinin tadını dilimde folyo gibi hissedebiliyordum. "Cadılar daha iyi pil yapıyor, ha?" Zayıfça takıldım.

Güldü, berrak sesi loş kirlilere kadar yükseldi. Keşke yukarıda sesin ortasında dans edecek periler olsaydı diye düşündüm. "Belki de cadıların sonsuzluğu elflerden daha önce terk etmesinin nedeni budur," dedi. "İblisler dostları için elfler ya da insanlar yerine cadıları tercih ediyor gibi görünüyor. Bizden çok az olduğu için böyle olduğunu sanıyordum ama belki de değildir."

"Belki," dedim, tüm bu gücü dökmeden ne kadar tutabileceğimi merak ederek. Burnum gıdıklandı. Umutsuzca hapşırarak istemiyordum.

Ivy'nin koridordaki botları araya girdi ve omzunda çantası, elinde bir tabak kurabiye ile bize doğru yürürken ikimiz de döndük. "Ben çıkıyorum," dedi hafifçe, saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Seninle eve kadar yürümemi ister misin, Ceri?"

Ceri hemen ayağa kalktı. "Buna gerek yok."

Ivy'nin gözlerinde korku titreşti. "Bunun gerekli olmadığını biliyorum."

Ivy'nin dumanı tüten kurabiye tabağı sert bir şangırtıyla önümdeki masaya çarptı. Kaşlarım havaya kalktı ve ayaklarımı yere doğru salladım. Ivy, Ceri'yle yalnız konuşmak istiyordu -benim hakkımda. Canım sıkılarak tırnaklarımı keskin bir staccato ile vurdum. "Onları yemeyeceğim," dedim düz bir sesle.

"Bu tıbbi bir şey Rachel," dedi, sesi tehditle doluydu. "Bu

Brimstone, Ivy," diye karşılık verdim. Ceri bir ayağından diğerine

geçerek

Belli ki rahatsız olmuştum ama umurumda değildi. "Bana Brimstone'u verdiğine inanamıyorum," diye ekledim. "Brimstone yapan insanları tutukluyorum; onlarla kirayı paylaşmıyorum." *Ivy'yi etiketlemeyecektim. I.S. el kitabındaki tüm yasaları çiğnemiş olması umurumda değildi. Ama bu sefer değil.*

Ivy'nin duruşu agresifleşti, kalçası eğildi ve dudakları neredeyse kansızlaştı. "Bu tıbbi," dedi sertçe. "Özel olarak işlenmiştir ve içindeki uyarıcı miktarı o kadar düşüktür ki kokusunu bile alamazsınız. Kokusunu bile alamazsın."

Brimstone, yapabilir misin? Yapabilir misin?"

Gözbebeklerinin etrafındaki kahverengi halka küçülmüştü ve ben de onu bir aura çekmeye zorlamak istemediğim için bakışlarımı kaçırdım. Şimdi olmazdı, güneş neredeyse batmak üzereyken. "Bane'i harekete geçirmeye yetecek kadar vardı," dedim somurtarak.

Ivy de sakinleşti, sınırlarına ulaştığını biliyordu. "Bu benim hatam değildi," dedi usulca. "Sana asla bir Brimstone köpeğini tetikleyecek kadar bile vermedim."

Ceri dar çenesini kaldırdı. Yeşil gözlerinde hiç pişmanlık yoktu. "Bunun için özür diledim," dedi sıkıca. "Bunun yasadışı olduğunu bilmiyordum. Bunu en son birine verdiğimde de böyle değildi."

"Gördün mü?" Ivy, Ceri'ye eliyle işaret ederek, "Gördün mü?" dedi. "O bilmiyordu ve sigortacı adam da sadece yardım etmeye çalışıyordu. Şimdi çeneni kapa, kurabiyelerini ye ve bize kendimizi kötü hissettirmeyi bırak. Yarın bir koşun var ve gücüne ihtiyacın var."

Döner koltuğumda arkama yaslanarak vampir kurabiyeleri tabağını ittim. Onları yemeyecektim. Dün yediklerimin metabolizmamı hızlandırmış olması umurumda değildi, bu yüzden mor gözüm çoktan sararmış ve kesik dudağım iyileşmişti. "Ben iyiyim."

Ivy'nin genellikle sakin olan yüzü bulutlandı. "İyi," dedi sertçe. "İyi," diye karşılık verdim, bacak bacak üstüne attım ve ona bakacak şekilde döndüm sorance.

Ivy'nin çenesi sıkıştı. "Ceri, seninle eve kadar yürüyeceğim."

Ceri aramıza baktı. Duygusuz bir yüz ifadesiyle çaydanlığını ve fincanını almak için eğildi. "Önce bulaşıklarımı halledeyim," dedi.

"Bunu yapabilirim," demek için acele ettim ama Ceri başını salladı, mutfığa doğru ilerlerken dökülmemek için ayaklarına dikkat ediyordu. Onun ev işi yapmasından hoşlanmadığım için kaşlarımı çattım. Algaliarept'in onu zorladığını hayal ettiğim şeye çok benziyordu.

Ceri'nin adımlarının sesi kesildiğinde Ivy, "Bırak yapsın," dedi. "Bu ona kendini işe yarar hissettirir."

"O kraliyet ailesinden," dedim. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Akan suyun sesi dışarı süzülürken Ivy karanlık koridora baktı. "Belki bin yıl önce. Şimdi o bir hiç ve bunu biliyor."

Bir nefes çektim. "Sende hiç merhamet yok mu? Bulaşıklarımı yıkamak aşağılayıcı."

"Çok merhametliyimdir." Bir öfke titreşimi Ivy'nin ince kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ama son baktığımda, iş ilanlarında prensesler için hiç açık pozisyon yoktu. Hayatına anlam katmak için ne yapması gerekiyor? Yapacağı bir anlaşma, yargılayacağı bir hüküm yok ve en büyük kararı kahvaltıda yumurta mı yoksa waffle mı yiyeceği. Eski kraliyet saçmalıklarıyla kendine bir değer hissi vermesinin yolu yok. Bulaşık yıkamak da aşağılayıcı değil."

Kabul ettiğimi göstermek için sandalyemde geriye yaslandım. Haklıydı ama bu hoşuma gitmemişti. "Yani bir koşun mu var?" Sessizlik uzayınca sordum.

Ivy bir omzunu aşağı yukarı salladı. "Jenks'le konuşmaya gidiyorum."

"Güzel." Gözlerine baktım, rahatlamıştım. *Bir şey olmadan*

konusabileceğimiz
tartışıyor. "Bu öğleden sonra o Were'nin evinde durdum. Zavallı adam beni içeri almadı. Peri kızları ona saldırmıştı. Saçları dümdüzdü." Bir sabah uyandığımda saçlarım örgülü bir haldeydi. Matalina onlardan özür dilemişti ama saçlarımı çözmem kırk dakika sürmüştü. Tekrar öyle uyanmak için her şeyimi verirdim.

"Evet, onu gördüm," dedi Ivy ve ben de kamburumdan doğruldum.

"Oraya mı gittin?" Ivy'nin fuayeden ceketini alıp geri dönmesini izlerken sordum. Ceketini giydi, kısa deri ceket ipeğin ipekle yumuşak bir sessizlik yaratmasına neden oldu.

"Oraya iki kez gittim," dedi. "Were beni de içeri almıyor, ama arkadaşlarımdan biri onu bir randevuya götürüyor, bu yüzden Jenks kapıyı açmak zorunda kalacak, küçük pislik. Tipik küçük adam. Büyük Kanyon büyüklüğünde bir egosu var."

Fırlattım ve Ceri arka taraftan içeri girdi. Ödünç aldığı paltosu kolunun üzerindeydi ve Keasley'nin ona aldığı ayakkabılar elindeydi. Ona ayakkabılarını giymesini söylemeyecektim. Bana kalırsa karda yalınayak yürüyebilirdi. Yine de Ivy ona sert bir bakış attı.

"Bir süre iyi olacak mısınız?" Ceri ayakkabılarını yere bırakıp ayaklarını içine sokarken Ivy sordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım sandalyeyi ileri geri çevirerek. "İyi olacağım." "Kutsal topraklarda kal," diye ekledi Ceri'ye dışarı çıkmasını işaret ederken. "Çizgiye dokunma. Kurabiyelerini ye."

"Böyle bir şey olmayacak, Ivy," dedim. *Makarna. Alfredo soslu makarna istiyordum.* Ivy bu şeyleri boğazıma tıkmaya kararlı olduğu son seferde Nick benim için bunu pişirmişti. Bana Brimstone verdiğiğine inanamıyordum. *Evet, inanabilirim.*

"İyi olduğunuzdan emin olmak için sizi bir saat içinde arayacağım."

"Cevap vermeyeceğim," dedim sinirlenerek. "Biraz kestireceğim." Ayağa kalktım ve kazağım ve askılı bluzum göbek deliğimi gösterecek şekilde yükselene kadar gerindim. Bu Jenks'ten bir kurt ıslığı alabilirdi ve kırılgardaki sessizlik iç karartıcıydı.

Ceri bana veda etmek için minderiyle öne çıktı. Bu beni ürküttü ve tereddütle karşılık verdim. "Rachel kendi başının çaresine bakabilir," dedi gururla. "Son beş dakikadır çatıda bir delik açacak kadar çok şey tutuyor ve bunu unuttu."

"Vay anasını!" Yüzümün ısındığını hissederek haykırdım. "Öyleyim, değil mi!"

Ivy kilisenin ön kapısına doğru yürürken içini çekti. "Beni beklemeyin," diye omzunun üzerinden seslendi. "Bizimkilerle akşam yemeği yiyeceğim ve güneş doğana kadar eve gelmeyeceğim."

Ceri, Ivy'nin peşinden giderken, "Bırakmalısın," dedi. "En azından güneş battığında. Başka biri onu çağırabilir ve eğer onu düzgün bir şekilde kovmazlarsa, seni aramaya gelecektir. Şu anda tuttuğunuz şeye ekleyerek sizi bayıltmaya çalışabilir." Çok modern bir jestle omuz silkti. "Ama kutsal topraklarda kalırsan bir şey olmaz."

"Boş vereceğim," dedim dalgınca, düşüncelerim dönüp duruyordu.

Ceri utangaçça gülümsedi. "Teşekkür ederim Rachel," dedi usulca. "İhtiyaç duyulduğunu hissetmek güzel."

Dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Bir şey değil."

Soğuk kar kokusu içeri süzüldü. Başımı kaldırdığımda Ivy'nin açık kapının eşiğinde sabırsızca durduğunu gördüm, solan ışık onu dar deri içinde tehditkâr bir silüet haline getiriyordu. "Güle güle, Rachel," diye alaycı bir şekilde sordu ve Ceri içeri çıktı.

Dönerek kapıya doğru telaşsızca ilerleyen ince kadın, son anda ayakkabılarını çıkarıp buzlu beton basamaklara çıplak ayakla çıktı.

"Soğuğa nasıl dayanabiliyorsun?" Kapı arkalarından kapanmadan önce Ivy'nin söylediğini duydum.

Sessizliği ve loş ışığı içime çektim. Uzanıp masa lambasını kapattım ve dışarısı aydınlanır gibi oldu. Muhtemelen ilk defa kilisemde yalnızdım. Ne oda arkadaşım, ne erkek arkadaşım, ne de periler vardı. Yalnızdım. Gözlerim kapandı ve hafifçe yükseltilmiş sahneye oturup nefes aldım. Ivy'nin aptal kurabiyelerinin badem kokusu üzerine kontrplak kokusu alabiliyordum. Gözlerimin arkasındaki yumuşak bir baskı bana hala o sonsuzluk yumağını tuttuğumu hatırlattı ve irademin bir dürtüsüyle düşüncelerimdeki üç boyutlu çemberi kırdım ve enerji ılık bir yıkama ile çizgiye geri aktı.

Gözlerimi açtım ve çorap ayaklarım ses çıkarmadan mutfağa yöneldim. Kestirmeyecektim; Ivy'nin hediyesinin bir parçası olarak kek yapacaktım. Bin dolarlık parfümlerle rekabet edebilmemin imkânı yoktu: el yapımı şekerleme yolunu seçmeliydim.

Oturma odasına dalarak uzaktan kumandayı aradım. Kontrplak kokusu neredeyse bir saldırı gibiydi ve Ivy'nin panele çizdiği pencereye baktım, mezarlık manzarasını serbest elle çizmişti. Müzik setini açtım ve Offspring'in "Come Out and Play" şarkısı çalmaya başladı. Sırıtarak müziği açtım. "Ölüleri uyandır," dedim ve kumandayı fırlatıp dans ederek mutfağa girdim.

Hareketli müzik beni daha iyi bir ruh haline sokarken, artık heceleme için kullanamadığım ezik heceleme kabımı ve annemden aşırıldığım yemek tarifi kitabını çıkardım. Kitabı karıştırırken, tadı karton gibi olan gurme tarifinin yanında büyükannemin erimiş brownie tarifini buldum. Hareketlerimi müziğe göre ayarlayarak yumurtaları, şekeri ve vanilyayı çıkardım ve orta adadaki tezgâhın üzerine döktüm. Çikolata parçalarını ocakta eritiyordum ve buharlaştırılmış sütü ölçüyordum ki hava değişti ve ön kapı çarptı. Elimdeki yumurta kaydı ve tezgâha çarparak çatladı.

"Bir şey mi unuttun, Ivy?" Bağırđım. Adrenalin içime işledi.

Bakışlarım kırık yumurtadan mutfağa dağılmış her şeye gitti. O buraya gelmeden önce asla saklayamayacaktım. *Bu kadın bir saat bile uzak kalamaz mıydı?*

Ama cevap veren Kisten'in sesiydi.

Yirmi bir

"Benim, Rachel," diye seslendi Kisten, sesi oturma odasından gelen müzik sesine karışuyordu. Dondum kaldım, bana verdiği pcğn anısı beni olduğum yerde tutuyordu. Köşeyi dönüp eşikte durduğunda aptal gibi görünüyor olmalıydım.

"Ivy burada değil mi?" dedi, gözleriyle beni bir kez daha süzdü. "Kahretsin."

Kendimi sakinleştirmek için bir nefes aldım. "Ateş etmek mi?" atlamış yumurtayı tezgâhtan alıp kâseye koyarken sordum. *Artık kimsenin ateş et dediğini sanmıyordum.*

"Bok diyebilir

miyim?" "Tabii ki

evet."

"Kahretsin o zaman." Bakışları benden mutfağa kaydı, ben büyük kabuk parçalarını ayıklarken ellerini arkasına bağladı.

"Hey, benim için mziğın sesini kısar mısın?" Başını sallayıp dışarı çıktığında ona gizlice bir bakış attım. Günlerden cumartesiydi ve deri botları ile dar ve solmuş kot pantolonunu rahatça giymişti. Kısa deri ceketinin n açıktı ve bordo ipek gömleğinin göğüs kılları bir tutam görünüyordu. Müzik yumuşarken, bu *kadarı yeter*, diye düşündüm. Paltosunun kokusunu alabiliyordum. Deri kokusuna bayılırdım. *Bu bir sorun olabilirdi.*

"Ivy'nin seni bebek bakıcılığı yapman için gndermediğinden emin misin?" Döndüğünde sordum ve yumurta smğn nemli bir bulaşık bezine sildim.

Kıkırdadı ve Ivy'nin sandalyesine oturdu. "Hayır." Tereddüt etti. "Bir süreliğine gidecek mi, yoksa bekleyebilir miyim?"

Tariften başımı kaldırmadım, bunu söyleme şeklinden hoşlanmamıştım. Sesinde sorunun gerektirdiğinden daha fazla sorgulama vardı. "Ivy Jenks'le konuşmaya gitti." Kelimelere bakmadan parmağımı sayfada gezdirdim.

"O zaman ailesiyle akşam yemeği yiyor."

"Güneş doğuyor," diye mırıldandı ve uyarı bayraklarımın yükseldiğini hissettim. Hepsi birden.

Lavabonun üstündeki saat çaldı ve ben de erimiş çikolatayı ocaktan aldım. Sırtımı ona dönerek duramazdım, bu yüzden çikolatayı aramızdaki tezgâha koydum, kollarımı önümde kavuşturdum ve sırtımı lavaboya dayadım. Beni izlerken saçlarını gözlerinin önünden savurdu. Ona gitmesini söylemek için nefes aldım ama sözümü kesti.

"İyi misin?"

Ona boş boş baktım, sonra hatırladım. Boynumdaki acı tılsımlarına dokunurken utanarak, "Ah! İblis-şey," diye mırıldandım. "Bunu duydun mu, ha?"

Ağzının yarısıyla gülümsedi. "Haberlere çıktın. Ve o sırada burada olmadığı için sızlanan Ivy'yi tam üç saat boyunca dinlemek zorunda kaldım."

Tarifime geri dönerek gözlerimi devirdim. "Özür dilerim. Evet. Ben iyiyim. Birkaç sıyrık ve çürük. Önemli bir şey yok. Ama artık gün batımından sonra çizgiye dokunamıyorum." Ona hava karardıktan sonra da tamamen güvende olmadığını söylemek istemedim, tabii kutsal bir yerde değilsem... ki mutfak ve oturma odası öyle değildi. "Bu durum koşularımı gerçekten sekteye uğratacak," dedim ekşiyerek, bu son dağın etrafından nasıl dolaşacağımı merak ediyordum. Oh neyse. Sanki ley hattı büyüüne güveniyor değildim. Ne de olsa ben bir toprak cadısıyım.

Sıradan omuz silkişinin bir anlamı varsa, Kisten de bunun çok önemli olduğunu düşünmüyor gibiydi. "Jenks'in ayrıldığını duyduğuma üzüldüm," dedi bacaklarını uzatarak ve botlarını bileklerinden çaprazlayarak. "Şirketiniz için bir değerden çok daha fazlasıydı. İyi bir dosttu."

Yüzüm hoş olmayan bir ifadeye büründü. "Trent'in ne olduğunu anladığımda ona söylemeliydim."

Şaşkınlık üzerine çöktü. "Trent Kalamack'ın ne olduğunu biliyor musun? Bir bok değil mi?"

Çenemi sıkarak gözlerimi tarif kitabına diktim ve başımı sallayarak sormasını bekledim.

"Nedir o?"

Sessiz kaldım, gözlerim sayfaya sabitlenmişti. Hareket ederken çıkardığı yumuşak ses bakışlarımı yukarı çekti.

"Boş ver," dedi. "Önemli değil."

Rahatlamış bir şekilde çikolatayı saat yönünde karıştırdım. "Jenks için önemli. Ona güvenmeliydim."

"Herkes her şeyi bilmek zorunda değil."

"Kanatların varsa ve 10 santim boyundaysan

bilirsin."

Ayağa kalktı, gerinirken dikkatimi çekti. Yumuşak, memnun bir sesle omuzları gevşedi ve kendi üzerine çöktü. Ceketini çıkarıp buzdolabına yöneldi.

Kaşığın yan tarafına vurarak çikolatanın çoğunun dökülmesini sağladım. Kaşlarım çatıldı. Bazen bir yabancıyla konuşmak daha kolay oluyordu. "Neyi yanlış yapıyorum, Kisten?" Dedim, hayal kırıklığıyla. "Neden sevdiğim insanları kendimden uzaklaştırıyorum?"

Elinde geçen hafta aldığım badem poşetiyle buzdolabının kapısının arkasından çıktı. "Ivy gitmiyor."

"Onlar benim," dedim ve ben ekşi bir şekilde onları alabileceğini işaret edene kadar durakladı.

"Gitmiyorum," diye ekledi, bir tanesini yerken ağzı hafifçe hareket ediyordu.

Gürültüyle nefes verdim, ölçülü şekeri çikolatanın içine boşalttım. Orada gerçekten iyi görünüyordu ve anılar araya girip duruyordu: Giyinip kuşandığımız ve eğlendiğimiz düşünceler, Saladan'ın ağır silahları sokakta parçalanmış halde yatarken siyah gözlerinin içime çektiği kıvılcım, Piscary'nin asansörü ve benim ona sarılıp sahip olduğum her şeyi aldığını hissetmek istemem....

Ben karıştırdıkça şekerin tavaya çarpma sesi duyuluyordu. *Lanet vampir feromonları.*

"Nick'in gitmesine sevindim," dedi Kisten. "Senin için iyi biri değildi."

Başımı eğdim ama omuzlarım gerildi. "Bu konuda ne biliyorsun?" Uzun kırmızı bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırarak söyledim. Kafamı kaldırdığımda onu sakince bademlerimi yerken buldum. "Nick beni iyi hissettirdi. Ben de onu iyi hissettirdim. Birlikte eğlendik. Aynı filmleri severdik, aynı yerlerde yemek yedik. O

hayvanat bahçesinde koşarken bana ayak uydurabilirdi. Nick iyi bir insandı ve senin onu yargılamaya hakkın yok." Nemli bir bulaşık bezi kaptım, dökülen şekerimi sildim ve lavaboya salladım.

"Haklı olabilirsin," dedi bir avuç fındığı avucunda sallayıp torbayı kapatırken. "Ama ben bir şeyi büyüleyici buluyorum." Bir cevizi dişlerinin arasına aldı ve gürültüyle kırdı. "Onu geçmiş zaman kipine soktun."

Ağzım açık kaldı. Öfke ve şok arasında gidip gelirken yüzüm buz kesti. Oturma odasında müzik hızlı, hareketli ve tamamen uygunsuz bir şeye dönüştü.

Kisten buzdolabını açtı, fındıkları tekrar kapının içine koydu ve kapattı. "Bir süre Ivy'yi bekleyeceğim. Jenks'le birlikte geri gelebilir, eğer şanslıysan. Bir insandan çoğu kişinin vermek istediğinden daha fazlasını talep etme eğilimindesin." Ben tükürürken elinde kalan cevizleri salladı. "Bir tür vampir gibi," diye ekledi ceketini alıp dışarı çıkarken.

Elimden su damlıyordu ve bulaşık bezini o kadar sert sıktığımı fark ettim ki su sızıyordu. Öfkeli ve depresif bir şekilde lavaboya attım. İyi bir kombinasyon değildi. Oturma odasından mutlu pop müziğı zıpladı ve sıçradı. "şunu kapatır mısın!" diye bağırdım. Çenemi sıktığım yer ağrıyordu ve müzik durduğunda dişlerimi ayırmak için zorladım. Öfkelenerek şekeri ölçtüm ve içine attım. Kaşığın uzandım, şekeri çoktan eklediğimi hatırladığımda içimden bir hayal kırıklığı sesi geldi. "Lanet olsun Dönüş'e," diye mırıldandım. şimdi iki parti yapmam gerekecekti.

Kaşığı sıkıca tutup karıştırmaya çalıştım. şeker her yere saçıldı, kenarlardan taşıtı. Dişlerimi sıktım ve bulaşık bezi almak için lavaboya geri döndüm.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldadım dökülen şekeri küçük bir yığın haline getirirken. "Nick geri gelebilir. Döneceğini söylemişti. Anahtarı bende."

Topladığım şekeri elimdeki bardağı ittim, diğerleriyle birlikte kâseye dökmeden önce tereddüt ettim. Parmaklarımdaki son kumları da fırçalayarak karanlık koridora baktım. Nick geri gelmeyecekse anahtarını bana vermezdi.

Müzik başladı, yumuşak ve sabit bir ritmi vardı. Gözlerim kısıldı. Başka bir şey koyabileceğini hiç söylemedim. Öfkeyle oturma odasına doğıru bir adım attım,

sonra sarsılarak durdu. Kisten bir konuşmanın ortasında ayrılmıştı. Yanında yiyecek götürmüştü. Çıtır çıtır yiyecekler. Ivy'nin randevu kitabına göre bu vampir davetiyesiydi. Ve onu takip etmek ilgilediğimi söylemek olurdu. Daha da kötüsü, bildiğimi biliyordu.

Kisten yanımdan geçerken ben hâlâ koridora bakıyordum. Yüzümde boş bir ifadeyle beni görünce geri geri giderek durdu.

"Ben sığınakta bekleyeceğim," dedi. "Senin için sorun olur mu?"

"Elbette," diye fısıldadım.

Kaşları kalktı ve aynı küçük gülümsemeyle bir badem yedi. "Tamam." Kisten karanlık koridorda gözden kayboldu, botları parke zeminde sessizdi.

Arkamı döndüm ve gecenin kararttığı pencereye baktım. Ona kadar saydım. Tekrar ona kadar saydım. Üçüncü kez ona kadar saydım ve yediye ulaştığımda kendimi koridorda buldum. Onu piyanonun başında, sırtı bana dönük bir şekilde bankta otururken bulduğumda, *içeri gireceğim, söyleyeceklerimi söyleyeceğim ve gideceğim*, diye kendime söz verdim. Ayaklarım sürünerek dururken o kendini düzeltti.

"Nick iyi bir adam," dedim sesim titreyerek. "Nick iyi

bir adam," diye onayladı, arkasını dönmeden. "Bana

istendiğimi, ihtiyaç duyulduğumu hissettiriyor."

Kisten yavaşça döndü. Kirli sakalları sokaktan süzülen zayıf ışığı yakaladı. Geniş omuzlarının dış hatları ince beline doğru sivriliyordu ve ne kadar iyi görüldüğüne dair zihinsel olarak kendimi salladım. "Eskiden öyleydi." Alçak, pürüzsüz sesi içime bir ürperti gönderdi.

"Artık onun hakkında konuşmanı istemiyorum," dedim.

Bir kalp atışı boyunca bana baktı, sonra "Tamam" dedi.

"Güzel." Hızlı bir nefes aldım, döndüm ve dışarı çıktım.

Dizlerim titriyordu ve arkamda herhangi bir adım olup olmadığını dinleyerek odama doğru sağa döndüm. Kalbim küt küt atarken parfümüme uzandım. Kokumu saklayan parfüme.

"Yapma."

Nefes nefese döndüm ve Kisten'i arkamda buldum. Ivy'nin şişesi parmaklarımın arasından kaydı. Eli dışarı fırladı ve benimkini sarıp değerli şişeyi avucumun içine hapsedince sıçradım. Donup kaldım. "Kokunu seviyorum," diye fısıldadı, çok ama çok yakınımdan.

Midem sıkıştı. Al'ı bayıltmak için bir çizgiye dokunarak onu üzerime çekme riskini alabilirdim ama bunu yapmak istemedim. "Yatak odamdan çıkman gerekiyor," dedim.

Mavi gözleri loş ışıktaki simsiyah görünüyordu. Mutfaktan gelen soluk ışık onu çekici ve tehlikeli bir gölge haline getiriyordu. Elimini açıp parfümü benden alırken omuzlarım o kadar gergindi ki canımı acıttı. Şifonyerime çarptığında çıkan tıkırtı beni kendime getirdi. "Nick geri dönmeyecek," dedi, suçlamadan ve açık sözlülükle.

Nefesim kesildi ve gözlerimi kapattım. *Oh Tanrım.* "Biliyorum."

Dirseklerimi tuttuğunda gözlerim irkilerek açıldı. Dondum kaldım, yara izimin ortaya çıkmasını bekliyordum ama çıkmadı. Beni büyülemeye çalışmıyordu. Aptalca bir yanıma buna saygı duydu ve bir aptal gibi ona kilisemden ve benden uzak durmasını söylemek yerine hiçbir şey yapmadım.

"Sana ihtiyaç duyulmasına ihtiyacın var Rachel," dedi, nefesi saçılarımı karıştırırken birkaç santim ötemde. "O kadar parlak, o kadar dürüst yaşıyorsun ki sana ihtiyaç duyulmasına ihtiyacın var. Canın yanıyor. Bunu hissedebiliyorum."

"Biliyorum."

Ciddi gözleri acıma dolu bir renk aldı. "Nick de bir insan. Ne kadar çabalarsa çabalasın, seni asla tam olarak anlayamayacak."

"Biliyorum." Sertçe yutkundum. Gözlerimde ıslak bir sıcaklık vardı. Çenem başım ağrıyana kadar gerildi. *Ağlamayacağım.*

"İhtiyacın olan şeyi sana veremez." Kisten'in elleri belime kaydı. "Her zaman biraz korkacak."

Biliyorum. Gözlerim kapandı, beni daha yakına çekmesine izin verdiğimde açıldı.

"Nick korkusuyla yaşamayı öğrense bile," dedi ciddiyetle, gözleri beni dinlememi istiyordu, "ondan daha güçlü olduğun için seni asla affetmeyecek."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Benim... Benim gitmem gerekiyor," dedim. "İzninizle."

Elleri üzerimden düştü ve onu iterek koridora çıktı. Kafam karışmış bir halde ve dünyaya bağırarak isteyerek mutfağı doğru yürüdüm. Tencerelerin ve unların arasında daha önce hiç olmayan kocaman bir boşluk görerek durdum. Kollarımı kendime sararak oturma odasına doğru ilerledim. Müziğı kapatmam gerekiyordu. Çok güzeldi. Ondan nefret ettim. Her şeyden nefret ettim.

Kumandayı kaptığı gibi oynatıcıya yönelttim. Jeff Buckley. İçinde bulunduğum durumda Jeff'le başa çıkamazdım. Kim Jeff Buckley'i müzik çalarımaya koymuştu? Kapatarak kumandayı kanepeye doğru fırlattım. Kumanda Ivy'nin kanepesinin süetine değil de birinin eline çarptığında adrenalin beni doğruldu.

"Kisten!" Müziğı tekrar açıp yarı kapalı gözlerle beni izlerken kekeledim. "Ne yapıyorsun?"

"Müzik dinlemek."

Sakin ve telaşsızdı ve onun hesapçı eminliğı beni paniğı sürükledi. "Bana böyle sinsice yaklaşma," dedim nefesim kesilerek. "Ivy bana asla sinsice yaklaşmaz."

"Ivy olduğı kişiden hoşlanmıyor." Gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Ben seviyorum."

Elini uzattı. Nefesim hızla yükselirken kolunu kenara ittim. Beni öne doğru çekip kendisine doğru tuttuğunda gerginlik içime işledi. Önce panik, sonra öfke parladı. Yara izimde en ufak bir sızı yoktu. "Kisten!" Hareket etmeye çalışarak haykırdım. "Bırak beni!"

"Seni ısırmaya çalışmıyorum," dedi usulca, dudakları kulağıma değiyordu. "Dur o."

Sesi sert ve yatıştırıcıydı. İçinde kan arzusu yoktu. Düşüncelerim arabasında şarkı söyleyen keşişlerin sesiyle uyandığı ana geri döndü. "Bırak beni!" Ya ona vuracaktım ya da ağlamaya başlayacaktım gibi hissederek talepte bulundum.

"İstemiyorum. Canın çok yanıyor. Biri sana sarılmayalı ne kadar oldu? Sana dokunmayalı?"

Bir damla gözyaşı sızdı ve bunu görmesinden nefret ettim. Nefesimi tuttuğumu bilmesinden nefret ediyordum.

"Hissetmeye ihtiyacın var Rachel." Sesi yumuşadı, yalvarmaya başladı. "Bu seni yavaş yavaş öldürüyor."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Beni baştan çıkarıyordu. Denemeyeceğini bilecek kadar masum değildim. Ama kollarımdaki elleri sıcaktı. Ve haklıydı. Bir başkasının dokunuşuna ihtiyacım vardı, bunun için can atıyordum, lanet olsun bana. İhtiyaç duyulmanın nasıl bir duygu olduğunu neredeyse unutmuştum. Nick bunu bana geri vermişti, birinin size dokunmak istediğini, sadece ve sadece sizin ona dokunmanızı istediğini bilmenin verdiği o küçük heyecanı.

Bir sosyetenin ayakkabılarından daha fazla kısa süreli ilişkiye katlanmışım. Ya işim yüzünden, ya kaçık annem bağıllık istiyordu, ya da kızıl saçlı birini süpürge sopasında potansiyel bir çentik olarak gören hıyarları kendime çekiyordum. Belki de güven veremediğim güven talep eden çılgın bir kaltaktım. Başka bir tek taraflı ilişki istemiyordum ama Nick gitmişti ve Kisten güzel kokuyordu. Acıyı daha az hissetmemi sağladı.

Omuzlarım gevşedi ve ona karşı koymaktan vazgeçtiğimi hissedince nefes verdi. Gözlerimi kapatıp alnımı omzuna koydum, katlanmış kollarım aramızda küçük bir boşluk oluşturdu. Müzik yumuşak ve yavaştı. Deli değildim. Güvenebilirdim. Güvenmiştim. Nick'e güvenmiştim ve o beni terk etmişti.

"Gideceksin," diye nefes aldım. "Hepsi gider. İstediklerini alırlar ve giderler. Ya da benim neler yapabileceğimi öğrenirler ve sonra giderler."

Beni saran kolları bir an için gerildi, sonra gevşedi. "Hiçbir yere gitmiyorum. Piscary'yi indirdiğinde zaten ödümü kopardın." Burnunu saçlarıma gömdü ve kokumu içine çekti. "Ve ben hâlâ buradayım."

Vücudunun sıcaklığı ve dokunuşuyla sükûnet buldum, gerginliğim uçup gitti. Kisten dengemi değiştirdi ve ben de onunla birlikte hareket ettim. Yavaş ve baştan çıkarıcı müzik beni onunla birlikte sallanmaya sürüklerken ağırlığımız yer değiştirdi.

"Gururumu incitemezsin," diye fısıldadı Kisten, parmakları sırtımın ortasında gezinirken. "Hayatım boyunca benden daha güçlü insanlarla yaşadım. Bu hoşuma gidiyor ve zayıf olan olmaktan utanmıyorum. Asla büyü yapamayacağım ve benim yapamadığım bir şeyi senin yapabiliyor olman da umurumda değil."

Müzik ve neredeyse hiç hareket etmememiz içimde sıcak bir nokta oluşturdu. Dudaklarımı yalayarak kollarımı aramızdan çektim ve onun belinde doğal bir his buldum. Kalp atışlarım hızlandı ve duvara bakarken gözlerim büyüdü, nefesim gerçek dışı bir eşitlikle içime girip çıkıyordu. "Kisten..."

"Ben her zaman burada olacağım," dedi usulca. "İhtiyacımı asla karşılayamazsın, asla"

Bana ne kadar verirsen ver, beni uzaklaştıramazsın. İyi ya da kötü. Her zaman ve sonsuza dek duygulara aç olacağım ve acı çektiğini hissedebiliyorum. Bunu neşeye dönüştürebilirim. Eğer bana izin verirsen."

Bizi durma noktasına getirdiğinde yutkundum. Geri çekildi ve çeneme nazıkçe dokunarak gözlerimi görebilmek için başımı eğdi. Müziğin nabız gibi atan ritmi zihnimi uyuşturuyor ve yatıştırıyordu. Bakışları baş döndürücüydü. "Bunu yapmama izin ver," diye fısıldadı, son derece tehlikeliydi. Ama sözleriyle beni güçlü bir konuma getirdi. Hayır diyebilirdim.

Ben istemedim.

Düşüncelerim fark edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde içimden geçti. Elleri iyi hissettiriyordu ve gözlerinde tutku vardı. Bana verebileceği şeyi, söz verdiği şeyi istiyordum. "Neden?" Fısıldadım.

Dudakları aralandı ve nefes aldı, "Çünkü istiyorum. Çünkü beni istiyorsun için."

Ondan tarafa bakmadım. Göz bebekleri hiç değişmedi, hiç büyümedi.

Tutuşum

Kollarımla onu sıktıkça daha da sertleşti. "Kan paylaşımı olmayacak, Kisten. Asla."

Nefesi gelip gitti ve elleri sıkılaştı. İfadesi olacakların bilgisiyle kararmış bir halde daha da yakınımaya eğildi. "Bir," dedi ağzımın kenarını öperken. "Adım." Diğer tarafını da öptü. "Her seferinde," diye devam etti beni nazıkçe öperken, o kadar nazıktı ki daha fazlası için can atıyordum. "Aşkım," diye bitirdi.

Bir arzu bıçağı tam kalbime saplandı. Gözlerim kapandı. *Oh Tanrım. Beni kendimden kurtar.*

"Söz vermiyorum," diye fısıldadım.

"Ben bir şey istemiyorum," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum." Ellerim belinden aşağıya doğru kaydı. Yine müzik eşliğinde sallanıyorduk. Kendimi canlı hissediyordum ve neredeyse dans ederken iblis yaramdan bir parça ateş çıkıyordu.

"Bunu yapabilir miyim?" Kisten vücutlarımızın daha fazla birbirine değmesi için yaklaşarak sordu. Yaramla oynamak için benden izin istediğini, beni büyülemesine isteyerek izin verdiğimi biliyordum. Bunu sorması bana kendimi güvende hissettirdi.

muhtemelen yanlış olduğunu biliyordu.

"Hayır. Evet. Bilmiyorum." *Çok parçalanmış*. Sadece bedenimin onunkine dokunması, kollarının belime dolanması, güçlerinde yeni bir talep olması iyi hissettirdi. "Bilmiyorum...."

"O zaman yapmayacağım." *Nereye gidiyorduk?* Nefes vererek ellerini kollarımda gezdirdi ve parmaklarını benimkilere geçirdi. Yavaşça ellerimi sırtının alt kısmına doğru çekti ve biz yavaş, baştan çıkarıcı müzikle sallanırken onları orada tuttu.

İçimde bir ürperti yükseldi. Deri kokusu kalınlaştı ve ısındı. Dokunduğu yer, parmaklarımı karıncalandıran bir ısı şeridi gönderdi. Başım boynu ile omzu arasındaki çukura düştü. Ne hisseceğini, cesaret edersem tadının nasıl olacağını bilerek dudaklarımı oraya koymak istedim. Ama yapmadım, onun yerine nefesimi oraya göndermekle yetindim, dudaklarım ona dokunursa ne yapacağından korktum.

Kalbim küt küt atarken ellerini sırtımın alt kısmına götürdüm ve orada bıraktım, hareket ettirdim, bastırdım, masaj yaptım. Ellerim parmaklarımı başının arkasında birleştirmek için kalktı. Düşüncelerim Piscary'nin beni öldüreceğini düşündüğüm asansördeki halimize kaydı. Şeytani yara izimin hatırası canlı ve ateşliydi, karşı koymak çok zordu.

"Lütfen," diye fısıldadım, dudaklarım boynunu okşayarak onu titretti. Yırtık kulak memesi benden birkaç santim ötedeydi, baştan çıkarıcıydı. "Yapmanı istiyorum." Bakışlarımı yukarı çekerek gözlerini aradım, mavinin daralan şeridini gördüm ama korkmadım. "Sana güveniyorum. Ama içgüdülerine güvenmiyorum."

Gözlerinde derin bir anlayış ve rahatlama vardı. Elleri aşağıya indi, bacaklarımın üst kısmını bulana kadar okşadı, sonra hareketlerini tersine çevirdi, biz sallanırken hareket etti, hep hareket etti. "Ben de onlara güvenmiyorum," dedi, sahte aksanı tamamen kaybolmuştu. "Seninleyken değil."

Parmakları sırtımdan önüme doğru ilerlerken nefesim kesildi, kot pantolonuma fısıldadı. Üst düğmeyi çektiyordu. İma ediyordu. "Şapka giyiyorum," dedi. "Vampir etkisiz hale getirildi."

Gülümseyerek keskin köpek dişlerinin gerçekten de kapalı olduğunu gösterdiğinde irkilerek dudaklarımı araladım. İçimde bir sıcaklık dalgası yarattı, rahatsız edici ve düşündürücüydü. Elbette kan alamazdı ama şimdi çok daha fazla yerimi keşfetmesine izin verecektim. O da bunu biliyordu. Ama güvenli miydi? Hayır. Şu anda dişlerini kapatmamış olmasından daha tehlikeliydi.

"Tanrım," diye fısıldadım, başını omzumun çukuruna sokup beni nazikçe öptüğünde kaybolduğumu biliyordum. Gözlerimi kapatarak parmaklarımı saçlarına gönderdim, öpücüğü köprücük kemiğimin en ucuna, yara izimin başladığı yere doğru kayarken parmaklarımı sıktım.

Ondan talep dalgaları yayıldı ve dizlerim büküldü.

Kisten dirseklerimden tutup beni dik tutarken "Özür dilerim," diye boğuk bir sesle nefes aldı. "Bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum. Ne kadar tükürük aldın?"

Dudakları boynumda ve kulağımın yanındaydı. Neredeyse nefes nefese ona doğru eğildim. İçimdeki kan çarpıyor, bir şeyler yapmamı istiyordu. "Neredeyse ölüyordum," dedim. "Kisten..."

"Dikkatli olacağım," dedi, şefkati tam da içime işliyordu. Beni kanepeye oturtup koltuğun arkası ile kolunun arasına soktuğunda istekle onun yolundan gittim. Ellerini tutarak Kisten'i yanıma çektim. Yara izim karıncalanıyor ve içimi umut dalgaları kaplıyordu. *Nereye gidiyorduk?*

"Rachel?"

Aynı soruyu onun sesinde de duydum ama cevap vermek istemedim. Gülümseyerek onu kanepeye doğru çektim. "ok fazla konuşuyorsun," diye fısıldadım ve ağzımı onunkiyle kapattım.

Dudakları geriye doğru itilirken yumuşak bir ses çıktı, kirli sakalı sertleşmişti. Parmaklarını yanağımda gezdirdi ve ben onun ağırlığını üzerime doğru çekerken beni sabit tuttu. Kalçamı dürterek dizini benimle kanepenin arkalığı arasına koydu.

Parmaklarının çeneme dokunduğu yerde tenim karıncalandı. Dudaklarının arasından tereddütlü bir dil geçirdim ve dilini içime soktuğunda nefesim hızlandı. Hafif bir badem tadı vardı ve uzaklaşmak için hareket ettiğinde, onu bir an daha orada tutmak için parmaklarımı ensesinde dolaştırdım. Şaşırmış gibi bir ses çıkardı, daha agresif bir şekilde itti. Şimdi geri çekildim ve dilimi dişlerinin pürüzsüzlüğünde gezdirdim.

Kisten ürperdi, ağırlığını üzerime verdiğinde titreme açıkça hissediliyordu. Ne kadar ileri gitmek istediğimi bilmiyordum. Ama bu mu? Bu iyiydi. Onu yönlendiremezdim, verebileceğimden daha fazlasını vaat edemezdim. "Bekle..." Bakışlarına karşılık vererek isteksizce söyledim.

Ama onu üstümde, tutkusunu kontrol altında tutarak nefes nefese görünce tereddüt ettim. Gözleri siyahtı, arzu ve ihtiyaçla doluydu. Dikkatlice kontrol edilmiş bir kan arzusu aradım ve buldum. Omuzları gömleğinin altında gergindi, bir eli yan tarafımda sıkıydı, başparmağı yularımın altına masaj yapıyordu. Ondaki isteme bakışı içime adrenalini gönderiyor, beni göğsümü bulmak için daha da yükselen kaba ve nazik dokunuşundan daha fazla uyandırıyor. *İstenmek, ihtiyaç duyulmak.*

"Ne?" dedi, hazır ve bekliyordu.

Canı cehenneme. "Boş ver," dedim kulağının etrafındaki saçlarla oynayarak.

Askılı üstümün altındaki yumuşak eli hareketsiz kaldı. "Durmamı mı istiyorsun?"

İçime ikinci bir his saplandı. Gözlerimin kapandığını hissettim. "Hayır," diye nefes aldım, yüzlerce iyi düşünülmüş inancın bu kelimeye öldüğünü duydum. Kalbim küt küt atarken tılsımlarımı çıkardım ve haliya bıraktım -her şeyi hissetmek istiyordum- ama kemer tokasına uzanıncaya kadar anlamadı.

Gırtlığından kısık bir ses çıktı ve başını benimkine doğru eğdi. Dudakları şeytani yara izimi bulup nazıkçe ağzına alırken, ağırlığı üzerimde hoş bir sıcaklık yarattı.

Ateş erimiş taş gibi içimden kasıklarına doğru yayıldı ve his geri tepip çoğaldıkça nefesim kesildi. Son iblis saldırımdan kaynaklanan donuk ağrılar, üzerinde oynadığı eski vampir tükürüğü sayesinde zevke dönüştü. Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Ellerim pantolonunu çözmeye çalıştığım yerden fırladı ve omzunu kavradım. "Kisten," diye nefes aldım titreyerek nefes alabildiğimde.

Ama o vazgeçmedi, başım kanepenin koluna gelene kadar beni aşağı itti. Dudaklarının yerini yumuşak dişleri alırken parmaklarım ona saplandı. Benden bir inilti kaçtı ve o da dişleri yumuşak, nefesi sert bir şekilde yaramı deşti. Onu istiyordum. Her şeyini istiyordum.

"Kisten..." Onu ittim. Önce sormam gerekiyordu. Bilmek zorundaydım.

"Ne?" dedi, gömleğimi ve yularımı iterken ve parmakları göğsümü bulup daha fazlasını vaat ederek hareket etmeye başlarken.

Aramızdaki boşlukta, sonunda kemerini çözdüm. Bir çekiştirdim ve bir perçinin koptuğunu duydum. Başı bana doğru düştü ve o daha

boynumu tekrar bulup beni farkında olmadığım bir coşkuya sürüklediğinde, fermuarını açtım ve ellerimi aramaya gönderdim. *Tanrı beni korusun*, diye düşündüm onu bulduğumda, pürüzsüz teni arayan parmaklarımın altında sımsıkı *duruyordu*. "Daha önce bir cadıyla seks yaptın mı?" Fısıldadım, kotunu aşağı ittim ve elimi arka tarafında gezdirdim.

"Neye bulaştığımı biliyorum," dedi nefes nefese.

Düşüncelerim ve omuzlarım gevşerken kendimi kanepenin içinde erimiş hissettim. Ellerim tekrar onu buldu ve o da uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Varsaymak istemedim-" dedim, sonra ağırlığını azaltıp gömleğimi yukarı çekince nefesim kesildi. "Şaşırmanı istemedim.... Oh Tanrım. Kisten," diye nefes aldım, dudakları çenemin altından köprücük kemiğime ve oradan da göğsüme doğru ilerlerken ihtiyaçtan neredeyse çılgına dönmüştüm. Söz dalgaları yükseldi ve elleri tenimde sıcakken beni çekerken sırtımı dikleştirdim. *Neredeydi? O kadar uzağa ulaşamazdım.*

Yüzünü kaldırıp beni öperken fısıltımı susturdu. Artık uzanabiliyordum ve onu kavrayıp parmaklarımı aşağıya doğru gönderirken nefesim mutlulukla kesildi. "Kisten..."

"Çok fazla konuşuyorsun," dedi dudakları tenimde gezinirken. "Hiç bir vampirle seks yaptın mı?" dedi, gözleri yarı kapalı beni izliyordu.

Dikkatini tekrar boynuma verdiğinde nefesimi verdim. Parmakları dudaklarının izleyeceği yolu takip etti ve bunu yaptıklarında içimden coşku dalgaları geçti. Kotunu aşağı çekerken "Hayır," diye nefes nefese kaldım. Botlarının üzerinden asla çıkaramayacaktım. "Dikkat etmem gereken bir şey var mı?"

Ellerini göğsümün altında gezdirdi ve yine dudaklarının izlediği yolu takip etti. Sırtım kemerli, aşağı uzanıp her yerini bulmaya çalışırken ihtiyaçtan inlememeye çalıştım. "Isırırız," dedi ve tam da bunu yaptığında haykırdım, beni dişlerinin arasına nazikçe sıkıştırdı.

"Seni öldürmeden önce pantolonumu çıkar," diye nefes nefese kaldım,

neredeyse arzudan çıldıracaktım. "Peki hanımefendi," diye homurdandı ve çekilirken kirli sakalları beni tırmaladı.

Çok ihtiyacım olan derin bir nefes aldım, onu takip ederek tekrar aşağı ittim ve üzerine çıktım. Ben gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken elleri fermuarımla uğraşıyordu. Sonuncusunu da çözüp ellerimi onun üzerinde gezdirdiğimde bir iç geçirdim, parmaklarım onun karın ve göğüs kaslarında geziniyordu. Üzerine eğildim, dudaklarım dudaklarını okşarken saçlarım ne yaptığımı gizliyordu.

Ortasından boynundaki çukura doğru sıçradı. Orada oyalandım, tereddütle, dişlerimi teninde gezdirmeye cesaret ettim, hafif bir baskıyla çektim. Altımda titriyordu ve kot pantolonumu kalçalarımın altına indiren elleri titriyordu.

Gözlerimi kocaman açtım, çok ileri gittiğimi düşünerek geri çekildim.

"Hayır," diye fısıldadı, beni orada tutmak için ellerini belime koydu. Yüzü duygusallıktan gerilmişti. "Durma. Bu... Derini kırmayacağım." Gözleri parlayarak açıldı. "Tanrım, Rachel. Söz veriyorum, derini yüzmeyeceğim."

Sesindeki tutku beni çarptı. Kendimi bırakarak onu kanepeye sabitledim, dizlerimi iki yanına koydum. Dudaklarımı ararken boynunu buldum ve öpücüklerimi daha somut bir şeye dönüştürdüm. Ağır nefesleri ve hafif elleri arzularımı zonklayan taleplere dönüştürüyor, kalp atışlarımla aynı anda içimde çarpıyordu. Dudaklarımın yerini dişler aldı ve nefesi hırıltılı bir hal aldı.

Elleri belimi kavradı ve kot pantolonumu iterek çıkarabileceğim kadar yukarı kaldırıldım. Çoraplarıma takıldılar ve bir sabırsızlık çılgılığıyla, onları tekmeleyecek kadar uzun süre dudaklarımı ondan çektim. Sonra geri döndüm, tenim altımda ona dokunduğu yerde sıcacıktı. Üzerine eğildim, dudaklarım yerine dişlerimi tenine karşı kullanırken boynunu kıpırdamadan tuttum.

Kisten'in nefesi titreyen bir sesle geldi. "Rachel," diye nefes aldı, ellerini aşağıya doğru gönderip ararken, elleri ortama yaslanmıştı.

Parmakları beni okşarken benden zar zor duyulabilen kısık bir ses geldi. Dokunuşunda, ihtiyacının talebe dönüştüğünü hissettim. Gözlerim kapandı ve bir elimi aşağıya doğru göndererek onu buldum.

Onu bana karşı hissederek önce öne, sonra arkaya kaydım. Birleşirken nefeslerimiz birbirine karıştı. Ağır ve güçlü, isteğim ve rahatlamam arttı. İçimin derinliklerine kaydım. *Yakında, Tanrı yardımcım olsun, eğer yakında olmazsa ölecektim.* Yumuşak nefesi düşüncelerimde dönmeye başladı ve boynumdan kasıklarımın doğru dalgalanmalar gönderdi.

Kalbim çarpıyordu ve parmakları boynumda gezinerek nabız gibi atan tenimin üzerinde duruyordu. Birlikte hareket ediyorduk, vaatlerle dolu bir hız. Boştaki kolu beni sardı, daha yakın tuttu, ağırlığı hem hapsedici hem de güvenliydi.

"Bana bunu ver," diye fısıldadı, beni daha yakına çekerek ve ben isteyerek onun iradesine boyun eğdim, dudaklarının iblis yaramı bulmasına izin verdim.

Nefesim yüksek sesle kesildi. Titredim, ritmimiz değişti. Arzu dalgaları üst üste binerken beni kendine yakın tuttu. Boynumdaki dudakları dişlere dönüştü, aç ve talepkâr. Acı yoktu ve ne isterse yapması için onu teşvik ettim. Küçük bir parçam, eğer kepleri olmasaydı ısırılacağımı biliyordu. Bu beni sadece daha çaresiz bir ihtiyaca sürükledi. Haykırdığımı duydum ve tutuşu titreyerek daha da sıkılaştı.

Tutkuyla çıldırmıştım, omuzlarına yapıştım. Oradaydı, sadece onu yakalamam gerekiyordu. Nefesim boynuna doğru hızla geliyordu. Ondan, benden ve birlikte hareket eden bedenlerimizden başka bir şey yoktu. Ritmi değişti ve tutkularının zirveye ulaşmaya başladığını hissederek boynunu buldum ve dişlerimi tekrar ona geçirdim.

"Daha sert," diye fısıldadı. "Bana zarar veremezsin. Söz veriyorum bana zarar veremezsin."

Bu beni uçurumun kenarına getirdi ve vampirimle rol yaparken, arkamda ne bırakacağımı düşünmeden aç bir şekilde ona saldırdım.

Kisten inledi, kolları etrafımda sıkılaştı. Başı benimkini kenara itti ve gırtlaktan gelen bir sesle yüzünü boynuma gömdü.

Dudakları yaramı bulduğunda haykırdım. Ateş bedenimi yaktı. Bununla birlikte, tatmin üzerime çöktü ve doruğa ulaştım. Dalga dalga yükseldi, her biri bir öncekinin üzerine inşa edildi. Kisten ürperdi, tutkusu benimkinden bir an sonra doruğa ulaşırken altımdaki hareketi durdu. Nefesim acı dolu bir sesle geldi ve titredim, hareket edemiyordum, son karıncalanma sarsıntılarından korkuyor ve istiyordum. "Kisten?" Sarsıntılar yok olurken kendimi ona karşı nefes nefese buldum.

Beni kavrayışı duraksadı ve elleri çekildi. Alnım göğsüne düştü ve titreyerek nefes aldım, bitkin ve tükenmiştim. Gözlerim yarı kapalı, onun üzerinde yatarken hiçbir şey yapamıyordum. Yavaş yavaş sırtımın soğuk olduğunu ve Kisten'in elinin omurgamda yukarı ve aşağı doğru sıcak bir yol izlediğini fark ettim. Kalp atışlarını duyabiliyor ve kokularımızın birbirine karıştığını hissedebiliyordum. Kaslarım yorgunluktan titrerken başımı kaldırdığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve yüzünde memnun bir gülümseme olduğunu gördüm.

Nefesim kesildi. *Vay anasını. Az önce ne yapmıştım ben?*

Kisten'in gözleri açıldı ve benimkileri buldu. Berrak ve maviydiler, gözbebeğinin siyahı normal ve sakinleştiriciydi. "şimdi mi korkuyorsun?" dedi. "Bunun için biraz geç."

Bakışları siyah gözümde takılı kaldı, ancak şimdi onu yerdeki muskalarımınla birlikte görüyordum. Kendimi ondan çektim, soğuk olduğu için hemen geriye düştüm. Uzuvarım titremeye başladı. "Eğlenceliydi," dedim ve o da güldü.

"Eğlenceli," dedi parmağını çene çizgimde gezdirerek. "Benim kötü cadım bunun *eğlenceli* olduğunu düşündü." Gülümsemesi onu terk etmedi. "Nick gitmene izin vermekle aptallık etti."

"Ne demek istiyorsun?" Hareket etmek için kıpırdandım ama elleri beni kendisine bağıladı.

"Demek istediğim," dedi usulca, "sen şimdiye kadar dokunduğum en erotik kadınsın. Aynı anda hem gözü açık bir masum hem de deneyimli bir sürtüksün."

Sertleştım. "Eğer bu senin yastık sohbeti girişiminse, yumurtalar berbat."

"Rachel," diye kandırdı, memnun bir şefkatin ağır bakışı beni olduğum yerde tutuyordu. *Bu ve henüz ayağı kalkabileceğimi sanmıyordum.* "Minik dişlerinin üzerimde olmasının, kırmak için mücadele etmesinin, tatmadan tatmanın ne kadar tahrik edici olduğunu bilemezsin. Aynı anda hem masum, hem deneyimli, hem de aç."

Kaşlarımı kaldırdım ve bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırdım. "Bütün bunları planlamıştın, değil mi?" Suçladım. "Buraya gelip diğer herkese yaptığın gibi beni de baştan çıkarabileceğini mi sandın?" Onun üzerinde yatarken kızgın olmam mümkün değildi ama denedim.

"Hayır, herkes gibi değil," dedi, gözlerindeki parıltı tam da içime işliyordu. "Ve evet, buraya tamamen seni baştan çıkarmaya niyetlenerek geldim." Başını kaldırdı ve kulağıma fısıldadı, "Bu benim iyi olduğum şey. Tıpkı senin iblislerden kaçmakta ve kış tekmelemekte iyi olduğun gibi."

"Kış tekmelemek mi?" Başını tekrar koltuğun koluna bıraktığında sordum. Eli yine etrafı keşfediyordu ve ben hareket etmek istemiyordum.

"Evet," dedi ve gıdıklanacak bir nokta bulduğunda sıçradım. "Kendine bakan kadınları severim."

"At üstünde pek beyaz şövalye sayılmaz, ha?"

Tek kaşını kaldırdı. "Oh, yapabilirim," dedi. "Ama ben tembel bir orospu çocuğuyum."

Buna güldüm ve o da belimi sıkıca kavrarken kendi kıkırdamasıyla bana katıldı. Küçük bir yalpalamayla beni üzerinden kaldırdı. Ayağa kalkarken, "Dayan," dedi ve beni sanki beş kiloluk bir şeker torbasıymışım gibi kollarının beşiğine salladı. Vampir gücüyle beni tek koluyla tuttu ve pantolonunu kalçalarından yukarı doğru sıyırdı. "Duş mu?"

Kollarımı boynuna doladım ve ısırık izi olup olmadığını kontrol ettim. Bir tane bile yoktu, yine de onları bırakacak kadar sert ısırdığımı biliyordum. Sertliğine rağmen üzerimde görünür bir iz bırakmadığını da bakmadan biliyordum. "Kulağa harika geliyor," dedim, kot pantolonunun fermuarı hâlâ açıktı.

Arkamdan muskalarım, pantolonuma ve yere saçılmış bir çorabıma bakarken, "Sana bir duş aldıracağım," dedi. "Sonra da bütün pencereleri açıp kiliseyi havalandıracağız. Şekerlemeni bitirmene de yardım edeceğim. Bunun yardımı olur."

"Bu browni."

"Daha da iyi. Bu fırını kullanır." Banyo kapımın önünde duraksadı ve kollarında önemsendiğimi ve istendiğimi hissederek kapıyı ayağımla itip açtım. Adam güçlüydü. Hakkını vermeliyim. Bu seks kadar tatmin ediciydi. Neredeyse.

"Kokulu mumlarınız var, değil mi?" diye sordu ayak parmağımla ışığı yakarken.

Beni çamaşır makinesinin üstüne koyup son çorabımı çıkarırken kuru bir sesle "İki X kromozomum var," dedim. "Bir ya da iki mumum var." *Duşa girmeme yardım mı edecekti? Ne kadar tatlı.*

"Güzel. Mabette bir tane yakacağım. Ivy'ye Jenks için pencereye koyduğunu ve güneş doğana kadar devam edebileceğini söyle."

Bir tedirginlik fısıltısı beni doğruya çekti ve kazağımı başımın üzerinden çekip çamaşır makinesine bırakırken hareketlerim yavaşladı. "Ivy?" diye sordum.

Kisten duvara yaslandı ve botlarını çıkardı. "Ona söylemenin bir sakıncası var mı?"

Botu uzak duvara çarptı ve yüzüm buz kesti. *Ivy. Kokulu mumlar. Kiliseyi havalandırmak. Havayı koklamak için kek yapmak. Onu yıkamak*

kokusunu alıyorum. Harika.

Kötü çocuk gülümsemesini takınan Kisten, çorapları ve açık kot pantolonuyla bana doğru ilerledi. Geniş eliyle çenemi kavradı ve yakınıma eğildi. "Bilmesi umurumda değil," dedi ve ben sıcaklığın tadını çıkararak kıpırdamadım. "Eninde sonunda öğrenecek. Ama senin yerinde olsam bunu ona nazikçe söyledim, üzerine yıkmak yerine." Ağzımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Geri çekilip duşun kapısını açarken eli isteksizce benden uzaklaştı.

Kahretsin, Ivy'yi unutmuştum. "Evet," dedim uzaktan, kıskançlığını, sürprizlerden hoşlanmadığını ve her ikisine de ne kadar kötü tepki verdiğini hatırlayarak. "Sence üzülecek mi?"

Kisten döndü, gömleğini çıkarmıştı ve sıcaklığı hissettiği için elinde su boncukları oluşmuştu. "Kızgın mı? Senin ve benim ilişkimizi ifade etmek için fiziksel bir yolumuz olduğu ve onun olmadığı için yeşil bir elma kadar kıskanacak."

Hayal kırıklığı içimi doldurdu. "Kahretsin, Kisten. Ondan hoşlandığımı bilsin diye beni ısırmasına izin vermeyeceğim. Seks ve kan. Kan ve seks. Aynı şey ve ben bunu Ivy'yle yapamam. Ben öyle biri değilim!"

Başını salladı, yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. "Kan ve seksin aynı şey olduğunu söyleyemezsin. Bir başkasına hiç kan vermedin. Görüşünü dayandırabileceğin hiçbir şey yok."

Kaşlarımı çattım. "Ne zaman bir vampir gözlerini bana dikip bir şeyler atıştırmak istese, bu bana cinsel bir his veriyor."

Öne çıktı, vücudunu dizlerimin arasına sıkıştırarak çamaşır makinesine yaklaştı. Elini uzattı ve saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru itti. "Hızlı bir çözüm arayan çoğu yaşayan vampir, onları cinsel olarak harekete geçirdiklerinde istekli bir partneri daha hızlı bulurlar. Ama Rachel, kan alıp vermenin ardındaki anlamın seks değil, saygı ve sevgi üzerine kurulu olması gerekiyor. Harika bir seks vaadiyle harekete geçememenin nedeni Ivy'nin seninle olan ilişkisinden bu kadar çabuk vazgeçmiş olması. Ama hâlâ senin peşinde."

Skimmer'ın ortaya çıkışının beni açıkça kabul etmeye zorladığı Ivy'nin tüm yönlerini düşündüm. "Biliyorum."

"İlk kızgınlığını atlattıktan sonra, sanırım çıkmamızda bir sakınca görmeyecektir."

"Seninle çıktığımı hiç söylemedim."

Bilerek gülümsedi ve yanağıma dokundu. "Ama ya kanını alırsam, kazayla ya da bir anlık tutkuyla bile olsa?" Kisten'in mavi gözleri endişeyle kısıldı. "Bir çizik ve beni kazığa oturtur. Tüm şehir senin üzerinde hak iddia ettiğini biliyor ve Tanrı yoluna çıkan vampirin yardımcısı olsun. Bedenini aldım. Eğer kanına dokunursam, iki kere ölürüm."

Soğudum. "Kisten, beni korkutuyorsun."

"Korkmalısın, küçük cadı. Bir gün Cincinnati'deki en güçlü vampir olacak ve *senin* arkadaşın olmak istiyor. *Onun* kurtarıcısı olmanı istiyor. Ya içindeki vampir virüsünü öldürmenin bir yolunu bulacağını, böylece ruhu bozulmadan ölebileceğini ya da onun vârisi olacağını, böylece senin ona bakacağını bilerek ölebileceğini düşünüyor."

"Kisten. Dur."

Gülümseyerek alnımdan öptü. "Merak etme. Dünden beri hiçbir şey değişmedi. Yarın da aynı olacak. O senin arkadaşın ve senden veremeyeceğin hiçbir şey istemeyecek."

"Bu yardımcı olmuyor."

Omuz silkti ve yan tarafıma son bir dokunuşla bir adım geri çekildi. Kisten kot pantolonundan sıyrılıp sıcaklığı tekrar ayarlamak için duşa doğru eğildiğinde kapıdaki çatlaktan buhar çıkıyordu. Gözlerim iyi tonlanmış baldırlarından sıkı arkasına ve hafif kaslı geniş sırtına doğru kaydı. Ivy'nin yaklaşan öfkesiyle ilgili tüm düşünceler yok oldu. *Lanet olsun.*

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi döndü ve beni onu süzerken yakaladı.

Buhar etrafına yayıldı. Duş başlığından gelen nem damlaları kirli sakalına yapıştı. "İç çamaşırını çıkarmana yardım edeyim," dedi, sesinin tınısı değişiyordu.

Gözlerimi tekrar onun üzerinde gezdirdim ve bakışlarımı yukarı kaldırırken sıırttım. *Çifte lanet.*

Ellerini sırtımın arkasına geçirdi ve benim de biraz yardımımıla beni kurutucunun kenarına doğru itti ve askılı üstümü çıkardı. Bacaklarımı ona dolayarak ellerimi boynunun arkasında birleştirdim ve çenemi boynunun çukuruna soktum. Tanrı yardımcım olsun, çok güzeldi. "Kisten?" Saçlarımı yolumdan çekip kulağımın arkasındaki gıdıklayıcı noktayı bulduğunda sorguladım. Ortamımda sıcak bir his başladı, nereden kaynaklanıyordu

Dudakları bana dokundu, tanımamı istedi. Kabul etmemi. Buna iyi bir şey dememi.

"O dar deri motorcu kıyafeti hâlâ sende mi?" Biraz utanarak sordum.

Beni çamaşır makinesinden kaldırıp duşa taşıdı ve güldü.

Yirmi iki

Müzik rahat bir sessizlik bırakarak sona erdiğinde gülümsedim. Lavabonun üzerindeki saatin tik takları mum ışığıyla aydınlanan havada gürültüye dönüştü. Gözlerim kadranda sallanan akrebe gitti. Saat sabahın dördüne yaklaşıyordu ve benim oturup Kisten'le ilgili hayaller kurmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Saat üç gibi Piscary's'deki kalabalığı idare etmek için ayrılmış, beni sıcak, memnun ve mutlu bırakmıştı.

Bütün akşamı birlikte BLT ve abur cubur yiyerek, Ivy'nin ve benim müzik koleksiyonumuzu karıştırarak ve sonra da bilgisayarını kullanarak en sevdiklerimizin CD'sini yazarak geçirmiştik. Geriye dönüp baktığımda, birbirimizin anılarına güldüğümüz ve onunla vücudumdan daha fazlasını paylaşmaktan keyif aldığımı fark ettiğim, yetişkin hayatımın en keyifli akşamı olduğunu düşünüyorum.

Sahip olduğum tüm mumlar, Ivy'ye Kisten'le olan yeni anlaşmamı anlatacağım zamanı seçebilmemin sigortası olarak yanıyordu ve ısıltıları, sobanın üzerindeki potpurinin yumuşak uğultusunun ve boynumdaki ağrı muskasının verdiği hafif uyusukluğun aşıladığı huzura katkıda bulunuyordu. Hava zencefil, patlamış mısır ve kek kokuyordu ve Ivy'nin masasında dirseklerimi iki yanıma dayayarak otururken muskalarımınla oynadım ve Kisten'in ne yaptığını merak ettim.

İtiraf etmek istemesem de ondan gerçekten hoşlanmıştım ve bir yıldan kısa bir süre içinde korkudan hoşlanmamaya, cazibe ve ilgiye geçebilmem beni endişelendirdi ve utandırdı. Sıkı bir popo ve çekici bir tavır yüzünden vampirlere karşı duyduğum sağlıklı güvensizliği görmezden gelmek bana göre değildi.

Bir vampirle yaşamanın bununla bir ilgisi olabilir, diye düşündüm, elimi yakındaki patlamış mısır kasesine daldırdım ve açlığımı giderme ihtiyacından ziyade orada olduğu için bir parça yedim. Yeni tavrımın yara izimden kaynaklandığını düşünmüyordum; Kisten'den seksten önce de hoşlanmıştım, yoksa böyle bir şey olmazdı ve o da beni etkilemek için yara izimle oynamamıştı.

Parmaklarımı tuzdan arındırarak boşluğa baktım. Beni giydirip süslediğinden beri Kisten'i daha farklı düşünüyordum.

İyi. *Belki*, diye düşündüm, başka bir çekirdek seçerek. Belki bir vampirle, bir cadıyla, savaş kilidiyle ya da insanla asla tutamayacağım bir şey bulabilirdim.

Çenemi avucumun içine alıp parmaklarımı şeytani yara izinin üzerinde hafifçe gezdirirken, saçlarımı şampuanlayıp sırtımı sabunlarken gösterdiği dikkati ve bu iyiliğe karşılık verebilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım. Çoğu zaman duş başlığını benim kullanmama izin verirdi. Bu tür şeyler önemliydi.

Ön kapının açılma sesi dikkatimi saate yöneltti. *Ivy evde miydi? Şimdiden mi?* O içeri girdiğinde yatağıma uzanmış, uyuyormuş gibi yapmak istiyordum.

"Uyanık mısın, Rachel?" dedi, duyulacak kadar yüksek ve beni uyandırmayacak kadar yumuşak bir sesle.

"Mutfak," diye geri seslendim. Gergin bir şekilde potpuriye baktım. Yeterliydi. Kisten öyle olduğunu söylemişti. Ayağa kalkarak tepe lambasını yaktım ve kendimi yeniden yerleştirdim. Floresan ampuller titreyerek yanarken, muskalarımı kazağımın arkasına sıkıştırdım ve onun odasındaki gümbürtüsünü dinledim. Koridordaki adımları hızlı ve durgundu.

"Merhaba," dedim içeri girdiğinde, dar deri ve uzun çizmelerden oluşan bir görüntü. Bir kolunun üzerinde siyah bir çanta, elinde de kırık bir olta büyüklüğünde, ipekle sarılmış bir paket vardı. Makyaj yaptığını fark ettiğimde kaşlarım havaya kalktı. Görüntüsü hem profesyonel hem de seksiydi. Bu saatte nereye gidiyordu? Ve böyle giyinmişti?

"Bizimkilerle yemeğe ne oldu?" Ben sordum.

"Planlar değişti." Eşyalarını yanımdaki masaya bıraktıktan sonra çömelerek alt çekmecelerden birini karıştırdı. "Birkaç şey almaya geldim, sonra gideceğim." Hâlâ diz hizasındaydı, dişlerini göstererek bana gülümsedi. "Birkaç saat içinde döneceğim."

"Tamam," dedim, biraz kafam karışmıştı. Mutlu görünüyordu. Gerçekten mutlu görünüyordu.

"Burası soğuk," dedi tahta kazıklarından üçünü çıkarıp lavabonun yanındaki tezgâha takırdatarak koyarken. "Pencereleri açık bırakmışsın gibi kokuyor."

"Kontrplak kapımızdan geliyor olmalı." Ayağa kalkıp deri ceketinin eteklerini aşağı doğru çekiştirirken kaşlarım çatıldı. Odadan geçerken

Ürkütücü bir hızla çantanın fermuarını açtı ve kazıkları içine soktu. Sessizce onu izledim, merak ediyordum.

Ivy tereddüt etti. "Onları kullanabilir miyim?" diye sordu, sessizliğimi onaylamamakla karıştırarak.

"Elbette. Sende kalsın," dedim, ne olduğunu merak ederek. Bir vampir çocuğunu kıskanç eski sevgilisinden kurtarmak için koşuya çıktığından beri onu bu kadar deri içinde görmemiştim. Ve eğer kullanılmışsa bir kazığı gerçekten geri istemiyordum.

"Teşekkürler." Topuklu ayakkabılarını muşambaya vurarak kahve makinesine gitti. Boş sürahiye bakarken oval yüzü sıkıntıyla buruştu.

"Koşun mu var?" Ben sordum.

"Sayılır." Heyecanı azaldı ve ben de onun eski toprakları bir kenara atmasını izledim.

Merakıma yenik düştüm ve altında ne olduğunu görmek için ipek örtüyü geri çektim. "Vay anasını!" Hafifçe yağ kokan parlak bir çelik parçası bulduğumda haykırdım. "Kılıcı nereden buldun!"

"Güzel, değil mi?" Dönmeden filtreye üç kaşık kahve ekledi ve demlenmeye bıraktı. "Ve mermi ya da tılsım gibi izini süremezsiniz."

Oh, ne kadar sıcak ve bulanık bir düşünce. "Bunu kullanabilir misin?"

Ivy kendini tezgâhtan itti. Üzerindeki örtüyü silkeleyip ince kılıcın sapını kavrayarak arka kınından çekerken sandalyemde geriye yaslandım. İç kulağımı gıdıklayan çelik bir fısıltıyla serbest kaldı. Sökülen ipek gibi, duruşu klasik bir poza dönüştü, serbest kolu başının üzerinde kavislendi ve kılıç kolu bükülüp uzatıldı. Duvara bakarken yüzü boştu, siyah saçları yavaşça sallanarak durdu.

Ev arkadaşım olarak lanet bir vampir samuray savaştım vardı. Bu gittikçe daha iyi bir hal alıyordu. "Ve nasıl kullanılacağını da biliyorsun," dedim belli belirsiz.

Ayağa kalkıp silahı tekrar kılıfına sokarken bana gülümsedi. "Beşinci sınıftan liseye kadar ders aldım," dedi onu masanın üzerine koyarken. "O kadar hızlı büyüdüm ki dengemi sağlamakta zorlandım. Sürekli bir şeylere çarpıyordum. Çoğunlukla beni sinirlendiren insanlara. Ergenlik daha hızlı reflekslerin devreye girdiği dönemdir. Pratik yapmak işe yaradı ve ben de buna devam ettim."

Parmaklarımdaki tuzu yaladım ve patlamış mısırı ittim. Derslerde kendini kontrol etmeye ayrılmış iyi bir bölüm olduğuna bahse girmeye hazırdım. Mumlar işe yarıyor gibi görüldüğü için kendimi daha rahatlamış hissederek masanın altına bacaklarımı uzattım ve biraz kahve istedim. Ivy üst dolaplardan birini karıştırıp termosunu çıkardı. Damlayan kahveye baktım, hepsini almayacağını umuyordum.

"Şey," dedi metal vakum şişesini ısıtmak için sıcak suyla doldururken. "Kedinin kanını akıtan vampire benziyorsun."

"Pardon?" Midem sıkışarak söyledim.

Döndü ve ellerini bir bulaşık bezinin üzerinde kuruladı. "Nick aradı mı?"

"Hayır," dedim açıkça.

Gülümsemesi genişledi. Saçlarını önünden çekerek, "Güzel," dedi. Sonra yumuşak bir sesle tekrarladı, "Bu iyi."

Konuşmanın bu noktaya gelmesini istemiyordum. Ayağa kalkarak avuç içlerimi kot pantolonuma sildim ve çıplak ayaklarımla potpurinin altındaki ateşi yakmak için ilerledim. Ivy buzdolabını açıp krem peynir ve bir paket simitle çıkageldi. Kadın sanki kaloriler ona yapışamazmış gibi yedi. "Jenks yok mu?" Cevabı belli olmasına rağmen sordum.

"Jenks yok. Ama benimle konuştu." Gözleri hayal kırıklığıyla kısılmıştı. "Ona Trent'in ne olduğunu benim de bildiğimi ve bunu aşmasını söyledim. Şimdi o da benimle konuşmuyor." Krem peynirin kapağını açtı ve simidinin üzerine bir bıçak dolusu çizik attı. "Sence gazeteye ilan vermeli miyiz?"

Başımı kaldırdım. "Onun yerine geçmek için mi?" Kekeledim.

Ivy bir ısırık aldı ve başını salladı. "Salla gitsin," dedi dolu ağzının etrafında. "Belki peri desteği ilanımızı görürse bizimle konuşur."

Kaşlarımı çatarak yerime oturdum ve kamburumu çıkarıp bacaklarımı uzatarak çıplak ayaklarımı onun kullanılmayan sandalyesine koydum. "Bundan şüpheliyim. Bize uçarak sıçramamızı söylemek tam da onun yapacağı bir şey olurdu."

Ivy bir omzunu kaldırdı ve bıraktı. "Bahara kadar bir şey yapabileceğimiz yok."

"Sanırım." Tanrım, bu çok moral bozucuydu. Özür dilemek için bir yol bulmalıydım.

Jenks. Belki ona bir palyaço telgrafı gönderirsem. Belki palyaço ben olsaydım. "Onunla tekrar konuşacağım," dedim. "Ona biraz bal götür. Belki onu sarhoş edersem, böyle bir pislik olduğum için beni affeder."

"Hazır dışarı çıkmışken biraz alayım," diye teklif etti. "Japon kiraz çiçeklerinden yapılmış gurme bir bal gördüm." Termostaki suyu boşaltarak sürahideki kahvenin tamamını doldurdu ve cennet kokusunu metal ve camın içine hapsetti.

Hayal kırıklığımlı bastırarak ayaklarımı onun sandalyesinden çektim. Belli ki o da Jenks'in gururunu nasıl yatıştıracağını düşünüyordu. "Peki bu saatte bir termos kahve, bir torba kazık ve o kılıçla nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Ivy siyah bir panterin şık zarafetiyle tezgâha yaslandı, yarısı yenmiş simit parmak uçlarına tünedi. "Bazı kibirli vampirlere baskı yapmam gerekiyor. Onları uyku saatlerinden sonra ayakta tutmalıyım. Kılıç göstermelik, kazıklar beni hatırlamak için, kahve ise benim için."

Ivy'nin seni ayakta tutmasının ne kadar kötü olabileceğini hayal ederek yüzümü buruşturdum. Özellikle de kendisi uyguladıysa. Ama sonra ikiyle ikiyi bir araya getirdiğimde gözlerim büyüdü. "Bunu Piscary için mi yapıyorsun?" Pencereden dışarı bakmak için döndüğünde haklı olduğumdan emindim.

"Evet."

Bir şey söyleyeceğini umarak sessizce bekledim. Söylemedi. Dikkatimi onun üzerinde gezdirdim, kapalı duruşunu inceledim. "Baban bir şeyler ayarladı mı?" İma ettim.

İçini çekti ve bana döndü. "Piscary'nin işlerini ben hallettiğim sürece, o piç benim kafamı karıştırmayacak." Yarısı yenmiş simidine baktı. Kaşlarını çatarak botlarını şaklattı ve çöpe attı.

Hiçbir şey söylemedim, bu kadar kolay teslim olmasına şaşırıyordum. Görünüşe göre sessizliğimde olmayan bir suçlama duymuştum, pürüzsüz yüzü utandı. "Piscary, Kisten'i solistim olarak kullanmaya devam etmeme izin verdi," dedi. "Kötü şöhreti seviyor ve önemli olan herkes onun söylediği her şeyin gerçekten benden, yani Piscary'den geldiğini bilecek. Kisten başa çıkamayacağı bir şeyle karşılaşmadığı sürece benim bir şey yapmama gerek yok. O zaman onu kurtarmak için kas gücü olarak devreye gireceğim."

Hatıralarım Kisten'in yedi cadıyı kolaylıkla alt etmesine döndü.

ve bir çikolatayı kırarak kadar umursamaz. Üstesinden gelemeyeceği bir Şey düşünemiyordum ama yine de Piscary'nin gücüne yaslanmadan ölümsüz vampirlere karşı koyamazdı. "Ve bu senin için sorun değil mi?" Aptalca söyledim.

"Hayır," dedi kollarını önünde kavuşturarak. "Ama babamın bulduğu Şey buydu ve bana nasıl yardım ettiğini kabul edemiyorsam, bunu istememeliydim."

"Özür dilerim," diye mırıldandım, keşke çenemi kapalı tutsaydım.

Görünüşe göre yatışmış olan Ivy mutfağa geçti ve termosu kazıkların yanına koydu. "Piscary'nin kafamın içinde olmasını istemiyorum," dedi ve çantasının fermuarını kapatmadan önce her Şeyi yerleştirmek için çantasını salladı. "Onun dediklerini yaptığım sürece dışarıda kalacak ve Erica'yı rahat bırakacak. Kisten onun veliahtı olmalı, ben değil," diye mırıldandı. "Bunu o istiyor."

Dalgınca kabul ettim ve çantanın üzerindeki parmakları hareketsiz kaldı, yüzünde Piscary'nin ona birden fazla Şekilde tecavüz ettiği geceden tanıdığım acının gölgesi vardı. Burun delikleri alevlenip dikkati dağılınca içimi bir ürperti kapladı. "Kisten buradaydı," dedi usulca.

Derim gerildi. *Lanet olsun. Bunu ondan bir gece bile saklayamamıştım.* "Ah, evet," dedim sandalyemde kendimi daha da dikleştirirken. "Seni aramak için buradaydı." *Yaklaşık yarım gün önce.* Tedirginliğimi okuyarak odağını daralttığında içimdeki ürperti daha da derinleşti. Başı ocağın üzerindeki potpuriye bakmak için kaydı. *ifte lanet.*

Dudaklarını sıkıca bastırarak, topuklarını şakırdatarak dışarı ıktı.

Ayağa kalktığımda ahşap sandalye yüksek sesle gıcırdadı. "Ivy?" Onu takip ederek seslendim.

Sığınaktan dönerken karanlık koridorda neredeyse ona arpacakken nefesim kesildi ve sarsılarak durdum. "Affedersiniz," diye mırıldandı, bir vampir hızıyla etrafımda dönüyordu. Duruşu gergindi ve mutfaktan sızan ışıkta gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum. *Lanet olsun. Vampirleşiyordu.*

"Ivy?" Oturma odasına doğru yürürken boş salona seslendim. "Kisten hakkında-"

Kelimelerim boğazımda düğümlendi ve durdum, ayaklarım gri halının kenarlarında geziniyordu.

mum ışığında bir oturma odası. Ivy kanepenin önünde sert bir şekilde duruyordu. Kisten ve benim seviştiğimiz kanepenin. Duyguları, hızlarıyla ürkütücü bir şekilde üzerine akıyordu: dehşet, korku, öfke, ihanet. Sarsılarak harekete geçip CD kontrol düğmesine dokununca sıçradım.

Beş CD yarı yolda yuvarlanarak dışarı çıktı. Ivy onlara baktı, sertleşti. "Onu öldüreceğim," dedi, parmakları Jeff Buckley'e dokunurken.

Şok olmuş bir halde itiraz etmek için ağzımı açtım ama yüzündeki siyah ve ağır öfke karşısında kelimelerimin boşa çıktığını fark ettim.

"Onu iki kez öldüreceğim," dedi. Biliyordu. Bir şekilde biliyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. "Ivy," diye başladım, sesimdeki korkuyu duyabiliyordum. Ve böylece onun içgüdülerini harekete geçirdim. Nefes nefese, çok yavaş bir şekilde geri çekildim.

"Nerede o?" diye tısladı, bana doğru uzanırken gözleri kocaman ve vahşiydi.

"Ivy..." Sırtım koridorun duvarına çarptı ve elini yere düşürdüm. Bir kenara. "Beni ısırmadı."

"Nerede o!"

Adrenalini yükselmişti. Kokuyu alınca elini uzattı, uzandı. Gözleri kararmış ve kaybolmuştu. Uzanmasını engelleyip kolunun altından geçerek mum ışığıyla aydınlatılmış oturma odasının ortasında durduğumda, tutuşunun yere düşmesini engelleyen tek şey eski antrenmanlarımızdı.

"Geri çekil, Ivy!" Savunmaya geçmemek için kendimi zor tutarak bağırdım. "Beni ısırmadı!" Ama nefes almaya fırsat bulamadan üzerime atılıp kazağımın yakasını çekiştirmeye başladı.

"Seni nereden ısırıldı?" dedi gri sesi titreyerek. "Onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim! Kokusunu her yerinden alabiliyorum!"

Eli kazağımın etek ucuna gitti.

Bu beni panik çizgisine getirdi ve içgüdülerim devreye girdi. "Ivy! Dur!" diye bağırdım. Korkuyla hatta dokundum. Bana doğru uzandı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Hat chi'mi doldurdu, vahşi ve kontrol dışı. Ellerimden bir enerji patlaması alev aldı ve onları yaktı, çünkü onu bir tılsımla dizginlememiştim.

İkimiz de siyah ve altın rengi bir tabaka genişlerken haykırdık.

Ivy'yi kontrplak kapıya çarptı. Kolları başının üzerinde ve bacakları çarpık bir şekilde garip bir yığın halinde yere yığıldı. Pencereleer patlamayla sarsıldı. Geriye doğru sallandım, sonra dengemi sağladım. Korkumun yerini öfke almıştı. İyi olup olmaması umurumda değildi.

"Beni ısırmadı!" Bağırdım, onun üzerinde dururken saçlarımı ağzımdan tükürdüm. "Tamam mı? Seks yaptık. Tamam mı? Tanrı yardımcın olsun, Ivy. Sadece seksti!"

Ivy öksürdü. Yüzü kızarmıştı ve nefesi kesilmişti. Arkasındaki kontrplak levha çatlamıştı. Başını sallayarak bana baktı, belli ki henüz odaklanamamıştı. Ayağa kalkmadı. "Seni ısırmadı mı?" diye homurdandı, yüzü mum ışığında gölgelenmişti.

Adrenalinden bacaklarım titredi. "Hayır!" diye haykırdım. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

Belli ki sarsılmıştı, bana ters ters baktı. Yavaş bir nefes alarak elinin tersiyle alt dudağını sildi. Kanla kıpkırmızı kesilince içim daraldı. Ivy ona baktı, sonra bacaklarını altına topladı ve ayağa kalktı. Bir peçeteye uzanıp elini silip buruşturarak top haline getirdiğinde daha rahat nefes aldım.

Elini uzattı, ben de geri sıçradım. "Dokunma bana!" Dedim, o da kabul edercesine elini kaldırdı.

"Özür dilerim." Çatlamış kontrplağa baktı, sonra sırtını hissedince yüzünü buruşturdu. Dikkatlice ceketini aşağı çekti. Gözlerini benimkilere dikerek yavaşça nefes aldı. Kalbim başımdaki ağrıyla aynı anda çarpmaya başladı. "Kisten'le yattın ve o seni ısırmadı mı?" diye sordu.

"Evet. Ve hayır, beni ısırmadı. Ve eğer bana bir daha dokunursan, ön kapıdan çıkıp giderim, sonsuza kadar. Kahretsin, Ivy. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum!"

Bir özür ya da başka bir şey bekledim ama tek yaptığı bana spekülatif bir şekilde bakmak ve "Emin misin? İç dudağını kesse bile fark etmeyebilirsin."

Tüylerim diken diken oldu ve dilimi ağzımın içinde gezdirdim. "Şapka takıyordun," dedim, beni bu kadar kolay kandırabileceği için kendimi kötü hissediyordum. Ama yapmamıştı.

Ivy gözlerini kırptırdı. Yavaşça kanepenin kenarına oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve alnını ellerinin arasına aldı. İnce bedeni masadaki üç mumun ışığında savunmasız görünüyordu. Lanet olsun. Birden aklıma sadece benimle daha yakın bir ilişki kurmak istediği değil, aynı zamanda Kisten'in eski erkek arkadaşı olduğu da geldi. "Ivy? İyi misin?"

"Hayır."

Dikkatli bir şekilde karşısındaki sandalyeye oturdum, aramızda masanın köşesi vardı. Herhangi bir standarda göre, bu tam bir bok festivaliydi. Sessizce küfrettim, sonra elimi uzattım. "Ivy. Tanrım, bu çok garip."

Kolundaki elimin ağırlığıyla sıçradı, korkutucu derecede kuru gözlerle yukarı baktı. Geri çekildim, elimi ölü bir şey gibi kucağıma bıraktım. Daha fazlasını isterken ona dokunmamam gerektiğini biliyordum. Ama oturup hiçbir şey yapmamak çok soğuktu.

"Bir anda oluverdi."

Ivy dudağına dokunarak kanamanın durduğunu gördü. "Sadece seks miydi? Ona kanını vermedin mi?"

Sesindeki kırılganlık beni etkiledi. Başımı salladım. Kendimi oyuncak bir bebek gibi hissettim, gözlerim kocaman ve düşüncelerim bomboştu. "Özür dilerim," dedim. "Sen ve Kisten'in..." Tereddüt ettim. Bu seksle değil, ona verdiğimi düşündüğü kanla ilgiliydi. "Kisten'le artık resmi bir ilişkiniz olduğunu sanmıyordum," diye geveledim, doğru söyleyip söylemediğimden emin değildim.

"Kisten'le kan bağı yok ama terk edildiği ve biraz bakıma ihtiyacı olduğu nadir durumlar dışında," dedi gri ipek sesi yumuşak bir şekilde. Yine de başını kaldırıp bakmadı. "Kan seks değildir, Rachel. Birine değer verdiğini göstermenin bir yoludur. Onları sevdiğini göstermenin bir yolu."

Neredeyse bir fısıltıydı. Nefesim hızlandı. Bir bıçak sırtında dengede durduğumuzu hissediyordum ve bu beni çok korkutuyordu. "Herkesle seks yaparken nasıl olur da seksin kan olmadığını söylersin?" Dedim, adrenalin sesimi amaçladığımdan daha sert hale getirmişti. "Tanrım, Ivy, en son ne zaman kansız seks yaptın?"

Ancak şimdi başını kaldırdı ve gözlerindeki korkuyla beni şoke etti. Korkuyordu ama kanımı Kisten'e verdiğimi düşündüğü için değil. İstedikim cevaplardan korkuyordu. Daha önce onlarla yüzleştiğini sanmıyorum, arzularının onu bıraktığı kaos içinde bile. Sıcak hissettim, sonra

Soğuk. Dizlerimi çeneme doğru çekerek çıplak topuklarımı kendime doğru çektim.

"Tamam," dedi son nefesini verirken ve bir sonraki söyleyeceği şeyin apaçık bir dürüstlük olacağını biliyordum. "İyi bir noktaya değindin. Ben genellikle sekse kan da eklerim. Bu şekilde hoşuma gidiyor. Acele ettiriyor. Rachel, eğer sadece..." dedi, ellerini dizlerinden kaldırarak.

Kendimi solgun hissettim. Başımı salladım ve söyleyecekleri konusunda fikrini değiştirdi. Tüm gerginliğini atmış, gevşemiş gibiydi. "Rachel, bu aynı şey değil," diye zayıfça bitirdi, kahverengi gözleri yalvarıyordu.

Düşüncelerim Kist'e gitti. Yara izimden kaynaklanan sancı kasıklarım kadar indi ve nefesimi daha da hızlandırdı. Yutkunarak bu duyguyu içimden atmaya çalıştım. Masanın aramızda olmasına sevinerek geri çekildim. "Kisten öyle diyor ama ben ayıramıyorum. Ve senin de ayırabileceğini sanmıyorum."

Ivy'nin yüzü kızardı ve haklı olduğunu anladım.

"Kahretsin, Ivy. İkisinin de aynı olmasının yanlış olduğunu söylemiyorum," dedim. "Lanet olsun, yedi aydır seninle yaşıyorum. Öyle olduğunu düşünseydim şimdiye kadar anlamaz mıydın? Ama ben bu şekilde bir araya gelmedim. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın ama seninle aynı yastığa baş koymayacağım ve kimsenin kanımı tatmasına izin vermeyeceğim." Bir nefes aldım. "Ben de o şekilde bir araya gelmedim. Ve senin duygularını incitebilir diye hayatımı biriyle gerçek bir ilişki kurmaktan kaçınarak yaşayamam. Sana aramızda bir şey olmayacağını söyledim ve olmayacak da. Belki..." Kendimi hasta hissettim. "Belki de taşınmalıyım."

"Taşınmak mı?"

Nefes nefese bir dehşet sesiydi ve gözyaşlarımın sıcaklığı gözlerimi yaktı. Çenemi sıkarak duvara baktım. Son yedi ay hayatımın en korkutucu, en ürkütücü ve en güzel aylarıydı. Gitmek istemiyordum -sadece beni başka bir vampirin ısırp sahiplenmesinden koruduğu için değil- ama eğer o bu işin peşini bırakmazsa burada kalmak ikimiz için de adil olmazdı.

"Jenks gitti," dedim, sesim titremesin diye alçak sesle. "Az önce eski erkek arkadaşınla yattım. Aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olmayacaksa burada kalmam hiç adil değil. Özellikle de Skimmer geri dönmüşken." Kırık kapıya baktım, kendimden nefret ediyordum. "Her şeye bir son vermeliyiz."

Tanrım, neden neredeyse ağlıyordum? Ona daha fazlasını veremezdim ve o

umutsuzca ihtiyacı vardı. Skimmer yapabilirdi; Skimmer istedi. Gitmeliydim. Ama başımı kaldırıp baktığımda, mum ışığının gözünün altındaki nem şeridinde parladığını görünce şok oldum.

"Gitmeni istemiyorum," dedi ve boğazındaki yumru kalınlaştı. "İyi bir arkadaşlık kalmak için yeterli bir sebep, değil mi?" diye fısıldadı, gözleri o kadar acı doluydu ki içimden bir damla yaş sızdı.

"Lanet olsun," dedim parmağımı gözümün altına silerek. "Bana ne yaptırdığına bak."

Masanın öbür ucuna uzanıp bileğimi tuttuğunda sarsıldım. Bileğimi kendine doğru çekip gözyaşlarıyla ıslanmış parmak uçlarımı dudaklarına dokundurduğunda gözlerim onunkilere perçinlenmişti. Gözleri kapandı ve kirpikleri dalgalandı. Beni bir adrenalın çarptı. Nabzım hızlandı, vampirlerin neden olduğu coşkunun anısı düşüncelerimde yükseldi. "İvy?" Zayıfça söyledim, geri çekildim.

Bıraktı. Yavaşça nefes alıp, duyularıyla havanın tadına bakarken, duygularımı inanılmaz beyninden geçirirken, yapabileceklerimin ve yapamayacaklarımın dengesini okurken kalbim çarpıyordu. Hesaplamalarının toplamının ne olduğunu bilmek istemiyordum.

"Eşyalarımı toplayacağım," dedim, hakkımda benden daha fazla şey biliyor olmasından korkarak.

Gözleri açıldı. Belli belirsiz bir güç parıltısı gördüğümü sandım. "Hayır," dedi, demir gibi iradesinin ilk ipucu geri dönmüştü. "Yalnızken ikimiz de berbatız ve sadece aptal şirketten bahsetmiyorum. Senden arkadaşım olman dışında hiçbir şey istemeyeceğime söz veriyorum. Lütfen..." Nefes aldı. "Lütfen bu yüzden gitme Rachel. Kist'le ne istiyorsan onu yap. O iyi bir adam ve sana zarar vermeyeceğini biliyorum. Sadece..." Nefesini tuttu, kararlılığı sarsıldı. "Bu gece eve geldiğimde burada mı olacağım?"

Başımı salladım. Sadece bu gece için sormadığını biliyordum. Gitmek de istemiyordum. Burayı seviyordum: mutfak, cadı bahçesini, bir kilisede yaşamının havalı faktörünü. Arkadaşlığımıza değer vermesi benim için çok şey ifade ediyordu ve babamın başına gelenler yüzünden yıllarca gerçek arkadaşlıktan kaçtıktan sonra, en iyi arkadaşına sahip olmak benim için de çok şey ifade ediyordu. Bir keresinde, eğer gidersem çaresizce ihtiyaç duyduğu korumasını benden çekmekle tehdit etmişti. Bu sefer yapmadı. Sebebinin aramaktan korkuyordum, gözyaşlarının tadına baktığında hissettiğim o küçük heyecandan kaynaklanabileceğinden korkuyordum.

"Teşekkür ederim," dedi ve masanın üzerinden öne doğru eğilip

bana hızlıca sarıldı. Badem ve deri kokusu duyularımı doldurdu. "Eğer Kisten seni kanın seks olmadığına ikna edebilirse," dedi, "bana söyleyeceğine söz verir misin?"

Ona baktım. Skimmer'ın onu öptüğü anı gözümün önünden geçti ve kayboldu.

Görünüşe göre tatmin olmuştu, bıraktı, ayağa kalktı ve mutfığa gitti.

"Ivy," diye nefes aldım, beni duyabileceğini bildiğim için daha yüksek sesle konuşamayacak kadar uyuşmuş ve gergin bir haldeydim. "Kaç tane kuralı çiğniyoruz?"

Elinde çantası ve kılıcıyla koridorda belirdiğinde tereddüt etti, ayak ayak üstüne attı ve bana cevap vermedi. "Güneş doğduktan sonra döneceğim. Belki geç bir akşam yemeği yiyebiliriz? Lazanya yerken Kisten hakkında dedikodu yaparız? O aslında iyi bir adam, sana iyi gelecektir." Bana garip bir gülümseme vererek gitti.

Sesinde belli belirsiz bir pişmanlık vardı ama bunun beni ya da Kisten'i kaybetmiş olmaktan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Kapının hafif gümbürtüsü havayı değiştirirken mumları görmeden ya da balmumu ve parfüm kokusunu almadan halıya baktım. Hayatım nasıl bu kadar berbat bir hale gelmişti? Tek yapmak istediğim I.S.'den ayrılmak, birkaç insana yardım etmek, kendim ve diplomam için bir şeyler yapmaktı. O zamandan beri yıllar sonra ilk gerçek erkek arkadaşımı bulup uzaklaştırmış, bir peri klanına hakaret etmiş, Ivy'nin altın yüzüğü olmuş ve yaşayan bir vampirle seks yapmıştım. Hayatta kaldığım iki ölüm tehdidini ya da Trent'le yaşadığım tehlikeli durumu saymıyorum bile. Ne halt ediyordum ben?

Ayağa kalktım, yüzüm soğuk ve bacaklarım lastik gibi hissederek mutfığa doğru tökezledim. Akan suyun sesine bakınca donakaldım. Algaliarept lavabonun başında çaydanlığı dolduruyordu, kararmış bakırı buğuyla boncuk boncuk olmuştu.

"İyi akşamlar Rachel," dedi bana düz dişlerini göstererek gülümseyerek. "Umarım bir demlik çay yapmamın sakıncası yoktur. Güneş doğmadan önce yapmamız gereken çok şey var."

Aman Tanrım. Bunu unutmuştum.

Yirmi üç

"Lanet olsun!" Yemin ettim, geri çekildim. Sığınak. Eğer ben kutsal yere ulaşabilirsem, o bana dokunamazdı. Omzuma ağır bir el indiğinde çığlık attım. Dönerek yüzüne pençe attım. Buğulandı ve tutuşu kaybolduğunda irkildim. Bir anda bileğimi yakaladı ve beni ayağımdan çekti. "Bırak beni!" Yere düştüğümde bağırdım, onu tekmelerken sesim sert çıkıyordu.

Beni döndürerek buzdolabına doğru kaydırды. Uzun yüzü güneşe hasret bir tene büründü ve kırmızı keçi gözleri fûme gözlüklerinin üzerinden hevesle bakmaya başladı. Çırpınarak ayağa kalktım ve beyaz eldivenli eliyle beni yakalayıp dişlerimi takırdatacak şekilde sallayarak saldırdı. Beni itti ve bir bez bebek gibi orta adadaki tezgâha düştüm. Dönerek sırtımı tezgâha dayadım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve kalbim hızla atıyordu. Çok aptaldım. *Çok aptaldım!*

"Bir daha kaçarsan, anlaşmamızı ihlal ettiğini söylerim," dedi sakince. "Bu senin uyarın. Lütfen kaç. Bu her şeyi çok daha kolay hale getirecek."

Titreyerek denge için tezgâha tutundum. "Git buradan," dedim. "Seni ben çağırmadım."

"Artık o kadar basit değil," dedi. "Kütüphanede bir günümü aldı ama önceliği buldum." Kesin aksanı daha da işgüzarlaştı ve parmaklarının arkasını kadife yeşili cüppesine dayayarak, "Eğer söz konusu tanıdık, ödünç alma veya benzeri bir olay yoluyla bir beta bölgesinde bulunuyorsa, efendi görevlerini yerine getirmesi için tanıdığını arayabilir. "Ve senin için bir görevim olduğu için, sen bitirene kadar buradayım."

Midem bulandı. "Ne istiyorsun?" Tezgâhımın üzerinde sardunya kokan kehribar rengi bir sıvıyla dolu bir büyü kabı vardı. Çalışmasını bana getireceğini hesaba katmamıştım.

"Ne istiyorsunuz, efendim?" diye sordu Al, kalın, blok halindeki dişlerini göstermek için gülümseyerek.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Mutfağımdan defolup gitmeni istiyorum."

Güçlü bir hareketle bana elinin tersiyle vururken gülümsemesi hiç değişmedi.

Bir nefesi bastırdım, dengemi sağlamak için yalpaladım. Omzumu kavrayıp beni dik tuttuğunda adrenalinin yükseldi.

"Komik, komik kız," diye mırıldandı, İngiliz zarafeti beni ürpertti ve güzel yontulmuş bakışları sertleşti. "Söyle."

Kanın keskin tadı dilimin ucuna kadar geldi. Sırtım acı içinde tezgâha yaslandı. "Ne istiyorsun, kırımın efendisi?"

Elinin düz kısmı savrulduğunda eğilecek zamanım olmadı. Yanağım acıyla sarsıldı ve yere düştüm. Al'ın gümüş tokalı çizmeleri görüş alanıma giriyordu. Beyaz çoraplar giymişti ve pantolonunun alt kısmıyla birleştiği yerde dantel vardı.

Mide bulantısı arttı. Yanağıma dokundum, yandığını hissettim ve ondan nefret ettim. Ayağa kalkmaya çalıştım ama omzuma bir ayak koyup beni zorla yere indirdiğinde bunu başaramadım. Ondan daha da nefret ederek, onu görebilmek için saçlarımı yana savurdum. *Ne fark ederdi ki?* "Ne istiyorsunuz, efendim?"

Kusacakmışım gibi hissettim.

İnce dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. Kollarındaki dantelleri çekiştirerek beni kaldırmak için eğildi. Reddettim ama beni o kadar hızlı çekti ki kendimi ona yaslanmış, ezilmiş kadife ve yanmış amber kokusunu içime çekerken buldum. "Bunu istiyorum," diye fısıldadı, bir elini kazağımın altında gezdirerek aradı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Sertleşerek dişlerimi sıktım. *Onu öldüreceğim. Bir şekilde onu öldüreceğim.*

"Oda arkadaşınla ne kadar dokunaklı bir konuşma yaptın," dedi ve sesi Ivy'ninkine dönüştüğü için irkildim. Bana dokunmaya devam ederken görüntüsü değişince içimde bir şeyler zonkladı. Kırmızı keçi gözleri Ivy'nin mükemmel yüzünden bana bakıyordu. Yalın ve sıkı, deriye sarılmış vücudunun görüntüsü bana doğru bastırdı ve beni tezgâha sabitledi. Son seferinde beni ısırmişti. *Oh, Tanrım. Bir daha olmasın.*

"Ama belki de onun yerine bunu istiyorsundur," dedi gri ipek sesiyle ve sırtımın küçük kısmında ter başladı. Uzun düz saçları sırtımı okşuyordu.

İpeksi fısıltısı tenimde durdurulamaz bir ürperti yarattı. Bedenlerimizin değdiği yerde bunu hissederek, ben geri çekilene kadar yakınıma eğildi.

"Çekip gitme," dedi onun sesiyle ve kararlılığım arttı. O bir sümüktü. O bir piçti. Bunun için onu öldürebilirdim. "Özür dilerim Rachel...." diye nefes aldı, uzun parmakları dokundukları yerde karıncalanmalara neden oluyordu, omzumdan kalçama doğru bir çizgi çiziyordu. "Kızgın değilim. Korktuğunu anlıyorum. Ama sana öğretebileceğim şeyler -eğer tutkunun doruklarını bulabileceğimizi bilseydin." Nefesi ürperdi. Ivy'nin kolları serin ve hafif bir şekilde bana sarılmıştı; isteğim dışında beni ona doğru yumuşatıyordu. Karanlık tütsü ve külden oluşan zengin kokusunu alabiliyordum. Ona mükemmel bir şekilde sahipti.

"Sana göstereyim mi?" diye fısıldadı Ivy'nin hayali ve ben gözlerimi kapattım. "Sadece bir tadımlık... Fikrini değiştirebileceğimi biliyorum."

Yalvarıyordu, savunmasız arzularıyla ağırdı. Söylemediği, söyleyemeyeceği her şey vardı. Yara izim canlanırken gözlerim açıldı. *Tanrım, hayır.* Ateş kasıklarına sıçradı. Dizlerimin bağı çözüldü, itmeye çalıştım. İblis kırmızısı gözleri sıvı kahverengiye dönüştü ve beni daha sıkı kavrayarak nefesi boynuma gelip gidene kadar kendine çekti. "Nazikçe, Rachel," diye fısıldadı sesi. "Çok nazik olabilirim. Bir erkeğin olamayacağı her şey olabilirim. İstedğin her şey. Sadece küçük bir kelime, Rachel. Bana yapacağını söyle?"

Yapamazdım... Şu anda bununla başa çıkamazdım. "Benim için yapacak bir şeyin yok muydu?" Dedim. "Birazdan güneş doğacak ve benim yatmam gerek."

"Yavaşça," diye mırıldandı, Ivy'nin nefesi portakal kokuyordu. "Sadece bir ilk sefer vardır."

"Bırak beni," dedim sıkıca. "Sen Ivy değilsin ve ben de ilgilenmiyorum."

Ivy'nin tutku dolu siyah gözleri kısıldı ama Al'ın dikkati omzumun üzerindeydi ve söylediğim bir şey olduğunu sanmıyordum. Beni bıraktı ve dengemi sağlamak için tökezledim. Yüz hatlarını eriterek on sekizinci yüzyılda yaşamış genç bir İngiliz lordu görüntüsüne geri döndürdü. Gözlerini saklamak için gözlüklerini geri aldı ve ince köprülü burnunun üzerinde düzeltti. "Ne kadar muhteşem," dedi, aksanı da değişmişti. "Ceri."

Ön kapının uzaklardan gelen gümbürtüsüyle açıldığını duydu. "Rachel!" sesi yüksek ve korkmuş bir şekilde geldi. "Çizgilerin bu tarafında!"

Kalbim küt küt atıyordu, döndüm. Onu uyarmak için bir nefes aldım ama artık çok geçti. Odaya girerken uzattığım elim düştü, sade beyaz elbisesi çıplak ayaklarına dolanarak kemerli girişte durdu. Yeşil gözleri geniş ve duyguluydu, bir elini göğsüne koyup Ivy'nin haçının üzerine koydu. "Rachel..." diye nefes aldı, dehşet omuzlarını çökertmişti.

Al bir adım attı ve o bir dansçının çemberinde döndü, ayak parmakları sivrildi ve bağlanmamış saçları dalgalandı. Karanlıkla örülü, duyulmamış bir şiir okudu ve aramızda bir çizgi enerjisi dalgalandı. Yüzü bembeyazdı ve kollarını kavuşturmuş, küçük çemberinin içinde titreyerek ona bakıyordu.

Görkemli iblis yakasındaki danteli düzelterek gülümsedi. "Ceri. Seni görmek ne muhteşem. Seni özledim aşkım," diye mırıldandı neredeyse.

Genç kadının çenesi titredi. "Onu kov Rachel," dedi, korkusu her halinden belliydi.

Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. "Bir çizgiye dokundum. Önceliği buldu. Benim için bir görevi var."

Gözleri büyüdü. "Hayır..."

Al kaşlarını çattı. "Bin yıldır kütüphaneye gitmedim. Arkamdan fısıldaşıyorlardı, Ceri. Kartımı yenilemem gerekiyordu. Çok utanç vericiydi. Herkes gittiğini biliyor. Zoe çayımı yapıyor. Hayatımda içtiğim en berbat çay. Şeker kaşığına sadece iki parmağıyla tutamıyor. Geri gel." Hoş yüzü bir gülümsemeye dönüştü. "Ruhuna degecek bir şey yapacağım."

Ceri sarsıldı. Çenesini kaldırarak kibirle, "Benim adım Ceridwen Merriam Dulciate," dedi.

İçinden kaba bir neşe sesi kaçtı. Gözlüklerini çıkarıp dirseğini tezgâha dayadı. Alaycı bakışlarını benimkilere dikerek mırıldandı: "Ceri, bir iyilik yap da bir çay demle."

Ceri başını eğip bir adım attığında yüzüm gevşedi. Ceri kendinden iğrenir gibi bir çılgılık atıp çemberinin kenarında durduğunda Al kıkırdadı. Küçük yumruklarını sıktı, öfkелendi.

"Eski alışkanlıklar zor ölür," diye alay etti.

Öfke kabardı. Şu anda bile onun kızıydı. "Onu rahat bırak," diye hırladım.

Nereden geldiği belli olmayan beyaz eldivenli bir el bana çarptı. Çenem yanarak tezgâha doğru döndüm. Nefes nefese, saçlarım yüzüme dökülürken üzerine eğildim. Bundan yorulmaya başlamıştım.

"Ona vurmayın!" Ceri sesinin yüksek ve sert olduğunu söyledi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" dedi hafifçe. "Acı onu korkudan daha çok etkiliyor.

Bu da iyi bir şey - acı insanı korkudan daha uzun süre hayatta tutar."

İncinmişliğim öfkeye dönüştü. Nefesimi bulduğumda kaşlarını kaldırarak itiraz etmem için bana meydan okudu. Keçi gözleri yanında getirdiği baş büyüklüğündeki fıçıya kaydı. "Hadi başlayalım, olur mu?"

Tencereye baktım, kokusundan demlendiğini anladım. Bir insanı tanıdık birine dönüştüren şeydi bu. Korku içimi ürpertti ve kollarımı kendime sardım. "Zaten senin auranla kaplıyım," dedim. "Daha fazlasını almam bir fark yaratmayacak."

"Senin fikrini sormadım."

O hareket edince geri sıçradım. Sırtarak elinde beliren sepeti uzattı. Mum kokusunu alabiliyordum. "Mumları yerleştir," diye emretti, hızlı tepkime eğlenerek.

"Rachel..." Ceri fısıldadı ama ona bakamadım. Onun tanıdığı olacağıma söz vermiştim ve şimdi olacaktım. Siyah ojeyle işaretlenmiş noktalara süt yeşili mumları yerleştirirken düşüncelerim Ivy'ye gitti. Neden iyi seçimler yapamıyordum?

Son mumu tutuşum titredi. Sanki bir şey içinden geçerek çemberi kırmaya çalışmış gibi üzerinde oyuklar vardı. Büyük, iğrenç pençeleri olan bir şey.

"Rachel!" Al havladı ve ben sıçradım. "Onları yer isimleriyle ayarlamamışsın."

Hâlâ son mumu tutarak boş boş bakıyordum. Onun yanından geçen Ceri endişeyle dudaklarını yaladı.

"Yer isimlerini bilmiyorsun," diye ekledi Al ve ben yine dayak yemek istemediğim için başımı salladım ama Al sadece iç çekti. "Onları yaktığımda kendim koyacağım," diye homurdandı, solgun yüzü kırmızı bir renk almıştı. "Senden bundan daha fazlasını beklerdim. Görünüşe göre zamanının çoğunu

toprak büyü, ley hattı sanatlarınızı ihmal ederek."

"Ben bir toprak cadısıyım," dedim. "Neden rahatsız olayım ki?"

Al beni tekrar tokatlamakla tehdit ederken Ceri sarsıldı, neredeyse yarı saydam saçları dalgalanıyordu. "Bırak onu, Algaliarept. Onu bir tanıdık olarak istemezsin."

"Onun yerini almayı mı teklif ediyorsun?" diye alay etti ve ben de korkuyla nefes aldım.

"Hayır!" Ben bağırdım, o da güldü.

"Üzülme Rachel, aşkım," diye mırıldandı ve eldivenli parmağını çene çizgimde gezdirip kolumdan aşağı inen yolu izleyerek son mumu elimden aldığı anda irkildim. "Daha iyi bir şey gelene kadar familiar'larımı saklıyorum ve bir kurbağa kadar cahil olmana rağmen, onun yapabileceğinin neredeyse iki katı hat enerjisini tutabiliyorsun." Alay etti. "Şanslısın."

Beyaz eldivenli ellerini bir kez çırparak, kuyruğunu kabartmak için döndü. "Şimdi, iyi izle Rachel. Yarın mumlarımı yakacaksın. Bunlar hem ölümlüleri hem de tanrıları harekete geçiren, herkesi eşit kılan ve Newt'e karşı bile çemberimi bütün tutmaya muktedir kılan sözler."

Harika.

"*Salax*," dedi eldivenli elinde beliren kalem kalınlığındaki kırmızı konikten ilk mumu yakarken. "*Aemulatio*," dedi ikinciye yakarken. "*Adfictatio, cupidus* ve benim favorim *inscitia*," dedi son mumu yakarken. Gülümseyerek, hâlâ yanmakta olan konyak kayboldu. Bir çizgiye dokunduğunu hissettim ve kırmızı ve siyahtan oluşan yarı saydam bir girdapla çemberi yükselerek başımın üzerinde kapandı. Gücünden derim diken diken oldu ve kollarımı kendime sardım.

Bunlar benim en sevdiğim şeylerden birkaçı, zihnimde pıtırtilar duydum ve histerik bir kıkırdamayı bastırdım. Bir iblisin aşinası olacaktım. Artık bundan kaçış yoktu.

Al'ın kafası çirkin boğulma sesiyle sarsıldı ve Ceri'nin yüzü hareketsiz kaldı. "Algaliarept," diye yalvardı. "Onu çok zorluyorsun. İradesi kolayca bükülemeyecek kadar güçlü."

"Tanıdıklarımı uygun gördüğüm şekilde kırarım," dedi sakince. "Biraz topraklandıktan sonra çölde yağmur gibi yağacak." Bir eli kalçasında

Diğer eliyle de çenesini kavrayarak bana spekülâtif bir şekilde baktı. "Banyo zamanın geldi, aşkım."

Algaliarept bir şovmen edasıyla parmaklarını şıklattı. Eli açıldı ve içinden sedir çıtalı bir kova sarktı. İçindekileri bana doğru fırlatırken gözlerim büyüdü.

Soğuk su üzerime çarptı. Nefesim küskün bir feryatla dışarı fırladı. Tuzlu suydı, gözlerimi yakıyor ve ağzıma damlıyordu. Gerçeklik içimden geçerek kafamı temizledi. İçimde yaklaşan büyüü kirletecek herhangi bir iksir olmadığından emin oluyordu. "Ben iksir kullanmam, seni koca yeşil bok!" Kollarımı sıırıslıklam kollarımın içinde sallayarak bağırdım.

"Gördün mü?" Al'ın memnun olduğu belliydi. "Her şey daha iyi."

Ağrı tılsımım bozulurken kaburgalarımın hafif sızısı araya girdi. Suyun çoğu büyü kitabı kütüphanemi ıslatıyordu. Eğer bundan sağ çıkarsam, hepsini havalandırmam gerekecekti. Ne pislik ama.

"Ooooh, gözün çok iyi durumda," dedi gözüne dokunmak için öne uzanırken. "Oda arkadaşının Brimstone'unu yiyoruz, öyle mi? Gerçeğini deneyene kadar bekle. Ağzını açık bırakacak."

Eldivenli eli lavanta kokusuyla tenime değdiğinde geri çekildim ama Al'ın eli aşağı inerek saçlarımı kavradı. Çılgılık atarak ayağımı havaya kaldırdım. Onu yakaladı, benim takip edebileceğimden daha hızlı hareket ediyordu. Ben çaresizce mücadele ederken Ceri acıyarak izledi. Ayağımı yukarıda tutarak beni tezgâha doğru itti. Gözlükleri bir kenara düşmüştü ve bana otoriter bir keyifle gülümsedi. "Zor yoldan," diye fısıldadı. "Muhteşem."

"Hayır!" Elinde bir çift makas aniden parlarken haykırdım.

"Kıpırdama," dedi, ayağımı bıraktı ve beni duvara yasladı. Savaş.

Kıpırdandım ve ona tükürdüm ama beni tezgâha yasladı ve hiçbir şey yapamadım. Metal sesini duyunca panikledim. Buğulu bir yüz ifadesiyle beni bıraktı ve yere düştüm.

Ellerimle saçlarımı tutarak ayağa kalkmaya çalıştım. "Kesin şunu! Kes şunu!" Bağırdım, dikkatimi onun neşesi ve saçımdan kestiği parça arasında gidip geliyordum. Lanet olsun, en az on beş santim uzunluğundaydı. "Saçımın uzaması ne kadar sürüyor biliyor musun!"

Al, makas kaybolup saçımı iksirin içine atarken Ceri'ye yan gözle baktı. "Saçları için mi endişeleniyor?"

Bakışlarım Al'ın deminin üzerinde yüzen kırmızı iplikçiklere kaydı ve vıcık vıcık kazağımla orada öylece dururken üşüdüm. O iksir fiçısı Al'ın bana kendi aurasından daha fazla vermesi için değildi. Benim ona kendi auramı vermem içindi. "Olamaz!" Geri çekilerek haykırdım. "Sana auramı vermeyeceğim!"

Al, orta adadaki tezgâhın üzerinde asılı duran raftan seramik bir kaşık aldı ve saç tellerini aşağı doğru itti. Kadife ve dantel giysileri içinde zarif bir zarafeti vardı, her santimi insani açıdan mümkün olduğunca zarif ve nazikti. "Bu bir ret mi Rachel?" diye mırıldandı. "Lütfen bana öyle olduğunu söyle?"

"Hayır," diye fısıldadım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey. Gülümsemesi daha da genişledi. "Şimdi kanın onu

hızlandıracak, aşkım."

Nabzım hızla atarken, parmağıyla başparmağı arasındaki iğneden fiçıya baktım. Eğer kaçarsam, onun olurdu. Eğer bunu yaparsam, beni hatlar boyunca kullanabilirdi. Lanet olsun, lanet olsun, ve iki kat lanet olsun.

Düşüncelerimi uyuşturarak kararmış gümüş iğneyi aldım. Ağırlığı avucumu doldurduğunda ağzım kurudu. Avucum kadar uzun ve özenle işlenmişti. Gümüşün tılsımla karışmaması için ucu bakırdı. Daha yakından bakınca midemin bulandığını hissettim. Namlunun etrafında kıvranan çıplak, bükülmüş bir beden vardı. "Tanrı beni korusun," diye fısıldadım.

"Dinlemiyor. Çok meşgul."

Kaskatı kesildim. Al arkamdan gelmiş ve kulağıma fısıldıyordu. "İksiri

bitir, Rachel." Nefesi yanağımda sıcaktı ve ben saçlarımı geriye doğru çekerken hareket edemedim. Başını eğip daha da yaklaştığında içimde bir ürperti dalgalandı. "Bitir şunu..." diye nefes aldı, dudakları tenimi okşuyordu. Nişasta ve lavanta kokusunu alabiliyordum.

Dişlerimi sıkarak iğneyi kavradım ve içime batırdım. Tuttuğum nefesim dışarı çıktı ve tekrar tuttum. Ceri'nin ağladığını duyduğumu sandım.

"Üç damla," diye fısıldadı Al, boynuma sokularak.

Başım ağrıyordu. Kan beynime sıçrarken parmağımı fiçinin üzerine koydum ve üç damla damlattım. Kızılağaç kokusu yükseldi, kısa bir süre için

yanmış kehribarın iğrenç kokusu.

"Mmmm, daha zengin." Eli benimkine dolandı ve iğneyi geri aldı. İğne bir leke içinde kayboldu ve eli kanayan parmağıma kayd. "Bana da tattırır mısın?"

Ondan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım, kolumu aramızda uzattım. "Hayır."

"Onu rahat bırakın!" Ceri yalvardı.

Al'ın tutuşu yavaşça gevşedi. Beni izledi, içinde yeni bir gerilim yükseliyordu.

Elimi geri çektim ve aramıza bir adım daha koydum. Çıplak ayaklarıma üfleyen ısıtıcıya rağmen üşüyerek kollarımı kavradım.

"Aynanın karşısına geç," dedi, fûme gözlüklerinin ardındaki ifadesiz yüzüyle.

Bakışlarım yerde beni bekleyen ona kayd. "Yapamam," diye fısıldadım.

İnce dudakları birbirine yapıştı ve beni kaldırıp üzerine oturttuğunda sessiz kalmak için dişlerimi sıktım. Nefes aldım, aynanın içine doğru iki santim kaymış gibi hissettiğimde gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye inledim, tezgâha uzanmak istedim ama Al önümde durmuş sırtıyordu.

"Auranızı itin," dedi.

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım, nefesimin kesildiğini hissediyordum.

Al gözlüklerini ince burnundan aşağı indirdi ve gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Fark etmez. Yağmurdaki şeker gibi eriyor."

"Hayır," diye fısıldadım. Dizlerim titremeye başladı ve başımdaki çarpıntı daha da kötüleşti. Auramın kayıp gittiğini ve Al'ın beni daha güçlü bir şekilde ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

Al, keçi gözlerini aynaya dikerek, "Büyük ve güzel," dedi.

Bakışlarım onu takip etti ve karnımı tuttum. İçinde kendimi görebiliyordum. Yüzüm Al'ın aurasıyla kaplıydı, siyah ve boştu. Sadece gözlerim görünüyordu, üzerlerinde belli belirsiz bir parıltı titreşiyordu. Bu benim ruhumdu, Al'ın aurası ile benim arama girecek kadar aura oluşturmaya çalışıyordu. Ayna hepsini emdiği için yeterli değildi ve Al'ın varlığının içime işlediğini hissedebiliyordum.

Nefes nefese kaldığımı fark ettim. Ceri için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal ettim, ruhu tamamen yok olmuştu ve Al'ın aurası her zaman böyle içine sızıyordu, yabancı ve yanlış.

Titriyordum. Ellerimi ağzıma kapatarak çılgınca kusacak bir şey aradım. Öğürerek aynanın üzerinden fırladım. Kusmayacaktım. Kusmayacaktım.

"Muhteşem," dedi Al, ben dişlerimi sıkıp safralarım yükselirken. "Hepsini almışsın. Al. Senin için fıçıya koyayım."

Sesi neşeli ve parlaktı ve ben saçlarımın arasından ona bakarken Al aynayı iksirin içine düşürdü. İksir parlayarak temizlendi. Tıpkı bildiğim gibi.

Ceri yerde oturmuş, başını dizlerine dayamış ağlıyordu. Başını kaldırdı ve gözyaşları yüzünden daha da güzel görüldüğünü düşündüm. Ben sadece ağladığım zaman çirkin görünüyordum.

Kalın, sararmış bir kitap yanımdaki tezgâha çarpınca sıçradım. Pencereden giren ışık aydınlanmaya başlamıştı ama saat daha beşi gösteriyordu. Güneşin doğup bu kâbusu sona erdirmesine neredeyse üç saat vardı, tabii Al daha erken bitirmezse.

"Oku."

Aşağı bakınca onu tanıdım. Tavan arasında bulduğum, Ivy'nin benim için oraya yerleştirdiklerinin arasında olmadığını iddia ettiği, yanlışlıkla onu tanıdığım yapmak için kullandıktan sonra Nick'e benim için tutması için verdiğim ve Al'ın bizden kandırarak kaçırdığı kitabın aynısıydı. Algaliarept'in insanları şeytan ailesine dönüştürmek için yazdığı kitap. *Kahretsin*.

Sertçe yutkundum. Parmaklarımı metnin üzerine koyup büyüü bulmak için aşağı doğru koşarken parmaklarım solgun görünüyordu. Latinceydi ama çevirisini biliyordum. "Bazıları sana, ama hepsi bana," diye fısıldadım. "Yalvarışla kurulan bağlarla bağlı."

"Pars tibi, totum mihi," dedi Al sırtarak. *"Vinctus vinculus, prece fractis."*

Parmaklarım titremeye başladı. "Ay güvenli, kadim ışık aklı başında oldu. Kaos kararlaştırıldı, bane ise çelme takıldı."

"Luna servata, lux sanata. Chaos statutum, pejus minutum. Devam et. Bitir."

Sadece bir satır kalmıştı. Bir satır ve büyü tamamlanmış olacaktı. Dokuz kelime ve çizgilerin bu tarafında olsam da olmasam da hayatım cehenneme dönecekti. Bir nefes aldım. Sonra bir nefes daha. "Lee'nin zihni," diye fısıldadım. Sesim titriyordu ve nefes almak giderek zorlaşıyordu. "Acının taşıyıcısı. Dünyalar katledilene kadar köle ol..."

Al'ın sırtışı genişledi ve gözleri simsiyah parladı. *"Mentem tegens, malum ferens," diye mırıldandı. "Semper servus. Dum duret-mundus."*

Al hevesli bir sabırsızlıkla eldivenlerini ellerinden çıkardı ve ellerini fiçinin içine daldırdı. Sarsıldım. İçimde bir çınlama yankılandı, ardından içimi burkan bir baş dönmesi geldi. Siyah ve boğucu tılsım ruhumu sarmış, beni uyuşturmuştu.

Kırmızı parmaklı elleri damlayan Al, kendini tezgâha yasladı. Üzerine kırmızı bir ışıltı yayıldı ve görüntüsü sabitlenmeden önce bulanıklaştı. Gözlerini kırıştırdı, görünüşe göre sarsılmıştı.

Bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. Bitmişti. Auramı tamamen almıştı - ruhumun umutsuzca varlığımla Al'in aurası arasına sokmaya çalıştığı şey dışında her şey beni kaplamaya devam ediyordu. Belki zamanla daha iyi olacaktı ama bundan şüpheliydim.

"Güzel," dedi ve kollarını aşağı çekip ellerini, avucunun içinde beliren siyah bir havluya sildi. Beyaz eldivenler belirerek ellerini gizledi. "İyi ve tamam. Başkent."

Ceri usulca ağladı ama ben ona bakamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Cep telefonum uzaktaki tezgâhta duran çantamdan saçma bir ses çıkarak cızırdadı.

Al'ın kısa süreli huzursuzluğunun sonuncusu da yok oldu. "Ah, izin verin cevap vereyim," diyerek çemberi kırdı.

Enerji Al'ın içinden geçip geldiği hatta geri dönerken boş merkezimden hafif bir çekim hissettiğimde ürperdim. Eldivenli elinde cep telefonumla bana döndüğünde Al'ın kaşları keyifle havaya kalkmıştı. "Kim olduğunu merak ediyorum?" diye mırıldandı.

Daha fazla dayanamayarak yere kaydım, sırtım tezgâha dönüktü.

dizlerime sarıldım. Havalandırma çıplak ayaklarımı ısıtıyordu ama nemli kot pantolonum soğuğu emiyordu. Ben Al'ın tanıdığım. Neden havanın ciğerlerime girip çıkmasını sağlamakla uğraşıyordum ki?

"İşte bu yüzden ruhunu alıyorlar," diye fısıldadı Ceri. "İraden ellerindeyse kendini öldüremezsın."

Bakakaldım, ancak şimdi anlayabildim.

"Hello-o-o-o?" Al mırıldandı, lavaboya yaslanmıştı, pembe silindir onun eski dünya cazibesine karşı tuhaf görünüyordu. "Nicholas Gregory Sparagmos! Ne büyük bir zevk!"

Başımı kaldırdım. "Nick?" Nefes aldım.

Al uzun elini ahizenin üzerinde tuttu ve mırıldandı. "Erkek arkadaşın arıyor. Senin için sahaya çıkacağım. Yorgun görünüyorsun." Burnunu kırıştırarak telefona döndü. "Bunu hissettin, değil mi?" dedi neşeyle. "Eksik bir şeyler var, değil mi? Ne dilediğine dikkat et, küçük büyücü."

"Rachel nerede!" Nick'in sesi ince ve tizdi. Paniklemiş gibiydi ve kalbim sıkıştı. Al'ın telefonu bana vermeyeceğini bildiğim için elimi uzattım.

"Ayaklarımın dibinde," dedi Al sırtarak. "Benim, hepsi benim. Bir hata yaptı ve artık benim. Mezarı için ona çiçek gönder. Yapabileceğin tek şey bu."

İblis bir an dinledi, duyguları üzerinde titreşiyordu. "Oh, tutamayacağın sözler verme. Bu çok-o-o-o alt sınıf. Artık bir aşınaya ihtiyacım yok, bu yüzden senin küçük çağrılarına cevap vermeyeceğim; beni arama. O senin ruhunu kurtardı, küçük adam. Onu ne kadar sevdiğini hiç söylememiş olman çok kötü. İnsanlar çok aptal."

Testin ortasında Nick'le bağlantıyı kesti. Telefonu kapatıp çantama geri koydu. Hemen çalmaya başladı ve bir kez dokundu. Telefonum iğrenç veda şarkısını çaldı ve kapandı.

"Şimdi." Al ellerini çırttı. "Nerede kalmıştık? Ah evet. Hemen döneceğim. İşe yaradığını görmek istiyorum." Kırmızı gözleri sevinçle parlayarak küçük bir hava değişimiyle gözden kayboldu.

"Rachel!" Ceri ağladı. İçime düştü, beni kırık dökük odadan dışarı sürükledi.

Daire. Onu ittim, kaçmaya çalışamayacak kadar bunalmışım. Geliyordu. Al beni kendi gücüyle dolduracak, düşüncelerini hissetmemi sağlayacak, beni onun çayını yapabilecek ve bulaşıklarını yıkayabilecek bakır bir pile dönüştürecek. Çaresiz gözyaşlarımın ilki süzüldü ama bunun için kendimden nefret edecek iradeyi bulamadım. Ağlamam gerektiğini biliyordum. Piscary'yi ortadan kaldırmak için hayatımı kumara yatırmışım ve kaybetmişim.

"Rachel! Lütfen!" Ceri yalvardı, beni sürüklemeye çalışırken kolumu tutuşu canımı acıtıyordu. Nemli ayaklarım gıcırıyor, ben de onu iterek durmasını sağlamaya çalışıyordum.

Al'ın ping attığı yerde kırmızı bir sonsuzluk baloncuğu belirdi. Hava basıncı şiddetli bir şekilde değişti ve hem Ceri hem de ben ellerimizi kulaklarımıza götürdük.

"Allah belasını versin!" Al küfretti, kadife yeşil elbisesi açık ve darmadağınktı. Saçları dağınktı ve gözlükleri yoktu. "Her şeyi doğru yaptın!" diye bağırdı, eliyle şiddetle işaret ederek. "Senin auranı aldım. Sende de benimki var. Neden sana hatlardan ulaşamıyorum!"

Ceri arkamda diz çökmüş, koluyla beni korumaya çalışıyordu. "İşe yaramadı mı?" diye mırıldandı, beni biraz daha geriye çekerek. Islak parmağı etrafımızda hızlı bir daire çizdi.

"İşe yaramış gibi görünüyor muyum?" diye haykırdı. "Sana mutlu görünüyor muyum?" "Hayır," diye nefes aldı ve çemberi etrafımızda genişledi, siyah lekeli ama Güçlü. "Rachel," dedi beni sıkarak. "İyi olacaksın."

Al hareketsiz kaldı. Ölüm sessizliğiyle döndü, botları döşemede yumuşak bir ses çıkarıyordu. "Hayır, değil."

Hayal kırıklığına uğramış öfkesi karşısında gözlerim büyüdü. *Aman Tanrım. Yine mi?*

Bir çizgiye dokunup onu bana doğru gönderdiğinde kaskatı kesildim. Onunla birlikte duygularının fısıltısı da geldi, tatmin olmuş ve beklenti içinde. İçimden ateş fişkırdı ve çılgılık atarak Ceri'yi ittim. Baloncuğu sıcak iğnelerin ısıltılı hissiyle patladı ve acıma acı kattı.

Cenin pozisyonunda kıvrılmış bir halde, çılgınca *Tulpa* kelimesini düşündüm, sel içimden akıp kafamdaki küreye yerleşirken rahatlayarak yığıldım. Nefes nefese, yavaşça başımı yukarı çektim. Al'ın kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı içimi doldurdu. Öfkem onun duygularını gölgede bırakana kadar büyüdü.

Al'ın düşünceleri benimkilerle yer değiştirip şaşkınlığa dönüştü. Gördüklerim beynimin doğru söyledikleriyle çeliştiği için görüşüm bulanıklaşırken tökezleyerek ayağa kalktım. Mumların çoğu sönmüş, devrilerek balmumu birikintileri oluşturmuş ve havayı dumanla kokulandırmıştı. Al, bağlantımız aracılığıyla meydan okumamı hissetti ve enerji depolamayı öğrendiğim için duyduğum gurur ona da sızınca yüzü çirkinleşti. "Ceri..." diye tehdit etti, keçi gözleri kısılmıştı.

"İşe yaramadı," dedim, ıslak saçlarımın arasından onu izlerken sesim kısıktı. "Mutfağımdan defol."

"Sana sahip olacağım Morgan," diye hırladı Al. "Eğer seni hakkımla alamazsam, Tanrı'nın izniyle seni döverek teslim alacağım ve seni kırık ve kanlar içinde içeri çekeceğim."

"Öyle mi?" Geri döndüm. Auramın bulunduğu kaba baktım. Düşüncemi anladığı anda gözleri şaşkınlıkla açıldı. Aramızdaki bağ artık iki taraf için de geçerliydi. Bir hata yapmıştı.

"Mutfağımdan defol!" Beni tutmaya zorladığı çizgi enerjisini tanıdık bağımız aracılığıyla ona boşaltarak haykırdım. Tüm enerji benden ona akıp beni bomboş bıraktığında dik bir şekilde sarsıldım. Al şok olmuş bir halde geriye doğru tökezledi.

"Seni *canicula*!" diye bağırdı, görüntüsü bulanıklaşmıştı.

Dik durabilmek için sendeleyerek halata dokundu ve daha fazla güç ekledi.

Gözlerimi kısıarak, düşüncelerimi ona geri döndürecek şekilde ayarladım. İçime göndereceği her ne ise, sonunda ona geri dönecekti.

Al ne yapacağımı hissettiğinde boğazı düğümlendi. İçimde ani bir burkulma oldu ve tökezledim, aramızdaki canlı bağlantıyı keserken kendimi masaya tuttum. Mutfagın öbür ucundan ona baktım, nefesim kesilmişti. Bu iş burada ve şimdi çözülecekti. İkimizden biri kaybedecekti. Ve bu ben olmayacaktım. Benim mutfagımda değil. Bu gece olmayacaktı.

Al bir ayağını arkasına atarak aldatıcı bir şekilde rahat bir duruş sergiledi. Bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek düzeltti. Yuvarlak füme gözlükleri ortaya çıktı ve önünü ilikledi. "Bu işe yaramıyor," dedi kesin bir ifadeyle.

"Hayır," diye homurdandım. "Öyle değil."

Çemberinin içinde güvende olan Ceri kıs kıs güldü. "Ona sahip olamazsın, Algaliarept, seni koca aptal," diye alay etti ve kelime seçimine şaşırmama neden oldu. "Sen yaptın

Onu aurasını sana vermeye zorladığında tanıdık kapısı her iki yöne de açıldı. O senin olduğu kadar sen de onun tanıdığsın."

Al'ın bir anlık sakın yüzü öfkeye dönüştü. "Bu büyüü auraları sağmak için binlerce kez kullandım ve bu daha önce hiç olmamıştı. Ve ben onun tanıdığı *değilim*."

Al'ın arkasında üç ayaklı bir tabure belirirken kendimi gergin ve hasta hissederek izledim. Kırmızı kadife minderi ve yere kadar uzanan at kılı saçaklarıyla Attila'nın kullanacağı bir şeye benziyordu. Arkasında olup olmadığına bakma zahmetine girmeden oturdu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Nick bu yüzden aradı," dedim ve Al bana tepeden bakan bir bakış attı. Auramı aldığımda Nick'le aramızdaki bağ koptu. Bunu hissetmişti. *Kahretsin. Al benim tanıdığım mıydı?*

Ceri çemberine katılmamı işaret etti ama Al'ın onu bir an içinde incitmesi ihtimalini göze alamazdım. Al ise kendi düşünceleriyle meşguldü.

"Bu doğru değil," diye mırıldandı. "Bunu daha önce ruhları olan yüzlerce cadıyla yaptım ve hiç bu kadar güçlü bir bağ kurmamıştım. Bu kadar farklı olan ne..."

Görünürdeki tüm duygular ondan süzülürken midem bulandı. Önce lavabonun üstündeki saate, sonra da bana baktı. "Buraya gel, küçük cadı."

"Hayır."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ayağa kalktı.

Nefes nefese geri çekildim ama bileğimi tuttu ve beni ada tezgahına çekti. "Bu büyüü daha önce de yapmıştın," dedi iğnelenmiş parmağını sıkıp tekrar kanamasını sağlarken. "Nicholas Gregory Sparagmos'u tanıdığın yaptığında. Onu çağıran senin kanın mıydı küçük cadı?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Artık korkamayacak kadar bitkin düşmüştüm. "Sen de oradaydın." Gözlerini göremiyordum ama gözlüklerindeki yansımam ıslak tel tel saçlarıyla çirkin ve solgun görünüyordu.

"Ve işe yaradı," dedi düşünceli bir şekilde. "Seni sadece bağlamakla kalmadı, onun üzerinden bir çizgi çekmene yetecek kadar sıkı bağladı mı?"

"Bu yüzden gitti," dedim, acıyı hâlâ hissedebildiğime şaşırarak.

"Kanın büyüü tamamen ateşledi...." Gözlüklerinin üzerinden bana bakarken keçi gözlerinde yoğun bir spekülasyon vardı. Elimini yukarı çekti ve ondan kurtulmaya çalışsam da parmağımdaki kanı soğuk ve karıncalı bir hisle yaladı. "Çok ince kokulu," diye nefes aldı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Sevgilinin içinden geçtiği parfümlü hava gibi."

"Bırak," dedim, onu iterek.

"Ölmüş olman gerekirdi," dedi, sesi merak doluydu. "Nasıl oluyor da hâlâ hayattasın?"

Çenemi sıkarak, parmaklarımı bileğimle onun arasına sokmaya çalıştım. "Bunun için çok çalışıyorum." Nefes nefese kaldığımda, tutuşunu bıraktığında geriye düştüm.

"Bunun için çok çalışıyorsun." Gülümseyerek bir adım geri çekildi ve beni bir kez daha süzdü. "Delilerin kendilerine has bir zarafeti vardır. Gidip bir çalışma grubu kurmalıyım."

Korkuyla bileğimin üzerine eğildim ve onu tuttum.

"Ve senin gibiler benim olacak, Rachel Mariana Morgan. Buna güvenin."

"Sonsuzluğa gitmeyeceğim," dedim sertçe. "Önce beni öldürmen gerekecek."

"Başka seçeneğin yok," diye mırıldandı, beni ürpertti. "Güneş battığında bir çizgiye dokunursan seni bulurum. Beni dışarıda tutabilecek bir çember oluşturamazsın. Eğer kutsal topraklarda değilsen, seni eşek sudan gelinceye kadar döverim ve sonsuzluğa sürüklerim. Ve oradan kaçamazsın."

"Dene bakalım," diye tehdit ettim, arkama uzanıp baş üstü rafında asılı duran et yumuşatıcı çekici buldum. "Sertleşmediğin sürece bana dokunamazsın ve bu canını yakacak, kızıl adam."

Kaşları endişeyle çatılan Al tereddüt etti. İçimden bunun bir eşek arısına vurmak gibi bir şey olduğu düşüncesi geçti. Zamanlama her şeydir.

Ceri'nin yüzünde anlamadığım bir gülümseme vardı. "Algaliarept," dedi usulca. "Bir hata yaptın. Sözleşmenizde bir boşluk buldu ve şimdi bunu kabul edip Rachel Mariana Morgan'ı rahat bırakacaksınız. Eğer yapmazsan, ben

bir okula başlayacağım."

İblisin yüzü karardı. "Ah, Ceri? Bir dakika bekle, aşkım."

Çekiç elimde, baloncuğu sırtımda soğuyana kadar geri çekildim. Eli uzandı ve beni içine çektiğinde sıçradım, çemberi neredeyse düştüğünü anlamadan önce parladı. Al'la aramızdaki siyah parıltıyla omuzlarım gevşedi. Al'ın üzerinde bıraktığı lekeden sadece hasarlı aurasından gelen soluk mavinin en zayıf parıltısı görünüyordu. Bana rahatlamış bir şekilde yanlamasına sarılırken elini okşadım. "Bu bir sorun mu?" Al'ın neden bu kadar üzgün olduğunu anlamadığım için sordum.

Ceri kendini beğenmiş bir haldeydi. "Nasıl olduğunu bilerek ondan kaçtım. Bunun için başı belaya girecek. Büyük bir bela. Bu konuda henüz çağrılmamış olmasına şaşırdım. Ama sonra, kimse bilmiyor." Alaycı yeşil gözlerini Al'a çevirdi. "Henüz."

Üzerindeki vahşi memnuniyeti fark ettiğimde garip bir endişe hissettim. Bunu başından beri biliyordu, sadece bilginin en iyi şekilde kullanılabileceği zamana kadar bekledi. Kadın Trent'ten çok daha fazla entrikacıydı ve benimki de dahil olmak üzere insanların hayatlarıyla kumar oynamakla ilgili bir sorunu varmış gibi görünmüyordu. Tanrıya şükür benim tarafımdaydı. *Öyleydi, değil mi?*

Al itiraz eden bir el kaldırdı. "Ceri, bunu konuşabiliriz."

"Bir hafta içinde," dedi kendinden emin bir şekilde, "Cincinnati'de kendi aşinası olmayı bilmeyen tek bir ley hattı cadısı kalmayacak. Bir yıl içinde dünya sana ve senin türüne kapalı olacak ve bunun hesabını vermek zorunda kalacaksın."

"O kadar büyük bir mesele mi?" Al gözlüklerini düzelterip ayak ayak üstüne atarken sordum. Havalandırmadan uzakta hava soğuktu ve nemli giysilerimin içinde titriyordum.

Ceri, "Karşılık verebiliyorlarsa bir insanı aptalca seçimlere sürüklemek daha zordur," dedi. "Eğer bu ortaya çıkarsa, potansiyel aile üyeleri havuzu birkaç yıl içinde zayıflayacak ve istenmeyecek hale gelecektir."

Ağzım açık kaldı. "Oh."

"Dinliyorum," dedi Al, rahatsız edici bir sertlikle oturarak.

Neredeyse acı verecek kadar güçlü bir umut içime doldu. "Üzerimdeki iblis işaretini çıkar, tanıdık bağı kopar, beni rahat bırakmayı kabul et, ben de söylemeyeyim."

Al homurdandı. "Bir şeyler istemekten çekinmiyorsun, değil mi?"

Ceri kolumu uyarıcı bir şekilde sıktı ve bıraktı. "Bırak bunu ben yapayım. Son yedi yüz yıldır sözsüz sözleşmelerinin çoğunu ben yazdım. Senin adına konuşabilir miyim?"

Ona baktım, gözleri intikam arzusuyla parlıyor ve vahşileşiyordu. Çekici yavaşça yere bıraktım. "Elbette," dedim, tam olarak neyi sonsuz sondan kurtardığımı merak ederek.

Kendini daha da dikleştirdi, üzerine resmi bir hava çöktü. "Kimseye hat enerjisini nasıl tutacağını öğretmeyeceğine dair yemin etmen karşılığında Al'ın işaretini senden almasını ve ikiniz arasındaki tanıdık bağları koparmasını öneriyorum. Ayrıca, siz ve kan bağı olan akrabalarınız, iki dünya çarpışana kadar Algaliarept olarak bilinen iblis ve onun bu dünyadaki ya da öbür dünyadaki ajanlarının misillemesinden muaf olacaksınız."

Yutkunacak kadar tükürük bulmaya çalıştım ama başaramadım. Bunu asla düşünemezdim.

"Hayır," dedi Al kararlılıkla. "Bu benim için üç şey demek ve onun gibiler üzerindeki hakimiyetimi tamamen kaybetmeyeceğim. Kaybımı telafi etmek için bir yol istiyorum. Ve eğer çizgiyi aşarsa, aramızdaki anlaşma umurumda değil, o benimdir."

"Onu zorlayabilir miyiz?" Yumuşak bir sesle söyledim. "Yani, onu zorlayabilir miyiz?"

Al kıkırdadı. "İstersen.... Newt'i hakemlik yapması için çağırabilirim."

Ceri'nin beti benzi attı. "Hayır." Sakin bir nefes alarak bana baktı, kendine güveni kırılmıştı ama yıkılmamıştı. "Üçünden hangisini tutmaya katlanabilirsin?"

Annemi ve kardeşim Robbie'yi düşündüm. Nick'i. "Tanıdık bağları koparmasını istiyorum," dedim, "beni ve kan bağı olan akrabalarımı rahat bırakmasını istiyorum. İblis işaretini saklayacağım ve sonra hesaplaşacağız."

Algaliarept ayağını kaldırdı ve bileğini bükülmüş bir dizin üzerine koydu. "Zeki, zeki cadı," diye onayladı. "Sözünü tutmazsa ruhunu kaybeder."

Ceri'nin gözleri ciddileşti. "Rachel, eğer *birine* çizgi enerjisini nasıl tutacağını öğretirsen, ruhun Algaliarept'e ait olur. O seni sonsuzluğa çekebilir.

onun iradesi ve sen de onunsun. Anlıyor musun?"

Başımı salladım, ilk kez güneşin doğuşunu tekrar görebileceğime inanıyordum. "Sözünü tutmazsa ne olacak?"

"Eğer sana ya da akrabalarına zarar verirse -kendi isteğiyle- Newt, Algaliarept'i bir şişeye koyacak ve senin de bir cinin olacak. Bu standart bir şey ama sorduğuna sevindim."

Gözlerim büyüdü. Al'dan ona baktım. "Bok yok mu?"

Bana gülümsedi, kulağının arkasına sıkıştırdığı saçları dalgalanıyordu. "Yok artık."

Al homurdandı ve biz de dikkatimizi tekrar ona yönelttik. "Peki ya sen?" dedi, açıkça sinirlenmişti. "Çenenin kapalı tutman için ne istiyorsun?"

Eski tutsağı ve işkencecisiinden bir şeyleri geri almanın verdiği tatmin Ceri'nin gözlerinden okunuyordu. "Senin yerine aldığım ruhumdaki lekeyi geri alacaksın ve şu andan itibaren iki dünya çarpışana kadar bana veya akrabalarım karşı bedenlen veya kanunen misilleme yapmayacaksın."

"Bin yıllık lanet dengesizliğini geri almayacağım," dedi Al öfkeyle. "Bu yüzden sen benim lanet tanıdığımдын." İki ayağını da yere koydu ve öne doğru eğildi. "Ama bunu kabul etmediğimin söylenmesine izin vermeyeceğim. Müstehcenlik sende kalsın ama bir kişiye çizgi enerjisini nasıl tutacağını öğretmene izin vereceğim." Şeytani gözlerini yapmacık ve memnun bir gülümseme doldurdu. "Bir çocuk. Bir kız çocuğu. Senin kızın. Ve eğer birine söylerse, ruhu bana bağışlanacak. Derhal."

Ceri'nin rengi soldu ve ben anlamadım. "Kızlarından birine söyleyebilir ve bu böyle devam eder," diye karşılık verdi ve Al gülümsedi.

"Tamamdır." Ayağa kalktı. Sonsuz enerjinin ışıltısı bir gölge gibi etrafında dolaşıyordu. Parmaklarını birbirine geçirerek eklemlerini kırdı. "Oh, bu harika. Bu çok iyi."

Şaşkınlıkla Ceri'ye baktım. "Üzüleceğini düşünmüştüm," dedim usulca.

Başını salladı, açıkça endişeliydi. "Seni hâlâ elinde tutuyor. Ve akrabalarımından birinin anlaşmanın ciddiyetini unutup bir hata yapacağına güveniyor."

"Tanıdık bağlar," diye ısrar ettim, karanlık pencereye bakarak. "Onları şimdi mi kırıyor?"

"Fesih zamanı hiçbir zaman belirtilmedi," dedi Al. Mutfağıma getirdiği şeylere dokunuyor, onları bir sonsuzluk lekesi içinde yok ediyordu.

Ceri kendini yukarı çekti. "Zımmen ima edildi. Tutuşunu kır, Algaliarept."

Gözlüklerinin üzerinden ona baktı, bir elini önüne ve arkasına koyup alaycı bir selam verdiğinde gülümsedi. "Bu küçük bir şey, Ceridwen Merriam Dulciate. Ama denediğim için hakkımda kötü düşünemezsin."

Mırıldanarak elbisesini düzeltti. Ada tezgâhının üzerinde şişeler ve gümüş aletlerle dolu bir kâse belirdi. Hepsinin üzerinde bir kitap vardı, küçük, el yazısıyla yazılmış bir başlığı vardı, yazısı zarif ve kıvrımlıydı. "Neden bu kadar mutlu?" Fısıldadım.

Ceri başını salladı, başı durduktan sonra saçlarının uçları hareket etti. "Onu sadece bir sırrı keşfettiğinde böyle görüyorum. Üzgünüm Rachel. Onu çok mutlu eden bir şey biliyorsun."

Harika.

Kitabı okuma hizasında tutarak, bilgece bir havayla karıştırdı. "Tanıdık bir bağı boynunu kırmak kadar kolay koparabilirim. Ama sen bunu zor yoldan yapmak zorunda kalacaksın; saklı bir laneti senin üzerinde harcamayacağım. Ve tanıdık bağları nasıl koparacağını bilmene izin vermeyeceğim için.... küçük bir şey ekleyeceğiz. İşte burada. Leylak şarabı. Leylak şarabıyla başlıyor." Gözleri kitabın üzerinde benimkilerle buluştu. "Senin için."

Beni çemberin dışına çağırdığında, uzun parmaklarının arkasında küçük, dumanlı mor bir şişe belirdiğinde içimden bir soğukluk geçti.

Hızlı bir nefes aldım. "Bağları koparıp gidecek misin?" Dedim. "Fazladan bir şey yok mu?"

"Rachel Mariana Morgan," diye uyardı. "Beni bu kadar mı küçük görüyorsun?"

Ceri'ye baktım ve gitmem için başıyla onayladı. Al'a değil, ona güvenerek öne çıktım. O da benim gibi çemberi kırdı ve hemen yerine oturttu.

Arkamda.

Şişenin tıpasını açtı ve parıldayan bir ametist damlasını başparmağım büyüklüğündeki küçük, kesme kristal bir kaba boşalttı. Eldivenli parmağını ince dudaklarına götürerek uzattı. Yüzümü buruşturarak aldım. Kalbim küt küt atıyordu. Başka seçeneğim yoktu.

Güvenmediğim bir hevesle yaklaşarak bana açık kitabı gösterdi. Latinceydi ve el yazısıyla yazılmış bir dizi talimatı işaret etti. "Bu kelimeyi görüyor musun?" dedi.

Bir nefes aldım. "*Umb-*"

"Henüz değil!" Al bağırdı, kalbim küt küt atmaya başladı. "Şarap dilini kaplayana kadar olmaz, aptal. Tanrım, daha önce hiç lanet bükmediğini mi sanıyorsun!"

"Ben bir ley hattı cadısı değilim!" diye bağırdım, sesim muhtemelen olması gerekenden daha sertti.

Al'ın kaşları kalktı. "Olabilirsin." Gözleri elimdeki bardağa gitti. "İç şunu."

Ceri'ye baktım. Onun cesaretlendirmesiyle küçük bir miktarın dudaklarımdan geçmesine izin verdim. Tatlıydı, dilimi karıncalandırdı. İçime sızdığını ve kaslarımı gevşettiğini hissedebiliyordum. Al kitaba dokununca yere baktım. "*Umbra,*" dedim damlayı dilimin üzerinde tutarak.

Vahşi tatlılık ekşidi. "Auck," dedim, tükürmek için öne eğildim Dışarı.

"Yut..." Al yumuşak bir sesle uyardı ve elini sıktığında irkildim. çenemin altına koydu ve ağzımı açamayayım diye başımı arkaya yatırdı.

Gözlerim yaşardı, yutkundum. Çarpan kalbim kulaklarımda yankılandı. Al daha yakına eğildi, beni kavrayışını gevşetirken gözleri karardı ve başım öne eğildi. Kaslarım gevşedi ve sulandı ve beni bıraktığında yere düştüm.

Beni yakalamaya bile çalışmadı ve acı içinde yere yığıldım. Başım yere çarptı ve hızlı bir nefes aldım. Gözlerimi kapatarak kendimi toparladım, avuçlarımla altına sıkıştım ve doğruldum. "Uyarı için çok teşekkürler," dedim öfkeyle, başımı kaldırıp onu bulamayınca.

Kafam karışmış bir halde ayağa kalktığımda Ceri'yi masada oturmuş, başını ellerinin arasına almış ve çıplak ayaklarını altına sokmuş bir halde buldum. Floresan ışık kapalıydı ve tek bir beyaz mum, bulutlu bir şafağın kasvetine yumuşak bir parıltı gönderiyordu. Pencereye baktım. *Güneş doğmuş muydu? Kendimden geçmiş olmalıydım.* "Nerede o?" Nefes aldım, saatin neredeyse sekiz olduğunu görünce yüzüm buruştu.

Başını kaldırdı ve ne kadar yorgun görüldüğünü görünce beni şok etti. "Hatırlamıyor musun?"

Midem gurulduyordu ve huzursuz bir hafiflik vardı. "Hayır. Gitti mi?"

Bana doğru döndü. "O aurasını geri aldı. Sen kendininkini geri aldın. Onunla aradaki bağı kopardın. Ağladın, ona orospu çocuğu dedin ve gitmesini söyledin. O da gitti - sana o kadar sert vurduktan sonra bilincini kaybettin."

Önce çenemi, sonra başımın arkasını hissettim. Aşağı yukarı aynı şeyi hissettim: gerçekten çok kötüydü. Nemli ve üşümüştüm ve kollarımı kendime sararak ayağa kalktım. "Tamam." Kaburgalarımı yokladım, kırık olmadığına karar verdim. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Yaklaşık yirmi dakika içinde bir sürahi kahvenin tamamını içtin."

Bu titremeleri açıklayabilir. Öyle olmalı. İblisleri alt etmek eski moda olmaya başlamıştı. Ceri'nin yanına oturdum ve uzun bir nefes verdim. Ivy yakında evde olacaktı. "Lazanya sever misin?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oh, evet, lütfen."

Yirmi dört

Spor ayakkabılarım Trent'in arka koridorlarındaki düz halıda sessizdi. Quen ve Jonathan da yanımdaydı ve beni eskort mu yoksa gardiyan mı olduklarına karar vermeye zorluyorlardı. Trent'in yasadışı faaliyetlerini gizlediği ofislerinin ve konferans salonlarının Pazar günleri sessiz olan kamusal alanlarından çoktan geçmiştik. Trent, Cincinnati'den geçen, her yönden gelen ve aynı şekilde giden ulaşımın büyük bir kısmını kontrol ediyordu: demiryolları, karayolları ve hatta küçük bir belediye havaalanı.

Özel olarak, Trent yasadışı genetik ürünlerini dışarı çıkarmak ve Brimstone dağıtımını genişletmek için aynı ulaşım sistemlerini kullanarak çok daha fazlasını yürütüyordu. Saladan'ın kendi memleketindeki işlerine engel olması muhtemelen adamı çok kızdırıyordu. Bir şey varsa o da parmağının havada olmasıydı. Ve bu gece Trent'in ya parmağını kırıp Saladan'ın uygun deliklerinden birine sokacağı ya da bir darbe alacağı bir eğitim olmalıydı. Trent'i sevmezdim ama ikincisi olursa onu hayatta tutardım.

Quen'i takip ederken *nedenini bilmediğimi* düşündüm. Burası çoraktı, ön tarafı süsleyen kurumsal tatil dekorasyonlarından bile yoksundu. Adam çamur gibiydi. Beni ikinci ofisinden kanıt çalarken yakaladığında bir hayvan gibi peşime düşmüştü ve tam da o odaya giden koridorda olduğumuzu fark ettiğimde yüzüm ısındı.

Yarım adım önümdeki Quen, üniformayı andıran siyah vücut çorabını giymiş, gergindi. Bugün üzerine giydiği dar siyah ve yeşil ceket, Scotty'nin her an onu ışınlayabilecekmiş gibi görünmesine neden oluyordu. Saçlarım ensemeye değıyordu ve uçlarının omuzlarımı gıdıkladığını hissetmek için bilerek başımı kaydırdım. O öğleden sonra Al'ın kestirdiği parçaya uyacak şekilde kestirmiştım ve kuaförün kullandığı kremli durulama saçlarımı evcilleştirmek için pek bir işe yaramıyordu.

Kisten'in benim için seçtiği kıyafetin içinde olduğu giysi çantam omzumun üzerindeydi, temizleyiciden geri dönmüştü. Mücevherleri ve botları bile hatırlamıştım. Bu koşuyu yapacağıma emin olana kadar onları giymeyecektim. I

Trent'in başka fikirleri olabileceğinden şüpheleniyordu ve benim kot pantolonum ve Howlers logolu sweatshirt'üm Jonathan'ın özel dikim şıklığının yanında eğreti duruyordu.

Tatsız adam rahatsız edici bir şekilde üç adım gerimizde duruyordu. Bizi Trent'in ana binasının merdivenlerinde karşılamış ve o zamandan beri sessiz, suçlayıcı, profesyonelce soğuk bir varlık olarak kalmıştı. Adam 1.80 boyundaydı, yüz hatları sivri ve keskindi. Aristokrat, şahine benzeyen burnu ona rahatsız edici bir şey kokluyormuş havası veriyordu. Gözleri soğuk bir maviydi ve özenle taranmış siyah saçları ağarmıştı. Ondan nefret ediyordum ve Trent'in ofisinde gerçek olmayan üç gün boyunca kapana kısılmış bir vizonken bana eziyet etmesini görmezden gelmek için gerçekten çok uğraşıyordum.

Bu anıyı hatırlayınca içim ısındı ve yürürken paltomu çıkardım, iki adam da giysi çantamı almayı teklif etmediği için zorlandım. Geriye doğru gittikçe havada belirgin bir nemlilik vardı. Neredeyse bilinçaltına inecek kadar hafif olan akan suyun sesi, kim bilir nereden geliyordu. Trent'in ikinci ofisinin kapısını fark ettiğimde adımlarım yavaşladı. Arkamda Jonathan durdu. Quen duraksamadan devam etti ve ben de ona yetişmek için acele ettim.

Jonathan'ın memnun olmadığı belliydi. "Onu nereye götürüyorsun?" diye sordu kavgacı bir tavırla.

Quen'in adımları sertleşti. "Trenton'a." Ne arkasına döndü ne de adımlarını değiştirdi.

"Quen..." Jonathan'ın sesi kalın ve uyarıcıydı. Alaycı bir tavırla arkama baktım, uzun buruşuk yüzünün her zamanki kibirli alaycılığından ziyade endişe gösterdiğini görmekten memnun oldum. Koridorun sonundaki kemerli ahşap kapının önünde durduğumuzda Jonathan kaşlarını çatarak hızla ilerledi. Aşırı uzun boylu adam öne doğru itti ve Quen kapıya uzanırken bir elini ağır metal mandalın üzerine koydu. "Onu içeri almayacaksın," diye uyardı Jonathan.

Giysi çantamı naylonun kayma sesiyle kaydurdım, aralarında siyasi akımlar geçerken gözlerim birinden diğerine gitti. Kapının arkasında her ne varsa iyiydi.

Daha küçük, daha tehlikeli olan adam gözlerini kısıtı ve aniden kızaran yüzündeki çiçek hastalığı izleri bembeyaz oldu. "Bu gece onu hayatta tutacak," dedi. "Onu değiştirip ücretli bir fahişe gibi ikinci bir ofiste onu bekletmeyeceğim."

Jonathan'ın mavi gözleri daha da kararlı bakmaya başladı. Nabzım hızlandı,

Ben de aralarından çıktım. "Kımıllda," diye seslendi Quen, şaşırtıcı derecede derin sesi içimde yankılanıyordu.

Telaşlanan Jonathan geri adım attı. Quen kapıyı açtı, sırtındaki kaslar gerildi. "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle, kapı ataletle yavaşça açılırken.

Dudaklarım aralandı; kapı tam on beş santim kalınlığındaydı! Akan suyun sesi, ıslak kar kokusu eşliğinde dışarı taşıyordu. Yine de soğuk değildi ve Quen'in dar omuzlarının arkasından bakınca yumuşak, alacalı bir halı ve altın rengi derinliklerle parlayana kadar yağlanmış ve ovulmuş koyu renkli bir ahşapla kaplı bir duvar gördüm. Quen'i takip ederken burasının *Trent'in özel odası olması gerektiğini* düşündüm.

Kısa koridor hemen genişleyerek ikinci kattaki yürüyüş yoluna dönüştü. Altımızdaki geniş odaya bakarken ayaklarım durdu. Etkileyiciydi, belki 130 fit uzunluğunda, yarısı kadar genişliğinde ve yirmi fit yüksekliğindeydi. Tavanı kucaklayan ikinci kata çıkmıştık. Aşağıda, zengin halı ve ahşapların arasında, gelişigüzel yerleştirilmiş koltuklar, sandalyeler ve sehpa vardı. Her şey bordo ve siyahla vurgulanmış yumuşak toprak tonlarındaydı. Bir itfaiye aracı büyüklüğündeki şömine bir duvarı kaplıyordu ama benim dikkatimi çeken, karşımdaki duvarın tamamını kaplayan ve akşamın ilk ışıklarını içeri alan tavandan tabana pencere oldu.

Quen dirseğime dokundu ve halı kaplı geniş merdivenlerden inmeye başladım. Bir elimi tırabzana koymuştum çünkü büyülenmiş bir şekilde pencereden başka bir yere bakamıyordum. Pencere, pencere değil, çünkü tek bir cam levha gibi görünüyordu. Bu kadar büyük bir camın yapısal olarak sağlam olduğunu düşünmüyordum, ama işte oradaydı, sanki sadece birkaç milimetre kalınlığındaymış gibi görünüyordu ve hiçbir bozulma yoktu. Sanki orada hiçbir şey yokmuş gibiydi.

"Bu plastik değil," dedi Quen yumuşak bir sesle, yeşil gözleri manzaradaydı. "Bu ley hattı enerjisi."

Gözlerim ona kaydı, gözlerinde gerçeği okudum. Şaşkınlığımı görünce, Dönüş'ün yaralı yüz hatlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Herkesin ilk sorusu bu," dedi, düşüncelerimin nerede olduğunu nasıl bildiğini göstererek. "Ses ve hava, içinden geçilebilecek tek şeydir."

"Bir servete mal olmuş olmalı," dedim, her zamanki kırmızı puslu görüntüyü nasıl elde ettiklerini merak ederek. Ötesinde Trent'in özel, karla kaplı bahçelerinin çarpıcı bir manzarası vardı. Bir taş yığını neredeyse bahçenin yüksekliği kadar yükseliyordu.

çatıdan akan bir şelale, günün son ışıklarında parıldayan kalın buz şeritleri bırakıyordu. Su, doğal olmadığına bahse girebileceğim doğal görünümlü bir havzada birikti ve iyi kurulmuş yaprak dökmeyen ağaçlar ve çalılar arasında kaybolana kadar kıvrılan bir akıntıya dönüştü.

Yaşlılıktan grileşmiş ve kardan temizlenmiş bir güverte, pencere ile çevre düzenlemesi arasında uzanıyordu. Yavaşça alt kata indiğimde, güverte ile aynı hızda olan ve buhar sızdıran yuvarlak sedir diskinin muhtemelen bir jakuzi olduğuna karar verdim. Yakınlarda arka bahçedeki partiler için oturma yerleri olan bir alan vardı. Ivy'nin pırıl pırıl krom ve büyük ocaklı ızgarasının her zaman aşırı olduğunu düşünmüşümdür ama Trent'in sahip olduğu her neyse muhtemelen müstehcendi.

Ayaklarım birinci katı buldu ve aniden halı yerine balçık üzerinde yürüyormuşum gibi görününce bakışlarım ayaklarıma kaydı. "Güzel," diye nefes aldım ve Quen en yakındaki sandalyelerde beklemem gerektiğini işaret etti.

"Ben ona söylerim," dedi güvenlik görevlisi. Jonathan'a uyarı niteliğinde olduğunu düşündüğüm bir bakış attı ve ardından ikinci kata doğru adımlarını geri çekerek evin görünmeyen bir bölgesinde kayboldu.

Paltomu ve giysi çantamı deri koltuğun üzerine bıraktım ve topuklarımın üzerinde yavaşça döndüm. Artık alt katta olduğum için şömine daha da büyük görünüyordu. Yanmıyordu ve muhtemelen eğilmeden ocağın üzerinde durabileceğimi düşündüm. Odanın diğer ucunda, içinde amfiler ve ışıklı bir ekran bulunan alçak bir sahne vardı. Önünde kokteyl masalarıyla çevrili güzel bir dans pisti uzanıyordu.

İkinci kattaki çıkıntının altında saklı ve rahat, iyi yağlanmış ahşap ve kromun parıldadığı uzun bir bar vardı. Burada daha fazla masa vardı, daha büyük ve daha alçak. Daha loş ışıkta yeşerebilecek koyu yeşil yapraklarla dolu devasa saksılar, geniş açık kat planında eksik olan mahremiyetin bir ölçüsünü vermek için onları çevreliyordu.

Şelalenin gürültüsü kısa sürede fark edilmeyen bir arka plan gevezeliğine dönüşmüştü ve odanın durgunluğu içime işlemişti. Odada ne bir görevli, ne başka bir iş için dolaşan biri, ne bir bayram mumu ne de bir tabak tatlı vardı. Sanki oda bir masal büyüsüne kapılmış, uyandırılmayı bekliyordu. Trent'in babası öldüğünden beri odanın tasarlandığı amaç için kullanıldığını sanmıyordum. On bir yıl sessiz kalmak için uzun bir süreydi.

Odanın sessizliğinde huzur bulduğumu hissederek yavaşça nefes aldım ve Jonathan'ın bariz bir hoşnutsuzlukla bana baktığını görmek için döndüm. Çenesindeki hafif gerginlik

gözlerimi Quen'in kaybolduğu yere gönderdim. Ağzımın kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Trent bunu ikinizin hazırladığını bilmiyor, değil mi?" Dedim. "Quen'in bu gece onunla gideceğini sanıyor."

Jonathan hiçbir şey söylemedi, gözlerindeki seğirme bana haklı olduğumu söylüyordu.

Sırıtarak omuz çantamı kanepenin yanında yere bıraktım. "Bahse girerim Trent harika bir parti düzenleyebilir," diye sordum bir şeyler umarak. Jonathan sessizdi ve ben alçak bir sehpanın yanından geçip ellerimi kalçalarımaya koyarak "pencereden" dışarı baktım.

Nefesim sonsuza dek dalgalanan bir tabaka oluşturdu. Karşı koyamadım, dokundum. Nefes nefese elimi geri çektim. İçimde garip bir çekim hissi oluştu ve elimi yanımaşım gibi diğer elimin içine soktum. Soğuktu. Enerji tabakası o kadar soğuktu ki yakıyordu. Arkamdan Jonathan'a baktım, onu sırtırken görmeyi umuyordum ama o pencereye bakıyordu, uzun yüzü şaşkınlıkla gevşemişti.

Bakışlarım onunkileri takip etti, pencerenin artık berrak olmadığını, altının kehribar tonlarıyla girdap oluşturduğunu fark ettiğimde karnım sıkıştı. Lanet olsun. Auramın rengini almıştı. Belli ki Jonathan bunu beklemiyordu. Elim kısa saçlarımın arasından geçti. "Ah... Oops."

"Pencereye ne yaptın?" diye haykırdı.

"Hiçbir şey." Suçlu bir adım attım. "Sadece dokundum, hepsi bu. Özür dilerim." Jonathan'ın şahine benzeyen yüz hatları daha da çirkinleşti.

Adımları uzun ve sarsaktı, bana doğru yürüdü. "Seni hacker. Bak pencereye ne yaptın! Quen'in bu gece Bay Kalamack'ın güvenliğini sana emanet etmesine izin vermeyeceğim."

Yüzüm ısındı ve utancım için kolay bir çıkış yolu bularak öfkeye dönüşmesine izin verdim. "Bu benim fikrim değildi," diye tersledim. "Ve pencere için üzgün olduğumu söyledim. Acı ve ıstırap için dava açmadığım için şanslı olmalısın."

Jonathan derin bir nefes aldı. "Eğer senin yüzünden ona bir zarar gelirse _"

Cehennemde geçirdiğim üç günün anısıyla beslenen öfke içimde parladı. bana eziyet etti. "Kapa çeneni," diye tısladım. Benden uzun olmasına sinirlenerek yakındaki bir sehpanın üzerine çıktım. "Artık bir kafeste değilim," dedim, parmağımaya göğsünü dürtmeyecek kadar aklımı koruyarak. Yüzü önce irkildi, sonra da klorikleşti. "Şu anda kafanla ayağım arasındaki tek şey benim sorgulanabilir

profesyonellik. Ve eğer beni bir daha tehdit edersen, sen daha iki numaralı kalemi söyleyemeden seni odanın öbür ucuna fırlatırım. Anladın mı, seni uzun hilkat garibesini?"

Hayal kırıklığına uğramış bir halde uzun ince ellerini sıkıca kavradı.

"Devam et, elf çocuk," diye homurdandım, daha önce kafamın içinde döndürdüğüm çizgi enerjisinin neredeyse bedenimi doldurmak için taşıdığını hissettim. "Bana bir sebep söyle."

Kapanan bir kapının sesi dikkatimizi ikinci kattaki yürüyüş yoluna çekti. Jonathan gözle görülür bir şekilde öfkesini gizledi ve bir adım geri çekildi. Birden kendimi masanın üstünde gerçekten aptal gibi hissettim. Trent, üzerinde elbise gömleği ve pantolonu olduğu halde gözlerini kırıştırarak üzerimizde irkilerek durdu. Yanında ve biraz arkasında duran Quen'e usulca, "Rachel Morgan?" dedi. "Hayır. Bu kabul edilemez."

Bu durumdan bir şeyler çıkarmaya çalışarak bir elimi abartılı bir şekilde havaya kaldırdım. Diğer elimi de kalçama koyarak yeni arabasını sergileyen bir kız gibi poz verdim. "Ta-da!" Kot pantolonumun, sweatshirt'ümün ve pek de hoşlanmadığım yeni saç kesimimin farkında olarak parlak bir şekilde "Ta-da!" dedim. "Merhaba, Trent. Bu gece senin bebek bakıcınım. Sizinler iyi içkileri nereye saklıyor?"

Trent'in kaşları çatıldı. "Onu orada istemiyorum. Takım elbiseni giy. Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

"Hayır, Sa'han."

Trent uzaklaşmak için dönmüştü ama birden durdu. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" dedi usulca.

"Evet, Sa'han," diye mırıldandı küçük adam saygıyla, kıpırdamadan.

Masadan zıpladım. İyi bir ilk izlenim bırakmayı biliyor muydum, bilmiyor muydum?

Trent kaşlarını çattı, dikkati pişmanlık duymayan Quen'den Jonathan'ın gergin duruşuna yöneldi. "İkiniz de bu işin içindesiniz," dedi.

Jonathan ellerini arkasında birleştirerek benden bir adım daha uzaklaştı. "Quen'in kararına güveniyorum, Sa'han," dedi, alçak sesi boş odada net bir şekilde yükseliyordu. "Ancak Bayan Morgan'inkine güvenmiyorum."

Küstahça, ona öfkelenim. "Git bir karahindiba em, Jon."

Adamın dudakları kıpırdadı. Kısaltılmış isimden nefret ettiğini biliyordum. Trent de mutlu değildi. Quen'e bakarak hızlı ve eşit bir tempoyla merdivenden inmeye başladı, koyu renk tasarım takım elbisesinin yarısı üzerindeydi ve GQ için kapak modeli gibi görünüyordu. Dalgalı sarı saçları geriye doğru taranmış, alt kata inerken gömleği hafifçe omuzlarına doğru çekilmişti. Adımlarındaki yay ve gözlerindeki ışıltı bana elflerin güneşin doğuşu ve batışı arasındaki dört saatte en iyi zamanlarını geçirdiklerini her şeyden daha açık bir şekilde anlatıyordu. Koyu yeşil kravatu boynunun arkasından gelişigüzel bir şekilde sarkıyordu ve henüz yerine takılmamıştı. Tanrı yardımcım olsun, ama iyi görünüyordu, bir kadının isteyebileceği her şeye sahipti: genç, yakışıklı, güçlü, kendinden emin. Görünüşünden hoşlandığım için memnun değildim, ama öyleydi işte.

İfadesindeki soru işaretiyle Trent merdivenlerden inerken kollarını aşağıya doğru salladı ve dalgın bir çabuklukla manşetlerini ilikledi. Gömleğinin en üstteki iki düğmesi açıktı ve ilginç bir görüntü oluşturunuyordu. Alt sahanlığa ulaştığında başı yukarı kalktı ve pencereyi gördüğünde bir an durakladı.

"Koğuşa ne oldu?" diye sordu.

"Bayan Morgan ona dokundu." Jonathan'da altı yaşındaki bir çocuğun büyük kardeşini ispiyonlamasının verdiği kendini beğenmiş bir neşe vardı. "Quen'in planlarına karşı çıkmamanızı tavsiye ederim. Morgan'ın ne yapacağı belli olmaz ve tehlikelidir."

Quen ona karanlık bir bakış fırlattı ama adam gömleğinin üst düğmelerini iliklediği için Trent bunu fark etmedi. "Işıklar dolu," dedi Trent ve tavandaki devasa ışıklar teker teker yanıp ortalığı gün gibi aydınlık hale getirince gözlerimi kısıtım. Pencereye bakarken karnım sıkıştı. Kahretsin. Kırmıştım ama iyi yapmıştım. Kırmızı çizgilerim bile içindeydi ve üçünün de geçmişimde bu kadar trajedi olduğunu bilmeleri hoşuma gitmiyordu. Ama en azından Al'ın siyahı gitmişti. *Tanrı'ya şükür.*

Trent yaklaştı, pürüzsüz yüzü okunamıyordu. Durduğunda tıraş losyonunun temiz kokusu yayılıyordu. "Dokunduğunda böyle mi oldu?" diye sordu, bakışları yeni kestirdiğim saçlarımdan pencereye doğru kayıyordu.

"Ben, uh, evet. Quen bunun bir sonsuzluk levhası olduğunu söyledi. Ben bunun modifiye edilmiş bir koruma çemberi olduğunu düşünmüştüm."

Quen başını eğdi ve bir adım daha yaklaştı. "Bu bir koruma çemberi değil, bir gardiyan. Sizin auranız ve onu kuran kişinin aurası benzer bir frekansta rezonansa girmeli."

Genç yüz hatları endişeyle buruşan Trent gözlerini kısarak ona baktı. İçinden paylaşılmamış bir düşünce geçti ve parmakları kıpırdadı. Bunu tuhaftan da öte ve önemli bulduğunu bildiğinden göz ucuyla baktım. Trent Quen'e baktığında ve aralarında güvenlikle ilgili bir şey geçtiğinde bu düşünce pekişti. Quen küçük bir omuz silkme hareketi yaptı ve Trent yavaş bir nefes aldı.

Trent, "Bakım bölümünden biri baksın," dedi. Yakasını çekiştirerek yüksek sesle ekledi: "Işıklar geri dönüyor." Parıltı kaybolduğunda donakaldım ve gözlerim alışmaya çalıştı.

Trent rahatlatıcı loşlukta, "Buna katılmıyorum," dedi ve Jonathan gülümsedi.

"Evet, Sa'han," dedi Quen yumuşak bir sesle. "Ama Morgan'ı alacaksın yoksa gitmeyeceksin."

Vay, vay, vay, diye düşündüm, Trent'in kulaklarının kenarları kızarıırken. Quen'in Trent'e ne yapacağını söyleme yetkisi olduğunu bilmiyordum. Belli ki bu hak nadiren kullanılıyor ve asla sonuçsuz kalmıyordu. Yanımda, Jonathan kesinlikle hasta görünüyordu.

"Quen..." Trent başladı.

Güvenlik görevlisi sert bir duruş aldı ve ellerini arkasına bağlayarak Trent'in omzunun üzerinden hiçbir şeye bakmadı. "Vampir ısırığım beni güvenilirmez kılıyor Sa'han," dedi ve bunu açıkça itiraf etmekten duyduğu bariz acı karşısında irkildim. "Artık etkinliğimden emin değilim."

"Kahretsin, Quen," diye haykırdı Trent. "Morgan da ısırıldı. Onu senden daha emin yapan ne?"

Quen sert bir tavırla, "Bayan Morgan yedi aydır bir vampirle birlikte yaşıyor ve henüz yenik düşmedi," dedi. "Kendisini büyümeye çalışan bir vampirle mücadele etmek için bir dizi savunma stratejisi geliştirdi. Ben henüz geliştirmedim ve bu yüzden artık şüpheli durumlarda güvenilir değilim."

Yaralı yüzü utançla gerilmişti ve Trent'in çenesini kapatıp devam etmesini diledim. Bu itiraf Quen'i öldürüyordu.

"Sa'han," dedi sakın bir sesle. "Morgan seni koruyabilir. Ben koruyamam. Benden bunu yapmamı isteme."

Başka bir yerde olmayı dileyerek kıpırdandım. Jonathan bana öyle bir baktı ki

benim hatamdı. Trent'in yüzü acılı ve endişeliydi ve Quen onun omzuna rahatlatıcı bir el koyduğunda irkildi. Trent isteksiz bir yavaşlıkla elini bıraktı. "Ona bir korsaj al ve yeşil süitte giyebileceği uygun bir şey olup olmadığına bak. Yaklaşık aynı bedende görünüyor."

Quen'in yüzünde beliren rahatlama ifadesi yerini yanlış ve endişe verici görünen daha derin bir kendinden şüpheye bıraktı. Quen kırılmış görünüyordu ve Trent'i daha fazla koruyamayacağını hissederse ne yapacağını merak ediyordum. "Evet, Sa'han," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Trent'in bakışları üzerimdeydi. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ve kendimi soğuk ve huzursuz hissediyordum. Trent, Quen'e bir kez başını sallayıp "Bir dakikan var mı?" dediğinde bu his daha da güçlendi.

"Elbette, Sa'han."

İkisi beni Jonathan'la bırakmak üzere alt kattaki görünmeyen odalardan birine yöneldiler. Mutsuz adam bana tiksintiyle dolu bir bakış attı. "Elbiseni burada bırak," dedi. "Beni takip et."

"Benim kendi kıyafetim var, teşekkürler," dedim ve omuz çantamı, paltomu ve giysi çantamı bıraktığım yerden alıp onu merdivenlere kadar takip ettim. Merdivenlerin dibinde Jonathan döndü. Soğuk gözleri benim ve giysi çantamın üzerinde gezindi ve büyüklük taslayarak burnunu çekti.

"Güzel bir kıyafet," dedim, kıs kıs güldüğünde ısındım.

Adımlarını hızla attı, beni ayak uydurmak için çabalamaya zorladı. "İstersen bir fahişe gibi görünebilirsin," dedi. "Ama Bay Kalamack'ın bir ünü var." Tepeye ulaştığında omzunun üzerinden bana baktı. "Acele et. Kendine çeki düzen vermek için fazla vaktin yok."

Rahat, daha normal büyüklükte bir oturma odasını barındıran geniş bir ortak odaya keskin bir sağdan girerken, onun her bir adımına karşılık iki adım attım. Arka tarafta bir çalışma odası ve kahvaltı köşesine benzeyen bir yer vardı. Trent'in canlı video yayınlarından biri loş bahçenin ikinci bir görüntüsünü gösteriyordu. Ağır görümlü birkaç kapı bu alana açılıyordu ve Trent'in "normal" yaşamını burada sürdürdüğünü tahmin ediyordum. Jonathan ilkini açıp küçük bir oturma odasının abartılı bir yatak odasına açıldığını gösterdiğinde bundan emin oldum. Tamamen yeşil ve altın tonlarında dekore edilmişti, şatafata dalmadan zengin görünmeyi başarıyordu. Yatağın önündeki bir başka sahte pencere, alacakaranlıkla birlikte alacakaranlık ve gri olan ormanı gösteriyordu.

Diğer kapıların da bu türden başka süit odalara açıldığını düşündüm. Tüm zenginlik ve ayrıcalıklar, tüm alanın savunmaya çok elverişli olacak şekilde düzenlendiğini gizleyemezdi. Muhtemelen alt kattaki ley hattı enerjisiyle kaplı pencere dışında gerçek bir pencere yoktu.

Yatak odasına doğru bir adım atarken Jonathan, "O taraftan değil," diye bağırdı. "Orası yatak odası. Oradan uzak dur. Soyunma odası şurada."

"Özür dilerim," dedim alaycı bir tavırla, sonra giysi çantamı omzuma asıp onu tuvalete kadar takip ettim. En azından ben banyo olduğunu sanıyordum. O kadar çok bitki vardı ki ayırt etmek zordu. Ve benim mutfağım büyüklüğündeydi. Çok sayıda ayna, Jonathan'ın gözlerim kısılana kadar yaktığı ışıkları yansıtıyordu. Parıltı onu da rahatsız ediyor gibiydi, çünkü çok sayıda ampul komodinin üzerinde bir taneye, tek lavabonun ve geniş tezgahın üzerinde bir taneye inene kadar düğmelerle çalıştı. Omuzlarım loş ışıktaki rahatladı.

Jonathan açık bir kemerden geçerken, "Bu taraftan," dedi. Onu takip ettim, tam içeride kısa bir süre durdum. Sanırım bir dolaptı, çünkü içinde giysiler vardı -pahalı görünen kadın giysileri- ama oda çok büyüktü. Bir köşede pirinç kâğıdından bir paravan, onun arkasında da bir makyaj masası vardı. Kapının sağına iki sandalyeli küçük bir masa sıkıştırılmıştı. Sol tarafta üç katlı bir ayna vardı. Tek gereken ıslak bir bardı. Lanet olsun. Yanlış iş kolundaymışım.

"Burada üstünü değiştirebilirsin," dedi Jonathan burnundan. "Hiçbir şeye dokunmamaya çalış."

Tiksinerek ceketimi bir sandalyeye bıraktım ve giysi çantamı uygun bir kancaya astım. Omuzlarımı sıkarak çantanın fermuarını açtım ve Jonathan'ın beni yargıladığını bilerek arkamı döndüm. Ama Kisten'in benim için hazırladığı kıyafeti incelerken şaşkın bakışları karşısında kaşlarım kalktı. Sonra ifadesi her zamanki buz gibi haline döndü. "Bunu giymeyeceksin," dedi kesin bir dille.

"Kıçına sok onu Jon," diye tersledim.

Hareketleri yavaştı, bir dizi sürgülü ayna kapısına doğru yürüdü ve sanki tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi siyah bir elbise çıkarmak için onları açtı. "*Bunu* giyeceksin," dedi ve bana doğru itti.

"Onu giymeyeceğim." Sesimi soğuk çıkarmaya çalıştım ama elbise çok zarifti, yumuşak bir kumaştan yapılmıştı, arkadan aşağı doğru düşük kesilmişti ve önden ve boyun çevresinden gurur verici bir şekilde yüksekti. Beni uzun göstermek için ayak bileklerime kadar düşüyordu.

ve zarif. Kıskançlığımı içime atarak, "Arkadan çok düşük kesilmiş, silahımı saklamak için. Ve içinde koşmak için çok dar. Bu berbat bir elbise."

Uzattığı kolunu indirdi ve güzel kumaş halıya döküldüğünde irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Sen bir tane seç o zaman."

"Belki de yaparım." Tereddütle dolaba doğru adım attım.

"Gece elbiseleri şurada," dedi Jonathan, patronluk taslayan bir sesle.

"Duh..." Alay ettim ama gözlerim büyüdü ve elim dokunmak için uzandı. Tanrı yardımcım olsun, hepsi birbirinden güzeldi, her biri abartısız bir zarafete sahipti. Renklerine göre dizilmişlerdi ve eşleşen ayakkabılar ve çantalar altlarına özenle yerleştirilmişti. Bazılarının üstündeki rafta şapkalar vardı. Alev alev yanan kırmızı bir elbiseye dokunduğumda omuzlarım çöktü ama Jonathan'ın fısıltıyla söylediği "fahişe" sözü beni devam etmem için cesaretlendirdi. Gözlerim isteksizce ondan ayrıldı.

"Ee Jon," dedim elbiseleri karıştırmamı izlerken. "Ya Trent travesti ya da sekiz beden uzunluğundaki kadınları gece elbiseleriyle evine getirip paçavralar içinde eve göndermekten hoşlanıyor." Ona baktım. "Yoksa onları sadece hamile bırakıp soyuyor mu?"

Jonathan'ın çenesi sıkıştı ve yüzü kızardı. "Bunlar Bayan Ellasbeth için."

"Ellasbeth?" Ellerim bana bir aylık koşuya mal olacak mor bir elbiseden düştü. *Trent'in kız arkadaşı mı vardı?* "Oh, hayır! Sormadan başka bir kadının elbisesini giymem."

Kıs kıs güldü, uzun yüzünde bir miktar kızgınlık vardı. "Onlar Bay Kalamack'a ait. O giyebilirsin diyorsa giyebilirsin."

İçim tam olarak rahatlamamıştı, araştırmama geri döndüm. Ama ellerim yumuşak, filmimsi bir griye dokunduğunda tüm endişelerim yok oldu. "Oh, şuna bak," diye nefes aldım, üstünü ve eteğini dolaptan çıkardım ve sanki uçan bir takla atmış gibi muzaffer bir edayla havaya kaldırdım.

Jonathan az önce açtığı eşarp, kemer ve çanta dolabına baktı. "Bunu attığımı sanıyordum," dedi ve yüzümü buruşturdum, bana çirkin olduğunu hissettirmeye çalıştığını biliyordum. Çirkin değildi. Dar büstiyer ve uyumlu etek zarifti, kumaşı dokunulduğunda yumuşaktı ve kış için bağlayıcı olmayacak kadar kalındı. Elbisenin içine girdiğimde parıldayan bir siyahtı.

Hafifti. Etek yere kadar uzanıyordu ama ayak bileklerimde dalgalanması için dizlerden itibaren çok sayıda dar bantla ayrılmıştı. Yırtmaçlar o kadar yüksekti ki, kalçamdaki kılıfta duran silahıma kolayca ulaşabilecektim. Mükemmeldi.

"Uygun mu?" Askılığa götürüp kıyafetimin üzerine asarken sordum. Sustuğunda başımı kaldırdım ve yüzünün buruştuğunu gördüm.

"İşe yarar." Saatinin kordonunu bileğine doğru kaldırdı, bir düğmeye bastı ve orada olduğunu hatırladığım şık iletişim cihazıyla konuştu. "Korsajı siyah ve altın rengi yap," diye mırıldandı. Kapıya bakarak bana ekledi: "Kasadan uygun mücevherleri getireyim."

"Kendi mücevherlerim var," dedim, sonra duraksadım, taklit eşyalarımın böyle bir kumaşta nasıl görüneceğini görmek istemedim. "Ama tamam," diye düzeltiltim, gözleriyle buluşamıyordum.

Jonathan homurdandı. "Makyajınızı yapması için birini göndereceğim," diye ekledi dışarı çıkarken.

Bu düpedüz aşağılayıcıydı. "Kendi makyajımı kendim yapabilirim, teşekkürler," dedim yüksek sesle. Hala iyileşmekte olan mor gözümün kalıntılarını gizleyen ten büyüsünün üzerine sıradan bir makyaj yapıyordum ve kimsenin dokunmasını istemiyordum.

"O zaman tek yapmam gereken kuaföre saçınla ilgili bir şeyler yaptırmak," diye yankılandı.

"Saçımda sorun yok!" diye bağırdım. Aynalardan birine baktım, kabarmaya başlayan gevşek buklelere dokundum. "Sorun yok," diye ekledim, daha yumuşak bir sesle. "Daha yeni yaptırdım." Ama tek duyduğum Jonathan'ın kıs kıs gülen kahkahası ve açılan bir kapının sesiydi.

"Onu Ellasbeth'in odasında yalnız bırakmayacağım," diye cevap verdi Quen, Jonathan'ın mırıltısına karşılık olarak. "Onu öldürebilir."

Kaşlarım kalktı. Benim Ellasbeth'i öldüreceğimi mi yoksa Ellasbeth'in beni öldüreceğini mi kastetmişti? Bu tür ayrıntılar önemliydi.

Quen'in silueti banyonun kapısını kapladığında döndüm. "Bana bebek bakıcılığı mı yapıyorsun?" Terliğimi ve naylon çoraplarımı kaptığım gibi siyah elbisemi paravanın arkasına götürdüm.

"Bayan Ellasbeth arazide olduğunuzun farkında değil," dedi. "Ben fark etmedim."

Eve döneceği için ona söylemenin gerekli olduğunu düşündüm, ama planlarını haber vermeden değiştirdiği biliniyor."

Quen'le aramdaki pirinç kağıdına baktım, sonra spor ayakkabılarımı çıkardım.

Kendimi savunmasız ve kısa hissederek kıyafetlerimi çıkardım, her zaman yaptığım gibi buruşuk bir yığın halinde durmalarına izin vermek yerine onları katladım. "Bilmesi gerekenler konusunda gerçekten çok iyisin, değil mi?" Dedim ve içeri yeni giren biriyle usulca konuştuğunu duydum. "Bana söylemediğin şey ne?"

Görünmeyen ikinci kişi gitti. Quen kısaca "Hiçbir şey," dedi.

Evet, doğru.

Elbise ipek astarlıydı ve üzerime hafifçe oturduğunda bir iniltiyi bastırdım. Etek ucuna baktım ve botlarımı giydiğimde tam düşeceğine karar verdim. Kaşlarım çatıldı, tereddüt ettim. Botlarım işe yaramayacaktı. Ellasbeth'in sekiz numara bir ayakkabısı olduğunu ve bu geceki kış tekmelemenin topuklu ayakkabılarla yapılabileceğini ummam gerekiyordu. Büstiyer bana biraz sorun çıkardı ve sonunda fermuarını son santimine kadar çekmeye çalışmaktan vazgeçtim.

Kendime son bir kez baktım, ten tılsımımı belimle kemerim arasına sıkıştırdım. Tabancamı kalçamdaki kılıfa sokarak ekrana doğru geldim. "Fermuarımı çeker misin, tatlım?" Hafifçe söyledim ve Quen'den nadiren gördüğüm bir gülümsemeyi kazandım. Başını salladı ve ben de ona sırtımı gösterdim. İşini bitirdiğinde "Teşekkürler," dedim.

Masaya ve sandalyelere döndü, ben paravanın arkasına geçtiğimde orada olmayan bir korsajı almak için eğildi. Altın ve yeşil bir kurdeleyle bağlanmış siyah bir orkideydi. Doğruldu, iğneyi çıkardı, dar kayışa bakarken tereddüt etti. İkilemini hemen anlamıştım ve ona hiç yardımcı olmayacaktım.

Quen'in yaralı yüzü buruştu. Gözleri elbisemde, dudakları birbirine kenetlenmişti. "Affedersiniz," dedi öne doğru uzanarak. Mecbur kalmadıkça bana dokunmayacağını bildiğim için donakaldım. Onu tutturmak için yeterli kumaş vardı ama parmaklarını o iğneyle benim arama sokması gerekecekti. Nefes verdim, ona biraz daha yer açmak için ciğerlerimi daralttım.

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

Elinin arkası soğuktu ve bir ürpertiye bastırdım. Kıpırdanmamaya çalışarak dikkatimi tavana yönelttim. Orkideyi bağlayıp rahat bir nefes alarak uzaklaştığında içimde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Komik bir şey mi var Morgan?" dedi suratını ekşiterek.

Başımı eğdim, sarkan perçemlerimin arasından onu izliyordum. "Pek sayılmaz. Bir an için bana babamı hatırlattın."

Quen hem inanmayan hem de sorgulayan bir bakış takındı. Başımı sallayarak masadan omuz çantamı aldım ve perdenin karşısındaki makyaj masasına oturdum. Makyajımı çıkarırken, "Bakın, yedinci sınıfta büyük bir dansımız vardı ve benim straplez bir elbisem vardı," dedim. "Babam flörtümün çiçeği takmasına izin vermedi, o yüzden kendisi yaptı." Odağım bulanıklaştı ve bacak bacak üstüne attım. "Balomu kaçırdı."

Quen ayakta kaldı. Kendini hem beni hem de kapıyı görebileceği bir yere koyduğunu fark etmeden edemedim. "Baban iyi bir adamdı. Bu gece seninle gurur duyardı."

Hızlı ve acı verici bir şekilde nefesim kesildi. Yavaşça bıraktım ve ellerim yeniden hazırlanmaya başladı. Quen'in onu tanımasına gerçekten şaşırmamıştım -aynı yaşıydılar- ama yine de canım yanmıştı. "Onu tanıyor muydun?" Kendimi sormaktan alıkoyamadım.

Aynadan bana attığı bakış okunamazdı. "İyi öldü."

İyi ölmüş mü? Tanrım, bu insanların nesi var böyle?

Öfkeyle, doğrudan onu görmek için koltuğumda döndüm. "Köşelerinde pislik olan küçük, köhne bir hastane odasında öldü," dedim sertçe. "Hayatta kalması gerekiyordu, lanet olsun." Sesim eşitti ama öyle kalmayacağını biliyordum. "İlk işime girdiğimde orada olması gerekiyordu, üç gün sonra patronun oğlu bana dokunmaya çalıştığında ona yumruk attıktan sonra işimi kaybettim. Liseden ve ardından üniversiteden mezun olduğumda yanımda olması gerekiyordu. Sevgililerimi korkutup uslu durmalarını sağlayacaktı, böylece karşı koyacağımı anladığında beni terk ettiği yerden eve dönüş yolunu kendim bulmak zorunda kalmayacaktım. Ama değildi, değil mi? Hayır. Trent'in babasıyla bir şeyler yaparken öldü ve kimse bana bunun hayatımı mahvetmeye degecek ne kadar harika bir şey olduğunu söyleyecek cesarete sahip değil."

Kalbim çarpmaya başladı ve Quen'in sessiz, çiçek hastalığı izleri taşıyan yüzüne baktım. "Uzun zamandır kendi kendinin bekçisi olmak zorundaydın," dedi.

"Evet." Dudaklarımı sıkıca bastırarak aynaya döndüm, ayağım aşağı yukarı sallanıyordu.

"Seni öldürmeyen şey-"

"Acıyor." Onun yansımasını izledim. "Acıyor. Çok acıyor." Siyah gözüm yüksek kan basıncımın altında zonkluyordu ve ona dokunmak için uzandım. "Yeterince güçlüyüm," dedim acı acı. "Daha güçlü olmak istemiyorum. Piscary bir piç ve eğer hapisten çıkarsa iki kez ölecek." Skimmer'ı düşündüm, Ivy için iyi bir arkadaş olduğu kadar kötü bir avukat olduğunu da umuyordum.

Quen'in ayakları kaydı ama hareket etmedi. "Piscary?"

Sesindeki soru bakışlarımı yukarı kaldırdı. "Babamı öldürdüğünü söyledi. Bana yalan mı söyledi?" *Bilmem gerek. Quen'e göre sonunda "bilmem gerekiyor" muydu?*

"Evet ve hayır." Elfin gözleri kapı aralığına kaydı.

Sandalyede döndüm. Bana söyleyebilirdi. Sanırım bunu yapmak istedi. "Peki, hangisi

Bu

mu

?" Quen başını eğdi ve sembolik bir adım geri attı. "Burası benim yerim

değil." Kalbim küt küt atarken, ellerimi yumruk yaparak ayağa kalktım.

"Ne oldu?"

Talep ettim.

Quen tekrar banyoya doğru baktı. Bir ışık yandı ve bir ışın odaya yayılıp yok oldu. Efemine bir adamın sesi kendi kendine konuşur gibi konuşuyor, havayı parlak bir varlıkla dolduruyordu. Jonathan cevap verdi ve ben panik içinde Quen'e baktım, onun önünde bir şey söylemeyeceğini biliyordum.

"Benim hatamdı," dedi Quen yumuşak bir sesle. "Birlikte çalışıyorlardı. Orada ben olmalıydım, baban değil. Piscary onları sanki tetiği o çekmiş gibi öldürdü."

Kendimi gerçek dışı hissederek, üzerindeki teri görece kadar yaklaştım. Bana bu kadarını söylerken bile haddini aştığı belliydi. Jonathan, dar siyahlar ve parlak çizmeler giymiş bir adamın peşinden içeri girdi. "Ah!" dedi ufak tefek adam, elindeki olta takımı kutularıyla aceleyle makyaj masasına doğru giderken. "Kızıl! Kızıl saça *bayılırım*. Hem de doğal. Buradan anlayabiliyorum. Gel otur, güvercin. Senin için yapabileceğim şeyler! Kendini tanıyamayacaksın."

Quen'e doğru döndüm. Yorgun gözlerle bana bakarak uzaklaştı ve beni nefessiz bıraktı. Durdum, baktım, daha fazlasını istedim ama alamayacağımı biliyordum. Lanet olsun,

Quen'in zamanlaması berbattı ve ben de onu boğazlamak yerine ellerimi yanımda tutmaya zorladım.

Quen başını bana doğru eğip dışarı çıktığında stilist "Otur yerine!" diye bağırdı. "Sadece yarım saatim var!"

Kaşlarımı çatarak Jonathan'ın alaycı ifadesine yorgun bir bakış attım, sonra sandalyeye oturdum ve adama her şeyi olduğu gibi sevdiğimi, sadece hızlıca bir fırçalayabileceğini anlatmaya çalıştım. Ama o tısladı ve beni susturdu, şişe şişe spreys ve ne işe yaradığını tahmin bile edemediğim tuhaf görünümlü aletler çıkardı. Bunun çoktan kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordum.

Yirmi beş

Trent'in limuzininin koltuğuna yerleştim, bacak bacak üstüne **attım** ve eteğimin dar panellerinden birini dizimi örtecek şekilde ayarladım. Palto yerine kullandığım şal sırtımdan aşağıya doğru kaydı ve orada kalmasına izin verdim. Ellasbeth gibi kokuyordu ve benim daha hafif parfümüm onunla yarışamazdı.

Ayakkabılar yarım numara küçüktü ama elbise üzerime tam oturmuştu: büstiyer sıkıydı ama dar değildi ve etek belime tam oturuyordu. Uyluk kılıfım karahindiba tüyü kadar inceydi, tamamen görünmüyordu. Randy kısa saçlarımı ensemenden yukarı doğru şekillendirmiş, kalın altın teller ve eski boncuklarla bağlayarak, adamın yirmi dakika boyunca bitmek bilmeyen gevezeliklerle uğraşmasına neden olan özenli bir saç modeli yapmıştı. Ama haklıydı. Kendimi hiç kendim gibi hissetmiyordum ve çok pahalıydım.

Bu, o hafta bindiğim ikinci limuzindi. Belki de bu bir trenddi. Eğer öyleyse, bununla başa çıkabilirdim. Tedirgin bir şekilde, kapıya yaklaşırken kara gövdeleri karda göze çarpan devasa ağaçlara bakan Trent'e baktım. Binlerce kilometre uzakta gibiydi, yanında oturduğumun farkında bile değildi. "Takata'nın arabası daha güzel," dedim sessizliği bozarak.

Trent seğirdi ve kendini topladı. Bu tepki onu olduğu kadar genç gösteriyordu. "Benimki kiralık değil," dedi.

Omuz silktim, füme pencereden dışarı bakarken ayaklarımı

salladım. "Yeterince sıcak mı?" diye sordu.

"Ne? Oh. Evet, teşekkür ederim."

Jonathan bizi yavaşlatmadan nöbetçi kulübesinin önünden geçirdi, altından geçtiğimiz anda yükselen çubuk zirveye ulaştı. Aynı hızla kapandı. Kıpırdandım, takılarım için debriyaj çantamı kontrol ettim, sıçrama tabancamın baskısını hissettim ve saçlarıma dokundum. Trent yine pencereden dışarı bakıyor, benimle hiçbir ilgisi olmayan kendi dünyasında kayboluyordu.

"Hey, pencere için özür dilerim," dedim, sessizlikten hoşlanmamıştım.

"Tamir edilemezse size bir fatura göndereceğim." Bana döndü. "Güzel görünüyorsun." "Teşekkür ederim." Gözlerimi ipek astarlı yün takımının

üzerinde gezdirdim. O değildi

Palto giymişti ve her santimini gösterecek şekilde dikilmişti. Yaka çiçeği minik bir siyah tomurcuk güldü ve onu kendisinin mi yetiştirdiğini merak ettim. "Sen de iyi yıkanmışsın."

Bana profesyonel gülümsemelerinden birini verdi, ama yeni bir parıltı vardı ve gerçek bir sıcaklık belirtisi olabileceğini düşündüm.

"Elbise çok güzel," diye ekledim, bu geceyi havadan sudan konuşmadan nasıl atlatacağımı merak ediyordum. Çoraplarımı düzleştirmek için eğildim.

"Bu bana bir şey hatırlattı." Trent elini cebine daldırmak için döndü. "Bunlar onunla uyumlu." Elini uzattı ve ağır bir küpe setini avucuma bıraktı. "Bir de kolye var."

"Teşekkürler." Basit halkalarımı çıkarmak için başımı eğdim, onları el çantama koydum ve kapattım. Trent'in küpeleri iç içe geçmiş bir dizi halkadan oluşuyordu ve gerçek altın olabilecek kadar ağırdı. Alışılmadık ağırlıklarını hissederek onları yerine yerleştirdim.

"Ve kolye..." Trent onu havaya kaldırdı ve gözlerim büyüdü. Muhteşemdi, başparmağımın tırnağı büyüklüğünde iç içe geçmiş halkalardan yapılmıştı ve küpelerle uyumluydu. Narin bir dantel panel oluşturuyorlardı ve zenginliği olmasa gotik olarak nitelendirebilirdim. Kelt rune'u şeklindeki ahşap bir kolye ucundan sarkıyordu ve ona uzanırken tereddüt ettim. Çok güzeldi ama dantelinin beni gerçek bir vampir sürtük yapacağından şüpheleniyordum.

Ve Kelt büyüsü beni ürkütüyordu. Bu özel bir sanattı, çoğu büyüyü doğru yapıp yapmadığınıza değil, kişinin inancına bağlıydı. Büyüden çok bir din gibiydi. Din ve büyüyü karıştırmayı sevmezdim - ölçülemeyen bir şey kendi iradesini uygulayıcının niyetiyle karıştırdığında korkunç derecede güçlü kuvvetler yaratırdı ve sonuçlar her zaman beklenene uygun olmayabilirdi. Bu vahşi bir sihirdi ve ben kendi sihrimin bilimsel olmasını tercih ederdim. Eğer yüce bir varlığın yardımına başvurursanız, işler sizin planınıza göre değil de onun planına göre gittiğinde şikayet edemezsiniz.

"Arkanı dön," dedi Trent ve gözlerim onunkilere kaydı. "Sana giydireceğim. Doğru görünmesi için tam oturması lazım."

Trent'e alingan olduğumu gösterecek değildim ve koruma tılsımları oldukça güvenilir olduğundan, basit sahte altın kordonu boynumdan çıkarıp küpelerimle birlikte çantama attım. Trent'in bunu takmanın ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak ettim, muhtemelen bildiğine ve bunun büyük bir şaka olduğunu düşündüğüne karar verdim.

Randy'nin etkili olması için çektiği saç tellerini toplarken gerginlik omuzlarımı sıktı. Kolye ağır bir güvenlik hissiyle boynuma yerleşti, cebinden hâlâ sıcaktı.

Trent'in parmakları bana dokundu ve bir ley hattı enerjisi dalgası içimden ona doğru yükselirken şaşkınlıkla irkildim. Araba direksiyonu kırdı ve Trent'in parmakları sarsılarak uzaklaştı. Kolye metal bir tıngırtıyla halı kaplı zemine çarptı. Elimi boğazıma götürerek ona baktım.

Kendini bir köşeye atmıştı. Tavandan gelen kehribar rengi ışık, üzerinde gölgeler oluşturacak şekilde parılıyordu. Bana kızgın bir ifadeyle bakarak öne doğru ilerledi ve kolyeyi yerden alıp bir elinin üzerinde düzgünce asılı durana kadar salladı.

"Özür dilerim," dedim, kalbim çarpıyordu ve elim hâlâ boynumu kapatıyordu.

Trent kaşlarını çatı, Jonathan'ın dikiz aynasındaki bakışlarıyla buluştuktan sonra geri dönmemi işaret etti. Döndüm, arkamda olduğunu çok iyi biliyordum. "Quen ley hattı becerilerin üzerinde çalıştığını söyledi," dedi Trent metali tekrar üzerime örterken. "Başka bir uygulayıcıya dokunduğumda tanıdığının enerjisinin eşitlenmeye çalışmasını nasıl engelleyeceğimi öğrenmek bir haftamı aldı. Tabii o zamanlar üç yaşıyordum, yani bir bahanem vardı."

Elleri üzerimden çekildi ve ben de esnek minderlere yerleştim. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı, her zamanki profesyonelliği kaybolmuştu. İlk kez içimdeki hat enerjisini rahatlık meselesi haline getirmeye çalışmış olmam onu ilgilendirmiyordu. Onu paketlemeye hazırdım. Ayaklarım ağrıyordu ve Quen sağ olsun, eve gidip bir kutu dondurma yemek ve babamı hatırlamak istiyordum.

"Quen babamı tanıyordu," dedim somurtarak.

"Ben de öyle duydum." Şehre doğru ilerlerken bana değil, geçen manzaraya baktı.

Nefesim hızlandı ve yerimde kıpırdandım. "Piscary babamı öldürdüğünü söyledi. Quen bundan daha fazlası olduğunu ima etti."

Trent bacak bacak üstüne attı ve takım elbisesinin düğmelerini açtı. "Quen çok fazla konuşuyor."

Gerginlik midemi sıktı. "Babalarımız birlikte mi çalışıyordu?" Ben sordum. "Ne yapıyorlardı?"

Dudağı seğirdi ve düz durduğundan emin olmak için bir elini saçlarında gezdirdi. Sürücü koltuğundan Jonathan öksürerek onu uyardı. *Doğru ya. Sanki onun tehditleri benim için bir şey ifade ediyordu?*

Trent koltuğunda kayarak bana baktı, yüzünde ilginin bir tonu vardı. "Benimle çalışmaya hazır mısın?"

Ona kaşlarımı kaldırdım. *Benimle çalış. Geçen sefer benim için çalışıyordu.*

"Hayır." Ayağına basmak istememe rağmen gülümsedim. "Quen babamın ölümü için kendini suçluyor gibi görünüyor. Bunu büyüleyici buluyorum. Özellikle de Piscary sorumluluğu üstlenmişken."

Trent'ten bir iç çekiş geldi. Otoyola girdiğimizde eliyle kendini sabitlemeye çalıştı. "Piscary babamı doğrudan öldürdü," dedi. "Baban ona yardım etmeye çalışırken ısırdı. Quen'in orada olması gerekiyordu, babanın değil. Bu yüzden Quen, Piscary'yi bastırmanıza yardım etmeye gitti. Babanın sana yardım etmek için orada olmamasının kendi hatası olduğuna inandığı için babanın yerini alması gerektiğini düşündü."

Yüzüm buz kesti ve kendimi deri koltuğa geri ittim. Trent'in Quen'i bana yardım etmesi için gönderdiğini düşünmüştüm; Trent'in bununla hiçbir ilgisi yoktu. Ama kafa karışıklığımı gideren bir düşünce ortaya çıktı. "Ama babam vampir ısırığından ölmedi."

"Hayır," dedi Trent dikkatle, gözleri büyüyen ufuk çizgisindeydi. "Ölmedi."

"Kırmızı kan hücreleri yumuşak dokularına saldırmaya başladığında öldü." söz verdi, daha fazlasını bekledi ama Trent'in duruşu kapandı. "Tüm alabileceğim bu, değil mi?" Açıkça söyledim ve adam bana yarım bir gülümseme verdi, çekici ve sinsi.

"İş teklifim her zaman açıktır, Bayan Morgan."

Zor oldu ama koltuğa yığılırken yüzümde hoş bir ifade tutmayı başardım. Birden kendimi uyuşturulmuş, bir zamanlar asla gitmeyeceğime yemin ettiğim yerlere çekilmiş gibi hissettim: Trent için çalışmak, onunla seks yapmak

bir vampir, bakmadan karşıdan karşıya geçmek. Hepsinden kurtulabilirdiniz ama eninde sonunda bir otobüsün altında kalacaktınız. *Trent'le limuzinde ne halt ediyordum?*

Hollows'a geçmiştik ve ben daha fazla ilgi göstererek doğruldum. Başta yeşil, beyaz ve altın rengi olmak üzere yoğun bir bayram ışığı vardı. Sessizlik uzuyordu. "Eee, Ellasbeth kim?"

Trent bana zehirli bir bakış fırlattı, ben de tatlı tatlı gülümsedim. "Benim fikrim değil," dedi.

Ne kadar ilginç diye düşündüm. *Bir sinir buldum. Üzerine basmak eğlenceli olmaz mıydı?* "Eski kız arkadaşın mı?" Parlak bir şekilde tahmin ettim. "Yatılı mı? Bodrumda sakladığın çirkin kız kardeşin mi?"

Trent'in ifadesi profesyonel boşluğuna geri dönmüştü ama huzursuz parmakları sürekli hareket ediyordu. "Mücevherlerini beğendim," dedi. "Belki de biz yokken Jonathan'ın onu evin kasasına koymasını sağlamalıydım."

Bir elimi kolyesine koydum ve vücudumdan gelen sıcaklığı hissettim. "Boktan bir şey takıyordum ve sen bunu biliyorsun." Kahretsin, üzerimde bir ata takma diş yapmaya yetecek kadar altın vardı.

"O zaman Nick hakkında konuşabiliriz." Trent'in yatıştırıcı sesi alaycı bir ton taşıyordu. "Nick hakkında konuşmayı tercih ederim. Nick'ti, değil mi? Nick Sparagmos? Duyduğuma göre sen onu sara nöbetine soktuktan sonra şehirden taşınmış." Ellerini dizlerinde kavuşturmuş, soluk kaşlarını kaldırarak bana anlamlı bir bakış attı. "Ona ne yaptın? Bunu asla öğrenemedim."

"Nick iyi." Saçlarımla oynamalarına fırsat vermeden ellerimi aşağı çektim. "O iş için uzaktayken dairesine ben bakıyorum." Pencereden dışarı baktım, arkama uzanıp şalı omuzlarımdan üzerinden geri çektim. Okuldaki en iyi zengin kaltaktan bile daha iyi çamur atabiliyordu. "Seni neye karşı korumam gerektiğini konuşmamız gerekiyor."

Sürücü koltuğundan Jonathan'ın homurtusu geldi. Trent de kıkırdadı. "Korunmaya ihtiyacım yok," dedi. "Olsaydım Quen burada olurdu. Sen yarı işlevsel bir dekorasyonsun."

Yarı işlevsel... "Öyle mi?" Şaşırdığımı söyleyebilmeyi dileyerek karşılık verdim.

"Evet," diye karşılık verdi, kelimenin ondan gelmesi tuhaftı. "Yani

Otur oturduğun yerde ve çeneni kapalı tut."

Yüzüm ısınırken dizlerim neredeyse uyluğuna değecek şekilde hareket ettim. "Beni dinleyin Bay Kalamack," dedim sertçe. "Quen bana kışını çimlerin üzerinde tutmam için iyi para ödüyor, bu yüzden odayı bensiz terk etme ve kötü adamlarla görüş alanıma girme. Anladın mı?"

Jonathan bir park yerine döndü ve frene çok sert bastığında kendimi desteklemek zorunda kaldım. Trent ona baktı ve ben de dikiz aynasından bakışlarının kilitlenmesini izledim. Hâlâ öfkeliyken dışarı baktığımda bir metre yüksekliğinde çirkin kar yığınlarıyla karşılaştım. Nehir kenarındaydık ve yığınları hafifçe buharlaşan kumar teknesini görünce omuzlarım gerildi. Saladan'ın kumar teknesi mi? Yine mi?

Aklıma Kisten'le geçirdiğim gece ve bana barbut oynamayı öğreten smokinli adam geldi. *Kahretsin*. "Hey, Saladan'ın neye benzediğini biliyor musun?" diye sordum. "O bir cadı mı?"

Ses tonumdaki tereddüt muhtemelen Trent'in dikkatini çekmişti ve Jonathan bu uzunluktaki bir araba için ayrılmış uzun noktaya park ederken bana baktı. "O bir ley hattı cadısı. Siyah saçlı, koyu renk gözlü, benim yaşımda. Neden? Endişeli misin? Endişelenmelisin. O senden daha iyi."

"Hayır." *Saçmalık. Yoksa bok mu demeliydim?* El çantamı kaptığım gibi minderlerin üzerine yığıldım, Jonathan kapıyı açtı ve Trent alıştırma yapılması gereken bir zarafetle dışarı çıktı. Soğuk bir hava üflemesi onun yerini aldı ve Trent'in orada yaz mevsimindeymiş gibi nasıl durabildiğini merak etmeme neden oldu. İçimde Saladan'la çoktan tanıştığıma dair bir his vardı. *Aptal!* Kendimi azarladım. Ama Lee'ye başarısız küçük siyah cazibesinden sonra ondan korkmadığımı göstermek son derece tatmin edici olacaktı.

Karşılaşmak için sabırsızlanmaya başladığımda, bankın üzerinden açık kapıya doğru kaydım ve Jonathan kapıyı suratıma kapatınca geri çekildim. "Hey!" diye bağırdım, adrenalin başımı ağrıtıyordu.

Kapı açıldı ve Jonathan bana memnun bir sırıtış attı. "Özür dilerim hanımefendi," dedi.

Yanında Trent vardı, yüzünde yorgun bir ifade vardı. Ödünç aldığım şalımı sıkı sıkı tutarak, dışarı çıkarken Jonathan'ı izledim. "Teşekkür ederim Jon," dedim parlak bir sesle, "seni lanet olası piç."

Trent gülümsemesini gizleyerek başını eğdi. Şalı daha yukarı çektim ve çizgi enerjimi olması gereken yerde tuttuğumdan emin olarak Trent'in elini tuttum.

Böylece buzlu rampayı çıkmama yardım edebilecekti. Geri çekilmek için sertleşti ve ben de boştaki elimle kolunu kavradım, çantamı aramıza sıkıştırdım. Hava soğuktu ve içeri girmek istiyordum. "Senin için topuklu giyiyorum," diye mırıldandım. "En azından tenekemin üzerine düşmediğimden emin olabilirsiniz. Yoksa benden korkuyor musun?"

Trent hiçbir şey söylemedi, biz adım adım otoparkı geçerken duruşu huzursuz bir kabullenişe dönüştü. Omzunun üzerinden Jonathan'a bakarak arabada kalması gerektiğini işaret etti ve ben de uzun boylu, mutlu olmayan adama Erica'nın çarpık kulak öpücüğünü vererek veda ettim. Hava artık tamamen kararmıştı ve rüzgâr naylon çoraplarım dışında çıplak olan bacaklarıma kar parçaları savuruyordu. Neden bir palto ödünç almak için ısrar etmemiştim? Merak ettim. Bu şal değersizdi. Ve leylak gibi kokuyordu. Leylaktan nefret ederdim.

"Üşümüyor musun?" Trent'in sanki Temmuz ayındaymışız gibi sıcak görüldüğünü görünce sordum.

"Hayır," dedi ve ben de Ceri'nin karda benzer bir hoşgörülle yürüdüğünü hatırladım.

"Elflere özgü bir şey olmalı," diye mırıldandım ve o da kıkırdadı.

"Evet," dedi, bu sıradan kelimeyle gözlerim onunkilere kaydı. Eğlenceli bir şekilde parlıyorlardı ve ben de işaret eden rampaya baktım.

"Donmuş durumdayım," diye homurdandım. "Biraz daha hızlı hareket edebilir miyiz?"

Adımlarını hızlandırdı ama giriş kapısına geldiğimizde hâlâ titriyordum. Trent kapıyı benim için özenle tuttu ve beni önden içeri soktu. Kolunu bırakarak içeri girdim, ellerimi üst kollarımda kenetleyerek ısınmaya çalıştım. Kapıcıya kısa bir gülümseme verdim ve sert, boş bir bakışla karşılaştım. Şalımı çıkarıp iki parmağımın arasında vestiyer görevlisine uzattım, acaba burada rahatça bırakabilir miyim diye düşündüm, tabii ki kazara.

"Bay Kalamack ve Bayan Morgan," dedi Trent, ziyaretçi defterini görmezden gelerek. "Bizi bekliyorlar."

"Evet, efendim." Kapıcı onun yerine geçmesi için birini işaret etti. "Bu taraftan."

Trent bana kolunu uzattı. Tereddüt ettim, sessiz yüzünü okumaya çalıştım ve başaramadım. Nefes alarak kolumu onunkine bağladım. Parmaklarım elinin üstünü okşarken, enerji seviyemi korumak için bilinçli bir çaba sarf ettim

hafif bir çekilme hissettim. "Daha iyi," dedi, biz kapıcıyı takip ederken gözleri kalabalık oyun salonunu tarıyordu. "Her geçen gün daha iyiye gidiyorsunuz Bayan Morgan."

İçeri girdiğimizde başlarını kaldırıp bakan insanlara gülümseyerek, "Hadi oradan, Trent," dedim. Eli parmaklarımın altında sıcacıktı ve kendimi prenses gibi hissediyordum. Gürültüde bir durgunluk oldu ve konuşmalar tekrar yükseldiğinde, tamamen kumara bağlanamayacak bir heyecan vardı.

Hava ılıktı ve hoş kokuluydu. Odanın ortasında asılı duran disk sessiz görünüyordu ama ikinci görüşümle bakmaya zahmet etsem o çirkin mor ve siyahla titreşiyor olacağını hayal ettim. Saçlarımın stilistin spreyleri ve telleri altında uslu durup durmadığını görmek için yansımama baktım, siyah gözümün sarısının hâlâ sıradan makyajımın ardında saklı olmasına sevindim. Sonra tekrar baktım.

Lanet olsun! Yavaşladığımı düşündüm. Trent ve ben harika görünüyorduk. İnsanların bakmasına şaşmamalı. O şık ve zarıftı, ben de ödünç aldığım elbisemin içinde, saçlarım ensemden yukarı kalkmış ve o ağır altın telle bağlanmış halde zarıftım. İkimiz de kendimize güveniyorduk, ikimiz de gülümsüyorduk. Ama mükemmel bir çift olduğumuzu düşünürken bile, birlikte olmamıza rağmen her birimizin yalnız olduğunu fark ettim. Güçlerimiz birbirimize bağlı değildi ve bu kötü olmasa da çift olmaya uygun değildi. Sadece birbirimizin yanında durup iyi görünüyorduk.

"Ne oldu?" Trent merdivenleri ondan önce çıkmamı işaret ederek sordu.

"Yok bir şey." Yırtmaçlı eteğimi elimden geldiğince toparlayarak kapıcının peşinden halı kaplı dar merdivenlerden yukarı çıktım. Oyun oynayan insanların sesi silikleşti, bilinçaltımı harekete geçiren bir arka plan uğultusuna dönüştü. Bir tezahürat yükseldi ve orada olmayı, zarların ne göstereceğini görmek için nefes nefese beklerken kalbimin çarpmasını diledim.

Trent, bize eşlik eden adamın duymaması için alçak sesle, "Bizi arayacaklarını düşünmüştüm," dedi.

Omuz silktim. "Ne için? Tavandaki o büyük disk gördün mü?" Arkamıza baktı ve ben de ekledim, "Bu kocaman bir büyü engelleyici. Sen hepsini yakmadan önce kelepçelerimde olan tılsımlara benziyor ama tüm tekneyi etkiliyor."

"Silah getirmedi mi?" diye fısıldadı ikinci kata ulaştığımızda.

Zemin.

"Evet," dedim dişlerimin arasından gülümseyerek. "Ve bununla birini vurabilirim ama iksir, o kişi tekneyi terk edene kadar etkisini göstermez."

"O zaman ne işe yarar?"

"Ben insanları öldürmem, Trent. Aş artık bunu." *Gerçi Lee için bir istisna yapabilirim.*

Çenesinin gerildiğini ve gevşediğini gördüm. Refakatçimiz dar bir kapıyı açarak içeri girmemi işaret etti. İçeri girdiğimde Lee'nin dikkatini masasındaki evrak işlerine verdiğinde hoş bir şaşkınlıkla baktığını gördüm. İfademi nötr tutmaya çalıştım, sokakta bana doğrultulmuş siyah bir tılsımın altında kıvranan o adamın anısı beni aynı anda hem kızdırıyor hem de hasta ediyordu.

Arkasında uzun boylu bir kadın durmuş, eğilerek boynundan nefes alıyordu. Uzun bacaklı ve zayıftı, İspanyol paça siyah bir tulum giymişti. Yakası neredeyse göbeğine kadar iniyordu. Gözleri kolyeme kayınca ve gülümseyerek bana küçük, sivri köpek dişlerini gösterince vampir olduğuna karar verdim. Yara izim sızladı ve öfkem yavaşladı. Quen'in hiç şansı olmazdı.

Gözleri parlayan Lee ayağa kalktı ve smokininin ceketini çekiştirerek düzeltti. Vampiri fiziksel olarak yolundan iterek masanın etrafından çıktı. Trent içeri girdi ve bakışları daha da hareketlendi. "Trent!" diye haykırdı, ellerini uzatarak öne doğru yürüdü. "Nasılsın, ihtiyar!"

Trent ve Lee sıcak bir şekilde el ele tutuşurken geri adım attım. *Şaka yapıyor olmalısın.*

"Stanley," dedi gülümseyerek ve her şey yerli yerine oturdu. *Stanley, Lee için uzun.*

"Lanet olsun!" dedi Lee, Trent'in sırtına vurarak. "Ne kadar oldu? On yıl mı?"

Trent'in gülümsemesi titredi, gözlerindeki hafif gerginlik dışında o tokattan duyduğu rahatsızlık neredeyse fark edilmiyordu. "Neredeyse öyle. İyi görünüyorsun. Hâlâ dalgalara vuruyor musun?"

Lee başını eğdi, smokin giymesine rağmen çapkın bir sırıtış onu bir hayduta dönüştürdü. "Ara sıra. İstedğim kadar değil. Lanet olası dizim

bana sorun çıkartıyor. Ama iyi görünüyorsun. Artık biraz kas yapmışsın. Bana ayak uydurmaya çalışan o sıska çocuk değilsin."

Trent'in gözleri benimkilere kaydı ve ben de ona sessiz bir bakış attım.

"Teşekkürler." "Söylentilere göre evleniyormuşsun."

Evli mi? Nişanlısının elbisesini mi giyiyordum? Oh, bu gittikçe daha iyi oluyordu.

Lee saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve masaya yaslandı. Arkasındaki vampir, omuzlarını şehvetli bir şekilde okşamaya başladı. Gözlerini benden ayırmıyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti. "Tanıdığım biri mi?" Lee sordu ve Trent'in çenesi sıkıştı.

"Ellasbeth Withon adında genç ve güzel bir kadın," dedi. "Seattle'dan."

"Ah." Kahverengi gözlerini kocaman açan Lee, sanki Trent'e gülüyormuş gibi gülümsedi. "Tebrikler mi?"

Trent suratını ekşiterek, "Onunla tanıştın," deyince Lee kıkırdadı.

"Adını duymuştum." Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Düğüne davetli miyim?"

Sabırsızca üfledim. Buraya kafa tokuşturmaya geldiğimizi sanıyordum, yeniden bir araya gelmeye değil. Aradan on yıl geçince onlu yaşlarının sonuna gelmişlerdi. Üniversite mi? Ve görmezden gelinmekten hoşlanmıyordum, ama sanırım bu kiralık yardımcılar için standarttı. En azından orospu da tanıştırılmamıştı.

"Elbette," dedi Trent. "Sekiz seçenek arasında karar verir vermez davetiyeler gönderilecek," dedi kuru bir sesle. "Bir daha ata binebileceğini düşünseydim senden sağdıcım olmanı isterdim."

Lee kendini masadan çekip vampirin ulaşamayacağı bir yere çekti. "Hayır, hayır, hayır," diye itiraz ederek küçük bir dolaba gitti ve iki bardakla bir şişe çıkardı. "Bir daha olmaz. Seninle olmaz. Tanrım, o canavarın kulağına ne fısıldadın?"

Trent gülümsedi, bu sefer gerçek bir gülümsemeydi ve uzatılan kadehi aldı. "Adil olan adildir, sörfçü dostum," dedi ve aksanına göz kırptım. "Neredeyse beni boğuyordun."

"Ben mi?" Lee masaya geri oturdu, bir ayağını yerden kaldırdı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Kanoda sızıntı vardı. Yüzme bilmediğini bilmiyordum."

"Sürekli bunu söyleyip duruyorsun." Trent'in gözleri seğirdi. Küçük bir yudum alarak bana döndü. "Stanley, bu Rachel Morgan. Bu gece benim güvenliğim."

Sahte bir gülümseme yaydım. "Merhaba Lee." Elimi uzattım, ley hattı enerjimi dizginlemeye dikkat ettim, ancak o adamın çılgınlıklarının anısı içimde yankılanırken, ona bir sarsıntı vermemek zordu. "Bu sefer üst katı görmek güzel."

"Rachel," dedi Lee sıcak bir sesle, elimi sıkmak yerine üstünden öpmek için çevirdi. "Seni o çirkin işe bulaştırdığım için ne kadar kötü hissettiğimi tahmin bile edemezsin. Bu işten yara almadan kurtulmana çok sevindim. Umarım bu gece karşılığını düzgün bir şekilde alıyordur?"

Dudakları elime değmeden önce elimi geri çektim ve siler gibi yaptım. "Özür dilemene gerek yok. Ama bana barbut oynamayı öğrettiğin için sana teşekkür etmezsem ayıp etmiş olurum." Nabzım hızlandı ve ona yumruk atma isteğini bastırdım. "*Zarını geri ister misin?*"

Vampir onun arkasına geçti, elleri sahiplenici bir şekilde omuzlarına gitti. Lee gülümsemesini yerinde tuttu, görünüşe göre benim iğnemden habersizdi. *Tanrım, adamın gözeneklerinden kan akıyordu ve bu bana yönelikti. Piç kurusu.*

"Yetimhane bağışınız için çok minnettar," dedi Lee yumuşak bir sesle. "Bana söylediklerine göre yeni bir çatı yaptırmışlar."

"Harika," dedim, gerçekten memnun olmuştum. Yanımda Trent kıpırdandı, belli ki araya girmek için can atıyordu. "Daha az şanslı olanlara yardım edebildiğimde her zaman mutlu olurum."

Lee vampirin ellerini tuttu ve onu yanında durması için hareket ettirdi.

Onların dikkati dağılmışken Trent koluma girdi. "Yeni çatıyı mı aldın?" diye nefes aldı.

"Görünüşe göre," diye mırıldandım, sokaklardaki itiş kakışa değil de çatıya şaşırdığını fark ettim.

Lee vampirin elini tutarken, "Trent, Rachel," dedi. "Bu Candice."

Candice dişlerini göstermek için gülümsedi. Trent'i görmezden gelerek kahverengi gözlerini boynuma dikti, kırmızı dili ağzının kenarında geziniyordu. Nefes vererek daha da yaklaştı. "Lee, tatlım," dedi ve sesi yara izimin üzerinde dalgalar gibi dolaştığında Trent'in kolunu daha sıkı kavradım. "Bana bir erkeği eğlendireceğimi söylemiştin." Gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. "Ama bu sorun değil."

Zorla nefes aldım. Boynumdan gelen söz dalgaları dizlerimi zayıflatıyordu. Kan beynime sıçradı ve gözlerim neredeyse kapanacaktı. Bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. Yanıt vermemek için Ivy'yle olan tüm deneyimimi kullanmam gerekti. Açtı ve ne yaptığını biliyordu. Eğer o ölümsüz olsaydı, ben de onun olurum. Bu haliyle, yara izimle bile, ben izin vermedikçe beni büyüleyemezdi. Ve ben izin vermeyecektim.

Trent'in beni izlediğinin farkında olarak kendimi kontrol altına aldım ama içimdeki cinsel gerilimin nemli bir gecede sis gibi yükseldiğini hissedebiliyordum. Düşüncelerim önce Nick'e, sonra da işleri daha da kötüleştirmek için oyalandıkları Kisten'e kaydı. "Candice," dedim usulca, daha yakına eğilerek. *Ona dokunmayacaktım. Dokunmazdım.* "Seninle tanıştığıma memnun oldum. Bir daha yarama bakarsan dişlerini kırar ve göbek deliğini delmek için kullanırım."

Candice'in gözleri karardı. Yara izimdeki sıcaklık kayboldu. Öfkeyle geri çekildi, eli Lee'nin omzundaydı. "Tamwood'un oyuncağı olman umurumda değil," dedi Lanetliler Kraliçesi gibi davranmaya çalışarak ama gerçekten tehlikeli bir vampirle yaşıyordum ve çabaları acınasıydı. "Seni alt edebilirim," diye bitirdi.

Çenem sıkıştı. "Ben Ivy ile yaşıyorum. Onun oyuncağı değilim," dedim usulca, alt kattan gelen sessiz bir tezahürat duyarak. "Bu sana ne anlatıyor?"

"Hiçbir şey," dedi güzel yüzü çirkinleşerek.

"Ve benden alacağın şey tam olarak hiçbir şey olmayacak, bu yüzden geri çekil."

Lee aramıza girdi. "Candice," dedi, bir elini sırtına koyup onu kapıya doğru iterek. "Bana bir iyilik yap, tatlım. Bayan Morgan'a kahve getirir misin? Bu gece çalışıyor."

"Siyah, şekersiz," dedim sesimin titrediğini duyarak. Kalbim küt küt atıyordu ve ter içinde kalmıştım. Kara cadılarla başa çıkabilirdim. Yetenekli, aç vampirler biraz daha zordu.

Parmaklarımı Trent'in kolundan ayırarak geri çektim. Önce bana sonra da Lee'nin kapıya kadar eşlik ettiği vampire bakarken yüzü sessizdi.

"Quen..." diye fısıldadı.

"Quen'in hiç şansı olmazdı," dedim kalbim yavaşlayarak. Ama Saladan ölümsüz bir vampiri kendisine destek olmaya ikna edemezdi, yoksa Piscary bunu öğrenir ve onu ya da onu iki kez öldürürdü. Ölüler arasında onur vardı. Ya da belki de sadece korkuydu.

Lee, Candice'e birkaç kelime söyledi ve kadın koridora doğru süzüldü, gitmeden önce bana sinsî bir gülümseme verdi. Kırmızı topuklu ayakkabıları onu son görüşüm oldu. Ivy'ninkinin aynısı bir halhal taktığını fark ettiğimde düşüncelerim altüst oldu. Sebepsiz yere böyle bir bileklikten birden fazla olamazdı -belki de Kisten ve ben sohbet etmeliydik.

Bunun ne anlama geldiğini bilmeden yeşil döşemeli sandalyelerden birine oturdum ve adrenalinin etkisiyle yere yığıldım. Ellerimi hafif titremelerini gizlemek için kenetlediğimde Ivy'yi ve bana sağladığı korumayı düşündüm. Aylardır kimse benimle böyle oynamamıştı, parfüm tezgâhındaki vampir beni başkasıyla karıştırdığından beri. Eğer her gün bununla savaşmak zorunda kalırsam, kendimin bir gölgesi haline gelmem an meselesi olurdu: zayıf, kansız ve birine ait. Ya da daha kötüsü, herhangi birine ait olmak.

Kumaşın kayma sesi dikkatimi ikinci sandalyeye oturan Trent'e çekti. Lee, Candice'in arkasından kapıyı sert bir gümbürtüyle kapattığında, "İyi misin?" diye nefes aldı.

Sesi yatıştırıcıydı, beni şaşırttı. Kendimi doğrulmaya zorlayarak başımı salladım, neden umursadığını ya da umursayıp umursamadığını merak ediyordum. Nefes vererek ellerimi zorla açtım ve gevşettim.

Verimli bir şekilde koştururan Lee, masasına geri döndü ve oturdu. Güneşten bronzlaşmış yüzünün ortasında beyaz dişlerini göstermek için gülümsüyordu. "Trent," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. Bizimkinden daha büyüktü ve sanırım boyu birkaç santim daha uzundu. *Zekice*. "Beni görmeye gelmene sevindim. İşler daha fazla çığırından çıkmadan konuşmalıyız."

"Kontrolden mi çıktı?" Trent kıpırdamadı ve benim için duyduğu endişenin eriyip yok oluşunu izledim. Yeşil gözleri sertleşmişti, kadehini aralarındaki masaya koydu, yumuşak tıkırtı olması gerekenden daha yüksek sesle geliyordu. Saladan'ın özensiz sırtışından gözlerini ayırmadan odayı ele geçirdi. Bu, ofisinde çalışanlarını öldüren ve bundan paçayı sıyıran adamdı, şehrin yarısına sahip olan adamdı, kanuna burun kıvrıran, eski bir ormanın ortasındaki kalesinde yaşayan adamdı.

Trent kızgındı ve birdenbire beni görmezden gelmelerini umursamadım.

Trent, "İki trenimi raydan çıkardın, kamyon hattımın neredeyse grev yapmasına neden oldun ve birincil halkla ilişkiler çabamı yaktın," dedi, saçlarından bir tutam uçuşmaya başlamıştı.

Lee omuz silerken ben ona baktım. *Birincil halkla ilişkiler çabası mı? Bir yetimhaneydi. Tanrım, ne kadar soğuk olabilirsiniz?*

"Dikkatini çekmenin en kolay yolu buydu." Lee içkisini yudumladı. "Son on yıldır Mississippi'yi geçme yolunda ilerliyorsun. Daha azını mı bekliyordun?"

Trent'in çenesi gerildi. "Sokaklara saldıgınız Brimstone'un etkisiyle masum insanları öldürüyorsunuz."

"Hayır!" Lee havladı, bardağı ondan uzaklaştırdı. "Masum diye bir şey yok." İnce dudaklarını birbirine bastırarak öne doğru eğildi, kızgın ve tehditkârdı. "Çizgiyi aştın," dedi, smokininin altında omuzları gergindi. "Ve eğer anlaştığımız gibi nehrin kendi tarafında kalsaydın, burada senin zayıf müşterilerini ayıklıyor olmazdım."

"Bu anlaşmayı babam yaptı, ben değil. Babanızdan Brimstone'da izin verdiği seviyeleri düşürmesini istedim. İnsanlar güvenli bir ürün istiyor. Ben de onlara bunu veriyorum. Nerede yaşadıkları umurumda değil."

Lee bir inançsızlık sesiyle geri çekildi. "Şu hayırsever saçmalığını bırakın artık," diye mırıldandı. "Biz istemeyen kimseye mal satmayız. Peki ya Trent? Onlar istiyor. Ne kadar güçlü, o kadar iyi. Ölüm seviyeleri bir nesilden daha kısa sürede eşitlenir. Zayıflar ölür, güçlüler hayatta kalır, daha fazlasını almaya hazır ve istekli olurlar. Daha güçlüsünü almak için. Sizin dikkatli düzenlemeniz herkesi zayıflatıyor. Doğal bir denge yok, türlerin güçlenmesi yok. Belki de bu yüzden sizden bu kadar az kaldı. Onları kurtarmaya çalışarak kendinizi öldürdünüz."

Ellerim aldatıcı bir şekilde kucağımda gevşek dururken, küçük odada gerilimin yükseldiğini hissediyordum. *Zayıf müşterileri itlaf etmek mi? Türü güçlendirmek mi?* Kim olduğunu sanıyordu bu adam?

Lee hızlı bir hareket yaptı ve ben seğirdim.

"Ama işin özü şu ki," dedi Lee, hareket ettiğimi görünce geri çekilerek, "kuralları değiştirdiğiniz için buradayım. Ve gitmeyeceğim. Bunun için artık çok geç. Her şeyi bana devredebilir ve kibarca buradan ayrılabilirsiniz."

yoksa her seferinde bir yetimhane, bir hastane, bir tren istasyonu, bir sokak köşesi ve yüreği kanayan bir masum alacağım." İçkisinden bir yudum aldı ve onu bağıcıklı ellerinin arasına aldı. "Oyunları severim, Trent. Ve hatırlarsan, ne oynadıysak kazandım."

Trent'in gözü seğirdi. Bu onun tek duygu gösterisiydi. "Şehrimden çıkmak için iki hafta var," dedi, sesi ölümcül bir akıntıyı gizleyen sakın bir su şeridi gibiydi. "Dağıtımımı sürdüreceğim. Baban konuşmak isterse, dinliyorum."

"Senin şehrin mi?" Lee gözlerini benim üzerimde gezdirdi, sonra tekrar Trent'e döndü. "Bana bölünmüş gibi geldi." İnce kaşlarını kaldırdı. "Çok tehlikeli, çok çekici. Piscary hapiste. Filizi etkisiz. Arkasına saklandığın dürüst işadamı cilasını yüzünden savunmasızsın. Cincinnati'yi ve özenle geliştirdiğin dağıtım ağını alacağım ve olması gerektiği gibi kullanacağım. Bu bir israf, Trent. Elindekilerle tüm Batı Yarımküre'yi kontrol edebilirsin ama sen bunu yarı güçlü Brimstone ve biyolojik ilaçlarla, hiçbir zaman kendileri ya da senin için bir şey yapamayacak olan toprak çiftçilerine ve sosyal yardım vakalarına harcıyorsun."

Kaynayan bir öfke yüzümü ısıttı. Ben de o sosyal yardım vakalarından biriydim ve bu ortaya çıkarsa muhtemelen Sibirya'ya bir biyolojik muhafaza torbası içinde gönderilecek olsam da kıllandım. Trent pisliğin tekiydi ama Lee iğrençti. Anlamadığı şeyler hakkında çenesini kapamasını söylemek için ağzımı açtığımda Trent ayakkabısıyla bacağıma dokunarak beni uyardı.

Trent'in kulaklarının kenarları kızarmıştı ve çenesi gergindi. Sandalyenin koluna vuruyor, tedirginliğini kasıtlı olarak gösteriyordu. "Batı Yarımküre'yi kontrol ediyorum," dedi Trent, alçak ve yankılanan sesi midemin sıkışmasına neden oldu. "Ve sosyal yardım davalarım bana babamın müşterilerinden daha fazlasını kazandırdı -Stanley."

Lee'nin bronzlaşmış yüzü öfkeyle bembeyaz kesildi ve anlamadığım ne söylendiğini merak ettim. Belki de üniversite değildi. Belki de "kampta" tanışmışlardı.

Trent, "Paranız beni dışarı atmaya zorlayamaz," diye ekledi. "Asla. Git babana Brimstone seviyesini düşürmesini söyle, ben de Batı Yakası'ndan çekileyim."

Lee ayağa kalktı, ben de hareket etmeye hazır bir şekilde kaskatı kesildim. Ellerini iki yana açarak kendini destekledi. "Erişimini abartıyorsun, Trent. Biz çocukken de öyleydin ve hiçbir şey değişmedi. Bu yüzden kıyıya yüzmeye çalışırken neredeyse boğuluyordun ve bu yüzden oynadığımız her oyunu, katıldığımız her yarışı kaybettin."

ran, her kıza bir ödöl verdik." Şimdi sözlerinin altını çizerek işaret ediyordu. "Şımartıldığın ve herkesin hafife aldığı başarıların için övüldüğün için olduğundan daha fazlası olduğunu düşünüyorsun. Bununla yüzleş. Türlünün son örneğisin ve seni oraya getiren de kibrin."

Gözlerim aralarında gidip geldi. Trent bacak bacak üstüne atmış, parmakları birbirine kenetlenmiş bir şekilde oturuyordu. Kesinlikle hareketsizdi. Öfkeliydi ama pantolonunun eteklerinin titremesi dışında bunu belli etmiyordu. "Vazgeçemeyeceğin bir hata yapma," dedi usulca. "Artık on iki yaşında değilim."

Lee geri çekildi, arkamdaki kapıya bakarken içinde yersiz bir memnuniyet ve güven vardı. "Beni kandırabilirdin."

Kapının mandalı kaydı ve ben sarsıldım. Candice elinde kurumsal beyaz bir fincan kahveyle içeri girdi. "Affedersiniz," dedi, kedi yavrusu yumuşaklığındaki sesi gerginliği daha da artırıyor. Trent ve Lee'nin arasına girerek bakışlarını birbirlerinden ayırdı.

Trent kollarını silkeledi ve yavaşça nefes aldı. Kahveye uzanmadan önce ona bir göz attım. Sarsılmış görünüyordu ama bu korkudan değil, öfkesini bastırmaktan kaynaklanıyordu. Biyolabını ve Ceri'nin kilisemin karşısındaki sokakta yaşlı bir adamla güven içinde saklandığını düşündüm. Kendisi için yapması gereken seçimleri onun yerine ben mi yapıyordum?

Kupa kalındı, elime aldığımda sıcaklığı parmaklarıma sızdı. İçine krema koyduğunu fark ettiğimde dudağım kıvrıldı. İçeceğimden değil tabii. "Teşekkürler," dedim ve Lee'nin masasının üzerinde bacak bacak üstüne atmış, cinsellik yüklü bir poz verdiğinde ona çirkin bir yüz ifadesiyle karşılık verdim.

"Lee," dedi, kışkırtıcı bir gösteri yapmak için eğilerek. "Yerde senin dikkatini gerektiren küçük bir sorun var."

Sinirlenmiş görünerek onu yolundan itti. "Alış buna Candice. Arkadaşlarımla birlikteyim."

Gözleri karardı ve omuzları sertleşti. "Katılman gereken bir şey var. Hemen aşağı in. Beklemeyecek."

Bakışlarımı Trent'e çevirdim ve onun şaşkınlığını okudum. Görünüşe göre güzel vampir dekorasyondan daha fazlasıydı. *Ortak mı?* Merak ettim. Kesinlikle öyle davranıyordu.

Tek kaşını alaycı bir huysuzlukla Lee'ye doğru kaldırdı ve bana keşke

aynısını yapabiliirdi. Hâlâ nasıl yapılacağını öğrenme zahmetine girmemiştim. "şimdi Lee," diyerek masadan kalktı ve onun için kapıyı tutmaya gitti.

Kaşları çatıldı. Kısa perçemini gözlerinden sıyrarak sandalyesini aşırı bir güçle geriye itti. "İzninizle." İnce dudakları gerildi, Trent'e başını salladı ve ayakları merdivenlerde gümbürdeyerek dışarı çıktı.

Candice onun peşinden dışarı çıkmadan önce bana yırtıcı bir şekilde gülümsedi. "Kahvenizin tadını çıkarın," dedi ve kapıyı kapattı. Kilitlenirken bir klik sesi duyuldu.

Yirmi altı

Sessizliği dinleyerek derin bir nefes aldım. Trent ayak bileğini dizinin üstüne koymak için bacaklarını kaydıldı. Gözleri uzak ve endişeli, alt dudağını çığniyordu, uyuşturucu baronu ve katile hiç benzemiyordu. Tuhaf, bakınca anlaşılmıyordu.

"Kapıyı kilitlemiş," dedim, kendi sesimi duyunca sıçrayarak.

Trent kaşlarını kaldırdı. "Dolaşmanı istemiyor. Bence bu iyi bir fikir."

Küstah elf, diye düşündüm. Kaşlarımı çatarak donmuş nehre bakan küçük yuvarlak pencereye gittim. Elimin düz kısmıyla camdaki buğuyu sildim ve çeşitli ufuk çizgilerini seyrettim. Carew Kulesi bayram ışıklarıyla aydınlanmıştı; devasa ampuller gibi parlasınlar diye en üst kat pencerelerini kapladıkları altın, yeşil ve kırmızı filmle parlıyorlardı. Bu gece hava açıktı ve şehrin ışık kirliliğinin arasından birkaç yıldız bile görebiliyordum.

Dönerek ellerimi arkama koydum. "Arkadaşına güvenmiyorum."

"Hiç yapmadım. Bu şekilde daha uzun yaşayacaksın." Trent'in gergin çenesi gevşedi ve gözlerinin yeşili biraz daha az sertleşti. "Lee ve ben çocukken yazlarımızı birlikte geçirirdik. Dört hafta babamın kamplarından birinde, dört hafta da ailesinin Kaliforniya açıklarındaki yapay bir adada bulunan sahil evinde. Bunun ailelerimiz arasında iyi niyeti geliştirmesi gerekiyordu. Aslında büyük penceremdeki koğuşu ayarlayan oydu." Trent başını salladı. "On iki yaşındaydı. O zamanlar onun için büyük bir başarıydı. Hâlâ da öyle. Bir parti vermiştik. Annem jakuziye düştü, çok sarhoştı. Madem zorluklar yaşıyoruz, onu camla değiştirmeliyim."

Acı tatlı bir anıyla gülümsüyordu ama ben dinlemeyi bırakmıştım. Lee koğuşu mu ayarlamıştı? Tıpkı oyun odasındaki disk gibi benim auramın rengini almıştı. Auralarımız benzer bir frekansta rezonansa giriyordu. Gözlerimi kısarak kırmızı şaraba karşı ortak nefretimizi düşündüm. "O da benimle aynı kan hastalığına sahip, değil mi?" Dedim. Bu bir tesadüf olamazdı. Trent için değil.

Trent başını kaldırdı. "Evet," dedi temkinli bir şekilde. "İşte bu yüzden bunu anlamıyorum. Babam onun hayatını kurtardı ve şimdi yılda birkaç milyon için mi kavga ediyor?"

Yılda birkaç milyon. Zengin ve pisler için cep harçlığı. Huzursuz bir şekilde Lee'nin masasına baktım ve çekmeceleri karıştırarak öğrenecek bir şeyim olmadığına karar verdim. "Ürettiğiniz Brimstone seviyelerini izliyor musunuz?"

Trent'in ifadesi temkinli bir hal aldı, sonra sanki bir karar vermiş gibi elini saçlarında gezdirerek düzleştirdi. "Çok dikkatli olun Bayan Morgan. Ben sizin istediğiniz gibi bir canavar değilim. Ben insanları öldürme işinde değilim; arz ve talep işindeyim. Eğer ben üretmeseydim, başkası üretirdi ve bu güvenli bir ürün olmazdı. Binlerce insan ölür." Kapıya baktı ve iki ayağını da yere koymak için bacak bacak üstüne attı. "Bunu garanti edebilirim."

Düşüncelerim Erica'ya gitti. Türein zayıf bir üyesi olduğu için ölmesi düşüncesi tahammül edilemezdi. Ama yasa dışı olan yasa dışıydı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken elim onun altın küpelerine çarptı. "Resmini ne kadar güzel renklerle boyadığın umurunda değil, sen hâlâ bir katilsin. Faris bir arı sokması yüzünden ölmedi."

Kaşları çatıldı. "Faris kayıtlarını basına verecekti." "Faris kızını seven korkmuş bir adamdı."

Bir elimi kalçama koydum ve kıpırdanışını izledim. Çok inceydi: çenesindeki gerginlik, manikürlü parmaklarını tutma şekli, herhangi bir ifadenin olmaması.

"Peki neden beni öldürmüyorsun?" diye sordum. "Ben de aynısını yapmadan önce?" Kalbim küt küt atıyordu ve kendimi uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyordum.

Trent profesyonel, iyi giyimli uyuşturucu baronu kişiliğini bir gülümsemeyle bozdu. "Çünkü basına gitmeyeceksin," dedi yumuşak bir sesle. "Seni de benimle birlikte dibe çekecekler ve hayatta kalmak senin için gerçeklerden daha önemli."

Yüzüm ısındı. "Kapa çeneni."

"Bu bir başarısızlık değil, Bayan

Morgan." "Kapa çeneni!"

"Ve eninde sonunda benimle çalışacağını

biliyordum." "Çalışmayacağım."

"Zaten öylesin."

Midem bulanıyordu, arkamı döndüm. Donmuş nehrin üzerinden görmeden baktım. Kaşlarım çatıldı. O kadar sessizdi ki kalbimin güm güm atışını duyabiliyordum - neden bu kadar sessizdi?

Ellerim dirseklerimi kavrayarak döndüm. Trent pantolonunun kıvrımlarını düzeltirken başını kaldırdı. Bakışları, bende olduğunu bildiğim korkmuş ifadeye merakla bakıyordu. "Ne?" dedi dikkatle.

Kendimi gerçek dışı ve kopuk hissederek kapıya doğru bir adım attım.

"Dinle." "Hiçbir şey duymuyorum."

Uzandım ve düğmeyi oynattım. "Sorun da bu," dedim. "Tekne boş."

Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu. Trent ayağa kalktı, takım elbisesi hoş bir sessizlik yarattı. Kollarını silkeleyip öne doğru gelirken telaştan çok endişeli görünüyordu. Beni yolumdan çekerek kolu denedi.

"Ne yani, benim için işe yaramayacakken senin için işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" Dirseğinden tutup onu kapının önünden çekerek söyledim. Tek ayağımın üzerinde dengede durarak nefesimi tuttum ve lüks teknelerin bile her şeyi olabildiğince hafif tutmaya çalışmasına şükrederek pervaza tekme attım. Topuğum ince tahtayı delip geçti, ayağım takıldı. Kendimi kurtarmak için hantalca geriye doğru zıplarken güzel elbisemin şeritleri sallanıp dalgalandı.

"Hey! Bekle!" Trent delikten kıymıkları toplayıp dışarıdan kilidi açmak için uzandığında haykırdım. Beni görmezden gelerek kapıyı açtı ve koridora fırladı.

"Kahretsin, Trent!" Tıslayarak el çantamı kaptım ve onu takip ettim. Bileğim acıyarak merdivenlerin dibinde ona yetiştim. Elimi uzatıp onu geriye doğru ittim ve omzunu dar geçidin duvarına çarptım. "Ne yapıyorsun sen?" Öfkeli gözlerinden birkaç santim uzaklaşarak söyledim. "Quen'e böyle mi davranıyorsun? Dışarıda ne olduğunu bilmiyorsun ve eğer ölürsen, acı çekecek olan benim, sen değil!"

Hiçbir şey söylemedi, yeşil gözleri asabi ve çenesi gergindi.

"Şimdi o sıska kışını benimkinin arkasına getir ve orada tut," dedim onu iterek.

Somurtkan ve endişeli bir şekilde onu orada bıraktım. Elim sıçratma tabancama uzanmak istedi ama o mor disk çalışır durumda olduğu sürece, içindeki iksirler birilerini kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı, çünkü güzel kıyafetlerinin her yerine keşişotu ve örümcek otundan oluşan iğrenç bir karışım bulaştırmıştım. Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bunu fiziksel yolla yapmak umurumda değildi.

Görebildiğim kadarıyla oda boştu. Dinledim ama hiçbir şey duymadım. Başımı diz hizasına getirmek için çömelerek köşeden baktım. İki nedenden dolayı buradaydım. Birincisi, eğer biri bana vurmak için bekliyorsa, vuruşunu ayarlamak zorunda kalacak ve bana yoldan çekilmem için zaman verecekti. İkincisi, eğer vurulursam, zemini bulmak için o kadar uzağa gitmem gerekmeyecekti. Ama zarif odayı incelediğimde midem bulandı. Zemin cesetlerle doluydu.

"Aman Tanrım," dedim usulca ayağa kalkarken. "Trent, onları öldürdü." *Bu muydu yani?*
Lee bizi cinayetle mi suçlayacaktı?

Trent beni iterek geçti, kavrayıcı elimi kolayca sıyırdı. İlk cesedin yanına çömeldi. "Bayılmış," dedi düz bir sesle, o güzel sesi çeliğe dönüşmüştü.

Dehşetim yerini şaşkınlığa bıraktı. "Neden?" Durdukları yere düştüklerini tahmin ederek yeri taradım.

Trent ayağa kalktı. Gözleri kapıya gitti. Ben de aynı fikirdeydim. "Hadi buradan çıkalım," dedim.

Tahmin edilebileceği gibi kilitli bulduğumuz fuayeye doğru aceleyle ilerlerken arkamdan attığı adımlar hızlıydı. Buzlu camdan otoparktaki arabaları görebiliyordum, Trent'in limuzini bıraktığımız yere park etmişti. "İçimde kötü bir his var," diye mırıldandım ve Trent bakmak için beni kenara itti.

Kalın tahtaya baktım, onu tekmeleyemeyeceğimi biliyordum. Gergin bir şekilde el çantamı karıştırdım. Trent enerjisini bir bar taburesiyle camı kırmaya çalışarak harcarken, ben bir numaralı hızlı aramayı tuşladım. Telefon çaldığında, "Kurşun geçirmez cam," dedim.

Tabureyi indirdi ve yeniden mükemmelleştirmek için bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Zor nefes almıyordu bile. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silktim, biraz mahremiyet için yan döndüm. "Ben de bunu kullanırdım." Ivy telefonu açtığında oyun odasına döndüm. "Hey, Ivy," dedim, Bay Elfe bunu planlamadığım izlenimini vermemek için sesimi alçaltmayı reddederek. "Saladan bizi kumar teknesine kilitledi ve kaçtı. Dışarı gelip benim için kapıyı açabilir misin?"

Trent park yerine bakıyordu. "Jonathan orada. Ara onu."

Ivy bir şeyler söylüyordu ama Trent'in sesi daha yüksekti. Elimle ahizeyi kapattım ve Trent'e, "Eğer hala bilinci yerinde olsaydı, sence de Lee'nin neden gittiğini ve şimdiden bir göz atmaya geldiğini biraz merak etmez miydi?" dedim.

Trent'in yüzü biraz daha beyazlaştı.

"Ne?" Tekrar Ivy'ye odaklanırken "Ne?" dedim. Neredeyse çılgına

dönmüştü. "Çık dışarı!" diye bağırdı. "Rachel, Kist kazana bir bomba

koydurdu. I

Oraya gittiğini bilmiyordum! Çık dışarı!"

Yüzüm buz kesti. "Gitmem gerek Ivy. Sonra konuşuruz."

Ivy bağırırken telefonumun kapağını kapattım ve bir kenara koydum. Trent'e dönerek gülümsedim. "Kisten ders olsun diye Lee'nin teknesini havaya uçuruyor. Sanırım gitmemiz gerekiyor."

Telefonum çalmaya başladı. Görmezden geldim ve arama -Ivy?- telesekretere yönlendirildi. Trent'in kendine güveni eriyip gitmiş, geriye korkmadığını göstermeye çalışan çekici, iyi giyimli genç bir adam kalmıştı. "Lee kimsenin teknesini yakmasına izin vermez," dedi. "O bu şekilde çalışmaz."

Kollarımı kendime sardım ve bana yardım edecek bir şey -herhangi bir şey- bulmak için odayı taradım. "Yetimhaneni yaktı."

"Bu dikkatimi çekmek içindi."

Yorgun bir ifadeyle ona baktım. "Piscary suçlanırsa *arkadaşın* teknesinin yanmasına ve seni de beraberinde götürmesine izin verir miydi? Şehri ele geçirmek için çok kolay bir yol."

Trent'in çenesi gerildi. "Kazan dairesi mi?" diye

sordu. Başımı salladım. "Nereden biliyorsun?"

Barın arkasındaki küçük kapıya yöneldi. "Ben de öyle yapardım."

"Harika." Onu takip ettim, bilinçsiz insanların etrafından dolanırken nabzım hızlandı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bakmak istiyorum."

Trent merdivenden geriye doğru inmek için döndüğünde olduğum yerde durdum. "Bir bombayı sökebilir misin?" Herkesi kurtarmanın tek yolu bu olabilirdi. Bir düzine insan olmalı.

Trent merdivenin dibinden bana baktı, pisliğin ve dağınıklığın arasında takım elbisesiyle tuhaf görünüyordu. "Hayır. Sadece bakmak istiyorum."

"Delirdin mi sen!" Ben haykırdım. "Bakmak mı istiyorsun? Buradan çıkmamız lazım!"

Trent'in kalkık yüzü sakindi. "Üzerinde bir zamanlayıcı olabilir. Geliyor musun?"

"Elbette," dedim, kahkahamı bastırarak; histerik bir ses çıkacağından oldukça emindim.

Trent rahatsız edici bir acelesizlikle teknenin içinde ilerliyordu. Sıcak metal ve duman kokusu alabiliyordum. Elbiseme takılmamaya çalışarak loşluğa baktım. "İşte orada!" Elimle işaret ederek bağırdım. Parmağım titriyordu ve saklamak için elimi indirdim.

Trent ileriye doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim, içinden kablolar çıkan metal bir kutunun önünde çömeldiğinde arkasına saklandım. Kutuyu açmak için uzandı ve ben panikledim. "Hey!" diye bağırarak omzunu tuttum. "Ne yapıyorsun sen? Nasıl kapatacağını bilmiyorsun!"

Ayağa kalkmadan dengesini sağladı, bana kızgınlıkla baktı, kafasındaki her saç teli hala mükemmeldi. "Zamanlayıcı orada olacak Morgan."

Sertçe yutkundum, o dikkatle kapağı açarken omzunun üzerinden baktım. "Ne kadar zaman var?" Fısıldadım, nefesim onun dağınık saçlarını savuruyordu.

Ayağa kalktı, ben de bir adım geri çekildim. "Yaklaşık üç dakika."

"Olamaz." Ağzım kurudu ve telefonum çalmaya başladı. Görmezden geldim. Eğilerek bombaya daha yakından baktım, kendimi biraz

kararsız.

Trent bir saat kolunu çekerek antika görünümülü bir saat çıkardı ve üzerindeki modern zamanlayıcıyı ayarladı. "Bir çıkış yolu bulmak için üç dakikamız var."

"Üç dakika! Üç dakika içinde gemiden çıkmanın bir yolunu bulamayız. Cam kurşun geçirmez, kapılar kafanızdan daha kalın ve o büyük mor disk ona fırlattığımız her büyüğü emecektir!"

Trent'in gözleri bana soğuk bakıyordu. "Kendine gel Morgan. Histerinin faydası olmaz."

"Bana ne yapacağımı söyleme!" Dizlerim titremeye başlayarak haykırdım. "En iyi histerik olduğumda düşünürüm. Sadece çeneni kapa ve onları bana bırak!" Kollarımı kendime dolayarak bombaya baktım. Aşağısı sıcaktı ve terliyordum. Üç dakika. Üç dakika içinde ne yapabilirsin ki? Küçük bir şarkı söyle. Biraz dans et. Biraz sevişmek. Yeni bir aşk bul. *Aman Tanrım. Şiir uyduruyordum.*

"Belki ofisinde bir kaçış yolu vardır?" Trent önerdi.

"Bu yüzden mi bizi oraya kilitledi?" Dedim. "Hadi." Kolunu tuttum ve çektim. "Bir çıkış yolu bulmak için yeterli zamanımız yok." Düşüncelerim tavandaki mor diske gitti. Onu bir kez etkilemişim. Belki onu kendi isteğime göre bükebilirim. "Haydi!" Kıpırdamayı reddettiğinde kolunun parmaklarımın arasından kayıp gittiğini tekrarladım. "Tabii kalıp sayıların geri sayımını izlemek istemiyorsan. Lee'nin teknesindeki büyüsüz bölgeyi kırabilirim."

Trent sarsılarak harekete geçti. "Ben hâlâ onun güvenliğinde zayıf bir nokta bulabileceğimizi söylüyorum."

Trent'in iç çamaşırı giymediğini fark edip etmemesini umursamadan merdivenden yukarı çıktım. "Yeterli zaman yok." Kahretsin, Kisten neden bana ne yaptığını söylememişti? Etrafım benden sır saklayan adamlarla çevriliydi. Nick, Trent ve şimdi de Kisten. Onları seçebilir miydim? Ve Kist insanları öldürüyordu. İnsanları öldüren bir adamdan hoşlanmak istemiyordum. Benim sorunum neydi?

Sanki saniyelerin azaldığını işaret ediyormuş gibi çarpan kalbimizle oyun odasına geri döndük. Sessiz ve hareketsizdi. Bekliyorduk. Uyuyan insanları görünce ağızım açık kaldı. Ölmüşlerdi. Onları ve Trent'i kurtaramazdım. Kendimi nasıl kurtaracağımı bile bilmiyordum.

Üzerimdeki disk yeterince zararsız görünüyordu, ama Trent ona bakıp soluklaştığında hâlâ çalıştığını anladım. İkinci görüşünü kullandığını tahmin ettim. "Bunu kıramazsın," dedi. "Ama buna ihtiyacın yok. İkimiz için de yeterince büyük bir koruma çemberi yapabilir misin?"

Gözlerim büyüdü. "Bir koruma çemberi içinde mi ilerlemek istiyorsun? Sen Çılgınca! Vurduğum anda aşağı iniyor!" Trent

kızgın görünüyordu. "Ne kadar büyük,

Morgan?"

"Ama geçen sefer sadece ona bakarak alarmları çalıştırdım!"

"Ne olmuş yani!" diye bağırdı, kendine güveni sarsılmıştı. Onun sarsıldığını görmek güzeldi ama bu şartlar altında bundan zevk alamazdım. "Alarmları çalıştırın! Disk bir çizgiye dokunup büyü yapmanızı engellemez. Sadece yaptığında seni yakalar. Yap şu lanet çemberi!"

"Oh!" Anlayışla ona baktım, ilk çılgın umudum sönüyordu. Koruma çemberi oluşturmak için bir çizgiye dokunamazdım. Benim gibi suyun üzerinde oturarak değil. "Sen yaparsın," dedim.

Başlar gibi oldu. "Ben mi? Tebeşir ve mumlarla beş dakikamı alır."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde inledim. "Sen ne biçim bir elfsin!"

"Ne biçim bir koşucusun sen?" diye karşılık verdi. "Hayatını kurtarmak için ona doğru bir çizgi çekersen erkek arkadaşının buna aldıracağını sanmıyorum. Yap şunu Morgan. Zamanımız tükeniyor!"

"Yapamam." Dar bir daire çizerek döndüm. Kırılmaz camın ardından Cincinnati parlıyordu.

"Lanet olası onurunun canı cehenneme Rachel. Ona verdiğin sözü tut yoksa ölürüz!"

Perişan bir halde ona döndüm. *Benim onurlu olduğumu mu düşünüyordu?* "Öyle değil. Artık Nick'in üzerinden bir çizgi çekemiyorum. İblis onunla olan bağımı kopardı."

Trent kül gibi oldu. "Ama arabada bana bir şok verdin. Bir cadı için bu kadarı çok fazlaydı."

"Ben kendi tanıdığımım, tamam mı!" Dedim ki. "Piscary'ye karşı tanıklık etmesi için bir iblisle onun tanıdığı olmak üzere bir anlaşma yaptım ve bunun için ley hattı enerjisini nasıl depolayacağımı öğrenmek zorunda kaldım. Tonlarca enerjim var ama bir çember için bir çizgiye bağlı kalman gerekiyor. Ben bunu yapamam."

"Sen bir iblisin aşinası mısın?" Yüzü dehşete düşmüş, korkmuş, benden ürkmüş görünüyordu.

"Artık değil!" Böyle bir şeyin olduğunu kabul etmek zorunda kaldığım için kızgın bir şekilde bağırdım. "Özgürlüğümü satın aldım. Tamam mı? Beni rahat bırak! Ama bir tanıdığım yok ve suyun üzerinden hat çekemem!"

Çantamdan telefonumun hafif çalma sesi geldi. Trent bana baktı. "Özgürlüğün için ona ne verdin?"

"Sessizliğim." Nabzım hızla atıyordu. Trent bilse ne fark ederdi ki? İkimiz de ölecektik.

Bir şeye karar vermiş gibi yüzünü buruşturan Trent ceketini çıkardı. Kolunu aşağı doğru sallayarak kol düğmesini çözdü ve kolunu dirseğinin yanından geçirdi. "Sen bir iblisin tanıdığı değil misin?" Yumuşak, endişeli bir fısıltıydı.

"Hayır!" Titriyordum. Ben şaşkın şaşkın bakarken, kolumu dirseğimin hemen altından yakaladı. "Hey!" diye bağırdım, geri çekildim.

"Alış buna," dedi acımasızca. Kolumu daha sert kavrayarak, boştaki eliyle bileğini akrobatların trapezde çalışırken kullandıkları gibi tutmamı sağladı. "Beni buna pişman etme," diye mırıldandı ve içime bir çizgi enerjisi akınca gözlerim açıldı.

"Vay anasını!" Nefesim kesildi, neredeyse düşüyordum. Bu vahşi bir sihirdi, rüzgârın yakalanamaz tadına sahipti. İradesini benimkiyle birleştirmiş, tanıdığının içinden bir çizgi geçirmiş ve sanki tekmişiz gibi bana vermişti. Ondan geçip bana gelen hat, onun aurasının bir tonunu almıştı. Ceri'ninki gibi rüzgârın tadıyla temiz ve saftı.

Trent inledi ve gözlerim onunkilere kaydı. Yüzü çizilmişti ve ter içinde kalmıştı. Chi'm doluydu ve fazladan enerji hatta geri dönüyor olsa da, görünüşe göre zaten kafamda döndürdüğüm şeyler onu yakıyordu.

"Tanrım," dedim, dengeyi değiştirebilmenin bir yolu olmasını dileyerek. "Özür dilerim, Trent."

Nefesi kesik kesik geliyordu. "Çemberi oluştur," diye nefes nefese kaldı.

Gözlerimi onun kolunda sallanan saate çevirerek duayı söyledim. İçimizdeki güç azalırken ikimiz de sendeledik. Ley hattı enerji kabarcığı etrafımızda çiçek açarken hiç rahatlamadım. Saatine baktım. Ne kadar zaman kaldığını göremiyordum.

Trent kolumu bırakmadan saçlarını gözlerinden savurdu. Gözleri bitkin görünüyordu, bakışlarını üzerimizdeki altın lekeli baloncuğun üzerinde gezdirdi ve ötesindeki insanlara baktı. Yüz ifadesi bomboşlaştı. Sert bir şekilde yutkunarak elini daha sıkı kavradı. Belli ki artık onu yakmıyordu ama basınç giderek eski seviyelerine ulaşacaktı. "Gerçekten çok büyük," dedi parıltıya bakarak. "Çizilmemiş bir daireyi bu kadar büyük tutabiliyor musun?"

"Tutabilirim," dedim gözlerini kaçırarak. Benimkine bastıran teni sıcaktı ve teninden karıncalanmalar geliyordu. Bu yakınlık hoşuma gitmemişti. "Ve büyük olmasını istedim ki şok bizi vurduğunda biraz hareket alanımız olsun. Sen bıraktığın ya da ben dokunduğum anda-"

"Düşüyor," diye tamamladı Trent benim yerime. "Biliyorum. Gevezelik ediyorsun Morgan." "Kapa çeneni!" Kurbağalarla dolu bir odadaki bir peri kadar gergin bir şekilde haykırdım. "Sen etrafınızda bombaların patlamasına alışkın olabilirsiniz, ama bu benim ilk seferim!" "Eğer şanslıysan, bu son olmayacak," dedi.

"Kapa çeneni!" Tersledim. Gözlerimin onunki kadar korkmuş bakmadığını umuyordum. Eğer patlamadan kurtulduysak, daha atlatmamız gereken çok şey vardı. Düşen tekne parçaları ve buzlu su. Harika. "Ne kadar sürecek?" Sesimin titrediğini duyarak sordum. Telefonum yine çalıyordu.

Aşağı baktı. "On saniye. Belki de düşmeden önce oturmalıyız."

"Elbette," dedim. "Bu muhtemelen iyi bir fikir-"

Bir gümbürtü yeri sarsarken nefesim kesildi. Trent'e uzandım, birbirimize tutunuşumuzun kırılmaması için çaresizce. Zemin bizi yukarı itti ve düştük. Omzumu tuttu, yuvarlanmamı önlemek için beni kendine çekti. Ona doğru bastırduğımda ipek ve tıraş losyonu kokusunu alabiliyordum.

Midem bulandı ve etrafımızda bir ateş parıltısı patladı. Kulaklarım uyuşurken çığlık attım. Gerçek dışı, sessiz bir hareketle tekne parçalara ayrıldı.

yükseldik. Gece, siyah gökyüzü ve kırmızı ateşin lekelerine dönüştü. Çemberin kırılmasının ürpertisi üzerime çöktü. Sonra düştük.

Trent'in tutuşu koptu ve üzerime ateş hücum ettiğinde haykırdım. Patlamadan uyuşmuş kulaklarım suyla doldu ve nefes alamadım. Yanmıyordum, boğuluyordum. Soğuktu, sıcak değil. Panikleyerek, beni iten ağır suya karşı savaştım.

Hareket edemiyordum. Hangi yönün yukarı olduğunu bilmiyordum. Karanlık kabarcıklar ve tekne parçalarıyla doluydu. Sol tarafımda belli belirsiz bir parıltı dikkatimi çekti. Kendimi topladım ve ona doğru nişan aldım, beynime bunun yüzey olduğunu söyledim, her ne kadar yukarı değil yana doğru görünse de.

Tanrım, umarım yüzeydir.

Sudan fırladım, kulaklarım hala çalışmıyordu. Soğuk beni çarptı, dondurdu. Nefesim kesildi, hava ciğerlerime bıçak gibi saplandı. Şükrederek bir nefes daha aldım. O kadar üşümüştüm ki canım yanıyordu.

Tekne parçaları düşmeye devam ediyordu ve ben içinde hareket edebileceğim bir elbise giydiğim için şükrederek suya basıyordum. Suyun tadı yağ gibiydi ve içime çektiğim yutkunmalar ağır geliyordu.

"Trent!" Bağırdım, sanki bir yastığın içinden duyuyordum.

"Trent!" "Buradayım!"

Islak saçlarımı gözlerimden silkeledim ve döndüm. İçimde bir rahatlama hissettim. Karanlıktı ama yüzen buz ve odunların arasından Trent'i gördüm. Saçları ona yapışmıştı ama yara almamış görünüyordu. Titreyerek hâlâ ayağımda olan tek topuğumu tekmeledim ve ona doğru yürümeye başladım. Tekne parçaları tek tük su sıçratıyordu. Nasıl hâlâ düşüyor olabilirdi? Merak ettim. Aramızda iki tekne inşa etmeye yetecek kadar tekne parçası vardı.

Trent profesyonel görünümlü bir kulaçla ilerlemeye başladı. Anlaşılan yüzmeyi öğrenmişti. Buzlu suyun üzerindeki ateşin parıltısı etrafımızı aydınlattı. Yukarı bakınca nefesim kesildi. Büyük ve yakıcı bir şey henüz aşağı inmemişti.

"Trent!" Bağırdım ama beni duymadı. "Trent, dikkat et!" Elimle işaret ederek bağırdım. Ama beni dinlemiyordu. Kaçmaya çalışarak daldım.

Tokat yemiş gibi savruldu. Etrafımdaki su kırmızıya döndü. Bir şey bana çarpıp sırtımı zedelediğinde ciğerlerimdeki havanın çoğunu kaybettim. Su

Yine de beni kurtardı ve ciğerlerim ağrırken ve gözlerim sulanırken, verdiğim nefesi yüzeye kadar takip ettim.

"Trent!" Buz gibi sudan çıkıp gecenin yakıcı soğuğuna girdiğimde seslendim. Onu hızla suyla dolan bir minderi tutarken buldum. Gözleri benimkilerle buluştu, odaklanmamıştı. Yanan teknenin ışığı azalıyordu ve ben ona doğru yüzdüm. Rıhtım gitmişti. Oradan nasıl çıkacağımızı bilmiyordum.

"Trent," dedim ona ulaştığımda öksürerek. Kulaklarım çınlıyordu ama kendimi duyabiliyordum. Ağzımdaki saçları tükürdüm. "İyi misin?"

Odaklanmaya çalışır gibi gözlerini kırıştırdı. Saç çizgisinin altından sızan kan, açık renk saçlarında kahverengi bir çizgi oluşturuyordu. Gözleri kapandı ve minderi kavrayışının gevşemesini dehşetle izledim. "Hayır, yapamazsın," dedim, altından kaymadan önce uzanarak.

Titreyerek bir kolumu boynuna doladım ve çenesini dirseğimin iç kısmına yasladım. Nefes alıyordu. Bacaklarım soğuktan yavaşlıyordu ve ayak parmaklarıma kramp giriyordu. Yardım aradım. İç Güvenlik hangi cehennemdeydi? Birisi o patlamayı görmüş olmalı.

"İhtiyacınız olduğunda asla yanınızda olmazlar," diye mırıldandım, bir sandalye büyüklüğündeki buz parçasını yolumdan iterek. "Muhtemelen son kullanma tarihi geçmiş tılsım sattığı için birine ceza kesmeye gitmiştir." Rıhtım gitmişti. Bizi sudan çıkarmak zorundaydım ama mola duvarı üç fit betonu. Tek çıkış yolu tekrar buzun üzerine çıkıp başka bir iskeleye yürümekti.

Patlamanın buzda açtığı deliğin kenarına doğru ilerlerken içimden çaresizlik dolu bir ses geldi. Yavaş akıntıyla bile asla başaramayacaktım. Su üstüme çıkmaya başlamıştı ve hareketlerim daha yavaş ve daha zordu. Artık üşümüyordum da ve bu beni çok korkutuyordu. Muhtemelen başarabilirdim... eğer Trent'i sürüklemiyor olsaydım.

"Hepsinin canı cehenneme!" Bağırdım, öfkemi hareket etmeye devam etmek için kullandım. Onun kıcını kurtarmaya çalışırken burada ölecektim. "Neden bana ne yaptığını söylemedin, Kisten!" Yüzerken gözyaşlarımın içimden ateş gibi sızdığını hissederek haykırdım. "Neden sana nereye gittiğimi söylemedim?" Kendi kendime bağırdım. "Ben bir aptalım. Ve senin aptal saatin hızlı, Trent! Bunu biliyor muydun? Senin aptal..." Hıçkırarak nefes aldım. "...saat hızlı."

Boğazım acıyordu ama hareket beni ısıtıyor gibiydi. Su hissettirdi

Artık ılıktı. Nefes nefese yüzmeyi bıraktım, suya doğru ilerledim. Neredeyse vardığımı fark ettiğimde görüşüm bulanıklaştı. Yine de önümde büyük bir buz parçası vardı ve etrafından yüzmem gerekiyordu.

Kararlı bir nefes alarak kurşuni kolumu kaydardım ve bacaklarımı tekmeledim. Artık onları hissedemiyordum ama sekiz inç kalınlığındaki buz tabakası yaklaşıyor gibi görüldüğü için hareket ettiklerini varsaydım. Uzanıp dokunduğumda yanan teknenin son ışığı buzun üzerinde küçük kırmızı lekeler oluşturdu. Elim temiz bir şekilde kayarak karı içine çekti ve battım. Adrenalin içime işledi ve tekrar yüzeye çıktım. Trent tükürdü ve öksürdü.

"Oh, Trent," dedim, ağzıma su dolmuştu. "Burada olduğunu unutmuşum. Önce sen. Gel hadi. Buzun üstüne çık."

Kumarhanenin barının bir parçası gibi görünen şüpheli bir kaldıraç kullanarak Trent'i yarıya kadar donmuş nehrin üzerine çıkardım. Artık kendimi su üstünde tutmak için iki kolumu da kullanabildiğim için gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. Bir süre asılı kaldım, ellerim karda hissizleşirken başımı buzun üzerine yasladım. Çok yorulmuştum. Trent boğulmuyordu. Ben işimi yapmıştım. Artık kendimi kurtarabilirdim.

Kendimi buzun üzerine çekmek için uzandım ve başaramadım. Kar, çamur birikintileri oluşturmak için düştü. Taktik değiştirerek bacağımı yukarı kaldırmaya çalıştım. Hareket etmedi. Bacağımı hareket ettiremedim.

"Tamam," dedim, korkmam gerektiğini düşündüğüm kadar korkmamıştım. Soğuk her şeyi uyuşturmuş olmalıydı; düşüncelerim bile bulanıktı. Bir şey yapıyor olmam gerekiyordu ama ne yaptığımı hatırlayamıyordum. Trent'i gördüğümde gözümü kırptım, bacakları hâlâ suyun içindeydi.

"Oh, evet," diye fısıldadım. Sudan çıkmam gerekiyordu. Üzerimdeki gökyüzü kapkaraydı ve kulaklarımdaki çınlama ve sirenlerin belli belirsiz sesi dışında gece sessizdi. Ateşlerin ışığı sönüktü ve gittikçe de sönüyordu. Parmaklarım çalışmıyordu ve bir tekne parçasını daha yakına çekmek için kollarımı sopa gibi kullanmak zorunda kaldım. Düşüncelerimi kaybetmemek için konsantre olarak, beni yüzdürmesi için onu ittim. Onun yardımıyla bir bacağımı buzun üzerine kaydırmayı başardığımda içimden bir inilti yükseldi. Beceriksizce yuvarlandım ve nefes nefese kaldım. Rüzgâr sırtımda ateş gibiydi ve buz sıcaktı. Başardım.

"Herkes nerede?" Soğuk buza karşı etimin sertleştiğini hissederek nefes aldım. "Ivy nerede? İtfaiye nerede? Telefonum nerede?" Çantamla birlikte nehrin dibinde olduğunu hatırlayınca kıkırdadım, sonra

Buz gibi suda en güzel kıyafetleriyle aşıya doğru sürüklenen bilinçsiz insanları düşündükçe ayıldım. Lanet olsun, eğer ortaya çıkarsa eski, hor görülen patronum Denon'u bile öpebilirdim.

Bu bana hatırlattı. "Jonathan," diye fısıldadım. "Oh, Jo-o-oo-onathan," diye şarkı söyledim. "Neredesin? Çık ortaya, çık ortaya, her neredeyse, seni uzun hilkat garibesı."

Başımı kaldırdım, doğru yönü işaret ettiğim için mutluydum. Tel tel saçlarımın arasından gözlerimi kısıarak limuzinin durduğu yerde bir ışık görebiliyordum. Farlar nehre dönüktü, yıkımı ve batan tekne parçalarını göstermek için parlıyordu. Jonathan'ın silueti rıhtımda duruyordu. O olduğunu anlayabiliyordum çünkü tanıdığım bu boyda olan tek kişi oydu. Yanlış tarafa bakıyordu.

Beni asla göremezdi ve artık bağıramazdım.

Lanet olsun. Kalkmak zorunda kalacaktım.

Denedim. Gerçekten denedim. Ama bacaklarım çalışmıyordu ve kollarım beni görmezden gelerek öylece yatıyordu. Ayrıca buz sıcaktı ve kalkmak istemiyordum. Belki bağırırsam beni duyardı.

Bir nefes aldım. "Jonathan," diye fısıldadım. Kahretsin, bu işe yaramayacaktı.

Bir nefes daha aldım. "Jonathan," dedim, çınlayan kulaklarımla duydum. Başımı kaldırdım ve bakmak için hareket etmemesini izledim. "Boş ver," dedim ve başımı tekrar buzun üzerine bıraktım. Kar ılıktı ve ona doğru bastırdım. "Bu çok güzel," diye mırıldandım ama düşüncelerimin gerçek kelimelere dönüştüğünü sanmıyorum.

Sanki dünya dönüyormuş gibi hissediyordum ve suyun şırıltısını duyabiliyordum.

Buzun içine sokularak gülümsedim. Günlerdir iyi uyuyamamıştım. Nefes verdim, bir anda buzun üzerinde parlayan güneşin sıcaklığının tadını çıkararak boşluğa daldım. Biri kollarını bana doladı ve kaldırıldığımda başımın ıslak bir göğse çarptığını hissettim.

"Denon?" Kendi kendime mırıldandığımı duydum. "Buraya gel, Denon. Sana büyük bir... öpücük borçluyum..."

"Denon?" diye yankılandı biri.

"Onu ben taşıyım, Sa'han."

Gözlerimi açmaya çalıştım, hareket ettiğimi hissettiğimde hiçliğe geri döndüm. Uykuya daldım, uyanık değildim ama tam olarak uykuda da değildim. Sonra hareketsizdim ve gülümseyip uyumaya çalıştım. Ama yanağımda hafif bir sızı ve zonklama devam ediyordu ve bacaklarım ağrıyordu.

Sinirlenerek buzu ittim ve buzun gittiğini gördüm. Ayağa kalkmıştım ve biri bana tokat atıyordu. "Bu kadar yeter," dediğini duydum Trent'in. "İz bırakacaksın."

Çimdik kayboldu ve geriye sadece zonklama kaldı. *Jonathan bana tokat mı atıyordu?* "Hey, seni lanet olası piç," diye nefes aldım. "Bana bir daha vurursan aile planlamanla ilgilenirim."

Deri kokusu alabiliyordum. Bacaklarıma ve kollarıma hisler geri gelmeye başladığında yüzüm berbat oldu. Tanrım, acıyordu. Gözlerimi açtığımda Trent ve Jonathan'ın bana baktığını gördüm. Trent'in saç çizgisinden kan sızıyor ve burnundan su damlıyordu. Başlarının üstünde limuzinin içi vardı. Yaşıyor muydum? Arabaya nasıl geldim?

"Bizi bulmanın zamanı gelmişti," diye nefes aldım,
gözlerim kapanırken. Trent'in iç çektiğini duydum. "O
iyi."

Sanırım. Belki de. Ölü olmaya kıyasla, sanırım iyiydim.

"Yazık," dedi Jonathan ve benden uzaklaştığını duydum. "Öyle olmasaydı işler daha kolay olurdu. Onu da diğerleriyle birlikte suya atmak için çok geç değil."

"Jon!" Trent havladı.

Sesi tenimin hissettiği kadar sıcaktı. Yanıyordum.

"O benim hayatımı kurtardı," dedi Trent yumuşak bir sesle. "Ondan hoşlanıp hoşlanmamanız umurumda değil ama saygınızı hak etti."

"Trenton-" diye başladı Jonathan.

"Hayır." Soğuktu. "O senin saygını *kazandı*."

Bir tereddüt oldu ve bacaklarımdaki ağrı izin verse hiçliğe dalacaktım. Ve parmaklarım yanıyordu. "Evet, Sa'han," dedi Jonathan ve ben sarsılarak uyandım.

"Bizi eve götür. Önceden arayıp Quen'e ona banyo yaptırmasını söyle. Onu bundan daha sıcak hale getirmeliyiz."

"Evet, Sa'han." Yavaş ve isteksizdi. "I.S. burada. Neden onu onlarla bırakmıyoruz?"

Trent bir çizgiye dokunduğunda çi'mde küçük bir çekim hissettim. "Burada görünmek istemiyorum. Sadece kimsenin yoluna çıkma ve fark edilmeyelim. Acele edin."

Gözlerim artık beni dinlemiyordu ama Jonathan'ın indiğini ve kapıyı kapattığını duydum. Sürücü kapısına bindiğinde bir gümbürtü daha oldu ve araba hareket etti. Etrafımdaki kollar sıkılaştı ve Trent'in kucağında olduğumu fark ettim, vücudunun sıcaklığı beni ısıtmak için havadan daha fazlasını yapıyordu. Üzerimde bir battaniyenin yumuşaklığını hissettim. Çok sıkı kundaklanmış olmalıydım; bacaklarımı ya da kollarımı hareket ettiremiyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, gözlerimi açmaya çalışmaktan vazgeçerek. "Elbisenin her tarafına su bulaştırıyorum." Sonra bunun kulağa gerçekten acınası geldiğini düşünerek kıkırdadım. Zaten sırılsıklam olmuştu. "Kelt tılsımının hiçbir değeri yok," diye fısıldadım. "Umarım makbuzunu saklamışsındır."

"Kapa çeneni Morgan," dedi Trent, sesi mesafeli ve dalgındı.

Araba hızlandı ve ses beni sakinleştirdi. Uzunlarımdaki dolaşımın karıncalanmasını hissederken *rahatlayabileceğimi* düşündüm. Trent'in arabasındaydım, bir battaniyeye sarılmıştım ve onun kollarındaydım. Hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermezdi.

Şarkı söylemiyordu ama, diye düşündüm. Şarkı söylemesi gerekmez miydi?

Yirmi yedi

İçinde oturduğum ılık su güzeldi. İki kez budayacak kadar uzun süre içinde kalmıştım ama umurumda değildi. Ellasbeth'in gömme küveti muhteşemdi. İçimi çektim, başımı arkaya yasladım ve küveti kaplayan saksı orkidelerinin çerçevelediği on metrelik tavanlara baktım. Eğer böyle bir küvete sahipseniz belki de bu uyuşturucu baronluğu içinde bir şeyler vardı. Bir saatten fazladır içindeydim.

Trent daha şehrin sınırlarına varmadan Ivy'yi arayıp beni çağırmıştı. Kısa bir süre önce onunla kendim konuşmuş, iyi olduğumu, ılık suya girdiğimi ve cehennem donana kadar çıkmayacağımı söylemişim. Telefonu yüzüme kapatmıştı ama iyi olduğumuzu biliyordum.

Parmaklarımı baloncuklar arasında sürükleyerek, Trent'in ödünç aldığı acı muskasını boynuma asarak düzeltiltim. Onu kimin çağırdığını bilmiyordum; belki sekreteri? Tüm tılsımlarım Ohio Nehri'nin dibindeydi. Kurtaramadığım insanları hatırlayınca gülümsemem bozuldu. Ben nefes aldığımı ve onlar alamadığı için kendimi suçlu hissetmeyecektim. Onların ölümü Saladan'ın ayaklarına serildi, benim değil. Ya da belki Kisten'in. Lanet olsun. Bu konuda ne yapacaktım?

Gözlerimi kapattım ve onlar için dua ettim, ama hızlı adımların belli belirsiz temposu yükseldiğinde sarsılarak açtım. Adımlar hızla yaklaştı ve krem rengi takım elbise giymiş ince bir kadın habersizce banyonun fayanslarını tıkırdatarak içeri girince donakaldım. Kolunun üzerinde bir mağaza çantası vardı. Çelik gibi bakışları soyunma odasının kapısına sabitlenmişti ve içeride gözden kaybolurken beni hiç görmedi.

Ellasbeth olmalıydı. Lanet olsun. Ne yapmam gerekiyordu? Elimdeki baloncukları silip onun elini sıkmayı mı teklif edecektim? Donmuş bir halde kapıya baktım. Paltom sandalyelerden birinin üzerindeydi ve giysi çantam da hâlâ soyunma perdesinin yanında asılıydı. Nabzım hızlanırken, o yalnız olmadığını fark etmeden önce yeşil havluya ulaşp ulaşamayacağımı merak ettim.

Hafif hışırtılar kesildi ve ben kabarcıkların içine doğru büzüldüm.

içeri girdi, ev alev alev yanıyordu. Koyu renk gözleri öfkeyle kısılmıştı ve yüksek elmacık kemikleri kızarmıştı. Duruşu sertti, durdu, çantası hâlâ kolunun üzerindeydi ve görünüşe göre unutulmuştu. Dalgаланan kalın sarı saçları, dar yüzüne sade bir güzellik katmak için arkada toplanmıştı. Dudakları gergindi, başını dik tutuyordu, kemerli geçidi geçer geçmez gözleri şiddetle bana dikildi.

Demek cehennem donduğunda böyle görünüyordu.

"Kimsin sen?" dedi, güçlü sesi otoriter ve soğuktu.

Gülümsedim ama oldukça hastalıklı görüldüğünün farkındaydım. "Ah, ben Rachel Morgan. Vampir Büyülerinden mi?" Doğrulamaya başladım ama sonra fikrimi değiştirdim. Ses tonuma sızan sorudan nefret ediyordum ama işte oradaydı. Çünkü ben baloncuklar dışında çırılçıplaktım ve o, Kisten beni New York'a alışverişe götürse benim için seçebileceği iki santimlik topuklu ayakkabılar ve son derece zevkli bir kıyafetle duruyordu.

"Küvetimde ne yapıyorsun?" İyileşmekte olan mor gözüme küçümseyerek baktı.

Bir havluya uzandım ve üzerimi örtecek şekilde yanıma aldım. "Isınmaya çalışıyorum."

Ağzı seğirdi. "Nedenini merak etmiyorum," dedi sertçe. "O soğuk bir piç kurusu."

O dışarı çıkarken su hücumuyla ayağa kalktım. "Trenton!" diye çınladı sesi, içinde debelendiğim huzura inat sertti.

Nefesim kesildi ve üzerime yapışan sırlıslıkla havluya baktım. İç çekerek ayağa kalktım ve ayağımla gideri açtım. Baldırlarımın etrafında dönen su duruldu ve kaçmaya başladı. Ellasbeth düşünceli bir şekilde tüm kapıları açık bırakmıştı ve Trent'e bağırdığını duyabiliyordum. Çok uzakta değildi.

Belki de ortak odaya kadar yakındı. Onu dışarıda duyabildiğim sürece, burada kurulanmanın muhtemelen yeterince güvenli olduğuna karar vererek, ıslanmış havluyu sıktım ve ısıtıcıdan iki yeni havlu aldım.

"Tanrı seni korusun, Trenton," dedi sesi acı ve küfürlü bir şekilde. "Fahişelerinden birini getirmeden önce ben gidene kadar bekleyemedin mi?"

Kızardım ve kollarımı kurulamak için yaptığım hareketler sertleşti.

"Gittiğini sanıyordum," dedi Trent sakın bir sesle. "Ve

O bir fahişeye değil, bir iş ortağı."

"Ona ne dediğin umurumda değil, o benim odamda, seni piç kurusu." "Onu koyacak başka bir yer yoktu."

"Duvarın bu tarafında sekiz tane banyo var ve sen onu benimkine mi koydun?"

Saçlarımın biraz kuru olmasına sevindim ve Ellasbeth'in şampuanı gibi kokması kendimi şeftali gibi hissetmemi sağladı. Tek ayağımın üzerinde hantalca zıplayarak iç çamaşırımı giymeye çalıştım, içkiye girerken evden getirdiğim naylon çorapları giydiğim için şükrediyordum. Tenim hâlâ nemliydi ve her şey yapış yapıştı. Ayağım kot pantolonumun paçasına yarıya kadar sıkıştığında neredeyse yere düşüyordum ve sendeleyerek kendimi tezgâha yasladım.

"Lanet olsun sana, Trenton! Sakın *bunun* iş olduğunu söylemeye kalkma!" Ellasbeth bağıırıyordu. "Küvetimde çıplak bir cadı var ve sen bornozunla oturuyorsun!"

"Hayır, sen beni dinle." Trent'in sesi demir gibiydi ve hayal kırıklığını iki oda öteden bile duyabiliyordum. "Onun bir iş ortağı olduğunu söyledim ve öyle de."

Ellasbeth sert bir kahkaha attı. "Vampir Büyüsü'nden mi? Kan evinin adını bana kendisi söyledi!"

Trent o kadar soğuk bir sesle, "O bir kaçakçı, eğer seni ilgilendiriyorsa," dedi ki neredeyse sıkılmış çenesini görebiliyordum. "Ortağı bir vampir. Bu bir kelime oyunu, Ellasbeth. Rachel bu gece bana eşlik eden güvenlik görevlisiydi ve nehre düşerek hayatımı kurtardı. Onu istenmeyen bir kedi gibi hipotermiden yarı ölü bir halde ofisine bırakacak değildim. Bana saat 7 uçağıyla gideceğini söylemiştin. Gittiğini sanıyordum ve onu benim odama koyacak değildim."

Bir an sessizlik oldu. Eşofmanımın içine girdim. Nehrin dibinde bir yerlerde Randy'nin saçından birkaç bin dolarlık yumuşak şerit altın ve bir küpe vardı. En azından kolye kurtulmuştu. Belki de tılsım sadece kolyede çalışıyordu.

"Sen o gemideydin.... Hani şu havaya uçan..." Daha yumuşaktı ama ani endişesinde özür dilediğine dair bir ipucu yoktu.

Sessizlikte yüzümü buruşturarak saçlarımı karıştırdım. Belki yarım saatim olsaydı bir şeyler yapabilirdim. Ayrıca, bıraktığım ilk yıldız izleniminden kurtulmanın hiçbir yolu yoktu. Sakin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim ve çorap ayaklarımla ortak salona doğru yürüdüm. Kahve. Kahve kokusunu alabiliyordum. Kahve her şeyi daha iyi yapardı.

"Şaşkınlığımı anlayabilirsin," diyordu Ellasbeth, ben kapının yanında duraksarken, fark edilmeden ama onları görebilecek şekilde. Ellasbeth kahvaltı köşesindeki yuvarlak masanın yanında durmuş, kırbaçlı adamı yiyemeyeceğini anlayan bir kaplan gibi uysal görünüyordu. Trent oturuyordu, üzerinde kenarları bordoyla süslenmiş yeşil bir cübbe vardı. Alnında profesyonel görünümlü bir bandaj vardı. Rahatsız görünüyordu - nişanlısı onu aldatmakla suçlarken olması gerektiği gibi.

"Özür dilemeye en çok bu kadar yaklaşabilirim, değil mi?" Trent söyledi.

Ellasbeth elindeki mağaza çantasını bıraktı ve bir elini kalçasına koydu. "Onun odamdan çıkmasını istiyorum. Kim olduğu umurumda değil."

Trent'in gözleri sanki onlara çekilmiş gibi benimkilere takıldı ve özür dilercesine irkildim. "Quen hafif bir akşam yemeğinden sonra onu eve götürecektir," dedi ona. "Bize katılabilirsin. Dediğim gibi, gittiğinizi sanıyordum."

"Daha uzun süre alışveriş yapabilmek için vampir uçuşuna geçtim."

Trent, Ellasbeth'e yalnız olmadıklarını söylemek için tekrar bana baktı. "Mağazalarda altı saat geçirdin ve sadece bir çantan mı var?" dedi, sesinde belli belirsiz bir suçlama vardı.

Ellasbeth onun bakışlarını bana doğru takip etti ve öfkesini hoş bir ifadeyle çabucak maskeleydi. Ama hayal kırıklığını görebiliyordum. Kendini nasıl göstereceğini zaman gösterecekti. Gizli iğnelemeler ve iltifat kılıfına bürünmüş hakaretler olacağına bahse girmiştim. Ama o iyi olduğu sürece ben de iyi olacaktım.

Gülümseyerek kot pantolonum ve Howlers sweatshirt'ümle dışarı çıktım. "Hey, ağırlı tılsımı ve temizlenmeme izin verdiğiniz için teşekkürler Bay Kalamack." Masanın yanında durdum, gariplik kötü cheesecake kadar yoğun ve boğucuydu. "Quen'i rahatsız etmenize gerek yok. Gelip beni alması için ortağımı arayacağım. Muhtemelen çoktan kapınıza dayanmıştır."

Trent duruşundaki öfkeyi temizlemek için gözle görülür bir çaba sarf etti. Dirseklerini masaya dayadı, böylece cübbesinin kolları kollarındaki sarı saçları gösterecek şekilde düştü, "Quen'in sizi eve götürmesini tercih ederim, Bayan Morgan. Ben özellikle

Bayan Tamwood'la konuşmak istiyorum." Ellasbeth'e baktı. "Sizin için havaalanını aramamı ister misiniz, yoksa bir gece daha kalacak mısınız?"

Herhangi bir davetten tamamen yoksundu. "Ben kalacağım," dedi sıkıca. Belinden eğilerek çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. Hızlı adımlarını izledim, onlarda duygusuz bir umursamazlık ve egonun tehlikeli bir bileşimini gördüm.

"O tek çocuk, değil mi?" Topuklarının sesi halının üzerinde kaybolurken, "Tek çocuk, değil mi?" dedim.

Trent gözlerini kırptırdı, dudakları aralandı. "Evet, öyle." Sonra oturmam için eliyle işaret etti. "Lütfen."

İkisiyle birlikte yemek yemek istediğimden pek emin olmadığım için Trent'in karşısındaki sandalyeye usulca oturdum. Bakışlarım, küçük, yakındaki gömme oturma odasının kapladığı duvarın tamamını kaplayan sahte pencereye gitti. Gördüğüm saatlere göre saat on biri biraz geçiyordu ve ay olmadığı için hava karanlıktı. "Özür dilerim," dedim, bakışlarım Ellasbeth'in odasına giden kemerli geçide kaydı.

Çenesi bir an için gerildi, sonra gevşedi. "Sana kahve getireyim mi?"

"Elbette. Bu harika olur." Açlıktan neredeyse bayılacaktım ve banyomun sıcaklığı beni tüketmişti. Odanın arka tarafına sıkışmış küçük mutfaktan önlüklü bir kadın telaşsız bir şekilde çıkarken iri gözlerle başımı kaldırdım. Oturma düzenine kısmen açıktı ama şimdiye kadar onu fark etmemiştim.

Bana tüm yüzünü kaplayan bir gülümseme veren kadın, Trent'in küçük çay fincanını kehribar rengi bir demle doldurmadan önce önüme o cennet kokulu kahveden bir fincan koydu. Gardenya kokusu aldığımı sanıyordum ama emin değildim. Ellerimi fincanın etrafına sarıp buharı içime çekerken, "Çok yaşa," dedim.

"Rica ederim," dedi iyi bir garsonun profesyonel sıcaklığıyla. Gülümseyerek Trent'e döndü. "Bu akşam ne olacak, Bay Kalamack? Düzgün bir akşam yemeği için neredeyse çok geç oldu."

Kahvemini yüzeyine üflerken düşüncelerim cadıların ve elflerin farklı programlarına gitti, türlerimizden birinin her zaman uyanık olmasının ve akşam yemeğinin ikimiz için de yaklaşık aynı saatte olmasının ilginç olduğunu düşündüm.

Trent, açıkça havayı yumuşatmaya çalışarak, "Oh, hafifletelim," dedi. "İçimde bir yerlerde yaklaşık üç kilo Ohio River var. Onun yerine kahvaltıya ne dersin? Her zamankinden, Maggie."

Kadın başını salladı, başına yakın tuttuğu beyaz saçları hiç kıpırdamıyordu. "Peki ya sen canım?" diye sordu bana.

Trent ile kadın arasında bir bakış attım. "Her zamankinden ne var?"

"Dört yumurta ve tek tarafı pişmiş üç dilim çavdar tostı."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Bu hafif yemek mi?" Ağzımı durduramadan söyledim.

Trent pijamasının yakasını düzelterek bornozunun arkasından baktı. "Yüksek metabolizma."

Aklıma onun ve Ceri'nin nasıl hiç üşümediği geldi. Nehrin sıcaklığı da onu etkilememişti. Hâlâ beklediğini fark ettiğimde "Hımm," dedim. "Kızarmış ekmek kulağa hoş geliyor ama yumurtayı pas geçeceğim."

Trent kaşlarını kaldırarak çayından bir yudum aldı ve kenarından beni süzdü. "Bu doğru," dedi, sesi suçlayıcı değildi. "Onlara pek tahammül edemiyorsun. Maggie, hadi waffle yiyelim."

Şok olmuş bir halde sandalyemde geriye yaslandım. "Sen nasıl..."

Trent omuz silkti, bornozu ve çıplak ayaklarıyla iyi görünüyordu. Güzel ayakları vardı. "Tıbbi geçmişini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Faris'in ofisinde yerde ölü yattığını hatırlayınca şaşkınlığım sona erdi. *Burada onunla yemek yiyerek ne halt ediyordum?* "Waffle harika olur."

"Akşam yemeği için daha geleneksel bir şeyler istemiyorsanız. Çin yemeği uzun sürmez. Onu mu tercih edersin? Maggie harika wonton yapar."

Başımı salladım. "Waffle kulağa hoş geliyor."

Maggie gülümseyerek mutfağa geri döndü. "Bir dakika bile sürmez."

Peçetemi kucağıma koydum ve bu "Rachel'la yatalım" sahnesinin ne kadarının Ellasbeth'in yan odada beni dinlemesinden ve Trent'in kendisini aldatmakla suçladığı için onu incitmek istemesinden kaynaklandığını merak ettim. Umurumda olmadığına karar vererek

Dirseklerimi masaya dayadım ve hayatımda içtiğim en güzel kahveden bir yudum aldım. Gözlerim yükselen buharın içinde kapanırken zevkle inledim. "Tanrım, Trent," diye nefes aldım. "Bu çok iyi."

Topuklarımın halıya ani vuruşuyla gözlerimi açtım. Geri gelmişti.

Ellasbeth içeri girdiğinde sandalyemde doğruldum, ceketinin önü açıktı, kolalı beyaz bir gömlek ve şeftali rengi bir eşarp görünüyordu. Bakışlarım yüzük parmağına gitti ve yüzüm kızardı. O şeyin yaydığı ışıltıyla bir şehri yönetebilirdiniz.

Ellasbeth yanıma oturdu, bana biraz fazla yakındı. "Maggie?" dedi hafifçe. "Çay ve bisküvi alayım lütfen. Dışarıdayken yedim."

Maggie açık kemerli kapıdan eğilirken, "Evet, hanımefendi," dedi. Ses tonunda hiçbir sıcaklık yoktu. Belli ki Maggie de Ellasbeth'ten hoşlanmıyordu.

Ellasbeth yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve nişan yüzüğünü en iyi şekilde göstermek için uzun, kırılğan görünümlü parmaklarını masanın üzerine koydu. *Kaltak*. "Görünüşe göre attan yanlış inmişiz Bayan Morgan," dedi neşeyle. "Siz ve Trenton birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

Ellasbeth'ten hoşlanmadım. Eve geldiğimde Nick'in küvetinde bir kız bulsam ben de çok üzülürdüm ama Trent'e bağırdığını gördükten sonra ona sempati duyamadım. Birini aldatmakla suçlamak çok acımasızca. Neredeyse aynı şeyi Nick'e de yaptığımı fark ettiğimde gülümsemem bozuldu. Onu beni terk etmekle suçlamış, başka biri olup olmadığını sormuştum. Arada bir fark vardı ama çok değil. Kahretsin. Özür dilemem gerekiyordu. Benden kaçarken son üç aydır nereye gittiğini bana söylememiş olması artık yeterli bir neden gibi görünmüyordu. En azından ona isim takmamıştım. Kendimi düşüncelerimden uzaklaştırarak Ellasbeth'e gülümsedim.

"Trent'le uzun bir geçmişimiz var," dedim hafifçe, saçımın bir tutamını parmağımın etrafında döndürüp yeni kısalığını hatırlayarak. "Çocukken kampta tanışmıştık. Düşündüğünüzde romantik sayılır." Trent'in aniden boş bakışına gülümsedim.

"Gerçekten mi?" Trent'e döndü, sesinin yumuşak temposunda bir kaplan hırıltısı vardı.

Doğrulup bağdaş kurmak için bacaklarımı altına aldım ve parmağımı bardağın kenarında imalı bir şekilde gezdirdim. "O zaman çok yavruydu

daha gençti, ateş ve ruh doluydu. Onunla dövüşmek zorunda kaldım, sevgili ocuk. Kolunun alt kısmındaki yara izi de oradan kaldı."

Trent'e baktım. "Ellasbeth'e söylemediğine inanamıyorum! Trent, bu konuda hâlâ utanmıyorsun, değil mi?"

Ellasbeth'in gözleri seğirdi ama gülümsemesi hiç bozulmadı. Maggie kehribar rengi bir sıvıyla dolu narin görünümlü bir fıncanı dirseğinin yanına koydu ve sessizce uzaklaştı. Özenle şekillendirdiği kaşlarını kaldıran Ellasbeth, Trent'in sessiz duruşunu ve inkâr etmemesini dikkatle inceledi. Parmak uçları tedirginlikle masaya vuruyordu. "Anlıyorum," dedi ve ayağa kalktı. "Trenton, sanırım bu gece uçağa yetişeceğim."

Trent onun bakışlarıyla karşılaştı. Yorgun ve biraz da rahatlamış görünüyordu. "Eğer istediğin buysa, aşkım."

Ona doğru eğildi, gözleri benim zerimdeydi. "Bu sana işlerini yoluna koyman için bir şans vermek için, tatlım," dedi, dudakları kulağına doğru havayı kaydırarak. Hâlâ beni izliyordu, hafifçe yanağından öptü. Gözlerinde kindar bir parıltının ötesinde hiçbir duygu yoktu. "Beni yarın ara."

Trent'in içinden en ufak bir duygu geçmedi. Hiçbir şey. Ve yokluğu beni ürpertti. "Saatleri sayacağım," dedi, sesi de hiçbir ipucu vermiyordu. Elini kaldırıp Maggie'nin yanağına dokunurken ikisinin de gözleri benim üzerimdeydi ama Maggie onu pmedi. "Maggie ayını hazırlasın mı?"

"Hayır." Hâlâ beni izlerken doğruldu, eli adamın omzunda sahiplenici bir şekilde duruyordu. Ortaya çıkardıkları resim hem güzel hem de güçlüydü. Ve birleşmişlerdi. Trent ve benim Saladan'ın teknesindeki yansımamızı hatırladım. İşte aramızda eksik olan bağ buydu. Ama bu aşk değildi. Daha ok...Mybrowfurrowed.... bir iş birleşmesi miydi?

"Seninle tanışmak bir zevkti Rachel," dedi Ellasbeth, düşüncelerimi şimdiki zamana geri çekerek. "Bu gece nişanlıma eşlik ettiğin için de teşekkür ederim. Hizmetleriniz şüphesiz çok iyi ve takdir ediliyor. Onlara tekrar başvuramayacak olması ne yazık."

Uzattığı elini nötr bir basınçla sıkmak için masaya doğru eğildim. Sanırım bana yine fahişe demişti. Birden neler olduğunu anlayamadım. *Ondan hoşlanıyor muydu, hoşlanmıyor muydu?* "İyi uçuşlar," dedim.

"Yapacağım. Teşekkür ederim." Eli elimden kaydı ve bir adım geri çekildi. "Benimle arabaya kadar yrr msn?" diye sordu Trent, sesi yumuşak ve tatmin ediciydi.

Giyinmedim aşkım," dedi usulca, hâlâ ona dokunarak. "Jonathan çantalarını alabilir."

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi ve ona sinsi bir gülümseme gönderdim. Dönerek büyük odaya bakan koridora doğru yürüdü. "Jonathan?" diye seslendi, topukları takırdıyordu.

Aman Tanrım. İkili sanki olimpik bir spormuş gibi birbirleriyle akıl oyunları oynuyordu.

Trent nefes verdi. Ayaklarımı yere koyarak alaycı bir yüz ifadesi takındım. "Hoş biri."

Yüz ifadesi ekşidi. "Hayır değil, ama o benim karım olacak. Artık birlikte yattığımızı ima etmezseniz memnun olurum."

Gülümsedim, bu sefer gerçek bir gülümseme. "Sadece gitmesini istedim."

Maggie telaşla yaklaştı, masa takımlarını yerleştirdi ve Ellasbeth'in çay fincanı ile tabağını aldı. "Pis, pis kadın," diye mırıldandı, hareketleri hızlı ve keskindi. "İsterseniz beni kovabilirsiniz Bay Kalamack, ama ondan hoşlanmıyorum ve asla da hoşlanmayacağım. İzleyin. Yanında mutfağımı ele geçirecek bir kadın getirecek. Dolaplarımı yeniden düzenleyecek. Beni dışarı itecek."

"Asla Maggie," diye yatıştırdı Trent, duruşu arkadaşça bir rahatlığa dönüştü. "Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Oh, worra, worra, worra," diye mırıldandı mutfağa geri dönerken.

Ellasbeth gittiği için kendimi daha rahatlamış hissederek o harika kahveden bir yudum daha aldım. "Hoş biri," dedim mutfağa bakarak.

Yeşil gözleri çocuksu bir yumuşaklıkla başını salladı. "Evet, öyle."

"O bir elf değil," dedim ve gözleri benimkilere kaydı. "Ellasbeth öyle," diye ekledim ve bakışları tekrar kapandı.

"Rahatsız edici derecede ustalaşıyorsunuz Bayan Morgan," dedi benden uzaklaşarak.

Dirseklerimi beyaz tabağın iki yanına koyarak çenemi tabağa dayadım.

ellerimin yaptığı köprü. "Bu Ellasbeth'in sorunu, biliyorsun. Kendini bir kısrak gibi hissediyor."

Trent peçetesini silkeledi ve kucağına koydu. Bornozu yavaşça çözülüyor ve yönetici görünümlü bir çift pijama ortaya çıkıyordu. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım, boxer giymeyi umuyordum. "Ellasbeth Cincinnati'ye taşınmak istemiyor," dedi, onun fiziğine gizlice baktığımdan habersiz. "İşi ve arkadaşları Seattle'da. Ona bakarak anlayamazsınız ama dünyanın en iyi nükleer nakil mühendislerinden biri."

Şaşkın sessizliğim dikkatini çekti ve ona baktım. "Hasarlı bir hücrenin çekirdeğini alıp bir başka hücreye nakledebilir. sağlıklı bir tane" dedi.

"Oh." Güzel ve akıllı. Daha iyi yalan söylemeyi öğrense Amerika güzeli olabilirdi. Ama bana yasadışı genetik manipülasyona çok yakın geldi.

"Ellasbeth Cincinnati'den de Seattle'dan olduğu kadar kolay çalışabilir," dedi Trent, sessizliğimi ilgiyle karıştırarak. "Üniversitenin araştırma bölümünün tesislerini yenilemesi için finansman sağladım bile. Cincinnati'yi geliştirmeleriyle ön plana çıkaracak ve benim yerime taşınmak zorunda bırakıldığı için çok kızgın." Sorgulayan gözlerimle karşılaştı. "Bu yasadışı değil."

"Domates, domates," dedim, Maggie masaya bir güveç tereyağı ve bir sürahi dumanı tüten şurup koyup uzaklaştığında arkama yaslanarak.

Trent'in yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve omuz silkti.

Pişmekte olan hamurun kokusu vaatlerle dolu bir şekilde yaklaşıyordu ve Maggie elinde dumanı tüten iki tabak waffle ile döndüğünde ağzım sulandı. Bir tanesini önüme koydu, memnun olup olmadığımdan emin olmak için tereddüt etti. "Harika görünüyor," dedim ve tereyağına uzandım.

Trent beni beklerken tabağını düzeltti. "Teşekkürler Maggie. Ayarlarla ben ilgilenirim. Geç oluyor. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

"Teşekkür ederim Bay Kalamack," dedi Maggie, elini onun omzuna koyarken açıkça memnun olmuştu. "Gitmeden önce dökülenleri temizleyeceğim. Biraz daha çay ya da kahve?"

Tereyağı itmekten başımı kaldırıp Trent'e baktım. İkisi de beni bekliyordu.

Ben. "Hayır," dedim kupama bakarken. "Teşekkür ederim." "Bu

iyi," diye yineledi Trent.

Maggie sanki doğru bir şey yapıyormuşuz gibi başını salladı ve sonra mırıldanarak mutfağa döndü. "All the Pretty Little Horses" adlı tuhaf ninniye tanıdığımda gülümsedim.

Kapalı bir kabın kapağını kaldırdığımda, ezilmiş çileklerle dolu olduğunu gördüm.

Gözlerim büyüdü. Serçe tırnağım büyüklüğündeki minik meyveler, sanki Aralık değil de Haziran ayındaymışız gibi kenarlarında halka oluşturunuyordu ve onları nereden bulduğunu merak ettim. Waffle'ımın üzerine hevesle çilek koydum ve Trent'in beni izlediğini fark edince başımı kaldırdım. "Bunlardan biraz ister misin?"

"Onlarla işin bittiğinde."

Bir kaşık daha almaya gittim, sonra tereddüt ettim. Kaşığı geri bırakarak onları masaya doğru ittim. Şurubu dökerken çatal bıçakların çıkardığı küçük ses yüksek görünüyordu. Sessizliği bozmak istercesine, "En son gördüğüm cüppeli adamı sandalyenin ayağıyla bayıltana kadar dövdüğümü biliyorsun," diye takıldım.

Trent neredeyse gülümsedi. "Dikkatli olacağım."

Waffle'ın dışı gevrek, içi kabarıktı ve çatalla kolayca kesilebiliyordu. Trent bıçak kullandı. Ağzımdan salya akmasın diye mükemmel kareyi dikkatlice ağzıma attım. "Aman Tanrım," dedim dolu ağzımın etrafında ve görgü kurallarından vazgeçtim. "Neredeyse öldüğümüz için mi tadı bu kadar güzel, yoksa o dünyanın en iyi aşçısı mı?"

Gerçek tereyağıydı ve akçaağaç şurubu, yüzde yüz gerçek olduğunu gösteren koyu bir tada sahipti. Yüzde iki değil, yüzde yedi değil; gerçek akçaağaç şurubuydu. Bir keresinde Trent'in ofisini ararken bulduğum akçaağaç şekeri zulasını hatırlayınca şaşırmadım.

Trent dirseğini masaya koydu, gözleri tabağındaydı. "Maggie içlerine mayonez koyuyor. Onlara ilginç bir doku veriyor."

Tereddüt ettim, tabağıma baktım, sonra tadını alamıyorsam endişelenecek kadar yumurta olmadığına karar verdim. "Mayonez mi?"

Mutfaktan belli belirsiz bir dehşet sesi geldi. "Bay Kalamack..." Maggie ellerini önlüğüne silerek dışarı çıktı. "Sakın bana

yoksa yarın demlemenizde çay yaprakları bulursunuz," diye azarladı.

Omzunun üzerinden bakmak için eğildiğinde gülümsemesini genişleterek bambaşka bir insana dönüştü. "O zaman falıma bakabileceğim. İyi geceler Maggie."

Homurdanarak dışarı çıktı, gömme oturma odasını geçti ve büyük salona bakan geçitten sola döndü. Adımları neredeyse sessizdi ve ana kapının kapanışı gürültülüydü. Yeni sessizlikte akan suyu duyunca bir lokma daha yedim.

Uyuşturucu baronu, katil, kötü adam, diye kendime hatırlattım. Ama konuşmuyordu ve kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım. "Hey, limuzininizdeki su için zgnm," diye teklif ettim.

Trent ağzını sildi. "Sanırım yaptıklarından sonra biraz kuru temizlemeyle başa çıkabilirim."

"Yine de," dedim bakışlarım ilek mleğine kayarken. "zr dilerim."

Gözlerimin meyvelerden ona kaydığını gören Trent soru soran bir yüz

ifadesi takındı.

Onları bana vermeyecekti, ben de uzanıp aldım. "Takata'nın arabası seninkinden daha güzel değil," dedim, kabı waffle'ımın kalıntılarının üzerine kaldırarak. "Sadece seninle dalga geçiyordum."

"Bunu anladım," dedi alaycı bir ifadeyle. Yemek yemiyordu ve başını kaldırdığımda elinde atal ve bıçakla son kalan çilekleri tereyağı bıçağıyla sıyırmamı izlediğini gördüm.

"Ne?" Güveci yere bırakırken söyledim. "Daha fazla yemeyecektin."

Dikkatlice bir kare waffle daha kesti. "Takata ile temasa geçtiniz o zaman?"

Omuz silktim. "Ivy ve ben önümüzdeki Cuma günü onun konserinde güvenlik grevlisiyiz." Ağzıma kk bir lokma attım ve çiğnerken gözlerimi kapattım. "Bu gerçekten çok iyi." Bir şey söylemedi ve gözlerim açıldı. "Gidiyor musun?"

"Hayır."

Tabağıma dönerek saçlarımın arasından ona baktım. "Güzel."

Bir lokma daha yedim. "Bu adam başka bir şey; konuştuğumuzda turuncu pantolon giyiyordu. Saçlarını da buraya kadar uzatmış." Elimle Trent'i gösterdim. "Ama muhtemelen onu tanıyorsun. Şahsen."

Trent hâlâ bir salyangoz hızıyla waffle'ını hazırlamaya çalışıyordu. "Bir kez karşılaştık."

Memnun bir şekilde waffle'ımdan arta kalan tüm çilekleri kaydurdum ve onlara konsantre oldum. "Beni sokaktan aldı, gezdirdi ve otobanda bıraktı." Gülümsedim. "En azından arabamı getirecek birini bulmuş. Erken salıverildiğini duydun mu?" *Müzik. Eğer konu müzikse sohbeti her zaman devam ettirebilirdim. Ve Trent Takata'yı severdi. Onun hakkında bu kadarını biliyordum.*

" 'Kırmızı Kurdeleler' mi?" Trent, sesinde tuhaf bir kasıtle sordu.

Başımı sallayarak yutkundum ve tabağımı ittim. Başka çilek yoktu ve ben doymuştum. "Duydun mu?" Kahvemi alıp sandalyeme yerleşirken sordum.

"Ben de duydum." Trent çatalını yere bıraktı ve bir waffle dilimini yemeden sembolik olarak itti. Elleri çayına gitti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Kahvemden bir yudum almaya gittim, Trent'in hem duruşumu hem de hareketlerimi yansıttığını fark edince donakaldım.

Oh, kahretsin. Benden hoşlanıyor. Aynalama hareketleri, çekiciliğin beden dilinde bir klasikti. Kendimi gitmek istemediğim bir yere düşmüş gibi hissederek bilerek öne doğru eğildim ve kolumun düz kısmını masanın üzerine koydum, parmaklarım sıcak kahve fincanımı çevreledi. Bu oyunu oynamayacaktım. Oynamazdım!

" 'Sen benimsin, ama tamamen sensin,' dedi Trent kuru bir sesle, düşüncelerimden bihaber olduğu belliydi. "Adamda sağduyu diye bir şey yok. Bir gün yakasına yapışacak."

Gözleri uzakta ve habersiz, kolunun düz kısmını masanın üzerine koydu. Yüzüm buz kesti ve boğazım düğümlendi ama bunun nedeni yaptığı şey değildi. Söylediği şey yüzünden oldu. "Lanet olsun!" Yemin ettim. "Sen bir vampir soyundansın!"

Trent'in gözleri benimkilere kaydı. "Affedersiniz?"

"Şarkı sözleri!" Tükürdüm. "Onları yayınlamadı. Sadece ölümsüz vampirlerin ve onların soyundan gelenlerin duyabileceği bir vampir şarkısı. Aman Tanrım! Sen

ısırıldı!"

Dudaklarını birbirine bastıran Trent, çatalını aldı ve bir üçgen waffle keserek tabağındaki son şurubu emmek için kullandı. "Ben bir vampir soyundan gelmiyorum. Ve hiç ısırılmadım."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve öylece bakakaldım. "O zaman onları nereden tanıyorsun? Seni duydum. Onları söylediğini duydum. Doğrudan vampir izinden."

İnce kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Vampir izini nereden biliyorsun?"

"Ivy."

Trent ayağa kalktı. Parmaklarını silerek temizledi, bornozunu sıktı ve odayı geçerek duvar büyüklüğünde televizyon ve müzik setinin bulunduğu rahat oturma odasına gitti. Rafın üstünden bir CD alıp müzik çalara yerleştirmesini izledim. CD dönerken bir parçayı tuşladı ve gizli hoparlörlerden "Red Ribbons" çalmaya başladı. Yumuşak olmasına rağmen, temel çizginin içime çarptığını hissedebiliyordum.

Trent elinde bir dizi kablosuz kulaklıkla dönerken yorgun bir kabulleniş gösterdi. Profesyonel görünümlüydüler, kulaklarınızın üzerine oturmak yerine üzerlerine oturan türdendi. "Dinle," dedi kulaklıkları bana uzatarak. Şüpheyle geri çekildim ve kulaklıkları kafama geçirdi.

Çenem düştü ve gözlerim onunkilere kaydı. "Red Ribbons" idi ama aynı şarkı değildi. İnanılmaz zengindi, sanki kulaklarımı aşır doğrudan beynime gidiyordu. İçimde yankılanıyor, düşüncelerimin arkasında ve içinde dönüyordu. İmkânsız yükselişler ve dilimi karıncalandıran gürleyen alçalışlar vardı. Aynı şarkıydı ama çok daha fazlası vardı.

Tabağıma baktığımı fark ettim. Kaçırdığım şey çok güzeldi. Bir nefes çekerek başımı kaldırdım. Trent yine oturmuş, beni izliyordu. Sersemlemiş bir halde kulaklıklara dokunmak için uzandım, gerçekten orada olduklarına dair kendime güvence verdim. Vampir şarkısı tarif edilemezdi.

Sonra kadın şarkı söylemeye başladı. Trent'e baktım, paniğe kapılmışım, çok güzeldi. Cheshire kedisi gülümsemesiyle başını salladı. Sesi lirikti, hem sert hem de trajikti. Hissedebildiğimin farkında olmadığım bir duyguyu içime çekti. Derin ve acı verici bir pişmanlık. Karşılıksız bir ihtiyaç. "Bilmiyordum," diye fısıldadım.

Kulaklıkları çıkaramadan sonuna kadar dinlerken, Trent tabaklarımızı mutfığa götürdü. Yalıtımlı bir demlik çayla geri geldi.

oturmadan önce fincanı. Şarkı bitti ve geriye sadece sessizlik kaldı. Uyuşmuş bir halde kulaklığımı çıkardım ve kahvemın yanına koydum.

"Bilmiyordum," dedim tekrar, gözlerimin lanetli görünmesi gerektiğini düşünerek. "İvy tüm bunları duyabiliyor mu? Takata neden onları bu sesle piyasaya sürmüyor?"

Trent sandalyesindeki pozisyonunu düzelitti. "Duyuyor. Ama bunu sadece yaşayan ölüler duyabilir."

Kulaklıklara dokundum. "Ama sen-"

"Onları vampir izini öğrendikten sonra yaptım. Cadılarda işe yarayacaklarından emin değildim. İfadenizden anladığım kadarıyla işe yaramışlar?"

Başım gevşekçe sallandı. "Ley hattı büyüsü mü?" diye sordum.

Neredeyse utangaç bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Yanlış yönlendirme konusunda uzmanım.

Quen bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyor ama bir insanın bunlardan bir çift için neler yapabileceğini bilerseniz şaşarsınız."

Gözlerimi kulaklıktan ayırdım. "Hayal edebiliyorum."

Trent çayını yudumladı ve arkasına yaslanarak spekülasyon yaptı. "Bir çift istemiyorsun, değil mi?"

Nefes aldım ve sesindeki hafif alaycı ifadeye kaşlarımı çattım. "İstediğin şey için değil, hayır." Kahve fincanımı bir kol boyu uzağa koyarak ayağa kalktım. Daha önceki hareketlerimi taklit etme davranışı birden çok netleşmişti. O bir manipölasyon uzmanıydı. Hangi sinyalleri gönderdiğini biliyor olmalıydı. Çoğu insan bunu yapmazdı -en azından bilinçli olarak- ve paranın satın alamayacağı bir yardım için benimle romantik bir ilişki kurmak için zemin hazırlamaya çalışması aşağılayıcıydı.

"Yemek için teşekkürler," dedim. "Muhteşemdi."

Şaşkınlık Trent'i kendine getirdi. "Maggie'ye sevindiğini söyleyeceğim," dedi, dudakları gerilmişti. Bir hata yapmıştı ve bunu biliyordu.

Ellerimi kazağıma sildim. "Buna minnettar olurum. Ben eşyalarımı alayım."

"Quen'e gitmeye hazır olduğunu söyleyeceğim." Sesi düzdü.

Onu masada oturur halde bırakarak uzaklaştım. Onu bir an için gördüm.

Ben dönüp Ellasbeth'in odasına girerken. Kulaklıklara dokunuyordu, duruşu sıkıntısını gizleyemiyordu. Başındaki bandaj ve çıplak ayakları onu savunmasız ve yalnız gösteriyordu.

Aptal yalnız adam, diye düşündüm.

Ona acıdığım için aptal cahil ben.

Yirmi sekiz

Omuz çantamı banyonun zemininden aldım ve her şeyi aldığıma emin olmak için yavaş bir tur attım. Giysi çantamı hatırlayarak onu ve montumu soyunma odasından almaya gittim. Alçak masanın üzerindeki açık telefon rehberini görünce çenem düştü ve yüzüm alev aldı. Telefonu eskortlara açmıştı, bağımsız çalışanlara değil. "Beni fahişe sanıyor," diye mırıldandım, sayfayı yırtıp kotumun cebine tıktırdım. Lanet olsun, ikimizin de arada sırada yasal eskortluk hizmeti vermesi umurumda değildi, Ivy onu çıkaracaktı. Sinirlenerek yakası sahte kürklü çirkin paltomu omuzlarıma geçirdim, giymediğim kıyafetimi kaptığım gibi çıktım ve neredeyse açık yürüyüş yolunda Trent'e çarpıyordum. "Oha! Özür dilerim," diye kekeledim ve iki adım geri attım.

Cübbesinin kravatını sıktı, gözleri bomboştu. "Lee konusunda ne yapacaksın?"

Gece yaşananlar aklıma geldi ve kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Yok bir şey." Trent geriye doğru sallandı, şaşkınlık onu genç gösteriyordu. "Hiçbir şey mi?"

Biriktirdiklerimin düştüğü yere dağılan insanları hatırladıkça odağım bulanıklaştı. Lee bir kasaptı. Onları dışarı çıkarabilirdi ama Piscary tarafından vurulmuş gibi görünsünler diye bırakmıştı. Ki öyleydi, ama Kisten'in bunu yaptığına inanamıyordum. Onları uyarmış olmalıydı. Uyarmış olmalıydı. Ama Trent önümde duruyordu, yeşil gözleri sorguluyordu.

"Bu benim sorunum değil," dedim ve onu iterek geçtim.

Trent tam arkamdaydı, çıplak ayakları sessizdi. "Seni öldürmeye çalıştı."

Yavaşlamadan omzumun üzerinden, "Seni öldürmeye çalıştı. Ben araya girdim." *İki kere.*

"Hiçbir şey yapmayacak mısın?"

Bakışlarım büyük pencereye gitti. Karanlıkta söylemek zordu ama

tekrar netleştğini düşündü. "Ben öyle demezdim. Eve gidip biraz kestireceğim. Yoruldum."

Yürüme yolunun sonundaki on santim kalınlığındaki kapıya yöneldim. Trent hâlâ arkamdaydı. "Cincinnati'yi güvenli olmayan Brimstone ile doldurup yüzlerce kişiyi öldürecek olması umurunda değil mi?"

Ivy'nin kız kardeşini düşündüğümde çenem gerildi. Adımlarımın yarattığı sarsıntı omurgama kadar ulaştı. "Onunla sen ilgileneceksin," dedim kuru bir sesle. "Senin iş çıkarlarına dokunduğuna göre."

"İntikam almak gibi bir arzunuz yok. Hem de hiç."

Sesinde yoğun bir inançsızlık vardı ve ben durdum. "Bak. Onun yoluna çıktım. O benden daha güçlü. Öte yandan sen... Senin kızardığını görmek isterdim, elf çocuk. Belki Cincinnati sensiz daha iyi olur."

Trent'in pürüzsüz yüzü karardı. "Buna cidden inanıyor olamazsın."

Elbise çantamı kaydırarak nefes verdim. "Neye inandığımı bilmiyorum. Bana karşı dürüst değilsin. İzninizle. Eve gidip balıklarımı beslemem gerekiyor." Yürüdüm, kapıya doğru yöneldim. Ön tarafa giden yolu biliyordum ve Quen muhtemelen arada bir yerde bana yetişecekti.

"Bekle."

Sesindeki yalvaran ton beni durdurdu, elim kapıya değdi. Quen merdivenin dibinde belirdiğinde döndüm, yüzü endişeli ve tehditkârdı. Nedense bunun Kalamack yerleşkesinde dolaşmak üzere olduğumdan değil, Trent'in söyleyebileceklerinden kaynaklandığını düşündüm. Elim kapı kolundan düştü. *Bunun için kalmaya değer.*

"Baban hakkında bildiklerimi sana anlatırsam, Lee konusunda bana

yardım eder misin?" Zemin katta Quen yer değiştirdi. "Sa'han-"

Trent'in kaşları meydan okurcasına çatıldı. *"Exitus acta probat."*

Nabzım hızlandı ve ceketimin sahte kürk yakasını düzelttim. "Hey! İngilizce konuşun çocuklar," diye tersledim. "Ve en son bana babamı anlatacağınızı söylediğinizde, en sevdiği rengi ve sosisli sandviçinde ne sevdiğini öğrenmiştim."

Trent'in dikkati büyük odanın zeminine ve Quen'e yöneldi. Güvenlik görevlisi başını salladı. "Oturmak ister misiniz?" Trent öyle deyince Quen yüzünü buruşturdu.

"Elbette." Ona temkinli bir şekilde bakarak adımlarımı geri çektim ve onu zemin kata kadar takip ettim. Pencere ile arka duvar arasına sıkışmış bir sandalyeye yerleşti, rahat duruşu bana bu odadayken oturduğu yerin burası olduğunu söylüyordu. Karanlık şelaleyi görüyordu ve birkaç kitap vardı, kurdeleli kitap ayrıçları güneşte geçen öğleden sonraları kanıtlıyordu. Arkasındaki duvarda, her biri camın arkasında dikkatle korunan dört adet yırtık pırtık Visconti tarot kartı vardı. Şeytan kartındaki tutsak kadının Ceri'ye benzediğini fark ettiğimde yüzüm buz kesti.

"Sa'han," dedi Quen yumuşak bir sesle. "Bu iyi bir fikir değil."

Trent onu görmezden geldi ve Quen onun arkasında durup bana bakabileceği bir yere çekildi.

Elbise çantamı yakındaki bir sandalyenin üzerine koyup oturdum, bacak bacak üstüne atmıştım ve ayağım sabırsızca sallanıyordu. Bana önemli bir şey söylerse Trent'e Lee konusunda yardım etmek küçük bir şey olacaktı. Kahretsin, eve varır varmaz o piçi kendim dışarı çıkaracak ve birkaç tılsım hazırlayacaktım. Evet, bir yalancıydım ama bu konuda kendime karşı her zaman dürüsttüm.

Trent koltuğunun ucuna doğru ilerledi, dirseklerini dizlerine dayadı ve bakışlarını geceye dikti. "İki bin yıl önce, sonsuzluğu iblislerden geri alma çabalarımızda ibre tersine döndü."

Gözlerim büyüdü. Ayaklarımı sabit tutarak ceketimi çıkardım. Bunun babama ulaşması biraz zaman alabilirdi. Trent bakışlarımla karşılaştı ve bu dolambaçlı yolu kabul ettiğimi görünce deri bir gıcırtyla geri çekildi. Quen boğazının derinliklerinden acı dolu bir ses çıkardı.

"İblisler sonlarının geldiğini gördüler," dedi Trent yumuşak bir sesle. "Alışılmadık bir işbirliği çabasıyla, üstünlük için kendi iç çekişmelerini bir kenara bıraktılar ve hepimizi lanetlemek için çalıştılar. Neredeyse üç nesil boyunca bunun farkına bile varmadık, yeni doğanlarımızın ölüm oranının ne kadar yüksek olduğunu fark edemedik."

Gözlerimi kırptım. Elflerin başarısızlığından iblisler mi sorumluydu? İnsanlarla melezleşme alışkanlıkları yüzünden olduğunu sanıyordum.

Trent, "Bebek ölümleri her nesilde katlanarak arttı" dedi.

"Zafere olan zayıf tutunuşumuz, küçük tabutlar ve yas sesleri arasında elimizden kayıp gitti. Sonunda, DNA'mızı kendiliğinden bozulacak şekilde değiştirerek bizi lanetlediklerini ve her neslin giderek daha da kötüleştiğini fark ettik."

Midem bulandı. Genetik soykırım. "İnsanlarla melezleşerek hasarı onarmaya mı çalıştınız?" Sesimin küçüklüğünü duyarak sordum.

Gözleri pencereden bana doğru kaydı. "Bu, düzeltmek için bir yol geliştirilinceye kadar bir şeyi kurtarmak için son bir çabaydı. Sonuçta bir felaketti ama bozulmanın çoğunu durdurmak ve nihayetinde onarmak için genetik teknikleri geliştirene kadar bizi hayatta tuttu. Dönüş bunu yasadışı hale getirdiğinde, hayatta kalmayı başaran birkaçımızı kurtarmak için çaresiz kalan laboratuvarlar yeraltına indi. Dönüş bizi dağıttı ve ben her iki yılda bir kafası karışmış bir çocuk buluyorum."

Kendimi gerçek dışı hissederek, "Hastanelerinizi ve yetimhanelerinizi" diye fısıldadım. Bunların arkasında halkla ilişkilerden başka bir neden olduğunu hiç tahmin etmemiştim.

Trent gözlerimdeki anlayışı görünce belli belirsiz gülümsedi. Quen kesinlikle hasta görünüyordu, kırıksıklıkları birbirine karışmış, elleri arkasında, sessiz bir protestoyla hiçbir şeye bakmıyordu. Trent tekrar öne doğru eğildi. "Onları hasta ve ölmek üzereyken buluyorum ve her zaman sağlıkları ve akrabalarından daha fazlasını arama şansı için minnettar oluyorlar. Son elli yıldır bu ince bir çizgi oldu. Dengeliyiz. Bu yeni nesil bizi kurtaracak ya da lanetleyecek."

Ceri'nin düşüncesi araya girdi, bastırıldı. "Bunun babamla ne ilgisi var?"

Hızlıca başını salladı. "Baban benimkiyle birlikte çalışıyordu ve ever-after'da kalıp olarak kullanabileceğimiz eski bir elf DNA örneği bulmaya çalışıyordu. Yanlış olduğunu bildiğimiz şeyleri düzeltebiliriz ama daha iyi hale getirmek için, bebek ölüm oranını tıbbi yardım almadan hayatta kalabileceğimiz seviyeye indirmek için, lanet bükülmeden önce ölmüş birinden bir örneğe ihtiyacımız vardı. Onarımlar için örnek alabileceğimiz bir şey."

İçimden bir inançsızlık sesi kaçtı. "İki bin yıllık bir örneğe mi ihtiyacınız var?"

Bir omzunu yarım bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. Omuzları cübbenin içinde o kadar geniş görünmüyordu ve rahatça savunmasız görünüyordu. "Bu mümkün. Mumyalama yapan pek çok elf topluluğu vardı. Tek ihtiyacımız olan birazcık bile mükemmel bir hücre. Sadece bir tane."

Gözlerim önce soğukkanlı Quen'e, sonra da ona kaydı. "Piscary beni sonsuzluğa gitmem için tutup tutmadığını öğrenmeye çalışırken neredeyse beni öldürüyordu. Böyle bir şey olmayacak. Oraya gitmeyeceğim." Al'ın beni beklediğini, anlaşılmamın onun tarafında bir değeri olmadığını düşündüm. "Asla olmaz."

Sehpanın karşısından beni izleyen Trent'in gözlerinde özür dileyen bir ifade belirdi. "Özür dilerim. Piscary'nin sana odaklanmasını istememiştim. Geçen yıl I.S.'den ayrıldığın zaman sana tüm hikâyeyi anlatmayı tercih ederdim ama endişeliydim..." Yavaş bir nefes aldı. "Varlığımız hakkında çeneni kapalı tutacağına güvenmedim."

"Artık bana güveniyor musun?" Jenks'i

düşünerek söyledim. "Pek sayılmaz ama

güvenmek zorundayım."

Pek sayılmaz ama zorundayım. Bu ne biçim bir cevap böyle?

"Varlığımızı dünyaya duyurmak için çok az kişiyiz," diyordu Trent, gözleri bağlanmış parmaklarında. "Bir bağnazın bizi seçmesi çok kolay olur ve Piscary'nin bunu yapmaya çalışmasıyla yeterince sorun yaşıyorum. Sayımız artarsa onun için nasıl bir tehdit oluşturacağımızı biliyor."

Ağzım burkuldu ve derinin içine geri itildim. Politika. Her zaman politikti. "Laneti çözemez misin?"

Pencereye döndüğünde yüzü yorgun görünüyordu. "Ne olduğunu anladığımızda yaptık. Ama hasar hâlâ devam ediyor ve her elf çocuğunu bulup elimizden geleni yapmazsak daha da kötüleşecek."

Dudaklarım anlayışla aralandı. "Kamp. Bu yüzden mi oradaydın?"

Koltuğunda isteksizce kaydı, aniden gergin görünüyordu. "Evet."

Bir sonraki soruma cevap vermesini isteyip istemediğimi bilmeden minderlere daha da gömüldüm. "Neden... neden o kamptaydım?"

Trent'in sert duruşu hafifledi. "Sizde alışılmadık bir genetik bozukluk var. Cadı nüfusunun yüzde beşinde bu var; çiftleşmedikleri sürece zararsız olan çekinik bir gen."

"Dörtte bir şans mı?" Tahmin ettim.

"Eğer her iki ebeveynde de varsa. Ve iki çekinik gen eşleşirse, öldürür

İlk doğum gününden önce. Babam, sen tam bir tedaviyi kaldırabilecek yaşa gelene kadar hastalığı sende bastırmayı başardı."

"Bunu çok mu yaptı?" Midem düğümlenerek sordum. Yasadışı genetik manipölasyon sayesinde hayattaydım. Tahmin ettiğim şey buydu ama artık bundan emindim. Belki de bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeliydim. Tüm elf ırkı varlığını sürdürebilmek için yasadışı ilaçlara bel bağlamıştı.

"Hayır," dedi Trent. "Kayıtlar, çok az istisna dışında, sizin hastalığınıza yakalanan bebeklerin ölmesine izin verdiğini, ailelerinin bir tedavi olduğunu bilmediğini gösteriyor. Oldukça pahalı."

"Para," dedim ve Trent'in çenesi sıkıştı.

"Eğer karar paraya dayalı olsaydı, ilk doğum gününü göremezdin," dedi sertçe. "Babam senin hayatını kurtardığı için tek kuruş almadı. Bunu babanla arkadaş olduğu için yaptı. Sen ve Lee onun ölümden döndürdüğü güneşin altında koşuşturan tek ikilisiniz ve bunun nedeni de dostluğuydu. İkinizi de kurtardığı için tek kuruş almadı. Şahsen ben hata yaptığını düşünmeye başlıyorum."

"Bu durum sana yardım etme isteği uyandırmıyor bende," dedim küçümseyerek ama Trent bana yorgun bir bakış attı.

"Babam iyi bir adamdı," dedi yumuşak bir sesle. "Baban zaten hayatını tüm ırkımızı kurtarmaya adanmışken, o senin hayatını kurtarmak için babana yardım etmeyi reddetmezdi."

Kaşlarımı çatarak elimi karnıma götürdüm. Hissettiklerim hoşuma gitmiyordu. Babam benim hayatım karşılığında kendi hayatını feda etmemişti - ki bu iyi bir şeydi. Ama düşündüğüm gibi dürüst, namuslu, çalışkan bir I.S. koşucusu değildi. Ben hastalanmadan çok önce Trent'in babasına yasadışı faaliyetlerinde isteyerek yardım etmişti.

"Ben kötü bir insan değilim Rachel," dedi Trent. "Ama gelen para akışını durdurmakla tehdit eden herkesi ortadan kaldırırım. İblislerin halkımın genomuna verdiği zararı onarmak için yaptığım araştırma ucuz değil. Yeterince eski bir örnek bulabilseydik, onu tamamen düzeltebilirdik. Ama o kadar bozuldu ki artık parçaların rengini bile bilmiyoruz."

Aklıma Ceri geldi ve yüzümü çelikleştirdim. Onun ve Trent'in buluşma düşüncesi tahammül edilemezdi. Ayrıca, o sadece bin yaşındaydı.

Trent'in pürüzsüz yüz hatları, yaşının çok ötesinde bir endişeyle yorgun düştü. "Eğer para durursa, bir sonraki elf nesli tekrar kaymaya başlayacak. Ancak lanetin bozulmasından öncesine ait bir örnek bulursak laneti tamamen düzeltebiliriz ve türümün bir şansı olur. Baban bunun uğruna ölmeye değer bir görev olduğunu düşünüyordu."

Gözlerim Ceri'ye benzeyen tarot kartına kaydı ve çenemi kapalı tuttum. Trent onu bir mendil gibi kullanıp atacaktı.

Trent arkasına yaslandı, bakışları keskin bir şekilde benimkilere yöneldi. "Evet, Bayan Morgan," dedi, bornoz ve pijama giymesine rağmen kontrollü görünmeyi başararak. "Size yeterince bilgi verdim mi?"

Uzun bir süre ona baktım, dengede durduğumu ve ne tarafa atlayacağımı bilmediğini fark ettiğinde çenesinin yavaşça gerilmesini izledim. Kendimi ukala ve kendinden emin hissederek kaşlarımı kaldırdım. "Lanet olsun, Trent. Zaten Lee'nin peşinden gidiyordum. İki saat boyunca küvetinde ne yaptığımı sanıyorsun? Saçımı mı yıkıyordum?"

Beni havaya uçurmaya çalıştıktan sonra Lee'yi etiketlemekten başka seçeneğim yoktu. Eğer yapmasaydım, parmaklıklar ardına koyduğum her hedef benim peşime düşecekti.

Trent'in yüzü sinirlenmişti. "Her şeyi çoktan anladın, değil mi?" diye sordu, nehir grisi sesinde yoğun bir kızgınlık vardı.

"Çoğunlukla." Yüzümde bir gülümseme belirdi ve Quen iç geçirdi, patronuyla iyi bir bilardo oynayacağımı önceden görmüştü. "Sadece sigorta acentemi arayıp bunu ayarlamam gerekiyor."

Trent'in hakkından geldiğimi bilmek, onun ceplerimi doldurabileceğinden çok daha değerliydi ve Quen "Sigorta acentesi mi?" diye fısıldadığında homurdandım.

Hâlâ otururken parmağımla Trent'i işaret ettim. "Senin için yapmam gereken iki şey var. İki şey, sonra geri çekil ve çalışmama izin ver. Bunu bir komite olarak yapmayacağım. Anladınız mı?"

Trent kaşlarını kaldırarak, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Öncelikle FIB'ye gitmeni ve Lee'nin teknede bomba olduğunu bilerek tüm o insanları bayılttığını ve kapıları kilitlediğini söylemeni istiyorum."

Trent güldü, sıcak sesi ısırgan bir hal almıştı. "Nedir bu

seni yakalayacak mı?"

"Onu aramaya gidecekler. Yeraltına inecek. Bir arama emri çıkarılacak ve böylece onu almak için yasal hakkım olacak."

Trent'in gözleri büyüdü. Arkasından Quen başını salladı. "İşte bu yüzden..." Trent mırıldandı.

Gülümsememe engel olamadım. "Kanundan kaçabilirsin, ama sigorta ekspertini ayakta mı tutacaksın?" Başımı salladım. "İyi bir fikir değil."

"Sigorta acentesi kılığında içeri girip onu öldürecek misin?"

Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim. *Tanrım, çok kibirliydi.* "Ben insanları öldürmem, Trent. Onları hapse atarım ve onu orada tutmak için bir nedene ihtiyacım var. Arkadaşın olduğunu sanıyordum."

Trent'in üzerinde bir parça belirsizlik titreşti. "Ben de öyle sanıyordum."

"Belki de kız arkadaşı kafasına vurdu ve onu Gidiyor musun?" Buna inanamadığımı söyledim. "Onu öldürsen, sonra da seni kurtarmaya çalıştığını öğrensen kendini kötü hissetmez miydin?"

Trent bana yorgun bir bakış attı. "Bir insanda her zaman en iyisini görürsünüz, Ms. Morgan?"

"Evet. Senin dışında." Hayatta olduğumu söylemem gereken kişilerin zihnimde bir listesini yapmaya başladım: Kisten, Jenks -eğer dinlerse- Ceri, Keasley... Nick? Tanrım, annem. *Bu eğlenceli olmalı.*

Parmaklarını alnına bastıran Trent içini çekti. "Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrin yok."

Küçümseyerek ona ve senden daha akıllı tavrına çıkıştım. "Burada benimle çalış, ha? Kötü adamın yaşamasına izin vermek ruhun için iyi olabilir."

İkna olmuş görünmüyordu; patronluk taslıyor gibiydi. "Lee'nin yaşamasına izin vermek bir hata. Ailesi hapiste olmasından hoşlanmayacaktır. Utanç kaynağı olmaktansa ölmesini tercih ederler."

"Bu çok kötü değil mi? Onu öldürmeyeceğim ve senin de onu öldürmene izin vermeyeceğim, o yüzden otur, çeneni kapa, bekle ve gerçek insanların sorunları nasıl çözdüğünü izle."

Trent başını sallayarak saçlarının yeniden çerçevenilmiş kulaklarında uçuşmasını sağladı. "Lee'yi tutuklamak sana ne kazandıracak? Avukatları onu daha hapisane hücreesindeki karyolaya oturamadan dışarı çıkaracaktır."

"Tecrübenin sesi mi?" Geçen sonbahar onu neredeyse orada yakaladığım için alay ettim.

"Evet," dedi karanlık bir sesle. "FIB'de parmak izlerim var, sayenizde."

"Ve I.S.'de kimlik tespiti için DNA örneğim var. Al bakalım."

Quen yumuşak bir ses çıkardı ve birden çocuklar gibi tartıştığımızı fark ettim.

Sinirli görünen Trent sandalyesine geri oturdu ve parmaklarını ortasının üzerinde birleştirdi. Yorgunluk onu çekiyordu. "O teknede olduğumu itiraf etmek zor olacak. Ayrılırken görülmedik. Ve diğer herkes ölürken bizim nasıl hayatta kaldığımızı açıklamak zor olacak."

"Yaratıcı ol. Belki de gerçeği?" Ukalaca söyledim. *Trent'in damarına basmak eğlenceli bir şeydi.* "Herkes onun Cincinnati'yi senin ve Piscary'nin altından çekip çıkarmaya çalıştığını biliyor. Onunla git. Beni nehirde ölüme terk et yeter."

Trent bana dikkatle baktı. "FIB kaptanına hayatta olduğunu söyleyeceksin, değil mi?"

"I.S.'ye değil de FIB'ye başvuracak olmanızın nedenlerinden biri de bu." Jonathan'ın uzun boyu merdivenlerden inmeye başladığında bakışlarım merdivenlere kaydı. Sinirli görünüyordu ve ne olduğunu merak ettim. O yaklaşırken kimse bir şey söylemedi ve Trent'i bu kadar zorlamamış olmayı diledim. Adam mutlu görünmüyordu. Lee'yi elimden alıp öldürmek tam da onun yapacağı bir şeydi. "Saladan'ın şehirden gitmesini mi istiyorsun?" Dedim ki. "Bunu senin için bedavaya yaparım. Senden tek istediğim şikâyetle bulunman ve onu hapiste tutacak avukatın parasını ödemen. Bunu benim için yapabilir misin?"

Benimle paylaşmak istemediği düşünceler aklından geçerken yüzü bomboş kaldı. Yavaşça başını sallayarak Jonathan'ı yanına çağırdı.

Bunu evet olarak kabul ettiğimde omuzlarımın gevşediğini hissettim. Uzun boylu adam Trent'in kulağına fısıldamak için eğildiğinde ve Trent'in bakışları bana yöneldiğinde "Teşekkürler," diye mırıldandım. Duymak için kendimi zorladım ama bir şey duyamadım.

"Onu kapıda tutun," dedi Trent, Quen'e bakarak. "Onu arazide istemiyorum."

"Kim?" Merak ederek söyledim.

Trent ayağa kalktı ve cüppesinin kravatını sıktı. "Bay Felps'e dönüşünüzü ayarlayacağımı söyledim ama kurtarılmaya ihtiyacınız olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Sizi kapıda bekliyor."

"Kisten?" Bir sarsıntıyı bastırdım. Onu gördüğüme sevinecektim ama bana vereceği cevaplardan korkuyordum. O bombayı onun yerleştirmiş olmasını istemiyordum ama Ivy onun yerleştirdiğini söylemişti. *Kahretsin, neden hep kötü çocuklara aşık oluyordum?*

Üç adam beklerken ben ayağa kalkıp eşyalarımı topladım ve elimi uzatmadan önce tereddüt ettim. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim... Trent," dedim, ona nasıl hitap edeceğime karar vermeye çalışırken kısa bir süre durakladım. "Ve donarak ölmeme izin vermediğiniz için de teşekkürler," diye ekledim.

Bu tereddüt karşısında dudaklarının kenarlarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve beni sıkıca kavrayan elime kendi eliyle karşılık verdi. "Beni boğulmaktan kurtardığın için en azından bunu yapabildim," diye cevap verdi. Kaşları çatıldı, belli ki daha fazlasını söylemek istiyordu. Nefesini tuttu, fikrini değiştirdi ve arkasını döndü. "Jonathan, Bayan Morgan'a kapı evine kadar eşlik eder misin? Quen'le konuşmak istiyorum."

"Elbette, Sa'han."

Jonathan'ı merdivenlere kadar takip ederken Trent'e tekrar baktım, aklım zaten bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğindeydi. Rolodex'ime ulaşır ulaşmaz önce Edden'i ev numarasından arayacaktım. Hâlâ uyanık olabilirdi. Sonra annemi. Sonra Jenks'i. Bu işe yarayacaktı. Olmak zorundaydı.

Ama Jonathan'a yetişmek için adımlarımı hızlandırdığımda içimi bir endişe kapladı. Elbette Saladan'ı görmek için içeri girecektim, ama sonra ne olacaktı?

Yirmi dokuz

Kisten kaloriferi sonuna kadar açmıştı ve sıcak hava kısa saçlarımdan bir tutamı kaydırarak boynumu gıdıklıyordu. Hâlâ hipotermiden muzdarip olduğumu ve daha sıcak daha iyi olduğunu varsayarak yanlış bir varsayım altında çalıştığını düşünerek kısmak için uzandım. Boğucuydu, bu his sadece içinden geçtiğimiz karanlık tarafından güçlendirilmişti. Camı araladım ve soğuk gece içeri süzülürken arkama yaslandım.

Yaşayan vampir gizlice bana baktı, gözlerimiz buluşur buluşmaz bakışlarını tekrar farların aydınlattığı yola çevirdi. "İyi misin?" diye üçüncü kez sordu. "Tek kelime etmedin."

Açık paltomu sallayarak bir hava akımı yarattım ve başımı salladım. Trent'in kapısında kucaklanmıştı ama tereddüt ettiği belliydi. "Beni aldığın için teşekkürler," dedim. "Quen'in beni eve bırakmasına pek hevesli değildim." Elimi Kisten'in Corvette'inin kapı kolunda gezdirerek Trent'in limuziniyle karşılaştırdım. Kisten'in arabasını daha çok sevmiştim.

Kisten nefesini uzun bir nefesle dışarı verdi. "Dışarı çıkmam gerekiyordu. Ivy beni deli ediyordu." Bakışlarını karanlık yoldan ayırdı. "Ona hemen söylediğin için memnunum."

"Konuştun mu?" Şaşırarak ve biraz da endişelenerek sordum. *Neden iyi erkeklerden hoşlanamıyordum?*

"Şey, konuştu." Utanmış bir ses çıkardı. "Kanını altından çekip alırsam iki kafamı da kesmekle tehdit etti."

"Özür dilerim." Daha da sinirlenerek pencereden dışarı baktım. Kisten'den uzaklaşmak zorunda kalmak istemiyordum çünkü o insanların farkında olmadıkları aptalca bir güç mücadelesinde ölmelerini istemişti. Bir şey söylemek için nefes aldı ve ben de hemen araya girerek, "Telefonunuzu kullanmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum.

Yüzünde temkinli bir ifade vardı, parlak telefonunu kemer kılıfından çıkardı ve

bana verdi. Pek de mutlu olmadığım için bilgi almak için aradım ve David'in şirketinin numarasını aldım ve birkaç dolar daha ödeyerek beni bağladılar. Neden bağlamadılar? Benim telefonum değildi.

Kisten sessizce arabayı sürerken, ben de otomatik sistemlerinde yolumu bulmaya çalıştım. Saat neredeyse gece yarısıydı. Koşuda değilse ya da eve erken gitmediyse, içeride olmalıydı. "Merhaba," dedim sonunda gerçek bir insana ulaştığımda. "David Hue ile konuşmam gerekiyor?"

"Özür dilerim," dedi yaşlı bir kadın aşırı bir profesyonellikle. "Bay Hue şu anda burada değil. Sizi diğer ajanlarımızdan birine verebilir miyim?"

"Hayır!" Beni tekrar sistemin içine atmadan önce söyledim. "Ona ulaşabileceğim bir numara var mı? Bu acil bir durum." *Kendime not: Bir daha asla ama asla kimsenin kartını çöpe atma.*

"Adınızı ve numaranızı bırakmak isterseniz-"

"Acil durum "un hangi kısmını anlamamıştı? "Bak," dedim iç çekerek. "Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor. Ben onun yeni ortağımı ve uzatma kablosunu kaybettim. Eğer sadece-"

"Siz onun yeni ortağı mısınız?" diye araya girdi kadın. Sesindeki şok beni duraksattı. David'le çalışmak bu kadar zor muydu?

"Evet," dedim, Kisten'e bir bakış fırlatarak. Vampir kulaklarıyla konuşmanın her iki tarafını da duyabildiğinden emindim. "Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor."

"Ah, bir dakika bekleyebilir misin?"

"Elbette."

Kisten'in yüzü karşıdan gelen arabaların parıltısı içinde aydınlandı. Çenesi sabitlenmiş ve gözleri yola dikilmişti.

Telefondan bir cızırtı geldi, ardından temkinli bir ses, "Ben David Hue," dedi.

"David," dedim gülümseyerek. "Ben Rachel." Hiçbir şey söylemedi ve ben de onu hatta tutmak için acele ettim. "Bekle! Kapatma. Seninle konuşmam lazım. Bir hak talebiyle ilgili."

Telefonun üzerinden geçen bir elin sesi vardı. "Sorun yok," dediğini duydum. "Bunu ben alırım. Neden geceyi erken bitirmiyorsun? Bilgisayarını kapatacağım."

"Teşekkürler David. Yarın görüşürüz," dedi sekreteri belli belirsiz ve uzun bir süre sonra sesi tekrar hatta geldi.

"Rachel," dedi ihtiyatla. "Bu balıkla mı ilgili? Davayı çoktan açtım. Eğer bana yalan beyanda bulunduysan, çok üzülürüm."

"Benim hakkımda en kötüsünü düşünmenin nesi var?" Sorguladım, sinirlenmişim. Direksiyonu daha sıkı kavrarken gözlerim Kisten'e kaydı. "Jenks'le bir hata yaptım, tamam mı? Düzeltmeye çalışıyorum. Ama elimde ilğini çekebilecek bir şey var."

Kısa bir sessizlik oldu. "Dinliyorum," dedi temkinli bir şekilde.

Rahatlayarak nefesim kesildi. Kıpırdanarak omuz çantamda bir kalem aradım. Randevu defterimi açarak kalemimi tıkladım. "Ah, komisyonla çalışıyorsun, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi David.

"Patlayan tekneyi biliyor musun?" Kisten'e gizlice bir göz attım. Karşıdan gelen trafiğın ışığı çenesini sıkarken kirli sakalında küçük parıltılar oluştıuruyordu.

Arka planda bilgisayar tuşlarından gelen bir tıkırtı vardı. "Hala dinliyorum..."

Nabzım hızlandı. "Şirketiniz bu poliçenin sahibi mi?"

Anahtar sesleri hızlandı ve kayboldu. "Piscary'nin ilgilenmediği her şeyi sigortaladığımıza göre, muhtemelen." Tuşlara bir kez daha vuruldu. "Evet. Bulduk."

"Harika," diye iç geçirdim. *Bu işe yarayacaktı.* "Patladığında üzerindeydim."

Sıranın içinden bir sandalye gıcirtısı duydum. "Nedense bu beni şaşırtmadı. Bunun bir kaza olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ah, hayır." Kisten'e bir bakış attım. Direksiyonu kavrayan parmak eklemleri bembeyazdı.

"Gerçekten mi?" Bu bir soru değildi ve tuşlara vurma sesi yeniden başladı, hemen ardından bir yazıcının uğultusu geldi.

Kisten'in ısıtılmalı deri koltuklarında kaydım ve kalemin ucunu ağzıma soktum. "Şirketinizin bir mülk tahrip edildiğinde ödeme yapmadığını söylesem doğru söylemiş olur muyum?"

"Savaş eylemleri ya da çetelerle ilgili faaliyetler nedeniyle mi?" David araya girdi. "Hayır. Biz bilmiyoruz."

"Harika," dedim, ona her şeyi ayarlayan adamın yanında oturduğumu söylemeye gerek görmeden. *Tanrım, lütfen Kisten'in benim için bir cevabı olsun.* "Oraya gelip senin için bir kâğıt imzalamamı ister misin?"

"Bu gerçekten hoşuma gider." David tereddüt etti, sonra ekledi: "Bana rastgele iyilik yapan bir kadın gibi gelmiyorsun Rachel. Bundan ne istiyorsun?"

Bakışlarım Kisten'in sıkılı çenesinden güçlü omuzlarına indi, sonra da demiri sıkırmaya çalışıyormuş gibi direksiyonu kavrayan ellerine takıldı. "Saladan'ın iddiasını düzeltmek için dışarı çıktığında seninle olmak istiyorum."

Kisten sarsıldı, görünüşe göre David'le neden konuştuğumu şimdi anlıyordu. Hattın diğer ucunda derin bir sessizlik vardı. "Ah..." David mırıldandı.

"Onu öldürmeyeceğim; tutuklayacağım," diye çabucak teklif ettim.

Motorun gümbürtüsü ayaklarımın arasından yukarı doğru kayıyor ve sabitleniyordu.

"Mesele o değil," dedi. "Ben kimseyle çalışmıyorum. Seninle de çalışmıyorum."

Yüzüm yanıyordu. Kendi ortağımdan bilgi sakladığımı öğrendikten sonra benim hakkımda çok az şey düşündüğünü biliyordum. Ama bunun ortaya çıkması David'in suçuydu. "Bak," dedim Kisten bana bakarken ona dönerek. "Az önce şirketinizi bir tomar paradan kurtardım. Hasarını düzeltmeye gittiğinizde beni de dahil edin, sonra yoldan çekilin ve benim ve ekibimin çalışmasına izin verin." Kisten'e baktım. İçinde bir şeyler değişmişti. Direksiyonu tutuşu gevşemişti ve yüzü bomboştı.

Kısa bir sessizlik oldu. "Peki ya sonra?"

"Sonrasında mı?" Hareket eden ışıklar Kisten'in yüzünü okunmaz hale getirdi. "Hiçbir şey. Birlikte çalışmayı denedik. İşe yaramadı. Yeni bir ortak bulmak için ek süre alacaksın."

Uzun bir sessizlik oldu. "Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar." Kalemimi kapattım ve onu ve randevu defterimi çantama attım. *Neden düzenli olmaya çalışıyordum ki?*

"Tamam," dedi sonunda. "Deliğe havlayacağım ve ne çıkacağına

bakacağım." "Harika," dedim, o pek memnun görünmese de ben gerçekten

sevindim.

"Hey, birkaç saat içinde o patlamada ölmüş olacağım, bu yüzden endişelenme, tamam mı?"

Yorgun bir ses çıkardı. "Peki. Yarın tazminat talebi geldiğinde seni ararım."

"Harika. Görüşürüz o zaman." David'in heyecansızlığı iç karartıcıydı. O veda etmeden telefon kapandı ve ben de kapatıp Kisten'e geri verdim. "Teşekkürler," dedim kendimi çok garip hissederek.

"Beni ihbar edeceğini sanıyordum," dedi Kisten yumuşak bir sesle.

Ağzım bir karış açık, öylece bakakaldım, az önceki gerginliğini ancak şimdi anlayabiliyordum. "Hayır," diye fısıldadım, nedense korkmuştum. Onu ihbar edeceğimi düşündüğü için mi orada oturmuş ve hiçbir şey yapmamıştı?

Omuzları çökmüş, gözleri yolda, "Rachel, o insanların ölmesine izin vereceğini bilmiyordum," dedi.

Nefesim kesildi. Zorla çıkardım, sonra bir tane daha aldım. "Konuş benimle," dedim, başım dönüyordu. Pencereden dışarı baktım, ellerim kucığımda ve karnım sıkıştı. *Lütfen, bu sefer yanılmama izin verin?*

Arabanın diğer tarafına baktım ve gözleri dikiz aynasına kaydktan sonra yolun kenarına çekildi. İçim sıkıştı. Kahretsin, neden ondan hoşlanmak zorundaydım? Neden iyi erkeklerden hoşlanamıyordum? Beni cezbeden güç ve kişisel kuvvet neden her zaman diğer insanların hayatlarını umursamamaya dönüşüyordu?

Aniden durduğunda bedenim bir öne bir arkaya kaydı. Trafik saatte seksen mil hızla yanımdan geçmeye devam ederken araba sarsılıyordu ama burada hareketsizdi. Kisten koltuğunda kayarak bana baktı ve ellerimi kucağıma almak için vitesin üzerinden uzandı. Bir günlük kirli sakalı refüjden geçen trafiğin ışıklarında parlıyordu ve mavi gözleri kısılmıştı.

"Rachel," dedi ve bana her şeyin bir hata olduğunu söyleyeceğini umarak nefesimi tuttum. "O bombanın kazana bağlanmasını ben ayarladım."

Gözlerimi kapattım.

"O insanların ölmesini istemedim. Saladan'ı aradım," diye devam etti ve yanımdan geçen bir kamyon bizi sarstığında gözlerimi açtım. "Candice'e teknesinde bir bomba olduğunu söyledim. Nerede olduğunu ve eğer dokunurlarsa patlayacağını söyledim. Herkesi indirmeleri için onlara bolca zaman verdim. İnsanları öldürmeye çalışmıyordum, bir medya sirki yaratmaya ve onun işini batırmaya çalışıyordum. Çekip gideceği ve onları ölüme terk edeceği hiç aklıma gelmemişti. Onu yanlış değerlendirdim," dedi, sesinde acı bir suçlama vardı, "ve benim öngörüsüzlüğümün bedelini hayatlarıyla ödediler. Tanrım, Rachel, bunu yapacağını tahmin etseydim, başka bir yol bulurdum. Senin o gemide olduğunu..." Bir nefes aldı. "Neredeyse seni öldürüyordum...."

Sertçe yutkundum, boğazımdaki yumrunun azaldığını hissettim. "Ama daha önce de insan öldürdün," dedim, sorunun bu gece değil, Piscary'ye ait olma ve onun vasiyetini yerine getirme geçmişi olduğunu biliyordum.

Kisten arkasına yaslandı ama elleri benimkileri hiç bırakmadı. "İlk insanımı on sekiz yaşımdayken öldürdüm."

Aman Tanrım. Geri çekilmeye çalıştım ama o yavaşça elini sıktı. "Bunu duyman gerek," dedi. "Eğer çekip gitmek istiyorsan, gerçeği bilmeni istiyorum ki geri dönmeyesin. Ve eğer kalırsan, bunun nedeni çok az bilgiye dayalı bir karar vermiş olman değil."

Kendimi çelikleştirerek gözlerine baktım, içtenliklerini ölçtüm ve belki de bir parça suçluluk ve geçmişteki incinmişliği taşıdıklarını fark ettim. "Bunu daha önce de yaptın," diye fısıldadım, korktuğumu hissederek. Ben bir dizi kadından biriydim. Hepsi gitmişti. Belki de benden daha zekiydiler.

Başını salladı, gözleri kısa süreliğine kapandı. "İncinmekten yoruldum Rachel. Ben sadece on sekiz yaşında ilk insanını öldüren iyi bir adamım."

Yutkundum, saçlarımı topluyormuş gibi yaparak ellerimi geri çektim.

bir kulağının arkasından. Kisten uzaklaştığımı hissetti ve ön camdan dışarı bakmak için döndü, ellerini tekrar direksiyona koydu. Ona benim adıma karar vermemesini söylemiştim; sanırım her kirli ayrıntıyı hak ediyordum. Midem bulanıyordu, "Devam et," dedim.

Trafik akarken Kisten hiçbir şeye bakmadı ve arabadaki durgunluk noktasını vurguladı. "Yaklaşık bir yıl sonra ikinci çocuğumu öldürdüm," dedi, sesi düzdü. "O bir kazaydı. Geçen yıla kadar başka birinin hayatına son vermemeyi başardım-"

Nefes alıp verirken onu izledim. Kaslarım titredi, onu bekliyordum.

"Tanrım, çok üzgünüm Rachel," diye fısıldadı. "Bir daha asla kimseyi öldürmek zorunda kalmayacağıma yemin ettim. Belki de bu yüzden Piscary beni veliahtı olarak istemiyor. Bu deneyimi paylaşacak birini istiyor ve ben bunu yapmayacağım. Aslında onları öldüren oydu ama ben de oradaydım. Yardım ettim. O keyifle onları teker teker katlederken ben onları zapt ettim, oyaladım. Bunu hak etmiş olmaları artık pek haklı bir gerekçe gibi görünmüyor. Hele ki bunu yapma şekliyle."

"Kisten?" Tereddütle söyledim, nabzım hızlı atıyordu.

Döndü ve ben korkmamaya çalışarak donakaldım. Gözleri hatırladığım kadarıyla kararmıştı. "O saf tahakküm hissi sapkın, bağımlılık yapan bir yüksek," dedi, sesindeki kayıp açlık beni ürpertti. "Saf adrenalinin sarsıntısıyla gizlenen insanlık dışı vahşeti hatırlayabilmek için bundan nasıl kurtulacağımı öğrenmek uzun zamanımı aldı. Piscary'nin düşünceleri ve gücü bana akarken kendimi kaybettim ama artık onu nasıl kullanacağımı biliyorum Rachel. Hem onun soyundan gelen hem de adil bir insan olabilirim. Hem onun uygulayıcısı hem de nazik bir aşık olabilirim. Dengeyi sağlayabileceğimi biliyorum. Şu anda beni cezalandırıyor, ama beni geri alacak. Ve bunu yaptığında, ben hazır olacağım."

Burada ne işim vardı benim?

"Yani," dedim sesimin titrediğini duyarak. "Bu kadar mı?"

"Evet. Hepsi bu," dedi kesin bir ifadeyle. "İlki, Piscary'nin reşit olmayan çocukları ayartan birine ibret olsun diye verdiği emirle oldu. Aşırıya kaçmışım ama genç ve aptaldım, Piscary'ye onun için her şeyi yapabileceğimi kanıtlamaya çalışıyordum ve o da daha sonra bu konuda acı çektiğimi görmekten zevk alıyordu. Sonuncusu yeni bir camarilla oluşmasını engellemek içindi. Dönüş öncesi kimsenin özlemeyeceği insanları kaçırma geleneklerine geri dönülmesini savunuyorlardı. Kadın." Gözleri bana kaydı. "Aklımdan çıkmayan da bu. İşte o zaman

dürüst olacağıma yemin ettim. Bir daha asla başka bir masumun hayatına son vermeyeceğime yemin ettim. Bana yalan söylemiş olması önemli değil..." Gözleri kapandı ve direksiyonu tutuşu titredi. Orta refüjden gelen ışık yüzündeki acı çizgilerini gösteriyordu.

Aman Tanrım. Tutkulu bir öfkeyle birini öldürmüştü.

"Ve sonra bu gece on altı hayatı sona erdirdim," diye fısıldadı.

Çok aptaldım. İnsanları öldürdüğünü itiraf etmişti -İ.S.'nin muhtemelen kurtulduğu için ona teşekkür edeceği insanları, ama yine de insanları. Onun "güvenli erkek arkadaş" olmadığını bilerek bu işe girmiştım ama benim de güvenli erkek arkadaşlarım olmuştu ve her seferinde incinmişim. Ve yapabildiği vahşete rağmen dürüst davranıyordu. Bu gece insanlar korkunç bir trajediyle ölmüştü ama onun niyeti bu değildi.

"Kisten?" Gözlerim ellerine kaydı, kısa yuvarlak tırnakları özenle temiz ve parmak uçlarına yakın tutulmuştu.

"Bombayı ben kurdum," dedi, suçluluk duygusu sesini sertleştirmişti.

Ellerini direksiyondan çekmek için tereddütle uzandım. Parmaklarım onunkilere karşı soğuktu. "Onları sen öldürmedin. Lee öldürdü."

Bana döndüğünde gözleri belirsiz ışıktaki simsiyahtı. Onu daha yakına çekmek için elimi boynunun arkasına gönderdim ama o direndi. O bir vampirdi ve bu kolay bir şey değildi - bu bir bahane değil, bir gerçektir. Dürüst davranması benim için çirkin geçmişinden daha önemliydi. Onu ihbar edeceğimi düşünürken orada oturmuş ve hiçbir şey yapmamıştı. İnandığı şeyi görmezden gelmiş ve bana güvenmişti. Ona güvenmeye çalışacaktım.

Onun için üzülmekten kendimi alamadım. Ivy'yi izlerken, usta bir vampirin soyundan gelmenin, sevginin sadizm tarafından saptırıldığı, zihinsel olarak istismar edici bir ilişkide olmaya çok benzediği sonucuna varmışım.

Kisten kendini efendisinin mazoşist taleplerinden uzak tutmaya çalışıyordu. Kendini uzaklaştırmıştı, o kadar uzaklaştırmıştı ki Piscary onu kabul görmeye daha da muhtaç bir ruh için terk etmişti: oda arkadaşım.

Harika.

Kisten yalnızdı. Acı çekiyordu. Bana karşı dürüsttü ve ben onu bırakıp gidemezdim. İkimiz de şüpheli şeyler yapmıştık ve iblis işaretine sahip olan benken onu kötü olarak etiketleyemezdim. Koşullar bizim için seçimlerimizi yapmıştı. Elimden gelenin en iyisini yaptım. O da öyle yaptı.

"Ölmeleri senin suçun değildi," dedim tekrar, sanki görmek için yeni bir yol bulmuş gibi hissederek. Önümde aynı dünya uzanıyordu ama ben köşelere bakıyordum. *Neye dönüşüyordum? Güvenecek kadar aptal mıydım, yoksa affetme kapasitesini bulan daha bilge bir insan mı?*

Kisten sesimde geçmişini kabullenişini duydu ve yüzüne yansıyan rahatlama o kadar güçlüydü ki neredeyse acı veriyordu. Boynundaki elim öne doğru kayarak onu konsolun üzerine doğru çekti. Elleri parmaklarımdan kayıp omuzlarımı kavradığında, "Sorun yok," diye fısıldadım. "Anlıyorum."

"Yapabileceğini sanmıyorum...." diye ısrar etti.

"O zaman bunu ben yaptığımda hallederiz." Başımı eğerek gözlerimi kapattım ve onu bulmak için eğildim. Omzumdaki tutuşu hafifledi ve dudaklarımız birbirine değdiğinde kendimi ona doğru uzanırken buldum. Parmaklarım boynuna bastırarak onu daha yakına çağırdı. İçimde bir sarsıntı oldu, kanımı yüzeye çıkardı, öpücüğü derinleşip daha fazlasını vaat ederken içim karıncalandı. Yara izimden kaynaklanmıyordu ve elini yara izime götürdüm, parmak uçları hafif, neredeyse görünmeyen yara dokusunu izlediğinde neredeyse nefesim kesiliyordu. Ivy'nin randevu rehberi aklımdan geçti ve her şeyi tamamen yeni bir şekilde gördüm. *Tanrım, bu adamlarla yapabileceğim şeyler.*

Belki de tehlikeli bir adama ihtiyacım vardı, diye düşündüm içimde vahşi bir duygu yükselirken. Sadece yanlış yapan biri, evet, benim de şüpheli şeyler yaptığımı ama yine de iyi bir insan olduğumu anlayabilirdi. Kisten her ikisi de olabiliyorsa, belki bu benim de olabileceğim anlamına geliyordu.

Ve böylece tüm düşünce taklitlerini bir kenara bıraktım. Eli nabzımı hissediyordu ve dudaklarım onunkileri çekiyordu, dilimi tereddütle dudaklarının arasına gönderdim, nazik bir sorgulamanın talepkar bir dokunuştan daha sıcak bir akor vuracağını biliyordum. Pürüzsüz bir diş buldum ve dilimi onun etrafında kıvrarak alay ettim.

Kisten'in nefesi hızla geldi ve sarsılarak uzaklaştı.

Aniden orada olmadığında donup kaldım, sıcaklığı hâlâ tenimde bir anı olarak duruyordu. "Keplerimi takmıyorum," dedi, gözlerindeki siyah şişlik ve yara izim umutla titreşiyordu. "Senin için çok endişelendim, zaman ayıramadım... Ben..." Titreyerek nefes aldı. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

Kalbim küt küt atarken kendimi zorla koltuğuma geri oturttum ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken onu izledim. Şapkasını takıp takmamasının umurumda olup olmadığından emin değildim. "Özür dilerim," dedim nefes nefese, kan hala içimde çarpıyordu. "Üzgünüm," dedim nefes nefese.

"O kadar ileri gitmek istemiyorum." *Ama sen bunu içimden çıkarıyorsun.*

"Üzülme. Bir şeyleri ihmal eden sen değilsin." Nefesini dışarı üfleyen Kisten, baş döndürücü istek dolu bakışını gizlemeye çalıştı. Sert duyguların altında minnettar bir anlayış ve rahatlamanın yumuşak bir ifadesi vardı. Geleceğinin daha iyi olmayabileceğini bile bile onun çirkin geçmişini kabullenmiştim.

Hiçbir şey söylemeden arabayı birinci vitesine taktı ve gaza bastı. Yola geri dönene kadar kapıyı tuttum, her şey farklı olsa da hiçbir şeyin değişmemiş olmasına sevindim.

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?" dedi usulca, hızlanıp bir arabanın yanından geçerken.

Seni sevebileceğimi düşündüğüm için mi? Düşündüm ama henüz söyleyemedim.

Otuz

Kapının hafifçe vurulma sesiyle başımı kaldırdım. Ivy bana uyarıcı bir bakış atarak ayağa kalktı ve mutfağın tavanına doğru uzandı. "Ben bakarım," dedi. "Muhtemelen daha fazla çiçek vardır."

Tarçınlı tostumdan bir ısırık aldım ve dolu ağzımın içinde mırıldandım: "Yemekse geri getir, olur mu?"

İç geçiren Ivy, siyah egzersiz taytı ve uyluğa kadar uzanan bol kazağıyla hem seksi hem de rahat bir şekilde dışarı çıktı. Oturma odasında radyo açıldı ve dün geceki tekne patlaması trajedisinden bahseden spiker hakkında karışık duygular içindeydim. Trent'in herkese onun hayatını kurtarıırken öldüğümü söylediği bir klip bile vardı.

Parmaklarımdaki yağı silerken *bunun gerçekten tuhaf olduğunu* düşündüm. Bir şeyler kapımızın önünde belirmeye başlamıştı. Özleneceğimi bilmek güzeldi ve bu kadar çok hayata dokunduğumu bilmiyordum. Hayatta olduğum ortaya çıktığında durum pek hoş olmayacaktı gerçi; birini sunakta ayağa kaldırıp tüm hediyeleri geri vermek zorunda kalmak gibi bir şeydi bu. Elbette bu gece ölürsem mezara arkadaşlarımdan kim olduğunu bilerek gidecektim. Kendimi Huck Finn gibi hissettim.

"Evet?" Ivy'nin temkinli sesi kilisenin içinden geri geldi.

"Ben David. David Hue," diye tanıdık bir ses geldi ve tostun son lokmasını da yutarak kilisenin önüne doğru ilerledim. Açlıktan ölüyordum ve Ivy'nin nehre atladıktan sonra vücudumun rezervlerini arttırmak için kahveme Brimstone katıp katmadığını merak ediyordum.

"Kim o?" Mabede girdiğimde Ivy kavgacı bir tavırla sordu ve onları sahanlıkta, alçalan güneş ayaklarının dibinden içeri girerken buldum.

David'in yanındaki düzenli kadın gülümseyerek, "Ben onun sekreteriyim," dedi. "İçeri girebilir miyiz?"

Gözlerim büyüdü. "Dur, dur, dur," dedim ellerimi protesto edercesine sallayarak. "İkinize bakıp Lee'yi getiremem."

David gözlerini gündelik kazağımda ve kot pantolonumda gezdirdi, gözlerinde hesapçı bir değerlendirme vardı. Telefonda önerdiği gibi daha bu öğleden sonra geçici olarak kahverengiye boyadığım kısaltılmış saçlarımda oyalandılar. "Bayan Aver bizimle gelmeyecek," dedi ve muhtemelen bilinçsiz bir onay işareti yaptı. "Komşularınızın benim bir kadınla geldiğimi ve bir kadınla ayrıldığımı görmelerinin ihtiyatlı olacağını düşündüm. Aynı vücut yapısına yakınsınız."

"Oh." *Aptal*, diye düşündüm. *Bunu neden düşünemedim ki?*

Bayan Aver gülümsedi ama onun da benim aptal olduğumu düşündüğü belliydi. "Banyonuza girip üstümü değiştireceğim, sonra da gideceğim," dedi neşeyle. Odaya bir adım atarak ince evrak çantasını piyano sehpasının yanına koydu ve tereddüt etti.

Ivy başladı. "Bu taraftan," dedi ve kadının onu takip etmesini işaret etti On u.

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Tüm gizli akıntılar için küçük bir yüz ifadesi takınarak Bayan Aver'i izledim.

Ivy'yle birlikte çıktılar, ilki siyah topuklu ayakkabılarının içinde çok ses çıkarıyordu, ikincisi terliklerinin içinde sessizdi. Konuşmaları banyo kapımın kapanma sesiyle sona erdi ve David'e döndüm.

Tayt koşu pantolonu ve tişörtünün dışında tamamen farklı bir Were gibi görünüyordu. Onu parktaki bir ağaca yaslanmış halde gördüğümde de üzerinde çizmelerine kadar inen bir pardösü ve gözlerini kapatan bir kovboy şapkasıyla aynı kişi değildi. Ağır kirli sakalı gitmiş, geriye güneşten pürüzlü yanakları kalmıştı ve uzun saçları şekillendirilmişti ve yosun kokuyordu. Sadece en yüksek rütbeli Wereler cilayı taşıyabilir ve çabalıyormuş gibi görünmeyebilirdi, ama David bunu başarmıştı. Üç parçalı takım elbisesi ve manikürlü tırnakları da buna yardımcı oluyordu. Atletik fiziğinin gösterdiğinden daha yaşlı görünüyordu, burnuna taktığı bir çift gözlük ve boynuna sıkıştırdığı kravatıyla. Aslında gerçekten iyi görünüyordu - profesyonel, eğitimli bir şekilde.

"Saladan'ı görmeme yardım ettiğin için tekrar teşekkürler," dedim kendimi garip hissederek.

"Bana teşekkür etme," dedi. "Büyük bir ikramiye alıyorum." Elindeki

pahalı görünümlü bir bavul vardı. Dalgın görünüyordu; bana kızgın değildi ama temkinli ve onaylamazdı. Bu beni rahatsız etti.

Onu izlediğimi hissedince başını kaldırdı. "Biraz evrak işi yapmamın sakıncası var mı?"

Bir adım geriye kaydım. "Hayır. Devam et. Kahve ister misin?"

David Jenks'in masasına baktı ve tereddüt etti. Kaşlarını çatarak piyano sırasına oturdu ve önündeki evrak çantasını açtı. "Hayır, teşekkürler. Burada o kadar uzun kalmayacağız."

"Tamam." Memnuniyetsizliğini üzerimde hissederek geri çekildim. Ortağım ihmal ederek yalan söylememden hoşlanmadığını biliyordum ama tek ihtiyacım olan beni Lee'yi görmeye götürmesiydi. Koridorun başında duraksadım. "Gidip üstümü değiştireceğim. Ne giydiğini görmek istedim."

David evrak işlerinden başını kaldırdı, kahverengi gözleri aynı anda iki şeyi yapmaya çalışırken dalgındı. "Bayan Aver'in kıyafetlerini giyeceksin."

Kaşlarım kalktı. "Bunu daha önce de yapmıştın."

"Size bu işin düşündüğünüzden çok daha ilginç olduğunu söylemiştim," dedi kâğıtlarına.

Başka bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi, ben de kendimi garip ve depresif hissederek Ivy'yi bulmaya gittim. Jenks hakkında tek kelime etmemişti ama onaylamadığı çok açıktı.

Ben içeri girdiğimde Ivy haritaları ve kalemleriyle meşguldü, önce bana sonra da ona birer fincan kahve doldururken hiçbir şey söylemedi. "David hakkında ne düşünüyorsun?" Fincanını yanına koyarak sordum.

Başı öne eğildi ve renkli bir kalem masaya vurdu. "Sanırım iyi olacaksın. Ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Ve ben de orada olmayacağım gibi değil."

Tezgâha yaslanarak kupamı iki elimle tuttum ve uzun bir yudum aldım. Kahve aşağı doğru kayarak gerginliğimi azalttı. Ivy'nin duruşundaki bir şey dikkatimi çekti. Yanakları bir ton kızarmıştı. "Sanırım ondan hoşlanıyorsun," dedim ve kafasını kaldırdı. "Bence sen yaşlı erkeklerden hoşlanıyorsun," diye ekledim. "Özellikle de ısıran ve senden daha iyi plan yapabilen takım elbiseli yaşlı erkeklerden."

Bunun üzerine kızardı. "Ve bence çeneni kapatmalısın."

Salonun kapısının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla ikimiz de irkildik.

Gelen Mrs.

Aver, ikimizin de onun banyodan çıktığını duymamış olmamız utanç vericiydi. Benim bornozumu giymişti, kıyafetleri bir kolunun üzerindeydi. Gri takım elbisesini bana uzatırken, "Al bakalım tatlım," dedi.

"Teşekkürler." Kahvemi yere bıraktım ve aldım.

"Eğer isterseniz, onları Weres-'N-Tears kuru temizlemecisine bırakın. Kanı temizlemekte ve küçük yırtıkları dikmekte iyi iş çıkarıyorlar. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Önümde duran, uzun kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş, tüylü mavi bornozlu kadıncağıza baktım. Biraz hippy olsa da benimle hemen hemen aynı boyda görünüyordu. Benim saçlarım bir ton daha koyuydu ama yeterince yakındı. "Elbette," dedim.

Gülümsedi. Ivy haritalarına geri dönmüş, bizi görmezden geliyor, ayağını sessizce hareket ettiriyordu. "Harika," dedi Were. "Üstümü değiştireceğim ve dört ayak üzerinde gitmeden önce David'e veda edeceğim." Bana dişlek bir sırıtış fırlatarak koridora doğru yürüdü, duraksadı. "Arka kapınız nerede?"

Ivy sandalyeyi gürültüyle çekerek ayağa kalktı. "Kırılmış. Sizin için getireyim."

"Teşekkür ederim," dedi aynı kibar gülümsemeyle. Gittiler ve ben yavaşça kadının giysilerini burnuma götürdüm. Vücut ısısından dolayı hâlâ sıcaktılar ve hafif bir çayır kokusuyla karışık hafif bir misk kokusu vardı. Başka birinin kıyafetlerini giyme fikri dudaklarımı aşağıya doğru eğdi, ama tüm fikir bir Were gibi kokmaktı. Ve sanki bana giymem için paçavra getirmiş gibi değildi. Astarlı yün takım elbise ona pahalıya patlamış olmalıydı.

Yavaş ve ölçülü adımlarla odama gittim. Flört rehberi hâlâ şifonyerimin üzerinde duruyordu ve ona depresyon ve suçluluk karışımı bir duyguyla baktım. Kisten'i çılgına çevirme fikriyle onu tekrar okumak isteyerek ne düşünüyordum? Perişan bir halde onu dolabımın arkasına ittim. Tanrı yardımcım olsun, aptalın tekiydim.

Boyun eğerek kot pantolonumu ve kazağımı çıkardım. Çok geçmeden koridordaki çivi sesleri araya girdi ve ben naylon çoraplarımı giyerken, tahtadan çekilen çivilerin acı dolu sesi duyuldu. Yeni kapı yarına kadar takılmayacaktı ve pencereden kaçacak hali de yoktu.

Bu konuda çok kararsız hissediyordum ve gerçekten yapabileceğim bir şey değildi.

Nokta atışı. Gri eteğimi giyip beyaz bluzumu içine sokarken, "*Bu hiç de cazibesiz olmayacak,*" diye düşündüm. Ivy ve Kisten ihtiyacım olan her şeyi getireceklerdi; büyülerle dolu spor çantam çoktan hazırda ve mutfakta bekliyordu. Ve bunun nedeni ley hattı büyüsünde daha iyi biriyle karşılaşacak olmam değildi. Bunu her zaman yapardım.

Ceketimin içine omuz silkdim ve Lee'nin arama iznini iç cebime yerleştirdim. Ayaklarımı dolabımın arkasından çıkardığım alçak topuklu ayakkabılara geçirerek yansıyıp baktım. Daha iyiydi ama yine de bendim ve David'in daha önce kargoyla gönderdiği kontakt lenslere uzandım.

Gözlerimi kırıştırıp ince kahverengi plastik parçalarını yırtarak yerlerine yerleştirirken, huzursuzluğumun David'in bana güvenmemesinden kaynaklandığına karar verdim. Yeteneklerime güvenmiyordu, o da bana güvenmiyordu. Şüphe altında olanın ben olduğum bir partner ilişkim hiç olmamıştı. Daha önce ukala, serseri, hatta beceriksiz biri olarak görülmüştüm ama asla güvenilmez biri değildim. Bundan hoşlanmamıştım. Ama Jenks'e yaptıklarına dönüp baktığımda, muhtemelen bunu hak etmişim.

Yavaş ve depresif hareketlerle kısa saçlarımı topuz yaptım. Makyajımı ağırlaştırdım, çok koyu bir baz kullandım ve bu yüzden ellerime ve boynuma da iyi bir katman uygulamak zorunda kaldım. Yine de çillerimi kapattı ve mutsuz bir hisle tahta serçe parmağımdaki yüzüğü çıkardım; tılsımı bozulmuştu. Daha koyu makyaj ve kahverengi kontakt lenslerle farklı görünüyordum, ama kıyafetler gerçekten işi değiştirmişti. Aynanın karşısına geçip sıkıcı takım elbisem, sıkıcı saç modelim ve yüzümdeki sıkıcı ifadeyle kendime baktığımda annemin bile beni tanıyacağını sanmıyordum.

Üzerime Ivy'nin pahalı parfümünden bir damla sürdüm - kokumu saklayan parfüm - sonra Jenks'in bir keresinde bir kütüğün alt tarafı gibi koktuğunu söylediği misk kokulu bir parfüm sıktım: topraksı ve zengin. Ivy'nin telefonunu belime takarak koridora çıktım, topuklu ayakkabılarım alışılmadık bir ses çıkarıyordu.

Ivy ve David'in sohbet ederken çıkardıkları yumuşak ses beni mabede çekti ve onları piyanosunun başında buldum. Jenks'in bizimle olmasını gerçekten çok isterdim. Keşif ve kamera detayları için ona ihtiyaç duymaktan daha fazlasıydı bu. Onu özlemişim.

David ve Ivy ayaklarımın sesini duyunca başlarını kaldırdılar. Ivy'nin ağzı açık kaldı. "Isır beni ve beni hafiflet," dedi. "Bu giydiğini gördüğüm en iğrenç şey. Aslında saygıdeğer görünüyorsun."

Zayıfça gülümsedim. "Teşekkürler." David bakışlarını üzerimde gezdirirken ellerimi incir yaprağı duruşunda kavrayarak öylece durdum; onayladığının tek işareti kaşlarının hafifçe gevşemesiydi. Arkasını dönerek elindeki kâğıtları çantasına attı ve

kapattım. Bayan Aver onunkini geride bırakmıştı ve David almamı işaret edince ben de aldım. "Büyülerimi getirecek misin?" Ivy'ye sordum.

İç geçirdi ve bakışlarını tavana çevirdi. "Kisten buraya geliyor. Onunla bir kez daha üzerinden geçeceğiz, sonra kiliseyi kilitleyip gideceğiz. Yerimizi aldığımızda sana haber veririm." Bana baktı. "Yedek telefonum sende mi?"

"Ah..." Belime dokundum. "Evet."

"Güzel. Git," dedi arkasını dönüp uzaklaşırken. "Sana sarılmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce."

Depresif ve kararsız bir şekilde dışarı çıktım. David arkamdaydı, adımları sessizdi ama varlığı belli belirsiz eğretili otu kokusundan anlaşılıyordu. Kapının koluna uzandığımda "Güneş gözlüğü," diye mırıldandı ve ben de takmak için durakladım. Kapıyı iterek açtım, profesyonel çiçek aranjmanlarından boyama kitaplarından koparılmış pastel boya parlaklığındaki sayfalara kadar uzanan sempati teklifleri arasında yolumu bulurken geç gelen güneşten gözlerimi kısarak baktım. Hava soğuktu, berrak hava ferahlatıcıydı.

Kisten'in arabasının sesi başımı kaldırmamı sağladı ve nabzım hızlandı. Merdivenlerde donup kaldım ve David neredeyse bana çarpıyordu. Ayağı bodur bir vazoya çarptı ve vazo basamaklardan kaldırılma yuvarlandı, içindeki su ve tomurcuklanmış tek kırmızı gül döküldü.

"Tanıdığın biri mi?" diye sordu, nefesi kulağımı ısıtıyordu.

"Ben Kisten." Park edişini ve inişini izledim. *Tanrım, iyi görünüyordu, düzgün ve seksi.*

David'in eli dirseğime gitti ve beni harekete geçirdi. "Devam et. Sakın bir şey söyleme. Kılığının nasıl durduğunu görmek istiyorum. Arabam caddenin karşısında."

Bu fikir hoşuma gidince merdivenlerden inmeye devam ettim, sadece vazoyu alıp en alt basamağa koymak için durdum. Aslında bir jöle kavanozuydu, üzerinde bir koruma pentagramı vardı ve kırmızı gülü tekrar içine sokup düzeltirken yumuşak bir tanıma sesi çıkardım. Yıllardır bunlardan birini görmemiştim.

Kisten'in adımları gürültüye dönüştüğünde karnımda bir çarpıntı hissettim.

"Çok yaşa," dedi yanımdan geçerken, çiçeği benim aldığımı değil oraya koyduğumu düşünerek. Bir şey söylemek için ağzımı açtım, David kolumu çimdikleyince kapattım.

"Ivy!" Kisten kapıya vurarak bağırdı. "Hadi gidelim! Geç kalacağız!"

David bana caddeyi geçip arabasının diğer tarafına kadar eşlik etti, eli dirseğimin altında sıkıca duruyordu - kaygandı ve giydiğim topuklar buz için yapılmamıştı. "Çok güzel," dedi, sesi istemeyerek de olsa etkilenmiş gibiydi. "Ama sanki onunla yatmışsın gibi değil."

"Aslında," dedim o bana kapıyı açarken, "açtım."

Gözleri benimkilere kaydı ve yüzünde şok olmuş bir tiksinti ifadesi belirdi. Kilisenin içinden baygın bir ses geldi, "Şaka yapıyorsun! Bu o muydu? Yok artık!"

Parmaklarımı alnıma bastırdım. En azından ben etraftayken böyle küfretmiyordu. Gözlerim David'e gitti, aramızda kapı genişliği vardı. "Tür meselesi, değil mi?" Açıkça söyledim.

Hiçbir şey söylemedi. Çenemi sıkarak kendime istediğini düşünebileceğini söyledim. Onun standartlarına göre yaşamak zorunda değildim. Birçok insan bundan hoşlanmadı. Birçok insan umursamadı. Kiminle yattığının profesyonel ilişkimizle hiçbir ilgisi olmamalıydı.

Ruh halim daha da kötüleşince, o daha yapamadan arabaya bindim ve kapımı kapattım. Kemerim takıldı ve o da direksiyona geçip küçük gri arabasını çalıştırdı. Arabadan inip köprüye doğru ilerlerken tek kelime etmedim. David'in kolonyası rahatsız edici bir hal alınca camı açtım.

"Takıların olmadan içeri girmenin bir sakıncası yok değil mi?" David sordu.

Ses tonunda beklenen tiksinti yoktu ve ben de bundan yararlandım. "Daha önce de cazibesiz girmiştin," dedim. "Ve onları bana getirmesi için Ivy'ye güveniyorum."

Başı kıpırdamadı ama gözlerinin kenarları sıkılaştı. "Eski ortağımın cazibesi hiç eksik olmazdı. İçeri girdiğimizde boynunda bunlardan üç ya da dört tane asılı olduğunda ona gülerdim. 'David,' derdi, 'bu yalan söyleyip söylemediklerini anlamak için. Bu da kılık değiştirip değiştirmediklerini anlamak için. Bu da bana chi'lerinde bir grup enerji taşıyıp taşımadıklarını ve hepimizi cehenneme göndermeye hazır olup olmadıklarını söylemek için. "

Ona baktım, ruh halim yumuşamıştı. "Cadılarla çalışmaktan çekinmiyorsun."

"Hayır." Bir tren yolunun üzerinden gümbür gümbür geçerken elini direksiyondan çekti. "Onun cazibesi beni çok acıdan kurtardı. Ama iyi bir sağ kroşe işleri daha hızlı çözebilecekken, doğru büyüü bulmak için kaç kez uğraştığını size anlatamam."

Nehri geçip Cincinnati'ye vardık ve binalar üzerimde titrek gölgeler oluşturdu. Sadece seks söz konusu olduğunda önyargılıydı. Bununla başa çıkabilirdim. "İçeri tamamen çaresiz girmeyeceğim," dedim hafifçe ısınarak. "Gerekirse kendi etrafımda bir koruma çemberi oluşturabilirim. Ama ben gerçekten bir toprak cadısıyım. Bu da işleri zorlaştırabilir çünkü aynı büyüü yapamadığınız birini içeri sokmak daha zordur." Onun görmediği bir yüz ifadesi takındım. "Yine de Saladan'ı ley hattı büyüünde yenebilmemin hiçbir yolu yok, bu yüzden denemesem de olur. Onu toprak tılsımlarımla ya da ayağımı karnına sokarak alt edeceğim."

David kırmızı ışıktaki arabayı yavaşça durdurdu. Yüzünde ilk ilgi belirtilerini göstererek bana döndü. "Üç ley hattı suikastçısını yakaladığını duydum."

"Ah, şu." Isındım. "Bu konuda yardım aldım. FIB oradaydı."

"Piscary'yi kendin indirdin."

Işık değişti ve önümüzdeki araba hareket edene kadar ona yaklaşmamasını takdir ettim. "Trent'in güvenlik görevlisi bana yardım etti," diye itiraf ettim.

"Onun dikkatini dağıttı," dedi David usulca. "Onu bayıltmak için sopayla vuran sendin."

Dizlerimi birbirine bastırarak ona doğru döndüm. "Nereden biliyorsun?"

David'in ağır çenesi bir gerildi bir gevşedi ama sokaktan bakmadı. "Bu sabah Jenks'le konuştum."

"Ne!" Neredeyse başımı tavana çarparak haykırdım. "O iyi mi? Ne dedi? Ona üzgün olduğumu söyledin mi? Onu ararsam benimle konuşacak mı?"

Ben nefesimi tutarken David bana ters ters baktı. Hiçbir şey söylemedi.

park yoluna dikkatli bir dönüş yaptı. "Her şeye hayır. Çok üzgün."

Koltuğuma yerleştim, telaşlı ve endişeliydim.

"Seninle bir daha konuşursa ona teşekkür etmelisin."

David sıkı sıkıya sarıldı. "Senin hakkında çok şey düşünüyor, seni Saladan'la görüştürmek için yaptığım anlaşmadan dönmememin ana nedeni de bu."

İçim burkuldu. "Ne demek istiyorsun?"

Bir arabanın yanından geçerken duraksadı. "Ona güvenmediğin için üzgün ama senin hakkında tek bir kötü söz söylemedi, hatta sana uçarı bir mankafa dediğimde seni savundu."

Boğazım düğümlendi ve yolcu tarafındaki camdan dışarı baktım. *Tam bir pisliktim.*

"Kendisine yalan söylenmesini hak ettiğini, çenesini kapalı tutamayacağını düşündüğünüz için ona söylemediğinizi ve muhtemelen haklı olduğunuzu düşünüyor. Seni hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğü için gitti, tam tersi değil. Ona senin bir aptal olduğunu ve bana yalan söyleyen her ortağın sonunun boğazının kesilmesi olacağını söyledim." David küçümser bir tavır takındı. "Beni kovdu. Dört inçlik adam beni kovdu. Söylediğim gibi sana yardım etmezsem, hava bozduğunda beni bulacağını ve uyuduğumda lobotomi yapacağını söyledi."

"Yapabilir," dedim, sesim gergin çıkıyordu. İçindeki gözyaşı tehdidini duyabiliyordum.

"Yapabileceğini biliyorum ama bu yüzden burada değilim. Söylemediği şey yüzünden buradayım. Ortağınıza yaptığınız şey içler acısı, ama o kadar onurlu bir ruh bunu hak etmeyen biri hakkında böyle düşünmez. Ama onun neden böyle düşündüğünü anlayamıyorum."

"Son üç gündür Jenks'le konuşmaya çalışıyorum," dedim boğazımdaki yumrunun etrafında. "Özür dilemeye çalışıyorum. Bunu düzeltmeye çalışıyorum."

"Burada olmamın bir diğer nedeni de bu. Hatalar düzeltilebilir ama birden fazla kez yaparsanız artık hata olmaktan çıkar."

Hiçbir şey söylemedim, nehir manzaralı bir parkın yanından geçip bir ara sokağa girdiğimizde başım ağrımaya başlamıştı. David yakasına dokundu ve ben onun bedeninde şunu okudum

neredeyse oraya varmıştık. "Ve bunun ortaya çıkması biraz da benim hatamdı," dedi yumuşak bir sesle. "Bane'in dudaklarını gevşetme gibi bir eğilimi var. Bunun için üzgünüm ama yine de yanlış yaptın."

Nasıl ortaya çıktığı önemli değildi. Jenks bana çok kızmıştı ve ben bunu hak etmişim.

David işaret etti ve taş döşeli bir yola saptı. Gri eteğimi çekiştirdim ve ceketimi düzelttim. Gözlerimi silerek dik oturdum ve profesyonel görünmeye çalıştım, sanki dünyam başıma yıkılıyormuş ve güvenmem gereken tek şey beni aşağıların en aşağısı olarak gören bir Were'miş gibi değil. Jenks'in omzuma çıkıp yeni saç kesimim ya da müstemilatın dibi gibi kokmamla ilgili ukalalıklar yapması için her şeyimi verirdim. Ne olursa.

"Yerinde olsam çenemi kapalı tutardım," dedi David karanlık bir sesle ve ben iyice bunalmış bir halde başımı salladım. "Sekreterimin parfümü torpido gözünde. Çoraplarına iyice sık. Geri kalanın iyi kokuyor."

İtaatkâr bir şekilde dediğini yaptım, beni bu kadar az düşündüğü için birinden talimat almaktan her zamanki ateşli tiksintim bastırıldı. Parfümün küflü kokusu arabayı bastırdı ve David yüzünü buruşturarak camını indirdi. "Şey, demiştin ki..." Soğuk hava ayak bileklerimde toplandığında mırıldandım.

"Oraya girdiğimizde her şey çok çabuk olacak," dedi David, gözleri sulanarak. "Vampir ortağının, Saladan iddiaya kızıp bizi dışarı atmadan önce en fazla beş dakikası var."

Bayan Aver'in kucağımdaki çantasını daha sıkı tuttum. "Orada olacak."

David'in tek tepkisi mırıltılı bir homurtu oldu. Kendi etrafında dönen kısa bir yola saptık. Sürülüp süpürülmüştü ve kırmızı kil tuğlalar kar erimesiyle nemlenmişti. Yolun başında beyaza boyanmış, kırmızı panjurlu, uzun ve dar pencereci görkemli bir ev vardı. Cazibesini kaybetmeden yenilenmiş birkaç eski konaktan biriydi. Güneş evin arkasındaydı ve David siyah bir kamyonetin arkasındaki gölgelere park edip motoru durdurdu. Ön pencerelerden birinin perdesi kaydı.

"Senin adın Grace," dedi. "Kimlik istiyorlarsa, çantanızın içindeki cüzdanınızda. Al." Bana gözlüğünü uzattı. "Tak onları."

"Teşekkürler." David'in miyop olduğunu öğrenerek plastik lensleri burnuma yerleştirdim. Başım ağrımaya başladı ve gözlüğümü aşağıya çektim, böylece dünyaya gözlüğümün içinden değil de üstünden bakabiliyordum. Kendimi berbat hissediyordum, içimdeki kelekler

midem kaplumbağalar kadar ağır.

İçini çekti ve koltuklarımızın arasından arkadaki çantasına uzandı. "Hadi gidelim."

Otuz bir

"David Hue," dedi David soğukkanlılıkla, eski malikânenin girişinde dururken sesi sıkılmış ve biraz da sinirlenmiş geliyordu. "Bir randevum var."

Biz değil, ben, diye düşündüm, gözlerimi aşağıda tutup arka planda kalmaya çalışırken, teknesinde Lee'nin her yerinde olan vampir Candice kot pantolonlu kalçasını eğip kartvizitine baktı. Candice'in arkasında siyah takım elbiseli iki vampir daha vardı. Uysal ast rolünü oynamayı umursamıyordum; Candice beni tanırsa, işler gerçekten çok çabuk kötüye giderdi.

Biçimli vampir sıkıntılı bir iç çekişle, "Konuştuğun kişi bendim," dedi. "Ama son çirkinliklerden sonra Bay Saladan... daha az kamuya açık bir ortama çekildi. Randevu almak bir yana, burada bile değil." Dişlerini göstererek kibarca tehdit edencesine gülümseyerek kartını geri uzattı. "Yine de sizinle konuşmaktan memnuniyet duyarım."

Kalbim küt küt atıyor ve İtalyan fayansına bakıyordum. O buradaydı - neredeyse talaşların tıkırtısını duyabiliyordum - ama onu görmek için içeri girmezsem, bu çok daha zor olacaktı.

David ona baktı, gözlerinin etrafındaki deri gerildi, sonra evrak çantasını aldı. "Pekâlâ," dedi kısaca. "Eğer Bay Saladan'la konuşamazsam, şirketimin terörist faaliyetlere ilişkin anlayışımızın doğru olduğunu varsaymaktan başka çaresi kalmayacak ve tazminat talebini reddedeceğiz. İyi günler hanımefendi." Bana zar zor baktı. "Hadi Grace. Gidelim."

Nefesim kesildi, yüzümün solduğunu hissettim. Eğer buradan çıkarsak, Kisten ve Ivy bir tuzağa düşmüş olacaktı. David kapıya doğru giderken adımları gürültülüydü ve ben de arkasından uzandım.

"Candice," dedi Lee'nin öfkeli, tereyağlı sesi büyük merdivenin üzerindeki ikinci kat korkuluğundan. "Ne yapıyorsun sen?"

Döndüm, David dirseğimi tutarak beni uyardı. Lee üst tarafta duruyordu.

Bir elinde içki, diğesinde bir dosya ve tel çerçeveli bir gözlükle iniyordu. Ceketsiz bir takım elbiseye benzeyen bir şey giymişti, kravatı boynunda gevşekti ama yine de derli topluydu.

"Stanley, tatlım," diye mırıldandı Candice, kapının yanındaki küçük masaya doğru kışkırtıcı bir şekilde yığıldı. "Kimse yok demiştin. Ayrıca, bu sadece küçük bir tekne. Değeri ne kadar olabilir?"

Lee'nin kara gözleri kaşlarını çatarken kısıldı. "Neredeyse çeyrek milyon dolar. Onlar sigorta acentesi, istihbarat ajanı değil. Yazım denetimi yap ve onları göster. Yasa gereği her şeyi gizli tutmak zorundalar, burada oldukları da dahil." David'e baktı ve sörfçü çocuk kaküllerini yolundan çekti. "Haksız mıyım?"

David ona nefret ettiğim o ortak, eski dost bakışıyla gülümsedi. "Evet efendim," dedi, sesi açık antrenin düz beyazında yankılanıyordu. "O küçük anayasa değişikliği olmadan işimizi yapamazdık."

Lee onaylamak için elini kaldırdı, döndü ve açık koridorda gözden kayboldu. Bir kapı gıcırdayarak kapandı ve Candice evrak çantamı kapınca sarsıldım. Adrenalin beni doğruya çekti ve çantamı kendime çektim.

"Sakin ol Grace," dedi David benden alıp Candice'e uzatırken patronluk taslayarak. "Bu alışılmadık bir şey değil."

Arka plandaki iki vampir öne çıktı ve ben hareket etmemek için kendimi zor tuttum. David çantalarımızı kapının yanındaki masaya koyup önce kendi çantasını, sonra da benimkini açarken, "Asistanımın kusuruna bakmayın," dedi. "Yeni bir asistana alışmak cehennem gibidir."

Candice'in yüz ifadesi alaycı bir hal aldı. "Onun gözünü morartan sen miydin?"

Yüzüm kızardı, elim elmacık kemiğime dokundu ve bakışlarım çirkin ayakkabılarıma kaydı. Görünüşe göre koyu makyaj sandığım kadar işe yaramamıştı.

"Orospularını hizada tutmalısın," dedi David hafifçe. "Ama onlara doğru vurursan, sadece bir kez vurmak zorunda kalırsın."

Çenem sıkıştı ve Candice gülünce içim ısındı. Bir vampir evrak çantamı karıştırırken alnımı eğerek izledim. Çantam

Sadece bir sigorta eksperinin sahip olabileceği şeylerle doluydu: bir cüce cinin elbise çizmelerinden daha fazla küçük düğmesi olan bir hesap makinesi, not defterleri, kahve lekeli klasörler, buzdolabınıza yapıştırmak için işe yaramaz küçük takvimler ve üzerinde gülen yüzler olan kalemler. Sub shop ve Office Depot gibi yerlerin fişleri de vardı. Tanrım, korkunçtu. Sahte kartvizitlerime dalgın bir ilgiyle baktı.

David'in evrak çantası da aynı incelemeye tabi tutulurken, Candice arka odalardan birine girdi. Elinde bir çift tel çerçeveli gözlükle geri döndü ve bizi incelerken bir gösteri yaptı. Sonra bir muska çıkardığında kalbim küt küt atmaya başladı. Kırmızı bir uyarı ışığıyla parlıyordu.

"Chad, tatlım," diye mırıldandı. "Geri çekil. Büyün karışıyor."

Vampirlerden biri kızardı ve geri çekildi. Chad-honey'nin kulaklarını bu renge çevirecek büyüü ne için yaptığını merak ettim. Tılsım yeşile döndüğünde nefesim kesildi ve sıradan bir kılıkla içeri girdiğim için minnettar oldum. Yanımda David'in parmakları kıpırdadı. "Bunu daha hızlı yapabilir miyiz?" dedi. "Görmem gereken başka insanlar var."

Candice gülümsedi ve parmağındaki tılsımı döndürdü. "Bu taraftan."

David kızgınlıktan kaynaklandığı anlaşılan bir çabuklukla çantasını kapatıp küçük masadan sürükleyerek çıkardı. Ben de aynısını yaptım, iki vampir kahve kokusunun ardından arka odaya geçip gözden kaybolunca rahatladım. Candice yavaş adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı, kalçaları sanki üzerinde dönecekmiş gibi hareket ediyordu. Onu görmezden gelmeye çalışarak takip ettim.

Ev eskiydi ve şimdi daha iyi görebildiğim kadarıyla pek de bakımlı değildi. Üst kattaki halı inceliyordu ve antreye bakan açık koridorda asılı olan resimler o kadar eskiydi ki muhtemelen evle birlikte gelmişlerdi. Lambri kaplamanın üzerindeki boya, Dönüş'ten önce popüler olan o iğrenç yeşildi ve iğrenç görünüyordu. Biraz hayal gücü olan biri, sarmaşık ve sinek kuşlarıyla oyulmuş sekiz inçlik döşeme tahtalarını kaplamak için kullanmıştı ve çirkin boya ve sentetik liflerin arkasına gizlenmiş ihtişamı düşünerek acı çektim.

Candice siyah cilalı kapıyı açarken, "Bay Saladan," diye açıklama yaptı. Gülümsemesi sinsiydi ve David'i takip ederek içeri girdim, yanından geçerken gözlerimi yere indirdim. Nefesimi tuttum, benim olduğumu anlamaması için dua ettim, içeri girmemesini umdum. Ama neden gelsin ki? Lee ley hattı büyüünde uzmandı. İki Weres'ten korunmaya ihtiyacı yoktu.

Meşe panellerle döşenmiş iyi büyüklükte bir ofisti. Yüksek tavanlar ve uzun pencere bloklarının etrafındaki kalın çerçeve, odanın ofis olmadan önce bir yatak odası olarak başladığının tek kanıtıydı. Diğer her şey sadece birkaç yıllık krom ve açık meşe ile kaplanmış ve gizlenmişti. Ben bir cadıydım; bunu söyleyebilirdim.

Masanın arkasındaki pencereler yere kadar uzanıyordu ve Lee sandalyesinden kalkarken alçak güneş içeri doluyordu. Bir köşede bir bar arabası duruyordu ve karşı duvarın büyük bölümünü bir eğlence merkezi kaplıyordu. Masasının önüne iki rahat sandalye dizilmiş, uzak bir köşede de çirkin bir sandalye bırakılmıştı. Kocaman bir duvar aynası vardı ve hiç kitap yoktu. Lee hakkındaki düşüncelerim dibe vurdu.

"Bay Hue," dedi Lee sıcak bir sesle, bronzlaşmış elini modern görünümlü masanın üzerine uzatırken. Takım elbisesinin ceketi yakındaki bir şapka ağacına asılmıştı ama en azından kravatını sıkıca bağlamıştı. "Ben de sizi bekliyordum. Alt kattaki karışıklık için üzgünüm. Candice bazen korumacı olabiliyor. Etrafımda gemiler patlıyor gibi görüldüğü için bunu anlayabilirsiniz."

David kıkırdadı, sesi biraz köpek gibi çıkıyordu. "Sorun değil, Bay Saladan. Fazla vaktinizi almayacağım. Talebinizin ne durumda olduğunu bildirmek için nezaketen aradım."

Lee gülümseyerek kravatını kendine doğru çekti ve bizim de aynı şeyi yapmamızı işaret ederek oturdu. "Size bir içki getireyim mi?" diye sordu ben esnek deri koltuğa yerleşip çantamı yere bırakırken.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi David.

Lee bana üstünkörü bir bakış atmaktan fazlasını yapmamış, elimi sıkmayı bile teklif etmemişti. "Erkekler kulübü" havası çiğnenecek kadar yoğun ve normalde kendimi sevimli bir şekilde ortaya koyarken, bu sefer dişlerimi sıktım ve hiyerarşinin en altındaki iyi bir küçük sürtük gibi yokmuşum gibi davrandım.

Lee içkisine buz eklerken David ikinci bir gözlük taktı ve kucagının üstündeki evrak çantasını açtı. Temiz traşlı çenesi gergindi ve artan heyecanının kokusunu alabiliyordum. "Pekâlâ," dedi usulca, bir tomar kâğıt çıkardı. "İlk incelememiz ve kazazedelerden biriyle yaptığımız ön görüşmelerin ardından şirketimin anlaşma yapmayı reddettiğini üzülerek bildirmek isterim."

Lee içkisine ikinci bir buz küpü attı. "Affedersiniz?" Döndü

parlak bir topuk üzerinde. "*Hayatta* kalmanızın, bunun bir kaza olduğuna dair herhangi bir bilgiyle ortaya çıkamayacak kadar büyük bir riski var. İncelemenize gelince? Tekne Ohio Nehri'nin dibinde."

David başını salladı. "Aynen öyle. Ancak tekne şehir çapındaki bir güç mücadelesi sırasında yok edildi ve bu nedenle imhası terörizm maddesi kapsamına giriyor."

Lee inanamıyormuş gibi bir ses çıkararak masasının arkasına oturdu. "Bu tekne yepyeni. Sadece iki ödeme yaptım. Zararı üstlenmeyeceğim. Bu yüzden sigortalattım."

David masanın üzerine zımbalanmış bir paket kâğıt koydu. Gözlüklerinin üzerinden bakarak ikinci bir kâğıt çıkardı, çantasını kapattı ve imzaladı. "Bu aynı zamanda sigortaladığımız diğer mülklerinizin primlerinin yüzde on beş oranında artacağına dair bir bildirimdir. Burayı imzalayın lütfen."

"Yüzde on beş!" Lee haykırdı.

"Ay başından itibaren geriye dönük. Eğer bana bir çek kesmek isterseniz, ödemeyi kabul etmeye hazırım."

Kahretsin, diye düşündüm. David'in şirketi sert oynadı. Düşüncelerim Lee'den Ivy'ye kaydı. İşler çok hızlı kötüye gidiyordu. Araması neredeydi? Şimdiye kadar yerlerini almış olmalıydılar.

Lee mutlu değildi. Çenesi gerildi, parmaklarını birbirine geçirdi ve masanın üzerine koydu. Siyah perçemlerinin arkasından yüzü kızardı ve öne doğru eğildi. "Çantana bakıp benim için bir çek bulmalısın, küçük yavru," dedi, Berkeley aksanı giderek belirginleşiyordu. "Hayal kırıklığına uğramaya alışık değilim."

David çantasını kapattı ve yavaşça yere bıraktı. "Ufkunuzu genişletmeniz gerekiyor Bay Saladan. Bu bana her zaman oluyor."

"Ben değil." Öfkeli bir yüz ifadesiyle Lee ayağa kalktı. Tansiyon yükseldi. Önce Lee'ye, sonra da oturduğu halde kendinden emin görünen David'e baktım. İki adam da geri adım atmayacaktı.

"Kâğıdı imzalayın efendim," dedi David usulca. "Ben sadece elçiyim. Avukatları bu işe karıştırmayın. O zaman sadece onlar para alır ve siz de sigortalanamaz hale gelirsiniz."

Lee aceleyle bir nefes aldı, kara gözleri öfkeyle kısılmıştı.

Telefonumun aniden çalmasıyla sıçradım. Gözlerim açıldı. Lone Ranger'ın müziği çalıyordu. Kapatmak için çabaladım ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. *Tanrı yardımcım olsun.*

"Grace!" David havladı ve ben tekrar sıçradım. Telefon parmaklarımın arasından kaydı. Yüzüm alev alev yanarken el yordamıyla aradım. Duygularım, ikisinin de bana bakıyor olmasından duyduğum panik ile Ivy'nin hazır olmasından duyduğum rahatlatma arasında gidip geliyordu.

"Grace, sana arabadayken o telefonu kapatmanı söylemiştim!" David bağırdı.

Ayağa kalktı ve ben çaresizlik içinde ona baktım. Telefonu elimden kaptı. Müzik kesildi ve telefonu bana geri fırlattı.

Avucuma keskin bir şangırıyla çarptığında çenem sıkıştı. Bu kadarı yeterdi. Kızgınlığımı gören David, Lee ile arama girerek beni uyarmak için omzumu kavradı. Sinirlenerek kolunu savurdum. Ama gülümseyip bana göz kırptığında öfkem yatıştı.

Lee dahili telefonundaki bir düğmeye basıp sesi çok üzgün bir Candice'e benzeyen biriyle sessiz bir konuşma yaparken usulca, "Sen iyi bir ajansın," dedi. "Birlikte çalıştığım insanların çoğu o ast-kadın yorumuyla daha kapının önünde boğazıma sarılırdı. Ayağını yorganına göre uzat. Bu konuşmadan birkaç dakika daha çıkarabiliriz ve hâlâ formumu imzalamasına ihtiyacım var."

Zor da olsa başımı salladım. İltifat yardımcı oldu.

Lee hâlâ ayakta durarak ceketine uzandı ve kollarını içine soktu. "Üzgünüm Bay Hue. Buna başka bir fırsatta devam etmemiz gerekecek."

"Hayır, efendim." David kıpırdamadan durdu. "Bu işi şimdi bitireceğiz."

Koridorda bir kargaşa oldu ve tılsımlı vampir Chad tökezleyerek içeri girdiğinde ayağa kalktım. David'le beni görünce ilk ve muhtemelen çılgınca sözlerini yuttu.

"Chad," dedi Lee, vampirin darmadağınık görüntüsüne bakarken yüzünde belli belirsiz bir sıkıntı vardı. "Bay Hue ve asistanını arabalarına kadar geçirir misin?"

"Evet, efendim."

Ev sessizdi ve ben bir gülümsemeyi bastırdım. Ivy bir keresinde bir kat dolusu FIB ajanını saf dışı bırakmıştı. Lee'nin sakladığı çok fazla insan yoksa, cazibemi kullanmam ve Lee'nin kelepçelenmesi uzun sürmezdi.

David kımıldamadı. Lee'nin masasının önünde durdu, yüzündeki sert ifade giderek artıyordu. "Bay Saladan." Formu iki parmağıyla öne doğru itti. "Eğer isterseniz?"

Lee'nin yuvarlak yanaklarında kırmızı lekeler oluşmaya başladı. Ceketinin iç cebinden bir kalem çıkararak kâğıdı imzaladı, adını büyük ve okunamaz hale getirdi. "Üstlerinize zararımın tazmin edileceğini söyleyin," dedi ve kâğıdı David'in alması için masanın üzerine bıraktı. "Pahalı mülklerinizden bazılarının hasar görmesi nedeniyle şirketinizin mali sıkıntıya düşmesi utanç verici olur."

David kâğıdı aldı ve çantasına yerleştirdi. Yanında ve biraz arkasında dururken gerginliğinin arttığını hissettim ve dengesini ayaklarının ucuna doğru kaydırıldığını gördüm. "Bu bir tehdit mi Bay Saladan? Talebinizi şikayet departmanımıza aktarabilirim."

Yumuşak bir gümbürtü iç kulağıma çarptı ve Chad ayaklarının üzerinde sallandı. Uzaklardan gelen bir patlamaydı. Lee sanki içini görebiliyormuş gibi bir duvara baktı. Kaşlarım kalktı. Ivy.

"Sadece bir imza daha." David ceketinin cebinden üç katlı bir kâğıt çıkardı.

"Zamanımız doldu, Bay Hue."

David ona baktı ve hırıltısını neredeyse duyabiliyordum. "Almayacak ama -Bir dakika. Grace, imzan gerekiyor. Sonra Bay Saladan'ınki...burada."

Şaşırmış bir halde bir adım öne çıktım, başımı David'in masanın üzerinde düzelttiği kâğıda doğru eğdim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kâğıtta bombayı kazanın üzerinde gören bir tanık olduğum yazıyordu. David'in şirketinin gemide ölen insanlardan çok gemi için endişelenmesini yanlış bulmuştum. Ama bu sizin için bir sigortaydı.

David'e bakarak kalemi aldım. Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı, gözlerinde yeni, sert bir parıltı vardı. Öfkesine rağmen, sanırım bundan zevk alıyordu.

Kalbim çarparak Rachel olarak imzaladım. Savaş seslerini dinledim.

Kalemi David'e uzattım. Yakın olmalıydılar ve dışarıda her şey yolunda giderse evde olduklarına dair hiçbir belirti olmayabilirdi. Lee gergindi ve benim de midem bulandı.

"Ve siz, efendim." Alaycıydı ve David kâğıdı ona çevirdi. "İmzalayın, dosyanızı kapatayım ve beni bir daha görmek zorunda kalmayın."

Ödünç aldığım ceketimin iç cebine uzanıp Edden'in o öğleden sonra getirdiği arama emrini çıkarırken bunun onun standart cümlesi olup olmadığını merak ettim.

Sert ve kavgacı hareketlerle Lee kâğıdı imzaladı. Yanımda, David'den yumuşak bir memnuniyet gümbürtüsü duydum. Lee ancak o zaman imzama baktı. Adam bronz teninin altında bembeyaz kesildi. İnce dudakları aralandı. "Orospu çocuğu," diye küfretti, gözleri önce bana, sonra da köşedeki Çad'a dikildi.

Gülümseyerek Lee'ye arama iznimi verdim. "Bu benden," dedim neşeyle. "Teşekkürler David. İhtiyacın olan şey sende mi?"

David bir adım geri çekildi ve formunu bir kenara bıraktı. "Tamamen senindir."

"Orospu çocuğu!" Lee yine inanmayan bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek konuştu. "Ne zaman ölü kalacağını bilmiyorsun, değil mi?"

Nefesim kesildi ve bir çizgiye dokunduğunu hissettiğimde sarsıldım.

"Yere yat!" David'i iterek yolumdan çekildim ve geri çekildim.

David dönerek yere düştü. Neredeyse kapıya kadar kaydım. Hava çatırdadı ve bir gümbürtü içimde yankılandı. Dört ayak üstünde, bakışlarımı yere damlayan çirkin mor lekeye diktim. *Bu da neydi böyle?* diye düşündüm, ayağa fırladım ve eteğimi dizlerime kadar çekiştirdim.

Lee korkmuş görünen Chad'e eliyle işaret etti. "Yakalayın onları!" dedi, sesi iğrenmiş gibiydi.

Chad gözlerini kırptırdı, sonra David'e doğru yürüdü.

"O değil, seni aptal!" Lee bağırdı. "Kadın!"

Chad kendini durdurdu, döndü ve bana doğru uzandı.

Ivy hangi cehennemdeydi? İblis yaram zevkle alevlendi ve oldukça dikkat dağıtıcı olsa da, yine de topuğumun topuğunu sıkıştırmakta sorun yaşamadım.

Avucumu Chad'in burnuna soktum, kıkırdak yırtılınca geri çekildim. Burun kırma hissinden nefret ederdim. Tüylerimi diken diken ederdi.

Chad acı içinde bağırdı, eğildi ve kana bulanmış ellerini yüzüne götürdü. Ben de onu takip ederek ensesine bir dirsek attım, o da elimi rahatça uzattım. Üç saniye içinde Chad yere yığıldı.

Dirseğimi ovuşturarak başımı kaldırdığımda David'in beni ilgiyle izlediğini gördüm. Lee ile kapı arasındaydım. Gülümseyerek topuzumdan kaçan saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım. Lee bir ley hattı cadısıydı; fiziksel acı söz konusu olduğunda korkak olma ihtimali vardı. Mecbur kalmadıkça o pencereden atlamazdı.

Lee dahili telefona parmak bastı. "Candice?" Sesi öfke ve tehdit karışımıydı.

Nefes nefese başparmağımı yaladım ve Lee'yi işaret ettim. "David, gitmek isteyebilirsin. Bu iş biraz riskli olacak."

Kisten'in sesi bir kedi dövüşünün acı dolu sesleriyle birlikte hoparlörden çıktığında keyfim yerine geldi. "Candice meşgul, ihtiyar." Ivy'nin saldırısının sesini tanıdım ve Kisten sempati dolu bir ses çıkardı. "Üzgünüm aşkım. Yolunu şaşırmamalıydın. Oh, bu acıtmış olmalı." Sonra geri döndü, sahte aksanı ağır ve eğlenceliydi. "Belki sana yardım edebilirim?"

Lee interkomu kapattı. Ceketini düzeltti, beni izliyordu. Kendinden emin görünüyordu. İyi değildi. "Lee," dedim, "bunu kolay ya da zor yapabiliriz."

Koridorda bir ayak gümbürtüsü duyuldu ve beş adam içeri doluştuğunda David'e geri döndüm. Ivy yanlarında değildi. Benim cazibem de yoktu. Yine de bir sürü silahları vardı ve hepsi de bize doğrultulmuştu. *Lanet olsun.*

Lee gülümsedi ve masasının arkasından çıktı. "Ben her şeyi kolaylaştırırım," dedi, o kadar kendini beğenmişti ki onu tokatlamak istedim.

Chad hareket etmeye başlamıştı ki Lee onu kaburgalarından dürttü. "Ayağa kalk," dedi. "Were'in ceketinde bir kâğıt var. Getir onu."

Chad sendeleyerek ayağa kalkarken, ucuz takım elbisesine kan damlarken midem çalkalanarak geri çekildim. David gerildiğinde, "Ver şunu ona," diye uyardım. "Onu geri alacağım."

David kağıdı Chad'e uzatırken Lee, "Hayır, sanmıyorum," dedi ve vampir kan bulaşmış kağıdı Lee'ye uzattı. Beyaz dişleri parıldarken saçlarını savurdu ve gülümsedi. "Kazanı duyduğuma üzıldüm."

David'e baktım, sözlerinde yaklaşan ölümümüzü duyuyordum.

Lee, Chad'in ceketindeki kanı sildi. İki kez katladıktan sonra ceketinin cebine soktu. Kapıya doğru yöneldi ve kayıtsızca, "Vur onları. Kurşunları çıkar, sonra da rıhtımın aşağısındaki buzun altına at. Odayı temizle. Ben erken bir akşam yemeği için dışarı çıkıyorum. İki saat içinde dönerim. Chad, benimle gel. Konuşmamız gerek."

Kalbim çarpıyordu ve David'in artan gerginliğinin kokusunu alabiliyordum. Elleri sanki acıyormuş gibi açılıp kapanıyordu. Belki de acıyordu. Emniyetin açılma sesini duyunca nefesim kesildi.

"Rhombus!" Bağırđım, kelimelerim silahların patlamasıyla kayboldu.

Düşüncelerim en yakın çizgiye dokunduğunda sendeledim. Üniversitenin hattıydı ve çok büyüktü. Barut kokusu aldım. Doğrulurken, kendimi çılgınca okşadım. Kulaklarım dışında hiçbir yerim acımıyordu. David'in yüzü bembeyazdı ama gözlerinde acı yoktu. Etrafımızda molekül inceliğinde bir sonsuzluk ışıltısı parlıyordu. Dört adam çömeldikleri yerden doğruldular. Çemberi tam zamanında kaldırmıştım ve kurşunları sekerek onlara geri dönmüştü.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu

biri. "Biliyorsam ne olayım," dedi en

uzun boylu olanı.

Antrenin zemininden Lee'nin bağıırışı geldi: "Tamir et şunu." "Sen!"

Ivy'nin zayıf talebi geldi. "Rachel nerede!"

Ivy! Çılgına dönmüş bir halde çemberime baktım. Bu bir tuzaktı. "İkisini alabilir misin?" diye sordum.

"Bana Were için beş dakika verin, hepsini haklayabilirim," diye homurdandı David.

Kavga sesleri yükseldi. Aşağıda bir düzine insan ve öfkeli bir vampir varmış gibi geliyordu. Adamlardan biri diğerlerine baktı ve koşarak dışarı çıktı. Üç kişi kaldı. Alt kattan gelen silah sesi beni kendime getirdi. "Biz

beş dakikan yok. Hazır mısın?"

Başını salladı.

Yüzümü buruşturarak çizgiyle olan bağlantımı kopardım ve çember düştü. "Başla!" diye haykırdım.

David yanımda bir bulanıklıktı. En küçüğüne saldırdım, geri çekilmeye çalışırken silahını ayağımla kenara fırlattım. Onun yavaş büyüüne karşı benim eğitimim vardı ve eğitimim kazandı. Silahı yerde sekti ve o da üzerine atladı. *Salak herif*. Onu takip ederek böbreğine dirsek attım. Nefes nefese kaldı ve yüzünü bana döndü, silahtan çok uzaktaydı. Tanrım, genç görünüyordu.

Dişlerimi gıcırdatarak kafasını kaldırdım ve yere çarptım. Gözleri kapandı ve vücudu gevşedi. Evet, kabaydı ama biraz acelem vardı.

Bir silahın ateşlenme sesi beni kendime getirdi. "Ben iyiyim!" David havladı, çömeldiği yerden bir Were çabukluğuyla kalktı ve ayakta kalan son cadıya küçük, güçlü bir yumruk indirdi. Gözleri başının arkasına kayan cadı silahı gevşek parmaklarından düşürdü ve David'in yere serdiği ilk adamın üzerine devrildi. Kahretsin, çok hızlıydı!

Kalbim çarpıyor ve kulaklarım çınlıyordu. Onları sadece bir el ateş ederek indirmiştik. "İki tane vurdunuz," dedim, ortak çabamızın verdiği heyecanla. "Teşekkürler!"

Nefes nefese kalan David dudağını sildi ve evrak çantasını almak için atıldı. "Kâğıdıma ihtiyacım var."

Düşen cadıların üzerinden geçtik. David benden önce dışarı çıktı. Durdu, gözleri balkondaki Ivy'ye nişan alan adama dikilmişti. Homurdanarak evrak çantasını savurdu. Cadı'nın kafasına çarptı. Sendeleyen adam döndü. Tek ayağımın üzerinde döndüm ve ayağımı onun göğüs kafesine çarptım. Korkuluklara doğru düşerken kolları savruldu.

Yerde olup olmadığına bakmak için durmadım. David'i silah için boğuşurken bırakıp merdivenlerden aşağı koştum. Ivy, Candice'i savuşturuyordu. Tılsım çantam Ivy'nin ayaklarının dibindeydi. Fayans zemine yayılmış üç ceset vardı. Zavallı Chad pek de iyi bir gün geçirmiyordu.

"Ivy!" Candice'i duvara fırlattığında ve bir an yaşadığında seslendim. "Lee nerede!"

Gözleri kararmış ve dudakları dişlerinin arasından çekilmişti. Candice yüksek bir öfke çılgılığıyla ona doğru geldi. Ivy avizeye doğru atladı, ayağı Candice'in çenesine çarparak vampiri geriye savurdu. Tavandan bir gıcırtı geldi.

"Dikkat et!" Ivy gerçek dışı bir zarafetle yere doğru sallanırken ve avize düşerken en alt basamaktan bağırdım. Paramparça oldu, etrafa cam kırıkları ve kristaller saçıldı.

"Mutfak!" Ivy kambur bir şekilde çömelerek nefes nefese kaldı. "Garajda. Kisten'le birlikte."

Candice bana baktı, siyah gözlerinde nefret vardı. Ağzından kan aktı ve onu yaladı. Bakışları büyülerle dolu spor çantasına gitti. Çantaya doğru koşmak için gerildi ve Ivy atladı.

"Git!" Ivy bağırarak küçük vampirle boğuşmaya başladı.

Ben gittim. Kalbim küt küt atarak avizenin yıkıntısının etrafında koştum, geçerken takılarımı topladım. Arkamdan dehşet ve acı dolu bir çılgılık geldi. Kayarak durdum. Ivy, Candice'i duvara yapıştırmıştı. Yüzüm buz kesti. Bunu daha önce de görmüştüm. *Tanrı yardımcım olsun. Bunu yaşamıştım.*

Candice kurtulmaya çalışırken hareketlerinde yeni bir çılgınlık vardı. Ivy onu çelik bir kiriş gibi hareketsiz tutuyordu. Piscary'nin gücü onu durdurulamaz kılıyordu ve Candice'in korkusu kan arzusunu besliyordu. Görünmeyen garajdan bir silah sesi geldi. Bakışlarımı onlardan ayırdım, korkmuştum. Ivy vampirleşmişti. Kesinlikle ve tamamen. Kendini kaybetmişti.

Ağzım kurumuştı, boş mutfaktan garaj kapısına doğru koştum. Candice tekrar çılgılık attı, korkunç ses bir çağılıyla son buldu. Bunu istememiştim. Bunu hiç istememiştim.

Arkamdan gelen itiş kakış sesiyle döndüm ama gelen David'di. Yüzü bembeyazdı ve bana doğru ilerlerken hiç yavaşlamadı. Elinde bir silah vardı.

"O..." Sesimin titrediğini duyarak sordum.

Elini omzuma attı ve beni harekete geçirdi. Yüzünde çizgiler vardı ve yaşlı görünüyordu. "Sadece git," dedi düzensiz bir şekilde. "O senin arkanı kollar."

Garajdaki erkek sesleri yükseldi, sonra düştü. Bir el silah sesi duyuldu. Kapının yanında çömelip spor çantamı karıştırdım. Boynuma bir sürü muska taktım ve kelepçelerimi bel kemerime soktum. Tabancam elimde ağırđı, arka arkaya on dört küçük bebek haznede uyumaya hazırđı, hepsini vurmaya yetecek kadar itici gaz vardı.

David kapının arkasından baktı, sonra geri çekildi. "Garajın uzak ucundaki siyah bir arabanın arkasında Saladan'la birlikte beş adam var. Sanırım çalıştırmaya çalışıyorlar. Erkek arkadaşın köşeyi dönünce. Hızlı bir koşuyla ona ulaşabiliriz." Ben takılarımı karıştıırken bana baktı. "Aman Tanrım! Bunlar ne için?"

Erkek arkadaşım mı? Düşündüm, cazibem altımda sürüklenirken kapıya doğru süründüm. Onunla yatmışım. "Biri acı için," diye fısıldadım. "Biri kanamayı yavaşlatmak için. Biri kara büyülerin içine girmeden önce onları tespit etmek için ve bir-"

Araba çalışınca sözlerim kesildi. *Kahretsin.*

David arkamdan, "Sorduğum için özür dilerim," diye mırıldandı.

Kalbim küt küt atarken, dik ve kambur bir şekilde yürümeyi göze aldım ve kurşun izleri olan gümüş bir Jaguar'ın arkasına saklanırken karanlık, garaj soğuşu havayı derin derin içime çektim. Kisten başını kaldırdı. Bir elini göğsünün alt kısmına bastırmış, yerde yatıyordu. Acı gözlerini kamaştırıyordu ve sarıya boyanmış saçlarının altında yüzü solgundu. Elinin altından kan sızıyordu ve ben ısıtılmayan garajdan daha fazla üşüdüm. Yanında dört adam vardı. Biri kıpırdadı, o da artık kıpırdayamaz hale gelene kadar kafasına tekme attı.

"Gittikçe daha iyi," diye fısıldadım, Kisten'e doğru ilerlerken. Garaj kapısı vınlarak hareket etti ve arabadan gelen sesler motorun devrinden daha yüksekti. Ama şu anda önemsedığım tek şey Kisten'di.

"İyi misin?" Başının üzerine iki tılsım bıraktım. Kendimi kötü hissettim. Yaralanmaması gerekiyordu. Ivy'nin birini kurutmak için tuzağa düşürülmemesi gerekiyordu. Hiçbir şeyin bu şekilde gitmemesi gerekiyordu.

"Yakala onu Rachel," dedi yüzünü acı içinde buruşturarak. "Ben yaşayacağım."

Araba geri geri giderken lastikleri gıcırdadı. Panikle, Kisten'den arabaya baktım, parçalanmışım.

"Yakalayın onu!" Kisten ısrar etti, mavi gözleri acıyla kırmıştı.

David Kisten'i garajın zeminine yatırdı. Bir eliyle Kisten'in elini yaraya bastırırken, diğer eliyle ceketini aradı. Telefonunu çıkaran David, çevirerek açtı ve 911'i tuşladı.

Kisten başını salladı, ben ayağa kalkarken gözleri kapanıyordu. Araba geri dönüş noktasına girmiş ve sarsılarak hareket etmeye başlamıştı. Durdu. Çok kızgın bir şekilde peşinden gittim.

"Lee!" diye bağırdım. Arabanın motoru tekledi ve takıldı, tekerlekleri ıslak kaldırımlarda dönmeye başladı. Çenem gıcırdadı. Bir çizgiye dokunarak yumruğumu sıktım. Çizgi enerjisi içimden akarak damarlarımı sarsıcı bir güç hissiyle doldurdu. Gözlerim kısıldı. "Rhombus," dedim, parmaklarımla işaret ettim.

Dizlerim büküldü ve böylesine büyük bir çember oluşturmak için gereken hat enerjisinden kaynaklanan acı içimde şiddetlendiğinde çığlık attım, hepsini aynı anda kanalize edemediğimde yandım. Katlanan metal ve gıcırdayan lastiklerin çirkin bir gürültüsü vardı. Ses içime işledi, kabuslarıma musallat olmak üzere hafızama yerleşti. Araba çemberime çarpmıştı ama araba kırılmıştı, ben değil.

Dengemi sağladım ve adamlar parçalanmış araçtan çıkarken ilerlemeye devam ettim. Hiç yavaşlamadan, su sıçratan silahımla nişan aldım ve tetiği metodik bir yavaşlıkla çektim. Kurşunlardan ilki başımın yanındaki havayı yararak geçmeden önce iki kişi yere düştü.

"Bana ateş mi ediyorsun?" Çığlık attım. "Bana ateş ediyorsun!" Silahlı adamı bir tılsımla yere düşürdüm ve Lee ile iki adamı bıraktım. Biri ellerini havaya kaldırdı. Lee onu gördü ve hiç tereddüt etmeden ateş etti. Silahın patlamasıyla sanki vurulmuşum gibi sarsıldım.

Cadının yüzü kül rengi oldu ve kaldırım taşlı yola yığıldı, arabaya yaslandı ve kanını içinde tutmaya çalıştı.

Öfke beni şok etti ve durdum. Öfkeyle Lee'ye nişan aldım ve sıktım.

Kendini yukarı çekerek Latince fısıldadı ve eliyle işaret etti. Yana doğru hamle yaptım ama topa doğru gidiyordu ve top sağa doğru savruldu. Hâlâ çömelmiş vaziyette tekrar vurdum. Lee'nin gözleri patronluk taslamaya başladı. Ellerin hareketleri daha uğursuz bir hal aldı ve gözlerim büyüdü. *Kahretsin, bunu hemen bitirmeliydim.*

Son vampir bana çarptığında bağıarak ona doğru hamle yaptım. Birbirimize girdik, beni tutmasını engellemek için öfkeyle mücadele ediyordum. Son bir homurtu ve vahşi bir tekmeyle kurtuldum ve ayaklarımın üzerine yuvarlandım. Nefes nefese geri çekildim. Ivy'yle yaptığım antrenman, umut ve umutsuzluk karışımı bir bulamaç halinde geri geldi. Onu yenmeyi hiç başaramamıştım. Tam olarak değil.

Sessizce, vampir saldırdı. Bayan Aver'in giysisi yırtılırken dirseğimi sıyrarak yana atladım. Üzerimdeydi ve yuvarlandım, başımı kollarımla kapattım, nefesimi yakaladığımda onu tekmeleyerek uzaklaştırdım. Çemberimin karıncalanması içimde zonkladı. Ona çarpmıştım ve düşmüştü. Hatla bağlantımı hemen kaybettim ve kendimi boşlukta hissettim.

Ayağa fırladım ve vampirin bacak savuruşundan kaçınmak için yön değiştirdim. *Kahretsin, denemiyordu bile!* Silahım onun arkasındaydı ve bana doğru geldiğinde ulaşamayacağı bir yere yığılıp silahımı almak için yuvarlandım. Parmaklarımla kavradım, soğuk metal avucuma yerleştiğinde nefesim kesildi.

"Yakaladım seni, piç kurusu!" Bağırdım ve dönerek suratının ortasına bir yumruk indirdim.

Gözleri büyüdü, sonra yuvarlandı. Bir çılgılığı bastırarak, momentumu onu öne doğru savururken yoldan yuvarlandım. Arnavut kaldırımlı yola çarptığında çamurlu bir gümbürtü duyuldu. Yanağının altından kan sızıyordu. Bir yerini kırmıştı.

Ayağa kalkarken "Böyle bir pislik için çalıştığın için üzgünüm," diye nefes aldım, sonra iki kez baktım. Yüzüm gevşedi ve silahımı bir parmağımdan sarkıttım. Etrafım sekiz adam tarafından sarılmıştı, hepsi de bir metre kadar gerimdeydi. Lee onların arkasında durmuş, ceketinin düğmesini iliklerken iğrenç bir şekilde memnun görünüyordu. Yüzümü buruşturdum ve nefesimi toplamaya çalıştım. Oh, evet. Çemberi kırmıştım. *Lanet olsun, bu adamı daha kaç kez etiketlemem gerekiyordu?*

Nefes nefese kalmış ve acıdan kamburlaşmış bir halde garajdaki üç silahın altında David ve Kisten'in kıpırdamadan durduğunu gördüm. Etrafımda sekiz kişi vardı. Az önce içtiğim beş taneyi de ekleyin. Kisten en az dört tane almıştı. Üst kattaki asıl adamları da unutmamak lazım. Ivy'nin kaç tane indirdiğini bile bilmiyordum. Adam lanet olası bir savaşa hazırды.

Yavaşça doğruldum. Bununla başa çıkabilirim.

"Bayan Morgan?" Lee'nin sesi garajın çıkıntısından damlayan kar suları arasında tuhaf geliyordu. Güneş evin arkasındaydı ve artık hareket etmediğim için titriyordum. "Küçük silahınızda bir şey kaldı mı?"

Ona baktım. Eğer doğru saydıysam -ki saydığımı sanıyordum- içinde sekiz tılsım vardı. Lee hepsini savuşturabileceği için işe yaramayan sekiz tılsım. Ve o yapmasaydı bile, çivilenmeden o kadar adamı alt etme şansım çok azdı. *Eğer oyunu kuralına göre oynarsam.*

"Silahı bırakıyorum," dedim, sonra dikkatlice, yavaşça hazneyi açtım ve ona fırlatmadan önce mavi sıçrama toplarını boşalttım. Yedi küçük küre zıpladı, kırmızı parke taşlı yolun çatlaklarında yuvarlanarak durdu. Yedisi açıkta, biri elimdeydi. *Tanrım, bu işe yaramalıydı. Sadece ellerimi bağlama. Ellerimi tutmalıyım.*

Titreyerek ellerimi havaya kaldırdım ve geri çekildim, küçük bir sıçrama topu kolumdan aşağı düşerek dirseğimde soğuk bir nokta oluşturdu. Lee eliyle işaret etti ve çevredeki adamlar birleşti. Biri omzumu tuttu, ben de ona vurmamak için kendimi zor tuttum. *Sakin, uysal. Beni bağlamanıza gerek yok.*

Lee yüzüme baktı. "Aptal, aptal kız," diye alay etti, yeni bir kesğin yayıldığı kısa siyah perçeminin altındaki alnına dokunarak.

Elini geri çekti, ben de kendimi kıpırdamamaya zorladım ve elini bana doğru uzattı. Öfkelenerek, momentumun beni kaydırıldığı yerde kendimi düzlüğe çektim. Etrafımdaki adamlar gülüyordu ama arkamdaki ellerim hareket ediyordu, işimi bitirdiğimde sıçrayan top avucumu bulmak için yuvarlanıyordu. Gözlerim Lee'den kaldırım taşlarının üzerindeki sıçrayan toplarıma kaydı. Biri birini almak için eğildi. "Yanılıyorsun," dedim Lee'ye, zor nefes alarak. "Ben aptal, aptal bir cadıyım."

Lee'nin dikkati benimkini takip ederek sıçrayan toplara yöneldi. "*Consimilis*," dedim bir çizgiye dokunarak.

"Yere yatın!" Lee etrafındaki adamları yolundan çekerek bağırdı.

"*Calefacio!*" Beni tutan cadıya dirsek atıp yere yuvarlanarak bağırdım. Çemberim hızlı bir düşünceyle etrafımda var oldu. Keskin bir patlama sesi duyuldu ve mavi renkli şarapnel parçaları baloncuğumun dışına saçıldı. Plastik toplar sıcaktan patlamış, her yere aşırı ısınmış uyku iksiri saçılmıştı. Kollarımın arasından yukarı baktım. Uçan iksirlerle arasına yeterince adam koymuş olan Lee hariç herkes yere serilmişti. Garajda, Ivy son üç vampirin başında nefes nefese duruyordu. Onları yakalamıştık. Geriye sadece Lee kalmıştı. Ve o da benimdi.

Ayağa kalkıp çemberimi kırarak enerjiyi tekrar chi'ne alırken yüzümde bir gülümseme belirdi. "Sadece sen ve ben, sörfçü çocuk," dedim, sıçrayan topu fırlatarak.

bir nesneye odaklanmak ve onu yakalamak için kullanmıştı. "Zar atmak ister misin?"

Lee'nin yuvarlak yüzü hareketsiz kaldı. Kıpırdamadan durdu ve sonra hiçbir duygu belirtisi göstermeden bir çizgiye dokundu.

"Orospu çocuğu," diye küfrederek saldırdım. Ona çarparak kaldırım taşlarının üzerine düşürdüm. Dişlerini gıcırdatarak bileğimi kavradı ve sıçrayan top benden yuvarlanana kadar sıktı.

"Çenenı kapatacaksın!" Tepesinden bağırdım, konuşmasın diye kolumu boğazına sıkıştırdım. Benimle mücadele etti ve elini yanağıma vurmak için kaldırdı.

Al'ın bana verdiği çürüğe vurduğunda nefesim acıyla kesildi. Bileğini yakalayıp kelepçelerimi taktım. Onu ters çevirerek kolunu altından çektim. Dizlerimi sırtına koyarak onu kaldırıma yapıştırdım ve diğer bileğindeki halkayı kopardım.

"Senin saçmalıklarından bıktım!" diye haykırdım. "Kimse bana kara büyü yapmaya çalışmasın ve kimse beni bombalı bir tekneye hapsetmesin. Hiç kimse! Beni duyuyor musun? Sen kim olduğunu sanıyorsun da benim şehrimde gelip yönetimi ele geçirmeye çalışıyorsun?" Onu çevirerek David'in kâğıdını ceketinin arkasından kaptım. "Ve bu senin değil!" Onu bir ödöl gibi yüksekte tutarak söyledim.

"Küçük bir yolculuğa hazır mısın, cadı?" Lee, gözleri nefretle kararmış ve ağzından kan sızarken konuştu.

Zaten bağlı olduğu ley hattından daha fazla çekildiğini hissettiğimde gözlerim açıldı. "Hayır!" Ne yaptığını fark ederek bağırdım. *Kelepçeler FIB* ürünüydü, diye düşündüm, kendimi tekmeleyerek. I.S. yapımı kelepçelerin standart olarak sahip olduğu som gümüş çekirdekten yoksun FIB yapımıydılar. Zıplayabilirdi. Nasıl yapılacağını bilseydi bir çizgiye atlayabilirdi. Ve görünüşe göre biliyordu.

"Rachel!" Ivy ılgık attı, sesi ve ışık korkunç bir anilikle kesildi.

Sonsuza dek sürececek bir tabaka beni kapladı. Boğuldum, Lee'yi ittim, nefes alamadan ağzımı tırmaladım. Büyüsü içimde hızla ilerlerken kalbim çılgınca atıyor, beni tanımlayan hem fiziksel hem de zihinsel çizgileri kazıyordu. Hiçliğin karanlığı içimi kapladı ve kendimi her yerde kıymıklar halinde var olurken hissederken paniğe kapıldım ama hiçbir yerde emin değildim. Nefes alamıyor, düşünemiyor, delirmek üzereydim.

Bir anahtarla kendime döndüğümde çığlık attım ve siyahlık ruhumun çukuruna geri çekildi. Nefes alabiliyordum.

Lee bana tekme atınca ellerim ve dizlerimin üzerine yuvarlandım ve Tanrı'ya şükrettim. Soğuk taş naylon çoraplarımı ısırdı ve havayı içime çektim, nefes nefese kaldım, boğucu kül kokusundan öğürdüm. Rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu. Açıkta kalan tenim buz kesti. Kalbim küt küt atarken başımı kaldırdım, diz çöktüğüm molozları kaplayan kırmızı ışıktan artık Lee'nin yolunda olmadığımızı anladım.

"Ah... kahretsin," diye fısıldadım batmakta olan güneşin parıltısını paramparça olmuş binaların kalıntıları arasından izlerken.

Sonsuza kadar yaşadım.

Otuz iki

Yanımdaki buzla çevrili kayalar kaydı ve Lee'nin ayağı kaburgalarımın tekrar değmeden önce sarsılarak yoldan çekildim. Kırmızı ve küçük güneş, yıkık bir binanın gölgesinin arkasından süzülüyordu. Carew Kulesi'ne benziyordu. Yakınında bir çeşmenin kalıntıları vardı. *Çeşme Meydanı'nda mıydık?* "Lee," diye fısıldadım, korkmuştum. "Buradan çıkmamız gerek."

Bir *ping* sesi duyuldu ve Lee kollarını arkasından çıkardı. Takım elbisesi kirliydi ve yıkımın ortasında eğreti duruyordu. Düşen bir taşın yumuşak ve kesin şingirtisi başımı döndürdü ve kelepçeleri ona doğru fırlattı. Yalnız değildik. *Lanet olsun.*

"Lee!" Tısladım. *Aman Tanrım. Eğer Al beni bulursa, ölmüştüm.* "Bizi eve götürebilir misin?"

Gülümsedi ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Gevşek molozların üzerinde kayarak, düzensiz ufku taradı. "İyi görünmüyorsun," dedi ve sesinin soğuk kayalara karşı ne kadar yüksek olduğunu görünce irkildim. "Sonsuza dek ilk kez mi?"

"Evet ve hayır." Titreyerek ayağa kalktım ve sıyrılan dizlerimi yokladım. Naylon çorabımı delmişim ve kan sızıyordu. Bir çizgide duruyordum. Uğultusunu hissedebiliyordum, neredeyse görebiliyordum - o kadar güçlüydü. Kollarımı kendime sımsıkı sararak kayan kayanın sesiyle sarsıldım. Onu yakalamayı düşünmüyordum; kaçmayı düşünüyordum. Ama hatlarda ilerleyemiyordum.

Daha büyük bir taş daha düştü. Döndüm, gözlerim donmuş molozları aradı.

Ellerini kalçalarına koyan Lee, sanki soğuk onu rahatsız etmiyormuş gibi gözlerini kısarak kırmızı dipli bulutlara baktı. "Küçük iblisler," dedi. "Yaralanmadığınız ya da cahil olmadığınız sürece oldukça zararsızlar."

Düşen kayadan uzaklaştım. "Bu iyi bir fikir değil. Geri dönelim ve bunu normal insanlar gibi bitirelim."

Bakışlarını bana çevirdi. "Bana ne vereceksin?" diye alay etti, ince kaşları havadaydı.

Sevgilimin beni bir çiftlik evine götürüp mahsur bıraktığı ve söndürmezsem dönüş yolunu kendim bulabileceğimi söylediği zamanki gibi hissettim. Kamyonetinin anahtarını almak için parmağını kırdım ve eve dönerken yol boyunca ağladım. Annem onun annesini aradı ve okulda yediğim bitmek bilmeyen azarlar dışında her şey sona erdi. Babam onun babasını dövseydi belki biraz saygı görürdüm ama o noktada bu bir seçenek değildi. Lee'nin parmağını kırmanın bu sefer beni eve götüreceğini sanmıyordum. "Yapamam," diye fısıldadım. "Bütün o insanları sen öldürdün."

Başını sallayarak burnunu çekti. "İtibarımı zedeledin. Senden kurtulacağım."

Bu işin nereye varacağını anladığımda ağzım kurudu. Beni Algaliarept'e verecekti, şerefsiz herif. "Yapma bunu Lee," dedim korkuyla. Pençelerin hızla tırmalamasıyla başımı kaldırdım. "İkimiz de ona borçluyuz," dedim. "Seni de aynı kolaylıkla alabilir."

Lee temiz bir yer açmak için ayağındaki kaya parçalarını tekmeledi. "Hayır-o-o-o, hatların her iki tarafında *da seni* istediği söyleniyor." Kırmızı ışıktaki kararar gözleriyle Lee gülümsedi. "Ama her ihtimale karşı, önce seni biraz yumuşatacağım."

"Lee," diye fısıldadım, Latince mırıldanmaya başladığında soğuktan iki büklüm olmuştum. Elindeki çizgi enerjisinin parıltısı yüzünü çirkin gölgelerle aydınlattı. Ani bir panikle gerildim. Sahip olduğum üç saniye içinde kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

Saklanan şeylerin ani şangırtısı nefesimi kesti. Bir enerji küresinin bana doğru geldiğini görmek için dikkatimi yukarı çektim. Eğer bir daire çizersem, Al bunu hissedecekti. Eğer saptırırsam, Al bunu anlayacaktı. Bir aptal gibi donakaldım ve küre bana çarptı.

Ateş derimin üzerinde dalgalandı. Başım geriye savruldu, hava almak için savaşıırken ağzım açık kaldı. Bu sadece chi'nden taşan çizgi enerjisiydi. *Tulpa*, diye düşündüm düşerken, ona gidecek bir yer veriyordum.

Ateş hemen söndü, çoktan yükselmiş ve kafamın içinde bekleyen küreye doğru koşmaya başladı. İçimde bir şey değişmiş gibiydi ve bir hata yaptığımı anladım. Etrafımızdaki şeyler ciyakladı ve yok oldu.

Hafif bir patlama sesi duydum. Kalbim küt küt atarken doğruldum. Nefesim kesildi ve beyaz bir nem şeridi halinde yavaşça dışarı verdim. Al'ın gösterişli silueti batmakta olan güneşe karşı simsiyahtı ve kırık bir

binada, sırtı bize dönük.

"Kahretsin," diye küfretti Lee. "Bu herifin burada ne işi var?"

Lee'ye ve metalik tebeşirin kaldırıma vururken çıkardığı yumuşak tıslamaya doğru döndüm. Bu bir ley hattı cadısının koli bandı versiyonuydu ve çok güvenli bir daire oluşturunca.

Aramızda siyah ve mor bir ışıltı yükselirken kalbim küt küt atıyordu. Sertçe üfleyen Lee, tebeşirini bir kenara bıraktı ve kendinden emin bir şekilde bana gülümsedi.

Şiddetle titreyerek gün batımı kırmızısı kırık kaya yığınlarına baktım. Çember oluşturacak hiçbir şeyim yoktu. Ben ölü bir cadıydım. Çizgilerin Al'ın tarafındaydım; önceki sözleşmemin hiçbir anlamı yoktu.

Al, Lee'nin çemberinin yükseldiğini hissedince döndü. Ama gözleri benim gözlerime sabitlenmişti. "Rachel Mariana Morgan," diye mırıldandı, ley hattı enerjisinin bir çağlayanı onu yıkarken ve kıyafeti, kırbaç ve parlak, baldır yüksekliğinde botlarla tamamlanmış bir İngiliz binicilik kıyafeti olduğunu düşündüğüm şeye dönüşürken açıkça memnun olmuştu. "Saçına ne yaptın?"

"Merhaba Al," dedim, geri çekilerek. Oradan çıkmam gerekiyordu. *Ev gibisi yok*, diye düşündüm, içinde durduğum sıranın uğultusunu hissediyor ve topuklarımı tıkırdatmamın işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum. Lee gökkuşağının üzerinden uçmuştu, neden, ah neden, ben uçamadım?

Lee'den memnuniyet ısıltı ısıltı parlıyordu. İblis moloz yığınının büyük meydanın zeminine doğru dikkatle ilerlerken bakışlarım ondan Al'a kaydı.

Meydan, diye düşündüm, umudum boğazımda düğümlendi. Dönerek kendimi yerleştirmeye çalıştım, ayağımla taşları iterken takılıp düştüm, aradım. Eğer burası Cincinnati'nin bir aynasıysa, o zaman burası Fountain Meydanı'ydı. Ve eğer burası Fountain Meydanı ise, o zaman cadde ile otopark arasında bir çemberin tamamı vardı. Ama gerçekten çok büyüktü.

Ayağım mor kakmalı, hırpalanmış bir yayı ortaya çıkardığında nefesim kesildi. *Aynı şeydi. Aynı şeydi!* Çılgına dönmüş bir halde Al'ın neredeyse meydanın zeminine ulaştığını fark ettim. Yakındaki çizgiye hızla dokundum. Bulutların ve folyonun ayna parlaklığındaki tadıyla içime aktı. *Tulpa*, diye düşündüm, Al ne yaptığını fark etmeden önce bu büyüklükte bir çemberi kapatmak için yeterli gücü toplamak için çaresizce.

Bir çizgi enerjisi sel gibi üzerime akarken kaskatı kesildim. İnleyerek tek dizimin üzerine çöktüm. Aristokrat yüzü gevşeyen Al kendini dikleştirdi. Gözlerimdeki niyeti gördü. "Hayır!" diye bağırdı, dokunmak için uzandığımda öne doğru atıldı.

embere girip dua edeceğim.

İçimden bir şeyler dökölüyormuş hissiyle, yarı saydam altından parıldayan bir dalga yerden yukarı doğru yüzerek kayaları ve çökmüş molozları ikiye bölüp başımın üzerinde uğultuyla yaklaşırken içimden bir nefes geçti. Sendeleyerek geriye düştüm, ağızım açık bir şekilde ona baktım. *Lanet olsun, eşme Meydanı çemberini kapatmıştım.* Bir değil, yedi cadının rahatça yerleşmesi için tasarlanmış otuz fit genişliğindeki bir daireyi kapatmıştım. Gerçi uygun şekilde motive edilen biri bunu yapabilir.

Al, çemberin içine girmemek için kollarını sallayarak durdu. Hafif bir gong sesi karanlık havada yankılandı ve toz gibi tenimin üzerinde gezindi. Gözlerim açıldı ve bakakaldım. anlar. Büyük, derin, yankılı anlar. Gerçekten anlar vardı ve çemberim onları almıştı.

Adrenalin dizlerimi titretti ve tekrar çaldı. Al, kenardan sadece üç adım ötede sinirli bir ifadeyle durmuş, başını eğmiş ve ince dudaklarını sıkıca bastırmış bir halde üçüncü zil sesini dinliyordu. İçimden geçen hattın gücü azaldı ve yumuşak bir uğultuya dönüştü. Gecenin sessizliği korkutucu derecede derindi.

"Güzel daire," dedi Al, etkilenmiş, rahatsız olmuş ve ilgilenmiş bir sesle. "Traktör ekişlerinde çok eğlenceli olacaksın."

"Teşekkürler." Eldivenini çıkarıp çemberime dokunarak gamzelerinin dalgalanmasını sağlayınca irkildim. "Dokunma ona!" Ben ağızımdan açırdım, o da kıkırdadı; dokunuyor, dokunuyor, sürekli hareket ediyor, zayıf bir nokta arıyordu. Kocaman bir emberdi; bir tane bulabilirdi. *Ben ne yapmıştım ki?*

Ellerimi ısıtmak için koltuk altlarıma soktum ve Lee'ye baktım, hâlâ onun çemberinin içindeydi, benimkinin içinde iki kat güvendeydi. "Hâlâ buradan çıkabiliriz," dedim sesimin titrediğini duyarak. "İkimizin de onun aşınası olmamıza gerek yok. Eğer biz-"

"Ne kadar aptal olabilirsin?" Lee ayağını çemberin üzerinde gezdirerek onu eritti. "Senden kurtulmak istiyorum. İblis yaramın borcunu ödemek istiyorum. Tanrı aşkına, neden seni kurtarayım ki?"

Titriyordum, rüzgârın beni ısırıldığını hissettim. "Lee!" Al'ı görüş alanımda tutmak için döndüm, çemberimin arkasına geçti, hâlâ test ediyordu. "Buradan çıkmak zorundayız!"

Küçük burnu yanık amber kokusuyla kırışan Lee güldü. "Hayır. Seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim ve sonra da

Algaliarept, borcumun ödendiğini söyleyecek." Kendinden emin ve ukala bir tavırla, çemberimi itmeyi bırakmış olan ve şimdi mutlu bir gülümsemeyle ayakta duran Al'a baktı. "Bu tatmin edici mi?"

Al'ın yontulmuş yüzüne hınzır, yapmacık bir gülümseme yayılırken karnıma bir korku yumağı yerleşti. Arkasında özenle detaylandırılmış bir halı ve on sekizinci yüzyıldan kalma bordo kadife bir sandalye belirdi ve Al hâlâ gülümseyerek yerleşti, güneşin son ışıkları onu yıkık binaların arasında kırmızı bir leke haline getirmişti. Bacak bacak üstüne atarak, "Stanley Collin Saladan, bir anlaşmamız var. Bana Rachel Mariana Morgan'ı ver, ben de borcunu ödedim diyeyim."

Dudaklarımı yaladım ve sert rüzgârda buz kestiler. Etrafımızda, şehrin çanlarını çalmamla çağrılan ve karanlığın vaadiyle cezbedilen şeyler yaklaştıkça yumuşak tırmalama sesleri geliyordu. Yumuşak bir taş tıkırtısı beni etrafımda döndürdü. *Burada bizimle birlikte bir şey vardı.*

Lee gülümsedi, ben de ellerimi ödünç aldığım takım elbiseme sildim ve daha dik durdum. Kendine güvenmekte haklıydı - bir ley hattı efendisinin karşısında cazibesi olmayan bir toprak cadısıydım - ama her şeyi bilmiyordu. Al her şeyi bilmiyordu. Ben de her şeyi bilmiyordum ama onların bilmediği bir şeyi biliyordum. Ve o çirkin kırmızı güneş kırık binaların arkasından battığında, Al'ın aşına olduğu kişi ben olmayacaktım.

Hayatta kalmak istiyordum. Şu anda Lee'yi benim yerime Al'a vermenin doğru olup olmadığı önemli değildi. Daha sonra, bir fincan kakaoyla kıvrıldığında ve bunun anısıyla titrediğimde, karar vermek için yeterince erken olacaktı. Ama kazanmak için önce kaybetmem gerekiyordu. Bu gerçekten canımı yakacaktı.

"Lee," dedim, son bir kez daha denedim. "Bizi buradan çıkar!" *Tanrım, lütfen haklı olmama izin ver!*

"Tam bir kızsın," dedi, kirden lekelenmiş takım elbisesini çekiştirerek. "Hep sızlanıyorsun ve kurtarılmayı bekliyorsun."

"Lee! Bekle!" Üç adım atıp mor bir sis topu fırlatırken bağırđım.

Yana doğru daldım. Fıskiye'nin kalıntılarına çarpmak için göğüs hizasından sıyrılarak geçti. Bir gümbürtüyle bir kısmı çatladı ve koptu. Toz yükseldi, kararan havada kırmızıydı.

Döndüğümde, Lee'nin elinde benim kartvizitim vardı.

teknesindeki fedai. *Kahretsin. Odaklanan bir nesnesi vardı.* "Yapma," dedim. "Sonunu beğenmeyeceksin."

Lee başını salladı, dudakları fısıldar gibi hareket ediyordu. *"Doleo,"* dedi açıkça, çağırma sözcüğü havayı titreştirdi ve kartım elindeyken eliyle işaret etti.

Sarsılarak doğrulurken, içimden gelmeden önce sert gırtlığımı yakaladım. Bağırsaklarımı büken acı beni ikiye katladı. Nefes alarak sendeleyerek ayağa kalktım. Bir şeyle geri dönmeyi düşünemedim. Kendimi acıdan kurtarmaya çalışmak için sendeleyerek ilerledim. Eğer ona vurabilirsem, durabilirdi. Kartımı alabilirsem beni hedef alamazdı ama büyülerini fırlatmak zorunda kalırdı.

Lee'ye çarptım. Yere düştük, taşlar bana saplanıyordu. Lee tekme attı ve Al alkışlarken, beyaz eldivenli eller yumuşak bir şekilde okşarken yuvarlandım. Acı beni bulandırdı; düşünmek imkânsızdı. *İllüzyon*, dedim kendi kendime. Bu bir ley hattı tılsımıydı. Sadece toprak büyüğü gerçek acı verebilirdi. *Bu bir yanılsamaydı.* Nefes nefese, saf bir iradeyle tılsımı kendimden uzaklaştırdım. Hissetmeyecektim.

Morarmış omzum zonkluyor, gerçekte olduğundan daha çok acıyordu. Hayali acıyı uzaklaştırmak için gerçek acıya odaklandım. Kamburumu çıkarınca, artık o aptal topuzdan tamamen dökülmüş olan saçlarımın arasından Lee'yi gördüm. *"Inflex,"* dedi Lee, hareket eden parmakları büyüsunü bitirirken sırtarak ve ben bir şey olmasını bekleyerek irkildim ama hiçbir şey olmadı.

"Oh, diyorum!" Al kayasından haykırdı. "Birinci sınıf. Başkent!"

Acının son gölgeleriyle savaşıarak ayaklarımın üzerinde yürüdüm. Yine sıraya girmiştim. Bunu hissedebiliyordum. Çizgileri nasıl açacağımı bilseydim, bunu hemen şimdi bitirebilirdim. *Bibbity bobbity boo*, diye düşündüm. *Alakazam.* İşe yarayacağını bilsem burnumu bile seğirtirdim. Ama işe yaramadı.

Etrafımdaki hışırtı büyüdü. Güneş batmak üzereyken daha da cesaretleniyorlardı. Arkama bir kaya düştü ve döndüm. Ayağım kaydı. Çığlık atarak yere düştüm. Bileğim burkulunca mide bulantısı başladı. Nefes nefese, acıdan gözyaşlarımın başladığını hissederek ona tutundum.

"Harika!" Al alkışladı. "Kötü şans son derece zordur. Tılsımı ondan çıkar. Mutfağında bir sakar istemiyorum."

Lee eliyle işaret etti ve yanık amber kokan kısa bir kasırğa saçlarımın arasından yükseldi. Tılsım bozulunca boğazım sıkıştı. Bileğim zonkluyor ve soğuk taşlar beni ısıırıyordu. Beni kötü şansla mı lanetledi? *Orospu çocuğu...*

Çenemi sıkarak kendimi yukarı çekmek için bir taşa uzandım. Ivy'yi daha önce ham ever-after ile patlatmışım ve eğer ona fırlatırsam odaklayıcı bir nesneye ihtiyacım yoktu. Öfkem artarken, nasıl yapacağımı öğrenmek için hafızama uzanarak kendimi yukarı çektim. Daha önce hep içgüdüselidi. Korku ve öfke yardımcı oldu ve sendeleyerek ayağa kalkarken, chi'mdeki ever-after'ı ellerime ittim.

Yandılar, ama tuttum, açılmış ellerim kömürleşiyormuş gibi hissedene kadar hattan daha fazla enerji çektim. Öfkeyle, ellerimdeki ham enerjiyi beyzbol topu boyutuna sıkıştırdım. "Piç kurusu," diye fısıldadım, ona doğru fırlatırken tökezledim.

Lee yana doğru daldı ve benim altın topum çemberime çarptı. Baloncuğum kırıldığında içimde bir karıncalanma dalgası yükseldiğinde gözlerim açıldı.

"Hepsinin canı cehenneme!" Bağırđım, auralı büyüümün çemberimi bozacağını fark edecek kadar ileriye düşünmemişim. Dehşete kapılarak Al'a döndüm, eğer zamanında geri getiremezsem ikisiyle de savaşmak zorunda kalacağımı düşündüm. Ama iblis hâlâ oturmuş, keçi gözlerini kocaman açmış omzumun üzerinden bana bakıyordu. Gözlüklerinin üzerinden baktı, ağzı açık kalmıştı.

Büyümün yakındaki bir binaya çarptığını görmek için tam zamanında döndüm. Hafif bir *gümbürtü* ayaklarımı sarstı. Otobüs büyüklüğünde bir parça kopup gerçek dışı bir yavaşlıkla düşerken elimi ağzıma götürdüm.

"Seni aptal cadı," dedi Lee. "Tam üzerimize geliyor!"

Döndüm ve koştum, molozların arasında ilerlerken ellerim uzanıyordu, ellerim donmuş kayaların üzerinde uyuşmuştu. Yer sarsıldı, havada kalın bir toz yükseldi. Sendeledim ve düştüm.

Hackleyerek ve öksürerek, titreyerek ayağa kalktım. Parmaklarım acıyordu ve onları hareket ettiremiyordum. Döndüğümde Lee'yi yeni kaya düşmesinin diğer tarafında buldum, gözlerinde nefret ve biraz da korku vardı.

Ondan Latince bir ses geldi. Gözlerim onun hareket eden parmaklarındaki karta sabitlenmiş, çaresizce beklerken kalbim çarpıyordu. Eliyle işaret etti ve kartım alev aldı.

Barut gibi parladı. Haykırdım ve ellerimi gözlerime siper ederek arkamı döndüm. Küçük iblislerin çığlıkları üzerime geliyordu. Geriye doğru savrulduğum, dengem bozuldu. Kırmızı lekeler görüşümü kapladı. Gözlerim açıktı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ama göremiyordum. Göremiyordum!

Kayan kayaların sesi duyuldu ve biri beni kelepçelediğinde irkildim. Körü körüne saldırdım, elimin topuğu hiçbir şeyle karşılaşmayınca neredeyse düşüyordum. Korku içime yerleşti, zayıflatıyordu. Göremiyordum. Gözlerimi almıştı!

Bir el beni itti ve bacağımı savurarak düştüm. Ona çarptığını hissettim ve o da yere düştü. "Orospu," diye nefesini tuttu ve saçımdan bir avuç çekip kaçmaya çalıştığında çığlık attım.

"Daha fazla!" Al neşeyle söyledi. "Bana en iyisini göster!" diye teşvik etti.

"Lee!" Ağladım. "Yapma bunu!" Kırmızı temizlenmiyordu. *Lütfen, lütfen illüzyon olsun.*

Lee'den müstehcen bir sesle karanlık sözler geldi. Saçımın bir telinin yandığını hissettim.

Kalbim ani bir şüpheyile sıkıştı. Başaramayacaktım. Beni öldürecekti. Bunu kazanmanın hiçbir yolu yoktu. Tanrım... Ne düşünüyordum ki?

"Ona şüphe verdin," dedi Al merakla karanlığın içinden. "Bu çok karmaşık bir cazibe," diye nefes aldı. "Başka ne olabilir? Kehanette bulunabilir misin?"

"Geriye doğru bakabilirim," dedi Lee yakınlarda, nefes nefese.

"Oh!" Al neşeyle söyledi. "Harika bir fikrim var! Ona babasının ölümünü hatırlatmak!"

"Hayır..." Fısıldadım. "Lee, eğer biraz merhametin varsa. Lütfen."

Ama nefret dolu sesi fısıldamaya başladı ve ben inledim, zihinsel bir acı fiziksel acıyı keserken kendi içime düştüm. Babam. Babam son nefesini veriyordu. Kuru elini içimde hissediyordum, gücü gitmişti. Kalmıştım, hiçbir şey için ayrılmayı reddediyordum. Nefesleri durduğunda oradaydım. Ruhü özgürlüğüne kavuştuğunda, beni çok ama çok erken kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktığında oradaydım. Beni güçlü kılmıştı ama kusurlu da bırakmıştı.

"Baba," diye hıçkırdım, göğsüm acıyordu. Kalmaya çalışmış ama başaramamıştı. Gülümsemeye çalışmıştı ama kırılmıştı. "Ah, baba," diye fısıldadım, gözyaşlarım kabardıkça daha yumuşak bir sesle. Onu yanımda tutmaya çalışmıştım ama başaramamıştım.

Düşüncelerimden kara bir depresyon yükseldi ve beni kendi içime çekti. Beni terk etmişti. Yalnızdım. O gitmişti. Hiç kimse benim yerimi doldurmaya yaklaşamamıştı.

boşluğa. Hiç kimse yapamazdı.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, onun öldüğünü fark ettiğim o korkunç anın acıklı hatırası içimi doldurdu. Beni hastanede yanından aldıklarında değil, iki hafta sonra okulun sekiz yüz metre rekorunu kırdığımda ve tribünlerde onun gururlu gülümsemesine baktığımda. O gitmişti. İşte o zaman öldüğünü anladım.

"Zekice," diye fısıldadı Al, kültürlü sesi yanımda yumuşacıktı.

Eldivenli bir el çenemin altından kavis çizip başımı yukarı kaldırdığında hiçbir şey yapmadım. Gözlerimi kırıştıtırırken onu göremiyordum ama elinin sıcaklığını hissediyordum. "Onu tamamen kırdın," dedi Al hayretle.

Lee'nin nefes alış veriş sertti. Belli ki bu olay onu çok yormuştu. Ağlamamı durduramıyordum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, rüzgârda üşüyordu. Al çenemi bıraktı ve ben de bundan sonra olabilecekleri umursamadan ayaklarının dibindeki molozların içinde bir top gibi kıvrıldım. *Tanrım, babam.*

"O senin," dedi Lee. "İşaretimi kaldır."

Al'ın kollarının beni sardığını ve yukarı kaldırdığını hissettim. Yardım edemedim ama ona doğru bastırdım. Çok üşümüştüm ve o da Old Spice gibi kokuyordu. Bunun Al'ın çarpık zalimliği olduğunu bilsem de ona sarıldım ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Onu özlemiştim. Tanrım, onu özlemiştim. "Rachel," dedi babamın sesi, hafızamdan kopup geldi ve ben daha da çok ağladım. "Rachel," tekrar geldi. "Hiçbir şey kalmadı mı?"

"Hiçbir şey," dedim hıçkırarak aldığım nefeslerin arasında.

"Emin misin?" dedi babam, nazik ve şefkatli bir sesle. "Çok çabaladın, benim küçük cadım. Onunla gerçekten her şeyini ortaya koyarak savaştın ve başarısız mı oldun?"

"Başarısız oldum," dedim hıçkırıklarımın arasında. "Eve gitmek istiyorum."

"Şşşt," diye yatıştırdı, eli karanlığımda bana karşı serindi. "Seni eve götüreceğim ve yatağına yatıracağım."

Al'ın harekete geçtiğini hissettim. Kırılmışım ama işim bitmemişti. Zihnim isyan etti, hiçliğin derinliklerine gömülmek istedi ama iradem hayatta kaldı. Ya Lee ya da ben, Ivy'nin koltuğunda bir fincan kakao ve mantıklı bir kitap istiyordum.

"Al," diye fısıldadım. "Lee ölmüş olmalı." Nefes almak daha kolaydı. Lee'nin

Babamın ölümüne dair anılar beynimin gizli kıvrımlarına geri dönüyordu. O kadar uzun süredir orada gömülüydüler ki yerlerini kolayca buluyorlardı, tek başıma geçirdiğim yalnız geceler için birer birer dosyalanıyorlardı.

"Sus Rachel," dedi Al. "Lee'nin seni alt etmesine izin vermekle neyi amaçladığını anlıyorum ama sen iblis büyüsünü tamamen yakabilirsin. Bunu yapabilen bir cadı daha önce hiç olmadı." Güldü, neşesi beni ürpertti. "Ve sen benimsin. Newt'in değil, başkasının değil, benimsin."

"Peki ya benim iblis işaretime ne olacak?" Lee birkaç adım geri çekilerek itiraz etti ve ben onun için ağlamak istedim. O kadar ölüydü ki henüz bunu bilmiyordu.

"Lee yapabilir," diye fısıldadım. Gökyüzünü görebiliyordum. Gözlerimi bolca kırıştırarak, Al'ın beni tutan koyu gölgesinin kırmızı lekeli bulutlara karşı silüetini gördüm. İçime bir rahatlama çöktü, son şüphelerimi de dışarı iterek altlarında bir umut ışıltısı bıraktı. İllüzyonun Ley hattı tılsımları, gümüşün içinde kalıcı bir yer verilmediği sürece sadece kısa süreli çalışırdı. "Tadına bak," dedim. "Kanının tadına bak. Trent'in babası onu da iyileştirdi. İblis büyüsü yapabiliyor."

Al sarsılarak durdu. "Tanrı beni üç kez kutsasın. İki kişi misiniz?" Düşerken çığlık attım, kalçam bir kayaya çarptığında ağladım.

Arkamdan Lee'nin korku ve şok dolu haykırışını duydum. Al'ın beni bıraktığı yere dönerek molozların üzerinden baktım ve gözlerimi ovuşturarak Al'ın Lee'nin koluna keskin bir çivi çaktığını gördüm. Kan fışkırdı ve midem bulandı. "Özür dilerim Lee," diye fısıldadım dizlerime sarılarak. "Çok üzgünüm."

Al boğazının derinliklerinden zevkle kısık bir ses çıkardı. "O haklı," dedi bir parmağını dudaklarından çekerken. "Ve sen ley hattı büyüsünde ondan daha iyisin. Onun yerine seni alacağım."

"Hayır!" Lee çığlık attı ve Al onu daha da yaklaştırdı. "Onu sen istedin! Onu sana ben verdim!"

"Onu bana verdin, ben de senin iblis işaretini çıkardım ve şimdi de seni alıyorum. İkiniz de iblis büyüsü yapabiliyorsunuz," dedi Al. "Onun gibi cılız, çok bakım gerektiren bir tanıdıkla onlarca yıl savaşılabirim ve senin bildiğin büyüleri onun pamuk gibi kafasına asla sokamam. Hiç bir iblis lanetini çarpıtmayı denedin mi?"

"Hayır!" Lee kaçmak için mücadele ederek bağırdı. "Yapamam!"

"Yapacaksın. Al," dedi Al, onu yere bırakarak. "Bunu benim için tut."

Lee ılık atarken kulaklarımı kapattım ve içime kapandım, sonra tekrar ılık attım. Yüksek ve ıdı, bir kâbus gibi kafatasımı tırmalıyordu. Kusacakmışım gibi hissettim. Hayatımı kurtarması için Lee'yi Al'a vermiştim. Lee'nin aynısını bana yapmaya çalışması kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

"Lee," dedim, gözlerimden yaşlar süzölüyordu. "Özür dilerim. Tanrım, çok zgnm."

Lee bayılırken sesi kesildi. Al gülümseyerek topuklarının üzerinde bana doğru döndü. "Ta, aşkım. Hava karardığında yüzeyde olmayı sevmiyorum. Sana iyi şanslar."

Gözlerim büyüdü. "Eve nasıl gideceğimi bilmiyorum!"

Ağladım. "Benim sorunum değil. Gle gle."

Oturduğum taşlar sanki içime işliyor gibi göründüğünden üşüyerek doğrudum. Lee irkin bir hıçkırık sesiyle kendine geldi. Onu kolunun altına alan Al bana başıyla selam verdi ve gözden kayboldu.

Bir taş kayarak ayaklarıma doğru yuvarlandı. Gözlerimi kırpıştırdım, gözlerimi sildiğimde sadece kaya tozu ve taş parçaları vardı. "izgi," diye fısıldadım, hatırlayarak. Belki sıraya girersem. Lee çizginin dışından atlamıştı ama belki de koşmadan önce yürümeyi öğrenmem gerekiyordu.

Farkındalığımın sınırındaki bir hareket dikkatimi çekti. Kalbim kt küt atarken başımı çevirdim ama hiçbir şey göremedim. Kendimi sabitleyerek ayağa kalktım ve bileğime saplanan beyaz bıçaklar nefesimi kesince soluk soluğa kaldım. Tekrar yere düştüm. Çenemi sıkarak, oraya doğru sürünmeye karar verdim.

Elimi uzattığımda Bayan Aver'in iş kıyafetinin çevredeki kayalardan sıyrılan toz ve donla kaplandığını gördüm. Bir çıkıntıya tutunarak kendimi öne doğru çektim ve yarı dik bir pozisyona gelmeyi başardım. Vücudum soğuktan ve azalan adrenalinden titriyordu. Güneş neredeyse batmak üzereydi. Kayaların kayması beni ilerlemeye teşvik etti. Yaklaşıyorlardı.

Yumuşak bir patlama sesi başımı kaldırmama neden oldu. Küçük iblisler saklanmaya çalışırken her yerden çakıl taşları ve kayalar yuvarlanıyordu. Saçlarımdan, önümde bağdaş kurmuş oturan koyu mor giysili küçük bir figür gördüm.

kucak. Üzerine bir bornoz örtülmüştü. Bir bornoz değil, kimono ile bir çöl şeyhinin giyeceği bir şeyin şık bir karışımı, ketenin esnekliğiyle dalgalanıyordu. Başında yanları düz, tepesi yassı yuvarlak bir şapka vardı. Solan ışıktaki gözlerimi kısarak, altın kaplama ile yer arasında bir inç kadar hava olduğuna karar verdim. *Şimdi ne olacaktı?*

"Sen de kimsin be?" Kendimi bir adım daha öne çekerek, "Al'ın yerine beni eve sen mi götüreceksin?" dedim.

"Sen de kimsin be?" diye yankılandı, sesi kaba bir hafiflik karışımıydı.

"Evet.

Bu uyuyor."

Bana o oymalı siyah sopayla vurmuyordu, üzerime bir tılsım koymuyordu, hatta çirkin suratlar bile yapmıyordu, bu yüzden onu görmezden geldim ve kendimi bir adım daha ileri sürükledim. Bir kâğıt çatırtısı duydum ve merakla David'in üç katlı kâğıdını bel kemerime soktum. *Evet, muhtemelen bunu geri isteyecekti.*

"Ben Newt," dedi, onu görmezden geldiğim için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Anlam veremediğim zengin bir aksanı vardı, sesli harfleri söyleyişinde de tuhaf bir yol izliyordu. "Ve hayır, seni eve götürmeyeceğim. Zaten bir iblis tanıdığım var. Algaliarept haklı; şu anda neredeyse değersizsin."

Tanıdık olarak bir iblis mi? Ooooh, bu iyi olmalı. Homurdanarak kendimi öne doğru çektim. Kaburgalarım acıyordu ve bir elimi onlara bastırdım. Nefes nefese yukarı baktım. Pürüzsüz bir yüz, genç değil, yaşlı değil -bir çeşit... hiçbir şey- beni karşıladı. "Ceri senden korkuyor," dedim.

"Biliyorum. Çok anlayışlı biri. O iyi mi?"

Korku içime işledi. "Onu rahat bırak," dedim, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırırken geri çekildim. Parmak uçlarını alnımda sertçe hissetmeme rağmen dokunuşu içime batıyor gibiydi. Bana bakarken siyah gözlerine baktım, huzursuz ve meraklıydı.

"Saçların kızıl olmalı," dedi, ezilmiş karahindiba kokuyordu. "Ve gözlerin kız kardeşleriminki gibi yeşil, kahverengi değil."

"Kız kardeşler?" Bana bir acı tılsımı verirse ona ruhumu verebileceğimi düşünerek hırıldadım. Tanrım, her yerim ağrıyordu, içim ve dışım. Ulaşamayacağı bir yerde topuklarımın üzerine oturdum. Newt'in ürkütücü bir zarafeti vardı, kıyafeti cinsiyeti hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Boynunda siyah altından bir kolye vardı; tasarımı yine ne erkeksi ne de kadınsıydı. Bakışlarım molozların üzerinde asılı duran çıplak ayaklarına kaydı. Dar ve inceydiler, biraz çirkinlerdi. Erkeksi mi? "Sen bir

erkek mi kız mı?" Sonunda emin olamadan sordum.

Newt'in kaşları çatıldı. "Bir fark yaratır mı?"

Kaslarım titreyerek elimi ağzıma götürdüm ve taşın beni sıkıştırdığı noktayı emdim. *Bana yaptı.* "Beni yanlış anlama ama neden orada öylece oturuyorsun?"

İblis gülümseyerek sebebinin iyi olamayacağını düşündürdü. "Gün batımından önce çizgileri nasıl kullanacağınızı öğrenip öğrenemeyeceğinize dair birkaç yan bahis var. Kimse hile yapmasın diye buradayım."

Bir adrenalın darbesi kafamı boşalttı. "Güneş battığında ne olacak?"

"Herkes sana sahip olabilir."

Yakındaki bir yığından bir taş kayd ve ben de harekete geçtim. "Ama beni istemiyorsun."

Başını salladı ve geri çekildi. "Al'ın neden senin yerine diğer cadıyı aldığını söyleseydin belki hatırlayabilirdim. Ben... hatırlamıyorum."

Newt'in sesi endişeli geliyordu, bu da beni meraklandırdı. Belki de beyinde çok fazla ever-after vardı? Ne kadar güçlü olursa olsun, çılgın bir iblisle uğraşacak vaktim yoktu. "Gazeteleri oku. Meşgulüm," dedim kendimi öne çekerek.

Araba büyüklüğünde bir kaya parçası iki metre önüme düştüğünde sarsıldım. Yer sarsıldı ve kaya parçaları yüzüme battı. Önce ona, sonra da hoş ve zararsız görünmek için asasını tutuşunu ayarlarken gülümseyen Newt'e baktım. Başım ağrıyordu. *Tamam, belki biraz zamanım vardı.* "Ah, Lee iblis büyüsü yapabiliyor," dedim, benim de yapabildiğimi söylemek için bir neden göremiyordum.

Newt'in siyah gözleri büyüdü. "Şimdiden mi?" dedi, sonra yüzü bulutlandı, bana değil, kendine kızdı. Kayayı hareket ettirmesini bekledim. Hareket etmedi. Derin bir nefes alarak Newt'in etrafından dolaşmaya başladım, çünkü iblis orada olduğumu unutmuş gibiydi. Hafif figürden yayılan tehlike hissi giderek büyüyor, içimi daraltıyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. Çok güçlü bir iblis merak ettiği için hâlâ hayatta olduğuma dair belirgin bir izlenim ediniyordum, o kadar.

Newt'in beni unutacağını umarak, kendimi ileriye doğru ittim.

bileğimdeki acıyı görmezden geldim. Kaydım, kolumun düz kısmı bir kayaya çarpıp acıyla ürperince nefesimi içime çektim. Kaya tam önümdeydi ve kendimi toparlayarak dizlerimi altına sıkıştırdım. Ayaklarımı kazanıp denge için kayayı tuttuğumda bileğim acıdan yanıyordu.

Bir hava fırtınası oldu ve Newt yanımdaydı. "Sonsuza kadar yaşamak istiyor musun?"

Bu soru içimde bir ürperti yarattı. Kahretsin, Newt daha az değil, daha çok ilgilenmeye başlamıştı. "Hayır," diye fısıldadım. Elimizi uzatarak kayadan topallayarak uzaklaştım.

"Ben de bilmiyordum, ta ki deneyene kadar." Newt benimle aynı hızda durmak için hareket ettiğinde kızılağaç asa yere çarptı, siyah gözleri şimdiye kadar gördüğüm herkesten ürkütücü bir şekilde daha canlıydı. Tüylerim diken diken oldu. Newt'te bir sorun vardı, gerçekten bir sorun. Dikkatimi Newt'ten ayırdığım anda iblisin neye benzediğini unuttuğumu fark edene kadar ne olduğunu anlayamamıştım. O gözler dışında.

"Algaliarept'in bilmediği bir şey biliyorum," dedi Newt. "Şimdi hatırladım. Sırları seviyorsun. Onları saklamakta da iyisin. Senin hakkında her şeyi biliyorum; kendinden korkuyorsun."

Bir kayanın üzerinde kayarken ayak bileğim sızlarken çenemi sıktım. Hat hemen ilerideydi. Bunu hissedebiliyordum. Güneş ufku altına batmış, yarıya kadar kaybolmuştu. Dünyaya değdikten sonra batması yedi dakika sürdü. Üç buçuk dakika. Küçük iblislerin nefeslerini topladığını duyabiliyordum. *Tanrım, bundan bir çıkış yolu bulmama yardım et.*

"Kendinden korkmalısın," dedi Newt. "Nedenini bilmek ister misin?"

Başımı kaldırdım. Newt'in canı çok sıkılmıştı ve eğlence arıyordu. Ben ilginç olmak istemiyordum. "Hayır," diye fısıldadım, daha da korkmuştum.

Newt'in yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi, duyguları Brimstone ile kafayı bulmuş bir vampirden daha hızlı değişiyordu. "Sanırım Algaliarept'e bir şaka yapacağım. Ve kaybettikleri için o cadıyı parçalamayı bitirdiğinde, ona borçlu olduğun işareti takas edip benim yapacağım."

Ellerimin titremesine engel olamayarak titremeye başladım. "Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim. Yapabilirim." Newt asasını boş yere döndürdü ve bir kayaya çarparak sekmesine neden oldu. Kedi gibi bir acı çığılığı duyuldu ve kayan taşlar etrafa saçıldı. "Ve sonra iki tane alacağım," dedi iblis kendi kendine, "çünkü hatlarda nasıl seyahat edeceğini bulamayacaksın ve buradan bir yolculuk satın almak zorunda kalacaksın. Benden."

Kayaların arkasındaki gözcülerden bir öfke çığılığı yükseldi, ama hemen bastırıldı.

Dehşete kapılmış bir halde, önümdeki kuyruğu hissederek sarsılarak durdum.

"Hayatta kalmak istiyorsun," diye mırıldandı Newt, sesinin tonu düşerek. "Bunun için her şeyi yaparsın. Her şeyi."

"Hayır," diye fısıldadım, dehşete kapılmışım çünkü Newt haklıydı. "Lee'nin yaptığını gördüm. Ben de yapabilirim."

Siyah gözleri parlayan Newt, asasının ucunu yere bıraktı. "Anlayamayacaksın. İnanmayacaksın; henüz değil. Benimle bir anlaşma yapmak zorundasın."

Korkuyla ayaklarımın üzerinde bocaladım ve bir sonraki adımda, sanki sıcak ve cömert bir akarsuyun beni doldurduğunu hissederek çizgiye doğru tökezledim.

Neredeyse nefes nefese sallanırken etrafımdaki gözlerin hırs ve öfkeyle daraldığını gördüm. Canım yanıyordu. Oradan çıkmam gerekiyordu. Çizginin gücü içimde uğuldadı, huzurlu ve rahatlatıcıydı. *Ev gibisi yok.*

Newt'in ifadesi alaycı bir hal aldı, gözbebeği siyahı gözleri kin doluydu. "Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim," dedim, neredeyse kendimden geçerken görüşüm kararıyordu. En derin gölgelerin arasından yeşil gözler parlıyordu. Yakın. Çok yakın. Çizginin gücü içimde uğuldadı. *Ev gibi bir yer yok, ev gibi bir yer yok, ev gibi bir yer yok,* diye düşündüm umutsuzca, enerjiyi içime çekip kafamın içinde döndürerek. Lee'yle birlikte hatlarda seyahat etmişim. Bunu nasıl yaptığını görmüştüm. Tek yapması gereken nerede olmak istediğini düşünmekti. Ben evde olmak istiyordum. Neden işe yaramıyordu?

İlk karanlık şekil gerçek dışı bir incelikle, yavaş ve tereddütlü bir şekilde ayağa kalkarken dizlerim titredi. Newt ona baktı, sonra tek kaşını kaldırarak yavaşça bana döndü. "Bir iyilik yaparsan seni geri gönderirim."

Aman Tanrım. Bir tane daha olmasın. "Beni rahat bırakın!" diye bağırdım, bir kayanın pürüzlü kenarları parmaklarımı sıyırırken onu yaklaşan bir forma doğru fırlattım ve neredeyse

düştüm. Dengemi sağlarken hıçkırık gibi bir nefes aldım. Küçük iblis eğildi, sonra doğrudu. Arkasında üç çift göz daha parladı.

Newt aniden önümde belirince sıçradım. Işık gitmişti. Siyah gözler bana çarptı, ruhumu delip geçti ve korku kabarcıklar halinde dışarı çıkana kadar sıktı. "Bunu yapamazsın. Öğrenmek için zaman yok," dedi Newt ve ürperdim. Burada güç vardı, ham ve girdaplı. Newt'in ruhu o kadar siyahtı ki neredeyse görünmüyordu. Aurasının bana doğru bastırıldığını, Newt'in iradesinin gücüyle benimkinin içine kaymaya başladığını hissedebiliyordum. İstese beni ele geçirebilirdi. Ben bir hiçtim. İradem bir hiçti.

Newt, "Ya bana borçlanırsın ya da bu tutmadığın sözler yığmında ölürsün," dedi. "Ama seni ev denen ince bir bağla hatlardan gönderemem. Ev bunu yapmaz. Ivy'yi düşün. Onu o lanet kiliseden daha çok seviyorsun," dedi, dürüstlüğü herhangi bir fiziksel acıdan daha kesiciydi.

Öfkeli, yüksek seslerle haykıran gölgeler kümелendi ve saldırdı. "Ivy!"

Bağırdım, pazarlığı kabul ettim ve kendimi ona doğru isteklendirdim. Dövuştüğümüzde terinin kokusunu, Brimstone kurabiyelerinin tadını, adımlarının sesini ve gülmemeye çalışırken kaşlarının kalkışını.

Newt'in siyah varlığı aniden kafamın içinde belirince irkildim. *Bir hayat kaç hataya dayanabilir?* zihnimde kristal gibi yankılanıyordu ama bu kimin düşüncesiydi bilmiyordum.

Newt ciğerlerimdeki havayı bastırdı ve zihnim paramparça oldu. Her yerdeydim ve hiçbir yerde değildim. Hattın mükemmel kopukluğu içimden geçerek beni kıtadaki her hatta var etti. *Ivy!* Tekrar düşündüm, onu hatırlayana kadar paniklemeye başladım, onun boyun eğmez iradesine ve arzularının trajedisine bağlandım. *Ivy. Ivy'ye gitmek istiyorum.*

Newt vahşı ve kıskanç bir düşünceyle ruhumu tekrar bir araya getirdi. Yüksek bir patlama sesi beni sarsarken nefes nefese kulaklarımı kapattım. Öne doğru düştüm, dirseklerim ve dizlerim gri fayanslara çarptı. İnsanlar çığlık attı ve metalin çarpma sesini duydum. Kâğıtlar havada uçuştu ve biri İç İşleri'ni aramak için bağırdı.

"Rachel!" Ivy ağladı.

Düşen saçlarımın arasından kafamı kaldırdığımda hastane koridoruna benzeyen bir yerde olduğumu gördüm. Ivy turuncu plastik bir sandalyede oturuyordu, gözleri kırmızı ve yanakları

geniş kahverengi gözlerinde şok vardı. David onun yanındaydı, kirli ve dağınıktı, ellerinde ve göğsünde Kisten'in kanı vardı. Telefon çaldı ve cevapsız kaldı.

"Merhaba," dedim güçsüzce, kollarım titremeye başlamıştı. "Biriniz beni içeri alabilir mi? Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Ivy ayağa kalktı, elini uzattı. Öne doğru eğildim. Yanağım fayansa çarptı. Hatırladığım son şey elimin onun eline değdiğiydi.

Otuz üç

"Geliyorum!" Karanlık mabedin içinden kapıya doğru ilerlerken adımlarımı hızlandırarak seslendim, kar botlarım arkalarında küçük ters kar çukurları bırakarak gümbürdüyordu. Kapı zilimiz olan kocaman yemek zili tekrar çaldı ve ben de hızımı artırdım. "Geliyorum. Zili bir daha çalma yoksa komşular polisi arar, Tanrı aşkına."

Kola uzandığımda yankılar hâlâ devam ediyordu, paltomun naylonu kayma sesi çıkarıyordu. Burnum soğuktu ve parmaklarım donmuştu, kilisenin sıcaklığı onları ısıtmaya yetmemişti. "David!" diye bağırdım, kapıyı açtığımda onu hafifçe aydınlatılmış sahanlıkta buldum.

"Merhaba Rachel," dedi, gözlükleri, uzun paltosu, kalın kirli sakalı ve karla tozlanmış kovboy şapkasıyla rahatça çekici görünüyordu. Elindeki şarap şişesi de yardımcı oluyordu. Yanında deri ceket ve kot pantolon giymiş yaşlı bir adam duruyordu. David'den daha uzun boyluydu ve hafif kırık ama düzgün fiziğine şüpheyle baktım. Şapkasının altından bir tutam kar beyazı saç görünüyordu. Elinde bir dal parçası vardı; bu dal parçasının arkada yakılacak gündönümü ateşi için sembolik bir adak olduğu kesindi ve onun bir cadı olduğunu anladım. *David'in eski ortağı mı?* diye düşündüm. Arkalarında bir limuzin usulca rölantide gidiyordu ama tahminimce önündeki dört kapılı mavi arabayla gelmişlerdi.

"Rachel," dedi David, bakışlarımı tekrar onlara çevirerek. "Bu Howard, eski ortağım."

"Tanıştığımıza memnun oldum Howard," diyerek elimi uzattım.

"O zevk bana ait." Gülümseyerek eldivenini çıkardı ve yumuşakça kırıkmış, çilli bir el uzattı. "David bana sizden bahsetti, ben de kendimi davet ettim. Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," dedim içtenlikle. "Ne kadar çok, o kadar iyi."

Howard elimi bırakmadan önce üç kez aşağı yukarı pompaladı. "I

Gelmek zorundaydım," dedi yeşil gözleri parlayarak. "David'den daha hızlı koşabilen ve onun çalışma tarzına katlanabilen bir kadınla tanışma şansı çok sık ele geçmez. Siz ikiniz Saladan'la iyi iş çıkardınız."

Sesi beklediğimden daha derindi ve değerlendirildiğim hissi güçlendi. "Teşekkür ederim," dedim hafifçe utanarak. Davet edercesine kapı aralığından geri çekildim. "Hepimiz ateşin yanındayız. İçeri gelin. Kilisenin içinden geçmek, arka yoldan bahçeye girmekten daha kolay."

David botlarındaki karı temizlerken Howard kızılağaç kokusu içinde içeri süzüldü. Kapının üstündeki yeni tabelaya bakarak duraksadı. "Güzel," dedi. "Anladın mı?"

"Evet." Ruh halim yumuşayınca eğilip baktım. Derin oymalı pirinç plaket kilisenin ön tarafına, kapının üstüne vidalanmıştı. Yanında bir de ışık vardı ve tek bir ampul sahanlığı yumuşak bir ışıltıyla aydınlatıyordu. "Ivy ve Jenks için bir gündönümü hediyesi."

David anlayışla karışık bir onay sesi çıkardı. Dikkatimi ondan alıp tabelaya yönelttim. VAMPİR TILSIMLARI; LLC. TAMWOOD, JENKS VE MORGAN. Çok hoşuma gitmişti ve acele sipariş vermek için fazladan ödeme yapmakta sakınca görmemiştim. O öğleden sonra onu görmek için merdiven sahanlığına çıktığımda Ivy'nin gözleri kocaman olmuştu. Ağlayacak sandım. Sahanlıkta ona sarıldım çünkü bana sarılmak istediği belliydi ama yanlış anlamamdan korkuyordu. O benim arkadaşımdı, lanet olsun. İstersem ona sarılabilirdim.

"Umarım öldüğüme dair söylentileri durdurmaya yardımcı olur," dedim onu içeri buyur ederken. "Gazete ölüm ilanımı basmakta çok hızlı davrandı ama vampir olmadığım için, parasını ödemediğim sürece yeniden diriliş ilanlarına bir şey koymuyorlar."

"Düşünsene," dedi David. Sesindeki kahkahayı duyabiliyordum ve botlarını son bir kez vurup içeri girerken ona kuru bir bakış attım. "Ölü bir cadiya göre iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Saçların neredeyse normale döndü. Peki ya geri kalanınız?"

Kapıyı kapattım, sesindeki endişeli tını gururumu okşamıştı. Howard mabedin ortasında durmuş, gözleri Ivy'nin piyanosunda ve benim masamda geziniyordu. "Ben iyiyim," dedim. "Dayanıklılığım azaldı ama geri geliyor. Benim

saçın var mı?" Bir tutam kızıl kahverengi saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve annemin o öğleden sonra bana verdiği yumuşak örgü şapkayı taktım. "Kutuda beş şampuanla yıkandığı yazıyordu," dedim ekşiyerek. "Hâlâ bekliyorum."

Saçlarımın hatırlatılmasına biraz sinirlenerek mutfığa doğru ilerledim, iki adam da arkamdan geliyordu. Aslında saçlarım endişelerimin en önemsiziydi. Dün sol ayağımın kemerinde tanıdık bir daire ve kesik deseni olan bir yara izi bulmuştum; Newt'in bir iyilik talebi. İki iblis borçluydum ama hayattaydım. Hayattaydım ve kimsenin tanıdığı değildim. Ve o izi orada bulmak, alnımda kocaman bir N dövmesiyle uyanmaktan daha iyiydi.

David'in adımları, masanın üzerine dizilmiş şekerleme tabaklarını görünce duraksadı.

Ivy'nin çalışma alanı üç metreye üç metrelik bir bölüme sıkıştırılmıştı, geri kalanı kurabiyeler, şekerlemeler, söğüş etler ve krakerlerle doluydu. "Keyfine bak," dedim, şu anda kontrolüm dışında olan şeyler için heyecanlanmayı reddederek. "Dışarı çıkmadan önce şarabını ısıtmak ister misin?" Bir dilim salam yerken sordum. "İçinde ısıtmak için bir sürahim var." Yeni tılsımımı kullanabilirdim ama güvenilir değildi ve dilimi yakmaktan bıkmıştım.

Şarabın masaya çarparken çıkardığı ses yüksekti. "Sıcak mı içiyorsun?" David mikrodalgaya bakarken sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu.

"Ivy ve Kisten biliyor." Were'in tereddüt ettiğini görünce ocaktaki baharatlı elma şarabı tenceresini hızlıca karıştırdım. "İstersen yarısını ısıtıp kalanını bir kar yığınının içine koyabiliriz," diye ekledim.

"Elbette," dedi David, kısa parmakları folyo sarılı üst kısmı manipüle

ederken. Howard bir tabak doldurmaya başladı, ama David'in işaret eden

bakışıyla başladı.

"Mmmm!" dedi yaşlı cadı aniden, elinde tabakla. "Arka tarafa gidip kendimi tanıtmamın bir sakıncası var mı?" Açıklama yapmak için eliyle köpük tabağın arasına sıkıştırdığı dalı oynattı. "Uzun zamandır bir gündönümü yakıma katılmamıştım."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Hemen dışarı çık. Kapı oturma odasının içinde."

David ve Howard birbirlerine bir kez daha baktılar ve cadı yolunu buldu. Kapıyı açtığında yumuşak bir selamlama sesi duydum. David yavaşça nefes verdi. Bir şeyler oluyordu.

"Rachel," dedi. "İmzalaman gereken bir kâğıt var."

Gülümsemem dondu. "Ben ne yaptım ki?" Ağzımdan kaçırdım. "Lee'nin arabasını mı kırdım?"

"Hayır," dedi ve gözleri düştüğünde göğsüm sıkıştı. *Aman Tanrım. Kötü bir şey olmalı.*

"Ne oldu?" Kaşığı lavaboya bıraktım ve dirseklerimi kavrayarak döndüm.

David ceketinin fermuarını açtı ve üç katlı bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. Şişesini alarak açmaya başladı. Kovboy şapkasının altından bana bakarak, "İstemiyorsan imzalamak zorunda değilsin," dedi. "Alınmayacağım. Gerçekten. Hayır diyebilirsin. Sorun değil."

Basitçe yazılmış ifadeyi okuduğumda önce soğudum, sonra ısındım; başımı kaldırıp endişeli gözleriyle karşılaştığımda içimde bir merak uyandı. "Sürünün bir üyesi olmamı mı istiyorsun?" Kekeleydim.

"Benim yok," diye açıklamak için acele etti. "İçinde sadece sen olacaksın. Ben tescilli bir yalnızım ama şirketim alfa erkeği ya da dişisi olan birini işten çıkarmaz."

Hiçbir şey söyleyemedim ve o da sessizliği doldurmak için acele etti.

"Sana rüşvet vermeye çalıştığım için kendimi kötü hissediyorum," dedi. "Evli falan değiliz ama bu sana sigortanı benim üzerimden yaptırma hakkı veriyor. Ve eğer ikimizden biri hastaneye kaldırılırsa, tıbbi kayıtlara erişebiliyoruz ve diğerimizin bilinci yerinde değilse ne olacağı konusunda söz sahibi oluyoruz. Bu tür kararları benim adıma verecek kimsem yok ve bir mahkeme ya da kardeşlerim yerine seni tercih ederim." Tek omzuyla omuz silkti. "Şirket pikniğine sen de gelebilirsin."

Bakışlarım önce kâğıda, sonra onun kirli yüzüne, sonra da tekrar kâğıda kaydı. "Peki ya eski ortağın?"

Parmak izine bakmak için kâğıdın üzerinden göz attı. "Sürü oluşturmak için bir dişi gerekir."

"Oh." Forma baktım. "Neden ben?" Soracağından onur duyarak ama şaşkınlıkla sordum. "Bu şansı kaçırmak istemeyecek pek çok Were kadını olmalı."

"Var. Ve hepsi bu." Arkasına yaslanıp ada tezgahına yaslandı. "Bir sürü istemiyorum. Çok fazla sorumluluk. Çok fazla bağ. Sürüler büyür. Ve bu işe başka bir Were ile birlikte girmiş olsam bile

Bunun kağıt üzerinde bir anlaşma olduğunu ve başka bir şey olmadığını bilseydi, bazı şeyler beklerdi ve akrabaları da öyle." Tavana baktı, gözleri yaşını gösteriyordu. "Ve bu şeyler sağlanmadığında, ona bir alfa orospusu yerine bir fahişe gibi davranmaya başlardı. Seninle böyle bir sorun yaşamayacağım." Gözlerine baktı. "Öyle mi?"

Gözlerimi kırptım, hafifçe irkildim. "Ah, hayır." Ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. *Alfa kaltak mı? Kulağa doğru gibi geliyordu.* "Kalemin var mı?" diye sordum.

David yumuşak bir nefesle nefesini verdi, gözlerinde rahatlama vardı. "Üç tanığa ihtiyacımız var."

Sırıtmadan duramadım. Ivy'ye söyleyene kadar bekle. Yavru kedileri olacaktı.

Bir alev vınlaması ve bir çığlık yükselirken ikimiz de pencereye doğru döndük. Ivy şenlik ateşinin üzerine ikinci bir yaprak dökmeyen dal attı ve ateş yeniden yükseldi. Ailemin gündönümü ateşi yakma geleneğini rahatsız edici bir hevesle benimsiyordu.

"Aklıma hemen üç kişi geliyor," dedim ve elimi arka cebime soktum.

David başıyla onayladı. "Bu gece yapmak zorunda değiliz. Ancak mali yıl yaklaşıyor ve o zamandan önce dosyalamak isteyeceğiz, böylece yardımlarınızı başlatabilir ve yeni katalogda bir satır alabilirsiniz."

Şarap için bir sürahiye uzanmak için parmak ucunda duruyordum ve David uzanıp benim için aldı. "Katalog mu var?" Topuklarımın üzerine düşerken sordum.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Anonim kalmak mı istiyorsunuz? Bu ekstra ücrete tabi, ama tamam."

Bilmediğim için omuz silktim. "Şirket pikniğinde benimle birlikte görüldüğünde herkes ne diyecek?"

David şarabın yarısını sürahiye döktü ve mikrodalgada ısıtmaya başladı. "Hiçbir şey. Zaten hepsi benim kuduz olduğumu düşünüyor."

Bir fincan baharatlı elma şarabı doldururken gülümseme beni terk etmedi. Gerekçesi taraflı olabilirdi - işi için ekstra güvenlik istiyordu - ama ikimiz de bundan faydalanacaktık. Böylece çok daha iyi bir ruh haliyle arka kapıya yöneldik, onun elinde ısıtılmış şarap ve yarısı boş şişe, benim elimde de baharatlı elma şarabı vardı. Kilisenin sıcaklığı beni üşütmüştü ve

Oturma odasına giden yolu gösterdim.

David usulca parlayan odayı incelerken adımları yavaşladı. Ivy ve ben dekore etmiştik; mor, kırmızı, altın ve yeşil her yerdeydi. Deri çorabı şöminenin üzerinde yalnız görünüyordu, ben de bana hediye getiren her tatili kucaklayarak kırmızı ve yeşil renkte, ucunda çan olan örgü bir çorap almıştım. Ivy, Jenks için kız kardeşinin oyuncak bebek koleksiyonundan aldığı küçük beyaz bir çorap bile asmıştı ama bal kavanozu onun içine sığmıyordu.

Ivy'nin Noel ağacı köşede ışıltıyor, ruhani görünüyordu. Daha önce hiç Noel ağacım olmamıştı ve kağıt mendillerle süslemesine yardım etmeme izin verdiği için kendimi onurlandırılmış hissettim. Müzik dinleyerek ve bir türlü ipe dizilemeyen patlamış mısırları yiyerek bir gece geçirmiştik.

Altında sadece iki şey vardı: biri bana, biri Ivy'ye, ikisi de Jenks'ten. O gitmişti ama bize verdiği hediyeler karşılıklı yatak odalarında bırakılmıştı.

Boğazımda bir yumru ile yeni kapının koluna uzandım. Onları zaten açmıştık; ikimiz de beklemekte iyi değildik. Ivy oturmuş Bite-me-Betty bebeğine bakıyordu, çenesi sıkılmıştı ve neredeyse hiç nefes almıyordu. Ben de daha iyi değildim, köpük kutusunda iki cep telefonu bulunca ağlamaktan başka bir şey yapamadım. Biri benim içindi, çok daha küçük olan diğeri ise Jenks içindi. Hâlâ kutuda duran faturaya göre, geçen ay aktive etmiş ve hatta benimkini hızlı aramaya koymuştu.

Kapıyı çekerek açtım, David'e doğru tuttum, çenem sıkılmıştı. Onu geri getirecektim. Özrümü gökyüzüne yazması için bir pilot tutmam gerekse bile, onu geri getirecektim.

"David," dedim o geçerken. "Sana bir şey veririm Jenks'e götürür müsün?"

İlk basamaktan bana baktı. "Belki," dedi temkinli bir şekilde.

Yüzümü buruşturdum. "Sadece birkaç tohum. Çiçeklerin Dili kitabımda 'Özür dilerim. Ben bir pisliğim' yazan bir şey bulamadım, o yüzden unutma beni ile devam ettim."

"Tamam," dedi, sesi daha emin geliyordu. "Bunu yapabilirim."

"Teşekkürler." Fısıltıydı ama telefon konuşmalarından beni duyduğundan emindim.

onun gelişi.

Isıtılmış şarabı David'den aldım ve ateşin yanına koydum. Howard, Keasley ve Ceri ile konuşmaktan memnun görünüyor, meşe ağacının daha kesin gölgelerinde gizlenen Takata'ya emin olmayan bakışlar atıyordu. Kisten dikkatini çekmeye çalışırken David'e "Hadi gel," dedim. Ivy'nin kız kardeşi onun yanında gevezelik ediyordu ve David bitkin görünüyordu. "Seni Takata'yla tanıştırmak istiyorum."

Gece yarısı havası keskin, neredeyse acı verecek kadar kuruydu ve Ceri'ye s'more yapma sanatını anlatmaya çalıştığını gördüğümde Ivy'ye gülümsedim. şaşkın elf, şekerli bir tahıl ürünü ile eğirilmış bir şekerlemenin arasına çikolata koymanın tadının nasıl güzel olabileceğini anlamıyordu. Onun sözleri, benim değil. Bir tane yedikten sonra fikrinin değişeceğinden emindim.

Kisten'in alçalan alevlerin etrafından bana baktığını hissettim ve bir ürperti'yi bastırdım. Gelip giden ışık yüzünde oynaşıyordu, hastanede geçirdiği zamandan sonra hiç de çirkin olmayan bir şekilde zayıflamıştı. Nick'le ilgili düşüncelerim, yaşayan vampirin ilgisinin altında yumuşak bir sızıya dönüşmüştü. Kist buradaydı ve Nick yoktu. Gerçek şu ki, Nick aylardır gerçekten burada değildi. Ne aramış ne de gündönümü kartı göndermişti ve bilerek ona ulaşmam için hiçbir yol bırakmamıştı. Hayatıma devam etme zamanıydı.

Takata oturmak isteriz diye piknik masasının üstündeki t neğini kaydırdı. Bu akşamki konser sorunsuz geçmişti ve Lee ortalıkta olmadığı için Ivy ve ben sahne arkasından izledik. Takata "Red Ribbons "ı firmamıza ithaf etmişti ve kalabalığın yarısı benim hâlâ  l  olduğumu düşünerek  akmaklarını sallamıştı.

Onu şenlik ateşime davet ettiğimde sadece şaka yapıyordum ama geldiğine sevindim. Arka planda memnun bir şekilde otururken kimsenin ona yaltaklanmamasından hoşnut görünüyordu.  izgili yüzündeki o mesafeli bakışı Ivy'nin bir koşu planladığı zamanlardan hatırladım ve bir sonraki albümünde bir meşenin donmuş kolları arasındaki kıvılcımlarla ilgili bir şarkı olup olmadığını merak ettim.

"Takata," dedim yaklaşırken ve kendine geldi. "Seni David Hue ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi Saladan'a gitmeme yardım eden sigorta eksperisi."

"David," dedi Takata, ince uzun elini uzatmadan önce eldivenini çıkararak. "Tanıştığımıza memnun oldum. Görünüşe göre Rachel'ın son kaçışından yara almadan kurtulmuşsun."

David dişlerini göstermeden sıcak bir şekilde gülümsedi. "Oldukça fazla," dedi

elini bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Gerçi o tabancaların ne zaman ortaya çıktığından emin değildim." Sahte bir ürperti yaratarak, önu alevler tarafından ısıtılacak şekilde kayd. "Benim için çok fazla," dedi usulca.

Kisten onu yakalayıp sürükleyene kadar Erica'nın yaptığı gibi gözleri fal taşı gibi açılıp kekelemediği ya da ciyak ciyak bağırıp zıplamadığı için mutluydum.

"David!" Düşüncelerim gözlerimi ona çevirdiğinde Kisten seslendi. "Seninle tekne hakkında konuşabilir miyim? Onu senin üzerinden sigortalatmak sence ne kadara mal olur?"

David'den acı dolu bir ses yükseldi. "Sigortalı olmanın bedeli," dedi usulca.

Kaşlarım kalktı. "Bence Erica'yla arasına birini sokmak istiyor. Kız *hiç* susmuyor."

David kendini harekete geçirdi. "Beni çok uzun süre yalnız bırakmayacaksın, değil mi?"

Sırıttım. "Sürünüzün bir üyesi olarak sorumluluklarımdan biri de bu mu?" Dedim ve Takata'nın gözleri büyüdü.

"Aslına bakarsanız, öyle." Elini Kisten'e doğru kaldırarak ona doğru yürüdü ve giderken botunun ucuyla bir kütüğü alevlerin içine itmek için durdu. Howard ateşin karşısından ona gülüyordu, yeşil gözleri parlıyordu.

Baktığımda Takata'nın kalın kaşlarının havada olduğunu gördüm. "Sürüsünün üyesi mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak piknik masasının üstünde Takata'nın yanına oturdum. "Sigorta amaçlı." Baharatlı elma şarabımı yere bırakıp dirseklerimi dizlerime koydum ve iç çektim. Gündönümünü severdim, sadece yemek ve partiler için değil. Cincinnati gece yarısından gün doğumuna kadar tüm ışıklarını kapatırdı ve gece gökyüzünü olması gerektiği gibi gördüğüm tek zaman buydu. Elektrik kesintisi sırasında hırsızlık yapanların üzerine sert bir şekilde gidilir ve herhangi bir sorun yaşanması engellenirdi.

"Nasılsın?" Takata beni şaşırtarak "Nasılsın?" dedi. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum. "Hastaneye kaldırıldığını duydum."

Çılgılık attıktan sonra yorgun görünmeye başladığımı bildiğim için utangaç bir şekilde gülümsedim.

Takata'nın konserinde iki saatten fazla kaldı. "Ben iyiyim. Beni taburcu etmeye hazır değillerdi ama Kisten koridorun sonundaydı ve bizi yatağın kumandalarını denerken yakalayınca ikimizin de sokağa çıkabilecek kadar iyi olduğumuza karar verdiler." *Huysuz yaşlı gece hemşiresi. Kopardığı yaygaraya bakılırsa, bir tür sapıklık yaptığımız düşünülebilirdi - en azından huysuz yaşlı gece hemşiresi.*

Ben kızarıırken ve örgü şapkamı kulaklarımın üzerine indirirken Takata bana baktı. "Ön tarafta bir limuzin var," dedim konuyu değiştirmek için. "Onlara gitmelerini söylememi ister misin?"

Bakışları kara dallara doğru kaydı. "Bekleyebilirler. Orada yiyecekleri var."

Başımı sallayarak rahatlardım. "Biraz sıcak şarap ister misin?"

Kocaman gözleri şok olmuş gibi bakarak başladı. "Hayır. Hayır, teşekkürler."

"Biraz daha baharatlı elma şarabı, o zaman?" Ben teklif ettim. "Al."

Benimkinden hiç içmedim." "Şuraya bir yudum koy," dedi boş fincanını

uzatarak, ben de içkimin yarısını onunkine döktü. İçkimin yarısı onun bardağındayken Takata'nın yanında oturduğum için kendimi özel hissediyordum ama içimde hafif bir burukluk hissedince kaskatı kesildim. Ne olduğunu bilmeden donup kaldım ve Takata'nın gözleri benimkilerle buluştu.

"Sen de hissettin mi?" dedi, ben de başımı salladım, kendimi huzursuz ve biraz da endişeli hissediyordum.

"Neydi o?"

Takata'nın geniş ağzı bana gülerken kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Fountain Meydanı'ndaki çember. Mutlu Gündönümleri." Fincanını kaldırdı ve ben de otomatik olarak benimkine dokundum.

"Mutlu Gündönümleri," diye yineledim, bunu hissetmiş olmamın tuhaf olduğunu düşünerek. Daha önce hiç hissetmemiştim. Ama sonra, belki de bir kez kendim kapatmış olmak beni ona karşı duyarlı kılmıştı.

Sanki dünyada her şey yolundaymış gibi hissederek elma şarabımı yudumladım ve David'in gözlerini bardağımın kenarından bana yalvarırken buldum. Erica'nın ağzı durmadan laf yapıyordu ve Kisten onun omzunu tutmuş, etrafında konuşmaya çalışıyordu. "Affedersiniz," dedim masadan kayarken. "David'in kurtarılmaya ihtiyacı var."

Takata kıkırdadı ve ben de telaşsız bir şekilde ateşin yanından geçtim. David'le konuşmayı hiç kesmemiş olsa da Kisten'in gözleri benim üzerimdeydi ve orta yerimde sıcak bir noktanın başladığını hissettim.

"Erica," dedim onlara yaklaşarak. "Takata senin için bir şarkı çalmak istiyor."

Genç kadın çığlık atınca Takata irkilerek doğruldu ve bana paniklemiş bir bakış attı. Kisten ve David, kadın ateşin etrafından ona doğru koşarken rahatlayarak yere yığıldılar. "Tanrıya şükür," diye fısıldadı Kisten ve ben de onun yerine oturdum. "Bu kız hiç susmuyor."

Homurdanarak yaklaştım, kalçasına bastırdım, ima ettim. Tam istediğim gibi bir kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Kisten usulca nefes verdi ve içimi bir ürperti kapladı. Yara izim karıncalanmaya başladığında bunu hissettiğini biliyordum. "Kes şunu," diye fısıldadım, utanmışım ve onun tutuşu sıkılaştı.

"Elimde değil," dedi nefes alırken. "Herkes ne zaman ayrılacak?"

"Güneş doğuyor," dedim içimi bırakarak. "Yokluk kalbi daha da büyütür."

"Seni özleyen kalbim değil," diye nefes aldı ve içimden ikinci bir ürperti geçti.

David rahatsız görünmeye başlayınca Kisten yüksek sesle, "Ee," dedi. "Rachel bana senin iki maaş alabilmen ve onun da sigortasında iyi bir oran elde edebilmesi için ondan senin olmayan ortağın olmasını istediğini söyledi."

"Ah, evet..." David kekeledi, şapkası gözlerini saklayacak şekilde yere baktı. "Bu konuda..."

Kisten'in soğuk eli paltomun altından geçip belimdeki tene dokunduğunda sıçradım. "Bunu sevdim," diye mırıldandı, parmaklarının orta yerimi ısıtmak için nasıl küçük daireler çizdiğinden bahsetmedi. "Yaratıcı. Benim tarzım bir adam."

David başını kaldırdı. "Müsaadenizle," diye mırıldandı ve eliyle hızlıca gözlüğünü düzeltti. "Ceri ve Keasley'e henüz merhaba demedim."

Kıkırdadım ve Kisten beni daha yakına çekti. "Bunu siz yapın Bay Peabody,"

Kisten söyledi.

Kısa boylu Were sarsılarak durdu, kaşlarını çatarak onu uyardı, sonra yoluna devam etti ve yolda bir kadeh şarap almak için durdu.

Gülümsemem yavaşça soldu. Deri kokusu, yanan külün sert aromasıyla karışarak belirginleşti ve Kisten'e daha da sokuldum. "Hey," dedim usulca, bakışlarım ateşe sabitlenmişti. "David bir kâğıt imzalamamı istiyor. Beni sürüsünün bir parçası yapacak."

Nefesi kesildi. "Şaka yapıyorsun," dedi, bana odaklanabilmek için beni iterek. Mavi gözleri kocaman açılmıştı, yüzü şaşkın ve merak doluydu.

Soğuk parmaklarıma bakarak, onları onunkilere geçirdim. "Buna tanık olmanı istiyorum."

"Ah." Bakışları ateşe yöneldi ve kolunu kaydırarak biraz uzağa eğildi.

Anlayışla sııttım ve güldüm. "Hayır, seni aptal," dedim kolunu iterek. "Bu bir sürü üyeliği, türler arası bir bağ değil. Adamla evlenmiyorum, Turn'un hatırı için. Bu sadece yasal bir anlaşma, böylece sigortamı onun üzerinden yaptırabileceğim ve şirketi onu kovmayacak. Bir Were kadınına sorabilir, ama bir sürü istemiyor ve bir sürüye sorarsa alacağı şey de bu."

Kisten nefesini uzun ve yavaş bir şekilde verdi ve tutuşundaki yumuşaklığın geri geldiğini hissedebiliyordum. "Güzel," dedi beni daha yakına çekerek. "Çünkü sen benim alfa sürtüğüksün bebeğim, başkasının değil."

Neredeyse kucağında olduğum için bunu yapmak zor olsa da ona anlamlı bir bakış attım. "Bebeğim?" Kuru bir sesle söyledim. "Bana böyle diyen son adama ne yaptığımı biliyor musun?"

Kisten beni daha da yaklaştırdı. "Belki sonra, aşkım," diye fısıldayarak içimde lezzetli bir karıncalanma başlattı. "Arkadaşlarını şok etmek istemeyiz," diye ekledi ve bakışlarını Howard ve Keasley'nin güldüğü, Ceri'nin ise s'more'unu dağıtmadan yemeye çalıştığı yere doğru takip ettim.

"Benim için gazeteye tanıklık eder misin?" diye sordum.

"Elbette." Beni daha sıkı kavradı. "Bağ kurmanın iyi bir şey olduğunu düşünüyorum." Kolu benden kurtuldu ve bakışlarını takip ettiğimde Ivy'nin ona ters ters baktığını gördüm.

Bize. "Ivy olmayabilir ama."

Birden endişelenerek geri çekildim. Ivy ayağa kalktı ve hızlı ve uzun adımlarla verandanın merdivenlerinden çıkıp kiliseye girdi. Arka kapı, çelengi düşürecek kadar sert kapandı.

Erica farkına varmadan bir bankı ateşe yaklaştırmak için telaşla harekete geçti. Sohbet heyecanlı bir hal aldı ve Takata nihayet yanında getirdiği ama görmezden geldiği gitarını çıkardığında Keasley ve Ceri oraya doğru sürüklendi. Yerine yerleşti, tıngırdatırken uzun parmakları soğuktan yavaşça hareket ediyordu. Çok güzeldi. Gerçekten güzeldi. Eksik olan tek şey Jenks'in ukalaca sözleri ve bir tutam peri tozu.

İçimi çektim ve Kisten'in dudakları kulağıma değdi. "Onu geri alacaksın," diye nefes aldı.

Düşüncelerimin nerede olduğunu bilmesine şaşırarak, "Emin misin?" diye sordum.

Başını salladığını hissettim. "Bahar geldiğinde ve tekrar dışarı çıkabildiğinde, geri dönecek. Gururu iyileşmeye başladığında seni dinlemeyecek kadar çok düşünüyor. Ama büyük egolar hakkında her şeyi bilirim Rachel. Ayaklarına kapanmak zorunda kalacaksın."

"Bunu yapabilirim," dedim kısık bir sesle.

"Bunun kendi hatası olduğunu düşünüyor," diye

devam etti Kisten. "Onu aksi yönde ikna

edeceğim."

Nefesi kulağımanın arkasından bir nefes gibi geliyordu. "İşte benim kızım."

İçimde uyandırdığı duygulara gülümsedim. Bakışlarım mutfaktaki Ivy'nin gölgesine gitti, sonra tekrar doğaçlama müziğe döndü. Biri bitti. İki tane daha kaldı. Ve muhtemelen en zorları onlar olacaktı. Ceri ya da Keasley'den isteyebileceğim gibi değildi. Formda sosyal güvenlik numarası için bir yer vardı. Ceri'de yoktu ve Keasley'nin de sormadan kendi numarasını yazmak istemeyeceğini biliyordum. Devlet kontrolleri olmadığından ölü taklidi yaptığından şüpheleniyordum.

"Bana izin verir misiniz?" Ivy'nin camın arkasındaki gölgesi, lavaboya akıttığı sıcak suyun oluşturduğu buğu girdabıyla gölgelenirken mırıldandım. Kisten'in tutuşu gevşedi. Takata'nın mavi gözleri ben arkamı dönmeden önce benimkilerle buluştu, içlerinde bilinmeyen bir duygu vardı.

İçeri girmeden önce sedir çelengini kancasına geri takmak için durakladım. Kilisenin sıcaklığı beni etkiledi ve şapkamı çıkarıp siyah ocağa fırlattım. Mutfağa girdiğimde Ivy'yi tezgâha yaslanmış, başı öne eğik ve elleri dirseklerini kavramış halde buldum.

"Merhaba," dedim eşikte duraksayarak.

"Kontratı göreyim," dedi elini uzatarak ve başı yukarı kalktı.

Dudaklarım aralandı. "Nasıl..." Kekeledim.

Yüzünde belli belirsiz, buruk bir gülümseme belirdi ve kayboldu. "Ses, alevin üzerinde iyi taşınır."

Utanarak cebimden çıkardım, hem gecenin soğuğunu hem de vücudumun sıcaklığını hissediyordum. Aldı, kaşları çatılmıştı. Bana sırtını dönerek kağıdı açtı. Kıpırdandım. "Üç tanığa ihtiyacım var," dedim. "Onlardan biri olmanı istiyorum."

"Neden?"

Arkasını dönmedi ve omuzları gergindi. "David'in sürüsü yok," dedim. "Olursa onu kovmak daha zor olur. Tek başına çalışmaya devam eder ve ben de sigortamı onun üzerinden yaptırabilirim. Ayda sadece iki yüz dolar Ivy. Bundan daha fazlasını istemiyor, yoksa bir Were kadınına sorardı."

"Biliyorum. Benim sorum neden imzamı istiyorsunuz?" Elinde kâğıt, döndü, yüzündeki boş ifade beni rahatsız etti. "İmzalamam senin için neden bu kadar önemli?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Düşüncelerim Newt'in söylediklerine odaklandı. Ev yeterince güçlü bir çekim olmamıştı ama Ivy öyleydi. "Çünkü sen benim ortağımın," dedim ısınarak. "Çünkü yaptığım şey seni etkiliyor."

Ivy kalemlüğinden sessizce bir kalem çıkardı ve tıklayarak açtı. Birden kendimi garip hissettim, David'in küçük kâğıdının ona istediği bir şeyi verdiğini fark ettim: benimle tanınabilir bir bağlantı.

"Sen hastanedeyken onun geçmişini araştırmıştım," dedi. "Önceden var olan bir sorununu çözmesine yardımcı olman için seninle takılmıyor."

Kaşlarım kalktı. Bunu hiç düşünmemiştim. "Bunun karşılıksız bir ilişki olduğunu söyledi." Tereddüt ettim. "Ivy, seninle yaşıyorum," dedim, arkadaşlığımızın gerçek olması için bir kâğıda ya da imzaya gerek olmadığına ve ikimizin de adının kapının üstünde olduğuna dair onu rahatlatmaya çalışarak. İkimizin de.

Sessizdi, yüzünde duygu yoktu, kahverengi gözleri hareketsizdi. "Ona güveniyor musun?"

Başımı salladım. İçimden gelen sesi dinlemek zorundaydım.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ben de." Bir tabak kurabiye kenara iterek, adını ilk satıra dikkatli ama neredeyse okunaksız bir imzayla yazdı.

"Teşekkürler," dedim ve o da geri verdi. Arka kapı açılırken bakışlarım onun yanından geçti. Ivy başını kaldırıp baktı ve Kisten'in tanıdık ayak sesleri kapının yanındaki halıya çarpıp karı devirdiğinde bakışlarında bir yumuşama olduğunu fark ettim. Mutfığa girdi, David de peşindeydi.

"Kâğıdı imzalıyor muyuz, imzalamıyor muyuz?" Kisten, sesindeki gerginlikten eğer Ivy karşı çıkarsa onunla tartışmaya hazır olduğunu anladığını söyledi.

Ivy kalemını o kadar hızlı açıp kapattı ki mırıldandı. "Çoktan yaptım. Sıra sende."

Omuzlarını dikleştirdi, David kalemi uzatınca sırtarak aldı ve onunkinin altına erkeksi imzasını attı. Sırada Sosyal Güvenlik numarası vardı ve kalemi David'e uzattı.

David onların arasına girdi, uzun boylu zarafetlerinin yanında küçük görünüyordu. Tam adını yazarken rahatladığını görebiliyordum. Nabzım hızlandı ve kalemi alıp kâğıdı yaklaştırdım.

İmzaladığımda Kisten "Ee," dedi. "Üçüncü tanık olarak kimi isteyeceksin?"

"Jenks," dedi Ivy ve ben birlikte ve başımı kaldırdım. Gözlerimiz buluştu ve kalemi kapattım.

"Benim için ona sorar mısın?" David'e söyledim.

Were kâğıdı aldı, dikkatlice katladı ve ceketinin iç cebine koydu. "Başka birine sormak istemiyor musun? O istemeyebilir."

Ivy'ye baktım ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak doğruldum. "O bu şirketin bir üyesi," dedim. "Kış bir Were'nin bodrumunda somurtarak geçirmek istiyorsa benim için sorun değil, ama hava açtığında o küçük peri kıçını buraya getirse iyi olur, yoksa çok kızarım." Derin bir nefes aldım ve ekledim: "Belki bu onu ekibin değerli bir üyesi olduğuna ve üzgün olduğuma ikna eder."

Kisten bir adım geri çekildi. "Ona

soracağım," dedi David.

Arka kapı açıldı ve Erica yuvarlanarak içeri girdi, yanakları kıpkırmızı, gözleri çakmak çakmaktı. "Hey! Hadi! Oynamaya hazır! Tanrı sizi korusun, o ısındı ve oynamaya hazır ve siz içeride yemek mi yiyorsunuz? Kıçınızı kaldırıp buraya gelin!"

Ivy'nin dikkati, izini sürdüğü kardan gözlerime kaydı. David harekete geçerek uçarı gotik vampiri önünden itti. Kisten de onu takip etti, sohbetlerinin gürültüsü arkadaşlığın sesiyle baş döndürücüydü. Takata'nın müziği yükseldi ve Ceri'nin ruhani sesi ondan bile daha eski bir ilahiye ayarlandığında gözlerim açıldı. Gerçekten de Latince söylüyordu. Kaşlarım kalktı ve Ivy'ye baktım.

Ivy ceketinin fermuarını çekti ve tezgahtan eldivenlerini aldı. "Bu gerçekten senin için sorun olur mu?" Ona sordum.

Başını salladı. "Jenks'ten o kâğıdı imzalamasını istemek, ona ihtiyacımız olduğunu kalın kafasına sokmanın tek yolu olabilir."

Jenks'e ona güvenmemekle ne kadar hata ettiğimi anlatmak için bir yol bulmaya çalışırken yüzümü buruşturdum ve onun önüne geçtim. Algaliarept'in tuzağından kurtulmuş, sadece iblis izlerimden birinden kurtulmakla kalmamış, aynı zamanda Nick'le olan tanıdık bağımı da koparmıştım - artık bunun bir önemi yoktu. Şehrin en güçlü bekârıyla bir randevuya çıkmış ve onunla kahvaltı etmiştim. Bin yıllık bir elfi kurtarmış, kendi aşınam olmayı öğrenmiş ve iyi barbutatabildiğimi keşfetmiştim. Bir vampirle ısırılmadan seks yapılabileceğini keşfettiğimden bahsetmiyorum bile. Neden Jenks'i benimle konuşturmanın tüm bunların toplamından daha zor olacağını hissediyordum?

"Onu geri getireceğiz," diye mırıldandı Ivy arkamdan. "Onu geri getireceğiz."

Karla kaplı merdivenlerden gümbür gümbür inip müzik ve yıldızlarla dolu geceye gireceğimize yemin ettim.

Yazar Hakkında

Tornado Alley'de doğup büyüyen Kim Harrison, artık daha boğucu iklimlerde yaşıyor. *Dead Witch Walking* ve *The Good, the Bad, and the Undead* kitaplarının yazarı olan Harrison, çok iyi zar atıyor, deri giyen bir adamla takılıyor ve hollows'un bir sonraki romanı üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyor.

Favori yazarınızın bir sonraki kitabını kaçırmayın. www.AuthorTracker.com adresini ziyaret ederek AuthorTracker'a şimdi kaydolun.

**KIM HARRISON'ın önceki Rachel
Morgan romanları DEAD WITCH
WALKING ve
İYİLER, KÖTÜLER VE ÖLÜMSÜZLER**

"Dünyamızın büyüleyici bir versiyonunda bir lunapark gezintisi."

Charlaine Harris, *Dead to the World*'ün çok satan yazarı

"Kesinlikle ağızım açık kaldı.... Büyüleyici bir konsept, harika bir kurgu, inandırıcı bir ortam, sürükleyici karakterler ve tek bir sayfa bile durmayan hızlı bir olay örgüsü.... Şehir fantezisi sevenler, Hamilton, Butcher, Charlaine Harris'in Sookie Stackhouse romanlarının hayranları ve büyü ile aksiyonun iyi bir karışımını sevenler için."

SF Sitesi

"Doğaüstü dünyada geçen son derece eğlenceli bir boğuşma, keskin zekâ ve canlı hayal gücünün büyüleyici bir karışımı."

Kelley Armstrong

"Büyülü mayhemlerle dolu.... Anita Blake ve Stephanie Plum'ın en iyi özelliklerini harmanlayan bir kahraman."

Jim Butcher, *Ölüm Maskeleri* kitabının yazarı

"İyi bir korku için... [bu] sayfalara girin."

Syracuse Post-Standard

Kim Harrison tarafından yazılan kitaplar

HER ŞEKİLDE AMA ÖLÜ

İYİLER, KÖTÜLER VE YÜRÜYEN ÖLÜ CADİ

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın ya da yayıncının amacı dışındadır.

HER YÖNDEN AMA ÖLÜ. Telif hakkı © 2005 Kim Harrison'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books™'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik ya da mekanik, şu anda bilinen ya da bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz ya da bu sisteme sokulamaz.

ePub baskısı Haziran 2005 ISBN 9780061741838

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayınca Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins

Publishers Ltd. 77-85 Fulham
Palace Road Londra, W6 8JB,
Birleşik Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022 <http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.